

Giới thiệu Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi

Tình yêu là điều rất khó nói nó có lý lẽ riêng của con tim khi yêu không có đáng hay không đáng, đúng hay là sai mà tất cả không có luật lệ cụ thể chỉ có nguyện ý hay là không.

Anh vì yêu cô mà nguyện ý làm tất cả..Anh nguyện ý để em tùy ý sử dụng tình yêu anh đối với em,anh nguyện ý tiếp nhận em vô tình chà đạp tự ái của anh.

Cùng chúng tôi xem tình yêu của anh dành cho cô lớn cỡ nào và tại sao anh lại yêu cô nhiều như vậy qua truyện Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi của tác giả Uyên Tiểu Uyên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Đêm mưa

Một mù đen tối ba ngày thi tốt nghiệp trung học đã kết thúc,gần tới tốt nghiệp trước đó một ngày trời mưa tầm tã.

Trong cơn mưa to một cô gái thân hình nhỏ bé bị an ninh ngăn ngoài cửa lớn khu nhà hạng sang,mưa lớn như thế cô lại không đem theo dù, trên người chỉ có lớp áo mỏng sớm bị thấm ướt,một gương mặt non nớt bị nước mưa cọ rửa tái nhợt nhìn thấy mà giật mình.

Mưa bụi trên đường bảo vệ từ trong phòng an ninh nhô đầu ra ngăn cản hỏi cô muốn tìm ai, mắt cô chuyển động một chút nhìn về phía bọn họ sau đó dờ dẩn phun ra mấy chữ,

“Tôi tìm Thầy Lục!”

Nhân viên bảo vệ kia cau mày.

“Thầy Lục? Trong tiểu khu chúng ta không có ai là lão sư!”

Bọn họ nơi này chính là một trong các khu dân cư xa hoa nhất thành phố,có thể ở chỗ này không giàu thì quý,với lại một Lão sư bình thường khó có thể sống ở đây. Huống chi bọn họ làm ở chỗ này nhiều năm,đối với phần lớn hộ gia đình nơi này đều quen thuộc căn bản không có người nào là thầy Lục.

Nước mưa đầy trời từ đỉnh đầu cô bé dội xuống, thấy không rõ nước trên mặt cô là nước mắt hay là nước mưa, chỉ cảm thấy về mặt cô bé có chút thống khổ.

“Tôi muốn tìm Lục Chu Việt. . . . .”

Bảo vệ hồ nghi nhìn cô một cái, sau đó cầm lấy điện thoại tựa hồ xác nhận với hộ gia đình,chỉ chốc lát sau nhân viên bảo vệ kia liền từ trong cửa sổ phòng an ninh nhô đầu ra.

“Ở tầng 16!”

Cô bé miệng nhích một chút nhưng không có khí lực phát ra bất kỳ thanh âm gì. Ngày này cô nghe chuyện tình đã sớm làm cho cả người cô đều mệt, mà cô lại đi bộ ở trong mưa,còn uống rất nhiều rượu. . . . .

Trong thang máy trơn bóng sáng ngời,Hứa Lưu Liễm chán chường có chút co rúm lại ôm chặt mình tựa tại nơi đó nhìn cô gái nhếch nhác trong kính, khóe miệng xé ra nụ cười tự giễu và khổ sở .

Thang máy dừng tầng 16,cô ngừng mặt lau phía trên nước mắt hỗn hợp có nước mưa ngay cả chính cô cũng phân không rõ là cái gì, dùng sức lắc đầu lại phát hiện đầu choáng váng hơn,con say tích lũy cả đêm xông lên đầu ,cô lắc lư tiến lên gõ cánh cửa thoát nhìn dây cộm nặng nề và kín đáo.

Bất quá tay cô mới vừa chạm đến trên cửa,cửa kia liền mở ra,hiển nhiên là chủ nhân kia biết tin cô đến trước đó mở cửa.

Trong phòng khách rộng rãi xa hoa đến làm người ta chặc lưỡi,người đàn ông thân hình cao lớn đưa hai tay vào túi áo tẩm đứng ở nơi đó,cô không có đi vào tựa tại cạnh cửa lắc lư nở nụ cười trong suốt tinh khiết.

“Thầy, thật không tốt đã trễ thế này còn tới quấy rầy thầy,chủ yếu là em có vài vấn đề nghĩ mãi mà không thông cho nên mới hỏi thầy một chút!”

Người đàn ông kia mặt không chút thay đổi nhìn cô gái cả người ướt đầm hình tượng nhếch nhác một cái,sau đó ôm cánh tay ngồi ở ghế sa lon dậm như một người tao nhã. Mới vừa tắm rửa nên trên lông ngực to lớn còn lưu lại nước gợi cảm mê người.

“Thầy,em nghe bọn họ nói, theo như gia thế hiển hách và ưu tú của thầy,ban đầu sở dĩ thầy chịu đảm nhiệm giảng dạy ở trường là bởi vì em?”

Trông mặt đen của hần bình tĩnh không có sóng,nhàn nhật trả lời.

“Đúng!”

“Thầy,em nghe bọn họ nói,em và Trần Thanh Sở chia tay là bởi vì thầy thu mua công ty nhà anh ấy tới uy hiếp anh ấy?”

Lông mày tuấn tú hơi nhíu,lần nữa có thâm ý khác nhìn sang cô.

“Đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đầu hoai tổng bão

“Thầy,em nghe bọn họ nói,thầy —— yêu em?”

Cô vô lực tựa tại cạnh cửa run rẩy hỏi ra những lời này,song lời còn chưa nói hết mặt cô đã roi đầy nước mắt,mối tình khắc cốt ghi tâm của cô cứ như vậy bị bóp chết do sự ích kỷ của người đàn ông trước mắt.

“Đúng!”

Câu trả lời chắc chắn mà hờ hững như cũ.

Trong lòng cô thù hận cuộn cuộn nảy lên trái tim,bàn tay hai bên hung hăng nắm lại,cô đã sớm đau triệt nội tâm mà hần từ đầu đến đuôi đều lạnh nhạt.Cô hận hần!

“Ha ha. . . . .”

Cô nhẹ nhàng cười xinh đẹp đi tới trước mặt hần.

“Thầy già như vậy,thầy nói yêu em,em nên làm thế nào cảm ơn thầy đây?”

Cô vừa nói vào đề vừa lắc lự đá roi giày đi về phía hần,hần không biến sắc ngồi ở chỗ đó nhìn cử động của cô,một đôi mày rậm cũng dần dần nhăn lại,cô đứng lại ở trước mặt hần,cười lạnh một tiếng giọng tay cởi ra chiếc áo đã sớm ướt đầm, thân thể xinh đẹp săn chắc tuổi trẻ liền như vậy hiện ra ở trước mặt hần.

Nước mưa theo gương mặt bóng loáng của cô trượt xuống,chạm chập và mập mờ từng giọt từng giọt biến mất ở giữa hai ngực cao vút no đủ, ánh mắt của hần dần dần trở nên cực nóng, thậm chí còn có chút khát vọng,cô hòng lại càng không bị không chế nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Cô cúi người xuống cười vô cùng giễu cợt.

“A! Lão sư! Tại sao thầy thoát nhìn có chút xấu hổ! Tại sao? Thầy hao tổn tâm sức không phải muốn là thân thể trẻ tuổi này sao? Hiện tại em dùng nó tới cho thầy,van xin thầy sau này bỏ qua cho em, có được không ——”

Không đợi cô nói xong,một trận trời đất quay cuồng,một giây sau cô đã bị hần ôm ngang lấy,đầu cô choáng váng muốn phản kháng cũng không có sức lực. Hần ôm cô sai bước đi tới trong phòng tắm,sau đó một cước đá văng cửa ra không chút thương hoa tiếc ngọc đem cô ném vào trong bồn tắm lớn.

Hần cởi áo tắm trên người thân thể cường tráng đi tới bước vào bồn tắm,hần ở bên tai cô nói nhỏ.

“Hứa Lưu Liễm,lễ vật này của em anh sẽ nhận!”

Bồn tắm này do vừa rồi nghe cô tới nên cố ý làm sẵn, vốn sợ cô bị mưa dội cảm mạo cho nên hần đã chuẩn bị chút nước nóng,ai cũng không nghĩ cô lại nói những lời như vậy với hần.

Mặc dù những câu hỏi của cô lễ phép và tôn trọng nhưng cho dù ai cũng có thể phát giác trong lời nói cô hàm chứa giễu cợt còn có căm ghét,hần cũng không khỏi phát hỏa.Thân thể đàn ông vừa tiếp xúc thân thể mềm mại,bộ vị nhất thời nổi lên phản ứng.

Tình cảnh trong mắt hần đã để cho Hứa Lưu Liễm tỉnh rượu một nửa,cô bắt đầu vùng vẫy muốn đẩy ra hần,nhìn thấy cô bối rối hần không bỏ qua cho

cô, ngón tay xẹt qua da thịt mềm mại, trong giọng hân có tức giận hơi hơi bị đè nén.

“Nhưng anh sẽ cho em biết, anh muốn không chỉ là thân thể của em!”

Hắn vốn tính kiên nhẫn đợi cô lớn lên, sau đó mới chạm vào cô, nhưng hiện tại cô chủ động đầu hàng tổng bạo, hắn Lục Chu Việt cũng là một người đàn ông bình thường, huống chi hiện tại đối mặt với cô gái hắn yêu, cho nên hắn quyết định ăn cô. Quan trọng nhất là hắn muốn trừng phạt lời nói ban nãy của cô, tình huống hôm nay nếu như đổi lại là người đàn ông khác lời của cô có như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mạnh mẽ đoạt lấy

Nghĩ tới đây hắn đã cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa thiêu đốt, cúi người xuống chiếm lấy đôi môi bởi vì thấm mưa cả đêm mà có chút tái nhợt, lực đạo mạnh hơn hung hăng hôn lên môi cô mang theo trừng phạt tức giận, cô vùng tay lung tung đẩy hắn, bọt nước bắn tóe bốn phía nhưng hắn hoàn toàn không để ý, như cũ đặt cô đặt tại nơi đó trần trọc hôn hít lấy.

Hắn mong muốn nếm mùi vị của cô đã lâu.

Cô dần dần tiêu hao hết sức lực, vô lực xụi lơ phía dưới để hắn tùy ý hắn xâm phạm, một đôi con ngươi trong suốt không chút nào thỏa hiệp lóe ánh sáng căm hận giễu cợt, cứ như vậy lạnh lùng theo dõi hắn, ánh mắt của cô chưa hề rời vì hắn hôn nồng nhiệt như vậy mà có chút vui vẻ.

Cặp mắt hồ hững của cô hoàn toàn chọc giận hắn, trên đời này cũng chỉ có một người con gái tên là Hứa Lư Liễm mới có thể làm cho hắn từ trước đến giờ không lộ hi vọng tức giận.

Hắn đỏ mắt giống như dã thú không khống chế được một tay từ trong nước mò lên, kéo khăn tắm bên cạnh lung tung xoa lên hai người ướt nhẹp sau đó ôm cô đi ra ngoài phòng tắm, cô dùng sức giãy dụa, ác độc mắng hắn.

“Lục Chu Việt, anh là tên đàn ông tính tình nham hiểm vì tư lợi mạnh mẽ đoạt lấy người khác, anh đừng đụng tới! Anh buông ——”

Sắc mặt của hắn đờ ư âm khó coi, chỉ mỉm cười dùng sức bế thân thể chống chọi lên vai chạy ra ngoài, phòng tắm này hợp với phòng ngủ, cho nên đi chưa tới mấy bước liền tới bên giường, hắn thô lỗ ném cô lên mặt giường lớn nghiêng người phủ lên.

Cô lúc này biết sợ nhưng đã muộn, cô liều mạng muốn chạy trốn hắn cũng không cho cô bất kỳ cơ hội nào, dùng thủ đoạn trên chọc để cho cô có cảm giác, sau đó. . . . . thân thể ngây ngô non nớt bởi vì đau đớn kịch liệt run rẩy, để ý biết hắn đang làm gì cô, sau đó cô như người bệnh tâm thần hét lên, “A —— Lục Chu Việt, tôi hận anh, tôi hận anh!”

Móng tay của cô hung hăng cào vào lồng ngực của hắn, trên gương mặt anh tuấn, trên sống lưng rộng rãi, dẫu rằng của cô lại càng không chút khách khí cắn lấy đầu vai hắn, trên cổ hắn, hắn dung túng để cô thương tổn hắn, vừa tăng thêm lực đạo mãnh liệt chiếm người cô, cho đến cô không có sức lực đánh hắn nữa.

Hắn hành hạ đến nửa đêm mới bỏ qua cho cô, không có gì ngoài vừa bắt đầu cô khó chịu phản kháng bài xích, sau đó bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, bởi vì hắn có biện pháp làm cho cô uyển chuyển ở dưới thân hắn. Hắn thờ dãi không thừa nhận cũng không được, cô tốt đẹp để thiếu chút nữa ép khô tinh tú hắn, hắn chẳng bao giờ phóng túng bản thân quá như vậy, hắn nghĩ, có lẽ bởi vì yêu sao.

Nhưng mà nồng đậm kích thích như thế. Sau khi qua đi, sáng sớm ngày thứ hai chào đón hắn chiếc giường trống rỗng lạnh như băng bên cạnh có mấy chữ, “Thầy giáo, cảm ơn thầy biến em thành một phụ nữ!”

Trước sau như một giọng nói châm biếm, hắn nhướng khóe môi cười đến có chút khổ sở, mà thôi hắn cũng đã sớm quen dịch ý của cô.

Từ sau đêm đó cô mất tích.

Chẳng qua là từ cô gái ngây thơ thành phụ nữ, cô thật cho là theo thể lực của hắn cô có thể chạy trốn sao? Hắn chẳng qua là không muốn hù cô nữa, hắn kiên nhẫn đợi cô lớn lên, đợi đến lúc cô có một thân phận trong xã hội đối mặt với hắn, hắn mới có thể lần nữa xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tự xưng gây chuyện

Khi Hứa Lư Liễm lần nữa từ trong cơn ác mộng ba năm trước ... tỉnh lại, đứng vào buổi trưa thứ ba chọn bốn môn lên khóa, cô uốn người ngồi ở trong góc phòng học đến trời tối, tối hôm qua cô vì theo kịp bản thảo thiết kế phải chịu đựng suốt một đêm.

Giương mắt nhìn một chút khí trời bên ngoài, một mảng lớn đen sẫm âm trầm cơn bão đã có dấu hiệu tới trước, không khí bị đè nén làm cho người ta sắp hít thở không thông, cô có chút lo lắng đưa mắt nhìn điện thoại di động, mỗi buổi chiều 6 giờ cô đều có buổi dạy kèm tại nhà, mắt thấy thời gian đến nhà dạy kèm không còn kịp rồi, nhưng Lão sư cứng nhắc chết tiệt kia còn đang trên bục giảng nói liên miên cần nhẫn, cô có loại vọng động muốn dùng điện thoại di động nện vào trên ót lão sư cứng nhắc trên bục giảng kia.

Trong khi lo lắng chờ đợi dầy vò hồi lâu, rốt cục đợi đến lão sư cứng nhắc ra lệnh một tiếng tan lớp, cô nắm cái túi vội vã từ cửa phòng học chạy vội ra ngoài, nhìn bên ngoài mặt trời được xe đạp của mình cô vừa đẩy xe vừa vội vàng chạy ra ngoài.

Mấy ngày hôm trước lúc mẹ gọi điện thoại đến cho cô, từ trong điện thoại nghe được bệnh suyễn mẹ cô gần đây trở nên nghiêm trọng, cô dùng toàn bộ tiền mua thuốc cho mẹ, cho nên không thể để muộn việc dạy kèm này được, cô gần đây cũng rất liều mạng, liên tục nhận nhiều bản thảo thiết kế chịu đựng suốt đêm.

Về mặt hấp tấp rời khỏi lớp học, vóc người cao gầy thanh lệ thoát tục, áo sơ mi đơn giản quần vải bạt, mặc ở trên người cô lại có một loại khí chất mê người khác. Có ít người trời sinh khó chọn trang phục, còn cô không hao tổn tâm trí chọn lựa quần áo trang điểm mình, mà là cô có khí chất đặc biệt cho dù mặc quần áo bình thường cũng không giống mọi người.

Cô mới đi tới phía ngoài cửa trường, chạm mặt một chiếc huênh hoang Porsche Cayenne lái tới đột nhiên vùng đuôi đẹp đẽ, cây mạnh mẽ ngang trước mặt cô, quá sợ hãi bị đụng vào cô vội vàng đem đầu xe đạp rẽ vào phương hướng khác, cô không vui cau mày, thời gian của cô vốn rất gấp, người nào hết lần này tới lần khác vô lễ như vậy đem xe để ngang trước mặt ngăn cản đường đi của cô.

Không phải là người thích sinh sự chứ, nếu không có bị thương cô cũng không muốn đi truy cứu, cúi đầu đẩy xe đạp vòng sang hướng khác chuẩn bị rời đi, lúc này từ trong chiếc Porsche kia có một đám con trai quần áo sang trọng bước xuống, dẫn đầu có một người vừa nghiêng đầu phun kẹo cao su trong miệng, vừa tự nhận là rất tuấn tú vẩy đầu tóc, lúc này thân thể sáng chói mới đi tới trước mặt ngăn lại cô.

“Hứa Lư Liễm!”

Thanh âm lưu manh vang lên che dấu phiền chán trong lòng cô giương mắt nhìn người xa lạ trước mắt.

“Xin hỏi anh là. . . . .?”

Dáng vẻ người đàn ông vênh vác hung hăng trên mặt lại xẹt qua một tia lúng túng, nghĩ đến hán Quách Tử Diệu ở đại học N coi như nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, cha là trưởng cục công an, mẹ là chủ tịch công hội, hơn nữa hán thấy bản thân điều kiện không tồi, có thể coi là tuấn tú lịch sự, nhiều nữ sinh thấy hán cũng thét chói tai không dứt, cô gái này thế nhưng không nhận ra hán?

Mặc dù thật mất mặt nhưng hán vẫn cắn răng báo tên của mình,

“Quách Tử Diệu!”

Nữ sinh này là mục tiêu quan sát thật lâu, cô thoát nhìn thanh cao cao ngạo hán càng thích, chinh phục cô gái như vậy thì càng kích thích, bản thân hán muốn nhìn xem cô nằm ở phía dưới đại gia về mặt như thế nào!

“Có chuyện gì sao?”

Cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay Hứa Lư Liễm có chút không nhận được, mặc dù không biết người đàn ông trước mặt này muốn làm gì, chỉ xem về mặt bề ngoài cũng biết hán không có ý gì tốt.

Không để ý tới cô không vui, Quách Tử Diệu từ trong tay nắm bạn phía sau nhận lấy một bó hoa hồng đỏ rực, khuôn mặt thâm tình.

“Hứa Lư Liễm, anh yêu em, làm bạn gái của anh nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ra tay đả thương người

Chung quanh truyền đến từng trận hít không khí của đám người vây xem, mấy người cùng nhóm càng can rờ huyết sáo, công tử cục trưởng dưới cơn mắt nhìn trừng trừng của mọi người điên cuồng xin làm quen? Người chung quanh bu lại càng nhiều, cũng tranh nhau đến xem rốt cuộc là quốc sắc thiên

huong thể nào làm công tử cục trưởng mê mẩn thể.

Mọi người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy nữ sinh trước mắt cúi đầu đứng ở nơi đó, màu trắng ngược lên không son phấn, đầu tiên đập vào mắt không phải là người đặc biệt hấp dẫn, nhưng cả người tản ra hương thơm cao ngạo lạnh thấu xương, làm cho người ta không tự chủ được trầm luân. Trong lúc nhất thời đám nam sinh rồi rít kinh ngạc không nghĩ tới đại học N còn có mỹ nữ khí chất đặc biệt như vậy, tại sao bọn họ không phát hiện?

“Thật xin lỗi, tôi không biết anh!”

Hứa Lư Liễm cố nén chán ghét trong lòng hồ hững nói xong xoay người rời đi. Người đàn ông vô cùng nhàm chán này, cô cũng không có thời gian ở chỗ này nói vớ vẩn với hắn.

Cổ tay bỗng nhiên bị nắm lại, người phía sau thế nhưng một tay kéo cô vào trong ngực, xe đạp cô cũng đi theo ngã xuống đất, một giây sau, gương mặt lư manh lớn hơn trước mắt, có cái gì ướt át dán lên cánh môi cô.

Cô chỉ cảm thấy một trận lửa giận công tâm, không chút suy nghĩ liền giơ tay tát một cái lên mặt người đàn ông muốn làm gì thì làm này, bị đánh Quách Từ Diệu không thể tin trọn tròn mắt đưa tay lên che mặt, một cái tay khác run rẩy chia về phía cô.

“Hứa, Hứa Lư Liễm, cô, ...”

Gương mặt vừa khiếp sợ vừa tức giận đến mức đỏ bừng hung dữ nhìn chằm chằm cô, hán Quách Từ Diệu lớn như vậy chưa từng bị bạt tai qua, giờ lại bị cô gái này!

Bất quá lời của còn hắn chưa nói hết, hô hấp đột nhiên trở nên dồn dập, gương mặt dần dần sùng thành màu tím, sau đó đang lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt hắn khép lại phịch một tiếng ngã xuống đất ngất đi.

“A ——!”

“A ——!”

Mọi người hút không khí cùng tiếng kinh hô sắc bén vang lên, kèm theo tiếng thét chói tai, Hứa Lư Liễm cũng bị dọa sợ, một gương mặt thanh lệ nhất thời mất đi huyết sắc.

Cô xem Quách Từ Diệu nằm bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, vừa nhìn thoáng qua bàn tay trắng nõn, trước mắt một trận choáng váng, cô ở trong lòng một lần lại một lần hỏi mình, cô đánh chết người rồi sao? Cô đánh chết người rồi sao? Cô chỉ là muốn muốn trừng phạt một chút cái tên cậy mạnh hơn cô mà thôi, cô cũng không có ý muốn giết người nha?

Một tiếng tiếng nổ vang lên trong đầu, ngay sau đó hạt mưa to như hạt đậu lộp bộp rơi xuống, đám người vây xem ở nơi này đột nhiên thấy mưa cũng rồi rít tán đi, trong mưa bụi chỉ còn lại có sắc mặt cô trắng bệch ngã xuống bên cạnh Quách Từ Diệu, mà mấy bạn bè xấu của Quách Từ Diệu sau khi thấy xảy ra chuyện liền gọi điện thoại báo cảnh sát và gọi xe cứu thương đến sau cũng lập tức giải tán.

Hứa Lư Liễm trong thoáng chốc đã nghe xe cứu thương thanh âm ở bên tai vang lên kèm theo chói tai tiếng còi cảnh sát, nàng thần sắc hoảng hốt được tôn sùng xô đẩy lên xe cảnh sát, xe cứu thương cũng chờ Quách từ diệu gào thét chạy nhanh hướng bệnh viện.

Khi Hứa Lư Liễm bị cảnh sát đưa đi, đồng thời cách đó không xa có một chiếc màu đen người ngồi trong xe cuống quýt cầm lấy điện thoại di động gọi một cú điện thoại.

“SHIT!”

Đối phương nói một câu sau đó cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nhân vật thần bí

Cục cảnh sát.

Cha của Quách Từ Diệu cục trưởng cục cảnh sát Quách Bảo Tài đang giận giữ đập đồ, bởi vì con trai bảo bối của hắn cho tới bây giờ hắn còn chưa đụng vào một đầu ngón tay, hôm nay lại bị một cô gái đánh, hơn nữa còn bị đánh đến bất tỉnh, hắn phải làm cho cô gái không biết suy xét này cục khổ đến chết!

Mò điện thoại đang muốn gọi điện xem vụ án này, lại thấy thuộc hạ vội vã đi vào.

“Trường cục,Thân Viễn điền sản Lục tổng hẹn ngài tối nay cùng đi ăn tối!”

“Cái gì ——!”

Quách Bảo Tài kinh ngạc miệng mở to thành chữ O,rất lâu sau cũng không khép được,ngay cả điện thoại trong tay rớt xuống đất cũng không phát giác.

Cấp dưới thấy dáng vẻ hân hưng phấn khác thường cho nên nhắc nhở hân một lần, hân cuống quýt thu hồi nét mặt đầy kinh ngạc theo bản năng sửa sang lại gương mặt mình,sau đó lại không thể tin hỏi.

“Cậu nói có thật không?”

Vị Lục tổng Thân Viễn điền sản này là nhân vật thần bí tôn quý nhất thành phố N bọn họ, ba năm trước đây hân bỗng nhiên tới thành phố N đầu tư, trực tiếp lời khéo kinh tế không có danh tiếng gì nhanh chóng phát triển,trong ba năm thành phố N nhảy lên biến thành một trong các thành phố nổi danh cả nước, ban lãnh đạo trực tiếp bọn họ đội ơn với vị Lục Tổng này.

Nhưng hân đúng là rất thần bí, chưa bao giờ xuất hiện ở các bữa tiệc mừng do chính phủ tổ chức hoặc hoạt động phần thưởng,cũng không có người nào biết hân rốt cuộc tên gì,chi biết là hân họ Lục, thậm chí ở N thành phố ngay cả người tận mắt thấy mặt hân cũng không đến mấy người.

Nghe nói tất cả báo chí tin tức truyền thông thành phố N đều nghe theo chỉ thị,không cho phép báo cáo bất cứ tin tức gì của hân. Nghe nói hân đến từ thành phố lớn phía Bắc nào đó đến,có bối cảnh hùng hậu xuất thân hơn người, hân cường chế phong tỏa tất cả tin tức vô cùng thần bí lãnh mạc.

Cho dù như vậy mọi người đối với hân cũng vô cùng tôn trọng, nhất là bọn quan viên chính phủ,thậm chí hân còn là cha mẹ tái sinh,bởi vì hân tồn tại bọn họ mới có chiến tích, khổ nỗi bọn họ muốn nhìn bộ hân nhưng ngay cả mặt hân cũng không thấy được.

Mà hôm nay hân lại được người đó chủ động mời ăn cơm? Thật là mặt trời mọc từ hướng tây! Quách Bảo Tài lập tức quên mất chuyện con trai bảo bối bị bắt nạt, vui mừng không thể phun ra chuẩn bị đi dự tiệc.

*

Ban đêm,tại khách sạn năm sao xa hoa nhất thành phố N,nghe nói khách sạn này cũng là vị Lục tổng thần bí kia đầu tư xây dựng lên,chi vì những khách sạn ở thành phố N điều kiện thật sự làm cho hân khó có thể chịu được, nghe nói hân bình thường ở tầng cao nhất ‘phòng dành cho tổng thống’.

Trong phòng Quách Bảo Tài khấn trương một lần lại một lần sửa sang quần áo của mình, tâm trạng của hân kích động hơn so với bị cấp lãnh đạo triệu kiến,thời gian hẹn là sáu giờ,để tỏ lòng tôn kính của mình cố ý đến một lát,người phục vụ an bày hân ở nơi này.

Vừa đến sáu giờ,cửa phòng bị người phục vụ cung kính mở ra,người đàn ông cao lớn tây trang màu xám đậm đi đến, Quách Bảo Tài còn chưa kịp thấy rõ dung mạo của hân đã bị một khí thế bức bách không tự nhiên đứng dậy nghênh đón người đó đi đến.

Hân còn chưa có phục hồi tinh thần,người đó đã đứng lại ở trước mặt hân,khách khí và xa cách vươn tay, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười lễ độ.

“Quách cục trưởng, mời ngồi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Khéo léo

Hân vừa mừng vừa lo theo chỉ thị người đó ngồi xuống,khuôn mặt lấy lòng nói chuyện với hân.

“Ngài khỏe chứ, Lục tổng!”

Khi nói chuyện hân rốt cục có thể thấy rõ nhân vật thần bí ẩn thân tại thành phố N ba năm,hân thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi,có đôi mắt thâm thúy và ngũ quan anh tuấn,lúc giờ tay nhắc chân cũng tản ra khí chất ưu nhã loại hào môn thế gia mới có,còn có khí chất trầm ổn và cơ trí thuộc về đàn ông thành thực.

Nhưng bức người nhất vẫn là đôi tròng mắt của hân,sắc bén như chim ưng, thâm thúy như đêm tối.Quách Bảo Tài cảm thấy cho dù hân bây giờ đang cười ôn hòa với hân,nhưng vẫn như cũ để cho hân không tự nhiên rung mình một cái,đầu suy nghĩ có chút hỗn độn thoáng cái bị lãnh ý tươi đến thanh tỉnh lại.

Theo hai người ngồi xuống,người phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, mỗi một món ăn đều là tinh phẩm trong khách sạn,chi chốc lát thời gian liền bày tràn đầy một bàn lớn,làm cục trưởng cục cảnh sát,_Quách Bảo Tài coi như ra mắt quen thuộc,nhưng hôm nay bị hân thịnh tình chiêu đãi như vậy,ông không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Người nọ ngồi ở đối diện ông, nghiêng người tựa vào ghế, nhìn như hòa khí nâng chén kích lệ hân uống rượu, giống như cùng hân trò chuyện tình thế hiện tại, từ kinh tế đến chánh trị, từ chuyện nhỏ tới chuyện lớn, hân đặc biệt giải thích, còn mình lại nghe đến cả người càng ngày càng lạnh, càng ngày càng có loại dự cảm xấu, nhưng đành phải không ngừng nở nụ cười cứng ngắc phụ họa hân.

Rượu quá tam tuần, người nọ ưu nhã nhấp miếng rượu sau đó gờ tay lên vỗ tay phát ra tiếng. Quách Bảo Tài thấy một cô gái mặc áo sơ mi trắng đồ tây đen mỉm cười mang theo một đồng đồ đi đến đứng lại ở trước mặt mình.

Cô gái xinh đẹp vươn ra ngón tay nhỏ và dài cầm hai chai rượu đóng gói tinh xảo đặt ở trước mặt hân, giọng nói giống như chim hoàng oanh thật êm tai

“Quách cục trưởng, đây là hai chai khai quốc thịnh thế, nghe nói ngài đối với tên rượu rất có nghiên cứu, Lục tổng nhà chúng ta có ý cho ngài ném thử hai chai này!”

Quách Bảo Tài nhìn hai chai rượu trước mặt khuôn mặt kinh ngạc, phải biết rằng hai chai khai quốc thịnh thế này giá thị trường đã bị xào đến gần mười vạn một chai, hai chai rượu này ít lắm cũng phải hai mươi vạn. . . . .

Hân không thể không thu món quà này, nhưng mà nhận những quà lễ kia hân cũng biết đối phương chắc là muốn yêu cầu hân làm chuyện gì, nhưng người đàn ông thần bí khó lường trước mắt này. . . . ., ông bất an ngẩng lên mắt thấy người đàn ông ngồi ở đối diện bình tĩnh uống rượu, ông hoàn toàn không biết mình có thể giúp hân cái gì.

Đang lúc chả biết gì, cô gái xinh đẹp kia từ trong tay một người khác lấy qua một cái hộp đặt ở trước mặt hân mở ra, một bộ vòng tay phi thủy xanh biếc xuất hiện ở trước mặt ông, tản ra ánh sáng mê người, cô gái xinh đẹp tiếp tục cười nói.

“Nghe nói Quách phu nhân từ trước đến giờ yêu thích châu báu phi thủy, đây là một chút lễ mọn Lục tổng chúng ta có ý chuẩn bị cho Quách phu nhân, xin ngài vui lòng nhận cho!”

Quách Bảo Tài kinh ngạc hoàn toàn nói không ra lời, ông vẫn tôn sùng một người là Thượng Đế, ông vẫn muốn đi nịnh bợ một người, bỗng nhiên có một người ra tay hào phóng tặng lễ cho hân, hân có thể không khiếp sợ sao?

Mà để cho hân khiếp sợ còn đang phía sau, cô gái xinh đẹp kia lại đem một chuỗi cái chìa khóa đặt ở trước mặt hân,

“Đây là chìa khóa biệt thự gần biển do Thân Viễn điền sản chúng tôi xây dựng gần đây, Lục tổng chúng tôi vì ngài chọn một nơi quan sát cảnh biển tốt nhất!”

Cái này Quách Bảo Tài làm sao cũng ngồi không yên, phải đất một chút đứng lên, nhìn một đồng quà tặng phong phú trước mặt, lời nói ra cũng run rẩy,

“Lục tổng, ngài đây là. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ra tay cứu giúp

Người đàn ông ngồi đối diện lúc này mới để ly rượu trong tay xuống khẽ mỉm cười giương mắt nhìn về phía hân, “Quách cục trưởng, nghe nói hôm nay lệnh công tử bị bị thương?”

“Đạ! Bị một tiện ——”

Lời trong miệng Quách Bảo Tài còn chưa nói ra ngoài, đột nhiên cảm giác được ánh mắt người nọ bỗng dưng âm trầm, ông không tự chủ được lòng run lên vội vàng thu lại từ sắp bật thốt ngược lại cười ha ha nói

“Cùng bạn học hân náo loạn chút hiểu lầm, ha ha, ha ha. . . . .”

Người nọ nhìn hân sau đó dánh về như có điều suy nghĩ rồi mắt xuống trầm tư, trong phòng thoáng chốc yên tĩnh giống như chết, Quách Bảo Tài cảm giác tim ông khấn trương giống như sắp nhảy ra lồng ngực, rõ ràng bọn họ không có đụng chạm gì, hân tại sao luôn có loại dự cảm xấu nha?

Hân cứ như vậy phập phồng lo sợ qua hồi lâu, người nọ mới một lần nữa giương mắt, về mặt như cũ là nụ cười yếu ớt hữu lễ, “Là như vậy Quách cục trưởng, người bạn học gây hiểu lầm với lệnh công tử, ngẫu nhiên là bạn cũ của tôi. . . . .”

Quách Bảo Tài thẳng cứng ngắc, người nọ nói tiếp.

“Nghe nói cô ấy hiện tại bị đưa tới cục cảnh sát, ông xem cô ấy là một cô bé cũng không quá hiểu chuyện, có thể nương tay ——”

Lời của hắn còn chưa nói hết, Quách Bảo Tài cũng đã hiểu rõ ý tứ của hắn, vội vàng mở miệng cắt đứt lời hắn.

“Lục tổng, ngài yên tâm ngài yên tâm, tôi đây sẽ gọi điện thoại bảo bọn họ thả người! Không phải là bạn học trong lúc đó xảy ra chút hiểu lầm sao, không cần thiết cứng nhắc như vậy ha ha, ha ha. . . . .”

“Vậy thì làm phiền Quách cục trưởng!”

Người nọ khẽ mỉm cười nhàn nhạt ném ra một câu nói, về lo lắng dấu điểm ở hai đầu lông mày lúc này mới dần dần tản đi. Quách Bảo Tài liên tục không ngừng cầm lấy điện thoại gọi cho cấp dưới chịu trách nhiệm này, để cho bọn họ lập tức thả người.

Quách Bảo Tài để điện thoại xuống nhìn về phía người nọ nhin hót cười cười, sau đó tầm mắt lại chuyển sang đồng hồ trước mặt, chỉ lo tham lam nhìn đồng hồ kia ông không có phát hiện, người đối diện đầy mắt xẹt qua một tia tàn ác còn có chán ghét, nhưng ngay sau đó đã bị dấu giếm rất tốt, người nọ tự nhiên đứng dậy nhàn nhạt mở miệng.

“Tôi nay rất cảm tạ Quách cục trưởng nỗ lực cùng nhau ăn cơm, tôi còn có chút việc, trước hết xin lỗi không tiếp được ông!”

Quách Bảo Tài lúc này mới từ đồng hồ quà tặng kia giương mắt lên, cúi đầu khom lưng phụ họa hắn, “Lục tổng, ngài quá khách khí, ngài muốn mời tôi cùng đi ăn tối đó là vinh hạnh của tôi mới phải!”

Người nọ mặt nở nụ cười, khẽ đưa tay ra lễ phép bắt tay với hắn, ưu nhã mở miệng, “Như vậy đi Quách cục trưởng, lần sau có cơ hội gặp lại!”

“Được được tốt, có cơ hội gặp lại! Có cơ hội gặp lại!”

Quách Bảo Tài cười đến miệng cũng không khép được, người nọ vừa đi vừa cài nút áo phía dưới âu phục trong nháy mắt đã biến mất ở trong phòng.

Chờ Hứa Lưu Liễm từ trong cục cảnh sát đi ra, mưa to như vũ bão rơi xuống, cô mới vừa đi không tới mấy bước hai chân như nhũn ra trước mắt tối sầm thân thể mềm nhũn té xuống.

Xế chiều lúc cô bị mang đi đã ngấm mưa hồi lâu, sau đó đến cục cảnh sát những người đó lại ném cô vào phòng âm u hồi cung, còn biến thái cố ý mở điều hòa thật lạnh, cô bị đông cứng núp ở góc tường lạnh run, không đầy một lát liền hắt xì bị cảm, cả đêm cô cảm giác mình đầu sắp bị nóng hồng, nhưng căn bản không có người để ý đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cánh tay khoan dung

Cô biết bọn họ cố ý hành hạ mình, nếu cô không may sốt cao chết trong này đoán chừng bọn họ chỉ xin ý kiến phê bình Quách Bảo Tài.

Những người gọi là hồi cung, chỉ nhìn cô nói hai câu: Hoặc là cô đáp ứng làm bạn gái Quách Từ Diệu, hoặc là chịu tội cố ý đã thương người đưa cô vào ngục, Quách gia có thể trình giấy chứng minh bệnh viện. Không cần nhiều chỉ cần cô bị giam vào đây một năm, cũng đủ để làm cho cô thân bại danh liệt.

Cho dù đầu đau như muốn vỡ tung cô chỉ biết mình không thể thua, bởi vì cô không phải có một mình, cô còn phải chăm sóc người mẹ bị nhiều bệnh. Cô là trụ cột quan trọng trong nhà, nếu như cô cứ như vậy âm thầm chết đi ở thành phố xa xôi này, mẹ của cô phải làm sao bây giờ?

Trong lúc tinh thần và thân thể đồng thời đau đớn, ý chí của cô có một tia dao động, cô nghĩ Quách Từ Diệu là công tử ăn chơi mong rằng đối với cô cũng chỉ là nhất thời chơi đùa, chơi chán sẽ bỏ cô, cho nên cô tính đồng ý điều kiện đầu tiên của bọn họ: làm bạn gái Quách Từ Diệu. . . . .

Song, cô chưa kịp gật đầu đồng ý đã trước mắt tối sầm ngã đi, đợi cô lần nữa. . . tỉnh lại, lại được báo tin cô có thể rời đi, cô sốt cao bước chân cũng nhẹ bỗng, vừa nghe lời này liền xoay người khẩn cấp lao ra bên ngoài, cô sợ bọn họ sẽ nhanh thay đổi chủ ý.

Cô lao ra chạy phía trước, có nhiều lần thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất ướt nhẹp, mơ mơ màng màng cô nhìn thấy trong cơn mưa bụi có một bóng người cao lớn lao đến phía cô, cô cố gắng muốn mở mắt ra nhìn rõ người nọ, nhưng cả người không có sức lực, một tia ý thức cuối cùng cũng mất, cô ngã xuống trong cánh tay dày rộng.

*

Đêm khuya, mưa vẫn như vũ bão rơi xuống, hạt mưa to như hạt đậu lộp bộp gõ cửa sổ, nước mưa quanh co rơi xuống tấm kiếng thủy tinh không lồ chiếu phin ra bóng người đàn ông cao lớn còn có một gương mặt anh tuấn đôi mắt thâm thúy, hắn tựa hồ đã tắm rửa qua, mặc trên người áo ngủ tơi tằm màu đen đứng ở nơi đó, một tay đưa vào trong túi áo một tay tùy ý đóng cửa sổ trước cửa sổ đứng ở nơi đó suy nghĩ cái gì, con người nhìn thẳng phía trước trong đó có một tia âm đạm không dễ dàng phát giác.

“Cộc cộc cộc ——”

Ngoài cửa truyền đến nhẹ nhàng tiếng gõ cửa, hần không có quay đầu lại chỉ nhàn nhạt đáp lại.

“Đi vào!”

Áo trắng áo đen hoàn toàn bất đồng cô gái giỏi giang cẩn thận dò xét nửa cái đầu vào, liếc mắt nhìn cô gái nằm trên mặt giường lớn như cũ vẫn ngủ mê man, cô cố gắng hạ giọng báo cáo.

“Lục tổng, sáng mai hội nghị tỉnh thành . . . . .”

Bọn họ vốn muốn đáp phi cơ tối hôm nay đi tỉnh thành tham gia thương hội sáng mai, hần cũng đang lên phi cơ trước đó nhận được điện thoại bảo vệ tới, liền hủy bỏ hành trình tại chỗ vội vã đi ô-tô trở lại, phải biết rằng thương hội đối với Thân Viên điển sản bọn họ tương đối quan trọng, cho nên cô mới có thể vào lúc này còn kiên trì đến đây xin chỉ thị.

Người đàn ông như cũ đứng lặng ở phía trước cửa sổ, trầm ngâm hồi lâu sau thấp giọng căn dặn.

“Bảo cho tài xế chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ lái xe suốt đêm đi qua!”

Cô gái há miệng muốn nói lại thôi hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ đồng ý.

“Đạ. . . . .”

Từ nơi này đến tỉnh thành, lái xe tốc độ cao toàn bộ hành trình ít nhất cũng phải bốn năm giờ mới có thể đến, hiện tại cũng đã trở thế này, bọn họ đi suốt đêm căn bản là không có thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp sẽ phải lao tới hội trường làm công tác chuẩn bị, những người bọn họ thì không sao cả, hần đã liên tục thức đêm nhiều buổi tối làm việc muộn. . . . .

Lâm San Ni đóng cửa lại lui ra ngoài, thoát nhìn trong con người lạnh lùng xẹt qua một tia nhàn nhạt tự giễu và cô đơn, cô thật ra thì muốn nói thân thể Lục tổng quan trọng hơn, nhưng cô cũng biết cho dù cô nói thế nào cũng không đổi được hần một tia chú ý định đem tất cả nuốt xuống, bọn họ đã quen hần hay không nhìn không phải sao?

Đi theo bên cạnh hần làm bí thư nhiều năm như vậy, cô làm sao lại không biết, cô gái nhỏ trên giường bệnh kia rất quan trọng với hần? Sáu năm trước cô bé trẻ tuổi khí thịnh, sáu năm sau chắt vật nghèo túng cũng như thế, trong mắt của hần thủy chung chỉ có một mình cô, mặc cho năm tháng tang thương thế sự thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mê mang một đêm

Lâm San Ni đi không lâu, người đàn ông kia ngửa đầu uống xong ly rượu chậm rãi xoay người nhìn về phía người nằm trên giường lớn, hai gò má cô bởi vì sốt cao mà phồng ửng hồng không bình thường, cho dù đã uống thuốc xong vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Cô lúc này thoát nhìn yếu ớt và bất lực làm cho lòng người tràn đầy thương tiếc.

Bất quá nghĩ đến cô từ trước cho tới nay mỗi khi đối mặt hần đáng vẻ lúc nào cũng sắc bén lạnh lùng toàn thân đều châm biếm, người đàn ông không khỏi tự giễu nhích nhích khóe miệng.

“Nước ——, nước ——”

Trên giường cô bỗng nhiên nhíu mày phát ra thanh âm suy yếu, hần vội vàng đề ly rượu trong tay xuống rót một ly nước đi tới khom lưng đỡ cô dậy tựa trong khuỷu tay chính mình, sau đó đem nước kia tỉ mỉ rót vào trong miệng cô, cô ừng ực uống xong vài hớp sau thỏa mãn khẽ thở dài một cái.

Cô như cũ đóng chặt hai mắt nghiêng đầu tựa vào trong khuỷu tay hần, yên tĩnh và biết điều, môi khô ráp bởi vì . . . mấy ngụm nước dễ chịu này lộ ra trong mịm và xinh đẹp, hần kim lòng không được cúi đầu nhẹ nhàng vuốt xuống cánh môi.

Cô bất an ngoa ngoáy người một cái, khi hần không cách nào nhìn được đáy lòng khát vọng quyết định tiếp tục hôn sâu vào, lúc này cô bỗng nhiên ưm một tiếng cúi đầu ngậm ra khỏi một cái tên.

“Thanh Sở! Thanh Sở!”

Nhiệt độ trong mắt hần nháy mắt rút đi, nhưng ngay sau đó liền một tay kéo cô ném vào trên mặt giường lớn.

Cô chỉ khẽ nhíu mày kêu rên một tiếng sau lại tiếp tục ngủ say, hần biết cô bởi vì sốt cao và tác dụng của thuốc mới có thể ngủ say như chết, nhưng khi nhìn đáng vẻ thờ ơ của cô đáy lòng hần vẫn ngăn không được hòa lớn.

Trần Thanh Sờ! Trần Thanh Sờ!

Tiểu tử chưa dứt sữa kia lại làm cho cô si mê vậy? Thế cho nên ba năm cô vẫn luôn nghĩ đến hắn?

Hắn cứ như vậy ngồi ở bên giường trông mắt đen hung ác chăm chú nhìn người trên giường, bộ ngực kịch liệt đập phồng tựa hồ đang cực lực đè nén cái gì, cô bỗng nhiên trở mình đưa lưng về phía hắn tiếp tục ngủ, trong lúc lơ đãng làm chân rơi xuống lộ ra mảng lớn đầu vai trắng nõn. . . . .

Hắn ngó chừng cánh xuân mê người hồi lâu, bỗng nhiên giống như ra quyết định gì ngửa đầu nhắm lại mắt, sau đó thô lỗ vận thân thể cô lại xoay mình lên giường đặt lên người cô, không chút khách khí cúi đầu chiếm lấy môi cô hung hăng hôn lên.

Thân thể của cô tan ra mùi thơm ngát mềm mại là do hắn vừa rồi mới tắm rửa xong cho cô. Dem cô từ cục cảnh sát đón trở về hắn chuyện thứ nhất làm chính là vọt vào phòng tắm đem cô ngâm vào nước nóng trong bồn tắm, sau khi tắm rửa còn gọi bác sĩ tới đo nhiệt độ cơ thể, chích uống thuốc, mà ý thức cô hoàn toàn mơ hồ, mềm nhũn dựa vào trong lòng ngực hắn để hắn tùy ý định đoạt.

Thân thể của cô lúc trước hắn nhìn qua hai lần, không có gì một lần ngoài ba năm trước đây cô chủ động đầu hàng tổng bão, còn có một lần đó là thời điểm cô học lớp mười một, lần đó hắn uống rượu say thiếu chút nữa dùng sức mạnh với cô, cô giống như thú con điên cuồng liều mạng giãy dụa làm cả người hắn bị thương, lúc này mới ngăn cản hắn say rượu phạm sai lầm, nhưng sau lần đó cô hoàn toàn đề phòng hắn.

Hắn buông tay để cô tự do, đã có ba năm, hắn cũng khát vọng cô suốt ba năm, hắn là người đàn ông trung niên bình thường có nhu cầu, thời điểm thật sự không nhận được cũng sẽ tìm phụ nữ phát tiết, nhưng hắn không làm vậy phần lớn thời gian hắn đều dùng công việc bận rộn để tê dại mình.

Hôm nay thân thể mềm mại của cô đang ở phía dưới, sau khi tắm rửa da thịt nhẵn nhụi không một vết bẩn cùng thân thể cứng rắn của hắn chắc chắn dán hợp chung một chỗ, dục vọng nguyên thủy trong cơ thể hắn trong phút chốc chạy lên, thật ra thì hắn không muốn thừa dịp cô yếu ớt ý thức không rõ lúc này đoạt lấy cô, nhưng ai bảo cô mới vừa hô lên cái tên Trần Thanh Sờ chọc giận hắn!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Điên cuồng cướp đoạt

Cho nên hắn cướp đoạt cuồng bạo mà trực tiếp, thô lỗ lặp lại nhiều lần, hắn mạnh mẽ đặt cô trên mặt giường lớn, để cho luật động nguyên thủy nhất tới phát tiết con giện trong lòng hắn.

Hắn có thể nhận thấy được cô theo bản năng phản kháng, cho dù cô hiện tại ở ngủ mê man, cô thậm chí còn có dấu hiệu muốn mở mắt ra, hắn trực tiếp đưa tay tắt đèn bàn nhỏ lóe lên duy nhất trong phòng, chặt đứt tất cả đường lui, sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng muốn la lên ở trong bóng tối dùng sức đoạt lấy cô.

Không biết tại sao hắn rất sợ hiện tại bị cô nhìn thấy, hắn rất sợ cùng cô bốn mắt nhìn nhau, hắn chịu không được ánh mắt lạnh lùng giễu cợt, chịu không được cô lặp đi lặp lại nhiều lần đem tấm lòng và tự ái của hắn hung hăng chà đạp dưới lòng bàn chân.

Nhưng trong lòng lại có giọng nói lớn tiếng hét: Mặc kệ, mặc kệ, Lục Chu Việt, không nên dung túng cô ấy nữa! Hắn muốn cô, hoàn toàn nhận được cô, không riêng muốn người cô còn muốn. . . . . cả lòng cô.

Hắn cho cô ba năm tự do để cô bay đi, nhưng nhìn cô đem mình biến thành bộ dạng nghèo túng chật vật? Trong ba năm qua hắn ẩn núp nơi thành phố này bình tĩnh nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cô, hắn biết cô mỗi ngày mệt lã làm vài phần công việc, biết bệnh tình mẹ cô càng ngày càng nghiêm trọng, biết cô có lần thậm chí ngay cả học phí cũng không nộp. . . . .

Hắn biết tất cả chật vật và cố chấp của cô, biết được tất cả chua xót và cực khổ, hắn nhìn cô vốn là cứng rắn bị thời gian và thực tế mài mòn nhẵn, hắn cho là hắn có kiên nhẫn đợi đến một ngày cô học xong cách thưởng thức người đàn ông thành thực, nhưng không nghĩ tới lời ra chuyện Quách Tử Diệu này, nếu như không phải là hắn trùng hợp chưa có rời thành phố này, hắn không dám tưởng tượng hậu quả. . . . .

Cho nên chuyện Quách Tử Diệu để cho hắn hiểu được, hắn không thể dung túng cô nữa, hắn muốn đem cô thu vào cánh chim thương yêu cô thật tốt. Nhưng cô cố chấp bài xích đặt hắn ở ngoài, cũng không chịu cho cơ hội hắn nhích tới gần.

Lần này cô không cho cũng phải cho, không cho cũng phải cho.

Ba năm trung học đệ nhị cấp kia, bởi vì bận tâm đến thân phận học sinh của cô cùng với bài vở, hắn chưa từng quá càn rỡ theo đuổi cô, ba năm đại học này, hắn hết lòng tuân thủ hứa hẹn cho cô tự do, nhưng sau tối nay hắn sẽ cưỡng ép bắt đầu tấn công, không tiếc bất cứ giá nào đến khi cô chịu yêu hắn, đến khi cô yêu hắn.

Một khắc đến đỉnh,hắn vốn định ở trong cơ thể cô bộc phát nhưng là lại nghĩ tới cô bây giờ còn là học sinh,lỡ như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn gây ra ảnh hưởng không tốt với cô,hắn đành phải dùng sức va chạm mấy lần sau đó rút lui ra khỏi cơ thể cô đem toàn bộ chất lỏng nóng rực tưới vào trên bụng tron bóng cô.

Hắn chôn vùi ở trên người cô ôm chặt người cô bình phục thở dốc của mình,lúc ban đầu cô còn phản kháng sau đó lại tiếp tục đã ngủ say, không biết là bởi vì lực đạo hắn quá mãnh liệt hay là sốt quá cao. Cuộc hoan ái này chỉ có mình hắn có tri giác nhưng hắn cũng cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

“Lục tổng,thời gian không còn nhiều,chúng ta nên lên đường!”

Thanh âm Lâm San Ni hữu lễ vang lên sau tiếng gõ cửa, hắn cúi đầu đáp một tiếng, sau đó ở trong bóng tối lục lợi hôn mạnh lên môi cô mút một hồi,tiếp theo mới đứng dậy ôm cô cùng đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: khóc không ra nước mắt

Một đêm cuồng phong bão táp,ngày hôm sau mặt trời mùa hè đặc biệt gắt tàn phá bừa bãi như muốn thiêu đốt cả người.

Hơi lạnh từ máy điều hòa phun ra trong phòng ngủ xa hoa,trên giường lớn cô gái chỉ dùng chăn mỏng bao lấy, thân thể run rẩy ngồi trên giường lớn, vùi đầu vào hai đầu gối của mình không tiếng động rơi nước mắt,cô vốn muốn hét to nhưng trong cổ họng một chút thanh âm cũng phát không ra.

Ba năm trước đây cô đã trải qua một tình trạng như vậy,mới vừa mở mắt ra hoàn cảnh lạ lẫm,chăn giường xốc xếch,vị trí tư mật truyền đến cơn đau,cùng với chút ít trí nhớ trong đầu,không có một ai ở đây nhắc nhở cô,cô bị xâm phạm!

Nhưng mà cô hiện tại nên làm như thế nào? Báo cảnh sát sao? Nói mình bị người ta cưỡng ép? Hơn nữa không biết người cưỡng ép cô là ai?

Không!Cô cái gì cũng không thể làm!Cô không thể sau khi thoát khỏi sự kiện Quách Từ Diệu lại đem mình đẩy vào hồ lửa như vậy,chuyện như vậy nếu náo lớn,nước bọt người đời có thể làm cô chết đuối, cho nên đối với chuyện này cô chỉ có thể rung rung nuốt vào xem như không xảy ra chuyện gì.

Thật ra thì tối hôm qua cô rất nhiều lần muốn cố gắng mở mắt ra nhìn rõ mặt người trên mình,nhưng người nọ trước mặt cô mở mắt ra đã tắt đèn bàn đầu giường,trước mắt cô thoáng cái lâm vào một mảnh đen tối, sau đó hắn dùng sức mạnh mãnh liệt hành hạ cô đồng thời bị sốt cao nên ngủ mê đi.

Cô đoán ngày hôm qua nhất định là người đó từ trong tay cấp dưới cha Quách Từ Diệu cứu cô ra ngoài, như vậy một đêm qua coi như cô dùng thân thể hoàn lại hắn ra tay cứu cô đi, chuyện cho tới bây giờ cô chỉ cầu nguyện đối phương sau này sẽ không xuất hiện ở trước mặt cô nữa, không nên có bất kỳ liên quan gì đến cô.

Nhưng mà mặc dù tự an ủi mình , nước mắt vẫn như sợi dây trần châu bị cắt đứt không thể khống chế lăn xuống, đến cuối cùng cô nín chặt cái chân trong tay đau khổ nức nở lên tiếng,một cô gái sau khi xảy ra chuyện này,phải dùng bao nhiêu dũng khí mới có thể tiếp tục xem như không xảy ra chuyện gì?

Có lẽ là động tĩnh trong phòng cô kinh động người ở bên ngoài, một loạt tiếng gõ cửa hữu lễ vang lên,có một phụ nữ trung niên đi đến, trong tay bưng một bộ quần áo, còn có nguyên bộ giày.

Hứa Lưu Liễm nước mắt ràn rụa còn chưa kịp lau đi,cứ như vậy hai mắt nhắm lệ ngẩng lên kinh ngạc nhìn người đi tới ,cô mới vừa...tĩnh lại đánh giá qua hoàn cảnh nơi này,phòng này hẳn là trong một khách sạn xa hoa,nhưng tại sao người quản lý đi vào?

Người kia chẳng qua mỉm cười đi tới trước mặt cô đem đồ vật cầm trong tay đặt ở bên giường,

“Hứa tiểu thư,cô đã tỉnh? Đây là quần áo tiền sinh chuẩn bị cho cô,sau khi thay xong hãy ra ngoài ăn điểm tâm!”

Thấy cô không có phản ứng,người kia để xuống quần áo xoay người muốn rời đi, Hứa Lưu Liễm bỗng nhiên thoáng cái đưa tay kéo bà giọng nói thê lương.

“Tiền sinh? Chủ nhân của bà là người nào? Là ai ——!”

Cô rống như người có bệnh tâm thần, cho dù tối hôm qua xảy ra chuyện kia, cho dù tự mình an ủi mình coi như tất cả chưa xảy ra chuyện gì,nhưng cô vẫn muốn biết người đàn ông ở chung với cô cả đêm rốt cuộc là người nào, bởi vì cô muốn từ nay về sau tránh hắn như tránh rắn rết.

Người đó tựa hồ không có nhìn thấy cô lung túng, chỉ quay đầu lại nhìn cô cười nhạt.

“Tiên sinh nói, tiểu thư sớm muộn gì có một ngày sẽ biết !”

Sau đó liền đẩy ta cô ra xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Người xưng là “cố nhân”

Hứa Lưu Liễm kinh ngạc trong lúc mất đi trọng tâm thoáng cái ngã ngồi ở trên mặt giường lớn, trong đầu một mảnh hỗn loạn ngó chừng bóng lưng người kia biến mất ở phía sau cửa, cái gì gọi là cô sớm muộn gì có một ngày sẽ biết ? Cô không muốn dây dưa chuyện tới hôm qua nữa được không?

Không biết tại sao, cô hiện tại chỉ cảm thấy chuyện kỳ lạ không thể nói ra lời, phía sau tựa hồ có một bàn tay cường tráng không nhìn thấy ràng chắc lại cô.

Ngồi một lát cô giơ tay lên dùng sức lau nước mắt lạnh như băng khô thốc trên mặt, sau đó cầm quần áo người đó đặt ở bên cạnh tính đi vào phòng rửa tay thay, cô nghiêng đầu liền thấy trên tủ bên cạnh đầu giường có một tờ giấy, cô sững sờ một chút nhưng ngay sau đó ôm đồm tới, hồ hạp có chút cấp bách nhìn dòng chữ phía trên, người nọ nói.

“Hứa Lưu Liễm, anh không có kiên nhẫn đợi em trưởng thành hơn nữa, từ giờ trở đi tất cả của em cũng tùy anh tiếp nhận, anh sẽ không để em bị chút xíu ủy khuất và thương tổn nào!”

Cuối cùng ký tên là: ‘Cố nhân’

Hứa Lưu Liễm không biết mình sau khi xem xong những lời này trong lòng có cảm giác thế nào, có hồi hộp, có sợ hãi còn có bất an, chỉ cảm thấy tim trong ngực đập như đánh trống muốn xông khỏi lồng ngực, trong ngực có rất nhiều lời rất nhiều cảm xúc muốn bộc phát, rồi lại phát tiết không ra, đành phải nắm tờ giấy ngồi ở đằng kia từng ngậm từng ngậm thờ hồn hèn.

Nhưng cô cũng có chút khó hiểu, bởi vì bạn cũ của cô nhiều nhất chỉ có cô bạn Hạ Vi Lương ở trung học đệ nhị cấp, mà Hạ Vi Lương lúc này không biết phiêu bạt nơi nào, làm gì có thời gian rồi để ý tới cô?

Như vậy người này là ai? Ngó chừng những lời bá đạo nóng bỏng trước mắt, nhìn bút tích cứng cáp mơ hồ có chút quen thuộc, trong đầu cô bỗng dưng hiện lên một bóng người mơ hồ, nhưng một giây sau cô nhanh chóng dùng sức lắc đầu, không thể nào! Không thể nào là hắn!

Giữa bọn họ chênh lệch lớn như vậy, cô năm đó 17 tuổi còn hắn 24 tuổi, thật sự là tuổi tác chênh lệch, không riêng số tuổi khác nhau, thân phận địa vị cũng khác nhau, hắn là con cháu xuất thân danh môn vọng tộc hơn nữa còn có công ty riêng, còn cô bất quá chỉ là một nữ học sinh nghèo khó, thậm chí còn là con riêng.

Cho dù hắn ở cô trung học đệ nhị cấp ba năm từng đối với cô có một chút tình cảm mập mờ, cho dù bọn họ từng có một đêm hoang đường, cô cũng thủy chung cho là hắn đối với cô chẳng qua tình cảm nhất thời của thầy giáo và nữ sinh.

Người đó ngoại hình anh tuấn xuất sắc, gia thế hiển hách như vậy, năng lực ưu tú xuất sắc như vậy, làm sao có thể nhớ mãi không quên một người như cô? Huống chỉ ba năm qua, hắn cũng có thể đã sớm thành gia lập nghiệp nha? Cho nên người tới hôm qua nhất định không phải là hắn! Nhất định không phải là hắn!

Nghĩ tới nghĩ lui càng nghĩ càng nhiều, cô thậm chí còn nhớ lại một ngày trước ở trên lớp học cô mơ thấy tình cảnh ba năm trước, không khỏi bối rối cảm lấy quần áo bên cạnh xông ào vào phòng rửa tay.

Cô nghĩ cô nhất định là điên rồi, cho nên gần đây mới có thể thường nhớ tới người đàn ông kia, hắn phá hủy mối tình đầu của cô, hắn ép người cô yêu nhất rời đi, cô nên hận hắn tận xương tận cốt không thể quét sạch hắn trong đầu, như thế nào nhiều lần nhớ tới hắn?

Bởi vì quá mức hoảng hốt, cho nên cô căn bản không có nhìn kỹ quần áo mặc ở trên người mình, chỉ mặc lên lung tung sau đó xông ra ngoài, người phụ nữ ở bên ngoài bị cô đột nhiên lao mạnh ra sợ hết hồn sau đó lại ở phía sau gọi cô ăn điểm tâm, cô ngoảnh mặt làm ngơ cầm cái túi của mình cũng không quay đầu lại rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tâm tư mập mờ

‘Phòng dành cho tổng thống’ thật xa hoa, thiết bị phiền phức, vật dụng cao quý, đẩy ra một cánh cửa lại là một cánh cửa, cô cứ như vậy lao đảo đi về phía trước, đến cuối cùng cô không biết mình thế nào đi vào thang máy nhắm hai mắt tựa tại nơi đó lại một lát dần dần cảm thấy hơi thở vững vàng, vừa mờ mắt ra lại bỗng nhiên bừng tỉnh.

Cô lúc này mới phát hiện mình mặc trên người chính là một bộ quần áo liền nhau màu đen không có tay, trên chân mặc một đôi giày màu xanh hồ nước, quen mặc quần áo đơn giản cô không có nghĩ tới mình có một mặt phong tình như vậy, khí chất tao nhã ngay cả chính cô cũng không nhận ra mình.

Song, chẳng qua chỗ này hoàn toàn xa lạ làm cho ngực cô vốn hỗn loạn giờ càng thêm đè nén, thang máy vừa mở ra cô một hơi xông ra ngoài, khách sạn xa hoa dần dần biến mất sau lưng, cô một người mờ mịt bước nhanh ở trên đường, tựa hồ muốn nhanh chóng rời xa chỗ này, xem chuyện tối hôm qua như chưa từng xảy ra.

Không biết đi bao lâu đến khi chân cô đau mới dừng ở một chỗ trên quảng trường ngồi xuống trên ghế dài. Lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Hạ Vi Lương, lúc này cô là người duy nhất bản thân có thể tâm sự.

Nhưng vừa nhìn điện thoại di động thế nhưng tắt điện thoại, cô nhủ mảy lại càng sâu mờ ra vừa nhìn cũng là Bành Duy Triết, cô là cô giáo dạy kèm Anh ngữ tại nhà cho nam sinh lớp mười hai kia, cô đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua cô vốn có giờ dạy cho hắn, kết quả cô ngay cả chào hỏi cũng không liên lạc tích.

Do dự một chút cô vẫn kiên trì gọi lại cho hắn, đứa nhỏ này cũng không phải là người không hiểu chuyện, quả nhiên điện thoại vừa thông, tiếng hỗn hển từ bên kia truyền tới.

“Hứa Lưu Liễm, cô chết ở nơi nào vậy! Điện thoại di động cũng ngắt, gọi điện đến ký túc xá thế nhưng cô cả đêm không có trở về, cô còn chút đạo đức nghề nghiệp không vậy, không đến dạy gọi một cú điện thoại cũng không được sao?”

Cô đưa điện thoại di động cách xa một khoảng, đợi người bên kia rống xong cô mới vô lực mở miệng,

“Xin lỗi, tối hôm qua cô bị cảm phải đến bệnh viện truyền nước biển, điện thoại di động vừa vặn không còn điện. . . . .”

Chuyện cho tới bây giờ cô không thể làm gì khác hơn là kiên cường tìm một lý do giải thích cho mình, nếu không cô còn có thể dạy tiếp sao? Cô cũng không muốn mất đi công việc này, bởi vì . . . dạy kèm tại nhà mẹ Bành Duy Triết cho cô gấp đôi tiền lương, bởi vì Bành Duy Triết mỗi khi tức giận không biết đã đuổi bao thầy giáo dạy kèm tại nhà, chỉ có mình cô là duy trì tới bây giờ.

Cô vừa mở miệng nói chuyện mới phát hiện tiếng nói của mình khàn khàn, đây là hậu quả tối hôm qua sốt cao, do giọng cô như vậy nên tên thiếu niên táo bạo kia bỗng dưng trầm mặc lại, một lúc sau mới không vui mở miệng,

“Tối hôm qua làm trễ thời gian của tôi hôm nay cô phải dạy bù, tối nay sáu giờ cô phải xuất hiện đúng giờ ở nhà cho tôi!”

Nói xong thiếu niên kia buồn bực lắm bầm một câu.

“Cô có biết tôi lo lắng gần chết hay không!”

Sau đó liền bóp một tiếng cúp điện thoại.

Hứa Lưu Liễm nhìn bị điện thoại bị cúp phiền não từ trên ghế dài đứng dậy đi tới trạm xe buýt, Bành Duy Triết đối với cô có chút ít mập mờ, cô không phải là không hiểu, chẳng qua là không muốn để ý tới. Hắn lớp mười hai, cô là đại học năm thứ tư, nhìn thế nào cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quẩn cảnh trong ký túc xá

Trong lòng Hứa Lưu Liễm vẫn còn hoảng hốt khi trở lại ký túc xá, mấy người trong ký túc xá đều ở đây, vừa nhìn thấy cô mặc quần áo như thế mọi người không khỏi sùng sốt một chút, nhưng ngay sau đó thì tiếng giễu cợt sắc bén vang lên.

“Ài ư, những người khác không về ngủ cả đêm thì ra là đi bán thân thể, nhìn người ta cả người đều là nhãn hiệu nổi tiếng kia, xem ra đây là khoản tiền lưu hành nhất năm nay đây!”

Hứa Lưu Liễm khẽ nhủ mảy không để ý chê cười của đám người nọ, bò lên trên giường kéo chăn che lại đầu mình, đối với các người ấy mắt không thấy thì tâm không phiền.

Cô ở cùng sáu người này trong ký túc xá, lên tiếng châm chọc cô là Lại Mỹ Lâm. Lại Mỹ Lâm người cũng như tên, xinh đẹp và kiêu ngạo, cha mẹ là người làm ăn rất có danh tiếng trong thành phố, vì nhà có tiền làm cho tính tình Lại Mỹ Lâm ngang ngược can rờ.

Hứa Luru Liễm không biết tại sao Lại Mỹ Lâm từ năm nhất đại học đã nhìn cô không vừa mắt, cô tự nhận bản thân đối với mọi người hòa nhã và khiêm tốn, mà cô lên đại học cả người cũng không nổi bật, không tham gia các hoạt động trong trường, thành tích cũng không đứng đầu thùy chung giữ vững ở bậc trung, lại càng không diện quần áo trang điểm xinh đẹp quá, nhưng chính là không biết nơi nào đắc tội Lại Mỹ Lâm.

Thật ra thì cô nào biết rằng, cũng bởi vì đáng và cái gì cũng không tranh giành điểm điểm đơn giản tính tình vừa vặn là loại Lại Mỹ Lâm lớn lối kêu ngạo chán ghét nhất, Lại Mỹ Lâm cho là tất cả việc là do cô ra vẻ thanh cao.

Trong phòng ký túc xá này có sáu người ở chung, trong đó có hai bạn cùng phòng từ năm nhất đã bắt đầu một lòng nhào vào học tập lập chí muốn thi ngành nghiên cứu, cho nên rất ít tham dự những thứ tranh đấu vụn vặt trong túc xá, thật ra thì có nhiều lần các cô nhìn không được muốn thay Hứa Luru Liễm ra mặt, sau đó lại bị tính ương ngạnh của Lại Mỹ Lâm hù dọa trở lại.

Đổi lại còn hai người còn lại thích nịnh nọt, nhất trí đứng ở bên phe Lại Mỹ Lâm đối với cô tràn đầy địch ý. Cô thường ở trong lòng cười khổ, ai nói đại học là nơi đẹp nhất, có ai lại biết bên trong có nhiều chuyện không chịu nổi hơn so với bên ngoài.

Cũng tỷ như lúc này, một người trong đó phụ họa theo lời giễu cợt vừa rồi của Lại Mỹ Lâm.

“Nhìn đáng vẻ ngày thường lạnh lùng ăn trên ngồi trước, thật ra thì trong xương so với ai khác cũng như JIAN, không trách được dám tát Quách thiếu gia đình đình đại danh bất tỉnh, thì ra sau lưng người ta có chỗ dựa!”

Tiếng nói vừa dứt ba người còn lại cười lớn, Hứa Luru Liễm trở mình lấy ra ống nghe điện thoại đeo lên tai nghe âm nhạc, dù sao cô nhìn ba năm cũng không thiếu những thứ này, cô hiện tại mới vừa vào năm thứ tư, tính qua một khoảng thời gian nữa sẽ ra ngoài tìm phòng ốc chuyển ra ở, thuận tiện tìm công việc làm.

Cô không để ý tới lời của bọn người Lại Mỹ Lâm, không phải là bởi vì cô mềm yếu bị ức hiếp, ngược lại là bởi vì cô thông minh hiểu được, đối phó người như Lại Mỹ Lâm, càng để ý tới các cô ấy thì làm cô ấy thẹn quá thành giận tìm đủ mọi cách hăm dọa mình, không bằng cứ để cho các cô ấy đắc ý, bất quá miệng lưỡi các cô cũng nói một hồi cũng sẽ qua, cô cũng không tổn thất gì.

Mấy người Lại Mỹ Lâm thấy đáng và cô như cũ im lặng không lên tiếng không thêm quan tâm, bọn họ cũng không còn cách nào hù dọa một tiếng ra khỏi túc xá. Sau khi các cô đi hai nữ sinh kia lúc này mới dám tới ân cần hỏi cô.

“Luru Liễm, cậu. . . . có khỏe không?”

Hứa Luru Liễm biết các cô chỉ biết ngày hôm qua cô đánh Quách Tử Diệu bất tỉnh còn có chuyện cô cả đêm không về ngủ, hốc mắt uơn ướn nhưng vẫn lấy ống nghe ra xoay đầu lại nhìn các cô nở nụ cười yên tâm.

“Mình không sao, cảm ơn các bạn quan tâm!”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, chúng tớ phải đi học rồi!”

Hai nữ sinh thấy cô không muốn nói thêm nên cầm quyển sách đi ra ngoài, trong túc xá chỉ còn lại có một người Hứa Luru Liễm, cô lúc này mới dám để cho nước mắt chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Nam sinh dạy kèm tại nhà

Cô ở túc xá mơ mơ màng màng ngủ một giấc bỗng tỉnh thần, sau khi tỉnh lại đã là lúc xế chiều, đi đến nhà tắm trường học tắm rửa sạch sẽ, nhanh chóng mở vòi hoa sen phun nước mạnh xoa xoa lên người, cô muốn tận dụng xui xẻo này, sau đó liền thu dọn đồ đạc nhanh lên tinh thần đi dạy kèm tại nhà cho Bành Duy Triết, cô hôm nay phải dạy bù ngày hôm qua làm trễ nãi một canh giờ.

Thời điểm đẩy xe đạp trong sân trường, chung quanh có người nhìn cô chỉ chồ nhưng không dám quá trắng trợn ồn ào, cô nhảy lên xe đạp vội vã chạy đi, nhờ phúc của Quách Tử Diệu trước khi tốt nghiệp cô trở thành người nổi tiếng trong trường.

Nhà Bành Duy Triết ở khu dân cư hạng sang gần trường học cô, cô chạy xe đạp ước chừng tốn nửa giờ, lúc cô đến Bành Duy Triết đang ngồi ở trên sân nhà phòng khách xếp chân diên cuồng chơi game, thấy cô đi vào mặc dù sắc mặt nhìn không tốt nhưng cũng lập tức ngừng trò chơi trong tay, hừ lạnh một tiếng đứng dậy đến phòng học.

Cô bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng, đi đến thu dọn một đống hỗn độn sau mới đến phòng học, Bành Duy Triết đang tựa vào bàn bên cạnh trong phòng học cau mày nhìn chằm chằm cô, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, ngũ quan anh tuấn xuất sắc giữa lòng mày tất cả đều là tàn ác tung bay không kèm chế

được,về mặt tựa như có chút không vui.

Ánh mắt của hắn quá nóng rực,để cho Hứa Lưu Liễm cảm thấy chuyện xảy ra tối hôm qua đều bị hắn nhìn thấu,cô không thể làm gì khác hơn là ra về bình tĩnh ngẩng lên nhìn bên ngoài một chút,sau đó mở miệng,

“Bắt đầu học nha!”

Bành Duy Triết lần nữa nhìn cô cũng không nói cái gì, đang ngồi xuống chỗ của mình. Cô dạy Bành Duy Triết chính là Anh ngữ,mẹ Bành Duy Triết rất có tiếng trong công ty,cô không biết cha mẹ Bành Duy Triết tại sao ly hôn, tóm lại trong một năm này cô ở đây dạy hắn chưa bao giờ từng thấy quá cha của hắn.

Theo mẹ Bành Duy Triết nói muốn để cho hắn tốt nghiệp trung học xong trực tiếp ra nước ngoài du học, cho nên mới tìm người dạy kèm Anh ngữ tại nhà cho hắn.Cô không nghĩ đến mới vừa ngồi xuống chưa nói được mấy câu,Bành Duy Triết đối diện bỗng nhiên phui đất một chút đứng lên đem sách trong tay ném mạnh xuống đất,về mặt nổi giận nhìn cô rống.

“Hứa Lưu Liễm! Cô nói đi!Cô tối hôm qua rốt cuộc đi làm gì rồi?”

Hứa Lưu Liễm bị hắn đột nhiên hét luồng cuồng sợ hết hồn,còn chưa có phục hồi tinh thần lại thấy hắn đi tới nắm tay cô kéo ra ngoài,Cô quá sợ hãi vùng vẫy phản kháng.

“Bành Duy Triết,em làm gì! Mau buông!”

Trong ấn tượng,Bành Duy Triết mặc dù đối với cô có chút mập mờ, mặc dù tính cách trẻ tuổi hay nổi cáu không kèm chế được,nhưng cũng chẳng bao giờ đối thô lỗ như vậy kéo cô đi.

Lực đạo của cô dù sao cũng không bằng hắn,hắn kéo cô hai bước ba bước đã nhét cô vào phòng rửa tay,trước gương hắn chỉ vào trong gương bộ ngực cô phập phồng đề nén cơn tức.

“Cô nhìn xem chút ít dấu vết trên cổ cô là gì? Không phải nói cảm mạo sốt sao? Em tại sao không biết cảm mạo nóng rần lại lưu những thứ này?”

Dưới tiếng thét của Bành Duy Triết,cô từ trong gương thấy trên cổ mình có dấu vết đỏ sẫm,cô hôm nay vì che dấu những dấu vết kia cố ý mặc áo dày,lại không nghĩ rằng vẫn bị mắt Bành Duy Triết nhìn ra.

Nhìn cô trầm mặc Bành Duy Triết càng tức giận.

“Hứa Lưu Liễm,theo em được biết,cô hình như không có bạn trai,vậy tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Bị hắn rống tới rống lui như vậy, Hứa Lưu Liễm cũng nổi giận,dù sao cô cũng là cô giáo của hắn,dù sao cô cũng lớn hơn hắn mấy tuổi,cho nên cô níu lấy cổ áo của mình có chút tức giận nhìn hắn một cái nói.

“Bành Duy Triết, đây là chuyện riêng của cô,không tới phiên em quản!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Biến cố trong nhà

Bành Duy Triết giận đến hai tay dưới nắm chặt lại,một đôi con ngươi tất cả đều là tối tăm,giăng co với hắn Hứa Lưu Liễm càng phiền lòng, chuyện tối hôm qua cô một chút cũng không muốn lại nhắc lại,hắn lại đang lúc này không thuận theo hỏi tới hỏi lui.

Cho nên cô liền trầm mặt lướt qua người hắn đi ra ngoài,hiện tại thằng bé trai thật là bị làm hư,động một chút là nổi tính thiếu gia, động một chút là bá đạo muốn mạng người.

Cô mới vừa đi ra không tới mấy bước Bành Duy Triết bỗng nhiên từ phía sau kéo lấy tay cô, “Không cho phép đi!”

Cô theo bản năng dùng vùng ra,cái giấy này thoát khỏi tay Bành Duy Triết nhưng bởi vì dùng sức quá mạnh cho nên lao đảo ngã mạnh trên mặt đất,cô không khỏi đau đến nhăn lại đôi mi thanh tú.

“A! Hứa lão sư,cô tại sao ngồi dưới đất? Đã xảy ra chuyện gì?”

Bành Duy Triết thấy cô ngã xuống cũng thay đổi sắc mặt, vừa muốn đi qua đỡ cô dậy,một tiếng tiếng hô kinh ngạc truyền đến, chỉ thấy người mẹ giỏi giang của Bành Duy Triết Bành Vận mở cửa đi đến.

Thấy cô ngồi dưới đất Bành Vận vội vàng tới kéo cô dậy,Hứa Lưu Liễm nhìn thoáng qua Bành Duy Triết mỉm cười đứng một bên không lên tiếng vuốt vuốt cổ tay của mình nhàn nhai nói.

“Không có chuyện gì chị Bành,tôi vừa rồi không cẩn thận té một chút!”

Bành Vận liếc nhìn con mình sắc mặt khó coi vừa muốn mở miệng khiển trách thì đã nghe Bành Duy Triết mở miệng nói, “Hôm nay không có tâm tình học, Hứa lão sư, cô có thể đi!”

Hắn nói xong quay người lại đi về phòng mình,cuối cùng dùng sức đóng cửa lại.

Bành Vận ở phía sau gọi hắn vài tiếng hắn cũng không có phản ứng,cuối cùng phải quay đầu lại cười xinh lỗi với Hứa Lưu Liễm.

“Hứa lão sư,tình hình Tiểu Triết đột nhiên khó chịu cô đừng chấp nhất nó, nếu không tiền giờ học hôm nay tôi như cũ đưa cho cô!”

Hứa Lưu Liễm khẽ cười cười,”Không cần chị Bành,em chỉ lấy tiền theo giờ học!”

Cô trở lại trường học sau đó Bành Vận gọi điện thoại cho cô,nói Bành Duy Triết gần đây tâm tình không được tốt,nói cô buổi chiều tạm thời không cần đến dạy học, cô cũng không thể làm gì khác hơn là đồng ý,ngược lại còn đem kinh nghiệm vài đầu đi tìm việc làm,năm thứ tư cơ hồ không có gì chương trình học,ngoại trừ ứng phó biện hộ luận văn chính là tìm việc làm,cô định trước khi tốt nghiệp tìm được công việc tốt,như vậy mới có thể bảo đảm cuộc sống của mẹ và cô.

Sau sự kiện Quách Tử Diệu,lúc ban đầu trong trường học còn có người nhìn cô chỉ chỗ, sau đó lại không còn,cô cảm giác mọi chuyện cần thiết cũng bị cô xem như không thấy đề xuất ở sau lưng, nhưng hết lần này tới lần khác cô lại không hiểu ra sao.Chuyện đêm đó không có người nhắc tới nữa,cuộc sống của cô bắt đầu khôi phục sự yên lặng đơn giản như lúc ban đầu.

Ngày đó cô mới làm xong phần công việc trở lại liền nhận được điện thoại của mẹ,trong điện thoại mẹ cô thở dồn dập,thanh âm giống như chỉ có một con ve cuối cùng trong mùa hè này,thể lương không chịu nổi, “Tiểu Liễm,ba con——, ba con——”

“Mẹ,mẹ đừng gấp gáp từ từ nói,ba có việc gì?”

Cô khẩn trương vội vàng trấn an mẹ mình,mẹ cô bị bệnh suyễn nghiêm trọng ,lúc này một kích động nhỏ cô cũng rất sợ bà hít thở không thông, bên người mẹ cô không có người nào chăm sóc.

Mẹ cô cố gắng thở dốc mấy cái đó bỗng dừng hô lên.

“Ba con đã xảy ra chuyện!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hẹn cô ấy dùng cơm

Sau lại trong tiếng dứt quãng mẹ cô thuật lại,cô biết ngọn nguồn xảy ra chuyện gì: Cha cô tham gia tổng tuyển cử trong tỉnh trước đó bị người kiện ông tham ô nhận hối lộ, hiện tại đã bị bắt !

Tuy nói trong nhà chỉ có cô và mẹ sống nương tựa lẫn nhau,nhưng thật ra cô đương nhiên có cha,hơn nữa cha cô còn sống được phong sinh thủy khởi (“Phong sinh thủy khởi” tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc). Chẳng qua là cha cô ở phía Bắc ở thành phố nổi tiếng quốc tế đảm nhiệm chức Phó thị trưởng Hứa Định Biên,mà cô là đứa con riêng hắn không thể nhận.

Cô biết cha cô thật ra yêu mẹ cô,tỷ như nói cái tên Hứa Lưu Liễm của cô. Hứa Lưu Liễm..Hứa Lưu Liễm,ý ngoài chính là cho cô cả đời lưu luyến,nhưng thật ra là ngầm có ý cho phép cả đời lưu lại trong lòng.

Nhưng cô không biết tại sao hai người rõ ràng yêu nhau nhưng cuối cùng không thể ở chung một chỗ,ngược lại lấy một cô gái khác,mẹ cô mang theo đứa con cực khổ sống qua nhiều năm như vậy.

Bọn họ ai cũng không nói nguyên nhân cho cô nghe,cô cũng chưa từng hỏi.Cô chẳng qua là cảm thấy,cho dù thế giới bên ngoài ồn ào thế nào,lời đồn đãi khó nghe đến đâu nữa chỉ cần bọn họ yêu nhau là tốt rồi.

Sau khi cúp điện thoại của mẹ,cô bình phục cảm xúc bối rối bắt đầu đặt vé máy bay đi về,nhưng bởi vì ngày đó thời gian quá muộn cho nên không còn vé máy bay,cô không thể làm gì khác hơn là đặt vé rạng sáng ngày thứ hai.

*

Ban đêm, trong phòng làm việc Thân Viễn tổng giám đốc đèn sáng như cũ,mặt người đàn ông chuyên chú đối diện máy tính mười ngón tay đang bận rộn đánh máy,thời điểm Lâm San Ni vội vã đi tới, hân vừa lúc kết thúc phần công việc,cả thân thể cao lớn ngã vào ghế da,hắn nhắm mắt mệt mỏi giờ tay lên xoa xoa cái trán sau đó nhàn nhạt căn dặn.

“Sunny, tôi mai giúp tôi hẹn cô ấy cùng ăn bữa cơm!”

Lời nói lúc này của hắn giống như quyết tâm đặt lễ đính hôn, từ đêm đó sau hắn cũng không có tạm biệt cô,cả ngày làm việc để giải trừ tâm trạng phiền muộn. Hắn thật sợ,bởi vì hắn có thể tưởng tượng mọi chuyện sau khi rõ ràng cô biết được người đêm đó là hắn không biết sẽ chanh chua châm biếm ra sao.

Lâm San Ni do dự một chút mới mở miệng

“Lục tổng, nghe nói . . . . cha Hứa tiểu thư đã xảy ra chuyện,cô đã đặt mua vé máy bay sáng sớm mai trở về Ôn Thành. . . . .”

“Cái gì?”

Người ngồi trên ghế nghe lời của cô kinh ngạc bỗng đứng mở mắt ra, tối tăm trong mắt tất cả đều hóa thành ánh sao.

Suy nghĩ một chút ngay sau đó căn dặn

“Lập tức đặt vé máy bay cùng chuyến với cô ấy!”

Giọng nói nghiêm túc nhỏ dần tiếp theo tăng thêm một câu.

“Sunny,cô biết tôi muốn vị trí nào phải không!”

“Dạ! Lục tổng!”

Lâm San Ni đáp lại liền lui ra ngoài.

Đúng vậy cô biết vị trí hắn muốn,đơn giản chính là chỗ ngồi bên cạnh cô gái kia,vì vị trí kia cô _Lâm San Ni không tiếc vận dụng tất cả quan hệ cũng phải tìm được cho hắn!

Bởi vì trong lòng lo lắng quá mức,lại nhớ tình cảnh của cha vừa lo lắng sức khỏe của mẹ, cho nên ngày hôm sau Hứa Lưu Liễm đã đến phi trường rất sớm, tựa hồ như vậy có thể gần bọn họ hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Gặp tại phi trường

Cách giờ lên phi cơ còn có một khoảng thời gian thật dài, trong lòng hoang mang và bất an lại khiến cho cô từng giây từng phút cũng cảm thấy đau khổ,cô không thể làm gì khác hơn là dùng âm nhạc làm tiêu tan, mang ông nghe điện thoại một mình ngồi ở trên ghế dài nhắm mắt dưỡng thần.

Gần đến giờ lên máy bay,cô lấy ra ông nghe điện thoại chuẩn bị đứng dậy đi đến phía trước nhưng bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào,còn có một số cô bé vì hưng phấn mà hét chói tai,cô tò mò đưa mắt nhìn người đi qua nhưng nhất thời cứng người lại .

Người đàn ông kia, một thân tây trang màu sắc tối tăm,mặt mũi lạnh lùng hời hợt băng qua bước lên máy bay, bên cạnh hắn có một cô gái đi theo, cô gái kia cô cũng biết,là thư ký theo bên cạnh hắn nhiều năm.

Tại sao là hắn? Cô sửng sốt một chút sau liền núp người đi.

Người đàn ông kia cô cho là đã quên mất hắn lại không nghĩ rằng ba năm sau lần nữa gặp mặt,cô thế nhưng làm ra cử động trốn tránh như vậy,chẳng qua là cô làm sao có thể quên mất hắn đây? Hắn là người đàn ông cơ hồ phá hủy cả cuộc đời cô, nhưng hắn lại là người đàn ông đầu tiên của cô,cô làm sao có thể dễ dàng quên mất đây?

Bất quá cô cảm giác mình gần đây nhất định là trúng tà,không những liên tiếp mơ tới hắn thì không nói,còn nghĩ người đàn ông đêm đó là hắn,không ngờ thế nhưng lại gặp hắn ở nơi này!

Cô đưa lưng về phía hắn đi tới bất an đứng ở nơi đó, móng tay bấm mạnh vào lòng bàn tay, cô không biết hắn có thấy cô hay không, nhưng cô không muốn gặp hắn, bởi vì cô không muốn gọi lại những chuyện đau khổ không chịu nổi, nhưng lại có tiếng bước chân trầm ổn từ phía sau truyền đến, cô cảm giác tim đập nhanh hơn như sắp nhảy ra lồng ngực.

Có mùi nước hoa phái nam mát phật qua, bóng dáng cao lớn từ bên người cô cùng cô gặp thoáng qua, hắn không có quay đầu lại bóng lưng cao lớn cách cô xa dần, trong lòng cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may là hắn không có nhận ra cô.

Dù sao ba năm này cô thay đổi rất nhiều, không chỉ là hình dạng bên ngoài thay đổi rất lớn, khí chất cả người cũng trầm tĩnh rất nhiều, ngay cả Hạ Vi Lương nhân nghĩ hè năm ấy nhìn thấy cô cũng nói cô thay đổi da thịt, huống chi cái người ưu tú xuất chúng kia, ba năm nay khẳng định qua lại không ít phụ nữ, chỉ sợ sớm đã quên mất cô gái ngu ngốc hiến thân cho hắn.

Hơn nữa kỹ xảo của cô trực trắc đoán chừng hắn không nhớ được. Nghĩ thế trong lòng cô bình tĩnh rất nhiều, không cần đối mặt cảm giác chân hạo, cô tự giễu nhướn khóe miệng cười cười, vừa muốn cất bước đi hướng ngược lại, hắn vừa bỗng dưng quay đầu lại, tầm mắt của cô không còn kịp tránh né nữa cứ như vậy thẳng tắp đụng vào hắn trong đôi con ngươi thâm thủy xẹt qua một tia sáng, sau đó liền dừng bước đứng ở nơi đó nhìn cô.

Cô nhất thời cứng người đứng ở thế khó xử, đi lên chào hỏi với hắn sao, như vậy cô không cam lòng, còn không chào hỏi sao lại cảm thấy không có lễ phép, nhất là thư ký bên cạnh hắn cô ấy đã từng dạy cô, theo lý thuyết hắn dạy cô ba năm, cô nên đổi lại gọi hắn một tiếng Lục lão sư.

Đang lúc cô do dự ánh mắt của hắn thâm trầm nhìn cô một cái sau đó xoay người rồi đi, trong lòng cô bắt đầu bất ổn, cô không biết là hắn nhận ra cô hay không nhận ra cô, cô chán ghét nhất chính là bộ dạng lòng dạ khóa đoán này của hắn.

Cuối cùng cô phiền não lắc đầu bắt đầu lên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cố ý làm khó

Chẳng qua là cô không nghĩ tới, sau khi vào cabin tìm được chỗ ngồi của mình lại phát hiện hắn thế nhưng ngồi ở bên cạnh ghế cô, mà cô gái thư ký xinh đẹp kia thì ngồi ở phía sau hắn nhìn cô mỉm cười.

Hôm nay ở thành phố xa lạ này nhìn thấy hắn đã làm cho cô rất kinh hãi, cô làm sao cũng không nghĩ đến hắn còn ngồi cùng máy bay với cô, làm sao cũng không nghĩ đến hắn ngồi bên cạnh cô! Hắn cũng là rất bình tĩnh, ưu nhã ngồi ở chỗ đó cúi đầu nhìn tạp chí trong tay, chưa từng giương mắt nhìn cô một lần.

Cô nhất thời cả người khó chịu theo bản năng muốn cách hắn rất xa như tránh người độc địa, cô liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm San Ni ngồi phía sau gần cửa sổ, khách khí nói.

“Vị tiểu thư này, có thể phiền cô đổi chỗ ngồi với tôi không, tôi không quá thích ngồi gần chỗ gần cửa sổ. . . . .”

Cô làm sao không thích ngồi gần cửa sổ, cô chẳng qua là không thích ngồi vị trí bên cạnh hắn thôi.

Lâm San Ni có chút khó xử nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi ở hàng trên, xin lỗi cười cười.

“Hứa tiểu thư, thật thật xin lỗi!”

Lâm San Ni một câu “Hứa tiểu thư” để cho Hứa Lưu Liễm hoàn toàn biết rõ, gọi cô như vậy chứng tỏ bọn họ đã nhận ra cô, mà cô giả bộ làm như không quen biết cũng có chút quá làm kiêu, cho nên cô không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là kiên trì mở miệng với người nọ.

“Vậy phiền toái ngài nhường một chút, tôi muốn đi vào!”

Hắn như cũ cúi đầu nhìn tờ báo trong tay, thản nhiên ném cho cô mấy chữ,

“Tôi không có tên sao?”

“ . . . . .”

Hứa Lưu Liễm thiếu chút nữa học máu, hắn đây là đang gián tiếp ép cô thừa nhận biết hắn! Cách nhau ba năm, người đàn ông này trước sau như một tâm tư thâm trầm, làm cho lòng người sinh chán ghét.

Cô cau mày khuôn mặt địch ý đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm hắn như không có chuyện gì xảy ra cho đến phía sau truyền đến tiếng nói êm tai,

“Vị này hành khách, phi cơ lập tức sẽ phải cất cánh, xin nắm chắc thời gian ngồi vào ghế chỗ ngồi đi!”

Cô hít một hơi thật sâu khi cố gắng làm cho giọng nói mình nghe bình tĩnh.

“Lục tiên sinh,có thể phiền ngài nhường một chút?”

Lời của cô rơi xuống,hắn lúc này mới chậm rãi ngừng đầu,bốn mắt nhìn nhau một cái chớp mắt kia,lòng của cô kịch liệt địa run rẩy,không nói ra là vì chuyện gì. Hắn nhìn về phía cô con người trước sau như một thâm trầm,bên trong dấu điểm mãnh liệt toan tính,Hứa Luru Liễm thừa nhận dung mạo hắn rất anh tuấn,nhưng hắn có anh tuấn hơn nữa cũng không phải là người trong lòng cô.

Hắn nheo mắt nhìn cô hồi lâu lúc này mới khẽ nghiêng người,cô cơ hồ là luống cuống tay chân đi vào bên trong,mới vừa ngồi xuống chỗ ngồi giọng nói có chút không vui của hắn vang lên bên tai.

“Nhìn thấy Lão sư từng dạy mình ba năm thế nhưng làm bộ như không nhận ra,tôi làm sao cũng không nhớ rõ từng dạy cô không hiểu lễ tiết như vậy?”

Lúc này trong lòng Lục Chu Việt đang nổi lửa,cô thật đúng là không gì để nói ,trước đó ở đại sảnh phi trường nhìn thấy hắn liền có ý làm bộ như không nhận ra hắn, mới vừa rồi còn muốn đổi chỗ với Lâm San Ni ,hắn làm cô chán ghét như vậy sao,thế cho nên cô bài xích hắn? Ghét đến không muốn ngồi chung với hắn?

Hắn không hỏi tiếp đề Hứa Luru Liễm còn có thể bình tĩnh một chút,nhưng hắn vừa nói như vậy cô nhất thời quay đầu lại nhìn hắn cười châm biếm,

“Thật xin lỗi Lão sư,thầy ‘ dạy ’ em quá nhiều,em nhất thời đã quên thầy còn dạy qua em phải tôn kính trường bối!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không thể trả lời

Lục Chu Việt nhìn về mặt cô có ý giễu cợt khinh thường giận đến nghiêng răng, hắn biết cô đang châm chọc hắn,bởi vì từng có một lần hắn tức giận hôn cô,cô chính là lạnh lùng châm chọc hắn như vậy.

“Lão sư, thầy thật có bộ dạng đối nhân xử thế,ngay cả hôn cũng giảng dạy!”

Hắn nhìn cô hận không được xé rách bộ dạng không tim không phổi này,Hứa Luru Liễm chịu không được ánh mắt lạnh lùng của hắn,điều chỉnh tốt chỗ ngồi của mình sau đó đeo ống nghe điện thoại nghe nhạc không để ý sự hiện hữu của hắn, kết quả hắn ngồi thẳng người tựa vào chỗ ngồi của mình mở miệng.

“Cũng không phải là cuối tuần lại càng không là ngày nghỉ,tại sao bỗng nhiên về Ôn Thành?”

Biết rõ cô sẽ không cho hắn sắc mặt tốt nhưng vẫn không tự chủ được đặt câu hỏi,hắn trong lòng vẫn còn một tia mong đợi,mong là cô ở nhà xảy ra biến cố lớn y sau có thể lệ thuộc vào hắn.

Kết quả cô cũng không liếc mắt nhìn hắn một cái ,cứng ngắt đáp trả bốn chữ.

“Không thể trả lời!”

Mặc cho hắn tu dưỡng khá hơn nữa vẫn bị lời nói sắc bén của cô thương tổn,trên khuôn mặt anh tuấn xệt qua một tia lúng túng, cả người cũng cứng lại , nghĩ đến hắn được mọi người vây quanh là con cưng nhân vật lớn lại phải chịu cực tức này.

Hơn nữa nếu đổi lại là phụ nữ khác dám làm như vậy hắn đã sớm giận không kềm được,nhưng hết lần này tới lần khác người phụ nữ kia lại là cô, cho nên hắn chỉ có thể kéo căng môi dung túng,nhẫn nại, dĩ nhiên hắn căn bản không thể nào cho phụ nữ khác cơ hội nhục nhã hắn .

Hứa Luru Liễm thấy hắn hồi lâu không lên tiếng,không khỏi đưa mắt qua liếc gặp được khuôn mặt hắn bị thương,cô cũng ý thức được tự lời của mình có chút đã thương người,trong lòng không khỏi thấy phiền não,lại đeo lên ống nghe điện thoại vội vã quay đầu giả vờ ngủ say.

Xin tha thứ cô thật sự không thể đối xử nhã nhặn với hắn ,mỗi lần thấy hắn cô sẽ không tự chủ được nhớ tới cuộc sống ba năm trung học đệ nhị cấp khổ không chịu nổi kia,cô không phải là nhân viên của hắn cũng không phải những cô gái muốn dựa vào hắn,cho nên cô không cần thiết khách khí với hắn.

Tối hôm qua cô bởi vì lo lắng cha mẹ cả đêm không có ngủ ngon,cho nên lên máy bay cô thế nhưng bất tri bất giác ngủ đi, cho dù ngồi bên cạnh cô là người đáng ghét kia.

Đợi bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều,Lục Chu Việt lúc này mới nhẹ giọng mở mắt thăm trầm lên người cô, thời điểm thu tay lại hắn không tự chủ

được ngẩng lên đưa tay xoa nhẹ mặt nghiêng của cô, ngón tay chạm đến da thịt trắng nõn và mềm mại cực kỳ giống thân thể cô.

Ngũ quan cô đầm tình thanh tú, như năm đó mới gặp gỡ đã mang cho đến cho hắn một loại mãnh liệt rung động thiêu đốt mắt hắn, hắn chợt vì mình cảm thấy thật đáng buồn, hắn thế nhưng chỉ có thể chờ cô ngủ say mới dám không chút kiêng kỵ đụng vào cô, cảm thụ vẻ đẹp của cô. Nếu lúc cô tỉnh táo sợ là ngay cả cơ hội để cho hắn nhích tới gần một bước cũng không có.

Mi nhìn đi mi nhìn đi, đây chính điểm khác nhau giữa yêu và không yêu. Bởi vì hắn yêu cô, cho nên ngay cả lúc này cô nhìn hắn chế cười trợn mắt, hắn cũng cảm thấy cực vui vẻ. Nhưng cô không yêu hắn, cho nên mặc dù hắn dịu dàng qua tâm và dung túng cô như thế nào, cô cũng là cảm thấy hắn cực kỳ đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhớ lại chuyện cũ

Tự giễu ngoác ngoác khoe miệng, hắn cuối cùng vẫn đưa tay đem đầu của cô vịn đến nơi này để cô tựa vào trên vai hắn như vậy có thể ngủ được thoải mái một chút, khi cô nhẹ phát hương thấm vào chóp mũi, hắn bắt đầu tham lam ngửi hương thơm thuộc về cô, theo cô cùng nhau tiến vào mộng đẹp.

Thật ra thì mấy năm qua hắn đau khổ và mệt mỏi, so với cô không hề ít?

Không biết tại sao, trong giấc mộng sâu lắng hắn bỗng nhiên một ít lần trở về tình cảnh hắn lần đầu hôn cô.

Một ít lần là buổi tối cô và Trần Thanh Sở sau giờ tự học hẹn hò trên bãi tập bị hắn bắt được, trung học đệ nhị cấp cũng nghiêm cấm việc yêu sớm, nhưng khi đó cô và Trần Thanh Sở là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ được mọi người công nhận.

Bởi vì thành tích học tập của hắn vô cùng tốt, hợp chính quy đứng hạng nhất, môn khoa học cũng đứng đầu khối, cho nên ban lãnh đạo trường học đối với chuyện tình của hắn cũng là mở một mắt nhắm một mắt, dù sao đạo lý uốn nắn quá tay bọn họ so với ai khác cũng hiểu.

Nhưng mà bởi vì hắn đối với cô tồn tại tâm tư khác cho nên hắn không thể dễ dàng tha thứ, hắn vừa nghĩ tới cô và Trần Thanh Sở ở chung một chỗ đã cảm thấy lòng như đao cắt vô cùng tức giận, cho nên sau giờ tự học thấy cô nắm điện thoại đi động lao ra phòng học chạy đến thao trường thời điểm đi tới hắn luôn ở sau lưng cô.

Hắn đoán quả không sai, Trần Thanh Sở đang cười đứng ở bên cạnh thao trường chờ cô, hắn thấy cô cả ngày về mặt hồ hững hờ cười vui vẻ nhào vào trong ngực Trần Thanh Sở, một ít lần Trần Thanh Sở bởi vì trong nhà có chuyện hơn nửa tháng không có đến trường đi học, hắn dĩ nhiên biết cặp tình nhân đã lâu không gặp vừa thấy mặt sẽ làm chuyện gì.

Vừa nghĩ tới hình ảnh cô và Trần Thanh Sở lưu luyến ôm hôn, hắn cảm thấy một cỗ lửa giận xông thẳng lên đầu, sau đó liền thất khống mở miệng cắt đứt bọn họ,

“Các em đang làm gì vậy?”

Hai người rất hiển nhiên bị sợ vạ và tách ra, tuy nói trường học mắt nhắm mắt mở đối với tình yêu bọn họ, nhưng hôm nay bị lão sư bắt ở quả tang ở chung một chỗ ôm ấp, cũng có chút không tốt lắm.

Trần Thanh Sở thấy người tới là hắn, không biến sắc đem cô giấu ở phía sau, sau đó ánh mắt khiêu khích nhìn sang hắn. Lúc này đã là mấy ngày cuối cùng học kỳ lớp mười một, qua nghỉ hè bọn họ tựu lên cấp ba.

Nếu nói là vừa bắt đầu vẫn chưa có người nào nhìn ra hắn đối với cô có chút tình cảm mập mờ, nhưng trải qua hai năm tất cả mọi người cơ hồ sáng tỏ điểm này, thậm chí có rất nhiều tin đồn bắt đầu lưu truyền ở trong trường học.

Làm bạn trai cô Trần Thanh Sở dĩ nhiên biết rõ tâm tư hắn, cho nên đón lấy ánh mắt âm trầm của hắn không chút sợ hãi trả lời chất vấn.

“Lục lão sư, chúng ta đang hẹn hò!”

Giọng nói của hắn còn có ý nhấn mạnh hai chữ “hẹn hò” kia.

Lục Chu Việt cảm thấy hắn hơn hai mươi năm tới tu dưỡng thoáng cái bị ném ra... sau đó, nhất là cô còn đứng ở phía sau Trần Thanh Sở về mặt hồ hững hờ nhìn hắn ở nơi đó hồn hên vẫn tội bọn họ, cho nên đưa một ngón tay chỉ về phía cô hét lên,

“Em tới phòng làm việc của thầy!”

Cô nghe vậy khinh thường cười nhạo một tiếng liếc hắt một cái, sau quay đầu sang Trần Thanh Sở cầm tay cô cô bình tĩnh nói,

“Lão sư,nếu bị thầy bắt được, muốn đi cũng là chúng em cùng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nhanh mồm nhanh miệng

Nghe Trần Thanh Sở nói,cô quay đầu lại nhìn về phía hần,trong ánh mắt tràn đầy khinh thường, hồi lâu cô bỗng nhiên phốc cười một tiếng,sau đó lôi kéo bàn tay Trần Thanh Sở nhẹ nói.

“Thanh Sở, nếu Lục lão sư chỉ gọi em đi,em đi một mình cũng không sao,Lục lão sư là người nghiêm túc,chắc chắn sẽ giáo huấn chúng ta không ít,anh trong nhà mới có chuyện,không nên làm cho mình thêm ngọt ngọt!”

“Luu Liễm——”

Trần Thanh Sở cau mày nắm chặt tay cô không muốn để cô đi,cô ghé ở bên tai hần cười thấp giọng nói câu gì đó,Trần Thanh Sở nhất thời cong mày nở nụ cười, sau đó để cô đi theo hần.

Hần hừ lạnh một tiếng xoay người phát tay áo rồi đi,chi cảm thấy hình ảnh vừa rồi hai người ở chung một chỗ để cho ngực hần khí huyết cuộn cuộn. Một mình hần mặt lạnh đi ở phía trước,cô đi theo phía sau hần,song cho dù hần tức giận hần cũng không có đi quá nhanh,vì sợ cô theo không kịp.

Khoảng cách với cô không xa không gần,hần mơ hồ có thể cảm giác được bước chân cô nhẹ nhàng tâm tình vô cùng tốt,trong miệng tựa hồ còn hát khúc ca khúc đang thịnh hành,hần có loại vọng động muốn bóp chết cô.

Phòng làm việc của hần không cùng với các lão sư khác,nà là giống phòng hiệu trưởng Trác Thỉnh Phong , đây cũng là Trác Thỉnh Phong muốn chiêu cố hần mà cố ý cho an bài ,dù sao hần còn phải xử lý chuyện trong công ty.

Trác Thỉnh Phong là hiệu trưởng trường học tư nhân này,cũng là an hem hoạn nạn của hần ở Mĩ Quốc,đối với tình cảm của hần Trác Thỉnh Phong mặc dù thấy không tốt nhưng vẫn ủng hộ hần,ví như phòng làm việc của hần,trang hoàng xa hoa trình độ có thể so với phòng trong công ty, hơn nữa cả lầu hai toàn bộ đều chuẩn bị ,thiết bị làm việc cùng với phòng nghỉ ngơi phòng tiếp khách đầy đủ mọi thứ.

Vừa vào phòng làm việc hần liền hỏi cô, “Mới vừa rồi nói gì với Trần Thanh Sở?”

Cô đứng ở cạnh cửa nhướn khóe miệng cười, “Lục lão sư,thầy thật muốn biết?”

Hần bị tia đùa cợt trong mắt cô kích thích muốn giết người, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô hít sâu vài hơi sau đó chột xoay người đi tới ghé làm việc của mình, hần sợ không đi nữa sẽ không nhận được muốn đánh cô, mới vừa đi tới ghé ngồi xuống đã nghe đến thanh âm trong trẻo lạnh lùng của cô vang lên,

“Em nói với hần, em tới thỉnh giáo Lục lão sư một chút như thế nào yêu một người, sau đó trở về yêu hần thật tốt!”

“Hứa Luu Liễm,em sắp lên lớp mười hai,tiền đồ của em quan trọng hay là những tình cảm nam nữ này quan trọng?”

Hần nhìn không được gào thét, mặt nghiêm túc chuyển sang tái nhợt giáo huấn cô.

“Em không có làm trễ nãi việc học!”

Cô không phục hừ lạnh.

“Không có làm trễ nãi học tập phải không?”

Ngữ khí của hần chìm xuống,

“Em dám bảo đảm các em đánh nhau như vậy sẽ không làm trễ nãi học tập? Em có biết hay không có bao nhiêu học sinh cô gắng học chờ đợi lớp mười hai này?”

Cô bị hần thét sừng sốt, quật cường trầm mặc đứng ở nơi đó hồi lâu bỗng nhiên mở miệng,

“Lão sư,thầy cũng lớn tuổi rồi cũng nên biết yêu một người cảm giác ra sao,loại cuồng nhiệt này bất kỳ giáo điều nào trói buộc cũng không được, ngược lại, càng phản kháng mãnh liệt!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lão sư hôn

Hắn giật đến đứng lên đi tới trước mặt cô, “Em mới mấy tuổi biết cái gì gọi là yêu?”

“Thầy lớn tuổi như vậy,thầy biết cái gì là yêu sao? Nếu như biết vậy xin Lão sư nói em biết!”

Cô nhanh mồm nhanh miệng phản kích .

Hắn bị cô chọc đến ghen,trong cơn tức giận kéo đầu cô tới hôn xuống,vốn chỉ là muốn muốn trừng phạt cô một chút phát tiết tức giận trong lòng bị cô kích khởi, lại chưa từng nghĩ mùi vị cô thật ngọt ,để cho hắn muốn ngừng mà không được mất lý trí ngược lại tay giữ chặt đầu cô muốn hôn sâu hơn.

Cô hiển nhiên cũng bị động tác của hắn dọa phát sợ, cứng người tại chỗ để hắn tùy ý hôn một lúc lâu mới phục hồi tinh thần,sau khi hoàn hồn phản ứng đầu tiên của cô đương nhiên là giãy dụa,hắn cũng khôi phục lý trí nhân cơ hội buông lỏng cô ra,hắn cho là dựa theo tính tình của cô sẽ giờ tay lên cho hắn một cái tát, không nghĩ tới cô chẳng qua là giờ tay lên sờ soạng môi dưới,lạnh lùng mở miệng,

“Lão sư,dáng vẻ của thầy thật là biết đối nhân xử thế,ngay cả hôn cũng giảng dạy!”

Thời điểm cô nói những lời này mặc dù quật cường như cũ,nhưng hắn vẫn bất gặp đáy mắt cô chợt lóe lên nước mắt.Hắn giữ người cô,ánh mắt nồng đậm nhìn vào mắt cô từng câu từng chữ nói,

“Yêu là quyết chí theo đuổi không thể buông tay,nhưng cũng phải hiểu được đến lúc nào cần buông tay!”

Cô thông minh thế,hắn không tin cô không hiểu rõ lời hắn nói,lời này cũng là tâm ý hắn đối với cô: hắn có ý định với cô nhưng cũng bận tâm đến tình hình hiện tại thân phận và tuổi tác,cho nên hắn không bắt buộc cô,buông tay để cô hưởng thụ đầy đủ tự do thuộc về tuổi thanh xuân của mình.

Cô sau khi nghe khoe miệng chậm biếm càng thêm rõ ràng

“Lão sư,cám ơn thầy,em sẽ dùng phương thức thầy dạy ’ đi yêu Trần Thanh Sở !”

Nói xong liền xoay người chạy ra ngoài, hắn một người phiền não ngồi ở trên ghế xa hoa nhều mày thật chắc.

Hôm sau cuối tuần,hắn đang ở trong quán cà phê góc đường thấy đối diện đường cô chủ động kiếng mũi chân hôn Trần Thanh Sở, Trần Thanh Sở thì dụi dằm đáp lại cô, tuần nam nữ làm người bên cạnh ao ước, chỉ hắn cảm thấy cảnh đó vô cùng chói mắt.

Hắn nhớ tới trước một đêm lúc cô gần đi quật cường nói một câu: Lão sư,em sẽ dùng phương thức thầy dạy yêu Trần Thanh Sở .Cô ấy nhất định là cố ý,cô biết hắn mỗi lần cuối tuần cũng sẽ ở quán cà phê này uống cà phê, cho nên mới cố ý cùng Trần Thanh Sở xuất hiện ở nơi này.

Hắn giờ tay ném ly cà phê trên tay,vung tay áo rồi đi,người trong quán cà phê bị làm cho sợ đến tất cả đều nín thở không dám ra một tiếng. Cũng chính bởi vì lần này, để cho hắn hạ quyết tâm muốn cho Trần Thanh Sở từ bên người cô biến mất.

Thời điểm máy bay đáp xuống Ôn Thành đã đến gần giữa trưa,Lâm San Ni đứng dậy liếc nhìn hai người phía trước như cũ đang ngủ say sưa ,người đàn ông mặt mũi kiên nghị và anh tuấn,cô bé điềm tĩnh thanh tú,tay người đàn ông vòng qua cổ của cô bé tự nhiên kéo cô về phía mình,một màn ấm áp như vậy lại làm cho Lâm San Ni mất đức đo ngẫu, bởi vì tất cả đợi chờ, tất cả ẩn nhẫn,bọn họ có thể nhìn rõ trong mắt.

Từ thành phố N đến Ôn Thành có ba bốn giờ , hai người vẫn cũng ngủ như vậy,hắn cả ngày vì chuyện của công ty bồn ba bận rộn nhưng cũng không thấy hắn ngủ sâu,thì ra ôm người yêu sâu đậm khi ngủ thật làm người ta an tâm sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Bách độc xâm thể

Trong khoảng mấy bay người đã đi không còn nhiều lắm,cô không thể nhìn nổi khom lưng nhẹ giọng mở miệng, “Lục tổng? Lục tổng?”

Chẳng qua là cô không nghĩ tới cô cẩn thận gọi vài tiếng,hắn không có tình ngược lại làm cô gái bên cạnh thức tỉnh,cô có chút còn buồn ngủ nghiêng đầu

thấy mình bị hấn ôm ở trong ngực,nhất thời tức giận đến dường như lấy một tay đẩy hấn ra lớn tiếng chỉ trích, “Lục Chu Việt,anh vô sỉ!”

Cô hét câu này hấn dĩ nhiên cũng đi theo tình lại,trên khuôn mặt anh tuấn mang theo mối vừa tỉnh ngủ, Lâm San Ni cảm giác mặt mình thoáng đỏ bừng,cô thừa nhận đáng về này của hấn đối với bất kỳ cô gái nào mà nói cũng là trí mạng hấp dẫn, chỉ trừ giờ phút này cô bé ngồi đối diện trọn mắt nhìn hấn.

Cô nhìn thấy hấn bởi vì cô bé kia chỉ trích mà khề trầm mặt,có chút nhìn không được quay đầu đi ra ngoài, tình cảnh như vậy làm cho cô nhớ tới lời ca kia: Yêu hấn si tâm với hấn, hấn vì một người hấn yêu cam tâm bi thương.

Phía sau truyền đến một tiếng hừ lạnh tức giận, sau đó có tiếng bước chân cô chạy đến,cô nghe được giọng hấn có chút chua xót rồi lại lấy lòng ở phía sau vang lên,

“Luru Liễm, ngồi xe của anh,anh đưa em trở về!”

“Không cần anh mè nheo chuột già từ bi!”

Cô bé kia không chút nào cảm kích đáp lại một câu vội vã từ bên người cô chạy qua, đầu cũng chưa từng quay lại tựa hồ bọn họ đều là ôn dịch.

Lâm San Ni quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy người đàn ông cả ngày hăng hái không ai bì nổi đang đứng dậy từ chỗ ngồi, hấn cúi đầu cô nhìn không rõ hấn cảm xúc trong mắt, chỉ cảm thấy chung quanh hấn thật vắng vẻ.

*

Hứa Luru Liễm một đường chạy như điên lao ra đại sảnh phi trường chạy lên xe taxi sau mới thở phào nhẹ nhõm một hơi,nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh khi mình tỉnh lại bị người đàn ông kia ôm,đáy lòng ngăn không được khó chịu và bị đè nén.

Sự xuất hiện của hấn làm cho cô nhớ tới buổi tối sốt cao kia,làm cho cô nhớ tới tờ giấy ghi lời bá đạo còn xưng là bạn cũ, hình ảnh đêm đó người đàn ông kia dần dần trùng hợp cùng dáng người hấn, nhưng cô không có đầy đủ căn cứ chính xác chứng minh người đàn ông chính là hấn,cô nhức đầu xoa trán tựa vào xe phía sau chỗ ngồi taxi.

Hấn rốt cuộc muốn làm gì? Bên cạnh hấn chẳng lẽ không có phụ nữ sao? Tại sao muốn dây dưa không nghỉ đối với cô một cô gái không yêu hấn? Hay nói hấn thích chẳng qua loại trò chơi chinh phục?

Nhưng cô mặc dù nghĩ như vậy,nhưng trí nhớ chôn sâu ở ba năm trung học đệ nhị cấp kia hấn che chở cô bỗng nhiên thoáng cái chui ra,đem tất cả nghi vấn của cô lật đổ,cô thiếu chút nữa hét chói tai lên tiếng,không thể làm gì khác hơn là không ngừng an ủi mình, không! Không! Bọn họ hôm nay nhất định là ngẫu nhiên gặp mà thôi, chẳng qua là ngẫu nhiên gặp mà thôi. . . . .

Thật ra thì cô vẫn trốn tránh hấn,vẫn bài xích hấn, bất quá là không muốn thừa nhận hấn yêu cô mà thôi. Bởi vì hấn yêu, bá đạo, ích kỷ, cuồng vọng,gây nên đau khổ cho cô và Trần Thanh Sở,điều này làm cho cô mỗi lần nhớ tới luôn là hận đến tim phổi cũng đau .

Cô muốn yêu là hai bên đều có ý với nhau, mà không phải bá đạo nắm trong tay. Cho nên cô với hấn như thế nào cũng không thích hợp,không chỉ là bởi vì ... chút ít này, cũng bởi vì từng nói không dễ dàng yêu phụ nữ nhất định là bởi vì yêu sâu đậm,nhìn như bách độc bất xâm thật ra thì đã sớm bách độc xâm thể.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bỏ đá xuống giếng

Lúc cô về đến nhà, mẹ của cô Liên Tổ đang một mình ở nơi đó rơi lệ, thấy cô trở lại bà ôm cô khóc nước mắt rơi như mưa, “Tiểu Liễm, nếu như ba con lần này thật sự có chuyện,mẹ sợ mẹ sống không nổi nữa. . . . .”

“Mẹ!”

Cô đau lòng và khiếp sợ nhìn mẹ cô,mẹ cô qua nhiều năm như vậy một mình chống chọi thân thể ốm đau nuôi dưỡng cô còn chưa từng rơi qua một giọt nước mắt. Bề ngoài của bà thoát nhìn nhu nhược,thật ra thì nội tâm bên bi như sắt, nhưng vừa đụng đến chuyện cha cô liền rối loạn mất lý trí.

Liên Tổ lau nước mắt trên mặt, có chút tự giễu nhượng khước miệng,

“Tiểu Liễm,mẹ biết mẹ như vậy rất mềm yếu,nhưng đã qua nhiều năm con và ba con là cột trụ tinh thần của mẹ,bất kỳ hai người có một người gặp bất trắc gì, đối với mẹ mà nói đều là đã kích trí mạng. . . . .”

Nói tới đây Liên Tổ đau khổ thờ dài,

“Nếu như mẹ lúc đầu chẳng phải hèn yếu lùi bước,nếu như mẹ lúc đầu có thể đứng cảm một chút,vậy kết cục mẹ và cha con cũng sẽ không thể,con cũng sẽ không làm vào gia đình tan nát!”

Hứa Lư Liễm đau khổ ôm lấy mẹ, “Mẹ,mẹ đừng nói mình như vậy,mẹ vì thành toàn người đàn ông mình yêu nhất mà hy sinh hạnh phúc cả đời mình ,mẹ ở trong lòng con chính là người phụ nữ dũng cảm nhất thế giới!”

Liên Tô lần nữa chảy xuống nước mắt vui mừng , bắt kẻ người ngoài nói bà như thế nào,con gái của mình có thể hiểu bà mà nói chính là an ủi lớn nhất,bà lau nước mắt khỏe mắt nhìn Hứa Lư Liễm nói, “Tiểu liễm,con đi đến nhà họ Hứa xem một chút đi,bên kia cả đời đều xem ba con là chủ gia đình,lúc này ba con đã xảy ra chuyện khẳng định bên đó cũng rất đau khổ!”

Hứa Lư Liễm thật ra thì không quá muốn đi,bởi vì vợ lớn Phươg Tuệ danh chánh ngôn thuận đối với mẹ con cô từ trước đến giờ tràn đầy địch ý,nhưng Liên Tô kiên trì bảo cô đi,Liên Tô cho là bất kể Phươg Tuệ ngày thường đối với hai người như thế nào, Lư Liễm dù sao cũng là con gái của Hứa Định Biên,cha gặp chuyện không may con gái nên đi đến thăm, đây là hiếu đạo cũng là lễ nghĩa.

Tòa nhà Hứa gia tọa lạc tại khu biệt thự gần biển,Hứa Định biên vốn là người liêm khiết vốn không hơn có phòng ốc lớn ,nhưng năm đó bên nhà mẹ đẻ Phươg Tuệ cũng là danh môn vọng tộc, vì con gái nhà mình nên lúc đưa đồ cưới bao gồm vài bất động sản xa hoa như vậy.

Thời điểm Hứa Lư Liễm đến Hứa gia,Phươg Tuệ đang không biết gọi điện thoại cho ai,nhất định là nhờ bạn bè thân thích,nhưng nhìn nét mặt của bà cũng biết, lúc này người người tránh Hứa gia bọn họ như rắn rết,người nào sẽ giúp đỡ bọn họ đây?

Không đợi cô nói gì sắc mặt Phươg Tuệ bỗng nhiên thoáng cái biến thành xám trắng,điện thoại nắm ở trong tay cũng từ từ rơi xuống, cả người thoáng cái ngã xuống, thân thể dao động mắt thấy sẽ phải té xuống,Hứa Lư Liễm vội vàng đi đến đỡ lấy bà ngồi trên ghế salon, “Dì Phươg đi làm sao vậy?”

“Lư Liễm, Lư Liễm ——”

Phươg Tuệ lần đầu tiên không tỏ sắc mặt với cô,lần đầu tiên hô lên tên cô,cô gắt gao nắm được áo Hứa Lư Liễm, đáy mắt thoáng cái đã tuôn ra nước mắt, tuyệt vọng và đau khổ.

“Mới vừa rồi bọn họ nói người con tham ô mấy ngàn vạn, hơn nữa sự thật này đã bị phía trên xác nhận, ba con, ba con ông ấy phải vào tù!Con nói bọn họ xem ba con là người tốt, ba con cả đời thanh chánh liêm minh,đến cuối cùng lại mắc phải tội tham ô nhận hối lộ,thật là uất ức hèn hạ a!”

“Cái gì?”

Hứa Lư Liễm cũng khiếp sợ, cha cô là người liêm khiết làm sao có thể tham ô mấy ngàn?

Cô biết trong công việc có nhiều tranh giành,cô cho đây bất quá là đối phương muốn bôi xấu danh dự cha cô để cha cô không cách nào lên chọn thị trường mà thôi, chuyện làm sao nghiêm trọng đến phải vào tù?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Nói cho tôi biết

Vừa nghĩ tới cuộc sống cha cô sau này phải trong tù,cô trong lúc nhất thời có loại cảm giác trời đất mù mịt,môi run rẩy an ủi Phươg Tuệ, “Dì Phươg, bọn họ nhất định là nói sai rồi, cha con liêm khiết làm sao tham ô đây?”

Phươg Tuệ rơi nước mắt lác đác, “Vô dụng vô dụng , bọn họ nếu muốn kéo ông xuống cũng sẽ không nương tay,chẳng qua đối phương cũng quá tàn nhẫn, thật ra thì cha con căn bản không có muốn tranh giành chức vị thị trường,ông chỉ muốn ở hiện tại làm chức Phó thị trường sau đó về hưu là được,để cho ông còn danh dự lui về là được,tại sao còn bỏ đá xuống giếng đưa ông vào ngục?”

Từ nhà họ Hứa đi ra đã là ban đêm,cô nhận được điện thoại mẹ cô,hỏi cô chuyện có tiến triển gì không,cô cố gắng nén xuống nước mắt nói tạm thời không có việc gì,nếu cô nói bây giờ ba xảy ra chuyện mẹ cô nhất định ngắt đi.

Cúp điện thoại một người dọc theo đường đi vắng vẻ,cô lần đầu tiên trong đời hận sự bất lực của mình,cô không dám tưởng tượng hậu quả chuyện này,mẹ của cô nhất định sẽ bị đá kích nặng,mà Phươg Tuệ nhất định cũng đau khổ.

Phía sau truyền đến tiếng kèn xe hơi,cô nhích lại gần bên trong đường cái,như cũ cúi đầu mờ mịt bước đi ,tuy nói cô là con riêng của Hứa Định Biên nhưng mà Hứa Định Biên đối với cô vô cùng tốt cô cũng nhìn ra trong lòng Hứa Định Biên vẫn có mẹ cô, mặc dù những năm này bọn họ cực ít gặp mặt.

Phía sau tiếng kèn xe tiếp tục vang lên,cô phiền não bước nhanh hơn muốn tránh ra thanh âm phiền lòng,chiếc xe kia bỗng nhiên tăng tốc thoáng cái chạy ngang trước mặt cô,người đàn ông mặt mũi kiên nghị trong mắt chứa đựng ân cần hỏi thăm, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Sau khi thấy rõ người đàn ông trước mặt Hứa Luru Liễm giật mình sững sờ trong giây lát, há miệng nhưng cuối cùng một mồi không có khí lực trả lời hắn, không có khí lực đối chọi gay gắt với hắn. Nhưng cô bối vì chuyện trên máy bay trong lòng đối với hắn còn có khúc mắc, cho nên rất bài xích hắn, ánh mắt nhìn cũng tràn đầy địch ý.

Lục Chu Việt nhìn khuôn mặt phòng bị của cô nhướn khóe miệng, “Tôi đây thăm nhà bạn cũ, vừa hay nhìn thấy em ở đây. . . . .”

“Thật đúng dịp. . . . .”

Cô miễn cưỡng khẽ động khóe miệng phun ra hai chữ xoay người liền muốn rời đi, cô không muốn vào thời điểm bề đầu sứt trán này còn phải tốn hao khí lực ứng phó hắn.

Nhưng hắn đã mở cửa xe đi xuống nhanh tới đứng ở trước mặt cô, “Sắc mặt khó nhìn như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Nói cho tôi biết!”

Hứa Luru Liễm vốn không muốn để ý đến hắn, nhưng thấy đáy mắt hắn toát ra ân cần bắt lực cô phòng bị đầy người thoáng cái biến mất, con nhím cứng rắn đến đâu cũng có thời điểm mềm yếu, mà hắn hết lần này tới lần khác xuất hiện vào lúc này, cho nên cô xoay người muốn rời đi cước bộ đột nhiên chậm rãi ngừng lại.

Hắn xoay người kéo ra cửa xe cười dịu dàng nói với cô, “Tìm một chỗ ngồi chút đi, cứ xem như là Lão sư quan tâm đến học sinh!”

Hứa Luru Liễm cắn môi do dự ngẩng lên mắt nhìn hắn, chỉ thấy đáy mắt hắn thực chân thành, mà tâm trạng của cô đặc biệt hồng hót, liền khom lưng ngồi vào trong xe đón nhận lời mời của hắn.

Cô thật cho là hắn tình cờ gặp phải cô sao, thân phận của hắn tôn quý có bạn bè nơi này cũng đủ lạ, chẳng qua sau này cô mới biết được, nếu ngày này không có gặp phải hắn, không có ngồi vào trong xe của hắn đi với hắn, cuộc đời của cô thật phải đi một hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Rượu có thể giải sầu

Land Rover màu xám bạc vững vàng chạy ở trên đường, trong xe một mảnh tĩnh lặng, giữa hai người khó được gió êm sóng lặng tâm bình khí hòa như vậy. Hứa Luru Liễm đột nhiên cảm giác được áp lực, thời điểm cô thấy khó chịu thì nghe được hắn nhẹ giọng mở miệng, “Muốn đi nơi nào?”

Cô cau mày nghĩ hồi lâu phun ra hai chữ, “Quầy rượu!”

Không phải mọi người đều nói rượu có thể giải sầu sao?

Hắn nghe vậy chỉ quay đầu lại nhìn cô thật sâu, đáy mắt xẹt qua tia thú vị liền đạp xuống chân ga nhanh chóng chở cô đến quán bar nổi danh nhất Ôn Thành, hắn dĩ nhiên không có quên ba năm trước đây cô say rượu chạy đến chỗ hắn hồ nháo một đêm.

Màn đêm buông xuống ánh đèn rực rỡ mới lên, trong quán rượu xa hoa truy lạc tiếng nhạc rung trời, hắn sợ cô không thích ồn ào nên hắn muốn đưa cô vào phòng nhưng cô sống chết mặc kệ, hắn không thể làm gì khác hơn là theo cô tìm chỗ hẻo lánh ngồi xuống.

Cô một hơi uống ba ly rượu: Long Thiệt Lan nhật xuất, lam sắc Yêu Cơ, trường đào băng trà, cũng không để ý đến hắn tự mình lấy một ly ở nơi đó uống, mái tóc đen nhánh được cô vén lên tai nói không nên lời phong tình, hắn chẳng qua uống chút rượu cũng không ngăn cản cô nheo mắt ôm cánh tay ngồi ở đối diện nhìn cô uống.

Hắn lúc này giống như thợ săn đang từ từ buộc chặt vòng vây, đợi đến cô cuối cùng cam tâm tình nguyện tung người nhảy xuống để hắn bắt, cho nên hắn sẽ không ngu đi đến đá thảo kinh xà.

Chén thứ nhất uống vào Long Thiệt Lan nhật xuất, cô đã có chút say rượu, lắc lắc cái ly trống rỗng tự mình lẩm bẩm, ” Long Thiệt Lan nhật xuất tựa như cô bé mười tám tuổi, mùi vị vị ngọt rồi lại có chút phản nghịch. . . . .”

Con người của hắn chợt buộc chặt, đang nhớ lại khi cô mười tám tuổi, một cô bé ngọt rồi lại vô cùng phản nghịch h. Rõ ràng có nụ cười rực rỡ sôi nổi, nhưng về ngoài luôn lạnh như băng và hồ hững, một nửa như lửa, một nửa lại như băng.

Khoảng thời gian hắn thất thần cô đã đem ly trường đào băng trà ngửa đầu uống xuống, có lẽ là uống quá nhanh, cô ngậm lớn ho khan mơ hồ sặc ra nước mắt ,cô nói,

“Trường đào băng trà, mùi vị rất đáng nhưng rất gần sát thực tế!”

Cô gục ở trên bàn loạn choạng nhìn ly rượu trong suốt ha ha cười, “Nhân sinh không phải như một ly rượu đáng sao, như thế nào cũng phải uống

vào,thầy nói có phải hay không, Lục lão sư?”

Cô say khướt giương mắt cười với hắn,hắn nhìn nụ cười sáng rỡ kia cảm thấy vô cùng chướng mắt,bởi vì cô cười với hắn không phải là phát ra từ nội tâm , cho nên không lạnh không nóng ném cho cô một câu, “Hứa Lưu Liễm,em có thể đi làm nhà văn!”

Cô đầu tiên là sùng sốt một chút, nhưng ngay sau đó hiểu được hắn đang châm chọc cô vừa rồi bình luận mấy rượu kia,không khỏi cười khanh khách lên, Nhà văn? Đây chính là Hạ Vi Lương thích nhất,em nhưng không thể đoạt chén cơm của cô ấy,giấc mộng của em là làm cái kiến trúc sư ——”

Nói tới đây tựa hồ ý thức được bản thân nói quá nhiều với hắn,cô chợt ngừng lại quay đầu đi chỗ khác trầm mặc .

Lục Chu Việt không phải không thừa nhận,cô cười lên bộ dạng rất mê người,đôi mày cong cong giống như là một trận gió xuân lướt nhẹ qua đồng ruộng, nhưng muốn nhìn thấy cô nở cười thật sự với hắn là quá xa xỉ, mỗi khi cô cười với hắn đều là châm biếm và xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tám năm kháng chiến

Hai người ở nơi đó ngồi một lát,đột nhiên có người quen hắn đi đến gần,”Lục tổng,hôm nay cô gái này rất phù hợp,trẻ tuổi ít nói, nhìn vẻ mặt lạnh như băng tựa như một đóa hoa hồng có gai,làm cho người nào có loại vọng động muốn ngắt lấy sẽ bị gai đâm!”

Người nọ còn đang xoa cằm nhìn soi mói Hứa Lưu Liễm,chung quanh mấy người cũng đi theo phụ họa , sắc mặt Lục Chu Việt bỗng dưng chìm xuống, lông mày hắn nhíu lên lướt qua mấy người kia,

“Cút!”

Những người này ngày thường có lui tới làm ăn với hắn,cũng từng đi uống qua rượu xã giao qua,trong trường hợp này đàn ông trong lúc ngồi cùng một chỗ khó tránh khỏi có mang theo bạn gái,hắn thường chẳng qua là tiện tay gọi,cả đêm xã giao hắn thậm chí không biết cô gái bên cạnh dung mạo ra sao.

Chẳng qua hôm nay người này là cô,cho nên hắn không có bất kỳ tâm tình đàm tiếu cùng đám người đó.

Những người đó vừa nhìn hắn thay đổi sắc mặt cũng biết chuyện có chút không ổn, ngượng ngùng cười mấy tiếng liền vội vàng rời đi. Dù sao ngày thường ấn tượng mọi người về hắn là ôn hòa hữu lễ chứ chưa từng có người thấy đáng sợ âm trầm này.

Cho dù có chút uống rượu say Hứa Lưu Liễm cũng biết hắn tại sao tức giận,không phải là bởi vì cô bị mấy người kia đùa giỡn chứ, nhưng cô như cũ ở nơi đó cười như không có việc gì bắt đầu nói mát, “Lục lão sư,xem ra thầy trước kia mỗi lần tới chỗ này đều đưa theo những cô gái khác nhau,như thế nào? Là những cô gái trước kia ? Hay là em nha?”

Cô có ý nói rất hay giống như các cô gái không chịu nổi lúc trước,mỗi một lần đối mặt hắn đều ngôn ngữ cay nghiệt châm chọc làm hắn đau lòng đã thành thói quen của cô, bởi vì nếu không như vậy cô cảm thấy mình rơi vào bên trong cái bẫy hắn giăng.

Quả nhiên lời cô vừa dứt hạ chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái,cô nhất thời có loại cảm giác không rét mà run, vội vàng bung lấy ly cuối cùng trên bàn lam sắc Yêu Cơ ngửa đầu uống xuống, không đợi bình phẩm mùi vị ly xanh thắm xinh đẹp hắn ngồi đối diện bỗng nhiên đứng dậy,kéo cô sai bước đi vào trong phòng.

Cô vốn đã uống đến choáng váng bây giờ lại bị hắn dùng lực mạnh kéo,ngay cả sức giãy dựa cũng không có đành để hắn kéo vào trong căn phòng xa hoa sau đó lại bị không chút nào thương tiếc ném lên ghế sa lon,đang lúc đầu cháng váng cô nghe được giọng nói hắn xen lẫn tức giận nói với người nào đó,

“Các người đi ra ngoài trước!”

Trong phòng có mấy người là bọn người Trác Thỉnh Phong,phòng này bị mấy người bọn họ bao hết hàng năm,người nào gặp phải chuyện phiền lòng gì thì cùng đến nơi này uống chút rượu đánh bài tâm sự giải buồn, lúc này mấy người kia thấy cô gái nhỏ đi vào nhất thời sợ hết hồn.

Trác Thỉnh Phong nheo mắt liếc nhìn khuôn mặt cô bé bị tóc che kín gục ở trên ghế sa lon, ngồi ở đằng âm thầm mở miệng, “Lục tổng, ngài đuổi theo tình yêu, có thể so với tám năm kháng chiến!”

Hắn từ trước đến giờ không chấp nhất với cô bé kia,hắn không rõ cô bé kia ngoại trừ trẻ tuổi chút thì có cái gì tốt,đáng giá để hắn... nhiều năm qua vì cô hao hết tâm tư. Ba năm trước đây hắn nói buông tay để cho cô bé kia theo đuổi tự do và hạnh phúc hắn cho là tên kia đã buông xuống,hôm nay lần nữa thấy bóng dáng cô bé kia, hắn đối với người bạn này coi như là hoàn toàn tuyệt vọng.

Lục Chu Việt bị lời không đúng không sai của hắn kích thích đến cầm lấy một chai rượu trên bàn đập qua rống lớn một tiếng, “Đi ra ngoài!”

Đúng vậy,cô học trung học đệ nhị cấp ba năm hơn nữa ba năm đại học,suốt sáu năm,còn có hai năm nữa thật đúng là vượt qua tám năm kháng chiến. Nếu qua hai năm nữa cô có thể yêu hắn như vậy cũng đáng, nhưng là chỉ sợ tám năm kháng chiến kiên trì cuối cùng đã động không được trái tim nguội lạnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Có thể giúp đỡ

Sau khi đám người tản đi trong phòng rơi vào một mảnh tĩnh mịch, Hứa Lưu Liễm gục ở chỗ đó không có đứng dậy,cô nghe được trong không khí truyền đến tiếng hắn thở hổn hển hắn bởi vì tức giận,mới vừa rồi Trác Thỉnh Phong nói gì cô nghe được, không biết tại sao cô đột nhiên cảm giác trong đầu lấp kín hoảng sợ,thậm chí vành mắt cũng có chút cảm thấy chất.

Lúc này cảm giác say ập đến,trong dạ dày một trận song cuộn biển gầm khó chịu,cô liền gục ở chỗ đó hu hu khóc lên, “Ba em đã xảy ra chuyện! Ông ấy phải vào tù! Bọn họ hãm hại ông ấy tham ô nhận hối lộ,ông ấy phải vào tù!”

Rượu còn làm cho lý trí mê mang,cô không để ý hắn là người cô hận nhất đem chuyện của cha cô và cô bất lực khủng hoảng toàn bộ nói ra,

“Mẹ em phải làm sao bây giờ? Di phương phải làm sao bây giờ? Em phải làm sao bây giờ?Em không dám tưởng tượng hậu quả như vậy, coi như là ba em không có quan không có chức cũng tốt, chỉ cần ông ấy có thể bình an vô sự là tốt rồi, nhưng bây giờ ông ấy gặp phải cuộc sống lao ngục. . . . .”

Nói xong lời cuối cùng cô thậm chí kinh hoàng khóc lên tiếng, hắn lửa giận đầy bụng bởi vì bộ dạng khóc lóc này tiêu tán không ít, bởi vì trong ký ức của hắn,khóc rơi lệ cho tới bây giờ cũng không phải là phong cách cô.

Chẳng qua là cô mặc dù khóc nhưng chuyện theo hắn nắm trong tay từng bước tiến triển rất cục đi tới bước cuối cùng,hắn âm thầm nắm chặt hai tay đi tới trước mặt cô ,liền như vậy trên cao nhìn xuống thân thể thon gầy của cô nằm ở trên ghế sa lon nhàn nhạt mở miệng, “Tôi có thể giúp đỡ,chuyện bây giờ chỉ cần có tiền là có thể giải quyết!”

Hứa Lưu Liễm thoáng cái từ trên ghế sa lon đứng lên, có chút kích động nắm cánh tay của hắn, “Có thật không? Thầy thật nguyện ý giúp sao?”

Đáy mắt sáng sủa của cô lóe tia mong đợi đã thương mắt hắn, hắn rất muốn cứ như vậy không cầu bất kỳ hồi báo đi đến giúp cô,nhưng hắn không thể bỏ lỡ một cơ hội này, hắn không biết nên hay không nên lợi dụng cơ hội này có được cô,cho nên hắn không nhìn tia mong đợi trong mắt cô,tận lực dùng giọng nói bình tĩnh, “Hứa Lưu Liễm,em phải biết rằng đầu tiên anh là một thương nhân,anh không làm những vụ mua bán thua lỗ!”

Quả nhiên tia sáng trong đáy cô thoáng cái liền tản đi ,cô có chút lụn bại buông lỏng cánh tay nắm hắn ngã ngồi ở trên ghế sa lon,dùng hai tay đặt lên trán trầm mặc hồi lâu cô rốt cục khó khăn mở miệng,

“Anh muốn cái gì. . . . Tôi cũng cho anh. . . . .”

Khóe miệng hắn nhếch lên độ cong hài lòng khe khom lưng đến gần cô, “Thật ra thì. . . . . anh muốn,em đã sớm rất rõ ràng!”

Tĩnh tế nghe sẽ phát hiện,khi hắn đang nói những lời này thanh âm kích động và run rẩy ,đợi nhiều năm. . cuối cùng đợi được những lời này,tâm tình của hắn chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung:vui vẻ,cho dù những lời này của cô nói ra là hắn tính kế.

Bất quá lúc này Hứa Lưu Liễm bởi vì men say và khổ sở đau lòng chiếm lấn không nghe được hắn nói gì,cô chỉ ngất nắc một cái thấy hắn lấy ra một phần hiệp nghị cho cô,cô nhìn cũng không nhìn liền ký tên lên,hiện tại chỉ cần có thể cứu cha cô,cô cái gì cũng không quan tâm.

Cô ký xong liền say ngã xuống trong lòng ngực hắn,cô thậm chí cũng không có hoài nghi ở trước cửa Hứa gia “Vô tình gặp được” tại sao hắn lại có một phần hiệp nghị làm tốt như vậy.

Cô chẳng qua là cảm thấy dù sao người cũng đã cho hắn, nếu không bắt quá lần nữa dâng lên thân thể của cô đi,cô đã không có cái gì tốt để e ngại. Sau này cô mới biết được, hắn muốn không phải chỉ là thân thể của cô mà còn muốn cô cả đời gắn bó ở cùng với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Không phải là cô thì không được

Ngoài cửa phòng, Trác Thỉnh Phong cầm ly rượu tựa tại nơi đó thờ dài một hồi, “Tôi nói cậu tính toán thật nham hiểm? Cậu không sợ sau này cô biết sẽ hận chết cậu sao?”

Có lẽ mọi người nhìn thấy, thậm chí ngay cả Hứa Lưu Liễm cũng cảm thấy, hần ngẫu nhiên xuất hiện ở thời điểm gặp phải khó khăn, giúp cô vượt qua cửa ải khó này, cho dù hần ra tay giúp đỡ là có điều kiện.

Thật ra thì cô không biết, cha cô vốn không đến mức bỏ tù, nhưng hần nhúng tay vào làm cho cô đi đến đường chết, sau đó vào thời điểm cô bẻ đầu sứt trán hần lần nữa “Ngẫu nhiên” xuất hiện vô tình gặp được cô, làm cho cô bí quá hóa liều dựa vào hần, bởi vì hần biết cô rất quan tâm cha mình, lúc này chỉ cần có thể cứu cha cô, cô có thể không quan tâm bất cứ điều gì.

Lục Chu Việt cầm rượu trên bàn rót cho mình một ly, thần nhiên mở miệng, “Tôi không sợ cô ta hận, tôi chỉ sợ hiện tại không có được cô ấy, sau này cô ấy vĩnh viễn không thuộc về tôi!”

Lúc nói lời này đáy mắt hần xẹt qua một tia đau đớn trong nháy mắt lại chuyển biến sang lạnh lùng, Trác Thỉnh Phong nhất thời không kịp phản ứng nói ý mình chỉ thấy hần ngửa đầu uống xong một ly rượu nói, “Trần Thanh Sở mấy ngày nữa sẽ trở về!”

Trác Thỉnh Phong lập tức hiểu, cho nên cũng trầm mặc xuống không biết nên nói gì. Lục Chu Việt nhìn thoáng qua cô bởi vì say rượu mà nằm ở trên ghế sa lon ngủ, ném ly rượu khom lưng ôm lấy cô đi ra ngoài.

Giọng nói bất đắc dĩ của Trác Thỉnh Phong từ phía sau truyền đến, “Cậu nói đi con bé ấy rốt cuộc có gì tốt? Đáng giá để cậu mấy năm qua vì cô ấy dốc hết tâm tư?”

Trong mấy người bọn họ chỉ có hần đường tình gian khổ nhất, và cũng chỉ có hần qua nhiều năm như vậy vẫn nhớ mãi không quên cô ta.

Lời của Trác Thỉnh Phong, Lục Chu Việt nghe cũng không khỏi cười khổ, hần cũng rất muốn biết cô có cái gì tốt, tốt đến để cho hần trúng tà đường như đời này không phải là cô thì không được.

Thật ra thì cô cũng không có cái gì tốt, dung mạo không phải nghiêng nước nghiêng thành, cũng không có vóc người kiều ngạo, gia thế không tốt, tính tình không tốt, đối với hần không tốt, trong đầu thậm chí còn có người đàn ông khác, nhưng hết lần này tới lần khác cô chính là người trong tim hần, cả ngày lẫn đêm lẫn quân trong lòng hần, đuổi mãi không được.

Thanh âm cô đơn của Trác Thỉnh Phong lần nữa vang lên, “Lục thiếu gia, thật ra thì tớ rất hâm mộ cậu, có thể không chút kiêng kỵ truy tìm hạnh phúc mình muốn, yêu cô gái mình muốn yêu, còn tớ hôn nhân đại sự cũng không phải mình mình, chỉ là công cụ dùng để duy trì lợi ích của gia tộc!”

Lục Chu Việt không quay đầu lại, chỉ nhướn khóe miệng cười tự giễu, “Nếu như cậu có một người cha trong mắt chỉ có quan chức, mỗi lần đều vì vì lợi ích của mình không chừa thủ đoạn nào hãm hại người khác, để được đức cao vọng trọng hy sinh cả cậu, đoán chừng cậu cũng sẽ liều lĩnh phản kháng ông ấy vì cậu an bày tất cả!”

Nếu cha hần cũng có thể tôn trọng hần, hần cũng nguyện ý vì lợi ích của gia tộc hy sinh hạnh phúc cả đời mình. Chỉ tiếc cha của hần Lục Phương Đình ngoại trừ để cho hần thất vọng đau khổ để cho hần khinh thường, ngay cả đại đa số lúc hần nói cũng không nguyện nhắc tới ông ta.

Hần nói xong liền dừng lại ôm cô gái trong ngực đi ra ngoài, đi qua hành lang u ám quanh co khúc khuỷu, trong đầu thoáng cái trở về ngày mới gặp cô.

【 Nếu như em nguyện ý từng chút từng chút mở lòng, em sẽ phát hiện, em sẽ kinh ngạc, em là bí mật anh giấu sâu nhất 】

Hứa Lưu Liễm, em đồng ý không?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Giống như mới gặp gỡ

Ngày đó hần đến trường học thăm Trác Thỉnh Phong, Trác Thỉnh Phong khi đó mới vừa bị cha hần từ Mi Quốc triệu về đảm nhận chức vụ trường học, mỗi ngày bị cha quản lý cả người vô cùng buồn bực, trong lòng cực không thăng bằng đối với lúc bọn họ thoải mái ở Mi thật là tốt nên lần lượt điện thoại pháo oanh, hần chịu không được hình dáng đáng thương về nước, vừa lúc trong công ty cũng có chuyện phải xử lý.

Đó cũng là thành phố hần cách xa sáu năm, sáu năm sau lần đầu tiên trở lại nơi này, trước đây hần bởi vì tiền đồ và quan hệ với cha chuyển biến xấu, cho nên đi ra nước ngoài sáu năm.

Lục Phương Đình muốn hần thi trường quân đội, bởi vì dựa theo năng lực của hần tương lai ở quân đội phong sinh thủy khởi là chuyện sớm hay muộn,

như vậy đối với cuộc đời chính trị Lục Phương Đình thật là ủng hộ lớn lao, nhưng từ nhỏ đến lớn đi theo bên cạnh Lục Phương Đình đã nhìn thấy quan trường lòng người dễ thay đổi, để cho hắn đối với quan trường cũng cực kỳ chán ghét, hắn lại càng không muốn làm con cờ chính trị cho Lục Phương Đình.

Cho nên hắn không chịu thỏa hiệp nói với Lục Phương Đình hắn muốn đi sang Mi du học. Lục Phương Đình dưới con nóng giận tuyên bố muốn cắt đứt quan hệ cha con với hắn, hơn nữa nhanh chóng chặt đứt tất cả kinh tế của hắn, thậm chí còn lấy điện thoại báo cho cha mẹ Trác Thỉnh Phong, không cho phép bọn họ cho hắn mượn tiền.

Lục Phương Đình cho vậy hắn sẽ thỏa hiệp, lại chưa từng nghĩ hắn ôm trong lòng kế hoạch nên ngày thường kiểm tiền chỉ đủ tiền mua vé đến Mi, ở chưa quen cuộc sống nơi đây dựa vào gian khổ đi làm chống đỡ bài vở của mình.

Hắn chỉ dùng hai năm đã đạt học vị kinh tế học và kiến trúc học. Song, lại dùng thời gian bốn năm ở Mi Quốc thành lập công ty của mình hơn nữa còn đưa nó ra thị trường, sáu năm này ngoại trừ công việc ra hắn chưa từng trở lại, cũng chưa từng cùng liên lạc với Lục Phương Đình, chẳng qua là khi có công việc trở về nước hắn sẽ thỉnh thoảng đi thăm mẹ mình một chút.

Sau khi hắn đi quan hệ của mẹ hắn và Lục Phương Đình cũng hoàn toàn chuyển biến xấu, rời khỏi khu nhà cấp cao Lục gia một mình ẩn cư trên núi, mấy năm gần đây dần dần có dấu hiệu xuất gia.

Hắn từng hỏi mẹ hắn, ban đầu tại sao chịu gả cho một người hám lợi đến lòng, nhưng thần sắc của mẹ hắn bình tĩnh trả lời hắn: Thật ra lúc bắt đầu ông ấy không phải như vậy, ông ấy liêm khiết, chính nghĩa, ngay thẳng, chẳng qua là quyền thế hấp dẫn quá lớn, dần dần làm hắn đi lệch quỹ đạo đạo đức ban đầu.

Thời điểm hắn đi thăm Trác Thỉnh Phong, Trác Thỉnh Phong càng không ngừng oán trách cha mình hà khắc, thì hắn chán đến chết tựa tại phía trước cửa sổ phòng làm việc hắn hút thuốc lá, cách đó không xa trên hành lang đi tới hai cô bé một tóc dài áo đen và tóc ngắn áo hồng, hai người trong tay ôm quyển sách, không biết nói cái gì cô gái áo đen bỗng nhiên nhanh khách mặt giãn ra nụ cười.

Trong nháy mắt tìm thấy nhất thời đập thình thịch đến thất thần không có bất kỳ lý do. Ngày đó sau giờ học ánh sáng rực rỡ chói mắt, hắn chỉ nhớ rõ nụ cười rực rỡ của cô bé kia so với mặt trời chói chan trên đỉnh đầu còn sáng hơn, chói mắt hơn.

Sau lưng Trác Thỉnh Phong thấy mình oán trách hồi lâu cũng không có nhận được hắn an ủi, không khỏi ảo não gọi tên hắn vài lần, hắn lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt lại như cũ chăm chú vào bóng lưng màu đen rồi đi, hồi lâu hắn mở miệng nói với Trác Thỉnh Phong,

“Tiểu Trác Từ, cậu có biết một câu. . . . . nói là vừa thấy đã yêu không?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ở lại nhậm chức

Lúc đó Trác Thỉnh Phong đang nửa ngồi trên bàn làm việc lộn lắt, nghe xong câu này của hắn rầm một tiếng liền từ trên bàn nhảy xuống vọt tới bên cửa sổ nhìn, nhưng chỉ thấy được hai bóng lưng bóng lưng thướt tha một hồng một đen.

Hắn quay đầu lại khuôn mặt không có ý tốt, “Như vậy cậu đối với cô bé áo đen vừa thấy đã yêu? Hay là cô bé áo hồng?”

“Cậu nói đi?”

Lục Chu Việt theo đập đầu thuốc trong tay nhìn về phía Trác Thỉnh Phong tò mò nhếch môi cười một tiếng, trước mắt xẹt qua dung nhan mới vừa thấy mắt ngọc mảy mai, nhất thời lại thất thần trong nháy mắt.

Dáng vẻ say mê khiến cho Trác Thỉnh Phong hoàn toàn há hốc mồm, này này này, để lộ vui buồn hoàn toàn không phải là phong cách của Lục thiếu gia nha! Trác Thỉnh Phong còn đang trong khiếp sợ, chỉ thấy đáy mắt người đàn ông đối diện thoáng ánh lên nồng nặc cảm xúc thần nhiên mở miệng, “Máu đen trắng trắng. . . . .”

Hắn miêu tả như vậy Trác Thỉnh Phong nhất thời hiểu hắn hướng về người nào, dĩ nhiên hắn cũng nhìn thấy đáy mắt có chút ít chấp niệm, không khỏi khoa trương hô to, “Lâm San Ni là đại mỹ nhân ở bên cạnh cậu nhiều năm như vậy cậu cũng không động lòng, hôm nay tại sao mới gặp tiểu nha đầu này một lần lại còn ngâm cả thơ?”

Sau khi nói xong hắn lại lắc đầu, “Thật không thể hiểu nổi, không thể hiểu nổi, tớ nói cậu có phải gần đây thiếu con gái hay không, không bằng tớ nay tớ tìm cho cậu?”

Lục Chu Việt đáp lại hắn bằng một ánh mắt lạnh lùng, hắn có cần lạm dụng vậy không. Tình yêu? Bởi vì thiếu con gái liền động tâm với một người? Huống chi hắn cũng không thiếu phụ nữ, hắn ở Mi Quốc điều kiện nổi bật hơn người khác, bao nhiêu mỹ nữ cao thấp mập ốm chờ quen biết hắn, hắn cũng có qua mấy người bạn gái không tệ, nhưng hắn vẫn chưa bao giờ có cảm giác giống vừa rồi.

Chỉ cảm thấy cô cười một tiếng, trong lòng hần quanh năm tối tăm không thấy ánh mặt trời thoáng cái tất cả đều nở rộ, mà còn vô cùng xinh đẹp. Hần nhớ tới không biết người nào từng đã nói: Gió xuân mười dặm không bằng nắng, chính là cảm giác hiện tại của hắn.

Trác Thỉnh Phong thấy như vậy linh động sắp đến cười hi hi nói, “Ồ, tớ có đề nghị tốt này!”

Lông mày hắn nhướng lên, “Nói nghe một chút?”

“Hai nữ sinh vừa rồi, cô gái áo hồng tên là Hạ Vi Lương. . . . .”

Trác Thỉnh Phong cố ý nói tên cô bé áo hồng đầu tiên, sau khi nói xong vừa cố ý ngừng một chút nhìn về mặt, Lục Chu Việt trực tiếp liếc hắn một cái, “Người kia rơi xuống vào lòng cậu để cho cậu ứng phó không kịp tên là Hứa Lư Liễm!”

“Tớ cũng không có gì ứng phó không kịp, cậu ứng phó không kịp cái gì!”

Lục Chu Việt bị Trác Thỉnh Phong hài hước thấy buồn cười, trong lòng cũng âm thầm một lần lại một lần nhớ tên cô, Hứa Lư Liễm, Hứa Lư Liễm, cho phép tôi cả đời lưu luyến, ngay cả tên cũng là cực đẹp, người như cô sẽ dịu dàng thanh tú.

“Tiểu mỹ nữ là học sinh mới lớp mười, gần đây lão sư Anh ngữ dạy đám học sinh mới này bởi vì dạy quá lạn bị bọn trẻ nhỏ này tập thể bãi khóa bức cho được từ chức, tớ đây đang nhưc đầu một chốc tìm không được lão sư Anh ngữ thích hợp, không bằng. . . . . Lục tổng giám đốc ngài tới đây kiêm chức một thời gian ngắn? Như vậy ngài sẽ có thêm một cơ hội đến gần tiểu mỹ nữ!”

Thật ra thì Trác Thỉnh Phong đề nghị như vậy cũng có tư tâm của hắn bên trong, đầu tiên cho tên đó ở lại, ở nơi đầu sủi lửa bóng này có anh em cùng hắn làm bạn, khác nữa là đề tiểu tử này sống mãi ở Mĩ Quốc cũng không phải là cách hay, quốc gia tư bản chủ nghĩa kia mặc dù tốt, nhưng dù sao không phải là quê hương, cũng nên nhân lúc này kéo hắn trở về.

Lục Chu Việt nghe lời của hắn cau mày trầm ngâm một lát, sau đó gờ tay lên vỗ vai hắn một cái, “Đề nghị này quả thật không tệ!”

Hắn đồng ý với Trác Thỉnh Phong nhưng đột nhiên cảm giác là lạ ở chỗ tại sao vội muốn kéo hắn, “Ài ya, tớ nói Lục Chu Việt này, cậu không phải hiện tại liền ra tay chứ? Cậu đây chính là giết hại mầm non quốc gia?”

Lục đại tổng giám đốc xem lời hắn nói như gió thoảng bên tai, cảm lấy áo khoác của mình và chìa khóa xe sai bước rồi đi, lúc đi tới ném cho hắn một câu, “Một tuần sau tớ tới báo cáo!”

Trác Thỉnh Phong kêu rên một tiếng té ở trên ghế sa lon, đây không phải gọi là tự gây nghiệt không thể sống.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Phải gả cho anh

Hứa Lư Liễm sau khi say rượu tỉnh lại đã sáng sớm ngày hôm sau, cô chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung, ôm đầu trên giường lớn đau khổ trở mình, tầm mắt chạm đến đèn bàn nhỏ tinh xảo xinh đẹp đầu giường, nhất thời toàn thân cứng đờ. Đèn bàn nhỏ này, cô cũng không xa lạ, ba năm trước tại đêm mưa kia, lúc cô tỉnh lại nhìn qua chính là nó.

Cô chẳng quan tâm con nhúc liềm từ trên giường bò dậy, thân thể dưới chăn mặc cái áo sơ mi phái nam rộng rãi nhưng không có bất kỳ dấu vết bị xâm phạm qua, trong lòng cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, lúc này người giúp việc gõ cửa đi vào, thấy cô tỉnh liền khom lưng cung kính nói, “Lục phu nhân, đây là Lục tiên sinh chuẩn bị quần áo cho ngài!”

Lục phu nhân?

Đầu óc của cô trong lúc nhất thời có chút chập mạch, tinh tế suy nghĩ một chút xưng hô thể này thì . . . cô dường như sợ hãi thét lên từ trên giường nhảy xuống, nín lấy vạt áo người giúp việc kia thật không hô to,

“Người gọi ta cái gì? Người gọi ta cái gì?”

Người giúp việc bị dọa đến quá sợ hãi, “Dạ, là Lục tiên sinh căn dặn chúng tôi gọi cô như vậy. . . . .”

“Xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm hơi trầm xuống truyền vào trong tai, cô bất an ngẩng mắt lên nhìn chỉ thấy hắn mặc một bộ thể thao, trên trán trên mặt tất cả đều là mồ hôi sau

khí vận động, khỏe mạnh và mê người.

Chỉ là cô căn bản không quan tâm thương thức những thứ này hoảng sợ chạy đến kéo cánh tay của hắn, chỉ vào người giúp việc kia giọng run rẩy nói, “Cô mới vừa gọi tôi là Lục phu nhân, còn nói là anh bảo các cô ấy gọi vậy, có phải là tôi nghe lầm hay không? Hay là các cô ấy điên rồi?”

Lục Chu Việt hướng người giúp việc nháy mắt, người giúp việc kia nhanh đi ra ngoài, hắn giơ tay lên cầm hai bàn tay phát run bình tĩnh nói, “Em không có nghe sai, các người ấy cũng không điên, là anh dặn bọn họ nói như vậy!”

“Cái gì?”

Hứa Lưu Liễm đầu ông một tiếng nổ tung, kinh ngạc nhìn hắn trong đầu đoán không ra ý gì.

Tầm mắt của hắn dừng lại khe mở rộng ở ngực, bởi vì động tác quá kịch liệt mà áo T shirt kia lại quá rộng lớn, đầu vai mảnh khảnh cứ như vậy bị nghiêng lộ ra ngoài, xương quai xanh và dưới áo T shirt không có mặc bất kỳ quần áo nào thân thể thướt tha khiến cho cổ họng hắn kéo căng.

Mà chính cô bởi vì quá khiếp sợ cũng quên mất mình giờ phút này quần áo xốc xếch, hắn khó khăn đem tầm mắt từ mảng lớn cảnh xuân chuyển qua vẻ mặt kinh ngạc trước mặt, “Ngày hôm qua em không phải ký hiệp nghị sao? Trên đó viết muốn anh cứu ba em, em nhất định phải gả cho anh, em nói xem . . . . . bọn họ có phải nên gọi em là Lục phu nhân hay không?”

Hứa Lưu Liễm trước mắt tối sầm thân thể mềm nhũn ngã xuống, nhưng một bàn tay to có lực kịp thời duỗi tới đỡ lấy cô không cho phép cô ngã xuống, cô nhìn thấy khuôn mặt này gần trong gang tấc, chỉ cảm thấy bộ ngực khí huyết cuộn cuộn một câu cũng nói không ra,

“Lục Chu Việt, anh, anh. . . . .”

Song, khi cô lại một lần nữa nhớ tới cái tên này, trong lòng chợt kinh ngạc một chút nhưng ngay sau đó nhanh đẩy ra,

“Lục Chu Việt, anh bảo cha anh hợp tác thật đúng chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài, hắn hãm hại cha tôi thân bại danh liệt, anh lại ra tay cứu giúp do đó có được tôi!”

Cô làm sao vậy? Hắn là con Lục Phương Đình, ở Ôn Thành tất cả mọi người đều biết Hứa Định Biên và Phó thị trưởng Lục Phương Đình đều bất hòa, hai người tranh đấu mất năm qua đến già cũng chưa ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Vẫn ở đây

Hiện tại thử nghĩ xem, người có ý hãm hại cha nhất định là Lục Phương Đình, cô đã sớm nghe nói Lục Phương Đình mơ ước thật lâu vị trí thị trưởng, thế mà cô còn ngu ngốc lên xe hắn, còn ngu ngốc hi vọng hắn có thể giúp cô, thực tế là cha con bọn họ liên thủ trò chơi này.

“Em muốn nghĩ vậy. . . . . anh không còn cách nào!”

Hắn nhìn trong mắt cô dâng lên thương tâm và tuyệt vọng trong lòng đau nhói, nhưng dù sao hắn cũng nhúng tay vào, cho nên đối mặt với chất vấn của cô hắn chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Hắn và cha hắn từ trước đến giờ bất hòa, cho nên căn bản không tồn tại chuyện liên thủ hay không liên thủ. Hắn bắt quá nghe nói chuyện Hứa Định Biên bị hãm hại, biết thời biết thế tính toán có được cô mà thôi, ngoại trừ ý đó ra hắn không có bất cứ ý gì, lại càng không tham dự đến những thứ đen tối trong quan trường, Lục Phương Đình biết được hắn ra tay cứu giúp cho Hứa Định Biên còn cãi lộn với hắn một trận.

Hắn cũng không muốn dùng hiệp nghị vậy tới uy hiếp cô, nhưng hắn có cách nào sao? Trần Thanh Sở mấy ngày nữa sẽ trở về nước, hắn biết một khi Trần Thanh Sở trở về nước, cô sẽ không chút do dự chạy vào lòng ngực Trần Thanh Sở, mà hắn với cô cuộc đời này đều không thể, cho nên hắn mới bỏ đá xuống giếng bí quá hoá liều tính kể với cha cô.

Hứa Lưu Liễm nhìn khuôn mặt hắn trầm thống và vô tội, chỉ cảm thấy thật làm người ta nôn mửa, cô nhìn quanh bốn phía tìm không được quần áo của mình liền lạnh nhạt mở miệng, “Quần áo của tôi đâu?”

“Em muốn làm gì?”

Hắn tiến lên muốn bắt được tay cô lại bị cô nhanh nhẹn né tránh, cô không chút lưu tình nói, “Rời khỏi cái nơi làm người ta nôn mửa!”

Hắn ánh mắt hung dữ một giây sau đó cô đã bị hắn hung hăng ném tới trên mặt giường lớn, thấy hắn lần thân nhích tới gần, trước đó không lâu đêm hôm

loạn kia mùi vị quen thuộc truyền vào chóp mũi,cô chợt mở mắt ra hoảng sợ và tức giận nhìn hấn, “Ngày đó người kia là anh?”

Hấn hừ lạnh một tiếng, “Nếu không em cho rằng còn có ai có quân sống chết của em?”

Cô không kịp để ý lời nói giễu cợt của hấn,khuôn mặt không hiểu, “Tại sao anh biết tôi xảy ra chuyện?”

Hấn làm sao trùng hợp biết cô ngày đó xảy ra chuyện, sau đó trùng hợp như vậy xuất hiện ở thành phố N cứu cô.

Lục Chu Việt không để ý cô giãy dụa đầu lười nóng bỏng rơi xuống trước ngực cô vừa cúi đầu lẩm bẩm, “Anh vẫn ở đây. . . . .”

Lời của hấn cứng rắn đầu cúi xuống bị cô đưa tay đẩy ra,đáy mắt cô tất cả đều là tức giận và xem thường, “Lục lão sư,thầy trước sau như một hèn hạ, vô sỉ!”

Hứa Luru Liễm cảm giác mình giận đến cả người đều run rẩy, nếu như có thể cô thật rất muốn đem người đàn ông trước mặt này xé nát, hấn nói hấn vẫn ở đây, chẳng lẽ ba năm này hấn vẫn đều ở thành phố N âm thầm giám sát cô sao? Cảm giác bị người bí mật theo dõi làm cho cô tức giận nói chuyện không lựa lời.

Cô nói khó nghe như vậy hấn cũng nổi giận, nắm người của cô ngăn không được hét lên, “Hứa Luru Liễm,nếu anh không hèn hạ, không vô sỉ,em hôm nay còn có thể bình yên vô sự nằm ở nơi này à?”

Cô mím môi thật chặt một câu nói cũng không ra, đúng vậy , nếu không phải hấn giám sát cô,làm sao biết cô xảy ra chuyện, mà nếu như không phải là hấn thì ai có thể từ cục cảnh sát thành phố N từ trong tay trưởng cục cứu ra cô, có lẽ cô sớm đã bị người Quách gia giam trong ngục hành hạ chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giam cầm

Nhưng cô nhớ tới những chuyện cũ,nhớ tới hấn từng làm chuyện không chữa thủ đoạn nào cô bỗng nhiên cười, “Tôi thà rằng bị người Quách gia hành hạ chết, cũng không nguyện giống như bây giờ nằm dưới thân anh!”

Những lời này quá đã thương người,thế nên người ngay cả từ trước đến giờ không lộ vui buồn,từ trước đến giờ dung túng cô có tình gây sự hấn cũng hoàn toàn nổi giận,ngón tay có lực nắm chặt cầm cô, “Hứa Luru Liễm,em muốn chết cũng không dễ dàng vậy,anh muốn để em ném thư, cái gì gọi là sống không bằng chết! Không phải nói anh hèn hạ sao? Không phải nói anh vô sỉ sao? Anh hiện tại liền hèn hạ vô sỉ để em xem!”

Hấn nói xong đưa tay kéo áo T-shirt trên người cô ra,bàn tay to thô lỗ đặt lên một vật trên người cô, không chút kiêng kỵ vuốt ve,cô thoáng cái hét lên oán hận nhìn hấn, “Buông buông ——anh là người hèn hạ vô sỉ !”

Nhưng cô giãy dụa la lên nằng căn bản vô dụng, hấn lực đạo mạnh mẽ làm cho cô một chút cũng không thể động đậy, thậm chí môi còn bị môi hấn ngăn lại một chút thanh âm cũng không phát ra được,vào thời điểm cô bị hấn hôn hít đầy đặc không thở nổi,cô nghĩ đến mình bị hấn trù tính bởi cả hôn nhân, nước mắt thoáng chảy xuống.

Tại sao có thể như vậy? Cô cho hấn bắt quá bắt quá chỉ muốn lấy thân thể trẻ tuổi mà thôi, chơi đùa sau chán ghét cũng thả cô,cô sao biết hấn còn muốn dung lợi thể hôn nhân để giam cầm cô cả đời.

Cô không yêu hấn,cô làm sao có thể thể gả cho hấn? Kết hôn không phải yêu nhau mới có thể đồng ý ?Sau Trần Thanh Sở,cô từng nghĩ qua mình không thể yêu người nào, càng không nghĩ tới muốn gả cho người nào, nhưng bây giờ,hiện tại. . . . .

Cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi càng cảm thấy tuyệt vọng,nước mắt cũng càng mãnh liệt chảy ra,nước mắt của cô để cho Lục Chu Việt đang hôn cô tâm phiền ý loạn, hấn thở hắt hên dừng lại động tác của mình tròn mắt nhìn hai mắt đắm lệ một lúc lâu, cuối cùng hừ lạnh một tiếng buông cô ra đứng dậy đi tới phòng tắm.

Trước đó không lâu cô sốt cao.Sau đêm đó hấn liền thề,sau này mỗi một lần hoan ái với cô,cũng muốn cô ở thời điểm thanh tỉnh,cũng muốn cô nhìn rõ người trước mặt, cũng muốn cô nhớ kỹ hấn từng ái cô, đây là chuyện đẹp nhất trong hai người yêu nhau hấn không muốn cưỡng bách cô nữa.

“Hiệp nghị! Tôi muốn nhìn phần hiệp nghị!”

Cô bỗng nhiên phía sau hấn phát điên hét lên, Hứa Luru Liễm không chịu buông tha một tia hi vọng cuối cùng,cô muốn tận mắt thấy phần hiệp nghị kia,cô ngày thơ hi vọng mới những lời hấn vừa nói chỉ là hù dọa cô thôi,chứ không có chuyện kết hôn gì đó.

Hấn dừng bước lại xoay người nhìn cô,lúc nhìn đến trong mắt cô có chút ít hy vọng đáy mắt tối tăm hơn,gả cho hấn làm cô đau khổ vậy sao,cho nên trong lòng còn mong mới? Hay hấn nói yêu cô làm cô hoài nghi, căn bản không tin tưởng hấn thật lòng lấy cô?

Hai tay dưới người nắm chặt vừa buông ra hẳn nhin vọng động muốn đánh cô một trận bước đến bên cửa sổ trên bàn lấy một phần văn kiện tức giận ném cho cô, sau đó ôm cánh tay đứng ở bên giường lạnh lùng nhìn cô.

Hứa Lưu Liễm nhận lấy sau vội lật xem,cô không có tâm tình xem điều khoản phân chia tài sản,cô chỉ có thấy được hang cuối cùng ghi : Hẳn giúp Hứa Định Biên thoát khỏi vụ gài tang vật hãm hại và bảo vệ ông ấy bình an,hắn cũng chịu tất cả chi phí chữa bệnh mẹ cô,nhưng cô phải gả cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cái gọi là theo đuổi

Cảnh thật tàn nhẫn hiện ra trước mắt,lòng thoáng cái trống rỗng,nước mắt cũng thoáng cái giữ lại, hiện tại cô muốn khóc cũng không khóc nổi,chỉ có bàn tay kịch liệt run rẩy nắm phần văn kiện kia ,còn có gương mặt trắng bệch không có một chút máu.

Mà lúc này đau lòng không phải chỉ có mình cô, trong lòng Lục Chu Việt càng vỡ nát,cô bài xích và chán ghét rõ ràng như vậy,tàn nhẫn chà đạp cao ngạo tự ái của hắn. Thân là tổng giám đốc tập đoàn Lục thị, cho tới bây giờ cũng chỉ có hắn làm mặt với người khác,nào có người dám nói hơn nữa chữ với hắn?

Hít một hơi thật sâu ép những cảm xúc chua xót đáy lòng xuống,hắn cuối cùng đổi lại khẩu khí ôn hòa, “Dọn dẹp một chút đi vào bệnh viện thăm mẹ em!”

“Mẹ tôi? Bệnh viện?”

Nghe hai từ đó cô lúc này mới hơi hoàn hồn, sắc mặt nhất thời phản ứng biến thành vội vàng hỏi, “Mẹ tôi có chuyện gì?”

“Tôi hôm qua bà ấy không biết từ nơi nào nghe nói ba em phải ngồi tù,thoáng cái ngất đi,hiện tại đang ở bệnh viện trung tâm thành phố!”

Hắn nhìn cô ở trước mặt hắn khó nén kinh hoàng và bất an,ức khí trong lòng khẽ tản mát chút ít, tối thiểu lần này cô không phòng bị dùng mắt lạnh nhìn hắn.

“Cái gì?”

Cô thoáng cái liền gấp gấp lên, từ trên giường nhảy xuống tìm kiếm quần áo của mình không vui nói, “Tại sao anh không sớm nói cho tôi biết!”

Hắn đi đến bắt được tay cô,thanh âm có chút ít tức giận, “Khi đó em đang ở đây say như chết! Nếu như không phải người của anh chú ý mẹ em,mẹ em rất có thể chết biết không!”

Tối hôm qua ôm cô từ quầy rượu đi ra ngoài lái xe chờ cô về,cô dọc theo đường không biết phun ra bao nhiêu, phun lên đầy người hắn đầy xe,hắn vốn muốn đưa cô về nhà để mẹ cô khỏi lo lắng, nhưng đến nửa đường nhận được điện thoại bọn thuộc hạ, nói là mẹ của cô té xỉu bọn họ đã giúp đỡ đưa bà đến bệnh viện.

Hắn đưa cô về nhà mình,dù sao cô cũng đã là người của hắn,ở cùng một chỗ chỉ là chuyện sớm hay muộn. Dàn xếp tốt cô sau đó hắn đi suốt đêm đến bệnh viện, an bài bác sĩ tốt nhất hội chẩn cho mẹ cô, thật ra bệnh suyễn không phải là bệnh có thể chết người, chỉ cần trị liệu tốt giữ vững tâm trạng bình thường sẽ không có nguy hiểm đến tánh mạng.

Nhưng về năng lực kinh tế của cô,năng lực xử lý chuyện,chỉ làm tình trạng mẹ cô càng ngày càng nguy hiểm. Cô gái đáng chết này,tại sao không chịu dựa dẫm vào hắn?

Cô nghe lời của hắn khẽ ngờ ngác một chút, rất hiển nhiên cô không nghĩ tới hắn sẽ cho người chú ý mẹ cô, sau đó cô miễn cưỡng gật gật đôi môi nói hai chữ, “Cảm ơn!”

“Hứa Lưu Liễm, đây chính là cuộc sống em gọi là theo đuổi tự do và hạnh phúc sao ?”

Cô xa cách khiến trong lòng hắn giận giữ, cánh tay không nắm tay cô nữa lạnh lùng khiển trách, “Em theo đuổi tự do và hạnh phúc, chính là ba năm qua đi làm vất vả muốn chết,nếu không có tiền kịp thời chữa bệnh cho mẹ em, nếu không có năng lực ở thời điểm nguy nan giải cứu cha em?”

Cô bị hắn chất vấn một câu đều nói không ra,chỉ cắn chặt môi quay đầu đi chỗ khác đứng ở nơi đó. Đúng vậy, hắn nói một chút cũng không sai, ba năm qua cô một chút cũng không tiến bộ,vốn tưởng rằng chờ sau khi tốt nghiệp có thể tìm công việc chăm sóc tốt cho mẹ, nhưng đầu nghĩ đến cô chưa tốt nghiệp đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ngài cho không được

Chẳng qua trong câu nói hần lộ ý muốn cô dựa vào hần, điều này làm cho cô cảm thấy vô cùng căm ghét, nếu như không phải ban đầu hần chia rẽ cô và Trần Thanh Sở, cô cần gì rơi vào tình cảnh như hiện tại? Lấy Trần Thanh Sở, dựa vào thực lực của hần hiện tại cũng đủ để cho cô có cuộc sống giàu có.

Lục Chu Việt không phải nhìn không ra đáy mắt cô có ý gì, hần chăm chú nhìn cô từng câu từng chữ chậm chạp mà cô lực nói tiến vào tai cô,

“Hứa Lưu Liễm, em nói em muốn tự do và hạnh phúc, được, anh buông tay cho em đuổi theo. Nhưng mà em nhìn xem đuổi tới những thứ gì? Em đã đuổi không kịp, vậy thì biết điều một chút trở lại bên cạnh anh, để cho anh. . . . . cho em hạnh phúc!”

Ba năm trước đây sau đêm mưa kia cô biến mất, hần từng đi tìm cô, theo năng lực của hần không cần tốn nhiều sức liền tìm được cô, khi đó cô trốn đến nông thôn xa xôi cùng Hạ Vi Lương giảng dạy.

Hần đã gọi điện thoại, nhưng cô tâm trạng thất không nói với hần nói cô còn trẻ cô muốn tự do và hạnh phúc cầu xin hần bỏ qua cho cô, hần suy nghĩ một chút, quyết định buông tay để cho cô đuổi theo, dù sao khi đó cô quả thật còn nhỏ, chưa từng có bất kỳ kinh nghiệm xã hội. Ba năm qua hần cũng hết lòng tuân thủ hứa hẹn không đến quấy rầy cô.

Trong lòng hần mong mỏi chính là, cô sau khi trải qua tình người nóng lạnh sẽ thấy hần thật là tốt, sẽ lệ thuộc vào hần yêu hần, hần tự nhận không có ai có giống như hần yêu cô như vậy.

Hần thậm chí cũng tính đến nước xấu nhất, đó chính là cô yêu người khác, hần nghĩ nếu người đàn ông kia có thể cho cô cuộc sống tốt hần sẽ hoàn toàn buông tay, nhưng một khắc khi nghe nói Trần Thanh Sở muốn trở về hần mới phát hiện mình không bao dung như tưởng tượng, hần vẫn không thể chấp tay nhường cô cho người khác.

Mấy lời bá đạo nói năng có khí phách của hần nếu dùng ở trên người cô gái khác, các cô nhất định sẽ rất vui mừng nhưng đặt ở tình cảnh cô chỉ cảm thấy tức giận bị đè nén, Hứa Lưu Liễm nhếch môi cười cười, con người sáng trong nhìn thẳng hần tràn đầy đùa cợt, “Như vậy Lục lão sư, ngài cho tôi hạnh phúc như thế nào đây? Là mỗi lần ở trên giường để cho tôi nhận được cực hạn thỏa mãn sao?”

Môi của hần thoáng cái nhướng cao, mím thành một đường lạnh lùng thẳng tắp, cô cười rục rờ hơn, “Lục lão sư, tôi nói cho ngài nghe một câu: Tôi muốn tự do và hạnh phúc, ngài, vĩnh viễn cũng cho không được!”

Cô thành công chọc tức hần, một đôi ánh mắt lạnh rét như muốn xé rách cô, cô cười lạnh một tiếng đi tới cầm lấy quần áo hần chuẩn bị sẵn, cứ như vậy làm trò trước mặt hần cởi ra cái áo xóc xếch trên người, sau đó cực kỳ bình tĩnh mặc vào từng cái từng cái, từ trong tới ngoài, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi, phía sau là rầm rầm thanh âm đập đồ.

.....

Thời điểm Hứa Lưu Liễm chạy tới trung tâm bệnh viện, Liên Tổ đã tỉnh lại, ở tại trong phòng bệnh đặc tiền nhất, tiếp nhận trị liệu do bác sĩ giỏi nhất, bà khỏi sắc thoát nhìn tốt lên rất nhiều.

Hứa Lưu Liễm nghĩ tới cô tối hôm qua một đêm không về mẹ của cô nhất định lo lắng muốn chết, còn nữa chuyện của cha, vừa muốn mở miệng giải thích lại nghe Liên Tổ dịu dàng mở miệng,

“Mẹ biết bố con không có chuyện gì, việc này phải nhờ Lục tiên sinh ra tay tương trợ!”

“Mẹ——”

Cô ngạc nhiên, mẹ của cô đã biết chuyện này?

“Hần cũng nói với mẹ. . . . .”

Liên Tổ ý vị thâm trường nhìn con gái, nhớ tới tối hôm qua người đàn ông kia một mực đợi ở bệnh viện chờ bà tỉnh lại, sau đó về mặt thật tình mà khản thiết theo sát bà nói, hần muốn kết hôn với con gái của bà.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Con không yêu hẳn

Bằng tâm mà nói bà đối với người đàn ông Lục Chu Việt này rất hài lòng. Lúc con bà học trung học đệ nhị cấp bà đã nhìn thấu hẳn có ý với con bé, khi đó bà đối với hành động hẳn cho là quá hoài nghi, nhưng sáu năm qua đi, hẳn như cũ đối với Tiểu Liễm vẫn thăm thiết, còn che chở như thế, làm một người mẹ bà còn có lý do gì bài xích hẳn đây? Huống chi người đàn ông này ưu tú đủ mọi mặt!

Hứa Lưu Liễm nhìn ra trong mắt đối mẹ với người đàn ông kia có chút ít tán thành, rừ mắt xuống âm nhiên mở miệng, “Mẹ, nhưng mà con không yêu hẳn, nếu như không phải là vì cứu cha. . . . .”

Nói tới chỗ này cô đột nhiên cảm giác được chớp mũi chua xót không khỏi ủy khuất thiếu chút nữa rơi xuống nước mắt ,chi phải cắn chặt môi không nói thêm gì nữa, Liễn Tổ đau lòng ôm cô vào trong ngực, Hứa Lưu Liễm cuối cùng nghẹn ngào lên tiếng,

“Mẹ, trong lòng con chỉ có Trần Thanh Sở, con cảm thấy cuộc đời này con sẽ không yêu được ai khác nữa. . . . .”

Trần Thanh Sở, Trần Thanh Sở, người đàn ông cô dùng toàn lực để yêu, người đàn ông phần chấn không kèm chế được, người đàn ông có ngón tay thon dài và nụ cười sáng rỡ, ở chung một chỗ với hẳn chút ít năm, dùng một lời ca để hình dung, đó chính là: Cái gì cũng sinh động lại mãnh liệt, đó là cảm giác chân chính sống.

Cô và Trần Thanh Sở trong lúc đó thật ra cũng không sôi nổi chết đi sống lại bao nhiêu, nhưng mà hẳn xuất hiện trong khoảng thời gian thanh xuân rực rỡ nhất của cô, cô tại sao có thể nói quên thì quên? Huống chi, ban đầu người buộc hẳn chia tay, cũng là người cô hiện tại phải gả, cô làm sao có thể cam tâm, làm sao có thể không hẳn?

Liễn Tổ đau lòng ôm lấy cô, “Nha đầu ngọc, con ngàn vạn đừng giống mẹ vậy. . . . .”

Đúng vậy, con gái của bà ngàn vạn đừng giống bà, cả đời nhớ mãi một người không quên, biết rõ sẽ không còn có kết quả nhưng không chịu quên mất.

May mắn con bé và Trần Thanh Sở chẳng qua là đoạn tình cảm yêu say đắm lúc còn trẻ mà thôi, không có nở hoa kết quả hẳn cũng có ràng buộc quá nhiều. Không giống bà, khi đó bà và Hứa Định Biên đã bàn về việc đám cưới, rồi lại vì tiền đồ của hẳn một mình cao bay xa chạy.

Bà và Hứa Định Biên đều từ nông thôn nghèo nàn đi ra, cùng nhau thi vào trường học thành phố cùng nhau phấn đấu, đến đêm trước gần ngày kết hôn, Hứa Định Biên có một cơ hội lên chức , nhưng cạnh tranh quá kịch liệt hẳn không có người phía sau ủng hộ, bà nén đau đẩy cô gái Phương Tuệ con gia đình cán bộ cao cấp ái mộ hẳn vào trong ngực hẳn.

Bởi vì cô không cách nào đối mặt ánh mắt chờ đợi của cha mẹ và hàng xóm bên cạnh, bọn họ ở nông thôn nghèo nàn, có một đứa con làm cán bộ là thôn bọn họ đã tu dưỡng phúc phận mấy đời, cho nên cô vì thành toàn mọi người mang theo đứa con trong bụng nhịn đau rời xa.

Có lẽ ban đầu cô chẳng phải tự ti, chẳng phải hèn yếu, chẳng phải bác ái, có lẽ ban đầu cô ích kỷ một chút, hiện tại bà thấy con gái của mình có một người đàn ông điều kiện yêu. Chẳng qua là, không có nhiều có lẽ như vậy .

Hứa Lưu Liễm cũng cảm nhận được Liễn Tổ đau khổ, vừa muốn mở miệng an ủi bà lại thấy Liễn Tổ bỗng nhiên nhẹ nhàng đẩy cô ra, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa, trong lòng cô có loại dự cảm xấu, vừa quay đầu lại kết quả thấy được người đứng ở cửa phòng bệnh ngoài , cô thoáng cái cảm thấy ngồi cũng khó khăn , bởi vì nhìn bộ dáng kia tựa hồ đã tới thật lâu, như vậy lời trong lòng cô vừa mới nói còn có Trần Thanh Sở, hẳn cũng tám phần nghe được.

Hẳn thấy đôi mắt cô chú ý tới hẳn liền bước đi vào, khóe miệng chứa đựng cười dịu dàng về mặt tự nhiên đứng cạnh Liễn Tổ chào hỏi, “Bác gái, hôm nay khí sắc thoát nhìn tốt hơn nhiều!”

Không biết tại sao, hẳn càng làm như không có chuyện gì xảy ra Hứa Lưu Liễm càng cảm thấy cả người khó chịu, liền đứng dậy nhìn Liễn Tổ nói, “Mẹ, con trở về lấy vài bộ quần áo tắm rửa cho mẹ!”

Cô nói xong không đợi Liễn Tổ trả lời liền vội quay ngược người lại đi ra ngoài, lại bị hẳn đưa tay kéo, cô hoảng sợ muốn tránh thoát nhưng hẳn như cũ nắm càng chặt mềm mỏng nói, “Anh đưa em!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Muốn nhả xe

Hứa Lưu Liễm cơ hồ không hề nghĩ ngợi liền mở miệng cự tuyệt, “Không cần làm phiền, tôi tự mình về được!”

Lúc sáng sớm hẳn nói chuyện cô phải gả cho hẳn, cô tạm thời vẫn không thể bình tĩnh đối diện hẳn, nghĩ tới giữa hai người sắp trở thành quan hệ kia cô liền sợ, đến giờ vẫn hoàn toàn không thể tiếp nhận mối quan hệ đó.

Cô năm nay mới hai mươi ba tuổi, chẳng bao giờ nghĩ tới mình sẽ kết hôn ở độ tuổi này, hơn nữa còn gả cho hân. Cô cho hôn nhân do cô quyết định, tới thiếu là sau khi tốt nghiệp đại học ba bốn năm sau, có công việc ổn định mới có thể suy nghĩ.

Hân không chịu nghe, mỉm cười nhìn Liên Tổ nói lời từ biệt sau đó kéo tay cô ra khỏi phòng bệnh, bàn tay của hân rộng lớn và có lực, Hứa Lư Liễm cảm giác bàn tay cô bị hân giữ tại lòng bàn tay, tựa như đung phôi bàn ủi nóng hổi, chỉ chốc lát sau liền rí ra tầng lớp mồ hôi.

Hân vẫn bình tĩnh, bình tĩnh đến cô cho là hân mới vừa rồi không nghe được chút ít chuyện cô nói với Liên Tổ, hân nhét cô vào trong xe bản thân cũng ngồi vào điều khiển nịt giây an toàn, mới nghiêng đầu nhìn cô, “Có đem giấy căn cước không?”

Cô sững sốt không rõ hân tại sao phải hỏi như thế, hân cũng không nói chuyện gì ánh mắt sáng quắc nhìn cô, những thứ cảm xúc nặng trĩu trong mắt hân làm cho trong lòng cô cả kinh, thoáng cái hiểu ý hân, cô chợt nhìn thẳng hân tâm mắt có chút dôn dập nói,

“Tôi, để trong túi ở nhà!”

Cô chưa bao giờ thấy may mắn giống như hiện tại túi cô không có đeo trên người, tất cả giấy căn cước gì đó đều để trong túi, ngày hôm qua khi đi đến nhà họ Hứa cô không tính toán gì cho nên chỉ đem theo điện thoại đi động.

Hân không có nói gì nữa, phát động xe liền đi tới nhà cô, dọc theo đường đi hân chỉ trầm mặc nhìn như chuyên chú lái xe, cô lại có thể cảm giác được hân đang trầm mặc hình như dấu điểm cái gì, cô cảm thấy cả người bị đè nén hoảng sợ sắp điên mất.

Vừa nghĩ tới hân mới vừa nói ý đồ đắc ý kia, cô liền có loại vọng động muốn mở cửa xe nhảy thoát đi. Nhiều lần tay cô giữ tại tay cầm cửa xe, cuối cùng chỉ có thể vô lực thu hồi, cô quả nhiên vẫn sợ chết, cô vẫn không thể đối mặt tình cảnh bị thâm khi cô nhảy xuống bị bánh xe phía sau gào thét nghiền nát.

Cô không biết hân có nhận thấy được ý đồ của cô không, cô cũng không có dừng khí nhìn, cô chẳng qua là ra về bình tĩnh ngồi ở chỗ đó dùng dư quang khóe mắt liếc qua thấy hân nghiêng đầu nhìn cô mấy lần.

Chỉ là cô không biết, tâm tư nhảy cảm hân đã sớm từ sắc mặt trắng bệch và ngón tay nắm chặt đồ vận cửa nhận ra ý đồ của cô, Lục Chu Việt có nhiều lần cố ý thả chậm chút tốc độ, nhìn cô rồi cuộc có dừng khí nhưng chưa nhảy xuống, hân nghĩ nếu cô thật ghét gả cho hân, chán ghét đến tình nguyện nhảy xe thoát đi, như vậy hân tình nguyện buông tay.

Nhưng cuối cùng cô không có cho hân lý do hoàn toàn buông tay vậy hân chỉ biết khóa cô lại chặt hơn.

Xe dừng ở dưới lầu Hứa Lư Liễm, hân cỡi xuống nịt an toàn rất muốn đi lên đó cùng cô, cô vừa muốn mở miệng ngăn cản, trong vô thức không muốn cho hân đi tới, lúc này điện thoại đi động của hân bỗng nhiên vang lên cô vội vàng nói.

“Lục lão sư, ngài ở dưới đây chờ tôi, tôi có thể tự mình lấy được!”

Cô nhìn thấy chân mày hân khẽ nhíu lại, không biết bởi vì nguyên nhân cô gọi hân Lục lão sư hay là bởi vì cô không để cho cô đi lên, cô cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều sau khi nói xong không đợi hân trả lời liền mở cửa xe nhanh chóng chạy lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thật không chạy

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua bóng lưng cô hoảng hốt thoát đi, cuối cùng bỏ qua ý định lên đó với cô đón điện thoại reo lên, hân cũng không muốn ép cô quá nhanh, chẳng qua những lời ở phòng bệnh cô nói với Liên Tổ để cho hân có chút thiếu kiên nhẫn.

Cô ghen ngào nói trong lòng cô chỉ có Trần Thanh Sở, cô nói đời này có thể cũng sẽ không yêu người khác, trong nháy mắt hân có vọng động muốn xé ngực cô ra, ở trái tim thờ ơ khắc lên ba chữ Lục Chu Việt.

Hứa Lư Liễm xông lên lầu sau tựa tại trên cửa thật lâu cũng không phục hồi lại tinh thần, ngay cả lúc sắp xếp đồ cho mẹ cô cũng có chút ít không yên lòng tâm thần hoảng hốt, chờ cuối cùng tai chạm vào túi để trong hộc tủ mới dừng bước để cho suy nghĩ trở về vị trí cũ.

Lúc cô xuống lầu hân đã xuống xe, vẫn như cũ tựa tại bên cạnh xe nghe điện thoại, nhìn ra được công việc bề bộn, áo sơ mi quần tây ủi thẳng đàng vẻ hân hoàn toàn là tinh anh kinh doanh. Không biết bên kia điện thoại có chuyện gì, một đôi mày rậm nhíu chặt lại, cũng có lẽ hân ở trước mặt cô phần lớn đều mềm mỏng, hiện tại về mặt nghiêm túc lạnh lùng làm cho trong lòng cô vốn thấp thỏm giờ chợt nảy lên một loại e ngại.

Đối diện một chiếc xe taxi vừa lúc chạy đến, cô cũng không biết mình tại sao đứng ở nơi đó bỗng nhiên hô to hân một tiếng, “Lục Chu Việt!”

Hân bị tiếng hét của cô làm sợ hết hồn nắm điện thoại đi động quay đầu lại nhìn cô, cô cầm trong tay quần áo thu thập cho Liên Tổ như gió lốc vọt tới trước mặt đưa cho hân, lực đạo của cô quá mãnh liệt đưa đến làm hân phải lui một bước, khi hân còn chưa kịp phản ứng lên tiếng cầu khẩn, “Xin anh bỏ

qua cho tôi!”

Cô vội vã nói xong liền xoay người ngăn lại xe taxi kia ngồi lên cũng không quay đầu lại chạy đi, Lục Chu Việt ngó chừng xe taxi càng ngày càng xa gần đến nắm lấy túi quần áo cô đưa cho nện xuống mặt đất, lồng ngực kịch liệt đập phồng, tiếp theo trán nổi gân xanh.

Hồi lâu hần mới trở lại bình thường, lấy điện thoại ra gọi một cú nói rõ mọi chuyện, hần nổi giận đùng đùng nhặt quần áo trên mặt đất lên xe một đường cuồng phong rồi đi.

Hứa Luru Liễm cũng không biết lấy dũng khí ở đâu, lại dám dưới mí mắt hần thoát đi, cô chỉ nghĩ đến sắp đối mặt tất cả đã cảm thấy muốn điên, cô ngồi xe đi đến trạm xe lửa gần đây, vội vã chạy đến mua vé xe lửa đi thành phố N, không muốn chạy trốn tới chân trời góc biển, cô hiện tại chỉ cần chạy khỏi nơi này là tốt rồi.

“Xin lỗi tiểu thư, vé xe đi thành phố N đã bán hết!”

Cô gái bán vé cười với cô, cô bởi vì quá lo lắng cũng không nghĩ có gì lạ, lại vội vàng nói, “Vậy thì mua vé tàu bình thường cũng được!”

Cô gái bán vé tra xét một chút lại mỉm cười nói với cô.

“Xin lỗi vé xe bình thường cũng đã bán hết!”

Lòng của cô lộp bộp rơi xuống, đã mơ hồ đoán được chuyện gì nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, “Vậy vé đứng? Vé đứng cũng có thể . . . . .”

Cô lấy được trả lời như cũ đơn giản đã bán hết, cô nhướn khóe miệng cười khổ một tiếng ở ngoài đại sảnh sang trung ôm mình ngồi chồm hồm xuống điện thoại di động đúng lúc vang lên, cô chột lạng đón lên, giọng hần mơ hồ mang theo tức giận,

“Bên ngoài trạm xe lửa có người đến đón cô, 20’ sau phải xuất hiện đúng ở cửa dân chính cục cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chua ngoa

Hứa Luru Liễm không biết mình đi ra như thế nào. Hần làm sao biết phải xe đến đây, cô lúc này như một con cá bị đặt lên thớt gỗ, dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa như cũ không thoát được, cũng không có sức lực giãy giụa, cứ như vậy mặc người chém giết.

Xe dừng trước cửa cục dân chính, tài xế xuống xe cung kính mở ra cửa cho cô, cô ngồi ở trong xe ngẩng đầu nhìn kiến trúc bên ngoài lạnh như băng làm sao cũng không có dũng khí xuống xe, cô vùi đầu vào đầu gối có chút vô lực nói, “Hần đâu? Tôi muốn gặp hần!”

“Lục tiên sinh đã tại bên trong chờ tiểu thư!”

Tài xế có chút khó xử, mới vừa rồi lúc Lục tiên sinh gọi điện thoại căn dặn giọng nói thật không tốt, hơn nữa còn ra lệnh hần phải dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

“Gọi hần ra đây! Gọi hần ra đây!”

Cô lớn tiếng nói, bất quá nói đến phút cuối cùng lộ ra vô tận thê lương, “Xinh anh gọi hần ra đây. . . . .”

Tài xế nhìn dáng vẻ của cô do dự một chút xoay người đi vào gọi hần. Chỉ chốc lát sau cô nghe được tiếng bước chân từ xa đi đến, hần đứng ở ngoài xe giọng nói có chút không kiên nhẫn hỏi, “Chuyện gì?”

Cô lúc này mới từ đầu gối ngẩng đầu lên, xuyên qua cửa sổ xe thoáng thấy hần dứt tay vào túi quần mím môi đứng ở nơi đó, phí sức phun ra mấy chữ, “Anh có thể lên xe không?”

Ngữ khí của cô tràn đầy cầu xin, đây là cô lần đầu cô dùng giọng dịu dàng nói chuyện với hần, Lục Chu Việt nhủ mảy lại một chút nhưng vẫn mở cửa ngồi xuống bên ghế, hần ngồi xuống đồng thời tiện tay lấy ra một điều thuốc, lúc này trong lòng hần oán hận nghĩ, nếu cô còn dám chơi trò gì hần thật sẽ giết người.

Mùi khói nồng nặc truyền đến, Hứa Luru Liễm bị sặc đến khóe mắt chua xót, cô cúi đầu ngồi ở chỗ đó giọng có chút khàn khàn, “Em đang học đại học còn chưa có tốt nghiệp. . . . .”

“Hiện tại chưa tốt nghiệp đại học không phải cũng kết hôn được sao?”

Hắn không có nhìn cô tựa tại nơi đó tự nhiên hít thuốc,mây khói lượn lờ.

Cô có chút gấp gáp, “Anh biết tôi không thích đứng mũi chịu sào bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ . . . . .”

Cô biết theo thân phận và gia thế hắn, chuyện kết hôn lớn như vậy chắc chắn khoa trương,tuy nói hiện tại đại học có thể kết hôn,nhưng là dù sao cũng rất ít,cô cũng không muốn trở thành một trong số ít đó.

Lời của cô ân tiết cứng rắn đi xuống ,hắn chợt quay đầu lại nhìn chăm chăm làm cô sợ hết hồn, trên mặt hắn xẹt qua tương tự với đau đớn,trong nháy mắt đầu đi cất cao giọng mở miệng,

“Hứa Lưu Liễm,tại sao em biết anh biết em không thích đứng ở đứng mũi chịu sào? Em tại sao cho là như vậy? Em có phải thật cho là anh yêu em yêu đến chết đi sống lại không có em thì không được?”

Hứa Lưu Liễm thoáng cái ngậy ngậy cả người,cô vẫn thấy bản thân ở trước mặt hắn nhanh mồm nhanh miệng chua ngoa, hiện tại cô mới phát hiện hắn chẳng qua không muốn so đo với cô mà thôi,người đàn ông này bắt bẻ quả thực không phải người thường.

“Trước tiên đăng ký,hôn lễ chờ sau khi em tốt nghiệp hãy làm!”

Hắn liếc mắt sang vẻ mặt sững sờ giật mình của cô, đem điều thuốc cầm trong tay hung hăng nhét vào gạt tàn thuốc, ném cho cô một câu sau đó liền xoay người xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Muốn cái gì

Thật ra hắn biết cô không thích như vậy,cô nghĩ thế nào hắn làm sao không hiểu? Cho nên hắn đã nói trước chuẩn bị hết thấy ở cục dân chính, tận lực không để cho quá nhiều người biết chuyện này,tuy nhiên hắn cũng không vui chuyện bị ếm đi.

Nhưng vẫn bị thái độ cô thương tổn,phải khống chế không được mình dùng ngôn ngữ cay nghiệt .Mỗi lần trên bàn đàm phán hắn luôn khiến đối thủ chỉ mới nghe tin đã sợ mất mật,đối mặt với cô nhanh mồm nhanh miệng hắn chẳng qua không muốn phản kích mà thôi.

Hứa Lưu Liễm ngồi ở chỗ đó nhìn bóng lưng lạnh lùng đi vào,nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu sau đó mở cửa xe vội vàng vọt vào, trốn không thoát, trốn không thoát, cô thế nào cũng trốn không thoát,cô ở trong lòng tuyệt vọng nói với chính mình.

Bên trong tất cả đều đã chuẩn bị xong,chi đội cô đến ký tên,cô nắm cây bút,cực kỳ nhanh viết tên mình lên tờ giấy,bên cạnh hắn đã sớm ký xong ba chữ rồng bay phượng múa .

Cô chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt,gìu khắc này cô bỗng nhiên rất hận cái tên Hứa Định Biên đặt cho cô,tại sao nhiều nét như vậy,cô viết cảm giác tựa hồ qua một thế kỷ.

Từ lúc cô bắt đầu xuống xe trong chớp mắt cô để đầu óc mình ngừng lại không suy tư bất cứ chuyện gì, chỉ máy móc làm theo người ta chỉ thị,đến cuối cùng bọn họ không biết làm sao trở lại trên xe ,cảm giác tất cả thật giống như một giấc mộng.

Có lẽ tình mộng tất cả cũng sẽ không tồn tại,cô một mình nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi an ủi mình.Bàn tay đặt trên đùi bỗng nhiên bị một bàn tay dày rộng bao trùm,cô bản năng rụt một chút mờ mắt ra nhìn sang, lại thấy hắn đang nắm lên tay trái của cô,ngón tay thon dài quả thực đang đeo một chiếc nhẫn kim cương sáng chói.

Cô thoáng cái tránh thoát, rủ xuống mắt quật cường nói, “Tôi không muốn!”

Viên kim cương kia sáng cỡ nào cũng không cách nào chiếu sáng nội tâm âm thầm cô giờ này,chói mắt thế nào cũng không cách nào làm cho cô cảm thấy vui vẻ.

Lục Chu Việt đem chiếc nhẫn nắm chặt vào lòng bàn tay, cố gắng đè nén hỏa khí trong lòng “Hứa Lưu Liễm,em rốt cuộc muốn gì?”

Bởi vì cô không thích rêu rao,hắn theo cô nhưng đây là một món không thể thiếu với cô gái mới cưới, không muốn ủy khuất cô, chiếc nhẫn này hắn phải nhờ người thiết kế đá quý đứng đầu nhất Paris làm ra còn phải tốn cả đêm vận chuyển bằng máy bay về đây.Tất cả bất động sản cổ phiếu cùng với tài sản trên danh nghĩa hắn cũng chỉ cho cô một phần, nhưng tất cả,tất cả,cô lại nói cô không muốn!

Hắn không hiểu hắn không tốt chỗ nào,làm sao cũng không thể khiến cô động lòng,hắn tự nhận khắp mọi mặt mặc dù không hoàn mỹ lắm nhưng ít ra cũng là ưu tú, hắn biết tiết chế, tình thâm mà hữu lễ, ở trong mắt các cô gái khác hắn là người yêu trăm phần trăm hoàn mỹ.

Nhưng đến chỗ cô lại không đáng giá một đồng, thật sự ứng câu nói kia bất kể người có ưu tú thế nào trên thế giới này luôn luôn có một người không thích người, hẳn vẫn cho là thượng đế nhân từ với hẳn, cho hẳn tất cả hậu đãi, nhưng mà bây giờ hẳn cảm thấy thượng đế thật tàn nhẫn, cho hẳn toàn bộ thế giới nhưng cô đơn không để cho hẳn người con gái hẳn yêu nhất.

Hứa Lưu Liễm giương mắt bình tĩnh nhìn thẳng với hẳn, khẩu khí bướng bỉnh, “Tôi không muốn nhẫn kim cương của anh, không muốn tài sản anh, không muốn gả cho anh, tôi chỉ muốn anh. . . . . buông tha cho tôi——”

Lời của cô còn chưa nói hết, bỗng nhiên thấy hẳn nghiêng người che tới trong đôi mắt đen dâng lên tức giận ngấm môi cô sau đó hôn lên.

Hắn dùng lực mút lấy môi cô, dùng hàm răng gặm cắn cô, dùng đầu lưỡi miêu tả hình dáng môi cô, hết sức phóng túng. Cô vừa tức vừa giận tay chân bị hẳn đặt tại nơi đó không có chút sức phản kháng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ân oán trước đây

Thời điểm hẳn buông cô ra trong mắt tất cả đều là tình cảm không hề che giấu. Cô thờ hờn hển trong mắt hàm chứa nước mắt giờ tay lên liền muốn cho hẳn một cái tát, hẳn không có tránh né chỉ tựa tại nơi đó neoh mắt nhìn cô, “Chiều nay ba em sẽ được thả!”

Chỉ nhàn nhạt một câu nói, liền thành công làm cho bàn tay vung lên cao dừng giữa không trung, cô tại sao quên, chuyện cha cô đến bây giờ còn chưa có giải quyết, Cô cắn chặt môi nhìn cái người hoàn mỹ trước mặt thỉnh thoảng dịu dàng rồi lại thỉnh thoảng như ác ma, chậm rãi buông tay xuống.

Tay phải cô vừa để xuống một cái chớp mắt kia, tay trái bỗng dưng bị một đôi bàn tay to có lực nắm lên, nhân lúc cô chưa kịp phản ứng chiếc nhẫn kim cương kia đã không còn bị cự tuyệt tiến quân thần tốc vào ngón áp út mảnh khảnh của cô.

Cô chợt phát hiện, ở nơi này yêu hay không yêu giống như ván bạc, cô phản kháng càng kịch liệt, cuối cùng hẳn sẽ giam cầm cô lại càng sâu, nếu như cô thông minh nên biết điều một chút không nên phản kháng hẳn, nếu không đến cuối cùng lỗ là chính là cô.

Hắn buông tay cô ra phát động cơ xe, “Hôm nay em quá mệt mỏi, anh đưa người trở về nghỉ ngơi, chờ anh xử lý xong chuyện bên này, chúng ta cùng nhau trở về thành phố N!”

Hứa Lưu Liễm nhìn gương mặt nghiêng sắc sảo há miệng cuối cùng không nói gì, chỉ nhắm hai mắt vô lực tựa vào trên ghế, cô vốn muốn hỏi hẳn tại sao muốn cùng nhau trở về thành phố N, sau lại lại nghĩ tới hẳn không phải nói hẳn ba năm qua vẫn đều ở đây ư, nói vậy thành phố N cũng là một phần đất đai của hẳn sao.

Hắn đưa cô về nhà sau không nói gì rồi rời đi, cô quả thật cũng rất buồn, dùng hết sức toàn thân tranh đấu với hẳn một trận, cô đã kiệt sức, trở về nghỉ ngơi một lúc sau cô định đến bệnh viện.

Sau khi ra cửa cô bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì lại vội chạy thẳng tới Hứa gia, buồn rầu trên mặt Phương Tuệ đã tản đi, thấy cô tới vừa tới bà liền khôi phục thái độ ôn hòa, nhàn nhạt ném cho cô một câu, “Tối à!”

Liền xoay người tính toán lên lâu. “Di Phương!”

Hứa Lưu Liễm bình tĩnh ở sau lưng bà gọi lại bà, “Tại sao nói với mẹ cháu như vậy? Tôi hôm qua chuyện ba cháu ngồi tù chỉ có cháu và Di Phương biết? Ba cháu rơi vào tình cảnh khó khăn như vậy, di tại sao còn muốn bức tử mẹ cháu? Di biết rõ thân thể của mẹ cháu căn bản chịu không được đả kích lớn như vậy!”

Thân hình Phương Tuệ lay động một chút xoay người lại, trong vẻ mặt thống khổ rồi lại mang theo chút ít tàn nhẫn làm cho người ta cảm ghét ,

“Là tôi nói cho bà ta biết thì thế nào? Bà ấy chết mất hẳn có thể nhìn tôi một chút, qua nhiều năm như vậy vẫn sống trong bóng bà ta, bảo tôi làm sao có thể cam tâm!”

Hứa Lưu Liễm nhin nhiều lần mới trấn định mở miệng,

“Di Phương, di nghĩ quá nhiều rồi, những năm này mẹ cháu và cha cơ hồ không có liên lạc, huống chi bà cũng không muốn phá hư gia đình của di, mẹ cháu nghĩ nhiều như vậy, di tại sao không thể bỏ qua cho mẹ cháu!”

Phương Tuệ hừ lạnh một tiếng nói với cô bằng giọng chất vấn, “Chuyện ba cô là Lục Chu Việt nhúng tay phải không?”

Lưu Liễm đáy lòng đã thất kinh đang muốn tìm lý do thích hợp qua loa chuyện này, đã nghe Phương Tuệ tiếp tục nói,

“Tôi hôm qua có người gặp cô ở chung một chỗ với hẳn, cả Ôn Thành này có ai dám động Lục Phương Đình? Ngoại trừ đứa con trai kia!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Không bằng ly hôn

Phuong Tuệ nói tới đây khinh thường nhìn cô một cái, theo bà thấy Lục Chu Việt điều kiện ưu tú, chắc chắn do con bé này mặt dày quán Lục Chu Việt, “Cô đừng trách tôi không có nhắc nhở cô, cô muốn ở cùng Lục Chu Việt ba cô cần bản quan cần quản không được, A đúng rồi, Lục Phuong Đình thì càng không cần phải nói!”

Hứa Luru Liễm mặt thoáng cái trắng bệch, cảm thấy chiếc nhẫn trên ngón tay trái cháy sạch tay cô, mới vừa rồi lúc đi ra cô đã tháo xuống.

Cô tại sao lại quên, bố và Lục Phuong Đình cha con đối đầu rồi sao? Hấn không phải buộc cô gả cho hấn, chẳng lẽ Lục Phuong Đình sẽ không phản đối? Hay hoặc là nói, hấn cần bản là không có nói chuyện này với Lục Phuong Đình? Quan hệ giữa hấn và Lục Phuong Đình không tốt chuyện này cô cũng có nghe thấy.

Nhưng bất kể như thế nào, thử nghĩ xem quan hệ bố và Lục Phuong Đình, lại nghĩ xem quan hệ giữa cô và hấn lúc này, cô đã cảm thấy ngực giống như có một tảng đá lớn đè lên, nặng nề và đóm, cô không nên gả không nên gả, bố biết rồi nhất định sẽ bị thương thấu tim, gả ai cũng không thể gả cho con trai đối thủ, như vậy bảo bố sau này như thế nào đối mặt Lục Phuong Đình?

Cô không hiểu nổi thời điểm buổi sáng đối mặt với hấn tại sao một chút cũng không nghĩ tới dùng lý do này cự tuyệt, chẳng qua sau đó cô lại đồng ý, cho dù cô muốn nói với hấn thì thế nào, hấn không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Bất quá cô vẫn cố gắng không chế tâm tình mình, không để cho mình ở trước mặt Phuong Tuệ lộ ra những thứ gì, cô nhìn thấy Phuong Tuệ không lên tiếng nói, “Chuyện của tôi không cần phiền di, chẳng qua di Phuong này, cháu hôm nay tới là có chuyện muốn thanh minh với di một chút.”

Phuong Tuệ ôm cánh tay đứng ở đằng kia khiêu khích nhìn cô, giọng nói cô sắc bén mở miệng, “Cháu hiện tại gọi di một tiếng di Phuong, là bởi vì di và vợ bố cháu, là bởi vì mẹ cháu dạy cháu phải tôn trọng trưởng bối!”

Cô hải lòng nhìn thấy sắc mặt Phuong Tuệ dần dần khó nhìn lên, “Mẹ cháu hiện tại ở bệnh viện tiếp nhận trị liệu, bác sĩ nói nếu như không bị lời kích thích sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu như mẹ cháu sau này có gì ngoài ý muốn, cháu nhất định sẽ không bỏ qua di!”

Phuong Tuệ không thích mẹ cô, cô đã nhìn trong mắt, mấy năm trước bà ta còn đến nhà cô âm ỉ, nhưng Liên Tổ không cho cô đáp trả Phuong Tuệ, lần này cô cũng là không nhận được mới nói những lời này.

“Hứa Luru Liễm, cô dám làm càn!”

Phuong tuệ cũng không nén được giận hờn hển rống về phía cô, Hứa Luru Liễm nhàn nhạt cáo biệt với bà, “Di Phuong, không quấy rầy di nghỉ ngơi, cháu đi trước, chiều nhớ này nhớ đi đón bố!”

Phuong Tuệ đứng nơi đó nhìn cô xoay người đi bóng lưng mảnh mai, đưa tay đè lại ngực ngậm lớn thở hỏn hển, trên mặt rơi xuống một hàng lệ. Bà tại sao không muốn gọi cô bé này, bởi vì mỗi khi gọi một lần, lại nhớ tới người đàn ông kia còn yêu Liên Tổ, tựa như có một thanh đao hung hăng đâm vào trái tim bà.

Hứa Luru Liễm sau khi rời khỏi Hứa gia, chuyện thứ nhất chính là dùng sức kéo chiếc nhẫn trên tay, bởi vì chiếc nhẫn nhỏ phù hợp với ngón tay cô, cô kéo thô lỗ khó tránh khỏi có chút đau, cô cũng chẳng quan tâm, giật xuống sau gợn tay lên muốn ném vào thùng rác, nhưng cuối cùng lý trí chiến thắng vọng động, cô đem chiếc nhẫn kia nhét vào miệng túi sau đó bấm điện thoại của hấn.

Hấn tựa hồ bề bộn nhiều việc, chung quanh có ồn ào náo động giọng nói giống như đang họp hội nghị, cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Lục lão sư, dựa theo tính cách ngài, trước khi cưới hấn là suy nghĩ đến quan hệ bố tôi?”

“Sau đó thì sao?”

Hấn trầm ngâm một chút hỏi,

Cô cười lạnh, “Sau đó ngài không cảm thấy quan hệ như vậy rất làm cho người ta khó xử sao?”

“Em muốn như thế nào?”

Ngữ khí của hấn nghe có chút phiền não, nhưng giọng cô bình tĩnh, “Không bằng chúng ta ly hôn đi, thừa dịp chuyện này còn chưa có nhiều người biết!”

“Hứa Lưu Liễm, em muốn chết có phải không!”

Hắn giận không kềm được rống về phía cô một câu, sau đó cô đã nghe một tiếng rầm sau nữa thì không có tiếng vang, chắc đập điện thoại, cô tự giễu nhếch lên khoe miệng thu hồi điện thoại chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Làm vì cô

Sau khi vang lên một tiếng thật lớn, tiếng thảo luận hội nghị im bất, toàn bộ người trong phòng run sợ nhìn Boss mới vừa bước vào phòng họp liên tục hăng đập phá điện thoại di động tức đến thở gấp.

Lục Chu Việt giơ tay lên kéo kéo cà vạt mặt lạnh lùng đi tới chỗ ngồi, giờ này nếu ai dám chọc hắn, người đó sẽ chết không chỗ chôn! Có ai mới kết hôn chưa tới mấy tiếng đã bị đối phương nói ly hôn?

Bên cạnh Lâm San Nị cau mày nhìn hắn một cái, tuyên bố hội nghị bắt đầu. Lục Chu Việt mỉm cười đem tài liệu trong tay nói cho đám cấp dưới bên cạnh, bỗng dưng hắn lấy một phân văn kiện trong đó ra ngoài,

”Mảnh đất trung tâm chợ tại sao còn chưa có nhóm nào xuống? Thời gian kéo dài bao lâu?”

Mọi người đều nhìn thấu hắn đang tức giận một câu cũng không dám nói, hồi lâu rốt cục có một người nơm nớp lo sợ mở miệng.

“Đất vốn là Lục Phó thị trường đã đáp ứng, chờ chữ ký ông ấy nữa là được, nhưng, nhưng . . . . . Không biết tại sao, bỗng nhiên lại nói không để cho nhóm . . . . .”

Mọi người đều biết quan hệ hắn và Lục Phương Đình, cho nên tất cả thông minh không nói thẳng ra. Lục Chu Việt sắc mặt vốn khó coi giờ càng thêm âm trầm, hắn biết Lục Phương Đình tại sao bỗng nhiên không ký, không phải vì trừng phạt hắn ra tay cứu Hứa Định Biên sao?

Cô vừa mới gọi điện thoại, cô ý dùng ân oán giữa cha cô và cha hắn kích thích hắn, nên vì việc này ly hôn với hắn. Thật ra thì hắn căn bản không có đem những thứ này để vào trong mắt, hắn cũng không có nói chuyện kết hôn cho Lục Phương Đình, bởi vì đây là chuyện của hắn, bất kể Lục Phương Đình đồng ý hoặc là phản đối, hắn cũng không phải không thể cưới, hai là không muốn Lục Phương Đình biết rồi sau đó làm khó Hứa Định Biên và cô.

Ly hôn? Cô nói thân nhiên, xem ra hắn quá dung túng cô, cô thật đúng là vô pháp vô thiên! Nhớ tới hai chữ này liền phiền não không dứt, hắn định đặt xuống vùng tay áo rồi đi, khiến cho người trong phòng neho mắt dò xét, bởi vì từ trước đến giờ công việc luôn đứng nhất Lục đại tổng giám đốc chưa bao giờ có tâm trạng tiêu cực như thế này.

Lâm San Nị đi theo phía sau hắn đi ra, “Lục tổng, mảnh đất kia. . . . .”

Hắn xoa xoa trán về mặt có chút mệt mỏi, “Trước tạm thời coi như xong, dù sao cô ấy chốc lát cũng không trở về Ôn Thành được, hôm nào tìm thời gian thích rồi hãy nói!”

Mảnh đất kia hắn vốn muốn mua xây Offices, nghĩ giao cho cô tới thiết kế. Hắn biết giấc mộng của cô là làm kiến trúc sư xuất sắc, hắn cũng biết cô ban đầu dự thi tình nguyện thời điểm bởi vì hệ học thiết kế chi phí quá cao.

Hắn vốn có thể ra tay giúp cô, nhưng hắn cuối cùng không làm, hắn muốn cho cô có nhiều kinh nghiệm khổ cực thực tế, như vậy tương lai cô mới có thể cảm kích hắn cho mình hạnh phúc, nhưng hắn cũng không thể mai một tài hoa của cô, cho nên những năm gần cô đưa ra một ít bản thảo thiết kế, đều bị hắn âm thầm nhận.

Mà thân mang danh sinh viên Mĩ nổi tiếng đại học ngành kiến trúc và hệ kinh tế có hai học vị hắn cũng thông qua buu kiện lui tới chỉ đạo cô chút ít, dĩ nhiên hắn không dùng tên thật của mình, mà là tên bạn hắn : Reis, Reis là kiến trúc sư nổi tiếng thế giới, có thể được hắn chỉ đạo, ít nhiều gì sẽ cho cô chút ít tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Viết ba mươi lần

Cô lạnh lùng quét mắt nhìn hấn một cái ném cho hấn hai chữ, “Sẽ không!”

Giọng cô nhẹ nhàng nhưng không có tình cảm thậm chí có nồng đậm chán ghét.

Cô nói xong kêu ngạo tựa đầu chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ, ngày hôm nay bên ngoài trời rất xanh rất xanh, cách đó không xa trên bãi tập, có mấy người nam sinh ở đó chơi bóng rổ, một nam sinh vóc người cao gầy anh tuần cầm quả bóng ném vào rổ, dẫn đến một trận hoan hô vang lên chung quanh, cô nhìn thấy cảnh này khóe miệng khẽ nhếch lên, vẻ nên độ cong đẹp mắt.

“Phần định nghĩa này ở sách giáo khoa trang 54 dòng thứ 2, sau khi tan học chép 30 lần đem đến phòng làm việc!”

Giọng nói không thể nghi ngờ truyền vào trong tai đảo loạn tâm tình thật tốt của cô, cô thu hồi tầm mắt từ ngoài cửa sổ có chút giật mình nhìn người về mặt bình tĩnh trên bực giảng, âm thầm mắng một câu. Lão nam nhân!

Giọng cô không lớn không nhỏ, không biết hấn nghe hay không nghe thấy, dù sao Hạ Vi Lương ngồi phía sau cô nghe được, hơn nữa còn không chút nào nề tình xì một tiếng bật cười, cô thấy sắc mặt hấn biến thành hơi trầm xuống một chút, lạnh buốt quét qua cô sau mới cho cô ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống cô như cũ đem mình chôn vùi trong tiểu thuyết, căn bản chưa từng ngẩng lên ..., cho nên qua một khóa cô căn bản không có nghe hấn đang nói những thứ gì. Bất quá khóa này không khí tựa hồ phá lệ sôi nổi, bạn học chung quanh cũng tập trung tinh thần không nói, cho đến tan lớp người đó đi bọn họ vẫn còn hưng phấn nghị luận.

Hạ Vi Lương nổi lên máu mê giai đường như lời kéo cô nói không ngừng, từ giữa trưa nói đến buổi tối:

Lục lão sư phát âm thật là chuẩn nha, giọng chính gốc của Mĩ, nghe nói người đó rất nổi tiếng ở đại học Mĩ vừa du học trở về.

Lục lão sư giờ tay nhắc chân tất cả đều toát ra hơi thờ quý tộc, nếu lão sư nào cũng giống như Lục lão sư chính chắn nhìn xa trông rộng như vậy thì khỏi hại, trường học của chúng ta tỷ số nhất định sẽ tăng cao.

Hạ Vi Lương không hề muốn làm tác giả trong tương lai, nói về về một người cũng như vậy, chút ít hình dung nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình cũng bị cô ta ôm vào trên người hấn. Nhưng hấn được Hạ Vi Lương nói khá hơn nữa, cô cũng cảm thấy không bằng một nụ cười của Trần Thanh Sở.

Trong giờ học Trần Thanh Sở đến tìm cô trên học, “Nghe nói bạn của em mới tới một lão sư Anh ngữ anh tuần, chỉ tốn thời gian một tiết đã vang dội!”

Cô nhớ tới cái tên biến thái ra lệnh, cau mày chán ghét nói, “Bất quá chỉ là một lão nam nhân mà thôi!”

Lúc đó cô và Trần Thanh Sở đang tựa tại cửa sổ phòng học hành lang bên ngoài, hai người không hề kiêng kỵ gì, dù sao chuyện giữa bọn họ tất cả mọi người đều biết, cô thấy Trần Thanh Sở trên mặt tất cả đều là mồ hôi sau khi vận động, liền từ trong túi áo móc ra một bọc khăn giấy đưa tới cho hấn, cười giỡn nói, “Ồ, anh cũng quá không chú trọng hình tượng rồi đấy, tới tìm em mà đầu đầy mồ hôi?”

“Anh đây không phải vội và đến xem một chút bạn gái nhỏ có bị người đàn ông khác mê hoặc hay không sao!”

Trần Thanh Sở đem quả bóng trong tay đưa cho cô, lấy ra khăn giấy tới vừa lau mồ hôi vừa cười hi hi nói, trong mắt tất cả đều là tia sùng nịch, cô cứ như vậy ôm quả cầu khẽ ngẩng đầu nhìn hấn, nhẹ nhàng mỉm môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 48: Bạn trai thân mật

Thời điểm cô giơ mắt chỉ thấy người kia từ cuối hành lang đi tới, một tay dứt túi quần một tay cầm cặp văn kiện tựa hồ muốn đi vào lớp khác, đến mức khiến cho nữ sinh trên hành lang liên tục thét chói tai. Cô vội vàng nhìn sang nơi khác làm bộ như không có nhìn thấy hấn, theo lý thuyết bị Lão sư này dạy cô dù sao cũng phải lễ phép chào hỏi, cô hết lần này tới lần khác không muốn có bất kỳ liên quan đến hấn.

Đúng lúc này chuông vào học vang lên, Trần Thanh Sở cầm lại quả bóng trong tay cô giơ tay lên thân mật vuốt mái tóc dài của cô mới hài lòng chạy về phòng học của mình, cô cũng cúi đầu vội vã đi vào trong phòng học mình.

Người nào từng nghĩ lúc cô đi nhanh đến cửa phòng học hấn cũng vừa tới đó, hai người cứ như vậy chạm ngay mặt nhau, cô bắt đắc dĩ cắn răng dùng thanh âm làm bầm như muỗi nói một câu, “Chào! Lục lão sư. . . . .”

Sau đó liền vội vã chạy vào phòng học, mặt kệ hấn phía sau có phản ứng gì.

Lục Chu Việt liếc mắt một cái nhìn bóng lưng cô biến mất ở trong phòng học, hận đến thẳng cắn răng. Mới vừa đi tới đã thấy cô tựa tại bên cửa sổ cử chỉ thân mật nói chuyện với một nam sinh, cô cười hờn dỗi, nhìn vào trong mắt hấn tất cả đều là dịu dàng và quyến luyến, hấn trong nháy mắt hiểu được quan hệ của cô và cậu nam sinh đó.

Nói thật hần mắt mắc nhiều hơn kinh ngạc,hần hoàn toàn không nghĩ tới cô có bạn trai ,hơn nữa hai người còn quang minh chánh đại như vậy,dù sao đây là trung học đệ nhị cấp phải lấy bài tập làm trọng,có chút không thích hợp yêu đương.May là hần xuất chúng ưu tú,nhưng lúc ở trung học đệ nhị cấp cũng không có những tâm tư ngổn ngang thế này,dĩ nhiên ngoại trừ những cô gái ái mộ hần.

*

“Hứa Luru Liễm, ngày hôm qua không viết cách dùng thì tương lai,hôm nay viết sáu mươi lần đem đến phòng làm việc!”

Ngày thứ hai buổi chiều lớp Anh ngữ,khi thanh âm không có một tia nhiệt độ hoàn toàn liên quan công việc vang lên, Hứa Luru Liễm lúc này mới nhớ tới,ngày hôm qua hần trừng phạt cô. Bài tập,cô đã quên mất.

Sáu mươi lần? Hần cũng quá ác độc đi! Cô tức giận ngược mắt thấy người đàn ông trên bục giảng thoát nhìn nho nhả lễ độ ,đổi lấy tầm mắt hồ hững của hần,cô nhận lệnh cầm lấy bút bắt đầu sao chép cách dùng thì tương lai chết tiệt kia.

Cô viết chữ thật chậm,nhưng viết cực kỳ thật tinh và đẹp mắt,đây là ưu điểm cũng là khuyết điểm của cô,có đôi khi Lão sư nói quá nhanh cô căn bản nhớ không hết, chỉ đành khóa sau mượn Hạ Vi Lương lợi dụng trong giờ học từng chút từng chút chép lại.

Hạ Vi Lương là một cô gái tính cách thoải mái hoạt bát, chữ cô viết như rồng bay phượng múa nhưng cũng có thể thấy được, bắt quá chỉ có Hứa Luru Liễm biết, hai người bọn họ mặt ngoài thoát nhìn một nhiệt tình như lửa một lạnh lùng như băng, thật ra thì các cô giống nhau, bắt quá các cô lựa chọn phương thức che dấu bất đồng của mình mà thôi.

Bởi vì lo lắng cho mình viết không xong ngày mai lại bị phạt viết chín mươi lần,cô phải bỏ qua một tiết khóa vật lý cô ghét nhất tiếp tục vùi đầu khổ viết, bắt quá cô quá không may mắn bị cô gái vật lý xinh đẹp bắt tại trận,làm ở trên lớp học cô bị cô giáo vật lý giáo huấn một trận,sau giờ học còn kéo cô chạy đến phòng của hần.

Mỹ Kỳ Danh nói cô không nên ở khóa vật lý viết bài tập Anh ngữ, trên thực tế là cô giáo vật lý muốn tạo cơ hội gặp mặt hần mới đúng. Hứa Luru Liễm khóe miệng cười giễu cợt đứng ở phòng làm việc của hần nhìn cô giáo vật lý hết sức khoe khoang trước mặt hần.

Hần bên cạnh lễ độ theo sát.Cô giáo vật lý trò chuyện còn có ý liếc nhìn cô một cái,cô làm bộ như không nhìn thấy gì tựa vào bên tường chán đến lấy điện thoại di động ra chơi trò chơi.

Không biết qua bao lâu,một đôi bàn tay to bỗng nhiên duỗi tới lấy điện thoại di động của cô đi,khiến cho cô đang chơi thất thần sợ hết hồn vội vàng nâng đầu lên, lúc này mới phát hiện cô giáo kia không biết bị hần đuổi lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Thiếu chút nữa không không chế được

Cô mặc đồng phục màu trắng váy ngắn nếp gấp màu đen,đây là Trác Thỉnh Phong có ý mời nhà thiết kế đồng phục nổi tiếng làm,màu sắc thuần trắng tôn lên làn da trắng nõn nà của cô,cô kinh hoàng như thỏ nhỏ ngẩng đầu chớp mắt một cái, Lục Chu Việt hô hấp thoáng liền ngưng lại,hần không không chế được giọng tay phía dưới lên định xoa mặt của cô. . . . .

Cô nhất thời bị dọa sợ đến sắc mặt đại biến vội vàng lui về phía sau một bước,kinh ngạc nhìn hần một cái sau xoay người chạy ra khỏi cửa,ngay cả điện thoại cũng không muốn lấy, hần có chút buồn bực thu tay về, vì hần đã hù cô mà cảm thấy ảo não không thôi. Chẳng qua hần thấy thật buồn bực, từ trước đến giờ tự giữ mình hần tại sao làm ra động tác phóng túng như vậy .

Hứa Luru Liễm che ngực một hơi chạy trở về phòng học ngồi tại chỗ mình một lúc lâu mới bình tĩnh,cô nhắm mắt lại nhớ tới vừa rồi trong mắt hần dâng lên chút ít cảm xúc không thể che dấu,dùng sức lắc đầu tự mình an ủi mình: Nhất định là cô suy nghĩ nhiều, hần là Lão sư,cô là học sinh, hần làm sao có ý nghĩ như vậy đây?

Cho dù đó là,có thể nói lão nam nhân có tuổi ấy chỉ hơi yêu thích nữ sinh ngây ngô,nhưng hiện tại không phải thịnh hành người đàn ông lớn tuổi thích cô gái nhỏ tuổi sao?

Thật vất vả bình tĩnh tâm trạng không yên sau mới phát hiện,điện thoại di động của cô tựa hồ còn đang trong tay hần ,trong điện thoại di động của cô có ghi những lời ngọt ngào với Trần Thanh Sở còn nói hai người sẽ hẹn hò, nếu như bị hần nhìn thấy. . . . . Không biết hần có phải loại người tố chất thấp kém thích nhìn lên riêng của người khác. . . . .

Đang lúc gay go, chuông vào học khóa tiếp theo vừa vang lên chủ nhiệm ngữ văn lớp cô đi vào, ở giữa thời điểm tự do xem bài cô chủ nhiệm đi tới trước bàn cô đem điện thoại di động đưa đến cho cô,sau đó cái gì cũng không nói xoay người rời đi,cô cầm điện thoại di động của mình rất cực thờ phào nhẹ nhõm.

Đối với chuyện này cô trong lòng buồn khổ nhưng không có tâm sự với Hạ Vi Lương, càng không thể mở miệng cùng Trần Thanh Sở, cô cũng không thể đối với bọn họ nói, cô cảm thấy Lục lão sư mới tới có ý với cô? Sau có một thời gian dài cô chống đối giờ hẳn dạy, cho dù phương thức giảng bài của hắn không giống người khác, cho dù trình độ Anh ngữ của hắn siêu ra sao.

Sau lại dần dần phát hiện hắn không có gì khác thường, lúc này mới dần dần buông lỏng cảnh giác trong lòng, bắt đầu xem hắn như một lão sư bình thường.

*

Thời điểm Hứa Lưu Liễm và Lục Chu Việt rời khỏi Ôn Thành trở lại thành phố N là một buổi tối hai ngày sau. Hai ngày này Hứa Lưu Liễm đều ở bệnh viện chăm sóc Liên Tổ, hẳn dùng số tiền lớn nướn người chăm sóc tốt nhất, cái cô cần làm chẳng qua là tâm sự nói một chút chuyện cười với Liên Tổ thôi.

Cho dù Liên Tổ không nói, cô cũng nhìn ra được Liên Tổ rất hài lòng hắn, cô không biết Liên Tổ có phải biết cô và hắn đính hôn hay không, dù sao cô một chữ cũng không đề cập tới, chiếc nhẫn kết hôn ngày đó lấy xuống sau cũng chưa có đeo lên.

Sau khi Hứa Định Biên bình an vô sự đã gọi cho cô một cú điện thoại, chắc là nghe Phương Tuệ nói chuyện dây dưa giữa cô và hắn, Hứa Định Biên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói là,

“Tiểu Liễm, một mình con phải biết nắm bắt hạnh phúc của mình!”

Bất quá từ cuối cùng ông thờ dài một tiếng cô nghe được thất vọng của ông, cô chỉ cần mỗi mình không nói gì. Cô muốn hạnh phúc căn bản nắm không được, cô không muốn, hết lần này tới lần khác có người cứng rắn nhét cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đi suốt đêm

Buổi tối cô thật sớm tắm rửa sạch lên giường ngủ, Liên Tổ ở bệnh viện cho nên cô một mình ở nhà. Kể từ ngày cô nói ly hôn với hắn nghe hắn đập điện thoại sau đó cũng không còn liên lạc, cô không biết hắn tại sao tức giận, bất quá cô được thanh tỉnh, hắn không xuất hiện cô cũng không cần mệt mỏi như vậy.

Mới vừa nằm xuống mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, cô cho là mình nghe lầm, nhà cô ngày thường cũng rất ít có người tới, huống chi đây lại là nửa đêm canh ba, cho nên trở mình che đầu tiếp tục ngủ.

Chỉ chốc lát sau điện thoại di động của cô vang lên, cô nhìn thấy tên của hắn có chút không tình nguyện nhận, hành hạ người cũng không cần như vậy, khuya khoắt gọi điện thoại, không đợi cô mở miệng nói gì đã nghe hắn không kiên nhẫn nói.

“Mở cửa!”

Cô lúc này mới kịp phản ứng người gõ cửa là hắn, cúp điện thoại mặc chỉnh tề kín mít cô lúc này mang dép lẹ lẹ đi đến mở cửa cho hắn, hắn sau khi đi vào câu nói đầu tiên,

“Lấy một ít đồ chúng ta lập tức trở về Thành Phố N!”

Hắn tựa hồ đã uống rượu, trên người mang theo nồng đậm mùi khói mùi rượu theo không khí lưu động mở cửa đóng cửa xông vào chớp mũi cô, cô cau mày quần mình thật chặt lui về phía sau một bước, có chút không vui kháng nghị, “Ngày mai không được sao, với lại bây giờ là nửa đêm có để cho người ta ngủ hay không!”

Lúc này nói ít cũng mười giờ rồi, cô cố gắng mở đôi mắt không mở được, hắn thế nhưng nói muốn cô lên đường? Hơn nữa còn đi xa như vậy, từ phía Bắc Trung Quốc cả đêm bay về phía Nam?

Hắn mím môi đứng nơi đó không nói lời nào, cô có chút không được tự nhiên ho khan một tiếng tỉnh xoay người vào nhà, hắn bỗng nhiên đưa tay kéo cô giật trở lại đặt tại cánh cửa cúi đầu tìm môi của cô hôn mạnh xuống, hơi thở cực nóng có mùi rượu thuốc về hắn cuộn quét tất cả trong miệng cô.

Đối mặt với hắn đòi lấy luôn làm cho cô ứng phó không kịp, cô mỗi một lần đều theo bản năng kháng cự, mỗi một lần cũng không thể tránh thoát, đem môi của cô tàn sát bừa bãi sưng đỏ đau đớn sau hắn mới chôn mặt ở cổ cô một môi mở miệng,

“Không muốn đi cũng được, anh tôi nay qua đêm ở nơi này!”

Tối nay hắn đi xã giao với khách trong lúc vô tình nhận được tin tức, nói là Trần Thanh Sở của tập đoàn Trần thị sáng sớm ngày mai ngồi máy bay đến Ôn Thành, hắn thoáng ngồi không yên, vội vã từ bàn rượu lui ra ngoài đi suốt đêm đến nơi này muốn đưa cô rời đi.

Hắn biết Trần Thanh Sở muốn trở về, chẳng qua không nghĩ tới nhanh như vậy, hắn cho là tên kia ít nhất được mười ngày nữa tháng sau mới có thể trở về. Biết rõ Trần Thanh Sở trở lại muốn tìm cô, nhưng vẫn lừa mình dối người muốn lập tức đưa cô rời đi, hắn có một loại cảm giác Trần Thanh Sở sớm muộn cũng có một ngày tìm được cô.

Tuy cô đã là người phụ nữ của hắn, lợ hợp pháp danh chánh ngôn thuận của hắn, nhưng bởi vì trong lòng cô không có hắn làm hắn cảm thấy bất an.

Hứa Lưu Liễm nghe hắn nói như vậy, tức giận thoáng cái đẩy hắn ra xoay người đi vào nhà, chỉ chốc lát sau cô đã lấy xong đồ đi ra, hắn tựa tại trên tường nhìn cô, cảm thấy vừa may mắn vừa khổ sở.

May mắn chính là cô chịu cùng hắn trở về thành phố N, như vậy Trần Thanh Sở sẽ một chốc tìm không được cô, khổ sở chính là, hắn nói hắn muốn ở chỗ này qua đêm, cô bài xích rõ ràng, thà rằng đi suốt đêm đường cũng không nguyện sống chung với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chồng của em

Lâm San Ni đã nói trở về trước cho nên đường về cũng chỉ có hai người bọn họ, tài xế của hắn đưa bọn họ ra phi trường, buổi tối ở phi trường đường bầu trời rộng lớn, đôi khi có mấy chiếc xe chạy qua. Hứa Lưu Liễm trầm mặc tựa vào chỗ ngồi nhìn màn đêm bên ngoài, cố nén mệt mỏi của mình.

Lục Chu Việt ngồi bên cạnh cô, nhìn thoáng qua khuôn mặt mệt mỏi trong lòng có chút đau, liền đưa tay đi qua cầm tay cô,

“Mẹ em nơi đó anh cũng đã sắp xếp xong xuôi, em không cần lo lắng, đợi ngày mai chúng ta về sẽ báo bình an cho bà!”

Hứa Lưu Liễm khẽ ngoa ngoại người một cái, hắn âm thầm tăng sức lực cô một chút cũng gãy không ra, không thể làm gì khác hơn đành để hắn nắm, sau đó cúi đầu nói một tiếng, “Cám ơn!”

Trong chuyện Liên Tổ trong lòng cô cảm kích hắn, nếu như đêm đó không phải người của hắn canh giữ bên cạnh Liên Tổ, nói không chừng đêm đó Liên Tổ thật ra đi, hôm nay hắn lại an bài trị liệu cho mẹ cô thỏa đáng, cô cho dù không thích hắn cũng nên nói cảm ơn.

Hắn nắm tay cô thật chặt, giọng ôn hòa kiên định vang lên trong xe,

“Lưu Liễm, hiện tại anh là chồng em, em không cần nói cảm ơn với anh!”

“Chồng” Từ ngữ xa lạ này khiến cho cả người Hứa Lưu Liễm run rẩy, cô dường như hoảng sợ bất an đưa mắt lên nhìn hướng hắn, nhưng thấy trong mắt hắn một mảnh yên lặng kiên định, có lẽ bốn phía quá yên tĩnh, cũng có lẽ do bóng đêm lạnh lẽo, cũng có lẽ là lời của hắn quá động lòng người, giờ khắc này Hứa Lưu Liễm cảm thấy bàn tay của hắn thật ấm áp bao quanh cô.

Dựa theo tính tình của cô cô hẳn là lạnh lùng đáp lại, nhưng khi nhìn mặt hắn tràn đầy thành thật, cô cắn môi hồi lâu cuối cùng không có nói ra, cô vì mình tại sao mềm lòng mà ảo não, định quay đầu đi chỗ khác tiếp tục nhìn ngoài cửa sổ.

Hắn thấy cô có ý trốn tránh đề tài, nên nghiêng người về trước nhích lại gần cả người gần như nhét cả người cô vào trong ngực, sau đó cười trừ trọc cô, “Đĩ nhiên, nếu em lấy ‘lòng’ biểu đạt lòng biết ơn, anh sẽ vui vẻ tiếp nhận!”

Hứa Lưu Liễm bị hắn bỗng nhiên nhích tới gần khiến cho cả người không được tự nhiên, nhất thời không nghe được lời hắn, cho là hắn nói ý là lấy thân báo đáp không khỏi cười đến giễu cợt,

“Không phải cũng đã lấy thân báo đáp sao?”

Hắn không phải cũng đã ép cô gả hắn sao? Cô đã lấy thân báo đáp hắn vẫn còn ở nơi này nói mát, có cần ráp tâm đâm vào viết thương để cô đau không?

Hắn biết cô để ý chuyện hắn ép cô lấy hắn, mấy không thể nghe nổi thở dài một hơi sau đó giọng nói nghiêm túc một lần sửa đúng cô,

“Anh nói chính là, lòng của em!”

Hứa Lưu Liễm sững sờ một chút trong mắt xẹt qua một tia bối rối, “Em mệt rồi, ngủ trước đây!”

Cô nói xong thì không hề hắn xoay người tựa vào cửa sổ xe nhắm mắt giả vờ ngủ say, Lục Chu Việt có chút nổi giận, thật vất vả tâm bình khí hòa dần dần từng bước cô đến hiện tại, cô thoáng cái rút về vỏ của mình.

Bất quá nếu cứ như vậy buông tha cho cô thì không phải phong cách của Lục Chu Việt ,cho nên hắn nghiêng mắt nhìn mặt nghiêng cô chậm rãi nói,

“Lư Liễm,anh muốn không chỉ là thân thể em,anh còn muốn. . . . . Lòng của em!”

Cô nhắm mắt tựa tại nơi đó không có bất kỳ phản ứng, trừ lông mi không ngừng run rẩy,hắn biết cô không ngủ,mà lời của hắn nói cô tất cả đều nghe được,không sai, hắn muốn chính là hiệu quả như vậy, không vội bức bách cô rồi lại để cho cô biết tất cả tâm sự của hắn.

【 Em mỉm cười để cho anh rơi sâu vào vĩnh viễn không cách nào tự kèm chế. Anh không thể chịu được em tựa vào lòng người khác,bên cạnh em nhất định chỉ có thể có anh,cho dù em không muốn. 】

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Đi tới chỗ anh

Hứa Lư Liễm nghe tuyên ngôn bá đạo trong lòng không biết là tư vị gì,cô không có dũng khí mở mắt ra đối mặt hắn. Hắn tội gì phải như vậy? Biết rõ đưa hái xanh không ngọt vẫn bướng bỉnh,kết quả là chính xác.

Sau khi lên máy bay cô cố nén không mở mắt ra,trực tiếp ngồi vào chỗ nằm xuống mơ màng, thời điểm đến thành phố N đã là ba giờ sáng, bọn họ không biết mình xuống máy bay như thế nào rồi làm sao ngồi vào xe đến bọn họ .

Sau khi lên xe cô miễn cưỡng mở mắt ra,lúc này mới phát hiện cả người bị hắn ôm vào trong ngực, bất quá cô bị ôm chặt đến căn bản không có khí lực đẩy hắn ra, xe nhanh chóng chạy,trong xe không có mở đèn,cô ở trong bóng tối mơ hồ thấy đường nét rõ ràng trên mặt hắn,do dự một chút rồi mở miệng

“Phiền anh đưa về trường học. . . . .”

“Đã trễ thế này tức xá trường học các em nhất định cũng đóng cửa, tối nay đi tới chỗ anh đi!”

Hắn trả lời đúng lý hợp tình nhưng cô ngoan cường kiên trì, “Không,tôi muốn trở về trường học!”

Cho dù tức xá đóng cửa,cô thà rằng mạo hiểm bị quản lý tức xá mắng, hoặc bị Lại Mỹ Lâm mắng một bữa chứ không muốn đến nơi nguy hiểm của hắn,cô không nên chổ hắn,không nên ở chung với hắn,không nên có bất kỳ tiếp xúc nào với hắn,càng không muốn cùng hắn làm mấy chuyện kia.

Ngữ khí của cô nghe có chút trẻ con tùy hứng,hắn biết trong lòng cô bài xích nên nhẫn nại tính tình trấn an cô.

“Lư Liễm,anh sẽ không làm gì em,anh chỉ cảm thấy đã trễ thế này em trở về quấy rầy người khác thật sự không tốt lắm!”

Nếu lúc trước hắn đưa ra lời thề sẽ không cưỡng ép cô,vậy hắn sẽ làm được chỉ là bọn hắn đã kết hôn,cô sớm muộn gì phải chuyển sống chung với hắn,những chuyện kia sớm hay muộn cũng xảy ra,hắn không thể nào là Liễu Hạ Huệ mỗi ngày trông cô nương coi như hoa như ngọc.

Hứa Lư Liễm biết rõ hắn nói có đạo lý nhưng còn muốn tiếp tục kháng nghị, hắn bỗng nhiên ôm cô thật chặt vào lòng,hơi cầu khẩn ôm cô lắm lắm ,

“Lư Liễm Lư Liễm, tối nay đi đến chỗ anh, có được hay không? Hửm?”

Cô không nghĩ tới hắn kiên nghị lại có ngày ăn nói khép nép như vậy ,trái tim mềm nhũn dần dần buông tha giấy dựa trầm mặc lại, sau cô từ từ ngủ thiếp đi trong ngực hắn,khuya khoát từ một thành phố này đi đến một thành phố khác,cho dù là Lục Chu Việt cũng mệt mỏi huống chi là cô.

Xe dừng trước ở khu nhà cấp cao,biệt thự Lan Đình,đây là một trong các bất động sản dưới tay Thân Viễn, phong cảnh vô cùng đẹp,chung quanh cây xanh vây quanh hoàn cảnh thanh tĩnh,ban đầu lúc xây xong hắn đã giữ cho mình một hộ, chờ có một ngày có thể cùng cô tới đây chung sống,hôm nay nguyện vọng của hắn rốt cục thực hiện được.

Thật ra với danh nghĩa hắn có rất nhiều bất động sản,trước đó hắn vốn luôn ở khách sạn,là bởi vì tại ở nơi đây mới cho hắn cảm giác là nhà nhưng một mình hắn chỉ thấy cô đơn và khó chịu,cho nên đến ở khách sạn dùng công việc bận rộn để tê dại mình.

Hắn đem cô ngủ sâu đặt trên mặt giường lớn,cô ưm một tiếng trở mình gục ở chỗ này thoải mái ngủ,cô mặc T shirt và quần jean,thời điểm xoay người lộ ra một đoạn eo thon nhỏ trắng nõn, ánh mắt hắn và trên dưới cổ họng bỗng nhúc nhích sau đó xoay người đi vào phòng tắm,tối để cô ở lại thật đúng là khảo nghiệm quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Triền triền miên miên

Hắn tắm rửa xong một thân nhẹ nhàng khoan khoái, lúc đi ra cô còn đang đang ngủ say ngay cả tư thế cũng không đổi lại, hắn cau mày ngó chừng dáng người yếu điệu của cô, do dự hồi lâu vẫn còn tiến lên hai ba cái đã lột sạch cô nhét vào dưới chăn, cũng không thể để cô mặc quần áo ngủ cả đêm.

Chẳng qua biết rõ đôi mắt đáng vẻ mê người của cô, hắn nên xoay người sang phòng ngủ khác, nhưng vẫn không thể khống chế nhấc chân lên chui vào ôm cô. Để thân thể mềm mại trơn mịn tựa vào lòng, hắn cảm thấy những thứ trong cơ thể rục rịch, xôn xao thoáng cái thức tỉnh, vị trí khác trên thân thể cấp tốc sưng lớn.

Hắn vội vàng buông cô ra nhích sang bên phải, hít một hơi thật sâu sau đó nhắm mắt lại cố gắng làm cho mình không nên suy nghĩ những chuyện này.

Hắn vốn có thể khắc chế, nhưng chỉ chốc lát sau cô trở mình phía hắn, ngực mềm mại hoàn toàn dán trên người hắn, kích thích giác quan vô cùng yếu ớt của hắn.

Hắn dồn dập thở dốc một hơi xoay người đã đặt cô ở phía dưới, cái gì không bắt buộc cô nữa, cái gì muốn ở thời điểm tỉnh táo muốn cô, toàn bộ bị ném... đến chín tầng mây, giờ phút này hắn chỉ muốn đặt cô phía dưới nuông chiều cô.

Hứa Lưu Liễm đang ngủ say đột nhiên cảm giác khó thở, trên người còn có vật nặng đè ép, cô bản năng mở miệng muốn lấy hơi thì có vật gì thoáng cái xông vào trong miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô cùng cô dây dưa không dứt, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra mới phát giác hắn đang phủ trên người không ngừng hôn cô.

“Anh không phải đã nói, nói cái gì cũng không làm sao?”

Cô giờ tay lên muốn đẩy hắn, nhưng bởi vì còn bị vây trong giấc mộng căn bản khiến cô không có sức lực, huống chi cô đang đối mặt với một người đàn ông rơi sâu vào tình dục.

Thanh âm hữu khí vô lực kèm theo động tác hắn mà thỉnh thoảng tràn ra một tiếng rên. Rên rỉ trong bóng tối không thể nghi ngờ là một thức dục tốt nhất. Rơi vào, hắn căn bản không quan tâm cô chất vấn, giờ lên hồng lên thẳng tiến vào cô.

Nhưng cô căn bản một chút chuẩn bị cũng không có, hắn đã đi vào, vô cùng khô khốc, cho nên hắn tiến vào cực kỳ khó khăn, hắn lại có chút ít vội vàng, khiến cho cô đau đến nhủ lòng may thật chắc cũng cong người lên, cho đến hắn hoàn toàn đi vào dùng lực đụng mấy cái, nơi đó sưng to nóng rực mới hơi giảm bớt một chút, hắn lúc này mới chậm dần lực đạo cúi đầu trên đầu hôn lên môi cô.

Cô phản kháng giãy dụa nhưng dù sao bởi vì quá mệt mỏi, cho nên đến cuối cùng diễn biến thành phun ra tiếng rên rỉ, dẫn tới hắn dùng sức chiếm lấy cô.

Cuối cùng lúc hắn nghĩ rút ra khỏi cơ thể cô, nhưng thân thể cô bỗng nhiên căng thẳng dồn dập thở dốc, hai tay lại càng gắt gao ôm lưng của hắn dùng sức kéo hắn về phía cô, hắn biết cô một khắc mất hồn, ôm cô tăng thêm lực đạo kịch liệt va chạm.

Đến thời điểm cực hạn vui vẻ trong lòng hắn nghĩ, nếu như cô có thể sinh cho hắn đứa con thật là tốt biết bao.

Sau đó, đợi hai người giảm bớt run rẩy, hắn ôm thân thể trống rỗng mềm mại của cô một lần lại một lần không ngừng nói, “Thật xin lỗi thật xin lỗi. . . .”

Lời của hắn trong nháy mắt sẽ giữ, hắn sẽ nhận lỗi.

Cô căn bản mệt mỏi cực kỳ nghe không vô những lời đau lòng của hắn, trở mình ngủ say đi, hắn thì hoàn toàn không có buồn ngủ, trên mặt treo nụ cười thỏa mãn xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại hôn hít hồi lâu mới đứng dậy ôm cô cùng đi tắm.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tự mình chuốc lấy cực khổ

Giăng co cả đêm, hoan ái triền miên, hai người đều ngủ rất sâu, ngay cả Lục Chu Việt từ trước đến quen dậy sớm cũng không tỉnh lại, người giúp việc đi lên gõ cửa không được đáp lại sau liền biết điều không quấy rầy bọn họ.

Ước chừng giữa trưa Hứa Lưu Liễm rút cục từ trong con ngủ tỉnh lại, cô vốn nghiêng người nằm ở nơi đó, sau lưng đột nhiên cảm giác vật gì đó nóng bỏng lồng ngực cứng rắn còn có bàn tay to ôm lấy cô làm không tự chủ run rẩy một chút, đem qua những trí nhớ mơ hồ bắt đầu một chút xuất hiện trong đầu.

Cô có vọng động muốn cho mình một cái tát, cô tại sao lại cùng hắn dây dưa với nhau? Trong cuộc hôn nhân không tình nguyện, cô không có ý định giao ra tim của mình, nhưng tại sao thân thể không nghe lời? Cô nhớ mang máng đêm qua hắn làm cho nàng những thứ cảm giác tiêu hồn tận xương.

Cô cứ như vậy nằm ở nơi đó hồi lâu cũng không có động tĩnh, người đàn ông phía sau giống như mới vừa tỉnh lại, lại như đã sớm tỉnh đợi cô dậy, chỉ lấy cánh tay kéo mạnh cô vào trong ngực ôm thật chặt, vui vẻ thỏa mãn tựa đầu chống trên tóc đen cô,

“Tỉnh rồi?”

Cô không nói lời nào, giờ tay lên đẩy bàn tay hắn đặt bên hông cô, dùng lực mạnh để đẩy, cô ghét cảm giác tỉnh lại trong ngực hắn, ghét nghe giọng nói dịu dàng của hắn, biến thành thật giống cô và hắn thường như vậy, cô không quên chính người đàn ông này làm cho tuổi thanh xuân của mình bao phủ khói mù, sẽ không quên chính hắn làm cho cuộc sống cô biến đổi lớn.

Lục Chu Việt không để cho cô được như ý, ngược lại dùng sức đưa lưng cô về phía hắn cả người cô cũng vặn lại, cứ như vậy giữa khoảng cách hai người càng gần, gần đến ngay cả tiếng tim đập lẫn nhau cũng có thể nghe được.

Mắt cô cực đẹp, khỏe mắt như rồng lên lúc cười lông mày cong cong sáng rõ động lòng người, chẳng qua nụ cười của cô chưa bao giờ tách ra.

Hắn khẽ dùng cánh tay chống đỡ nâng thân thể mình lên cao nhìn xuống cùng cô đối mặt với cô,

“Tối hôm qua. . . . . Thật xin lỗi. . . . .”

Là hắn sai trước, không nên nói không đụng cô rồi lại khắc chế không được mình.

“Không cần anh giả mù sa mưa nói xin lỗi!”

Hắn không nói như vậy thì không có gì, vừa nói như vậy Hứa Lưu Liễm cảm thấy tức giận, liền đưa tay tính toán đẩy ra hắn đứng dậy. “Tháng trước lúc nào em tới cái kia?”

Hắn đột nhiên hỏi ra một câu như vậy, mặc dù Hứa Lưu Liễm trước đó một khắc nửa hồ hững vô tình vẫn thoáng cái đỏ mặt, có chút lúng túng ngăn người không biết hắn tại sao đột nhiên hỏi chuyện khó nói này.

“Tối hôm qua không có dùng biện pháp phòng tránh. . . . .”

Lục Chu Việt cau mày tìm từ thích hợp giải thích với cô, cũng không thể nói là lỗi của hắn, hắn đã muốn tiết ra bên ngoài nhưng cô gắt gao ôm hắn không tha, hắn bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là phóng ra trong cô thể cô.

Cô vừa nghe liền giận, giận đến đưa tay đẩy ra hắn, hắn đè lại cô không tha cẩn thận quan sát nét mặt cô.

“Nếu như. . . . em đồng ý chúng ta cứ thuận theo tự nhiên, có con thì sinh, nếu em không muốn ——”

“Em không muốn!”

Lời của hắn còn chưa nói hết cô đã kịch liệt cắt đứt, trong mắt không có một chút do dự, trên mặt hắn lướt qua một tia bị thương sau đó lúng ta lúng túng mở miệng,

“Anh. . . . . mua thuốc cho em!”

Hắn nói xong liền buông lỏng cô ra đứng dậy xuống giường mặc quần áo, cho dù trong lòng biết cô trả lời ra sao, nhưng vẫn hỏi đúng là tự chuốc lấy khổ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cố tình gây sự

Chờ hắn mua thuốc trở lại, cô cũng đã dọn dẹp xong đứng dưới lầu, nụ cười ôn hòa của người phụ nữ kia làm cho cô ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại hiểu rõ, không trách được lần đó ở khách sạn hắn nói cô sớm muộn cũng biết, thì ra cũng người của hắn.

Cô uống thuốc tạm thời cần bụng rỗng, vừa lúc có lý do để lập tức rời đi, cô một giây cũng không thể ở trong khu nhà cao cấp này, chút cũng đã giữa trưa, người phụ nữ kia tựa hồ là quản gia nơi này bà đã sớm chuẩn bị xong cơm cho hắn, hắn mới vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm lại nghe nói cô muốn đi, lập tức đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe, “Anh đưa em!”

“Không cần, đã quá rầy rà lâu vậy, tôi ngồi xe buýt hoặc chờ xe là được!”

Cô xa lạ khách khí cự tuyệt, hài lòng thấy trong mắt hắn dâng lên tức giận, chọc giận hắn, chọc giận hắn nhìn hắn thống khổ, như vậy cô mới cảm thấy chút ít đau khổ trong lòng cô tiêu tán chút ít.

Đem hôn nhân chôn vùi với hắn __đau, cùng người yêu sâu đậm bị chia rẽ __đau, tiền đồ thật tốt bị hủy diệt __đau, cũng tiêu tán chút ít. . . . .

Hắn trầm mặt sai bước đi đến kéo cô ra ngoài, người phụ nữ sau lo lắng ở phía sau la lên,

“Lục tiên sinh, ngài cũng đã hai ngày chưa ăn cơm, dạ dày ngài. . . . .”

Cô còn chưa kịp nghe rõ dạ dày hắn bị gì, đã bị hắn thoáng cái nhét vào trong xe, dọc theo đường đi hắn mở nhạc lớn, giống như muốn ngay lập tức đưa cô đến bỏ lại, tuy nhiên xe lại vòng quanh đường chạy xa nhất.

Tâm tình cô vô cùng tốt ngồi ở bên ghế tài xế, rung đùi đắc ý nhỏ giọng ngâm nga nhạc trong xe. Đúng vậy, hắn càng tức giận cô lại càng vui vẻ.

Lục Chu Việt vốn bị thái độ cự tuyệt ngăn dậm vừa rồi giận đến trong bụng nổi lửa, lúc này nhìn đáng vẻ cô ý chọc giận mình sắc mặt hắn không khỏi hòa hoãn mỗi nhếch lên nhẹ nhàng nở nụ cười, thật đúng là nhóc con không biết giấu tâm tình, nhìn đáng vẻ cô như vậy xem ra quả thật muốn làm hắn tức chết.

Hắn liền mỉm cười quay đầu lại nhìn qua cô, đáy mắt tất cả đều là dung túng nuông chiều, đúng vậy, hắn dung túng cô tùy hứng, trẻ con, điều ngoa, nuông chiều tính tình xấu cùng kiêu ngạo.

Tầm mắt của hắn vừa lúc nhìn thẳng vào ánh mắt khiêu khích của cô, cô thấy hắn không giận ngược lại còn cười nhìn mình, mặt trầm xuống định nói với hắn, vừa lúc này điện thoại của hắn vang lên, cô không thể làm gì khác hơn là dừng lại, trên mặt là không vui mừng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Hắn nhìn cảm xúc cô thiên biến vạn hóa, tâm tình thoáng cái thật tốt, khoe miệng cũng không khỏi giương lên cao, chẳng qua là hắn đeo lên ông nghe điện thoại mới vừa chuyển được điện thoại, bên tai bỗng nhiên truyền đến âm một tiếng nổ, hắn nghiêng đầu nhìn thấy cô vận âm nhạc đến mức lớn nhất, âm nhạc điếc tai nhức óc thanh thoáng cái vang bùng nổ.

“Luru Liễm, đừng làm rộn ——”

Hắn tự tay đè lại bàn tay định tiếp tục làm bậy bắt đắc dĩ than thở, cô cắn môi dùng sức giãy mấy cái nhưng không thoát ra nên đành buông tay, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác nhìn ngoài cửa sổ.

Hứa Luru Liễm biết rõ cắt đứt điện thoại của hắn là không lễ phép, nhưng cô liều mạng làm, bởi vì cô nhìn không quen ánh mắt hắn vừa rồi nhìn mình, thật giống như cô rất trẻ con cố tình gây sự.

Điểm chết người chính là hắn còn đang nắm tay cô không buông, rõ ràng đang lái xe còn nói điện thoại còn phải nắm tay cô, chỉ dùng một tay vận tay lái, hắn có thể chuyên tâm lái được xe tốt được sao? Cô vừa không dám quá dùng sức giãy dựa sợ ảnh hưởng hắn lái xe. Cô thật cảm thấy người đàn ông này tâm tư thâm trầm làm cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn nhìn ra cô không dám náo lúc hắn lái xe, cho nên mới không chút kiêng kỵ nắm tay sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lục Đường Diêm Trác

“Lục tổng?”

Bên đầu điện thoại quả nhiên Lâm San Ni cũng bị một tiếng nổ dọa sợ, vừa muốn mở miệng hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì lại nghe được giọng hắn bắt đắc dĩ hô tên cô bé kia, gương mặt tinh xảo nhất thời âm trầm thất sắc.

Luru Liễm Luru Liễm, lại là cô bé kia. Nhưng cũng chỉ có cô bé kia mới có thể để hắn dùng giọng vậy nói chuyện, trong mắt người khác hắn lại là Lục tổng tập đoàn Lục thị làm cho lòng người lạnh thấu xương.

“Chuyện gì?”

Giọng cực kỳ bình thường bàn về công việc truyền đến,cô nắm chặt điện thoại che dấu tất cả cảm xúc bình tĩnh mở miệng báo cáo,

” Đường tổng Diêm tổng hôm nay tới thành phố N,hiện tại ở phòng tiếp khách chờ ngài,ngài xem mấy phút có thể tới đây?”

Lâm San Ni vừa nói vào đề vừa nhìn thoáng qua hai người đàn ông ngồi trong phòng tiếp khách,hai người này cô mặc dù đều biết nhưng khoảng cách tiếp xúc không gần như bây giờ,chỉ vì hai người này là nhân vật quan trọng,ngày thường thân long kiến thủ bất kiến vĩ ,một người là lão đại bên Tam Giác Vàng,một thì chiếm giữ Mĩ Quốc.

Chẳng qua người đàn ông một thân áo đen vẻ mặt lạnh như băng nếu là hắc đạo giang hồ thì đúng,còn bên cạnh hắn là người đàn ông mặc tây trang đơn giản màu bạc nụ cười thanh mỏng,nhìn thế nào cũng không giống như đại ca hắc đạo,ngược lại giống như công tử thế gia ôn nhuận như ngọc.

Người đàn ông áo đen mặt lạnh kia tên là Diêm Hạo Nam, công tử ôn nhuận bên cạnh tên là Đường Dục Hàn,hai người đều là anh em Lục Chu Việt ở Mĩ Quốc biết được,còn có Trác Thỉnh Phong tổng cộng bốn người, ở Mĩ Quốc trải qua một đoạn năm tháng thanh xuân nhiệt huyết sôi trào,cũng vì vậy mà kết thành anh em

Lục Chu Việt nghe lời Lâm San Ni nhìn thoáng qua nhóc con kia như cũ tựa đầu nhìn sang nơi khác, khẽ nhíu mày hỏi,

“Bọn họ tới đây làm gì?”

“Việc này. . . . .”

Lâm San Ni cũng không biết như thế nào trả lời, mới vừa rồi hai vị nhân vật thần bí từ phi trường trực tiếp đến làm cô vô cùng khiếp sợ,làm gì còn lo lắng hỏi bọn hắn tới đây làm gì.

Thấy cô khó xử công tử ôn nhuận khoe miệng chứa đựng nụ cười thân nhiên từ trên ghế salon đứng dậy đi tới,hữu lễ hỏi,

“Lâm tiểu thư,tôi có thể cùng Lục tổng nói vài câu không?”

“Có thể!”

Cô vội vàng giống như được giải thoát đem điện thoại chuyển cho hắn,không vì cái gì khác chỉ vì nụ cười ánh sáng ngọc lại dấu điểm tia lạnh lẽo kia,cô có chút có thể hiểu hắn tại sao có thể ngồi chắc bang phái Tam Giác Vàng, tiểu lý tàng đao câu thành ngữ này thể hiện trên người hắn vô cùng nhuần nhuyễn.

Đường Dục Hàn nắm điện thoại đi tới một bên cười chất vấn người trong điện thoại.

” Lục Chu Việt, nghe nói anh kết hôn? Anh thật không nể mặt anh em,may cuối cùng tôi và Diêm Hạo biết?”

Lục Chu Việt vừa nghe cũng biết là Trác Thỉnh Phong cái miệng rộng kia nói cho bọn hắn biết , bắt đắc dĩ làm sáng tỏ, “Chuyện này chỉ có Sunny và Tiểu Trác Từ hai người biết!”

Hắn không nói cho Diêm Hạo Nam và Đường Dục Hàn,bởi vì hiện tại căn bản không thích hợp giới thiệu cho cô cho bạn hắn,cô bài xích hắn vậy,nếu hắn ép cô đi gặp đám bạn hắn,chỉ tổ làm cô càng phản kháng, tiểu tử Trác Thỉnh Phong này sợ thiên hạ không loạn hay sao .

Đường Dục Hàn nghe câu trả lời hắn tỏ vẻ cực kỳ không vui,

“Đây là chuyện chung thân đại sự,em và lão đại Diêm Hạo từ xa chạy tới chúc mừng anh đây, như thế nào? Buổi tối gọi cô dâu nhỏ của anh tới cùng nhau ăn một bữa cơm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Cùng nhau ăn cơm

Lục Chu Việt vừa nghe Đường Dục Hàn đề nghị muốn gọi cô cùng nhau ăn cơm, chân mày càng nhíu sâu,

“Nếu tới trước hết ở đây,buổi tối sẽ tẩy trần cho các ở Tác Phi Á!”

Hắn không có nói rõ có thể ăn cơm hay không chỉ nói có lẽ mấy câu liền vội vàng cúp điện thoại,hắn hiện tại ngay cả chuyện tối ngày hôm qua cũng chưa

làm xong, còn nói gì tới nay cùng nhau ăn cơm.

Đường Dục Hàn ở bên kia cười lắc đầu mắng hấn là Lão Hồ Ly, người nào không biết trong lòng hấn Lục Chu Việt cất giấu một tiểu nha đầu nha, không ngờ rốt cục tu thành chánh quả, cho nên bọn họ đặc biệt đến đây chúc mừng, thuận tiện đến đây nhìn một chút nữ chính trong truyền thuyết kia. Bất quá nghe Trác Thỉnh Phong nói hấn biết người ta dùng thủ đoạn không quang minh, chắc chắn, nhìn điệu bộ này xem ra là thật.

“Tiểu tử kia sớm muộn gì cũng thua bởi trong tay người phụ nữ đó!”

Vẫn trầm mặc không nói lời nào lúc này Diêm Hạo nam mới tức giận ném ra một câu, đứng dậy không để ý rời đi, lúc hấn đi qua không khí chung quanh nhất thời lạnh đến có thể kết thành băng, Lâm San Ni khẩn trương hít một hơi cũng không dám phát ra một tiếng, cho đến bóng lưng của hấn biến mất phía sau cửa.

Nghe nói hấn bị cô gái yêu nhất phản bội mới có dáng vẻ như hiện tại.

*

Thời điểm Lục Chu Việt cắt điện thoại Đường Dục Hàn xe đã dừng ở cửa trường học cô, cô không mặn không nhạt nói câu cảm ơn liền xoay người muốn xuống xe, hấn do dự một chút cuối cùng giữ cô lại,

“Luru Liễm, tối nay. . . . . Cùng nhau ăn cơm được không?”

Giống như sợ cô cự tuyệt hấn vội vàng thêm vào mấy câu,

“Anh có mấy người bạn tới đây, bọn họ là bạn tốt nhất của anh,, người bạn có thể giao phó tánh mạng lẫn nhau!”

Hấn nói xong khuôn mặt trịnh trọng mong đợi, Hứa Luru Liễm cũng sinh lòng phiền chán hấn tự tiện kéo cô vào cuộc sống của hấn, nhưng cũng không quá... lạnh lùng cự tuyệt, “Xin lỗi, em buổi tối còn có việc!”

Đừng bảo cô không cho hấn mặt mũi hoặc lạnh lùng vô tình, bởi vì cô cảm thấy đây chỉ là cuộc hôn nhân một mình hấn tình nguyện, cô tại sao phải theo hấn xã giao với bạn chứ? Nếu như có thể cô không muốn có bất kỳ tiếp xúc với hấn!

Huống chi cô thật sự có chuyện, mới vừa rồi hấn nghe điện thoại cô nhận được mẹ Bành Duy Triết _ Bành Vận gửi tin nhắn tới, nói tâm tình Bành Duy Triết tốt hơn, có thể bắt đầu đi học, tiền lương dạy kèm tại nhà nhiều như vậy cô cũng không muốn bỏ qua.

Tuy nói hấn giàu có nhưng cô cũng không muốn lệ thuộc vào hấn, một chút cũng không nghĩ, ở trong tiềm thức cô hôn nhân này không phải đôi bên yêu nhau, cho nên một ngày nào đó có kết thúc, mà cô một ngày nào đó sẽ rời đi.

Đối với lời từ chối của cô Lục Chu Việt cũng không cảm thấy bất ngờ, vẫn ngán ngấm như cũ, nói lỏng tay cho cô rời đi. Khi Hứa Luru Liễm mở cửa xe xuống xe còn nghe được giọng hấn có chút áy náy vang lên sau lưng,

“Nếu như em không muốn sinh con, sau này anh sẽ chú ý một chút, dù sao uống thuốc sẽ không tốt với thân thể!”

“Sẽ không còn có sau này!”

Hứa Luru Liễm có một loại vọng động muốn giết người, cắn răng tức giận lớn tiếng nói xong cũng rầm một tiếng đóng sầm cửa xe rời đi, hấn còn muốn sau này? Sau này phạm khi cô tỉnh táo cũng sẽ không cho hấn làm xằng làm bậy với cô!

Lục Chu Việt nhìn bóng lưng cô tức giận rời đi, nghĩ tới cô vừa nói lời tuyệt tình kia, khóe miệng câu khôi nộ cười tự giễu đáp xuống chân ga rời đi.

Nói đến Trác Thỉnh Phong cũng thật là nhiều chuyện, nói cho Đường Dục Hàn và Diêm Hạo Nam làm cái gì, bọn họ vốn coi trọng cuộc tình của hấn, nhất là Diêm Hạo Nam, mỗi lần nghe hấn nói tự mình chuốc lấy cực khổ tên ấy hận không được đánh cho hấn một trận, Theo như Diêm Hạo Nam nói không có một người nào con gái nào đáng giá giao ra .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Duy triết mời khách

Buổi tối khi Hứa Luru Liễm đến nhà Bành Duy Triết, mặt Bành Duy Triết vẫn còn có chút vụn vặt, nhưng đã không có khó coi như ngày đó, hấn mặc áo màu xanh quynh quang tay đút vào miệng túi tựa tại cửa thư phòng nói với cô,

“Hứa Luru Liễm, thật xin lỗi! Ngày đó em không nên thô lỗ với cô. . . . .”

Mấy ngày qua hần suy nghĩ rất nhiều, thật vất vả tâm trạng mới bình phục lại, mẹ của hần vì chuyện này đã không ngừng giáo huấn hần, còn nói hần nếu như còn như vậy hoài sẽ đổi cô, hần không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp. Lão sư khác cho dù dạy giỏi hơn nữa, hần cũng không muốn, hần chỉ cần cô.

Thật ra vốn Anh ngữ của hần căn bản không tệ như trong tưởng tượng người khác, lúc đầu hần cố ý nói trình độ Anh ngữ rất kém coi vì muốn mẹ quan tâm đến hần, Bành vận cả ngày bận rộn nhiều việc cơ hồ quên lãng, hần chỉ còn cách để thành tích thấp. Lão sư trường học phải gọi điện thoại tìm phụ huynh mới khiến mẹ hần chú ý, sau đó Bành vận lại bắt đầu không ngừng tìm thầy dạy kèm tại nhà cho hần, nhưng mỗi một lần đều bị hần tức giận đuổi đi.

Sau lại tới cô, thành tích hần tiếp tục thấp chính vì muốn cô tiếp tục dạy hần, dĩ nhiên mỗi lần thời điểm thi hần cũng sẽ phối hợp tiến bộ một chút, nếu không cô cũng chán nản thất vọng không phải sao.

Hần chân tình nói xin lỗi làm Hứa Lưu Liễm kinh ngạc, theo cô nhìn thấy Bành Duy Triết là chàng trai lòng tự ái vượt qua kiêu ngạo, ngày đó mặc dù hần không kiểm soát được nhưng cô cũng không hy vọng hần có thể nói xin lỗi với cô, nghĩ thầm chỉ cần hần dừng nữa tiếp tục giận dỗi là được, cho nên lúc này nghe được hần nói xin lỗi cô cười thuận tiện trêu chọc hần,

“Ai u, nghe em ở nơi này nói câu thật xin lỗi đúng là rất không dễ dàng nha, Lão sư sẽ tha thứ em!”

Thấy cô cười, Bành Duy Triết trên mặt lúc này mới hiện ra chút nụ cười,

“Đề tỏ lòng nghiêm chỉnh xin lỗi cô, em hiện muốn mời ô ăn cơm, em đã nói với mẹ giúp em đặt bàn ăn ở Tác Phi Á!”

Hần cảm thấy cô vẫn xem nhẹ tình cảm hần đối với cô là vì hần chẳng bao giờ chính thức biểu lộ qua với cô, hần vốn định chờ sau khi xong thi tốt nghiệp trung học sẽ biểu lộ sau đó kiên trì theo đuổi cô, không nghĩ tới cô thậm chí có người đàn ông khác, ngày đó chút dấu vết trên cô cô hần dĩ nhiên biết là gì, điều này làm cho hần cảm giác nguy cơ, cho nên hần tính thừa dịp bữa ăn tối nay biểu lộ.

Mặc dù cô lớn hơn hần vài tuổi, nhưng hần cho đây căn bản không vấn đề, hần cũng không quan tâm người khác nói cái gì chị em yêu nhau hay thầy trò yêu nhau, hần ở trong trường học cũng coi như nhân vật phong vân, cũng có rất nhiều cô bé bằng tuổi đuổi theo hần, nhưng hần vẫn chưa từng có cảm giác tim đập rộn lên như ở gần cô.

Hứa Lưu Liễm nghe hần nói muốn mời cô ăn cơm vội vàng khoát tay,

“Mời ăn cơm, đừng đi, cô cũng vậy không có giận em, em không cần huy động nhân lực lên học quan trọng hơn!”

Cô nói xong liền cầm lấy sách giáo khoa tính vào thư phòng, nhưng Bành Duy Triết che ở một bên cửa thanh kéo cô cổ chấp kiên trì,

“Nếu cô không đi chứng tỏ cô không chịu tha thứ em!”

Hứa Lưu Liễm nhìn chằm chằm gương mặt đẹp trai trẻ tuổi không kềm chế được, không biết nên nói cái gì cho phải, cô thật không phải là loại mặt ngọt chết ruồi mới có thể tha thứ hần, hơn nữa cô vốn không có giận hần, hần cần gì phải như vậy nha? Chẳng qua cô đâu biết đâu rằng, trong lòng thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn cất giấu tâm tư thế nào.

*

Tại sao hạnh phúc đều là ảo mộng

Khi đến gần Thiên đường lại nhanh tình

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Lúng túng gặp nhau

Lúc cô còn đang do dự Bành Duy Triết đã lôi cô đi ra ngoài cửa.

“Nếu không coi như cô đi ăn với em, ăn một canh giờ coi như tiền lương một buổi đi!”

Hần lăm lăm nhỏ dần một câu, “Em mỗi ngày đều lè loi ăn cơm, rất không có vị cô biết không?”

Chính một câu này khiến cho Hứa Lưu Liễm mềm lòng.

Cô đã từng gặp qua cảnh tượng hần một mình ăn cơm, có đôi khi cô đến sớm người giúp việc nói hần còn đang ăn cơm tối, cô nhìn qua phòng cửa ăn liền

thấy hẳn một mình một người ngồi ở chỗ đó, máy móc gấp đồ ăn vào trong miệng, cảm giác kia làm cho cô cảm thấy cho dù trên bàn thức phong phú hơn nữa cũng đền bù không được nội tâm cô độc của người thiếu niên.

Khi tới Tác Phi Á đúng lúc giờ cao điểm, Bành Duy Triết trên người mặc chiếc áo quynh quang thật sự quá chói mắt, hơn nữa bản thân hẳn dung mạo anh tuấn đẹp trai, cho nên liền thành công hấp dẫn tầm mắt mọi người lui tới bên trong phòng ăn, Hứa Lưu Liễm đi bên cạnh hẳn thật lúng túng muốn chết, lúc ra cửa cô mãnh liệt yêu cầu hẳn đổi lại áo kết quả hẳn không đồng ý, cứ như vậy rêu rao phong cách quá mức.

Mà đối mặt với tầm mắt mọi người Bành duy triết cũng không có phản ứng gì, hẳn đã sớm đối với cái nhìn chăm chú tập mãi thành thói quen, nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh nhú chân mày thật chắc, hẳn nghe ngang quàng qua vai cô đi tới chỗ ngồi đặc trước.

Nhận thấy được động tác của hẳn Hứa Lưu Liễm vội vàng đưa tay đầy bàn tay khoát trên vai, kết quả cô vừa ngẩng lên liếc về phía ngoài cửa đi tới mấy người, cả người nhất thời cứng lại. Sau đó cô lại nghĩ tới người nọ ban ngày còn hẹn cô buổi tối cùng nhau ăn cơm bị cô cự tuyệt, mà bây giờ lại bị hẳn bắt gặp cùng người khác dùng cơm. . . . .

“Sao? Đây không phải là. . . . .”

Đứng ở bên cạnh Lục Chu Việt Trác Thỉnh Phong liếc mắt liền thấy được cô gái trẻ bên trong phòng ăn, vừa muốn bật thốt lên tên kia đột nhiên thu tay trở lại sau đó đưa tay chọc chọc Lục Chu Việt.

Lục Chu Việt lúc này đầu đau như muốn vỡ tung, lúc xế chiều Trác Thỉnh Phong sợ thiên hạ không loạn vừa nghe nói Diêm Hạo Nam và Đường Dục Hàn cùng giả làm thành phố N, hai lời chưa nói trực tiếp đã theo bay tới đây, nói muốn đến thăm người bạn thực ra muốn tới xem chuyện cười.

Cho nên lúc này Trác Thỉnh Phong vừa đâm hẳn hai cái, hẳn không khỏi tức giận quay đầu hướng về phía hẳn rằng, “Làm gì?”

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Trác Thỉnh Phong nhìn có chút hà hê, hẳn theo tầm mắt Trác Thỉnh Phong nhìn qua, sắc mặt vốn khó coi thoáng cái âm trầm xuống, ngay cả Diêm Hạo Nam và Đường Dục Hàn đi theo phía sau hẳn cũng giật nảy mình, hai người cũng theo nhìn sang nhất thời liền sáng tỏ chuyện gì.

Cô bé kia gầy gò yếu ớt, mặc áo kiểu dáng đơn giản, không quyến rũ, không phong tình, đối với người nhìn qua nhiều phụ nữ như bọn họ mà nói là không xuất chúng, chói mắt nhất là bị cậu nhóc ôm vào trong ngực.

Đối với nữ chính vắng mặt dạ tiệc tối nay, theo giờ phút này người nổi giận dùng dùng giải thích buổi tối có việc. Cô gọi buổi tối có việc, chính là trắng trợn ở đại sảnh dưới mắt đám đông hẹn hò cậu bé anh tuấn trẻ tuổi dễ nhìn, hơn nữa còn không dứt khoát?

Tâm trạng Lục Chu Việt bây giờ đã không thể dùng từ ngữ muốn giết người để hình dung, hẳn chỉ cảm thấy dạ dày vốn khó chịu nhất thời giống như có một ngọn lửa ở trong đó bùng hực bốc cháy, đây chính cái gọi là buổi tối có việc? Hẳn cảm thấy hẳn đúng là quá nuông chiều cô, cho nên cô mới vô pháp vô thiên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tổ tình

Cô một câu buổi tối có việc, hẳn liền dễ dàng đồng ý cô không cần đi dự tiệc đón đám bạn từ xa đến, đơn giản không muốn gò ép cô. Cho dù cô không chuyện gì có ý nói có việc cũng không sao, hoặc cô và người đàn ông khác ăn cơm cũng thôi, nhưng hết lần này tới lần khác chạy đến mất hẳn để cho hẳn bắt gặp, như vậy bảo hẳn làm sao chịu nổi?

Ánh mắt hẳn lạnh lẽo trừng mắt nhìn hai người đó hồi lâu, sau đó lấy ra điện thoại di động xoay người đến một bên gọi điện, gạt bỏ ba người bên cạnh chuẩn bị xem kịch vui.

Quả nhiên Hứa Lưu Liễm sợ hãi trong khoảng thời gian đó đã bị Bành Duy Triết kéo đi tới chỗ ngồi dự định bọn họ, bất quá ánh mắt lạnh lẽo mới vừa rồi khiến cô phát giác, hẳn đã thấy cô, hơn nữa còn tức giận. . . . .

Chọc giận hẳn không phải kết quả cô muốn sao? Tại sao lúc này nhìn hẳn tức giận cô thậm chí có loại cảm giác ngồi không yên? Thậm chí có loại lúng túng bị bắt gian?

Bành Duy Triết nhận thấy vẻ mặt cô có chút cứng ngắc theo ánh mắt của cô nhìn qua, liền thấy được cách đó không xa bốn người đàn ông phong thần tuấn lãng khí chất xuất chúng, hẳn khẽ cau mày hỏi cô, “Cô biết bọn họ?”

“Không. . . . .”

Hứa Lưu Liễm thu hồi ánh mắt dừng trên bóng lưng rộng lớn vừa muốn nói không nhận ra vừa cảm thấy không thích hợp, trong bốn người kia cô biết hai người, Trác Thỉnh Phong từng là hiệu trưởng trường cô, còn có một người trên danh nghĩa người thân thiết của cô, dĩ nhiên trên thân thể đã từng thân mật

qua,nếu như cô nói không biết cũng có chút quá miễn cưỡng

Bành Duy Triết cũng không có hỏi gì nữa,đoán chừng cô cũng không thể biết nhân vật lớn như vậy,chỉ nhiệt tình đem thực đơn đưa tới trước mặt cô để cho cô gọi thức ăn,cô có chút tâm thần hoảng hốt nhận lấy thực đơn kết quả lại phát hiện hắn đã nói chuyện điện thoại xong đang cất bước đi tới hướng bọn họ,cô cầm lấy thực đơn tay không tự chủ run rẩy lên xuống.

Cô cực kỳ nhanh cúi đầu lật xem thực đơn làm bộ như không thấy bọn họ,một giây sau cô vì hành động trốn tránh của mình cảm thấy ảo não,cô chẳng qua cùng bạn ăn một bữa cơm không được sao? Cũng không phải hắn không biết? Hơn nữa kết hôn chỉ mình hắn tình nguyện,cô vốn không yêu hắn, sau này nếu quả thật có cô người yêu sâu đậm xuất hiện, hắn tính như thế nào? Tỷ như Trần Thanh Sở. . . . .

Đang lúc suy nghĩ lung tung dư quang ánh mắt nhận thấy được bọn họ chạy tới bàn bên cạnh chỗ cô,cô chỉ cảm thấy tim cô muốn nhảy ra cổ họng,định cúi đầu tiếp tục xem thực đơn,mắt nhìn mũi nhìn tâm

“Hứa Lưu Liễm,anh thích em!”

Thời điểm cô ra vẻ bình tĩnh, Bành Duy Triết đối diện bỗng dung mở miệng ném cho cô một câu,cô liền hoảng sợ thực đơn trong tay rơi xuống hỏi, “Em nói cái gì?”

Cô không phải không biết Bành Duy Triết đối có ý với cô,cô hoảng sợ là hắn chết tiết sớm không nói muốn không nói lại lựa chọn ở này tỏ tình,đây làm cho cô nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch,đột nhiên cô có loại vọng động muốn xông ra chạy trốn .

Quả nhiên lời Bành Duy Triết vừa nói ra cô lập tức cảm nhận được đoàn lẹ khí đến từ bên cạnh,điều này làm cho ngay cả người từ trước đến giờ ung dung bình tĩnh không ai bì nổi có chút ý sợ hãi,trong khi giây chết người nọ đi ra mấy bước sau còn một cước đá bay cái ghế trống không bên cạnh,khách chung quanh bị làm cho sợ đến thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hơi dùng thủ đoạn

“Em nói em thích cô,em là thật lòng ——”

Bành Duy Triết vẫn còn tiếp tục,Hứa Lưu Liễm chân tay luống cuống không biết làm sao mới có thể ngăn cản hắn tiếp tục,ngay vào lúc này điện thoại Bành Duy Triết bỗng nhiên vang lên,cô thoáng cái thờ phào nhẹ nhõm,thời điểm giương mắt liền nhìn thấy Trác Thỉnh Phong ngồi phía sau khuôn mặt tươi cười nhìn có chút vui sướng,cô cắn răng oán hận trừng mắt liếc hắn một cái.

Đối diện Bành Duy Triết nghe điện thoại sắc mặt càng ngày càng khó coi,cô nhìn thấy lòng ngực hắn bởi vì tức giận mà kịch liệt phập phồng,tay nắm điện thoại di động siết chặt lại,gióng như một giây sau sẽ bóp nát điện thoại di động, “Con không đi!”

Giọng nói quyết tuyệt nói một câu như vậy liền bộp một tiếng cúp điện thoại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô ân cần hỏi bởi vì sắc mặt hắn thật sự quá khó nhìn, sắc mặt Bành Duy Triết tối tăm ngó chừng cô khẩu khí ác liệt hỏi,

“Cô có quan hệ gì với Lục Chu Việt?”

“ . . . . .”

Cô thoáng cái ngây ngẩn cả người,một là không nghĩ tới Bành Duy Triết bỗng nhiên hỏi như thế, hai là thoáng cái không biết nên nói quan hệ giữ cô và hắn như thế nào.

Bành Duy Triết còn muốn nói điều gì điện thoại di động lần nữa vang lên,hắn nhìn cô khuôn mặt bướng bỉnh không kèm chế được xẹt qua một tia đau đớn, cuối cùng là nhận điện thoại, thanh âm câu khăn của Bành Vận từ bên kia truyền đến, “Tiểu Triết,mẹ xin con,con mau trở về!”

Mới vừa còn đang dự hội nghị bà nhận được điện thoại thư ký tổng giám đốc tập đoàn Thân Viễn_Lâm San Ni ,trong điện thoại giọng nói cô gái kia ôn hòa hữu lễ hỏi,

“Bành tổng,nghe nói quý công tử tới nay ở Tác Phi Á cùng một người bạn dùng bữa tối?”

Bà nhất thời không kịp phản ứng đối phương tại sao không hỏi công việc mà hỏi chuyện không liên quan kia,nhưng nói lại chi tiết,đúng,sau đó đã nghe đối phương xin lỗi nói,

“Thật không tốt,người bạn kia của quý công tử là vợ mới cưới của Lục tổng chúng tôi!”

Vợ mới cưới? Bành Vận bị ba chữ này cả kinh há hốc mồm ngăn người hỏi lâu lời gì cũng nói không ra,ở giới thương trường nhắc tới Lục Chu Việt thì không người nào không biết không người nào không hiểu,hắn tâm tư kín đáo làm việc trầm ổn. Nhưng ai cũng biết hắn ưu tú như thế vẫn chưa lập gia đình, bắt quá nghe giọng nói Lâm San Ni không giống như đang nói giỡn.

Bà nhất thời nhận ra chuyện nghiêm trọng tính,cúp điện thoại liền vội vàng gọi điện thoại cho con trai mình.Không nghĩ tới cô bé mà con trai nhà mình nhitử vẫn tâm tâm niệm niệm cũng là cô gái người kia coi trọng .

Mặc dù Lâm San Ni không nói gì, nhưng bà ở trong thương trường làm nhiều năm như vậy, ý tứ ẩn núp trong chuyện này bà làm sao không hiểu?

Thân Viên hoặc tổng bộ Lục thị tập đoàn Thân Viên,là khách rất lớn rất quan trọng của bà,Lục thị một năm bốn mùa công đồng phục nhân viên cùng với trên dưới tất cả công ty lớn nhỏ đều là đặt hàng từ nơi bà.Hôm nay trong hoàn cảnh này cạnh tranh kịch liệt , nếu mất vị khách quý Lục Thị này cuộc sống của bà sợ rằng sẽ rất khổ sở.

Thấy mình đau khổ cầu khẩn con trai cũng không vì thế mà thay đổi vẫn trầm mặc,bà không thể làm gì khác hơn bất đắc dĩ ra tới hậu thư,

“Nếu như con tính trơ mắt nhìn công việc làm ăn mẹ khổ tâm kinh doanh nhiều năm bị phá hủy,thì con cứ ở lại nơi đó!”

Bà nói xong liền cúp điện thoại.

Sắc mặt Bành Duy Triết tối tăm thu hồi điện thoại di động liền thấy người đàn ông ngồi không xa trong phòng đối diện hắn,đang tựa tại chỗ ngồi ưu nhã nhìn hắn gọt ly rượu trong tay, hắn cố gắng vọng động nhìn xuống bản thân xông ra đánh người kia một trận sau nhanh mở miệng, “Em bỗng nhiên có chút việc gấp,em đi trước!”

Hắn nói xong liền đứng dậy lấy túi mình vội vã rời đi. “Ồ, Bành Duy Triết ——”

Hứa Lưu Liễm thấy Bành Duy Triết đột nhiên rời đi khiến cho không hiểu ra sao,đúng là không nên đi ăn cơm với hắn, lúc này bỏ lại một mình cô,đứa nhỏ này cũng thật quá tùy hứng đi.

Cô vô cùng buồn bực quay đầu lại cầm lấy túi của mình tính rời đi, nhưng quay người lại liền đụng vào ngực người khác .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Kịch liệt hôn

Cô không ngừng đầu cũng biết người nọ là ai,hơi thở bá đạo nồng đậm đủ để cho cô hít thở không thông chỉ có một mình hắn. Hắn không cho cô bất kỳ cơ hội chạy thoát,trở tay nắm cổ tay lôi cô về phòng.

Cô lao đảo đi theo phía sau hắn,hắn vốn xuất sắc hôm nay lại cùng cô dây dưa dẫn tới mọi người nhìn sang bọn họ,cô cũng không dám nói quá lớn đành thấp giọng kháng nghị,

“Lục Chu Việt,anh làm gì? Buông ——”

Chẳng qua cô càng giãy dựa hắn ngược lại nắm tay cô càng chặt,cô cảm giác xương tay cô nhanh bị hắn nắm gãy,tới phòng hắn một cước đá lên cửa, không để ý trong phòng còn có ba người đàn ông sống sờ sờ,đem cô đặt tại trên tường kịch liệt hôn xuống.

Cô mù mịt đứng tại chỗ,ngay cả phản kháng cũng quên,bởi vì cô căn bản không nghĩ hắn điên cuồng diễn trò trước mặt mọi người hôn cô,đợi đến lúc cô kịp phản ứng, hắn đã mút lấy môi mềm giãy xéo một hồi, đáy mắt cô bỗng nhiên ngân nước,dùng sức đá đánh đấm hắn.

Thật ra không riêng cô bị sợ,ba trong phòng nhìn quen những mưa gió đại tràng này cũng bị sợ hết hồn,sau khi kinh ngạc ba người mỗi người một vẻ mặt khác nhau, chỉ thấy Diêm Hạo Nam tức giận lườm hắn bên cửa một cái sau đó hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, Đường Dục Hàn nho nhã thì ho nhẹ một tiếng gọt tay lên nâng trán làm bộ như không thấy.

Cuối cùng vẫn là Trác Thỉnh Phong tức giận dùng ngón tay đập xuống mặt bàn,

“Ta nói Lục đại thiếu gia này,xin người quay đầu lại xem một chút,nơi này còn có ba người đàn ông trung niên cường tráng, cậu như vậy trước mặt chúng tôi trình diễn hình ảnh bị giới hạn bảo chúng tôi làm sao chịu nổi ?”

Đường Dục Hàn cũng đi theo sâu lắng mở miệng,

“Chúng tôi có phải cần tránh đi, chờ các người giải quyết xong ân oán cá nhân mới đi vào không?”

Phía sau mấy người đó kháng nghị để cho lý trí Lục Chu Việt dần dần trở về vị trí cũ, hấn khẽ thở hổn hển buông ra người bị mình giam cầm vào trong ngực, đôi mắt trong suốt đã sớm hàm chứa nước mắt, môi đỏ mọng bị hấn hôn đến đặc biệt xinh đẹp, đáng về này của cô để cho hấn yêu thích không buông tay.

Mà dường như khi hấn buông cô ra một giây sau Hứa Lưu Liễm liền không cách nào không chế muốn đẩy ra hấn xoay người rồi đi, hấn đi lên hai mắt đỏ tươi ở bên tai cô tàn bạo nói nhỏ,

“Em tốt nhất biết điều chút, nếu không anh không dám bảo đảm còn có thể làm ra chuyện gì !”

Cô muốn đẩy động tác thoát cái dừng lại, cô thật sợ, mới vừa rồi cô có thể cảm giác được hấn cuồng nhiệt, nếu như không phải ba người bọn họ ngăn cản, hấn thật có thể đoạt lấy cô ở nơi này, cho nên cô cố gắng nén nước mắt, tức giận trừng mắt liếc hấn một cái thu hồi tay mình.

Thấy cô nghe lời Lục Chu Việt lúc này mới hài lòng nheo lại mắt, gờ tay lên dùng ngón tay thô ráp mập mờ xoa lên đôi môi đỏ mọng tròn mọng hồi lâu mới ôm cô xoay người, về mặt tự nhiên đi tới mấy người phía trước giới thiệu cô,

“Đây là Hứa Lưu Liễm!”

Tầm mắt ba người đàn ông xuất chúng nhất trí đánh giá cô, để cho Hứa Lưu Liễm khó chịu chỉ muốn trốn, nhưng hấn ôm chặt cô không buông, may Trác Thỉnh Phong trước đó cô đã biết, nhưng hai người kia hoàn toàn xa lạ, hơn nữa hai người kia thoát nhìn như không dễ tiếp xúc, trong lòng cô lập lại thật lâu mới cố gắng miễn cưỡng phun ra mấy chữ,

“Chào! Chào các anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Anh đừng uống

“Đường Dục Hân!”

Hấn vừa ôm cô vừa đi tới chỗ ngồi, đi vào liền giới thiệu, đầu tiên là người đàn ông ôn nhuận như ngọc rồi lại vạn phần xa cách, sau đó lại là một người đàn ông áo đen,

“Diêm Hạo Nam!”

Hấn chỉ đơn giản nói một chút tên của bọn họ, sau đó không chút khách khí nói, “Bọn họ nhỏ hơn anh, em có thể gọi thẳng tên bọn họ!”

Lúc nói lời này hai người đã ngồi xuống, cô bị hấn kéo ngồi ở bên cạnh, hấn nói vào đề rồi xoay đầu lại nhìn cô, con ngươi đen như mực hoàn toàn không có lúng túng, rất quen giống như bọn họ thân mật người yêu, trong lúc nhất thời cô không biết trong lòng mình ra sao, cũng không vội vàng quá ... tránh đi tầm mắt hấn.

Đường Dục Hân và Diêm Hạo Nam sắc mặt cực kỳ khó coi rồi lại không dám phản kháng, ai bảo bốn người bọn họ tên kia tuổi lớn nhất, nha đầu kia ý thân vợ danh chánh ngôn thuận hấn là có thể gọi thẳng tên của bọn họ sao, bất quá cô gái đó không phải nhỏ quá sao, bọn họ đều hai mươi sáu hai mươi bảy, lại bị một tiểu nha đầu gọi thẳng tên. . . . .

Mấy người trao đổi ánh mắt bất mãn nghiêm trọng oán thầm Lục Chu Việt, anh không thể tìm người xấp xỉ mình chút à?

Tức giận nhất đương nhiên còn Trác Thỉnh Phong, “Ồ, Lục Chu Việt, tại sao cậu không giới thiệu tớ?”

Lục Chu Việt liếc hấn một cái sâu lắng mờ mịt,

“Cô ấy mặc dù trí nhớ không tốt còn quên cả ‘ thân phận ’ của mình, nhưng không thể ngay cả hiệu trưởng ba năm trường mình quên mất ?”

Lời này tuy nói cho Trác Thỉnh Phong nghe, kì thực gián tiếp châm chọc cô, Hứa Lưu Liễm chỉ cảm thấy trên mặt một trận nóng hổi âm thầm hận đến nghiền răng nghiền lợi, người đàn ông này công phu châm chọc người quả thực là vô địch thiên hạ, cô không phải chỉ ăn cơm với người khác sao? Hấn có cần châm biếm cô vậy không ?

Trác Thỉnh Phong dĩ nhiên cũng hiểu ý đồ của hấn, cười khan ha ha một tiếng đôi mắt.

Món ăn còn chưa bung lên bốn người đã bắt đầu uống rượu, lúc chờ món ăn lên bọn họ tiếp tục uống, Hứa Lưu Liễm hoàn toàn không có tâm trạng, một

ngậm com cũng không muốn ăn,một bởi vì bọn họ bàn luận nội dung tất cả đều là kinh tế chánh trị quân sự nghe mà cô buồn ngủ, hai bởi vì cô thật sự. . . . Không muốn chung đụng với hắn.

Cô xem hắn như người xa lạ, nhưng hắn lại xem cô như người thân nhất,thừa nhận sẽ lúng túng và mâu thuẫn cỡ nào a.

Có nhiều lần cô nghĩ thừa dịp lúc hắn cùng bọn họ nói chuyện khí thế ngất trời sẽ len lén chạy đi,lúc cô muốn đứng dậy một tay hắn cầm lấy tay cô, sau đó vờ như không có việc gì tiếp tục cùng bọn họ nói chuyện phiếm uống rượu,cô giận đến phôi cũng muốn nổ, người đàn ông này thật cơ trí,gia vờ chẳng quan tâm cô trên thực tế nhất cử nhất động của cô trốn khỏi tầm mắt hắn.

Thử mấy lần cô tuyệt vọng buông tha,nghe lời cúi đầu bắt đầu ăn com. Ăn ăn cô đột nhiên phát hiện,ba anh kia giống như muốn chuốc say hắn dường như liên tiếp kính hắn, mà hắn cũng không cự tuyệt người nào đưa đến hắn đều uống cạn.

Sau đó cô thật sự không nhịn được,đưa tay đặt lên bàn tay to cầm ly rượu, tay của hắn nóng như lửa đốt,cô không nhịn được run lên một chút cau mày nhỏ giọng nói với hắn,

“Lục Chu Việt, anh có thể đừng uống nữa không? Anh uống nhiều như vậy làm sao về nhà?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đau lòng sao

“Ồ! Sao rồi?Đau lòng sao?”

Ngồi đối diện cô là ôn nhuận như ngọc Đường Dục Hàn loạng choạng cầm ly rượu cười trêu chọc,Hứa Luru Liễm thoáng cái lúng túng,bàn tay ngăn cản hắn vội vàng thu trở lại. Cô không phải đau lòng,cô chỉ đang lo lắng một lát hắn uống rượu say làm sao đưa cô về,nhưng ngàn vạn đừng kéo cô với hắn.

Chỉ lo nghĩ tới tâm trạng mình cô dĩ nhiên không có chú ý tới,người bị cô nắm tay nhìn cô dần dần rút tay lại,trong mắt xẹt qua vẻ chán nản,cô đây là đang gián tiếp biểu lộ lập trường của cô:Cô không đau lòng vì hắn.

Thấy tình cảnh hai người như vậy Đường Dục Hàn hơi trầm xuống mở miệng nói với hường Luru Liễm, “Như vậy đi, muốn Lục lão đại không uống ly rượu này, có hai biện pháp. . . . .”

Hứa Luru Liễm không biết tại sao,gống như bị nộ cười kia đầu độc dường như không thể kiềm chế hỏi hắn, “Biện pháp gì?”

Đường Dục Hàn tiếp tục cười dịu dàng,

“Một là cô thừa nhận cô đau lòng lục lão đại chúng ta, vậy chúng ta nhất định không để cho hắn uống!”

Hứa Luru Liễm vẻ mặt trực tiếp bài xích biểu lộ lập trường của cô, Đường Dục Hàn bất đắc dĩ lắc đầu nói, “Hai là. . . . . cô thay hắn uống ly rượu này!”

“Tôi không uống rượu!”

Hứa Luru Liễm không hề nghĩ ngợi trả lời, Trác Thịnh Phong lập tức đi theo ồn ào,

“Vậy cô không uống rượu,chính là thừa nhận cô đau lòng vì Lục lão đại chúng tôi rồi?”

“Tôi không có! Tôi chỉ là,tôi chỉ. . . . .”

Hứa Luru Liễm cảm giác mình bị Đường Dục Hàn lừa,dù bất kể cô làm thế nào cũng rơi vào bẫy rập của hắn,tức giận đưa tay lấy đi ly rượu trước mặt hắn, uống để phôi sạch quan hệ với hắn? Uống bọn họ sẽ không nói cô đau lòng?

Bất quá tay cô mới vừa đưa tới đã bị hắn lạnh lùng đẩy ra,hắn nhìn cũng không nhìn cô cầm ly rượu kia ngửa đầu uống xuống, Lục Chu Việt uống xong trong có chút khô sở,cô căn bản không có tư lượng, vì muốn phôi sạch quan hệ với hắn cô thậm chí ngay cả một ly rượu mạnh cũng dám uống?

Cho dù cô thật ghét hắn,nhưng trước mặt bạn bè hắn ít nhất cũng diễn một chút chứa mặt mũi cho hắn chứ? Thôi thôi, dù sao cô cũng không phải một lần đã thương tự ái hắn,hắn đã quen,lúc đau khổ bất tri bất giác không ngờ mình đã uống hết mấy ly.

“Lục Chu Việt,anh thật không thể uống nữa!”

Hứa Luru Liễm lúc này thật sự lo lắng đi tới,vừa rồi hắn mới uống mấy ly rượu,chỉ thấy rượu trắng cơ hồ thêu đốt,hắn đây không phải uống rượu mà là chơi bạc mạng !

Hắn bắt đầu có dấu hiệu say rượu,đẩy tay cô ra nói chuyện đều có chút gay gắt,

“Em không cần lo lắng, một lát không thể quay về cũng sẽ không liên lụy em,còn có Sunny!”

Hắn nói lời này không biết có ý hay vô ý, nhưng Hứa Luru Liễm nghe cảm thấy trong lòng có cái gì đâm ,mơ hồ có chút không dễ chịu, rồi lại không có tâm tình nghĩ đó là tại sao.

Kể từ khi hắn nói những lời này sau,cả đêm cô không quản hắn,chỉ trầm mặc ngồi ở chỗ đó nhìn bọn họ lần lượt thay đổi. Dù sao hắn cũng có người chăm sóc hộ tống, cô cần gì bêu danh xen vào việc người khác.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Người khác dìu

Bất quá cô không nghĩ tới trong chốc lát, nữ thư ký xinh đẹp thông minh Lâm San Ni thật đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy cô ở chỗ này Lâm San Ni cũng không khỏi sửng sốt một chút,không phải cô có ý gì,mà là đi theo bên cạnh hắn nhiều năm như vậy,cô đã dưỡng thành thói quen, mỗi khi gặp hắn có bữa tiệc,bọn họ ở bên ngoài chờ đón hắn rồi đi. Hắn không phải không có tài xế,cô chẳng qua không yên lòng để hắn say mềm giao cho vào trong tay người khác.

Giờ khắc này nhìn cô bé kia mặt mũi lạnh tanh đứng ở nơi đó ,trong lòng Lâm San Ni tất cả đều là khổ sở.Hắn quả thật đặt cô ta ở vị trí rất quan trọng,ngay cả Đường Dục Hàn và Diêm Hạo Nam hai nhân vật nổi tiếng đi theo bên cạnh hắn nhiều năm như vậy,cũng không đến mấy lần thấy cô thư ký kia,bọn họ mới đến hắn đã khẩn cấp đưa cô bé đến cho bọn họ gặp.

Đây chính là khác nhau giữa yêu và không yêu!

Ép buộc mình nhìn sang mấy người bọn họ lễ phép mỉm cười một chút,cô mặt không đổi sắc nhìn hắn đang ngồi trên ghế xoa trán.

Bởi vì lúc này trong phòng có bốn người, không có một người nào,không có một ai đi qua dìu,cô thật sự không đành lòng nhìn nữa.

Bọn Trác Thỉnh Phong không đi đỡ chủ yếu cho là Hứa Luru Liễm có thể đến đỡ, cũng muốn ép cô đi đỡ. Nhưng Hứa Luru Liễm sau khi bị hắn nói ban nãy không đi đỡ hắn,cứ thờ ơ đứng ở nơi đó.

Lúc Lâm San Ni đi tới cô cũng chỉ mỉm môi nhích sang bên cạnh để cô ta có chỗ đi,nếu như nói trước đây cô có chút ý nghĩ đi đỡ hắn,thì giờ phút này nhìn Lâm San Ni thuần thực đỡ hắn dậy đi ra ngoài,một chút ý nghĩ đó cũng không còn.

Không biết tại sao giống như giận dữ,nghe dù sao nữ thư ký kia đỡ thuần thực như vậy, không bằng cứ để cô ta đỡ là được,nghe tới đây cô nghiêng đầu xoay người muốn đi ra ngoài, tối nay tan cuộc cô cũng nên trở về trường học.

Thời điểm đi tới bên cạnh mấy người Trác Thỉnh Phong, Đường Dục Hàn kia có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói,

“Tôi nói nha đầu cô lòng cũng thật tàn nhẫn? Hắn say thành dạng này mà cô không đi dìu? Không đi đỡ cũng thôi, hiện tại hắn bị phụ nữ khác kéo cô cũng không có động tá gì?”

Hắn nói như vậy làm cho Hứa Luru Liễm rất tức giận,không phải cô bảo hắn uống nhiều,cũng không phải cô nguyện ý tới tham gia tụ họp cùng bọn họ, bất quá cô còn chưa mở miệng lại bị Diêm Hạo Nam một câu nói ngăn lại, chỉ thấy Diêm Hạo Nam lạnh lùng rất ít nói chuyện liếc cô một cái, giọng nói lạnh lạnh,

“Cô ta không tìm không phải không đáng để nói!”

Hắn nói xong hừ lạnh một tiếng sai bước rồi đi,Đường Dục Hàn cũng đi theo rồi đi, còn dư lại một mìnhTrác Thỉnh Phong, muốn nói lại thôi nhìn cô hồi lâu lắc đầu thờ dài rồi đi,về mặt biểu đạt ý cô làm hắn rất thất vọng.

Hứa Luru Liễm bị bọn họ kẻ xướng người họa châm chọc ráng nén giận,rõ ràng hắn áp đặt cuộc sống của cô,áp đặt tình cảm cho cô,tại sao cho tới cuối cùng ngược lại là cô sai?

Lúc cô từ bên trong ra,mấy người bọn họ đang đứng chờ xe cửa quán,hắn được Lâm San Ni thân thể có chút nghiêng,bóng lưng thoát nhìn có chút nản lòng,cô cắn cắn môi nắm chặt túi của mình xoay người đi sang bên cạnh.

“Em đi đâu vậy?”

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiếng thét tức giận của hắn,cô vừa quay đầu lại chỉ thấy khuôn mặt lửa giận của hắn nhìn chăm chăm cô,cô không biết mình nơi nào chọc hắn,trong lòng cô vốn cũng có hỏa,hôm nay hắn cũng đã rộng cô cho nên cô cũng không chút khách khí đáp lại hắn ba chữ,

“Về trường học!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Anh cũng tỏ tình

Lúc này Lâm San Ni đã an bài xe chạy nhanh tới dừng trước mặt bọn họ,Lâm San Ni an bài hai chiếc xe,một chiếc xe xa hoa dùng để đón ba người Trác Thỉnh Phong,còn một chiếc xe hắn thường ngày ngồi,đặc biệt để đưa hắn về .

Lời Hứa Lưu Liễm vừa bật ra,hắn đứng ở nơi đó ánh mắt u ám trừng mắt nhìn cô hồi lâu,bỗng nhiên vùng khỏi Lâm San Ni sải bước xông lại kéo cô nhét vào phía trước chiếc xe,lực đạo của hắn mạnh dọa người căn bản không để cho cô bất kỳ cơ hội giãy dụa và la lên .

Thấy tình cảnh này Trác Thỉnh Phong nhún vai nói với Lâm San Ni, “Sunny,cô ngồi xe chúng tôi trở về đi!”

Xem ra Lục lão đại đã phát uy,không uống công bọn họ tới nay liều mạng chuốc say,không phải nói say rượu loạn tính sao? Bọn họ muốn chính là kết quả như vậy, hắn ngày thường chính là quá lý trí, bạn tâm cảm nhận cô ta,đoán chừng ở phương diện kia còn chưa ném qua ngon ngọt bao nhiêu,bọn anh em nhìn ra cho nên trực tiếp chuốc say để hắn Bá Vương ngạnh thượng cung.

Bất quá hình ảnh Lâm mỹ nữ phía sau tựa hồ không thích hợp ở lại tiếp tục xem,vạn nhất Lục lão đại lần nữa nhìn không được ở trong xe làm chuyện gì với nhóc con kia,Lâm mỹ nữ chẳng phải sẽ thương tâm hơn sao?

Lâm San Ni nhìn thoáng qua chiếc xe màu đen phía trước,tưởng tượng thấy hình ảnh ở trong đó xinh đẹp như thế nào,cô chậm rãi nhắm mắt lại che dấu đau đớn trong mắt đi theo đám bọn lên xe rồi đi.

*

Trong xe,Hứa Lưu Liễm bị Lục Chu Việt bá đạo kéo lên xe đã sắp hỏng mắt,còn hắn vừa lên xe liền tựa tại chỗ ngồi nhắm hai mắt không nói lời nào,say quá hoặc như không có,cô cũng không cách nào câu thông với hắn,nhìn tài xế trẻ tuổi phía trước nói,

“Đại ca,phiền anh đưa tôi về trường học trước?”

“Đi biệt thự lan đình!”

Thanh âm cự tuyệt của hắn từ sau truyền đến,cô giận đến quay đầu lại trừng hắn, tài xế phía trước nom nớp lo sợ trả lời cô,

“Xin lỗi Hứa tiểu thư,tôi,tôi nghe Lục tiên sinh !”

Hắn bỗng dừng mở mắt ra nhìn thẳng cô, giọng nói không khỏi nghiêm nghị, “Hứa Lưu Liễm, nếu đã ký tên em phải trung thành với hôn nhân của chúng ta!”

“Em vừa rồi không có bất trung! Chẳng qua chỉ ăn một bữa cơm!”

Cô không phục mắng lại hắn, nhưng sau khi nói xong lại cảm thấy ảo não,cô tại sao phải giải thích với hắn? Cô vốn nên lạnh lùng nói,đó là hôn nhân một người,tại sao muốn tôi trung thành.

Hắn thoáng cái mím môi không nói, ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái lại nhắm mắt tựa vào trên ghế, hai đầu lông mày mờ hồ một mối .

“Cảm giác được tỏ tình nhất định rất vui?”

Hồi lâu,đang lúc Hứa Lưu Liễm cho hắn ngủ hắn bỗng nhiên sâu lắng nói ra một câu.

Lại tới nữa lại tới nữa ! Hứa Lưu Liễm nắm chặt hai đấm tức giận nghĩ, chuyện tới nay cô ăn cơm với Bành Duy Triết , hắn rốt cuộc muốn nhắc tới bao nhiêu lần mới bằng lòng bỏ qua? Tạo sao cô không nhìn thấy,hắn là một người đàn ông lại có tiềm chất bà tám?

Thời điểm đang mắng trong lòng,hắn bỗng nhiên nghiêng người phủ tới, bàn tay to thuận thế kéo cô vào trong ngực ôm vòng eo mảnh khảnh, hơi thở hắn nóng rực mang theo mùi rượu phả vào mặt,

“Anh chưa tỏ tình với em: Hứa Lưu Liễm,anh yêu em, rất yêu rất yêu!”

Chương 67: Luân phiên giữa ấm áp và đau

Hứa Luru Liễm, anh yêu em, rất yêu rất yêu!

Trong thanh âm trầm thấp của hân hàm chứa đau đớn hoặc bất đắc dĩ xuôi theo yên tĩnh bên trong buồng xe, vòn quanh trái tim nguội lạnh cô, Hứa Luru Liễm thoáng ngẩng ngẩng người, cô không phải nhìn không ra hân thích cô, cô cũng từ trong miệng người khác nghe nói qua.

Chẳng qua nghe người khác nói là một chuyện, nghe hân chính miệng nói lại là một chuyện khác, nhất vào giờ phút này con người đen như một u đằm, ở trong đó quanh quẩn đều thật tình, kiên định, còn có âm ỉ đau đớn, như muốn đem cả người cô hút vào bên trong, bao gồm linh hồn cô.

Nhưng nhớ tới tình yêu trong miệng hân mà cô mất đi tất cả, lòng của cô thoáng cái nguội xuống, cô muốn mở miệng giễu cợt hân nhưng nhìn thấy ánh mắt đen đặc lại làm sao cũng không mở miệng được, đành vội vàng quay đầu nhàn nhạt nói một câu,

“Anh uống say rồi!”

Chuyện tình yêu không phải hân yêu cô thì cô cũng phải yêu hân, cũng không phải hân cực khổ giao ra, cô nhất định phải hồi báo ngang hàng cho hân.

Vốn tưởng rằng lời của cô làm hân nổi giận, nhưng bỗng nhiên nghe hân cúi đầu địa bật cười, cô cau mày quay đầu lại nhìn, thấy mặt hân tràn đầy khổ sở, môi của hân vẽ độ cong chế giễu,

“Hứa Luru Liễm, anh chờ em sáu năm, lại chỉ đòi lấy một câu ‘anh uống say’?”

Trái tim cô không khỏi kéo căng đau nhói, cô há miệng muốn nói điều gì nhưng một chữ đều nói không ra, hân nhìn cô đầy mắt tất cả đều là bi thương,

“Lòng của em, thật không phải chỉ nguội lạnh vô tình!”

Cô gái làm trái tim hân ấm áp, cũng là cái gai đâm vào trong lòng hân, ở trong lòng hân luân phiên giữa ấm áp và đau đớn, hân nghĩ buông tay rồi lại không nỡ, không buông tay rồi lại lần lượt bị cô đã thương đau đớn.

“Tốt! Rất tốt! Rất tốt. . . . .”

Cuối cùng hân lẩm bầm thân thể không phủ trên người cô nữa vô lực ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, Hứa Luru Liễm giống như một giấy sau sẽ hít thở không thông, chợt quay đầu đi quay cửa kính xe xuống từng ngậm từng ngậm thở.

Tại sao? Tại sao hân nói những lời thâm tình này với cô? Hân tại sao yêu cô? Tại sao hân yêu phải xây dựng trên sự thống khổ của người khác? Chết tiệt cách làm như thế rốt cuộc là thâm tình hay là khôn kiếp?

Dọc theo đường đi hai người không nói gì, thời điểm đến biệt thự Lan Đình, không đợi đỡ xuống xe hân đã xuống trước cô một bước, sải bước đi tới trong nhà, cô lặng lẽ đi theo phía sau hân, nhìn người hân lưng la lưng lay, cần môi do dự có nên đến dìu hay không.

Dìu, tuyệt đối không phải cô cam tâm tình nguyện, nhưng không dìu thì cứ như vậy trơ mắt nhìn hân chặt vật ngã xuống, trong lòng có chút ít băn khoăn, đang lúc cô đang đo chỉ thấy người đi ở phía trước nghiêng một cái thiếu chút nữa ngã xuống, cô lúc này mới chạy đi qua đứng ở trước mặt hân không tình nguyện mở miệng,

“Ai ai, để tôi đỡ anh?”

Hân đứng thẳng người nghiêng mắt nhìn cô, đột nhiên vươn ra cánh tay tới kéo cô vào trong ngực, sau đó không chút khách khí đem sức nặng toàn thân đặt trên người cô, cô bị hân đột nhiên tập kích khiến cho lao đảo mấy cái thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Mới vừa hòa hoãn quá mức thì thấy bàn tay hân đặt trước ngực, hân ôm cổ của cô cho nên tay kia thuận thể thả xuống xuống tới vừa vặn khoác lên ngực cô, mặt của cô thoáng cái liền đỏ, luống cuống tay chân vạch tay hân, nhưng cái tay kia giống như dính lên người, cô lay hồi lâu chợt nghe thanh âm của hân từ đỉnh đầu truyền đến,

“Còn không mau đi! Chẳng lẽ em muốn anh ối đầy người em?”

Chương 68: Đút hẩn uống canh

Cô lúc này mới nhớ hẩn hiện say rượu,mà người say rượu chuyện hay làm nhất chính là ói,lập tức không để ý bàn tay chạm vào ngực cổ ý hay vô ý, vội vàng đỡ hẩn khó khăn đi vào nhà.Đi tới đi tới cô lại nghĩ,chẳng lẽ nữ thư ký vừa rồi vịn hẩn hẩn cũng nđem tay khoác lên trước ngực người ta?

Thật vất vả diu hẩn vào phòng ngủ,hẩn buông cô ra liền xông ào vào phòng vệ sinh,cô thờ hồng hộc ngã ngồi trên ghế sa lon nghe trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nôn đau khổ khẽ nhẩn lại lòng mảy, thật không biết bọn họ đàn ông uống rượu nhiều vậy làm gì, làm bản thân nhếch nhác vậy mới hài lòng sao? Minh khổ còn liên lụy người khác.

Lấy điện thoại di động ra xem,đã mười giờ rưỡi,các cô ở ký túc xá tối mười giờ năm mười mới đóng cửa,nếu cô nhanh về có lẽ còn kịp, dù sao đã hộ tống hẩn bình an về đến nhà,cô một giây đồng hồ cũng không muốn sống ở chỗ này càng không muốn sống chung với hẩn,cho nên chỉ biết không ngừng mà nhắc nhở bản thân cô thực đã gả cho hẩn,mà chuyện thực này mỗi lần luôn làm ngực cô đau.

Nghĩ vậy cô cũng đứng dậy đem túi khoác lên vai, hẩn vừa lúc từ trong phòng rửa tay ra ngoài, vừa thấy bộ dạng cô muốn đi gương mặt vốn đã khó coi càng tối tăm,hẩn buồn phiền ngẩng đưa tay giặt xuống cả vạt dùng sức quăng ra ngoài, vừa lúc quăng dưới bàn chân cô,cô trực tiếp bị dọa đến lui về phía sau một bước.

Lần nữa gương mặt chỉ thấy hẩn đã nhào vào trên mặt giường lớn,không biết hẩn muốn làm gì, bắt quá bộ dạng này của hẩn nhìn cũng biết có ý làm cho cô thấy,cô thấy hẩn say nên nhẩn nhẩn không nói gì.

Đợi một lát thấy như cũ không có động tĩnh,trong không khí yên tĩnh nhìn hẩn yên lặng nằm trên mặt giường lớn, dưới ánh đèn lộ ra chập chòn mặt nghiêng có chút nản lòng,cô bỗng nhiên muốn nói gì. . .

Nhưng cuối cùng là người lý trí ,nắm chắc túi của mình tính mở miệng cáo từ,ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa,chỉ thấy bà quản gia kia trong tay bưng một chén canh đi đến,

“Phu nhân,đây là canh giải rượu nhà bếp nấu cho Lục tiên sinh,phu nhân đút ngài ấy uống sao!”

Hứa Luru Liễm còn chưa kịp phản ứng người phụ nữ kia gọi cô là gì,lời kế tiếp lời của bà khiến cô thiếu chút nữa đã bất tỉnh,bảo cô đút hẩn? Có làm hay không?

Cô tại sao phải bưng trà rót nước cho hẩn?Cô không phải người nào của hẩn nha? Coi như vợ trên danh nghĩa của hẩn ,nhưng cũng không phải cô cam tâm tình nguyện !

“Phu nhân? Phu nhân ——”

Người phụ nữ kia thấy cô chỉ đứng đó nhử mảy thật chặt chứ không đón chén canh,nhẩn nại gọi cô mấy tiếng. Người phụ nữ kia cũng là người thông minh, bà đương nhiên nhìn ra cô bài xích,nhưng giờ này khắc này đều chủ nhân hy vọng nhất ,hẩn có cô gái mình yêu nhất ở bên cạnh chăm sóc hẩn.

“Đừng gọi tôi như vậy!”

Hứa Luru Liễm phục hồi tinh thần tức giận nhìn người phụ nữ kia nói một câu, sau đó tiến lên túm lấy súp giải rượu trong tay hẩn.

Cô nhìn người nằm lỳ trên giường không nhúc nhích,nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu an ủi mình,Hứa Luru Liễm,thêm lần này! Thêm một lần thôi! Khi hẩn say rượu chăm sóc hẩn một lúc. Như vậy an ủi mình thật lâu,cô mới bưng súp đi tới trước mặt hẩn, tận lực làm cho giọng mình dịu đi ,

“Lục lão sư,thầy uống chút canh giải rượu đi?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đột phát bệnh bao tử

Cô hay quen gọi hẩn là Lục lão sư,cô rất không quen gọi tên hẩn hoặc bất kỳ lời gọi thân mật nào,cô cố chấp cho rằng cô vẫn gọi hẩn là Lục lão sư,thì giữ bọn họ vẫn đơn giản quan hệ thầy trò,chứ không phải quan hệ chồng vợ.

Người vốn nằm trên giường bỗng dưng mở mắt ra, đáy mắt u ám làm cho lòng cô hoảng sợ,còn chưa kịp phản ứng hẩn đã bực tức đứng dậy vung tay

lên lật đổ chén canh trong tay cô thanh âm thể lương vang lên,

“Tránh ra!”

Cô còn ngẩn người nhìn mảnh sứ vỡ vụn đầy đất,hắn đã từ trên giường đứng lên giơ tay lên nắm được người cô ép cô nhìn thẳng hắn,

“Hứa Lưu Liễm,em không cần anh giả mù sa mưa,anh cũng vậy không cần em giả mù sa mưa!”

“Anh không cần em đồng tình,thương xót, không cần quan tâm anh !”

Lục Chu Việt dùng sức nắm cô cũng mặc kệ cô đau đớn hay không, con người đồ tợn tàn ác,

“Hoặc trong lòng em chân chính quan tâm anh, hoặc em đừng diễn trò trước mặt anh!”

Mới vừa phun ra một tràng để cho dạ dày hắn dễ chịu một chút, nhưng buồn phiền trong lòng càng thêm nặng nề,hắn nhắm mắt lại liền nhớ lại hình ảnh tối nay ở phòng ăn cô và Bành Duy Triết trai tài gái sắc đứng chung một chỗ,liền nhớ lại cô ngay cả thấy hắn uống rượu say cũng không dũa, liền nhớ lại cô vừa rồi lớn tiếng bảo quản gia không được gọi cô như vậy, liền nhớ lại cô không chịu dứt hắn uống canh,cũng không biết cảm giác say haythương tâm quá độ,tóm lại hắn lần đầu tiên lần đầu tiên phát cáu trước mặt cô.

Hứa Lưu Liễm bị hắn nắm đến đau, đau đến mắt ngấn nước,bất quá cô vẫn cắn môi thật chặt không để cho nước mắt rơi xuống,cô giương mắt nhìn hắn đang nổi giận hắn cười lên,

“Lục lão sư,nếu thầy biết em giả mù sa mưa,diễn trò, nếu chính thầy cũng nhìn không được ,như vậy xin ngài bỏ qua cho em, có được hay không?”

Hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, buông tay cô ra chỉ vào cửa giận không kềm được rống,

“Đi! Đi cho tôi! Tàn tỵ,nhanh đưa cô ta đi!”

“Lục tiên sinh, này. . . . .”

Đổi lại Tàn tỵ có chút khó xử đứng ở nơi đó, nước mắt Hứa Lưu Liễm đúng là rơi xuống,không biết bởi vì bị hắn nắm đau,hay là bị lời lạnh lùng ác độc của hắn làm bị thương,cô giơ tay lên lau nước mắt cất bước chạy ra ngoài cửa,nhưng phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng Rầm, sau đó người phụ nữ kia hoảng sợ la lên,

“Lục tiên sinh? Lục tiên sinh ngài làm sao?”

Cô dừng bước quay đầu lại nhìn qua, chỉ thấy sắc mặt hắn tái nhợt ngã nhào trên đất ,hai tay ôm chặt bụng gương mặt thống khổ nhăn thành một đoàn,trên trán rí ra mồ hôi to như hạt đậu,cô cũng có chút sợ hãi tạm thời quên hắn vừa rồi hung dữ đuổi cô đi,vội vàng chạy tới ngồi chồm hổm xuống hỏi hắn,

“Anh,anh làm sao?”

Dạ dày Lục Chu Việt đang quặn đau khó khăn mở mắt ra nhìn người trước mặt,rõ ràng chính hắn đuổi cô đi,nhưng khi nhìn cô thật xoay người rời đi, hắn lại giận đến muốn chết.Đó chỉ là lời nói nhảm,hắn làm sao đuổi cô đi chứ? Nhưng cô hết lần này tới lần khác chết tiệt định bỏ đi.

Bây giờ thấy cô xoay người trở lại, hắn đưa tay bắt được tay cô nắm chặt không buông,

“Dừng!”

Cô lần này không có né khỏi hắn,

“Anh đừng nói gì nữa,mau gọi điện thoại gọi xe cứu thương!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Anh ấy trở lại

Trong bệnh viện,người mặc áo khoác trắng Đường Dục Hàn cho ra kết quả chẩn đoán cuối cùng: Say rượu quá độ cộng thêm lửa giận công tâm dẫn đến xuất huyết dạ dày,dạ dày,cần nằm viện trị liệu một tuần.

Nghe nói Đường Dục Hàn trước khi sa vào hắc đạo là một bác sĩ y thuật cao siêu, sau bởi vì nguyên nhân bất đắc dĩ mới dấn thân vào sự nghiệp hắc đạo,nhưng cuối cùng không quên được chuyên nghiệp mình thích nhất,đã xây dựng một bệnh viện để anh em hắn ở, bất kể thành phố lớn nhỏ đều có

bệnh viện hẳn mở thuận tiện phục vụ việc cho bọn hắn.

Chờ xử lý xong Lục Chu Việt đưa vào phòng bệnh, nhìn thấy anh em mình áo quần xốc xếch mặt mũi tiều tụy, ngay cả hắn từ trước đến giờ nhơ nhĩ cũng không khỏi cau mày lạnh lùng lên án nhóc con kia,

“Hứa Luru Liễm, cô có phải không chọc Lục lão đại tức chết cô không cam lòng không hả? Chọc hắn tức đến vào bệnh viện cô mới hài lòng có phải không?”

Nói về điểm này hẳn đành nén giận, vừa định ngủ ngon giấc thì nhận được điện thoại vô cùng lo lắng chạy tới bệnh viện, Lục lão đại của hắn bây giờ không phải đang ôm nhóc con này ân ái triền miên sao? Tại sao ngược lại vào bệnh viện?

Hứa Luru Liễm bị hắn lên án như vậy, lửa giận tích trữ trong lòng thoáng cái tắt cả dâng lên không khách khí theo sát cái lại Đường Dục Hàn.

“Anh tại sao đem tất cả sai lầm đẩy tới trên người tôi? Là tôi cả đêm không ngừng khuyên hắn uống rượu sao? Chẳng lẽ mấy người các người cũng chưa từng sai sao?”

Những người đàn ông này tại sao không nói đạo lý vậy? Đem tất cả lỗi đẩy tới trên người cô? Cô cũng giận hắn, nếu như trước đó hắn không uống rượu nhiều vậy, cô làm gì chọc hắn tức, hắn cũng không vào bệnh viện.

“Cô.... cô ....cô.....”

Đường Dục Hàn không nghĩ tới cô có thể nhanh mồm nhanh miệng phản bác hắn, trong lúc nhất thời không biết làm sao nói rõ với cô, đành phải chuyển hướng trên giường bệnh người khác, “Lục Chu Việt, anh nhìn xem đáng về cô ta đi, ta thân phận gì, cô ta lại dám hô to gọi nhỏ với ta!”

Không nghĩ tới người nọ trên giường bệnh không đứng bên phe hắn, ngược lại không lạnh không nóng liếc hắn một cái,

“Thân phận của cậu tôn quý đến đâu, cao tới đâu cũng phải dựa dẫm vào tôi, bàn về thân phận cậu nên gọi cô ấy một tiếng chị dâu, cô thét cậu mấy câu thì thế nào?”

Đường Dục Hàn trông mắt đen đẹp tròn trĩnh thiếu chút nữa phun ra máu, này này này, đây là anh em tốt của hắn sao? Anh em tốt của hắn giờ này khắc này giảng cho hắn câu thành ngữ cái gì gọi “trọng sắc khinh bạn”

Hứa Luru Liễm vốn vì việc hại hắn bệnh dạ dày tái phát mà trong lòng cảm thấy đau, hôm nay gặp được hắn nói thay cô, trong lòng không khỏi càng thêm khó chịu, cũng... không hề để ý tới hắn và Đường Dục Hàn, mà Đường Dục Hàn thì hung hăng tròn mắt nhìn cô một cái sau đó xoay người rồi đi.

Trên giường bệnh Lục Chu Việt nhìn thoáng qua người đứng nơi đó không nói được lời nào, chậm rãi mở miệng,

“Bên cạnh có một phòng để nghỉ ngơi, em ngủ một giấc đi!”

Cả đêm vì hắn say rượu gây chuyện khiến cho tất cả mọi người rất không vui, nhưng đó căn bản không phải nguyện vọng ban đầu của hắn.

Cô cúi đầu đi vào bên trong, điện thoại di động bỗng nhiên lại vang lên, cô đón điện thoại mới vừa đi một bước bỗng dừng lại, sắc mặt cũng thoáng cái trở nên trắng bệch, điện thoại nắm trong tay rơi thẳng tấp xuống, bốp một tiếng nặng nề rơi xuống mặt đất cô hoàn toàn không biết. Hắn nhìn đáng về cô tâm thần hoảng hốt trực tiếp nhỏ kim tiêm trên mu bàn tay vọt tới trước mặt cô lo lắng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hứa Luru Liễm hai mắt không có bất kỳ tiêu cự mặc hắn lung lay hồi lâu đều nói không ra một câu, bởi vì vừa rồi trong điện thoại Hạ Vi Lương do dự thật lâu mới khó khăn mở miệng,

“Luru Liễm, tớ hôm nay... . . . . Nghe bạn học nói, nói Trần Thanh Sở —— trở về!”

Lục Chu Việt khom lưng nhặt lên điện thoại của cô, trong loa mơ hồ truyền ra giọng của Hạ Vi Lương,

“Ê, Luru Liễm Luru Liễm? Cậu đang nghe sao? Bọn họ nói hắn hiện tại đã trở về Ôn Thành!”

Sắc mặt của hắn cũng bất ngờ thay đổi, hắn dĩ nhiên biết, hắn trong miệng Hạ Vi Lương nói chính là người nào.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Những thứ chuyện cũ kia

“Vi Lương... . .”

Nghe Hạ Vi Lương nói ,môi Hứa Lưu Liễm giật giật,vô lực lắm bấm tên Hạ Vi Lương .

Cô nhớ tới lớp mười năm ấy lúc cô quyết định quen với Trần Thanh Sở, Hạ Vi Lương cũng kịch liệt phản đối, trong đời cô lần đầu tiên yêu một người,nên trong lòng tràn đầy hy vọng có thể nhận được chúc phúc của bạn tốt,lại không nghĩ rằng Hạ Vi Lương từ trước đến giờ hi hi ha ha giọng nói trịnh trọng ra ý phản đối,cô rất không cam tâm cũng rất tức giận,hai người chẳng bao giờ cãi nhau lần đầu tiên chiến tranh lạnh.

Nhưng chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh,cô cũng không muốn mất đi người bạn Hạ Vi Lương này, cho nên sau đó đi tìm cô,hiếm thấy hai đầu lông mày Hạ Vi Lương nhíu chặt,

“Lưu Liễm,thật ra bản thân cậu cũng hiểu rõ,trong lòng cậu cất giấu quá nhiều đồ,mẹ cậu bệnh,quan hệ của cậu và cha mình,quan hệ mẹ cậu và cha, vân vân, những thứ này đều làm cho cậu nặng nề,nặng nề,Trần Thanh Sở mặc dù là ánh mặt trời,nhưng không đủ để chiếu sáng đáy lòng của cậu,cậu cần là một người đàn ông trầm ổn biết bao dung cậu, thương yêu cậu,chỉ cần cậu cần hẳn có thể đảm nhận bất cứ vai nào, hẳn có thể là bạn của cậu,người thân, huynh trưởng hoặc là cha!Vân vân”

Đối mặt những lời nghiêm túc của Hạ Vi Lương,một câu nói đều nói không được,cô thừa nhận Hạ Vi Lương nói rất đúng, Hạ Vi Lương chính là huệ chất lan tâm, một người có thể thấu hiểu trong lòng bạn, đây cũng là nguyên nhân tại sao cô tính tình lạnh lùng và Hạ Vi Lương có thể trở thành bạn tốt .

Cô cuối cùng không có nghe lời Hạ Vi Lương quen với Trần Thanh Sở, bởi vì cô không muốn bỏ qua một tia ánh sáng mặt trời khó xuất hiện trong đời,dĩ nhiên Hạ Vi Lương cuối cùng cũng tôn trọng lựa chọn của cô.

Sau đó Lục Chu Việt xuất hiện,Hạ Vi Lương thường xuyên ở trên lớp Anh ngữ nói với cô,

“Lưu Liễm Lưu Liễm,cậu nhìn xem,người đàn ông trầm ổn cơ trí trên bục giảng kia mới là người thích hợp với cậu đấy!”

“Lưu Liễm Lưu Liễm,cậu nhìn xem,ánh mắt Lục lão sư nhìn cậu thâm tình biết bao,nồng đậm đến muốn hòa tan người!”

Thì ra Hạ Vi Lương cả khóa đều ngắm hán, bắt quá điều này cũng cũng không trách được Hạ Vi Lương, kể từ khi hán dạy lớp Anh ngữ bọn họ, mỗi lần lên khóa lớp học đặc biệt yên tĩnh,nam sinh là bị cách ăn nói êm dịu thuyết phục,còn nữ sinh lại bị bề ngoài hán mê hoặc.

Khi đó Hứa Lưu Liễm đã nhận thấy chút ít hán thích mình,nhìn Hạ Vi Lương cô không tự chủ ngẩng lên mắt nhìn sang bục giảng, vừa lúc đối diện ánh mắt không biết là cố ý hay là vô ý nhìn sang

Ánh mắt của hán rất dễ nhìn,con ngươi đen như thạch còn đường viền thâm thúy,quan trọng nhất ánh mắt hán,mặc dù luôn gọn sóng không sợ hãi,nhưng làm cho người ta thấy sắc bén,bị hán phát hiện cô đang len lén đánh giá hán sau mặt của cô thoáng cái liền đỏ, vội vàng cúi đầu tức giận trả lại Hạ Vi Lương

“Hạ Vi Lương,cậu đứng ở nơi đó nói hươu nói vượn,cậu cho rằng mình thật sự là chuyên gia tình yêu sao!”

Chỉ chốc lát sau Hạ Vi Lương đã ghé cô truyền qua tờ giấy ,

“Đáng tin đấy,Hứa Lưu Liễm,cậu đừng hoài nghi năng lực phán đoán của tớ có được không, làm một tác giả tiểu thuyết ngôn tình thâm niên,tớ có thể nhìn thấu kết cục của các người,Ồ,đáng tiếc tớ nhìn không thấy của mình!”

Đối với cô già mồm cãi lại,Hứa Lưu Liễm bắt đắ dĩ đảo cặp mắt trắng dã vừa định lấy bút lại,trước mặt cô bỗng nhiên có một bàn tay đưa qua,bàn tay kia khớp xương rõ ràng thon dài,còn mang theo nhàn nhạt mùi thuốc lá,cô sợ hết hồn kinh ngạc giương mắt nhìn về phía người đó,liền phát hiện người vừa rồi còn đang giảng bài trên bục,không biết lúc nào đã đứng bên cạnh bàn cô,nheo mắt ngó chừng tờ giấy trong tay cô,giống như bắt được cô không để ý nghe bài còn làm chuyện riêng, cô nhất thời tròn tròn mắt.

Đang lúc sợ sệt tờ giấy trong tay cô đã bị hán lấy,cô nhất thời quần bách hận trên mặt đất không có kẻ hở để cô chui vào,phía trên ghi chút ít lời cô nói với Hạ Vi Lương,còn bao gồm cả đoạn Hạ Vi Lương nói hán là người đàn ông thích hợp với cô. . . . .

Cô tinh tường nghe được thanh âm hít không khí của Hạ Vi Lương ngồi phía sau cô,cô dùng sức cúi đầu không dám nhìn hán, trong lòng thấp thỏm âm thầm mắng Hạ Vi Lương,cũng không biết hán sau khi thấy sẽ nghĩ như thế nào,không biết có phải giống như lần trước. Phạt cô viết định nghĩa mười mấy lần,cô xem như sợ bị hán phạt.

Sau khi hán nhìn tờ giấy nửa ngày trời,tiếp theo ném cho Hạ Vi Lương đã sớm vui đầu xuống bàn một câu,

“Hạ Vi Lương,em quan sát vô cùng cẩn thận,nói cũng rất đúng!”

“Hả?”

Phía sau Hạ Vi Lương rất hiển nhiên không nghĩ tới hán lại nói như vậy, ngây ngốc hỏi ngược lại một tiếng.Cô cũng không yên lòng len lén giương mắt nhìn,chỉ thấy hán nhếch môi cười hàm ý sâu sa nhìn cô,sau đó thu lấy tờ giấy kia xoay người thông dong đi tới bục giảng,cô nhìn thấy khóe miệng của hán tựa hồ khẽ vung lên, giống như trong lòng thật vui vẻ,những khóa tiếp theo cô cũng không có dũng khí ngăn đầu.

Sau khi tan lớp, Hạ Vi Lương ở g bên tai cô một lần lại một lần nói nhỏ,

“Ai ya, Lưu Liễm,cậu nói xem Lục lão sư có thể nhìn thấy tớ nói chuyện thay thầy ấy,cho nên cuộc thi cuối kỳ dàn xếp cho điểm số tớ tốt hơn hay

không?”

Anh nghĩ là hạng mục Hạ Vi Lương kém nhất, cô thường nói cô sau này muốn làm người chuyên Trung văn, cùng ngoại ngữ không đội trời chung.

Hứa Lư Liễm bị cô không tìm không phải nói giận đến muốn học máu, dứt khoát cúp điện thoại nghe nhạc không hề để ý đến cô.

Hứa Lư Liễm không biết bản thân tại sao chợt nhớ tới những chuyện cũ này, đợi đến lúc cô phục hồi tinh thần, bên tai vang lên thanh âm đau lòng của Hạ Vi Lương,

“Chào Lư Liễm, tớ đi thăm cậu nha!”

Hạ Vi Lương nói một câu dịu dàng như vậy, nước mắt Hứa Lư Liễm thoáng cái rơi xuống, vừa bắt đầu cô chẳng qua che miệng để nén tiếng khóc nức nở, càng về sau cô càng lớn tiếng khóc, thậm chí như người bệnh tâm thần, cô ôm mình thật chặt ngồi chồm hổm theo lan can bờ sông khóc rống, tiếng khóc vang lên bên bờ sông yên tĩnh có vẻ bi thương, may bây giờ là đêm khuya, bờ sông đã không có người nào.

Xa xa đi theo phía sau cô hai người đàn ông vạm vỡ cũng tiếng khóc bất thành linh của cô khiến cho không biết làm sao, vội vàng gọi điện thoại báo cáo tình huống cho Đường thiếu gia, trong điện thoại Đường Dục Hàn chẳng qua nặng nề thở dài một hơi, phân phó bọn họ chuẩn bị tốt tất cả thuận lợi đưa cô trở về trường học sau đó cúp điện thoại.

Đứng ở ngoài phòng bệnh, Đường Dục Hàn nhìn Lục Chu Việt bởi vì tăng lượng thuốc mới ngủ thật say, một đôi mày rậm đẹp mắt nhíu lại thật chặt, tình trạng như vậy để cho hắn nhớ tới một lời ca: Người liều lĩnh để cho cô tựa vào bờ vai mình, mà cô hết lần này tới lần khác làm cho người thất vọng thậm chí làm cho người tuyệt vọng.

Hứa Lư Liễm vừa khóc vừa nói với Hạ Vi Lương,

“Vi Lương, đừng nói cho hắn biết tớ ở chỗ này! Đừng nói cho hắn biết tất cả chuyện của tớ! Để cho hắn cứ như vậy quên tớ đi. . . . .”

Hiện tại cô đã lấy người khác, cho dù Trần Thanh Sở tìm được cô thì phải làm thế nào đây? Cô và người đàn ông kia gắn bó với nhau, cô không chịu nổi như vậy làm sao có thể đối mặt với thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời kia? Nếu ba năm không gặp mặt không liên lạc cũng không có quên đi, vậy thì kéo dài như vậy đi, cùng lắm thì mỗi một ngày tìm sinh sôi xé rách đau đớn mà thôi không chết đã là may rồi.

Mặc dù cô không biết tại sao ba năm qua Trần Thanh Sở một chút tin tức cũng không có, nhưng cô tin tưởng hắn nhất định là có nỗi khổ tâm, tựa như ban đầu hắn rời đi, cho nên cô không trách hắn.

Hạ Vi Lương cũng bị cô làm sắp khóc lên, hít lỗ mũi an ủi cô,

“Được, được, cậu nói không nói cho hắn biết tớ sẽ không nói! Lư Liễm, cậu muốn khóc thì cứ thoải mái khóc, tớ ở chỗ này phụng bồi cậu!”

Nước mắt của Hứa Lư Liễm rơi càng mạnh hơn, kể từ khi bị buộc gả cho hắn tới nay đây là lần đầu tiên cô khóc thoải mái như vậy, tiếp theo cô cũng không biết mình khóc bao lâu, lúc xoay người phát hiện vừa tới một chiếc xe taxi, liền ngoắc ngăn lại trở về trường học.

Sau khi trở về tức xá của mình Quản lý lần đầu tiên không ngủ, cũng không có mắng cô, chẳng qua là vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn cô một cái mở cửa cho cô, vẫn còn trong tâm trạng hoảng hốt cô căn bản không có phát hiện có chuyện không ổn, dĩ nhiên mở cửa tức xá lại tránh không được bị bọn Lại Mỹ Lâm chằm chọc một trận, cô không còn tâm tư để ý đến các cô ấy, bỏ lên giường của mình sau đó ngủ say.

Trong giấc mộng cô tựa hồ mơ tới thiếu niên rực rỡ kia.

Khi đó Lư Liễm mới vừa lên lớp mười luôn thích một mình ở thư viện, cô cảm thấy chỉ có đọc sách mới có thể làm cho nội tâm cô yên tĩnh. Vào một buổi chiều vắng vẻ, cô từ lầu hai thư viện mượn sách đi ra ngoài, mới vừa nhắc chân chuẩn bị xuống thang lầu, trong bụng bỗng nhiên một cổ nóng rực ả ướt trào ra, cô nhất thời hoảng sợ cả người ra mồ hôi lạnh

Nguy rồi! Mười bảy tuổi Lư Liễm trở nên muộn, mới vừa qua không mấy lần nghỉ lễ, cho nên đối với chuyện như vậy có chút ngăn cản không được, nóng rực càng ngày càng mãnh liệt, cô vịn thang lầu đứng ở nơi đó không biết làm sao, trên người quần áo thật mỏng căn bản không ngăn được dòng mãnh liệt kia.

Nhưng vào lúc này, dưới bậc thang truyền đến một trận âm ỉ, tựa hồ có lớp học đi lên khóa, cô dưới tình thế cấp bách vội vàng chạy đến góc tường bên cạnh thang lầu dựa lưng về phía vách tường, cúi đầu mặt đỏ tới mang tai ôm sách lặng lẽ đứng ở đó chờ đợi người này đi qua.

Mà theo đám người đi lên có Trần Thanh Sở, mắt sắc phát hiện bóng dáng thất kinh kia, dĩ nhiên cũng nhìn thấy trên quần cô có màu đỏ sẫm. Trên khuôn mặt tuấn mỹ trong nháy mắt hiện lên vẻ lúng túng, dù sao hắn cũng là nam sinh. Dĩ nhiên hắn cũng đã nhận ra cô lúng túng, liền cố ý thả chậm cước bộ đi ở cuối cùng.

Lư Liễm ra sức cúi đầu cũng không nhúc nhích đứng ở đó, đợi đám người dần dần tản đi, sắc mặt của cô cũng càng ngày càng tái nhợt, bụng truyền đến một trận kịch liệt quặn đau làm cho trán cô đổ mồ hôi hột, cô suy yếu đưa tay vịn tường, vừa nhắc mắt lên chợt thấy trước mặt có một người, cô không khỏi cúi đầu mắng một câu, chết tiệt hắn tại sao còn chưa có đi!

Cô tức giận đỏ mặt trừng hắn, cậu ta nhìn đáng vẻ cô đỏ mặt lúng túng bỗng nhiên phụt bật cười một tiếng, thật ra thì lúc ấy trong lòng Trần Thanh Sở cũng không có ác ý, hắn chỉ là đang nghĩ, Hứa Lư Liễm người lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm trong truyền thuyết? Rõ ràng chính là một tiểu thiên sứ

xinh đẹp đáng yêu.

Lưu Liễm thấy hắn cười càng thêm lúng túng, vừa định mở miệng mắng hắn chợt phát hiện đồng phục trên người hắn mặc có áo khoác, vừa vội vàng gọi lại hắn, “Bạn, bạn học. . . . .”

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn để cho màu đỏ trên mặt Lưu Liễm càng đậm, cô cuống quýt mở mắt khác, xoay chuyển mở miệng,

“Có thể mượn áo khoác đồng phục của bạn. . . . . mượn, cho tôi mượn dùng một chút!”

Trước đây bọn họ là hai người hoàn toàn xa lạ, cô bỗng nhiên mượn áo khoác người ta, trong lòng cô cũng có chút thấp thỏm không biết hắn có cho mượn hay không, đang lúc cô cho rằng hắn sẽ không cho mượn, đột nhiên cảm giác được ngang hông căng thẳng, hắn đem đồng phục học sinh thắt ở ngang hông phủ nơi lúng túng của cô, một giây sau cô đã bị người đó ôm vào trong ngực.

“Ký túc xá của cô ở tầng mấy?”

Thanh âm dễ nghe của hắn vang lên trên đỉnh đầu cô, mặt cô đã hồng đến giống như trái cà chua đỏ mọng, uốn tại trong lòng ngực hắn rầu rĩ phun ra mấy chữ,

“Tầng 3. . . . .”

Hắn nhất định là nhìn thấu cô bởi vì đau bụng mà sắc mặt tái nhợt, cũng biết cô khó đi, cho nên ôm cô trực tiếp đi đến ký túc xá của mình.

Tình yêu của hắn chính là từ nơi này một thoáng vậy bắt đầu .

Sau đó lại là cô và hắn thông qua đồng phục học sinh mà dần dần hiểu rõ, cũng dần dần thành một đôi trai tài gái sắc ngọt ngào. Khi đó cô bởi vì biết mình có liên quan đến Hứa Định Biên mà tâm trạng rất nặng nề, sự xuất hiện của hắn làm cho cô cảm thấy bầu trời thoáng cái trong xanh rất nhiều, cuộc sống cũng thoáng cái tốt đẹp hơn.

Nhưng không biết tại sao, hình ảnh ám áp ngọt ngào thoáng cái xoay chuyển đến lớp mười hai năm ấy, sau giờ tự học, Trần Thanh Sở hẹn cô gặp mặt ở thao trường, cô đi đến còn chưa kịp tựa vào trong ngực hắn, đã thấy mặt hắn lạnh lùng lui về phía sau một bước, “Hứa Lưu Liễm, chúng ta chia tay đi!”

Mặt cô tràn đầy nụ cười thoáng cái cứng ngắc, hồi lâu cô mới nghe được giọng mình run rẩy hỏi lại,

“Tại sao?”

“Lớp mười hai anh muốn chuyển tâm vào bài vở!”

Trần Thanh Sở chợt quay lưng đi, thân thể cao to ở dưới ánh trăng lộ ra lạnh lẽo, cuối cùng hắn thêm một câu,

“Hơn nữa, anh không thích em!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Nhớ như vậy

Cô vẫn nhớ được những lời vô tình từ trong miệng hắn nói ra lúc đó trái tim cô thoáng cái đau đớn, đau đến cô chỉ có thể níu lấy ngực từng ngậm từng ngậm thở, đau khổ của cô rõ ràng ấy, nhưng hắn ngay cả quay đầu lại liếc mắt nhìn cũng không có, thân nhiên để cô đứng ở chỗ đó thần thờ.

Hồi lâu thấy cô không có bất cứ động tĩnh gì, hắn cất bước tính rời đi, cô cũng không biết nơi nào có sức lực, xông lên phía trước kéo chặt tay hắn giọng nói kiên định,

“Trần Thanh Sở, em không đồng ý chia tay!”

Cô không hiểu, tại sao một ngày trước còn tốt lắm bỗng nhiên hắn nói chia tay, một ngày trước cuối tuần, bọn họ còn cùng nhau đi dạo phố, cùng đi uống cà phê, cùng đi đánh bóng chuyền, cùng nhau nói đùa, cùng hôn nhau ngọt ngào, tại sao thời gian một ngày bọn họ từ người yêu ngọt ngào biến thành người xa lạ?

Cô nhận thấy được người hắn cứng đờ, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng một chữ cũng không nói, chỉ lạnh lùng vạch bàn tay nắm chặt tay hắn, cô thoáng cái khóc lên,

“Thanh Sở, em không muốn chia tay, em không muốn——”

Hắn chỉ mím môi không nói được lời nào vạch tay cô, lực đạo của cô làm sao là đối thủ của hắn, không đầy một lát tay cô đã buông ra tay hắn, hắn vừa được giải thoát liền nhanh chóng chạy ngoài, cô dùng sức đưa tay muốn bắt hắn, hai thước, một thước, năm mươi centimet, ba mươi centimet, mười centimet. . . . . Lúc cô muốn đưa tay bắt được hắn, bên tai bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm điếc tai nhức óc, tay cô run lên, hắn thoáng cái biến mất trước mắt cô.

“Thanh Sở! Cách”

Cô hô to một tiếng từ trong mộng thức tỉnh.

“Ồ! Thanh Sở? Nghe hình như là tên của một nam sinh, yêu đến nằm mơ cũng thấy à!”

Một đạo âm thanh chói tai vang lên, sau đó kèm theo mấy tiếng cười giễu cợt.

Hứa Lưu Liễm đau khổ mở mắt ra từ trên giường ngồi dậy, lúc này mới phát hiện thì ra thanh âm điếc tai nhức óc vừa rồi do bọn người Lại Mỹ Lâm mở âm nhạc, không cần nghĩ cũng biết các cô ấy nhất định cố ý, ánh mắt của cô thoáng cái ảm đạm, nhìn chằm chằm mấy người kêu gọi ngồi ở chỗ đó, nếu như đây là trong ngày thường, cô sẽ cắn răng không thêm để ý tới các cô ấy, nhưng hôm nay không được!

Bởi vì nếu như không phải thanh âm vui vẻ kia, cô sẽ đuổi kịp Thanh Sở, hắn sẽ trở lại bên người cô, bọn họ sẽ tiếp tục tương thân tương ái ở với nhau! Biết rõ đây chỉ là giấc mộng, cô như cũ bởi vì không giữ được hắn mà đau đến không muốn sống, còn có ý nghĩ điên cuồng muốn đánh người!

Bọn người Lại Mỹ Lâm bị ánh mắt cô bỗng nhiên hung ác sợ hết hồn, nhưng vẫn cho là cô không dám làm gì các cô, tiếp tục đắc ý mở nhạc,

“Có người gần đây thường xuyên không về nhà ngủ, nghe nói là kiếm được một người giàu có, buổi sáng hôm đó còn có người đã gặp cô từ trên xe đất liền đi xuống đây!”

“Tắt nhạc mau!”

Hứa Lưu Liễm hít một hơi thật sâu đè nén lửa giận lạnh lùng mở miệng, cô không phải là người thích sinh sự, cô nghĩ nếu như các cô ấy tắt nhạc để cô có giấc ngủ thanh tĩnh, nếu không cô sẽ âm thầm cùng các cô.

“Hứa Lưu Liễm, cô cho rằng cô là người nào? Dám dùng giọng ra lệnh với tôi ——”

Bất quá lời của Lại Mỹ Lâm còn chưa nói hết, Hứa Lưu Liễm nhắc lên chặn tung mình từ trên giường nhảy xuống, tiến lên hung hăng giật xuống nguồn điện máy tính của Lại Mỹ Lâm, âm nhạc ảm đạm im lặng, bọn người Lại Mỹ Lâm đương nhiên không nghĩ tới cô từ trước đến giờ im lặng không lên tiếng không phản kháng lại dám làm thế, trong lúc nhất thời cũng bị động tác của cô làm sợ hãi.

Sau đó Lại Mỹ Lâm kịp phản ứng, dùng ngón tay vỗ cái bàn đứng lên chửi ầm lên,

“Hứa Lưu Liễm, đồ hèn hạ này. Cô dám đụng đến đồ của tôi!”

Hứa Lưu Liễm dùng khí lực cả người cho một cái tát roi trúng trên mũi Lại Mỹ Lâm, mấy ngày qua trong lòng cô vẫn tồn tại lửa giận, lúc này thoáng cái bộc phát trên người Lại Mỹ Lâm, nuông chiều từ bé Lại Mỹ Lâm nhất thời đau đến che tay kêu rên lên, cô ngó chừng Lại Mỹ Lâm tàn bạo quẳng xuống lời tàn nhẫn,

“Lại Mỹ Lâm. Con mẹ nó đừng tưởng rằng ba năm qua tôi nén giận thì có thể ức hiếp, tôi chỉ là lười không chấp nhận với đám người thô tục mà thôi, tôi hôm nay sẽ không nhịn nữa, bắt đầu từ bây giờ đến tốt nghiệp cô tốt nhất không nên chọc tôi, nếu không tôi sẽ cho các cô chết vô cùng thảm, không tin thì thử xem!”

Thấy cô nói chuyện xen lẫn chửi tục, sắc mặt Lại Mỹ Lâm thoáng cái trắng bệch, đương nhiên là cô sợ, Hứa Lưu Liễm cười lạnh một tiếng, xoay người lên giường che đầu tiếp tục ngủ, các cô ấy bất quá là bắt nạt kẻ yếu mà thôi, trước kia cô nén giận để các cô đập lên đầu, hôm nay cô hung dữ các cô ấy sẽ không dám như vậy nữa.

Phía dưới truyền đến thanh âm Lại Mỹ Lâm nhỏ giọng mắng, bất quá các cô cũng không dám mở lại nhạc trong máy tính, chỉ chốc lát sau cô lại nghe truyền đến thanh âm đóng cửa, chắc là các cô rời khỏi tức xá, cô lúc này mới ngủ tiếp, tối hôm qua hành hạ đến tối, cô khóc một trận có chút kiệt sức.

*

Cùng lúc đó trong bệnh viện Lục Chu Việt đã ngủ say sưa, Đường Dục Hàn vì để cho hắn nghỉ ngơi thật tốt, cho nên dùng thuốc để hắn ngủ đến giữa trưa, dĩ nhiên những thuốc này do Đường Dục Hàn tự mình nghiên cứu chế tạo trong công ty dược của mình, đối với người thì vô hại. Chờ hắn. . . tỉnh lại đã là giữa trưa, trong phòng vừa lúc có y tá đi vào kiểm tra, hắn giương mắt nhìn chung quanh phòng bệnh trông rộng xa hoa, chưa từ bỏ ý định hỏi,

“Có người đến thăm tôi không?”

Y Tá nghiêng đầu nghĩ, “Có vị tiểu thư xinh đẹp ——”

“Cô ấy ở đâu?”

Lời của y tá còn chưa nói hết hắn đã vội vàng cắt đứt, y tá nghiêm túc giải thích với hắn,

“Cô ấy nói có chút văn kiện cần chữ ký của ngài, bắt quá thấy ngài còn đang ngủ cho nên những văn kiện kia đã đưa đến nơi Đường viện trưởng chúng tôi, rồi cô ấy rời đi, cô ấy nói ngài sau khi ký xong thì gọi điện thoại cho cô ấy!”

Ánh mắt của hắn thoáng cái ảm đạm xuống, trong một đêm cầm đã có râu làm cho khuôn mặt thêm vài phần thô lương, tình lại người muốn gặp đầu tiên chính là cô ấy, không gặp được cô hắn lại nghĩ có phải hắn tình lại quá muộn nên cô đã rời đi, hắn quá nhớ cô cho nên nhất thời vọng động hỏi người đến ở đâu, nhưng thì ra người đó là Lâm San Ni.

Khóe miệng có chút tự giễu, Lục Chu Việt, người cho rằng người là ai? Người cho rằng cô ta sẽ để người ở trong lòng giống như người để cô ấy trong lòng sao, sáng sớm đến thăm người sao?

Đường Dục Hàn cầm chút ít văn kiện Lâm San Ni mang đến ném cho hắn, thấy vẻ mặt chán nản trong lòng lập tức hiểu mấy phần, Trác Thỉnh Phong và Diêm Hạo Nam nghe nói chuyện hắn nằm viện cũng tới đây thăm hắn, ba người bọn họ vốn định hôm nay rời khỏi thành phố N trở về căn cứ riêng của mình.

Trác Thỉnh Phong sau khi ngồi xuống không bao lâu không tìm không phải mở miệng,

“Hà? Lục lão đại, tiểu nha đầu nhà cậu tại sao không có ở đây hầu hạ cậu?”

Diêm Hạo Nam trực tiếp bay lên một cước đá vào ghế ngồi của Trác Thỉnh Phong, tiểu tử này, thật là tự vạch áo cho người xem lưng, không thấy được sắc mặt Lục lão đại đang khó coi sao?

Quả nhiên chỉ thấy đang cúi đầu ký văn kiện mặt Lục Chu Việt trầm xuống, một văn kiện trong tay đã ngã văng ra ngoài, Trác Thỉnh Phong vừa thấy tình huống không ổn, vội vàng đứng dậy,

“Ack, Lục lão đại, tớ còn phải lên máy bay, cáo từ trước Hmm!”

Bắt quá sau khi trốn ra được hắn len lén cười, hắn dĩ nhiên biết tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ không đến thăm Lục lão đại, hắn cố ý kích thích Lục lão đại một chút, để hắn không nhận được chủ động gọi điện thoại gọi cô tới đây.

Đống văn kiện rơi hỗn độn đầy đất được một đôi ngón tay trắng nõn nhặt lên Lâm San Ni mặt mũi bình tĩnh ôm những văn kiện kia đi tới trước mặt hắn,

“Lục tổng, mấy phần văn kiện dưới buổi trưa cần dùng!”

Cô biết gặp phải chuyện gì hắn cũng sẽ không buông tha công việc. Quả nhiên chỉ thấy hắn tức giận lại lần nữa nhận lấy, cầm lấy bút cực kỳ nhanh ký chữ, Lâm San Ni đứng ở nơi đó nhìn trên mặt hắn không thể che hết âm ý, trong lòng không khỏi cảm thán cô bé lạnh lùng kia.

Ở bệnh viện hết ngày thứ nhất, bóng người cô căn bản không có xuất hiện, thậm chí ngay cả điện thoại ngay cả tin nhắn cũng không có, sắc mặt Lục Chu Việt đen đến tất cả mọi người không dám nhích tới gần phòng bệnh của hắn. Đến buổi tối, hắn nắm điện thoại di động do dự thật lâu, sau đó tức giận vứt xuống.

Cho dù gọi được cô thì nói gì? Hùng hổ chất vấn cô tại sao không đến thăm hắn sao? Sợ rằng nói sẽ bị cô chê cười một trận? Từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất hắn lần đầu tiên biết sợ là tư vị gì. Đúng vậy, hắn sợ, hắn sợ cô dùng ngôn ngữ lạnh nhạt đâm hắn bị thương.

Nếu không phải Đường Dục Hàn dùng thuốc, Lục Chu Việt sợ rằng mình cảm đêm khó ngủ. Ngày thứ hai cô như cũ không có xuất hiện, tâm trạng của hắn quả thực rơi xuống vực sâu, đến đây tất cả nhẫn nại cũng bị dùng hết, thậm chí bắt đầu xuất hiện tình huống không phối hợp trị liệu, làm Đường Dục Hàn giận đến muốn giết người.

Khó lắm mới cứu được dạ dày tên này, hắn thể nhưng không phối hợp trị liệu? Không công làm trễ nải lịch trình hắn nhiều ngày như vậy, con trai bảo bối của hắn đã gọi nhiều cuộc điện thoại thúc dục hắn trở về.

Hắn bây giờ nhìn không nổi nữa, không thể làm gì khác hơn là trấn an hắn,

“Tớ hôm nay phải người tra xét, cô ấy mấy ngày qua không có đi tìm mối tình đầu, cũng không đi dạy kèm cho thằng bé trai kia, bởi vì đề mục luận văn, cô mỗi ngày loay hoay bề đầu sút trán!”

Lục Chu Việt chân mày tích tụ hơi chút giãn ra, sau đó vẫn nhíu lại như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Rốt cục xuất hiện

Sáng sớm ngày thứ ba, Lục Chu Việt giận dữ nhìn y tá đem bữa ăn sáng đến cho hắn, nói cô đưa tới bữa ăn sáng khó nuốt xuống hơn nữa còn đem toàn bộ vứt xuống trên mặt đất.

Y Tá nhìn thấy đồng hồ trên đất, xoạch xoạch bắt đầu rơi nước mắt, đây đều do cô dựa theo chỉ thị Đường viện trưởng đặt bữa ăn sáng ở khách sạn đúng đầu thành phố N, nghe nói cũng là món người đàn ông này thích, tại sao hiện tại biến thành khó nuốt rồi?

Lục Chu Việt vốn tâm phiền ý loạn lại thấy y tá kia khóc, tức giận định mở miệng đuổi người đi, vừa nhấc mắt bỗng nhiên thấy được người đứng ở cửa. Cô mặc một váy liền áo không có tay, nổi bật lên da làn da trắng nõn của cô, dung nhan rực rỡ động lòng người, mái tóc đen mềm mại vén ở sau tai, nói không ra lời phong tình vạn chủng.

Hắn đây ngập lửa giận thoáng cái không phát ra được, có chút thất thần nhìn cô, sự xuất hiện của cô ngoài dự liệu hắn. Sau khi trải qua hai ngày đợi chờ, hắn đối với cô đã không ôm bất cứ hy vọng nào, không nghĩ tới cô lại đột nhiên xuất hiện, khiến cho lòng hắn mừng như điên không dứt.

Đĩ nhiên mừng như điên không có biểu hiện ra trên mặt, nhưng lúc này tức giận cũng đã tàn mất rất nhiều, y tá kia thấy thế vội vàng khom lưng thu thập một chút hỗn độn đầy đất vội vã chạy ra ngoài. Người đàn ông này lúc mới vào viện thoát nhìn ôn hòa vô hại, tại sao nổi giận lên lại tào bạo như thế hu hu

Hứa Lưu Liễm đứng ở cửa nhìn y tá dọn dẹp đồng hồ trên đất, theo bản năng đem túi trong tay mình giấu ra phía sau. Trong tay cô cầm chính là cháo cô mua ở trước cửa trường học, tiệm bán đồ ăn kia là nơi cô ngày thường thích nhất, chỉ cần sáng sớm không có lớp, cô sẽ chạy đến nơi đó ăn một bữa thật ngon.

Không phải một cửa hàng có mặt tiền lớn nhưng rất sạch sẽ, lúc nào đi vào cũng làm cho người ta một loại cảm giác sáng sủa sạch sẽ, sáng sớm mỗi ngày cô đều thích ngồi ở vị trí gần cửa sổ, ăn cháo thơm phức nhìn thành phố dần dần ồn ào náo động, cô cảm thấy có dũng khí phấn đấu tiếp tục.

Ngày hôm qua xế chiều lúc nữ thư ký xinh đẹp giới giang tìm được cô, là lúc cô đang ôm một đồng sách từ thư viện đi ra ngoài, Lâm San Ni nhìn sách trong tay cô dịu dàng cười chậm rãi nói,

“Thì ra Hứa tiểu thư hai ngày này bởi vì bận rộn bài tập nên không có thời gian thăm Lục tổng chúng tôi!”

“Ha ha. . . . .”

Cô có chút lúng túng quay đầu đi chỗ khác cười khan vài tiếng, cô là một người thông minh thoáng nghe đã hiểu ý của Lâm San Ni, cô ta đang trách cô hai ngày này không đi xem hắn sao, nhưng mà ai có thể hiểu hai ngày này trong lòng cô kịch liệt đấu tranh.

Tin Trần Thanh Sở đột nhiên trở về làm cô chấn động thật lớn, cô cố ý làm cho mình bận rộn giống con quay, như vậy mới không có thời gian suy nghĩ mấy chuyện khác, cô không dám suy nghĩ Trần Thanh Sở, bởi vì nghĩ tới tới lòng cô tràn đầy tuyệt vọng. Lại càng không nguyện ý đi thăm người trong bệnh viện, bởi vì thấy hắn cô sẽ... nhớ đến Trần Thanh Sở, vừa thấy sẽ nhớ thân phận mình bây giờ, tất cả đều là nguồn gốc cô đau khổ.

Lâm San Ni thấy cô không nói lời nào, tiếp tục lạnh nhạt mà hữu lễ mở miệng,

“Hứa tiểu thư, nói vậy cô cũng biết, trên lưng Lục tổng chúng tôi đeo không chỉ vấn đề sức khỏe cá nhân, còn có cả tiền đồ và phát triển công ty, ngài ấy mấy ngày qua tâm trạng tựa hồ không tốt lắm cũng không chịu phối hợp trị liệu rất nhiều đàm phán quan trọng không có cách nào tham gia, thế cho nên nhiều trường hợp lớn cũng vứt bỏ!”

Hứa Lưu Liễm không vui ngẩng lên nhìn cô ta, cô có chút hận nữ thư ký khôn khéo này, cô nghe được trong lời cô ta giấu diếm ý gì, cho nên mới không chút kiêng kỵ đến trích cô sao?

Tựa hồ đã nhận ra địch ý trong mắt cô, cô gái kia như cũ duy trì nụ cười không thay đổi,

“Vậy cô tiếp tục bận rộn, tôi cáo từ trước!”

Nói xong liền xoay người ưu nhã rời đi, chiếc váy màu đen cắt may vừa vặn tôn lên thân người thướt tha yếu đuối của cô ta, Hứa Lưu Liễm không khỏi nghĩ, đặt một nữ thư ký xinh đẹp và khéo léo ở bên cạnh nhiều năm như vậy, hắn tại sao không có động tâm?

Nhưng cũng không phải không thừa nhận, Lâm San Ni khơi dậy một tia rung động trong lòng cô, nghĩ tới hình ảnh đêm hôm đó sắc mặt hắn tái nhợt té trên mặt đất, cô cũng có chút băn khoăn. Sáng sớm hôm sau khi cô vừa đi ra ngoài ăn điểm tâm, không biết nghĩ như thế nào, lại bảo ông chủ mức một phần mang đi.

Sau khi mua cháo cúi đầu nhìn một chút đồ trong tay, vừa liếc nhìn thời gian. Nghĩ thầm dù sao hiện tại còn rất sớm nói không chừng hắn còn chưa ăn điểm tâm, không bằng đi xem hắn một chút, cho nên cô cầm vật kia ngồi xe tới bệnh viện.

Vừa vào cửa liền thấy hắn đem một bàn món ngon đẩy xuống đất, còn nói cái gì khó nuốt cô cũng có chút hối hận, đừng bước đứng nơi đó không đi vào, cô cảm thấy những món mỹ vị phong phú mà hắn còn cho là khó nuốt, thì những món cô mua hắn sẽ càng ăn không vào.

Lục Chu Việt thấy cô đứng ở cửa vẫn không động đậy, liếc mắt một cái thấy trong tay cô cầm tựa hồ là đồ ăn sáng, buồn rầu trên mặt hắn vừa tiêu tán một chút, nhưng vẫn nghiêm mặt hỏi,

“Cầm trong tay cái gì?”

“Ack, cái kia. . . . .”

Hứa Luru Liễm thấy tầm mắt hần nhìn chăm chăm trong tay cô, trong lòng biết tránh không khỏi liền kiên trì mở miệng,

“Lúc tới em mua chút đồ ăn sáng. . . . .”

“Còn không nhanh đem tới,em muốn để anh chết đói sao?”

Hần bỗng đứng rống lên một tiếng, không vui cau mày nhìn chăm chăm cô.

“. . . . .”

Hứa Luru Liễm sững sốt,ngĩ thầm anh không phải mới vừa mới quét xuống một đồng đồ ăn sáng sao,tại sao còn biết đói ,bất quá cô mặc dù nghĩ, nhưng vẫn từ từ sai bước đến.

Khi cô đứng lại bên cạnh giường bệnh,cô thật cẩn thận đem cháo còn ấm cộng thêm mấy cái bánh bao hấp khéo léo từ trong túi ra,vừa đưa cái muỗng cho hần,hần đã nhận lấy cúi đầu bắt đầu ăn ,tất cả đều thành thạo tự nhiên giống như bọn họ là người yêu sống chung đã lâu.

Có lẽ lúc này lòng hai người đều không có chú ý tới những thứ này,nhưng Đường Dục Hàn từ ngoài cửa đang định gõ cửa tiến vào thì thấy một màn hài hòa này,lập tức rơi nước mắt lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại đặt vé máy bay trở về Thailand .

Emma,quả nhiên là người thất chuồng cho hai người, nha đầu kia giỏi thật, Lục lão đại cả người tựa hồ muốn hòa tan,nặng dù trên mặt vẫn lạnh như băng,nhưng kỳ thật trong lòng đã sớm vui mừng nở hoa.

Nhìn về lo lắng bao phủ trên mặt lão đại nhà mình hai ngày qua rốt cục tan ra ,hần lần đầu tiên từ đáy lòng chúc phúc đoạn tình cảm này có thể tu thành chánh quả,nha đầu kia chỉ đơn giản đem một bữa ăn sáng đến là có thể làm cho hần vui vẻ,bọn họ là anh em với nhau còn có thể cầu xin cái gì?

Thời điểm Lục Chu Việt ăn bữa sáng thì Hứa Luru Liễm ngồi ở trên ghế bên cạnh cúi đầu chơi ngón tay của mình,cô có thể cảm nhận được hần vui sướng nhưng vẫn như cũ lựa chọn cúi đầu làm như không thấy,cô không muốn thừa nhận bản thân quan trọng với hần,bởi vì cảm thấy không thể nào.

Lục Chu Việt một bữa ăn sáng cũng ăn xong rồi,cô thùy chung im lặng ngồi ở chỗ đó, hần đem vật cầm trong tay để qua một bên híp mắt nhìn cô, hai ngày này rất bận sao?”

Lại tới nữa ? Cô lung tung không nhìn hần! Tại sao tất cả mọi người cho cô phải đến thăm hần? Tại sao phải như vậy? Chỉ bằng hần là chồng cô trên pháp luật sao? Cô ngồi thẳng người mắt hết hứng thú nói,

“Do đề bài luận văn,phải tra rất nhiều tài liệu. . . . .”

Hần đột nhiên muốn gây sự,

“Em xác định em chỉ vì bận rộn luận văn mà không tới ? Em xác định em không phải bởi vì nguyên nhân khác nên trốn tránh?”

“Anh nghĩ nhiều rồi!”

Cô hồ hững hờ miệng giải thích, bốn chữ này nghe như không có sức sống.

Hần thoáng cái liền trầm mặc lại, ánh mắt phức tạp ngó chừng cô, giống như muốn nhìn thấu trong lòng cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì,cô bị hần nhìn chăm chăm bốn chôn, vừa lúc này điện thoại di động của cô vang lên, là một bạn học gọi đến ,nói thầy dạy bọn họ nói báo cho bọn họ mười giờ đến.

Cô vừa lúc tìm được lý do rời đi,

“Em một lát còn phải đi gặp thầy,anh nên dưỡng bệnh thật tốt, em đi trước . . . . .”

Cô nói xong liền vội vã đứng dậy muốn rời khỏi,tay buông dưới thân thể cô tay bỗng nhiên thoáng cái bị hần nắm.

Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị hần dùng lực giật mạnh ngã nhào vào trong ngực hần,môi của hần có chút vội vàng phủ lên,mang theo vị cháo ngọt mịn tham lam mút. Mút lấy môi cô hần giống như muốn đem đôi môi hút vào trong miệng, rồi lại bỗng nhiên buông ra dùng đầu lưỡi tinh tế miêu tả hình dáng của nó.

Bàn tay to của hần vốn đang vịn trên ót cô ,chỉ chốc lát sau lại trượt đến sau lưng cô,cách lóp vại thật mỏng vuốt phần lưng cô, ngón tay gian tà thậm chí lưu luyến khóa cài áo lót sau lưng cô,cô vừa sợ vừa giận đưa tay đẩy hần ra sau đó dụng lực lau miệng,thanh âm sắp khóc,

“Lục Chu Việt,anh làm gì!”

Cô rất ghét hần đối với cô như vậy, rất ghét tiếp xúc với thân thể hần,bởi vì có đôi khi cô bất tri bất giác bị hần mê hoặc, kim lòng không đậu chuyển động với hần, trước kia cô và Trần Thanh Sở cũng có hôn qua,nhưng chỉ có làm cho người ta cảm thấy đó là một nụ hôn mà thôi,không giống với hần,mỗi lần hơi thở như bốc cháy.

Hắn hôm nay tâm tình thật tốt tựa tại nơi đó nhìn cô cười,cô hận đến nghiêng răng tức giận xoay người ,

“Luru Liễm!”

Hắn bỗng nhiên ở phía sau hét tên cô,cô không bị không chế dừng bước,đã nghe giọng hơi trầm của hắn truyền đến,

“Anh hi vọng mỗi ngày đều có thể gặp em!”

Cô lập tức giống như chạy trốn xông ra ngoài,người đàn ông chết tiệt này,tại sao không phúc hắc đôi thành thâm tình,thật là làm cho người ta chống đỡ không được .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Trở về không được

Hứa Luru Liễm kể từ hôm sáng sớm đến bệnh viện thăm Lục Chu Việt,cho đến khi hắn xuất viện cô không xuất hiện lần nữa. Lục Chu Việt tâm trạng thật vất vả mới khá hơn mấy ngày qua lại âm trầm, hắn không biết cô thật bề bộn nhiều việc,hay ngày đó bị hắn hôn nên cô sợ.

Nếu như có thể hắn không muốn đường đột hù cô,nhưng mỗi lần đối mặt cô hắn đều không chế không được làm mấy việc kia,có trời mới biết nhìn đôi môi đỏ hồng trước mắt khép khép mở mở hắn nghĩ muốn hôn sâu cô,có trời mới biết nhìn cô im lặng ngồi chỗ đó đáng vẻ phục tùng đập vào mắt hắn,hắn mong muốn nhét vào trong ngực ôm thật chặt!

Buổi chiều khi xuất viện sắc trời tối tăm,g giống như sắc mặt lo lắng của hắn, hắn không khỏi cảm thấy tâm phiền ý loạn. Lâm San Ni liếc thấy tâm tư của hắn,làm tròn bốn phận hồi báo,

“Hứa tiểu thư tối nay đi làm ở cửa hàng tiện lợi, chừng mười giờ tan việc!”

Hắn hừ lạnh một tiếng ngồi vào trong xe,hắn biết từ trước đến giờ cuộc sống của cô vô cùng cực khổ, nhưng hôm nay cô đã ở bên cạnh hắn ,làm vợ danh chính ngôn thuận của hắn,cô ngồi thôi cũng có thể ôm tài sản vài trăm triệu,tại sao vẫn như cũ đi làm việc mệt chết,đây chẳng phải nói rõ muốn vạch rõ giới tuyến với hắn sao.

Buổi tối trời đột nhiên đổ mưa,sau lại càng rơi càng lớn dần dần biến thành mưa to,đang làm việc trong phòng hắn liếc nhìn thời gian rồi cầm lấy chìa khóa xe xông ào vào trong mưa bụi, thời gian này lên đường kịp đến cửa hàng tiện lợi cô làm vừa lúc có thể đón cô tan việc.

Hắn nghĩ như thế ,lại bị một màn bên cửa hàng tiện lợi đâm bị thương mắt.

Mười giờ đúng lúc Hứa Luru Liễm tan việc,kéo thân thể mỏi mệt đi ra cửa hàng tiện lợi, vừa ngẩng đầu thấy mưa to miễn cưỡng đứng nhìn người kia, trước mắt cô tối sầm thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh,một đôi tay vô cùng quen thuộc kịp thời đỡ tới chậm rãi đỡ lấy cô.

Cô kinh ngạc đứng đàng kia đánh giá người đàn ông đối diện,nhất cũng không dám nháy,sợ nhắm mắt lại mở mắt ra hắn lại giống như mỗi lần xuất hiện trong mộng, thoáng cái biến mất không thấy gì nữa.Hắn so với ba năm trước đây anh tuấn hơn nhiều,mặc tây trang cao quý cất mày vừa vặn, thoát nhìn như khôn khéo tài giỏi, bất đồng duy nhất chính là khuôn mặt của hắn và đáy mắt tản ra tia sáng trầm tĩnh bị năm tháng lãng động mài qua, hắn như vậy cô thấy hoàn toàn xa lạ ,rồi lại như trong dự liệu .

Khi đó bọn họ còn trẻ,thời điểm tình cảm nồng nàn nhất cũng từng cùng nhau ảo tưởng qua,có một ngày bọn họ cũng bước ra xã hội làm việc,hắn mặc tây phục giày da cô mặc giày cao gót, bởi vì hai người đều quán tính,ngày thường lại ăn mặc tùy ý,thật rất khó tưởng tượng ra hình ảnh áo tân dày da,cho nên hai người cười đến ngã trái ngã phải.

Chẳng qua đó là hoan thanh tiểu nữ,cách bao nhiêu năm cũng đã hoàn toàn thay đổi.

Trong nháy mắt đầu cô nhanh chóng xẹt qua hình ảnh bọn họ từng có chút ít ngọt ngào, sau đó lại tới tình hình khắc nghiệt thực tế.

“Thanh Sở. . . . .”

Cô lẩm bẩm một tiếng tên người thường quanh quẩn trong lòng đau khổ chậm rãi nhắm lại hai mắt,nước mắt từ hốc mắt mãnh liệt lăn xuống,Trần Thanh Sở vươn tay đỡ cô nhẹ nhàng đem nàng ôm vào lồng ngực,

“Tiểu Liễm,anh đã trở về!”

Hứa Luru Liễm thoáng cái tựa trong ngực hắn khóc đến nước mắt rơi như mưa,nói không thấy hắn,nói xem hắn như người lạ ,nhưng giờ phút này hắn sống sờ sờ đứng trước mặt mình,nói một câu nhẹ nhàng anh đã trở về,làm cho tất cả nguy trang của cô phá thành mảnh nhỏ,cô cuối cùng. . . . . không

có đầy hần.

Nơi xa góc đường,mưa to xào xạc phủ lên Land Rover màu bạc, mất đi khí phách và uy phong ngày thường,thoáng cái trở nên bi thương và thê lương . Trong xe, Lục Chu Việt hai mắt màu đỏ tươi gắt gao ngó chừng hai người đang ôm nhau,hai tay sắp đem tay lái bẻ gãy.

Không phải không thể tiếp nhận cô và Trần Thanh Sở một lần nữa gặp mặt,hần không thể tiếp nhận chính là vào buổi tối cô cần người che chở, Trần Thanh Sở lại nhanh hơn hần một bước xuất hiện trước mặt cô,điều này làm cho hần có chút chán nản thất vọng nghĩ: Đây không phải là đại biểu hần đòi này vĩnh viễn cũng không theo kịp cô? Hần luôn chậm hơn Trần Thanh Sở một bước,lúc trung học đệ nhị cấp và bây giờ cũng vậy.

Trong xe bị kín,hần cảm thấy không khí căn bản không đủ hít thở,ngực lại như bị một tảng đá lớn đè lên ngăn lại làm hần hít thở không thông,muốn mở cửa sổ xe xuống, giọt mưa bên ngoài lại kịch liệt đánh cửa thủy tinh thanh âm truyền đến khiến hần hoàn hồn,sắc mặt hần tối sầm lấy điện thoại di động gọi điện thoại cho cô, cô đã lấy hần làm vợ của hần, đây chính là lá bài chủ chốt lớn nhất cũng là duy nhất trong tay hần.

Hần cách mưa bụi thấy cô để điện thoại di động một tiếng lại một tiếng vang lên như cù liễu mạng ôm Trần Thanh Sở ở chung một chỗ, sau đó hần cố chấp không buông tha lại thêm mấy lần nữa,thật ra thì hần đại khái có thể lao xuống kéo cô nhét vào trong xe,nhưng dạng như vậy có thể nói là hần không phong độ chút nào, hần không muốn chính là,cô chủ động tựa vào trong ngực người đàn ông kia.

Rất cục,tiếng chuông kia quá ngoan cố, hai người ôm chung một chỗ đành phải tách ra, hần nhìn thấy cô cúi đầu cầm điện thoại di động, hần cũng nhìn thấy cô đang nhìn tên người gọi đến là hần sau đó hoảng sợ nhìn thoáng qua Trần Thanh Sở che điện thoại xoay người đưa lưng về phía Trần Thanh Sở đón nghe,khóe miệng của hần nổi lên độ cong đắc ý và trả thù,

“Anh chờ em ở đối diện,lập tức ra đó cho anh!”

“Em không đi!”

Giọng cự tuyệt sắc bén truyền đến,hần từ trong kính phát hiện nụ cười trên mặt mình càng sâu nhưng cũng càng thêm nguy hiểm,

“Lời của anh chưa bao giờ nói lần thứ hai! Ngoài ra,anh nghĩ anh nên nhắc nhở em một chút,đừng quên thân phận của em bây giờ,Lục phu nhân!”

Ba chữ cuối cùng là hần nghiêng răng nghiêng lợi từng câu từng chữ nói ,hần nói xong liền cúp điện thoại, không để cho cô nêu bất cứ lý do xoay chuyển,sau đó hần thấy cô nắm chặt điện thoại di động vô lực ngồi xồm xuống.

Cậu trai nhỏ kia,không, hiện tại phải nói người đàn ông kia, khuôn mặt lo lắng chạy qua đỡ cô,tựa hồ đang hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, hần lấy điện thoại di động vút sang một bên tựa tại trên ghế chờ cô.

Đối mặt với lời hỏi thăm ân cần của Trần Thanh Sở, Hứa Lưu Liễm chỉ là sắc mặt tái nhợt cắn chặt môi không nói được lời nào, mới vừa rồi người đàn ông kia vừa gọi điện thoại đến,còn có ba chữ lạnh lùng cuối cùng,giống như một con ác mộng thoáng cái làm cô trong giấc mộng hư ảo thức tỉnh.

Cô hoảng hốt vệt ra cánh tay Trần Thanh Sở lôi kéo mình không dám đối mặt với hần,

“Quá muộn,em cần phải về!”

“Anh đưa em trở về trường học!”

Trần Thanh Sở chưa từ bỏ ý định vội kéo cô,nước mắt của cô bỗng nhiên lại rơi xuống,nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười tự giễu, trường học? Tối nay nếu như cô còn có thể trở về trường học thì tốt biết mấy!

Trần Thanh Sở bị đáng về lúc khóc lúc cười của cô dọa hổng, ném cây dù trong tay đi đến ôm cô thật chặt vào ngực đau lòng hỏi,

“Tiểu Liễm,em rốt cuộc gặp chuyện gì? Nói cho anh biết có được hay không,em đừng làm anh sợ. . . .” Người ta nói đau lòng quá tim sẽ chết, giờ phút này rơi vào tuyệt vọng cô ngược lại càng tỉnh táo lạ thường,cô bình tĩnh nhẹ nhàng đẩy ra Trần Thanh Sở nói,

“Thật xin lỗi Thanh sở,em kết hôn rồi!”

Sau đó trong lúc Trần Thanh Sở ngạc nhiên tròn to hai tròng mắt,cô che miệng xoay người xông vào mưa bụi.

“Tiểu Liễm——”

Phía sau truyền đến tiếng gọi âm ỉ đau đớn và tuyệt vọng của Trần Thanh Sở,cô một đường chạy như điên không có bất kỳ một khắc nào dừng lại chạy đến chiếc xe màu bạc núp ở phía đối diện.

Lục Chu Việt cơ hồ thấy áo cô ướt đầm thân hình chật vật xông vào trong xe trong nháy mắt đã đặt cô vào vị trí lái phụ hung hăng hôn lên,cửa sổ xe bị hần toàn bộ quay xuống, hần trong xe cùng cô làm gì tất cả đều hiện ra trong tầm mắt Trần Thanh Sở .

Cô mặt áo tay ngắn bằng lụa,hần có chút điên cuồng thoáng cái liền vạch tìm quần áo cô,thậm chí còn kéo xuống đai an toàn áo lót, sau đó chui đầu vào trước ngực xinh đẹp tàn sát bữa bãi hoàn toàn không để ý lúc này còn đang trên đường, bất quá may lúc này đêm khuya trời lại đổ mưa,cho nên người đi đường thưa thớt.

Cô không biết là tim đã chết lặng hay là đã tuyệt vọng, cũng không có bất kỳ phản kháng, về mặt đồ dẫn để hấn tùy ý hôn hít, chờ hấn ở trước ngực hôn đến xương quai xanh của cô, sau đó là cổ, lúc đến môi cô mới nếm đến vị mặn nước mắt.

Hấn lúc này mới thở hổn hển từ trên người cô đứng dậy, gương mặt người đàn ông đối diện bởi vì tức giận mà vặn vẹo, hấn hừ lạnh một tiếng quay cửa sổ xe lên dưới chân đạp mạnh xe một đường gió mạnh chạy nhanh qua trước mặt Trần Thanh Sở, vung lên một luồng nước kêu ngao.

Hứa Luru Liễm chẳng bao giờ nghĩ tới, có một ngày cô và Trần Thanh Sở gặp mặt lại, thấy cô bị người đàn ông khác uy hiếp và nhục nhã không chừa mặt mũi. Cô nghĩ cô ít nhất có thể bình tĩnh nói cho hấn biết, cô đã kết hôn, chứ không có nhếch nhác như vậy.

Lục Chu Việt dùng phương thức điên cuồng đẩy Hứa Luru Liễm gương mặt chết lặng ngã vào giường lớn, hấn phủ ở trên người cô tàn bạo nói,

“Hứa Luru Liễm, anh nghĩ anh đã nói với em một câu, đừng nhớ lại! Bởi vì em không thể quay về! Bất kể quá khứ em và hấn tốt đẹp như thế nào, em đời này cũng trở về không được, em đời này nhất định người phụ nữ của Lục Chu Việt!”

Cô ban đầu trầm mặc sau bỗng nhiên như bị điên ở dưới người hấn khóc hô mắng hấn,

“Lục Chu Việt, anh là cầm thú!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Đoạt lại em

Mặc kệ cô mắng mình, hấn thô lỗ giật xuống quần áo của cô đem cô đặt tại giường lớn hôn hít, ngón tay đi thẳng vào vấn đề đặt lên xinh đẹp trước ngực vuốt ve yêu thương, xoa nhẹ, hấn dùng kỹ xảo thành thạo nhất kích thích người cô. Trong ngọn lửa tình Hứa Luru Liễm cắn chặt răng không để cho mình phát ra một thanh âm, không để cho thân thể mình có bất kỳ chút phản ứng nào.

Hấn dùng lại đưa tay về nặn người cô, giọng nói vô cùng tàn nhẫn,

“Hứa Luru Liễm anh cho em biết, cả đời này anh sẽ không buông tha em, nếu như em cảm thấy đời này ở trên giường bài xích anh anh cũng vậy không ngần ngại, dù sao anh muốn thoải mái thế nào anh đều có thể làm được, em vui vẻ hay không cũng không liên quan đến anh, anh muốn làm em vui vẻ nhưng em lại không chịu!”

Hứa Luru Liễm vừa khó xử vừa tức giận, cô khó xử chính là hấn lại có thể thẳng thừng đàm luận chuyện này với cô, cô tức giận chính là hấn bình thân nói hấn cả đời sẽ không buông tha cô.

Hấn không nhìn khuôn mặt bị phẫn của cô tiếp tục nói,

“Chuyện trên giường này dù sao cũng là hai người, em tốt nhất nên biết điều phối hợp với anh, nếu không đừng trách anh tại sao không tha em! Anh sẽ tiếp tục hành hạ em, thể lực của anh . . . . .”

Thời điểm nói tới đây hấn chậm rãi cúi người xuống ngậm vành tai ngọt ngào của cô, mập mờ lẩm bẩm nói ra câu sau cùng,

“Nói vậy em cũng rất rõ ràng. . . . .”

Hấn nói xong liền cạy mở hàm răng, gặm cắn vành tai tinh tế nhạy cảm, đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng chiếm lấy vành tai cô, Hứa Luru Liễm lúc ban đầu thấy kinh hãi sau đó cắn môi chậm rãi nhắm hai mắt lại, cô không nhìn hấn cũng không nói một câu, nhưng lại dần dần buông lỏng thân thể mình.

Cô dĩ nhiên biết hấn nói được làm được. Cùng hấn hoan ái quá mấy lần, cô cơ hồ mỗi một lần đều bị hấn hành hạ đến rời rạc, cho tới bây giờ nghe lời hấn nói ban này, cô ngoại trừ phối hợp theo lời hấn ra thì không còn phương pháp nào.

Lúc hấn tiến vào cô lực đạo so sánh với dĩ vãng mạnh hơn, tàn nhẫn hơn, giống như muốn lấy mạng cô, cô bị đau kêu rên một tiếng, ngay sau đó môi của hấn phủ lên triển miên hôn, ngăn ngừa tất cả thanh âm của cô.

Cô bị hấn làm đau tức giận, thoáng cái mở miệng cắn lên môi hấn, hấn kêu rên một tiếng muốn rút lui môi mình ra, cô cắn chặt hấn không tha, hai cánh tay hoàn sống lưng đưa lên phía cổ dùng sức kéo hấn xuống.

Con người hấn bỗng dung mở ra bên trong quay cuồng nồng đậm kích tình, đối với động tác đột nhiên xuất hiện này, hấn có chút kinh ngạc, còn có chút xú vui mừng, nhưng trong nháy mắt lại hiểu rõ nội tâm cô, nhiệt tình của cô, bất quá là để cho hấn sớm kết thúc một chút.

Hấn chỉ cảm thấy trong lòng chua xót, không khỏi nhắm mắt lại dùng sức hôn trả cô, hấn thậm chí có thể ngửi thấy nhàn nhạt mùi máu tươi giữa răng môi hai người, eo dùng lực hùng hăng xâm nhập thẳng đến chỗ sâu nhất cô, để cô thật sâu dung nạp hấn, tự hồ chỉ có như vậy nỗi đau trong lòng hấn mới tan đi, Hứa Luru Liễm nhắm mắt lại giống như trước kia không có nhiệt tình đáp lại hấn.

Hắn mỗi một lần va chạm cô động tình rên rĩ, hắn mỗi một lần đều hôn nhiệt liệt đáp lại, hai chân thon dài như dây leo thật chắc vòng bên hông cường tráng của hắn, hai cánh tay trắng nõn gắt gao bầu chặt sống lưng rộng rãi, bọn họ ồ ồ thở dốc chắc chẽ kết hợp, hôm nay cô quyến rũ muốn chảy nước, hắn cuồng mãnh như muốn ép khô cô.

Khi hắn chợt trở mình cô từ phía sau nặng nề tiến vào, mười ngón tay cô níu chặt chặn giường phía dưới trong lòng hung hăng mắng, là ai đã nói chỉ cần cô phối hợp hắn sẽ không hành hạ cô? Tại sao cô phối hợp hắn vẫn không ngừng lại, thậm chí có dấu hiệu càng đánh càng hăng?

Cô không biết cùng người mình yêu nhất thân mật là chuyện rất ngọt ngào, cô phối hợp đôi phương kim lòng không đau, muốn cùng cô dây dưa nhiều hơn, hận không được ở trong cơ thể cô dong ruổi suốt đêm.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là Hứa Lưu Liễm bị hắn làm đến kiệt sức khóc hô cầu xin hắn ngừng lại, hắn lúc này mới hung hăng hôn lên đôi môi đã sẫm sùng đồ, sau đó thở hổn hển run rẩy tận tình phóng ra mình, dĩ nhiên hắn hết lòng tuân thủ lời hứa, không có phóng trong cơ thể cô.

Trận hoan ái này kịch liệt nhưng trong lòng cô tràn đầy tuyệt vọng.

Ngày thứ hai khi cô tỉnh lại hắn đã không có ở đây, trên mặt giường lớn trống rỗng chỉ còn một mình cô, cô vòng quanh chăn kinh ngạc nhìn bên cạnh chăn giường xốc xếch, hồi tưởng đến trận hoan ái kịch liệt tối hôm qua, đột nhiên cảm giác giống như một giấc mộng, cô lúc nào cũng nói không yêu hắn, thế nhưng nhiệt tình đáp lại hắn?

Đơn giản dọn dẹp xong đồ đi xuống lầu, Tần tỷ nói hắn đã đi làm, cô cũng không có ăn điểm tâm tính trở về trường học, Tần tỷ ngăn cản cô,

“Phu nhân, tiên sinh đã nói, nhất định phải nhìn phu nhân ăn xong bữa sáng mới được!”

Lục Chu Việt bởi vì biết dạ dày mình không tốt, cho nên rất chú ý thức ăn uống, một ngày ba bữa đều phải ăn, hơn nữa đều phải thịnh soạn dinh dưỡng phong phú, bởi vì hắn biết mùi vị lúc đau bụng thật ghê rợn, cho nên hắn giống như trước yêu cầu người bên cạnh nghiêm khắc ăn uống, nhất là cô.

Hứa Lưu Liễm có chút tức giận, hắn tại sao ngay cả ăn cơm cũng muốn quản? Tần tỷ thấy cô không vui không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ mở miệng,

“Phu nhân, xin cô đừng làm khó chúng tôi!”

Lục tiên sinh mặc dù ngày thường là một người ôn hòa, nhưng bất cứ chuyện gì chỉ cần đến cô, hắn nhất định vạn phần để ý mà còn dễ dàng tức giận. Súp hải sâm do hắn cố ý nhấn nhũ, lúc gần đi còn dọn dĩa các bà,

“Cô ấy tối hôm qua mệt muốn chết, nên để cô ngủ thẳng tự nhiên tỉnh, không nên đi gọi cô ấy!”

Bà tinh tường nhìn thấy khỏe miệng xinh đẹp của hắn vẽ nên độ cong, độ cong kia là thương tiếc, là thương yêu, là hạnh phúc, là thỏa mãn là một người đàn ông dùng tất cả tâm tình yêu người phụ nữ.

Hứa Lưu Liễm nhìn thoáng qua mặt lộ vẻ khó xử của Tần tỷ, vừa nhìn thoáng qua mấy người giúp việc đang sợ hãi, vọt vào phòng ăn hai ba ngụm ăn xong bữa ăn sang hắn phân phó, sau đó vội vàng chạy đi, chỗ này cô không bao giờ... muốn bước vào một bước.

Lúc đi trên đường cô nhận được một điện thoại xa lạ, mắt của cô nảy lên rạo rức, đón, quả nhiên là Trần Thanh Sở,

“Tiểu Liễm, em tối hôm qua nói kết hôn. . . . . Là với Lục Chu Việt sao?”

Thanh âm Trần Thanh Sở tất cả đều vội vàng, còn có tức giận, không biết tại sao cô bỗng nhiên cảm giác bình tĩnh lại,

“Thanh Sở, sau này. . . . . Chúng ta không nên gặp mặt!”

Gặp mặt lại thì sao chứ? Tối hôm qua người đàn ông kia nói hắn đời này cũng sẽ không bỏ qua cho cô, vậy đại biểu cô và Trần Thanh Sở đời này không thể ở chung với nhau. Cô tại sao còn phải kéo Trần Thanh Sở, hắn nên quên cô đi tìm hạnh phúc mới.

Cô không biết Trần Thanh Sở làm sao biết tin tức cô còn có số điện thoại di động, bất quá cô biết không phải Hạ Vi Lương cho, hắn cũng là người có tiền tài quyền thế, muốn tìm cô cũng rất đơn giản.

“Cái gì chết tiệt không nên gặp mặt lại! Anh muốn gặp, Hứa Lưu Liễm anh yêu em, anh muốn một lần nữa ở chung một chỗ!”

Trần Thanh Sở nhin không được hét lớn, cô chẳng qua quyết đoán cúp điện thoại làm bộ như không nghe được lời điên cuồng kia, sau đó một người lẳng lặng đứng ở nơi đó rơi lệ đầy mặt.

Đi làm ở cửa hàng tiện lợi, hiện tại là ba giờ chiều, không ngoài ý muốn Trần Thanh Sở lại tới nữa, đổi một thân quần áo hắn thường ngày thích nhất, làm cho cô khi nhìn thấy hắn thoáng cái nhớ tới những năm kia, chẳng qua ánh mắt của hắn tiêu tụy hơn, so sánh với tối hôm qua càng mệt mỏi làm cho lòng người đau.

Trong cửa hàng tiện lợi dưới những tầm mắt mập mờ các công nhân viên khác, cô và hắn đi ra ngoài, Trần Thanh Sở đau lòng kéo cô,

“Tiểu Liễm, xin em cho anh biết, tối hôm qua em nói chuyện kết hôn, chẳng qua là nói giỡn có đúng hay không?”

Cô không đành lòng nhìn trong mắt hấn lan tràn đau đớn, hai mắt nhắm nghiền quay đầu lại,

“Thanh Sở, em không phải người thích nói giỡn!”

Trần Thanh Sở cầm tay cô cánh tay dùng sức, lực đạo mạnh đến như muốn bẻ gãy tay cô, Hứa Lư Liễm có chút đau quay đầu lại nhìn hấn, hấn ý thức được mình thất khống khẽ buông lỏng cô ra một chút, hấn hít một hơi thật sâu làm cho mình tĩnh táo,

“Tiểu Liễm, chúng ta nói chuyện một chút!”

Trong quán cà phê sang trọng, cô ngồi ở đối diện hấn, Trần Thanh Sở muốn kéo tay cô, trên mặt cô vụt qua một tia lạnh lùng, trong lòng cả kinh vội vàng rút tay trở về, Trần Thanh Sở nhìn cô tránh né đầy mắt tràn đầy tổn thương,

“Tiểu Liễm, vậy em nói cho anh biết, em yêu hấn sao?”

Thương hấn?

Hứa Lư Liễm nghe Trần Thanh Sở hỏi như vậy, vung lên khoe miệng cười khò, đối với người bá đạo xông qua cuộc sống mình, cô nhiều nhất chỉ có hận, làm gì có chuyện yêu thương chết tiệt kia? Người cô yêu rõ ràng là người đàn ông tiêu tụy ngồi đối diện này, nhưng cô lại không thể nói cô yêu hấn.

Thấy dáng vẻ và khuôn mặt cô, Trần Thanh Sở lập tức sẽ hiểu tâm ý của hấn, trên mặt của hấn rốt cục lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, có chút mỉa mai cũng có chút vui mừng,

“Tiểu Liễm, em đã không yêu hấn, tại sao không ly hôn với hấn! Hôn nhân là chuyện đôi bên đồng ý, hấn cậy mạnh ép em, em có thể dùng đến pháp luật!”

Hai chữ ly hôn kia khiến cho tay Hứa Lư Liễm run lên thiếu chút nữa lật úp ly cà phê đang khuấy, cô không thể không nghĩ tới ly hôn, trong ngày hôm ấy cô đã đề cập chuyện này với hấn, cô nhớ được hấn lúc ấy nổi giận ném cho cô một câu “Em muốn chết có phải không”, sau đó đập phá điện thoại.

Trần Thanh Sở thoáng cái cầm tay cô đặt lên ly cà phê,

“Anh biết em còn yêu anh, cho dù em kết hôn thì thế nào, anh muốn đoạt lại em!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hai lựa chọn

Lời của hấn quá sâu tình, giọng điệu của hấn quá kiên định, Hứa Lư Liễm giương mắt kinh ngạc nhìn người đối diện, hơi thở của hấn, mặt hấn, nụ cười của hấn giống như ánh mặt trời, mỗi một lần xuất hiện trong giấc mộng, trong nháy mắt cô có ý có một suy nghĩ vứt bỏ tất cả cùng Trần Thanh Sở ở chung một chỗ.

Nhưng cuối cùng lý trí chiến thắng vọng động, cô biết nếu cô thật sự làm chuyện kia, theo tính tình người nọ, gia đình cô và Trần Thanh Sở nửa đời sau sẽ sống không khá giả, cô không nên vì ý nghĩ bản thân liên lụy tới nhiều người không liên quan.

“Tiểu Liễm, em không chịu ở chung với anh có phải vẫn còn trách anh? Em biết ban đầu anh là bị buộc mới nói chia tay với em đi Mi Quốc . . . . .”

Trần Thanh Sở nắm tay cô lên đặt lên khoe môi yêu thương hôn hít, đau lòng lắm lắm.

“Thanh sở, em biết, em không có trách anh”

Hứa Lư Liễm nhớ tới lớp mười hai ngày đó u ám, nhớ tới hấn rồi đi làm cô đau đớn, lại nghĩ tới biết sau khi biết chân tướng khiếp sợ, trong mắt không khỏi chua xót vô cùng.

Đó là bữa tiệc cuối cùng sau khi tốt nghiệp trung học, khi đó Trần Thanh Sở đã sớm đến Mi Quốc bắt vô âm tín, có mấy nam sinh ngày thường làm bạn tốt với Trần Thanh Sở đi tới trước mặt cô, trong đó một nam sinh có chút men say mờ mịt,

“Hứa Lư Liễm, cô có biết tại sao Thanh Sở rời khỏi nước khay không?”

“Tại sao?”

Cô bởi vì Trần Thanh Sở lúc đầu nói một câu có lẽ “Chúng ta chia tay đi” đã dễ dàng chặt đứt tình cảm hai người bọn họ nhiều năm đau triết nội tâm, cho

nên đối với bạn của hắn cũng có chút địch ý, hồi cũng không có hứng thú.

“Bởi vì Lục lão sư Lục Chu Việt vĩ đại của chúng ta dùng thanh công ty tới uy hiếp hắn, buộc hắn đi đến Mĩ Quốc!” Một nam sinh khác vô cùng tức giận nói.

Hôm nay bữa tiệc này có rất nhiều Lão sư đến thậm chí ngay cả lãnh đạo trường học cũng tới, chỉ có hắn không có tới, bắt quá có lẽ do hắn không có tới, cho nên mấy nam sinh này mới dám nói ra những lời này, bọn họ ý vào sau khi tốt nghiệp trung học sẽ không liên quan gì đến hắn.

“Cái gì?”

Cô cơ hồ thoáng cái từ chỗ ngồi đứng lên, khuôn mặt kinh ngạc nhìn mấy nam sinh kia,

“Lục lão sư tại sao phải làm như vậy?”

Cô khi đó còn cung kính gọi hắn là Lục lão sư, còn khờ dại tuân thủ bổn phận nghiêm ngặt học sinh và Lão sư, trong ngày thường cô mơ hồ có thể cảm nhận hắn cất giấu tình cảm, lại chưa từng nghĩ đến chỗ sâu, cũng không nghĩ tới có thể nghe tin tức kinh người như vậy.

Nam sinh kia còn nói,

“Hứa Lưu Liễm, cô không phải không biết chứ? Cô chính là người Lục Lão Sư thích!”

Đều nói kẻ trong cuộc thì mê, đám nam sinh kia nhìn thấu tâm tư lão sư đối với cô, nhất là Trần Thanh Sở, mỗi lần nhắc tới hắn luôn hận đến nghiến răng, nhưng lại không biết làm thế nào, hắn là lão sư Anh ngữ của cô, cánh tay luôn không lay chuyển được bắp đùi, huống chi nghe nói hắn là bạn tốt của hiệu trưởng Trác, bọn họ cho dù muốn liên hợp lại để nhà trường đối hắn cũng không thể nào.

Mặt Hứa Lưu Liễm thoáng cái kinh ngạc càng sâu, hồi lâu mới hoàn hồn liên tục lắc đầu, “Không thể nào! Điều này sao có thể, quá hoang đường!”

Thân phận học sinh và lão sư, rõ ràng không... thể phát sinh tình cảm dây dưa, thế nhưng hắn lại tồn tại suy nghĩ dây dưa với cô? Cô nhớ tới chút hành động ngày thường của hắn, còn có ngôn ngữ và ánh mắt, kinh hãi không thôi.

“Nghe nói ban đầu hắn ở lại trường học chúng ta giảng dạy cũng vì cô, nếu không cô cho rằng hắn kinh doanh công ty lớn như vậy, cha lại là đại danh鼎鼎 Lục Phương Đình, tại sao cam tâm chịu làm thầy ở trường học này?”

Sau đó bọn họ nói những chuyện gì cô không còn nhớ rõ, chỉ tức giận vô lực máy móc ngồi chỗ đó uống rượu, từng chút từng chút uống, tin tức quá kinh người, cô khẩn cấp muốn tê dại thần kinh.

Cô đã từng nghĩ Thanh Sở tại sao nhẫn tâm cắt đứt tình cảm nhiều năm giữa bọn họ? Thì ra bị người ta bắt buộc!

Cô đau đớn Trần Thanh Sở bắt cóc đi đi xa, cô hận người đàn ông khoác áo ngoài thầy giáo bên trong hèn hạ vô sỉ không chừa thủ đoạn nào, cô hận hắn phá hủy mối tình đầu của cô ép người cô dùng toàn lực để yêu đi xa.

Cho nên bị phần lấn lộn trong cô, đêm hoang đường hôm đó, đêm đó cô thật ra muốn giết hắn, nhưng cô đầy ngập lửa giận và chua xót, khi đối mặt với hắn bình tĩnh ung dung, cô thoáng cái liền trở nên vô cùng nhỏ bé.

Cô thường suy nghĩ, có phải cô đã bước một bước sai? Cô đêm đó không nên trêu chọc hắn, nếu như không đi trêu chọc hắn, hắn có lẽ cũng sẽ không đối với cô nhớ mãi không quên.

Chẳng qua cô không biết, bất kể cô đêm đó có đi trêu chọc hắn hay không, hắn cũng sẽ bắt buộc cô chẳng qua vấn đề sớm hay muộn.

“Không! Tiểu Liễm, em không biết, hắn làm hoàn toàn không ngừng ở những thứ kia!”

Trần Thanh Sở có lẽ mới vừa cùng cô hồi tưởng lại những chuyện cũ năm đó, đáy mắt dần dần nảy lên hận ý,

“Em chẳng lẽ không hoài nghi ba năm qua anh bất vô âm tính không một lần trở về nước sao?”

Hắn vừa nói như vậy Hứa Lưu Liễm vội vàng giương mắt nhìn hắn, cô cũng vì vấn đề này mà đau lòng, nếu ban đầu hắn không phải thật lòng muốn ra khỏi nước, vậy tại sao ra khỏi nước cũng không liên lạc với cô, chỉ cần hắn mở miệng cô sẽ chờ hắn, bất kể đợi bao lâu cũng có thể nhưng mà hắn không có.

Ba năm hoàn toàn không có thư từ, làm cho cô một lòng mong đợi hắn dần dần trở thành phai nhạt, cô có đôi khi còn nghĩ, có lẽ là hắn ở nước ngoài một lần nữa có người mới nên vứt bỏ cô, cho nên mới không chịu liên lạc với cô.

Trần Thanh Sở nghiến răng nghiến lợi nói,

“Nếu anh thật sự không muốn chia tay em, thì cho dù ta ra khỏi nước anh cũng có thể tiếp tục liên lạc với em, nhưng hắn không biết sử dụng thủ đoạn gì, để cho đại sứ quán không cho phép anh trở về nước, cũng không cho phép anh liên lạc trong nước!”

Khuôn mặt Hứa Lưu Liễm đầu tiên là ngạc nhiên nhưng ngay sau đó lại là tức giận đau đớn, cuối cùng khôi phục bình tĩnh vô lực nhếch khóe môi cười tự

giữa,cô tại sao lại không nghĩ tới, đây là thủ đoạn của người đó. Nếu chia rẽ bọn họ,cũng sẽ không cho bọn họ thêm bất kỳ một tia tro tàn lại cháy .

Thủ đoạn của người đàn ông kia thật ác độc và tàn nhẫn. Hắn có lẽ cũng sớm đã nhìn thấu, thời gian và khoảng cách vốn sẽ chia cách hai con người trước mặt.

Trần Thanh Sở nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô đau lòng chất vấn,

“Tiểu Liễm,tại sao em bình tĩnh như vậy,chẳng lẽ em không hận hắn sao?”

“Hận?”

Cô cười khổ ngửa đầu đem cả phê trong ly uống một hơi cạn sạch,mùi vị khổ sở theo khoang miệng tràn trôi xuống dạ dày,trong nháy mắt toàn thân đều chất,

“Hắn làm chuyện để cho em hận còn nhiều lắm,cũng không chỉ có việc này!”

Cô nói nhìn tựa như rất nhẹ nhàng,nhưng trong lòng vô cùng tuyệt vọng,hận thì phải làm thế nào đây? Ai tới nói cho cô biết,hận hắn thì phải làm thế nào đây? Cô không phải nên vào đêm khuya khi hắn ngủ say đâm mạnh một dao vào tim hắn? Cô biết hắn không có phòng bị đối với cô, cô chỉ cần cho hắn một dao mắt mạng.

Có lẽ phát giác ý nghĩ của mình quá ác độc,cô vội vàng hoàn hồn nói sang chuyện khác hỏi Trần Thanh Sở,

“Vậy anh hiện tại tại sao lại có thể trở về rồi?”

Ánh mắt Trần Thanh Sở tránh né một chút lăm lăm mở miệng,

“Có lẽ là hắn cảm thấy anh đã không còn nguy hiểm gì với hắn”

Cô cười khổ một tiếng quay đầu đi chỗ khác nhìn về phía ngoài cửa sổ,đứng là không thể,cô đã gả cho hắn,Trần Thanh Sở trở lại thì làm thế nào?Bọn họ gao đã nấu thành cơm!

Trong lòng cô quá đau đớn,cho nên không có tinh tế nhìn thấy ánh mắt tránh né của Trần Thanh Sở,trong lòng Trần Thanh Sở có vương mắt cũng trầm mặc lại, trong nháy mắt hai người vốn yêu nhau bỗng nhiên đến mức không còn gì để nói.

*

Phòng làm việc tổng giám đốc Thân Viễn,Lục Chu Việt neho mắt nhìn thủ hạ gửi đến cho hắn một ít hình,bình tĩnh gọi điện thoại cho cô,

“Hứa Lưu Liễm em hiện tại có hai cái lựa chọn: hoặc là từ hôm nay trở đi đến ở biệt thự Lan Đình,hoặc là tiếp tục ở tại trường học,nhưng sau này không cho phép gặp Trần Thanh Sở!”

Cô trầm mặc một hồi,tiếp theo tức giận mắng hắn,

“Anh cho người theo dõi tôi?”

Hắn lạnh lùng cười, “Cảm thấy anh làm như vậy không có đạo đức,là sai sao?”

“Đúng!”

Cô không chút do dự trả lời, thanh âm của hắn bỗng dưng sắc bén bức người,

“Vậy hỏi em một chút, có người đàn ông nào không ngăn ngại vợ của mình cười cười nói nói với bạn trai cũ? Nếu như em có thể tìm ra một người đàn ông như vậy , anh liền thừa nhận là anh sai!”

Cô nhất thời chán nản,hắn nghe được cô ở bên kia bởi vì tức giận mà ồ ồ thở dốc,từ trước đến giờ ở trước mặt hắn nhanh mồm nhanh miệng cô lần đầu tiên một câu nói cũng phản bác không được, hắn hừ lạnh một tiếng trực tiếp cúp điện thoại.

Thật ra thì hắn cũng không phải cố ý phái người theo dõi cô,chẳng qua buổi chiều lúc tham gia một hội nghị buôn bán,nghe được người khác nói Trần Thanh Sở vốn dự định hôm nay tới tham gia hội nghị , nhưng không biết tại sao lại vắng mặt.

Hắn lúc này mới phái thủ hạ đi thăm dò cô,kết quả thật như hắn đoán, bọn họ không chỉ ở chung một chỗ, hơn nữa còn ở trong quán cà phê về mặt do dự đau khổ, chắc là hỏi thăm lẫn nhau chuyện ba năm qua.

Hắn lạnh lùng cười, dè xuống phím DELETE xóa đi những hình ảnh kia.

Hắn quá yêu một người nhưng người kia không yêu hắn. Hắn nghĩ hắn Lục Chu Việt có phải đã trúng lời nguyện hay không.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Xin lỗi cầu hoà

Buổi tối Lục Chu Việt mới vừa về đến nhà,sau khi thay đổi quần áo xuống lầu tính ăn cơm thì thấy cô xách một hành lý nho nhỏ đi đến,sắc mặt của hần thoảng cái liền khó coi , bởi vì hần nhớ tới mình ban ngày nói với cô hai điều kiện: Cô không lựa chọn ở tại trường học sau này lại không thể gặp Trần Thanh Sở,mà lựa chọn điều ngược lại.

Không nghĩ tới cô lại không chịu buông tha không gặp Trần Thanh Sở,còn chọn điều ngược lại! Rõ ràng cô chọn chuyện có lợi với mình,nhưng hần hết lần này tới lần khác vừa nghĩ tới cô sau này gặp mặt Trần Thanh Sở liền cảm tức muốn chết.

“Lên lầu tắm!”

Hần đè nén hỏa khí trong lòng thân nhiên ra lệnh cô.

Đứng ở nơi đó Hứa Lưu Liễm nhất thời lúng túng,trong phòng ngoại trừ hần ra còn có Tần tỷ và mấy người giúp việc,đi tắm là như thế nào? Hần lại dám yêu cầu trắng trợn trước mặt mọi người?

Về nguyên nhân cô tới nơi này cũng không phải cô muốn tiếp tục gặp mặt Trần Thanh Sở,cô chẳng qua cảm thấy hai điều kiện kia cái nào cũng bất lợi với cô,cô chẳng qua còn tức giận hần tính kế cô,cho nên cô lựa chọn điều kiện có thể chọc tức hần.Không nghĩ tới hần so với cô còn ác độc hơn.

“Làm sao? Không muốn à?”

Hần đứng ở cửa thang lầu dứt tay vào túi lạnh lưng nhìn cô, hài lòng thấy cô cắn môi gương mặt trắng bạch,hần cất bước chậm rãi đi xuống tiếp tục không buông tha cô chậm rãi nói.

“Không muốn vậy em tới đây làm gì?”

Lục Chu Việt cũng không biết tại sao lại nói lời khó nghe với cô,hần chẳng qua là ghen tỵ với Trần Thanh Sở cô vì hần mà ủy khúc cầu toàn.Hứa Lưu Liễm,em đã không yêu anh,vậy thì hận anh đi. Nếu như hận anh có thể làm cho em nhớ mãi anh,vậy thì em cứ hận anh!

Đối với cô gái không có bất kỳ lòng dạ chưa từng có nửa phần kinh nghiệm xã hội,hần có thủ đoạn làm cho cô thân phục, làm một người đàn ông hồ phong hoán vũ trên thương trường,thủ đoạn nào mà hần không có? Chẳng qua hần không muốn dùng trên người cô,hần hi vọng hai người có thể đơn giản chung đụng.

Đứng ở một bên mấy người giúp việc sớm thấy cảnh giận giữ này đè nén lặng lẽ lui ra,Tần tỷ thật sự nhìn không được hai người hành hạ lẫn nhau như vậy,tiến lên phá vỡ cục diện bế tắc này,

“Lục tiên sinh,nói vậy phu nhân còn chưa có ăn cơm tối,không bằng hai người ngồi xuống dùng cơm trước đi, tối nay phòng bếp có chuẩn bị súp xương phong phú !”

Tần tỷ vừa nói như vậy, hỏa khí của Lục Chu Việt lúc này mới thấp xuống một chút, liếc mắt thấy thân thể cô không có mấy lạng thịt,hần hừ lạnh một tiếng cất bước đi tới phòng ăn. Hứa Lưu Liễm thẳng tắp đứng ở đằng kia không động đậy,đáy mắt tất cả đều là nước mắt,cảm thấy hần nhục nhã cô làm cô hoàn toàn mất hết tự ái.

Tần tỷ tiến lên nhận lấy hành lý của cô nhẹ giọng nói,

“Phu nhân,ăn cơm trước đi!”

Cô cảm thấy khó xử,nước mắt thoảng cái chảy ra che miệng vọt lên lầu,Tần tỷ nhìn thoảng qua người đàn ông bình tĩnh ngồi ở trong phòng ăn ,bất đắc dĩ lắc đầu, tiên sinh rõ ràng yêu cô bé kia,tại sao lại thương tổn lẫn nhau như vậy?

Nghe được cô nức nở chạy lên lầu,tâm trạng Lục Chu Việt cũng không tốt hơn,ăn lung tung vài hóp liền buông xuống bát đũa.Nói thật hần hiện tại cũng cảm thấy rất đau lòng rất buồn chán,hần vừa rồi tại sao không thể đè ép lửa giận, cô đã đến đây,còn sợ gì cô và Trần Thanh Sở gặp mặt?

Tần tỷ cảm chén súp đưa đến cho hần,

“Tiên sinh, uống chén canh nữa đi!”

Hần tuy nhận lấy uống xong cũng không biết mùi vị, thấy hần uống xong Tần tỷ vừa cười vừa nói,

“Mới vừa đúng là tiên sinh không đúng,nói vậy quá đa thương tự ái phụ nhân,bất quá tôi nghĩ ngài lát nữa tới nói xin lỗi với phu nhân đoán chừng sẽ không chuyện,cô bé mà,dụ dỗ một chút là không chuyện gì. . . . .”

Lục Chu Việt có chút tức giận nhìn chăm chăm mặt Tần tỷ tràn đầy nụ cười, nói thẳng là hắn không đúng, lời này cũng chỉ có Tần tỷ mới dám nói với hắn, Tần tỷ là người kể từ khi hắn từ Mi Quốc trở lại đều ở bên cạnh hắn, một mực chăm sóc cuộc sống hàng ngày của hắn, ba năm trước đây hắn đem trọng tâm chuyển tới thành phố nhỏ này, bà cũng đi theo tới đây.

Đứng dậy do dự một chút sau hắn đứng là vẫn cất bước đi lên phòng ngủ trên lầu, mở ra cửa phòng ngủ chỉ thấy dáng người co rúc trên giường của cô, cả người núp trong chăn, đầu vai run rẩy vừa nhìn thì biết đang khóc, trên mặt của hắn xẹt qua tia chán nản còn có đau lòng.

Hứa Lưu Liễm đang một mình rơi nước mắt, dĩ vãng hắn làm những chuyện kia chẳng qua làm cho cô cảm thấy tức giận, nhưng hôm nay hắn nói những lời kia làm cho cô cảm thấy khó xử, nhất là còn ở trước mặt người khác, cô cũng không muốn khóc, nhưng vừa nghĩ tới những lời kia cô đã cảm thấy trong lòng khó chịu muốn chết.

Phía sau giường hẹp khế hăm xuống, giọng nói xin lỗi truyền đến,

“Thật xin lỗi. . . . .”

Cô chảy nước mắt nhiều hơn, đây là ý gì? Một lát dả thương cô, một lát yêu thương cô? Trái đất này do hắn xoay chuyển sao? Hắn muốn thế nào thì thế ấy? Hắn đưa tay kéo chăn mền trên người cô,

“Anh biết anh không nên nói những lời tổn thương em trước mặt người khác, đều là anh không tốt anh xin lỗi em, nhưng em trước đừng khóc được không?”

Đối mặt đầu vai cô run rẩy mạnh hơn, Lục Chu Việt có chút bó tay, hắn quen với việc cô tức giận lạnh lùng cãi lộn với hắn, cô bỗng nhiên trầm mặc xuống liên tiếp khóc làm cho hắn hận không thể tự đánh mình một trận.

“Lưu Liễm. . . . .”

Hắn bắt đầu gọi tên của cô muốn kéo cô lên, cô còn vậy nữa hắn sẽ điên mất.

Cô thoáng cái nhấc lên chân ngồi dậy, trên mặt mang theo nước mắt tàn bạo rống về phía hắn,

“Trước em hung hăng cho anh một đao, sau đó nói xin lỗi, anh có thể tha thứ em sao?”

“Nếu như vậy có thể làm em hết hận anh, vậy anh cho em một đao!”

Hắn ngó chừng cô về mặt nghiêm túc nói, cô giống như không ngờ tới hắn trả lời không chút do dự còn có kiên định, khế sừng sốt một chút nhưng ngay sau đó giễu cợt mở miệng,

“Lục lão sư, ngài thật là vĩ đại, có thể vì em đi tìm cái chết!”

“Không cho phép gọi anh là Lục lão sư!”

Hắn không có ngăn chặn lửa giận cau mày nhìn chăm chăm cô, không biết tại sao, hắn nghe cô mở miệng gọi một tiếng Lục lão sư đột nhiên cảm giác được vạn phần châm chọc.

Hắn cho tới bây giờ không xem mình là thầy cô, cũng không xem cô là học sinh, hắn từ đầu đã đối đãi cô như người phụ nữ của mình!

Bởi vì cô không phải học sinh mình nên hắn mới yêu cô, hai là bởi vì trước khi yêu cô hắn làm thầy cô. Nếu như trước kia cô gọi vậy cũng không việc gì, nhưng hôm nay bọn họ đã là vợ chồng danh chính ngôn thuận, còn có quá nhiều lần thân mật hoan ái, cô còn luôn miệng gọi hắn Lão sư, hắn cảm thấy vô cùng chói tai.

Cô theo dõi hắn hồi lâu bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, đáy mắt tất cả đều là xem thường.

“Được, vậy gọi anh là gì?” “Chu Việt? Việt?”

Thấy hắn không trả lời cô vừa cười khanh khách vừa hỏi hắn, hắn phảng phất như thấy được dáng vẻ cô từng cười như vậy trước mặt Trần Thanh Sở, hắn hy vọng cỡ nào cô ở trước mặt hắn cũng có thể cười rực rỡ như vậy, nhưng hôm nay tuy cô đang cười nhưng trong mắt đều là giễu cợt, trong lòng cô không dễ chịu hắn cũng không tốt hơn.

Cô nói tiếp thậm chí còn thân mật tới ôm cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ,

“Hoặc gọi anh là ông xã? Tình yêu?”

Hắn trong nháy mắt bị cô bỗng nhiên nhích tới gần còn có lời gọi thân mật đầu độc, không tự chủ được đáp lại cô,

“Gọi anh là Việt. . . . .”

Cô một tay đẩy ra hắn đáy mắt trong nháy mắt dâng lên băng sương, lý trí của hắn thoáng cái khôi phục tỉnh táo, vừa tức vừa giận nhìn chăm chăm cô,

nha đầu này lại dám trêu chọc tim hần?

Cô thấy hần không nói chuyện nhắc chần lên đi xuống giường, hần đưa tay kéo cô,

“Em đi đâu vậy?”

” Ăn cơm!”

Cô oán hận ném cho hần hai chữ dùng sức hất tay hần đi ra ngoài dù sao cũng không thể có lỗi với thân thể mình, Cô lúc này còn chưa có ăn cơm đói bụng đến trước ngực dán phía sau lưng. Sau khi cô ra ngoài Lục Chu Việt thở phào nhẹ nhõm thoáng cái nằm vật xuống trên mặt giường lớn, hần cho rằng cô tức giận sau đó rời khỏi nơi này trở về trường học.

Đến thư phòng nhìn bưu kiện hồi lâu còn chưa nghe được thanh âm cô lên lầu, hần không khỏi có chút buồn bực, cô ăn một bữa cơm cũng không thể ăn lâu như vậy? Hần luôn không có cảm giác an toàn sợ cô âm thầm rời đi, liền vội vàng ra ngoài xuống lầu xem xét, lại thấy cô đang ngồi ở ghế sa lon phòng khách xem ti vi, không biết xem tiết mục gì, cô thỉnh thoảng tràn ra tiếng cười.

Hần chớp lấy túi cau mày đi tới, Tần tỷ vừa lúc bưng trái cây đã rửa xong đi ra ngoài, còn có ý lớn tiếng bắt chuyện với hần,

“Tiên sinh, ngài xuống rồi!”

Bất quá người đang xem TV vẫn thờ ơ như cũ ánh mắt lom lom ngó chừng màn hình TV, Lục Chu Việt có chút lúng túng, nhận lấy nước trái cây trong tay Tần tỷ đặt mạnh trước mặt cô, còn cố ý đem nửa thân thể ở trước mặt cô lung lay ngồi xuống, bất quá cho dù hần làm ra tiếng động lớn cách mấy, người ta vẫn thờ ơ như cũ, nói rõ không muốn để ý đến hần.

Tần tỷ len lén hé miệng cười một chút lặng lẽ lui xuống, thật ra thì nhìn hai người không được tự nhiên chung đụng rất có tình yêu .

Hứa Lưu Liễm ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon lớn, đem cằm tựa trên gối xem tiết mục tiêu khiển ti vi , giờ này khắc này trong lòng lo lắng khó chịu cô cảm thấy chỉ có xem tiết mục tiêu khiển mới có thể làm cho lòng cô dễ chịu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Một chút ngọt ngào

Cô đã sớm liếc thấy được bóng dáng hần, từ lúc hần đứng ở nơi đó cố ý lớn tiếng chào hỏi với Tần tỷ cô đã thấy được, cô không điếc cũng không mù, người lớn như vậy cô có thể không nhìn thấy ư, hần có cần thiết cố ý đi qua cô không. Quá ấu trĩ rồi! Cô chỉ không có tâm tình để ý đến hần, cho nên mới không muốn đối mặt với hần, không nghĩ tới hần hết lần này tới lần khác hần muốn khuấy rây thanh tịnh của cô.

Lục Chu Việt thấy cô như cũ hờ hững không nhìn hần vẫn xem ti vi, cầm lấy một cái quả táo đặt mộng ngồi xuống bên cạnh cô cắn một ngụm lớn, hần ngồi quá gần cô, cánh tay chạm vào cô, hơi thở của hần cũng thoáng cái chui vào mũi cô, Hứa Lưu Liễm có chút không vui nhăn lại lông mày, bất quá vừa lúc lúc này người chủ trì giũ ra một bao quần áo rất lớn , cô không khỏi xì một tiếng cười theo ra ngoài.

Bên cạnh Lục Chu Việt sắc mặt thoáng cái liền giận, hần cũng thật sự chịu không được cô không nhìn cô, chặn ngang cảm điều khiển từ xa làm bầm nói,

“Tiết mục này không có gì thú vị”

Hần đổi lại sang đài khác, người chủ trì mặc một bộ đồ thanh âm và tư thái cực kỳ nghiêm túc thông báo tin tức kinh tế, cô một câu nói cũng không nói tiếp theo để xuống gối ôm đứng dậy lên lầu, hần nhìn thấy nóng nảy vội vàng ở phía sau hô,

“Ồ ơ, tại sao em đi? Không bằng nhường lại cho em xem!”

“Không xem! “

Cô không quay đầu lại lạnh lùng ném cho hần một câu, hần ảo ném đi điều khiển từ xa, hần bất quá muốn khiến cho cô chú ý mà thôi, không có nghĩ tới đuổi cô đi , nếu như cô thích xem tiết mục tiêu khiển, hần cũng có thể cố ngồi bên cạnh xem với cô, chỉ cần cô cho hần chút đáp lại là tốt rồi. Hần cảm thấy nha đầu chết tiệt này cái khác không có, bản lãnh giận giữ thật sự là không ai bằng.

Hứa Lưu Liễm sau khi lên lầu liền chui vào phòng tắm tắm, đối với hành động hần cố ý khiến cho cô chú ý, cô chỉ cảm thấy trẻ con, cũng là một người đàn ông có tuổi còn làm ra cử động như vậy, truyền ra ngoài thật là cười chết. Cô đứng ở dưới vòi nước phiền não lau mặt mấy cái, cô hiện tại thật không muốn đối mặt hần, không phải vì lời hần nói khiến cô khó xử, mà là cô nhìn đến hần liền nhớ lại ban ngày Trần Thanh Sở nói chút ít chuyện, liền cảm thấy căn người vô lực.

Cô hiện tại nên làm gì bây giờ? Nên mặc kệ số phận? Hay là nên cố gắng tranh thủ một chút hạnh phúc cô với Trần Thanh Sở ? Nếu như đổi lại lúc

trước, tỷ như thời điểm trung học đệ nhị cấp, cô sẽ dùng cảm giác co với hắn, hắn càng phản đối cô càng làm phản ở chung một chỗ với Trần Thanh Sở, nhưng bây giờ, ba năm đi qua, cô cảm giác mình kiệt sức không có khí lực tranh đấu với hắn.

Không biết tình cảm của cô phai nhạt hay lòng của cô mệt mỏi, bất quá ba năm sau gặp lại Trần Thanh Sở cô cảm giác mình vẫn bị hắn hấp dẫn, ai cũng từng có mối tình đầu, ai cũng từng hiểu cảm giác loại tốt đẹp khắc cốt ghi tâm, sáng lạng như pháo hoa, mặc dù trong nháy mắt héo tàn nhưng vẫn tồn tại trong lòng.

Cô tắm xong đi ra không thấy hắn ở trong phòng, cô vừa thấp thỏm sấy tóc vừa bất an nhìn khóa trên cửa phòng, nhiều lần cô có loại vọng động muốn đi lên khóa lại, sau lại nhớ đây là nhà hắn, hắn mở khóa không phải dễ dàng ư, cho nên cô buông tha. Bất quá đợi đến khi cô lên giường ngủ hắn vẫn không có đi vào, lòng căn thẳng giờ mới thả lỏng, nếu hắn lúc này đi vào thật cô đúng là không biết đối mặt với hắn ra sao.

Tựa hồ đến nửa đêm hắn mới lên giường, vừa lên liền từ phía sau ôm chặt lấy cô, chỉ chốc lát sau cô liền cảm nhận được nơi nào đó trên người hắn truyền đến độ cứng, cô mặc dù ngủ mơ mơ màng màng nhưng vẫn kịch liệt phản đối,

“Em không muốn làm!”

Hắn ở sau lưng cô cúi đầu bật cười, cô có chút tức giận đẩy hắn, hắn thoáng cái kéo cô ôm chặt vào ngực,

“Đừng động nữa, nếu không một lát có muốn làm hay không tự cũng không phải em quyết định”

Cô thoáng cái không dám nhúc nhích, cả người căng cứng rất sợ hắn có bỗng nhiên thay đổi, hắn đúng là nói được là làm được, thật đúng là không có động tác nào. Bất quá bàn tay của hắn cũng không chút khách khí phủ lên cái mông đưa về phía hắn, nhiệt độ nóng hổi còn ở vị trí mập mờ kia làm cho cô rất khó chịu, cô lại không thể nói, liền hung hăng ngắt hắn, chỉ chốc lát sau hắn chịu không được khẽ cười mở miệng,

“Được rồi được rồi đừng dùng sức mà, anh lấy tay ra là được!”

Cô lúc này mới buông lỏng tay, hắn cũng đưa tay ra không trêu chọc cô nữa, cô cũng dần dần buông lỏng mình để hắn tùy ý ôm ngủ. Thật ra thì Lục Chu Việt nghĩ chính là còn nhiều thời gian, mặc dù hắn hiện tại rất muốn làm nhưng hắn cũng không muốn mình đòi lấy quá độ lưu lại cho cô bóng ma, nếu không sau này ngay cả đụng cũng không cho đụng chẳng phải là thảm sao, dựa theo tính tình cô, chọc cô tức giận cô thật không cho hắn đụng.

Sáng sớm lúc Hứa Lư Liễm còn đang ngủ, đã nghe có người ở bên tai một lần lại một lần hô,

“Lư Liễm! Lư Liễm——”

“Mau rời giường, nếu không sẽ muộn!”

Vừa nghe đến hai chữ sẽ muộn, cô thoáng cái giật mình tỉnh lại, cô từ trước đến giờ người rất có quan niệm thời gian, cũng không cho phép mình đi trễ.

Mơ mơ màng màng ngồi dậy sau đó cô ngẫm nghĩ một chút, không đúng, sáng sớm hôm nay cô không có khóa, tại sao phải dậy sớm như thế? Nghĩ tới đây cô không khỏi tức giận trừng người đầu sỏ đắc tội cô, chỉ thấy hắn đã sớm ăn mặc đầu đó phong độ đứng ở bên giường nhìn đáng vẻ cô mơ màng màng cười, thấy cô quăng qua tầm mắt bất mãn, hắn thiện ý mở miệng nhắc nhở,

“Anh nhớ được hôm nay học viện kiến trúc tựa hồ có môn học tự chọn. . . . .”

Cô cau mày ngẫm nghĩ một chút quả nhiên là có, không khỏi”A ——” hét lên một tiếng, tâm trạng ngày hôm qua của cô rất loạn thoáng cái đã quên xem thời khóa biểu, bất quá cô không giải thích được hỏi,

“Tại sao anh biết em có môn tự chọn ở học viện kiến trúc?”

“Chuyện của em có gì anh không biết sao?”

Hắn nhẹ nhàng ném cho cô một câu như vậy nói xong xoay người tỉnh rồi đi,

“A đúng rồi, còn có một chuyện. . . . .”

Hắn bỗng nhiên xoay người lại, tầm mắt dừng lại trước ngực cô, ánh mắt có chút gian tà,

“Em xem em gây đến trên người không có mấy cân thịt, bất quá có nhiều chỗ anh rất hài lòng!”

Hứa Lư Liễm theo tầm mắt của hắn cúi đầu nhìn về phía trước ngực mình, lúc này mới phát hiện đồ ngủ trên người mình không biết lúc nào bị người lột, mà cô không chú ý vội vã đứng dậy cho nên chân vừa chỉ che đến một nửa. . . . .

Mặt của cô thoáng cái đỏ lên. Tư thái trắng trợn nói chuyện với hắn, cô tức giận kéo chăn lên đưa tay chỉ vào hắn lên án,

“Lục Chu Việt, anh, anh quá không biết xấu hổ!” Hắn thoát nhìn tâm tình rất tốt, không để ý đến tiếng mắng của cô cười xoay người đi ra ngoài, phía sau hắn Hứa Lư Liễm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tần tỷ đứng ở cửa vừa định gõ cửa gọi bọn họ ăn cơm đã nghe được một tiếng hét thảm như vậy, không khỏi dừng bước, cho là bên trong xảy ra chuyện gì, kết quả không đầy một lát chỉ thấy khoe miệng hắn chứa nụ cười thần thanh khí爽 sai bước đi ra ngoài, bà lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không có chuyện gì là tốt rồi không có chuyện gì là tốt rồi.

Ban ngày thời điểm ở trường học cô nhận được điện thoại của Trần Thanh Sở , giọng điệu của hắn tràn đầy cầu khẩn,

“Tiểu Liễm,anh mới vừa trở về nước bên kia còn có một đồng lớn chuyện phải xử lý, không thể lại tại nơi này mãi được.Nếu như em đồng ý,anh đưa em rời khỏi nơi này, chúng ta cùng nhau trở về Ôn Thành, bắt đầu một lần nữa có được không?”

“Thanh Sở,em . . . . .”

Cô nhớ tới ngày hôm qua cô nhận được điện thoại Lục Chu Việt hoảng hốt rời đi ,lúc đó nhất thời không biết mở miệng trả lời chắc chắn như thế nào, có hai loại tâm tình ở trong lòng cô kịch liệt đấu tranh, buông tha đoạn hôn nhân này? Hay là buông tha cho Trần Thanh Sở?

Phải lựa chọn làm cô khó xử,hôn nhân cô nghĩ buông tha rồi lại buông tha không được, Trần Thanh Sở,cô không muốn buông tha cho rồi lại phải buông tha. Cô có đôi khi thậm chí nghĩ có nên chết không,thay vì đau khổ lựa chọn không bằng biến mất.

Trần Thanh Sở cũng nói,

“Em trước không cần vội vả trả lời anh,anh ngày mai xế chiều đi máy bay trở về Ôn Thành,trước đó em có câu trả lời chắc chắn là được!”

Nói tới chỗ này Trần Thanh Sở giọng nói bỗng nhiên âm nhiên xuống,

” Tiểu Liễm,bất kể em cuối cho anh câu trả lời gì,em chẳng lẽ không đưa anh đi thăm ngôi trường học một chút trường học sao?”

Hứa Lưu Liễm nắm điện thoại hốc mắt thoáng cái chưa xót lên,đúng vậy,cô tại sao có thể không đưa hắn đi thăm một chút trường học trăm năm này,đó là nơi năm đó bọn họ hẹn cùng nhau thi, bọn họ hẹn ước hắn đọc hệ quản lý kinh tế, vì sau này tiếp quản sự nghiệp gia tộc,còn cô thì học ngành kiến trúc, làm kiến trúc sư cô tha thiết ước mơ .

Cô nhớ được hắn thật ra không thích tiến vào xí nghiệp gia tộc,hắn nghĩ ra ngoài tự lập môn hộ mới có thể đầy đủ phát huy năng lực của mình,may là có giúp đỡ khuyên hắn mới bỏ ý nghĩ ra ngoài lập nghiệp,hắn nói chỉ cần sau này có cô theo ở bên người.

“Anh chừng nào có thời gian?”

Cô cuối cùng mở miệng hỏi Trần Thanh Sở, bất kể thân phận bọn họ hiện tại là dạng gì ,những năm tháng ngây ngô mơ ước cố gắng ở trung học đệ nhị cấp,vẫn nên đi xem một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thành ý của em

“Hôm nay anh còn chút việc, ngày mai trước khi anh rời đi,thời gian cả ngày đều thuộc về em!”

Thanh âm trầm thống của Trần Thanh Sở truyền đến.

“Được. . . . .”

Cô có chút tâm thần hoảng hốt lắp bắp đáp lại,cũng không biết mình cuối cùng cúp điện thoại lúc nào.

Ngẩng đầu cô neho mắt xuyên qua khe hở mành lớn lá cây tươi tốt nhìn lên bầu trời bao la,khóe mắt một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi trượt xuống,có phải cuộc đời mỗi người đều có một người như vậy,hắn chính là người xuất hiện trong mấy ngày rực rỡ quan trọng nhất trong tuổi thanh xuân,nhưng hai người cả đời không thể ở chung một chỗ?

*

Xế chiều gần hết giờ làm,trên bàn làm việc Lâm San Ni trong điện thoại vang lên thanh âm chậm rãi

“Sunny, nói với Tần tỷ một lát không cần cho người đưa cơm tối đến cho tôi,tôi trở về ăn!”

Giọng của hắn có chút vội vàng truyền đến,Lâm San Ni sững sốt nhất thời không kịp phản ứng, bởi vì buổi tối nếu không có dạ tiệc hay xã giao hắn đều ở công ty làm thêm giờ,mà cơm tối do Tần tỷ sai người đưa tới đây,hôm nay hắn không có xã giao bỗng nhiên nói phải về ăn? Bất quá không đợi cô nói gì hắn đã ngắt đoạn,

“O,đúng rồi, dặn dò Tần tỷ, cơm tối phải chuẩn bị hai người !”

Hắn nói xong liền cúp điện thoại, Lâm San Ni sắc mặt u ám nắm điện thoại ngồi ở đằng kia, thì ra hắn muốn về nhà ăn cơm với cô bé kia, nghe nói cô bé kia ngày hôm qua mang đồ đến ở chung với hắn, không biết hắn dùng biện pháp gì, tóm lại cô bé kia chịu từng bước đến gần hắn.

Mỗi ngày ở cùng một chỗ, sớm chiều chung đụng một ngày nào đó cô bé kia sẽ phát hiện hắn thật là tốt sau đó yêu hắn, người đàn ông phong thái xuất chúng lỗi lạc, có cô gái nào không yêu? Nếu như hắn chỉ có ngoại hình xuất sắc cũng thôi, nhưng hắn còn yêu cô bé kia, có ai có thể cự tuyệt được người đàn ông ưu tú thâm tình?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy ngực đau nhói, thoáng cái đứng lên, liếc mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc tổng giám đốc đóng chặt, cuối cùng chán nản ngồi xuống, đánh mất dũng khí xông vào biểu lộ với hắn. Thật ra thì không cần cô biểu lộ chính hắn cũng đã sớm đã nhận ra tâm ý của cô, chẳng qua hắn tài tình làm bộ như không biết chuyện. Cô có đôi khi thích hắn khôn khéo, có đôi khi hận sự lạnh lùng của hắn.

Cô thuở nhỏ cha mẹ đều mất, bởi vì cha là chiến hữu với Lục Phương Đình, cho nên Lục Phương Đình nhận cô làm con nuôi, cô từ nhỏ lớn lên cùng với hắn. Hắn từ nhỏ đã là thiếu niên xuất chúng rực rỡ, cô vẫn ái mộ hắn.

Đĩ nhiên hắn đối với cô cũng rất tốt, kiên nhẫn chỉ đạo công khóa cho cô, hung dữ chinh các nam sinh khi dễ cô, thậm chí ngay cả sau khi cô tốt nghiệp đại học không để cô tìm việc cực khổ, hắn trực tiếp đưa cô vào Lục thị, nhưng cô biết, hắn thật là thật là tốt chỉ vì hắn xem cô như em gái.

Thờ dài một tiếng, cô một lần nữa làm tốt việc trước mặt, dựng thẳng sống lưng bắt đầu vui đầu bận rộn làm việc, dĩ nhiên cô cũng không quên lời hắn vừa nói. Tần tỷ ở trong điện thoại nói,

“Tiểu thư, vậy cơm tối của cô làm sao bây giờ? Nếu không tôi cho tài xế đưa một phần cho cô?”

Cô cười khổ một cái,

“Không cần, tôi sẽ tìm nơi ăn!”

Trước đó Tần tỷ mỗi lần an bài người đến đưa cơm đều mang thêm một phần cho cô, cô mỗi lần đều vô cùng vui mừng vì không phải có cơm tối, mà là bởi vì có thể thân mật ăn cơm tối với hắn mà kích động.

*

Buổi tối lúc Lục Chu Việt về đến nhà cô còn chưa có trở lại, hắn có chút không vui, hắn không phải cố ý bảo tài xế gấp trở về rồi sao. Sau hắn lại nghĩ cô không giống hắn lái xe trở lại mau, cô phải chen chúc giao thông công cộng còn có thể kẹt xe, cho nên liền nhẫn nại ở thư phòng đợi cô một lát.

Kết quả hắn từ sáu giờ đợi đến bảy giờ, đợi suốt một canh giờ cô còn không có trở về, Tần tỷ đi lên hỏi nhiều lần có muốn ăn cơm hay không, hắn giận đến nắm điện thoại di động tới gọi điện thoại cho cô, điện thoại vang lên thật lâu cô mới đón lên, Ở một tiếng trong thanh âm tất cả đều là ngỡ ngàng, tựa hồ căn bản không biết hắn tìm cô có chuyện gì.

“Em ở đâu?”

Hắn đè ép hỏa khí hỏi, cô trả lời rất vô tội,

“Em ở trường học, hai tiết vốn nên là tối mai lại bị điều đến tối nay. . . . .”

Hắn có chút chán nản, mím môi thần trầm mặc một hồi mới mở miệng,

“Em điều khóa không trở về cũng không biết nói với anh một tiếng, em chẳng lẽ không biết anh đang đợi em ăn cơm tối sao?”

“Ack . . . . .”

Hứa Lưu Liễm thoáng cái liền ngăn cả người, cô quen một mình tự do, độc lai độc vãng, cho nên không nghĩ tới phải nói với hắn, cô càng không nghĩ tới hắn sẽ đợi cô ăn cơm. Lúc chiều nhận được thông báo tạm thời điều khóa, cô liền vội vã đến phòng ăn chút cơm ôm sách giáo khoa tới phòng học, căn bản không có may mắn nghĩ đến hắn, mà hắn lại đang đợi cô ăn cơm?

Nghĩ như vậy trong lòng cô không biết là cảm giác gì, tựa như có đồ vật gì đó ngăn cản nơi đó, buồn bực hoảng hốt, thậm chí còn có chút đau lòng lan tràn ra ngoài, thanh âm của hắn lại truyền đến,

“Mấy giờ tan lớp?”

“Cái đó. . . . .”

Cô thoáng cái hiểu ý của hắn, vắt hết óc theo dật lý do từ chối thích hợp,

“Chín giờ tan lớp, nhưng xong khó cũng rất chậm, không quá an toàn, tối nay em ngủ ở trường học cũng được. . . . .”

“Anh ngay cả an toàn người thân cũng bảo vệ không được sao? Đến giờ tan lớp anh sẽ đến đón em!”

Hắn tựa hồ nhìn đã lâu rốt cục bộc phát, cô nghĩ thế nào hắn chẳng lẽ không hiểu?

Cô không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp,

“Không cần không cần, em tự mình đón xe cũng được! Giờ em không thể nói tiếp, em phải đi học. . . . .”

Cô tự gọi xe là được cần gì hấn đến đón cô, lại khỏi bị một số người nói mát.

Kể từ khi cúp điện thoại của hấn hai khóa tiếp theo trong lòng cô có chút lo lắng, ngay cả chính cô cũng không hiểu tại sao, cô không nên đau lòng vì hấn, cũng không phải là cô bảo hấn đợi mình ăn cơm, cô nên hận hấn, nên ghét hấn, nên lạnh lùng mắng hấn, nhưng mà nhưng mà tựa hồ có chút không thể không chề.

Hết giờ học cô vội vã gọi xe về biệt thự Lan Đình, Tần tỷ mở cửa cho cô, bình tĩnh nói,

“Tiên sinh chờ cô ăn cơm đợi đến rất trễ, hiện tại ở thư phòng làm việc!”

“Sao. . . . .”

Cô nhú mày lại một chút, Tần tỷ gọi lại cô,

“Phu nhân, mới vừa rồi tiên sinh nói muốn sửa tui, cô thuận tiện đưa cho ngài ấy chứ!”

Cô có chút cảm kích nhìn Tần tỷ một cái, bởi vì cô đang lo làm sao gặp hấn.

Đứng ở cửa thư phòng, cô bung sửa tui do dự, cô tại sao cảm thấy mình chủ động tìm đến hấn là có ý xin lỗi, cô rõ ràng không làm sai chuyện gì? Nhìn một chút sửa tui ấm áp trong tay, cô cứng da đầu gõ cửa, bên trong truyền đến một tiếng trầm thấp mời vào, cô bung sửa tui đi vào.

Hấn đang bận rộn trước máy vi tính, cô không phủ nhận trên người hấn có một loại sức quyến rũ đặc biệt phái nam thành thực, nhất là giờ phút này hấn đang chuyên chú bận rộn. Bất quá cô có chút không thể hiểu bọn họ ngày đêm làm việc, kiếm nhiều tiền như vậy có ích lợi gì? Cuộc sống chính là dùng để hưởng thụ.

“Sửa tui của anh!”

Cô đem sửa tui đặt ở bên cạnh hấn, đầu hấn cũng không ngẩng, ánh mắt lại càng tiếp tục ngó chừng màn hình máy tính làm bộ như không nhìn thấy, cô xoay người tính rồi đi, thanh âm của hấn từ phía sau lưng truyền đến,

“Đây chính là thành ý của em?”

“Cái gì thành ý?”

Cô dừng bước lại quay đầu lại không giải thích được nhìn hấn, hấn buông lỏng mình tựa vào ghế, khiêu mi hỏi cô,

“Em đến tìm anh không phải muốn xin lỗi chuyện tối nay với anh sao?”

Cô có chút tức giận,

“Anh quá tự mình đa tình, đây chỉ là Tần tỷ bảo em thuận tiện đưa anh một ly sửa tui thôi!”

Cho dù cô thật muốn xin lỗi hấn, hấn có cần nói trắng trợn vạch trần cô như vậy không?

Hấn từ trên ghế đứng dậy cất bước đi về phía cô, nheo mắt nhìn cô,

“Hứa Lưu Liễm, muốn biểu thị thành ý của em, vậy thì ngày mai đi công tác với anh thế nào?”

Ngày mai là ngày cuối cùng Trần Thanh Sở ở thành phố N, nghe nói hấn đã từ chối tất cả lời mời hết lần này tới lần khác đặt vé máy bay buổi trưa, như vậy suốt một ngày, hấn trừ tìm đến cô, còn có thể làm gì nha?

“Đi công tác với anh?”

Lời của hấn khiến cho Hứa Lưu Liễm có chút ngạc nhiên, nhớ tới mình đồng ý ngày mai cùng Trần Thanh Sở đi thăm trường học, cô liền vội vàng vội vàng cự tuyệt,

“Ngày mai không được, ngày mai em còn có việc!”

“Sao? Có việc? Chuyện gì?”

Hấn khẽ nghiêng người nhích tới gần cô, đáy mắt cảm xúc càng sâu.

Chương 80: Đọc sách H bị nắm

Hứa Lưu Liễm bị hắn hỏi không tự chủ được lui về phía sau một bước, tại sao hắn rõ ràng không nói gì nhưng cô cảm giác hắn giống như nhìn thấu tất cả, nhất là hai con ngươi kia, sắc bén như chim ưng nhắm thẳng vào lòng cô. Cô nhìn thẳng hắn cố gắng làm cho mình bình tĩnh,

“Em ngày mai có rất nhiều khóa, em còn phải đi làm . . . . .”

“Đi với anh được không? Đây là lần đầu tiên công tác sau khi anh cưới, không có em ở bên cạnh, anh sợ anh sẽ không có tâm trạng làm việc!”

Hắn bỗng nhiên thu hồi khí thế dọa người, đổi sang thái độ dịu dàng lấy lòng, hơn nữa còn đưa tay đỡ lấy vai cô kéo cô vào trong ngực hắn.

Nói thật cô thật sự có chút ngất ngây, lồng ngực ấm áp bỗng nhiên nhích tới gần, trong đầu vốn có nhiều lý do cự tuyệt nhưng một câu cũng không dùng được, kinh ngạc để hắn ôm vào trong ngực.

Đầu mũi truyền đến mùi vị dễ ngửi trên mặt quần áo, cô hơi hoàn hồn đưa tay đẩy hắn, thật vất vả nói ra một câu,

“Không được, sau này mỗi lần anh đi công tác em sẽ giúp anh!”

Hắn ở đỉnh đầu cô cúi đầu cười, hai cái ba cái đã ngăn lực đạo cô, nắm hai tay của cô bá đạo hoàn lên hông hắn, sau đó hài lòng đem cằm đặt lên cổ cô,

“Nếu như em đồng ý mỗi lần đều giúp anh, anh dĩ nhiên giờ hai tay tán thành!”

“Em không phải thư ký của anh, tại sao phải đi theo anh!”

Hứa Lưu Liễm bị hắn quán trong lòng rất không thoải mái, tức giận đáp lại hắn một câu, không nghĩ tới hắn bỗng nhiên buông cô ra và mặt nghiêm túc nhìn cô nói,

“Lưu Liễm, không bằng em sau khi tốt nghiệp tới công ty của anh làm thư ký của anh, như vậy anh có thể ngày ngày gặp mặt em!”

Kể từ khi Trần Thanh Sở trở về, trong lòng hắn đột nhiên nảy lên một suy nghĩ: buộc cô bên cạnh để lúc nào cũng nhìn thấy.

“Em không muốn!”

Cô vung tay muốn đi, hắn nhanh hơn cô một bước kéo cô tựa vào trên cửa hôn hít, tới hôm qua chịu đựng không có đụng cô, tới nay như thế nào cũng không bỏ qua cho cô, nhất là cô vẫn còn gặp mặt Trần Thanh Sở thì càng chọc giận hắn.

Khi tay hắn không chút kiêng kỵ thăm dò vào quần áo phủ lên đầy da của cô, Hứa Lưu Liễm ra sức vùng vẫy,

“Lục Chu Việt, anh làm gì! Đây là thư phòng!”

Hắn buông cô ra cười trêu chọc,

“Thư phòng thì sao? Anh nghĩ em xem nhiều ‘ sách ’ như vậy, đối với cảnh thường xuất hiện trong tiểu thuyết. Địa điểm yêu sẽ không xấu hổ !”

Hứa Lưu Liễm nhất thời lúng túng, điều này làm cho cô nhớ tới trung học đệ nhị cấp lần đó bị hắn bắt được cô đi học xem truyện H.

Khi đó bởi vì Hạ Vi Lương thích xem một chút rối loạn trong ngôn tình tiểu thuyết, xem xong rồi kín đáo đưa cho cô xem, còn cô chỉ vì muốn đuổi nhảm chán, cho nên Hạ Vi Lương đưa sách nào cho cô, cô đều không – cự tuyệt.

Hạ Vi Lương đọc sách vị cũng rất nặng, cái gì cấm kỵ, cái gì BL, cái gì tàn bạo yêu, cái gì cao H, thỉnh thoảng còn có cái gì Ma cà rồng, vừa bắt đầu cô có chút không quen, thời gian dài cô dần dần cũng thích ứng theo, bất kể Hạ Vi Lương ném cho cô cái gì cô đều trấn định cô đều nhìn.

Lần đó cô sợ đi dám trắng trợn nhìn, bởi vì tiết Anh ngữ trước đó hắn có nói tạm có việc, cho nên hai tiết này lớp tự học, cô nghĩ dù sao cũng không còn cái gì phải học tập cùng cô, định lấy sách mượn ra ngoài xem.

Khi cô nhận thấy Hạ Vi Lương ngồi ở phía sau cuồn cuộn đá vào ghế, cô vội vàng đem sách nhét vào trong bàn thì đã trễ, cô ngẩng đầu chỉ thấy hắn trầm mặt đứng ở bên cạnh bàn đưa tay về phía cô, rõ ràng muốn cô giao ra sách.

Cô nghe thanh âm sắp khóc của Hạ Vi Lương phía sau, “Đừng cho đừng cho, ngàn vạn đừng cho!”

Cho nên cô tỏ vẻ không thấy cái tay hấn đưa đến,như không có việc gì quay đầu lại,lấy ra sách giáo khoa mở bài mới.

“Hứa —— Lư —— Liễm!”

Thanh âm tức giận của hấn truyền đến, vì cô dám không để ý hấn.

Cô bỗng nhiên muốn đùa một chút, hấn từ trước đến giờ bình tĩnh ưu nhã thấy sách này sẽ có phản ứng gì,cho nên đã lấy sách từ trong học bàn ra,bình tĩnh đứng dậy hai tay đưa cho hấn, sau đó đứng ở đằng kia nhìn chằm chằm phản ứng của hấn,cũng không quản Hạ Vi Lương phía sau thoáng cái đập đầu vào trên bàn.

Cô đột nhiên nghe lời khiến hấn có chút kinh ngạc,nhận lấy sách sau đầu tiên là tình tế đánh giá cô một cái, lúc này mới cúi đầu nhìn lại, vừa nhìn không cần gấp gáp, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn trước mặt nhất thời thiên biến vạn hóa,thậm chí ánh mắt cô còn phát hiện trên mặt hấn có chút đỏ.

Hấn đỏ mặt! Phát hiện này làm cho cô vội vàng cúi đầu gắt gao ngoắc chừng mặt bàn học,hai tay buông xuống bấm mạnh trên đùi để nhin cười.

Bất quá đáng về cô không sao cả lại làm cho Lục Chu Việt lửa giận ngút trời,,trong giờ học đọc sách bị Lão sư bắt được còn mặt không đổi sắc tìm không thấy, nhất là còn nhìn sách H,hay là cao H kia, ngay cả người kinh nghiệm như hấn nhìn cũng ngăn không được đỏ mặt tìm đập .

Miêu tả tỉ mỉ như vậy,tiếng nói thô tục,hấn nhớ tới chút ít lời trong sách giận đến tay run rẩy, bóp một tiếng khép sách lại nhìn cô rống,

“Em theo thầy đến phòng làm việc !”

Cô đã sớm chuẩn bị bị hấn giáo huấn,bình tĩnh kéo ghế đi ra ngoài,hấn đi được một bước quay đầu lại hung hăng rống lên một tiếng

“Còn em nữa!”

Lời này hướng về phía Hạ Vi Lương, Hạ Vi Lương khóc không ra nước mắt đứng dậy cúi đầu đi với cô ra ngoài.

Lục Chu Việt sờ đi gọi Hạ Vi Lương là bởi vì hấn biết sách này nhất định là Hạ Vi Lương đưa cô ,quan trọng là hấn sợ mình giờ phút này bị cuốn sách kia thiêu đốt thân, nếu chỉ có một mình chung đụng với cô,hấn sợ mình có không chế không được. . . . . muốn cô.

Hứa Lư Liễm và Hạ Vi Lương mới vừa bước vào phòng làm việc của hấn, quyển sách kia liền hung hăng nện vào dưới lòng bàn chân hai cô, Hạ Vi Lương đứng tại chỗ bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc nắm tay cô,về mặt cô bình tĩnh.

Hmm, hấn ở trong mắt Hạ Vi Lương thủy chung là người trầm ổn cơ trí, bất quá cô đã quen hấn nóng giận, cho nên cô đã quen với việc hấn nổi giận.

“Sách mượn ở chỗ nào?”

Hấn mặt lạnh ngồi ở chỗ đó giận giữ hỏi, Hạ Vi Lương khua lên dừng khí mới nom nớp lo sợ phun ra mấy chữ,

“Mượn ở cửa hàng trước trường học, mượn tới. . . . .”

Hấn sau khi nghe đôi môi đẹp mím thật chặt,cũng không nói chuyện ánh mắt lạnh băng ngoắc chừng hai cô, Hạ Vi Lương trong lòng run sợ thấp thỏm lo âu,nhưng cô thủy chung đứng thẳng sống lưng mặt không chút thay đổi đứng ở nơi đó nhìn hấn tức giận, nhìn hấn táo bạo, bình tĩnh giằng co với ánh mắt lạnh lẽo của hấn, sau đó hài lòng thấy lửa giận trong mắt hấn,bắt đầu từ khi đó cô biết làm sao chọc giận hấn.

Hấn nhìn chằm chằm các cô hồi lâu, chợt lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại,

“Sunny,mua lại tất cả tiệm sách trước cửa trường học, toàn bộ sách bên trong đổi thành sách ôn thi!”

Quả nhiên người kia tựa hồ đang hỏi tại sao, hấn không nhịn được trả lời,

“Đừng hỏi tại sao, bảo cô mua thì cô cứ mua là được!”

Hấn nói xong liền cúp điện thoại di động vút qua một bên, về mặt cô cuối cùng có chút biểu tình,đáy mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn hấn,cô không nghĩ tới hấn làm như vậy, còn mua tất cả cửa hàng sách quanh trường học cô?

Còn lại Hạ Vi Lương hoàn toàn xóc xệch ,những tiệm sách nhỏ kia là mạng của cô,cô mỗi ngày tận sức nghiên cứu những thứ Tiểu Ngôn kia để chuẩn bị sau này làm nhà văn của mình, hôm nay bị hấn toàn bộ sửa đổi. . . . .

Hạ Vi Lương khoa trương tựa đầu lên vai cô nhỏ giọng kêu rên,

“Lư Liễm Lư Liễm, lòng tớ đau quá, xong,bệnh tim của tớ muốn phát tán. . . . .”

Kết quả cuối cùng , hấn nổi giận cuồng huấn hai người bọn họ một bữa, giáo huấn đến hai cô mặt xám mày tro, ngay cả sức tiếp nhận mạnh như vậy cô đến cuối cùng cũng thiếu chút nữa hồng mắt, sau khi đi ra cho tới bây giờ lại bị chảy Hạ Vi Lương máu không đỡ lệ khóc, lời kéo cô nước mắt nước mũi lên án,

“Ôi,tớ thật không nghĩ tới Lục lão sư là một người khủng bố như vậy ,đây quả thực là người đàn ông tàn nhẫn,bị hắn giáo huấn tớ rất muốn chết tâm!”

Cô cũng tức giận trong lòng oán thầm,ừ, quả thật nói lời ác độc bụng đen,trong quá trình giáo huấn các cô không nói một lời thô tục, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều làm cô hận không thể chui vào đất.Lão nam nhân ác độc !

*

Thấy cô lúng túng, hắn nghiêng đầu hôn lên vành tai cô,

“Nghĩ tới?”

Hứa Luru Liễm cảm thấy lúng túng,khi đó xem không có cảm giác gì,hôm nay trước mặt người đàn ông này trong mắt tất cả đều là tình.Hơi thờ dục vọng,bàn tay phủ lên ngực cô không biết lúc nào đã cởi nút áo lót của cô,bàn tay nóng hổi phủ lên da thịt mềm mại xoa nắn,hắn thậm chí còn hôn môi cô tiếp tục trên chọc,gây cô.

“Tư thế viết trên sách, tôi nay chúng ta thử một lần nhé?”

Hứa Luru Liễm rất giận rất căm phẫn nhưng chỉ cắn thật chặt môi mình không nói lời nào,cô sợ mình vừa mở miệng sẽ tràn ra tiếng rên. Hắn ôm lấy cô sai bước đi tới phòng ngủ.

“Anh sẽ cho em biết,xem sách và thể nghiệm thực tế không giống nhau !”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Minh tranh ám đấu (H)

Về sau sự thật chứng minh,trong sâu thẳm hắn cho cô cảm giác hoàn toàn không giống người khác.

Hắn vừa vào phòng ngủ liền bắt đầu hôn cô,nụ hôn đầy đặc và lâu,trong tiểu thuyết cũng viết những nụ hôn trước hoan ái rất tốt đẹp và ngọt ngào,nhưng tại sao cô cảm giác môi của mình sắp bị hắn cắn nát,đau sợ hãi,hơn nữa cô còn bị hắn hôn đến sắp hít thở không thông.

Hắn thành thạo, kỹ thuật tốt làm cho cô không thể chống đỡ được,trong lúc ồm ồm áo hai người rơi đầy đất. Hắn thích nhất tư thế từ phía sau tiến vào, bởi vì Lục Chu Việt cảm thấy như vậy hắn tiêu hao ít thể lực hơn,như vậy hắn mới có thể chiếm cô lâu hơn.Hường thụ dong ruỗi nhanh trong cơ thể cô.

Hắn một tay giữ lấy sống lưng bóng bóng,một tay nắm cái mông của cô thờ gấp nặng nề nhưng không có vào,dững đạo chắc chắn ẩm ướt,trong nháy mắt xoắn nóng hổi của hắn,hắn thoải mái gầm nhẹ một tiếng chế trụ thân thể cô dùng lực chuyển động vòng eo.

Hứa Luru Liễm đưa lưng về phía hắn nhiều lần bị hắn đụng thân thể rơi xuống giường lớn,hắn lại một tay kéo cô trở lại tiếp tục,cô cảm giác mình bị hắn va chạm cả người mệt rã rời,cô không ngừng thấp giọng cầu xin tha thứ,van xin hắn nhẹ một chút chậm một chút.Nhưng hắn không có buông tha cô,thậm chí còn giống điên đến gần bên cạnh cô,vặn mặt cô qua dùng sức hôn hít lấy môi cô.

Không đầy một lát cô thuận tiện thờ dốc,bởi vì thân thể như bị hắn xé rách kéo cong về phía sau,cô cảm thấy trong cơ thể có loại cảm xúc càng ngày càng lớn. Lớn đến làm cô run rẩy không thôi,cô nhận lúc hai người yếu ớt thờ dốc vô lực lên án,

“Lục Chu Việt,eo của em sắp bị anh bẻ gãy. . . . .”

Hắn không để ý cô cầu xin tha thứ tiếp tục tăng thêm lực đạo,vừa hôn cô vừa dứt quãng mở miệng chậm rãi nói,

“Không được đi gặp Trần Thanh Sở! Không được rời khỏi anh!”

Cô không trả lời hắn dùng lực đụng vào cô,cuối cùng cô chịu không được không thể làm gì khác hơn là đồng ý,

“Được. . . . .”

Cô mới vừa phun ra một chữ hắn liền buông lỏng ra môi cô,cô nhận được giải thoát thoáng cái gục ở trên mặt giường ngum lớn thờ hỗn hển,để hắn tùy ý như cũ ở sau lưng cô mạnh mẽ tiến vào.Song không đợi cô hồi phục hơi thở từ trận chiếm đoạt kịch liệt,hắn phủ lên thân thể ngậm nụ hoa cô bắt đầu gặm cắn,cô kinh hô một tiếng luống cuống tay chân đẩy hắn, nhưng hắn ngum lớn nuốt xuống giống như muốn đem cả ngực đầy đặn nuốt vào trong bụng.

Nơi chắc chẽ kết hợp với hắn thoáng chốc truyền đến trận trận tê dại,cô nhất thời không muốn đẩy hắn ra,bàn tay vốn đẩy đầu vô lực để xuống ôm cổ hắn, tựa hồ đưa đầu hắn theo hướng trước ngực mình,cô mơ màng suy nghĩ nhìn màn nập mờ này cảm thấy xao động trong cơ thể mãnh liệt hơn.

Đang chôn ở trong người cô phần đầu Lục Chu Việt nhìn đáng vẻ cô ánh mắt mê ly hai gò má ửng hồng,ánh mắt trầm xuống nhanh chóng rút lui ra khỏi

cơ thể cô, một tay vận thân thể mềm nhũn cô lại lần nữa mạnh mẽ xâm nhập vào, hần biết chỉ có tư thế chiếm đoạt nguyên thủy nam trên nữ dưới cô mới có thể đạt tới cao trào, quả nhiên không đầy một lát cô bầm mạnh lên hồng thịt của hần, cong người lên kịch liệt thở hần hần phía dưới chảy ra dịch nước.

Hần thương yêu hôn lên môi cô, thanh âm và hơi thở nhuộm tình ái,

“Chớ quên em đã đồng ý với anh!”

Cô căn bản không có khí lực mở mắt ra trả lời hần, chỉ lo ở nơi đó thở gấp bình phục rung động của mình, hần bị bộ dạng ý loạn tình mê của cô đầu độc nỡ nơi đó càng thêm cứng rắn, cuối người xống ôm cô bắt đầu một cuộc chiếm đoạt khác.

Có nhiều lần hần cuồng mãnh làm cho Hứa Lưu Liễm nghĩ hần nhanh phóng ra, nhưng hần hết lần này tới lần khác không có, dừng lại một chút ôm cô đòi lại tư thế sau đó lần nữa khởi xướng đâm sâu vào, đến cuối cùng bọn họ không còn khí lực chờ hần kết thúc, kiệt sức ngủ đi, cô chỉ mơ mơ màng màng cảm thấy có luồng hơi nóng tưới lên eo cô, kèm theo chính là hần nằm ở trên người cô lay động một chút một chút còn tiếng hần thở dài thỏa mãn.

*

Đã hết kích thích. Tinh dịch cũng rút đi, trên mặt giường lớn xốc xếch Lục Chu Việt hài lòng ôm người đã sớm ngủ, có một lúc đùa mái tóc đen của cô, hần từ trước đến giờ không có thói quen ngủ sớm, vốn muốn đi làm việc nhưng không nỡ rời ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực.

Đang thời điểm quán quýt điện thoại di động của cô vang lên, hần sợ đánh thức cô vội vàng cầm tới đây, vừa nhìn tên người điện tới mặt vốn chứa nụ cười không khỏi chìm xuống. Hơi chút hơi trầm ngâm hần đề xuống phím nghe ung dung nói,

“Cô ấy vừa rồi một muốn chết, giờ đã ngủ, cậu có chuyện gì không?”

Hần nói mập mờ như vậy, cho dù ai cũng có thể hiểu bọn họ vừa rồi đã làm gì, huống chi là Trần Thanh Sở luôn làm cô nhớ mãi không quên, cho nên Trần Thanh Sở bên kia nổi giận, cách ông nghe lớn tiếng mắng hần,

“Lục Chu Việt, anh thật hèn hạ !”

“Đúng vậy!”

Hần nhẹ nhàng ném cho Trần Thanh Sở hai chữ, sau đó cúi người hôn lên đôi môi đỏ tươi của cô, cô bị hần hôn đến hít thở không được ưm một tiếng,

“Đừng mà, em muốn ngủ. . . .”

Hần hài lòng nghe được quả nhiên Trần Thanh Sở kia giận đến giọng cũng thay đổi,

“Lục Chu Việt, anh có được thân thể cô ấy, nhưng anh vĩnh viễn sẽ không có được lòng cô ấy!”

Hần thừa nhận lời này của Trần Thanh Sở quả thật chột trùng chỗ đau nhất trong lòng hần, nhưng vẫn lạnh lùng cười,

“Nếu cô ấy bây giờ đã là vợ hợp pháp của Lục Chu Việt tôi, tôi muốn nhận được lòng cô ấy không phải là không có cơ hội. Nhưng còn cậu muốn đoạt lại lòng của cô ấy, nhưng ngay cả cơ hội nhích tới gần cô cũng không có, vì tôi sẽ không cho cậu!”

Hần nói xong liền cúp điện thoại, ông nghe còn truyền đến thanh âm Trần Thanh Sở hần hần chửi rủa, hần tắt đèn nhưng không đi làm việc, ở trong bóng tối ôm thật chặt thật chặt cô, sợ có một ngày cô rời khỏi hần.

*

Ngày thứ hai Hứa Lưu Liễm tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là tìm điện thoại di động của mình, kết quả lật tung cả phòng ngủ cũng không tìm được, cô choảng bộ quần áo liền xông ra ngoài,

“Tần tỷ, tỷ có dọn vệ sinh phòng ngủ không, điện thoại di động của tôi tại sao không thấy ——”

Cô cuối cùng còn một chữ chưa nói hết đã thấy hần ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trong phòng khách xem tạp chí, cô nhớ tới chuyện đêm qua hần đối với cô không vui quay mặt đi, hần nhìn cô giờ lên điện thoại di động,

“Em tới qua quá mệt mỏi, anh sợ có người gọi đến đánh thức em nên tạm thời lấy xuống lầu dưới”

“Tại sao anh tùy tiện động đồ người khác!”

Cô vừa nhìn điện thoại di động của mình trong tay hần, tức giận chạy đến phía trước đoạt lấy.

Vội vàng mở ra nhìn, trên đó ghi Trần Thanh Sở gọi tới N lần, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi khó chịu nhăn lại thành một đống, cô cầm lấy điện thoại di động định ra ngoài gọi trả lời Trần Thanh Sở, thì thanh âm của hần không nhanh không chậm từ phía sau truyền đến,

“Nói chuyện điện thoại xong nhanh thu dọn đồ, tối hôm qua không phải đồng ý đi công tác với anh sao? Anh đang chờ em đấy!”

“Người nào đáp ứng anh? Em không đi!” Cô bối vì gấp gáp số lần Trần Thanh Sở gọi đến,nói ra có chút vội vàng xao động và không nhìn được.

“Em không đi công tác với anh,chẳng lẽ muốn đi theo đàn ông khác?”

Hắn bình tĩnh ngồi ở chỗ đó ánh mắt sắc bén ngó chừng cô mở miệng. Hứa Luru Liễm thoáng cái cứng lại,cô nhớ tới hắn tới hôm qua một lần lại một lần ở bên tai cô nói không được đi gặp Trần Thanh Sở, không được rời khỏi hắn. Mà cô dường như đã đồng ý

Trong mắt cô thoáng cái nảy lên tuyệt vọng,cô nhìn hắn lăm lăm nói,

“Anh biết rồi? Anh đã biết phải không ——”

Không trách được hắn tới hôm qua bỗng nhiên bảo hôm nay theo hắn công tác,không trách được hắn nói không được đi gặp Trần Thanh Sở, thì ra là hắn đã sớm nhìn thấu lòng cô chẳng qua là hắn không nói mà thôi.

Hắn từ trên ghế salon đứng dậy liếc mắt một cái,

“Nếu biết anh biết rồi vậy thì nhanh đi dọn hành lý cho anh,anh không có thời gian ở đây với em!”

Hắn nói xong liền xoay người đi ra,Hứa Luru Liễm nhìn thẳng bóng lưng hắn,hà miệng nhưng cuối cùng một chữ cũng không nói ra,cô nhớ được tới hôm qua cô bị hắn hành hạ đến lúc chịu không nổi đã đồng ý không đi gặp Trần Thanh Sở. Cô và Trần Thanh Sở luôn để vuột mất,không lẽ đây chính là số mạng của cô và hắn?

Thờ dãi một tiếng,cô kiên trì gọi điện cho Trần Thanh Sở,cơ hồ là điện thoại vừa mới vang lên đã bị người nhận, thanh âm lo lắng của Trần Thanh Sở truyền đến,

“Tiểu Liễm,anh đã đến trường học của em, em ở chỗ nào? Tại sao gọi điện thoại cho em lại không có người đón?”

Trần Thanh Sở hỏi vội vàng,vì sợ cô mở miệng nói là không tới được,thật ra thì tới hôm qua người đàn ông kia nhận điện thoại,là hắn biết cô không tới được, người đàn ông kia không phải đã nói rồi sao,hắn sẽ không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào .Nhưng hắn không từ bỏ ý định, ích kỷ hi vọng cô không chú ý lời phản đối của người đàn ông kia,chọc giận hắn sau đó vẫn đến đây.

Tim của hắn thoáng cái đau đến không có cảm giác,

“Không có em ,anh đến thăm trường thì có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ Trần Thanh Sở anh đời này không thể cùng em tham quan trường?”

“Thanh Sở, thật xin lỗi,em ——”

Hứa Luru Liễm khổ sở nói xin lỗi ,cô cảm giác mình giờ phút này ngoại trừ ba chữ thật xin lỗi thì không còn chữ nào khác ,chỉ là cô còn chưa nói hết đã nghe tiếng tích tích tất tấp.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Ôn tồn trên bờ biển

Nói là đi công tác,thật ra thì Lục Chu Việt chẳng qua đi đến một vùng nhỏ trong thành phố N mà thôi, lộ trình lái xe chỉ tốn hai giờ,hơn nữa chỉ nén lại một ngày, nghe nói nơi đó có bãi biển được xưng đẹp nhất thành phố N,bãi cát vàng óng ánh mềm mại,ở trên đó phơi tắm nắng và vân vân không còn gì tốt hơn.

Tài xế của hắn rất nhiệt tình giới thiệu phong cảnh nơi này cho cô,bất quá Hứa Luru Liễm căn bản không có tâm trạng,kể từ Trần Thanh Sở cúp điện thoại cô đã không còn hứng thú tựa lên chỗ ngồi phía sau, trên sống mũi mang kính mát thật to nhìn không thấy vẻ mặt của cô.

Lục Chu Việt cau mày nhìn cô một cái,

“Năm nghĩ ngơi chút đi,đến anh sẽ gọi em!”

Cô hừ lạnh một tiếng, ôm hai cánh tay chuyển hướng nhìn ngoài cửa sổ,cả người đưa lưng về phía hắn,nói rõ không muốn nói chuyện với hắn.

Hắn lơ đãng cười cười lấy máy tính làm công việc, dù sao hắn đã thành công ngăn cản cô đi gặp Trần Thanh Sở,cô nổi nóng hắn sẽ không chấp nhất cô, A...đúng rồi, dù sao cho đến giờ cô cũng chưa vui vẻ với hắn.

Tính tình của cô nói thì cũng thật cố chấp. Mượn cô bạn của cô _ Hạ Vi Lương tới so sánh, cô và Hạ Vi Lương đồng dạng không tìm không có phôi, khác nhau chính là Hạ Vi Lương bởi vì căn bản cũng không có tâm tư cho nên đơn giản không tìm không có phôi, còn lại cô bởi vì tâm tư quá nặng đem tất cả nhìn thấu nhưng cố ý coi thường, như vậy mới vô tình nhất.

Cũng tỷ như tình cảm hằn đối với cô, so với ai khác cô là người rõ nhất nhưng cô hết lần này tới lần khác lạnh lùng làm bộ như không biết gì không đếm xỉa đến, không cho hằn một câu trả lời, mặc cho hằn qua nhiều năm một mình đau khổ. Cho dù hiện tại đã trở thành người phụ nữ của hằn, cô vẫn như cũ chưa từng dùng tình đối đãi hằn.

Nhưng hằn chính là thích tính xấu của cô, hằn có đôi khi cũng tự hỏi mình có phải mắc chứng thích ngược đãi không.

Dọc đường tất cả đều là xanh um tươi tốt làm cho người ta nhìn tâm trạng vô cùng tốt, vì thành phố nhỏ nên không ồn ào như thành phố lớn, tính tình nóng nảy cũng dần dần an tĩnh lại, Hứa Lưu Liễm tựa vào chỗ ngồi mơ mơ màng màng, suy nghĩ thoáng cái trở về mùa hè năm ấy.

Bờ biển khác phía bắc, bãi cát mềm mại vàng óng ánh giống như trước, biển rộng xanh thẳm, cậu ấy nhẹ nhàng hôn đôi môi cô, nói với cô lời hứa một đời kiếp.

Đó là thời điểm nghỉ hè lớp mười một, Trác Thính Phong tổ chức học sinh đi du lịch bờ biển, nói để mọi người thoải mái trước khi bước vào lớp mười hai nặng nề, cô và Trần Thanh Sở dọc theo đường đi như hình với bóng, mặc sức chơi đùa, bọn họ dắt tay, bọn họ ôm, bọn họ cười đùa, bọn họ chạy đến nơi không có ai lên hôn nhau.

Dĩ nhiên người đàn ông kia vẫn làm thầy bọn họ. Về chuyện cô và Trần Thanh Sở có những động tác thân mật, cô biết hằn toàn bộ đều thấy, nhưng lúc đó trong lòng cô chỉ có một mình Trần Thanh Sở, đối với ánh mắt cực nóng và xen lẫn không vui của hằn cô luôn làm bộ như không thấy.

Hứa Lưu Liễm chợt phát hiện bản thân càng ngày càng thích nhớ lại quá khứ giữa cô và Trần Thanh Sở, Hạ Vi Lương già mồm cãi lại Hạ tác giả không biết từ nơi nào sao chép được một câu: Nhớ lại không phải là từ chối quên đi, mà là một loại hình thức quên lãng.

Lời khẳng định này làm cho cô nhớ những chuyện cũ chợt giựt mình tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn hằn đang chuyên chú làm việc, cô không khỏi thấy phiền chán, đưa tay lấy kính râm xuống nhìn về phía hằn thét,

“Lục Chu Việt, sau này anh có chuyện gì có thể trực tiếp nói với em không? Có thể đừng giờ trò như vậy không? Sống như vậy không cảm thấy mệt sao?”

Hằn hôm nay sở dĩ kéo cô cùng đi công tác, không phải vì muốn ngăn cản cô gặp Trần Thanh Sở ư, hằn nói rõ không được sao, cần gì hao tổn tâm trí như vậy?

Hằn bị cô tức giận khiến cho không hiểu ngờ ngạc một chút, sau khi nghe hiểu ý cô hằn “bốp” một tiếng khé lại máy tính trong tay, ánh mắt sắc bén ngo chằm cô,

“Nếu anh nói rõ em có đồng ý không? Nếu anh nói rõ bảo em đừng gặp mặt Trần Thanh Sở, em có đồng ý không?”

Cô bây giờ còn tới chất vấn hằn giờ thù đoạn? Nếu không phải cô vẫn nhớ mãi không quên tên Trần Thanh Sở, nếu không phải cô vẫn không nhận tình cảm của hằn, hằn cần phải giờ thù đoạn này không?

Cô bị hằn hỏi có chút không phản bác được, tức giận địa nhìn chằm chằm hằn hồi lâu mới nói,

“Nếu sau này em gặp bạn phái nam, anh chẳng lẽ đều trăm phương ngàn kế ngăn cản?”

Hằn bắt đầu có chút phát hỏa, thanh âm cũng có chút tức giận,

“Em dám nói em đối đãi Trần Thanh Sở như các phái nam bình thường sao? Em dám nói trong lòng em đối với hằn không có bất kỳ si tâm vọng tưởng sao? Em dám nói em yêu anh sao?”

Câu bị câu cuối của hằn dù dọa, bỗng dưng cần môi không nói lời nào, hằn tiếp tục gây sự,

“Chỉ cần em nói em yêu anh, anh lập tức không can dự bất cứ chuyện gì em cùng người khác lui tới!”

Bởi vì hằn biết cô là loại người rất cố chấp, cho nên không dễ dàng nói yêu, nếu như cô nói thì chứng thực cô đã yêu, ngược lại nếu như cô không yêu, chết sống cũng sẽ không nói.

Cho nên giờ phút nhìn bộ dạng cô mím môi chết sống không nói, tim của hằn trong nhảy mắt lại lều. Không nên ép cô không nên ép cô, nhưng vẫn nhịn không được, không nhịn được mong đợi, mong đợi hằn giao ra nhiều như vậy có thể đối lấy cô đáp lại chút xiu, đáng tiếc cô không có.

Hứa Lưu Liễm bị hằn gây sự khiến cho ứng phó không kịp, nhất là lúc hằn nói yêu cô, trong mắt hằn lóe lên nóng rực và mong mỏi làm cho cô bối rối bất an, cô định vội vã quay đầu đi chỗ khác không thèm để ý đến hằn. Hằn thì đem máy tính trên đùi vút qua một bên, chán nản ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, giờ tay lên xoa trán.

Dọc theo đường đi hai người không có bất kỳ trao đổi nào nữa, cho đến lúc đến khách sạn, vào ghi danh, đi vào phòng hai người cũng thủy chung trầm

mặc, không biết người tức giận người nào .

“Nơi này bãi biển rất đẹp, em không có chuyện gì có thể đi ra ngoài đi một chút!”

Cô đứng ở bên cửa sổ quan sát cảnh biển bên ngoài, cuối cùng là hân thỏa hiệp trước, đi tới từ phía sau lưng vòng sang hông cô nhẹ nói.

Cô không nói lời nào rũ mắt xuống che dấu ngán ngẫm trong mắt, phong cảnh xinh đẹp nữa có ích lợi gì, hân dùng phương thức bắt cô đến đây. Hân vừa muốn nói gì điện thoại di động vừa vang lên, hân hôn xuống gò má cô một cái,

“Anh bây giờ phải đi dự hội, buổi tối sẽ đưa em đi ăn!”

Sau đó liền xoay người vội vã rời đi.

Sau khi hân đi cô một mình cũng rất nhàm chán, cô lại không mang máy tính tới cũng không có cách nào lên mạng, ăn trưa xong rồi ngủ, lúc thức dậy nhìn ánh mặt trời sau giờ ngọ thật mãnh liệt, cô lấy ra đồ tắm của mình đi ra ngoài, đó là lúc cô dọn dẹp hành lý, hân cố ý dặn dò cô.

Cô từ trước đến giờ thích bơi lội và bóng chuyền, trước kia mỗi khi đến cuối tuần cô và Trần Thanh Sở thường xuyên hẹn cùng đi bơi lội hoặc là đánh bóng chuyền. . . . . Nghĩ tới đây cô không khỏi lắc đầu để mình đừng nhớ lại những chuyện kia.

Nhìn ra được nơi này tương đối yên lặng, tốp năm tốp ba trên bờ cát cũng không phải là rất nhiều, không giống như ở thành phố lớn, mùa hè đến người nhiều đến chật chội không chịu nổi.

Cô chân không giẫm lên hạt cát mềm mại một mình bước chậm trên bờ biển, nước biển xanh thẳm ở ánh mặt trời chiếu rọi xuống phiếm lãn tẩn tĩa sang trong suốt, sáng rõ đến làm cô hoảng hốt, hoảng hốt cho là trước mắt chính là người đàn ông không buồn không lo người mà cô yêu thương .

Xuống biển bơi qua lại, cảm giác úc khí trong lồng ngực rất nhiều, cô sợ dĩ thích bơi lội là bởi vì cô thích cảm giác chìm trong nước, sau lại mỗi một trùm khăn tắm lên bờ mang kính mát nằm ở trên bờ cát phơi nắng.

Bên người tựa hồ có người ngồi xuống, cô vừa muốn mở mắt ra đã nghe thanh âm của hân vang lên,

“Em xem nơi này thật đẹp, sau này chúng ta già rồi mua một căn nhà ở chỗ này định cư có được không?”

May nhờ có kính mát che nét mặt của cô, cô vừa muốn mở mắt ra con người nhắm xuống làm bộ như không nghe được lời hân, cái gì già rồi đến nơi này định cư? Hân chẳng lẽ cho là hân và cô có thể sống đến già sao?

Một đôi bàn tay to đuôi xuống gương mặt cô, môi của hân cũng ngay sau đó phủ lên khóe miệng cô,

“Ngủ đi?”

Cô mở mắt ra, lúng túng ho nhẹ một tiếng đẩy ra hân ngồi dậy, tầm mắt chạm đến quần bơi tinh trắng trên thân thể hân vừa vội vàng dời sang nơi khác, hân không phải có ý gì, đưa tay ôm cô sát vào trong ngực cười hỏi,

“Đi bơi tiếp một chút đi?”

“Không đi, mệt mỏi!”

Cô mệt mỏi trả lời, hân đến gần thấp giọng nói,

“Anh cố em bơi thế nào!”

Cô nghĩ tới mình bây giờ mặc áo tắm gục ở trên lưng hân cùng hân chắc chắn tiếp xúc không khỏi giận, đưa tay đánh hân, “Lục Chu Việt anh có thể đứng đắn một chút hay không!”

Hân nắm một tay cô kéo lên, kéo cô đi về phía biển, cô ở phía sau hồ không đi, kết quả vẫn bị hân ném vào trong biển, hân đi đến bắt cô leo lên lưng mình, cô thét chói tai tránh thoát, hai người cứ như vậy nháo thành một đoàn.

Không biết tại sao, có lẽ là cộng thêm nước biển mềm mại, hoặc là nguyên nhân gì khác, cô bị hân Chop Chop Chop khiến cho cả người rất ngứa, không khỏi cười khanh khách cầu xin tha thứ ,

“Tự em bơi, tự em bơi là được. . . . .”

Cô ở trước mặt hân chưa bao giờ cười thoải mái, cho nên thấy nụ cười, hân trực tiếp dùng sức kéo cô vào trong ngực cúi đầu liền hôn lên môi, bọn họ lúc này đang ở trong biển, dựa theo năng lượng thân thể hân cao với tới đáy nước, cô thì không được, cho nên cả thân thể cô chỉ có thể thật chặt treo người hân chân dài quần lên thân thể hân, cùng hân chắc chắn ôm nhau, triền miên hôn.

Chương 83: Vợ của tôi

Tuy nói nơi này tương đối an tĩnh,nhưng người bên bờ khó tránh khỏi bị một màn triển miên dẫn tới đưa mắt sang,Hứa Lư Liễm mặt đỏ lên nhưng cô giả vờ không ra,bởi vì hai tay hấn hung hăng ôm eo cô hôn cô,tựa hồ muốn hòa cô vào trong cơ thể.

Hấn rút cục hôn đến đã nghiêng sau mới buông lỏng lực đạo vòng quanh cô,trán đặt lên cô cúi đầu nhẹ nói,

“Lư Liễm,bộ dáng bây giờ của em thật đẹp. . . . .”

Hứa Lư Liễm ảo não cau mày trừng hấn,

“Trên bờ mọi người đang nhìn,anh nhanh buông em ra!Nhanh”

“Nụ hôn đó có gì đẹp mắt ,vừa nhìn cũng biết là người trong thành phố nhỏ đến chưa từng thấy qua cảnh đời!”

Hấn không để ý nói, bắt quả vẫn nhẹ nhàng buông lỏng cô,cô nhất thời ra sức bơi đến bờ cát.

Hấn ở trong nước bơi hơn nửa giờ,cô ở trên bờ chờ bụng đói muốn đẹp,buổi chiều bơi lội tiêu hao thể lực quá lớn hơn nửa buổi trưa cô ăn không nhiều,thật vất vả đợi đến hấn lên bờ,cô đi theo phía sau hấn hữu khí vô lực sai bước,hấn trực tiếp quay đầu lại nắm tay cô trở về khách sạn.

Không có gì ngoài bước chân cô vô lực,nhưng hình ảnh tuần nam mỹ nữ mười ngón tay khấu chặt xuất hiện trong mắt người ngoài là cực kỳ lãng mạn ,không phải cô nguyện ý để cho hấn làm chuyện lãng mạn,mà cô thật sự không có sức lực đi trở về.

Đến bữa tối hấn đưa cô đến phòng ăn lầu hai dùng com,hấn nói hải sản nơi này rất ngon,hấn biết cô rất thích ăn hải sản,hơn nữa thấy bộ dạng cô đói bụng đến ngực dán sau lưng,cho nên gọi một bàn lớn.

Cô chỉ nói cảm ơn sau đó cúi đầu ăn,cô mặc chiếc váy màu xanh nước hồ,tóc dài cột lại sau ót,đẹp giống công chúa tinh linh trong đại dương.

Hứa Lư Liễm mới vừa ăn không tới vài miếng chợt nghe hấn đối diện cúi đầu mắng một tiếng,lúc cô giương mắt nhìn sang chỉ thấy hấn đã thay đổi trở thành nụ cười làm ăn,cô theo tầm mắt của hấn nhìn sang,Chỉ thấy cửa nhà hàng có mấy người đàn ông trung niên đi tới.

Mấy người đàn ông trung niên liếc mắt liền thấy được bọn họ bên này,đồng người đó cũng vội vàng cười đi tới,cô thấy lúc hấn đứng dậy sắc mặt có chút không vui, nhưng không có biểu hiện quá rõ ràng, một người trong đó tiến lên nhiệt tình nắm tay hấn,

“Ai nha Lục tổng, may mắn may mắn !”

Hứa Lư Liễm cũng lễ phép đi theo đứng lên,ánh mắt người nọ mập mờ ở trên người cô vòng vo vài vòng sau đó về mặt phản phát như hiểu chuyện gì,

“Không trách được tối nay muốn mời Lục tổng cùng nhau dùng com Lục tổng chết sống cũng không đồng ý,thì ra cùng mỹ nhân này!”

Nghe giọng nói người nọ tựa hồ xem cô như loại con gái kia,Hứa Lư Liễm trong mắt xẹt qua một tia không vui,người nọ hết lần này tới lần khác tiếp tục hỏi tới,

“Lục tổng, vị này là. . . . .?”

“Vợ của tôi!”

Hấn nhướn mày nhìn cô một cái, chộp lấy miệng túi đứng ở nơi đó về mặt bình tĩnh giới thiệu cô với bọn họ.

“ . . . . .”

Những người kia một lúc lâu cũng không phục hồi tinh thần,toàn bộ kinh ngạc miệng mở rộng sững sờ nhìn hấn rồi lại nhìn cô.

Vợ của hấn? Tin tức này quá kinh người? Bọn họ cho rằng cô bé này bất quá là tình nhân của hấn, nhiều nhất có thể xem là bạn gái tạm thời, không nghĩ tới lại là chính thất?

Chẳng qua không phải có tin đồn vị này Lục tổng thần bí này độc thân sao? Nghe nói hấn trong giới bất động sản được hoan nghênh nhất người đàn ông độc thân hoàng kim sao.

Mỗi lần bị hấn giới thiệu cho cô người xa lạ khác,Hứa Lư Liễm trong lúc nhất thời có chút sợ sệt nhưng ngay sau đó lại hơi lúng túng, dù sao thân phận này không phải là cô đồng ý.Nhưng trong lòng không khỏi sung sướng,mâu thuẫn như vậy nàng ngay cả chính cô cũng không hiểu nổi.

Ánh mắt những người kia có giật mình, với lại vừa nghe hần trịnh trọng giới thiệu cô thì biết cô gái này trong lòng hẳn địa vị không giống tầm thường, liền vội vàng duỗi tay tới thân thiện kéo tay lờ lững kéo làm quen,

“Cô khỏe chứ Lục phu nhân!”

Những người khác dĩ nhiên cũng noi theo, cô phải vờ tay ngoài cười nhưng trong không cười theo sát bọn họ hàn huyên,

“Khỏe!”

“Lục tổng, may là hôm nay hoàn thành khoản khai phá, kế hoạch năm nay của chúng ta mới có thể hoàn thành a!”

Những người ở đằng kia hưng phấn bắt chuyện với hần, mặt hần khẽ chìm ra lệnh trực khách,

“Xin lỗi các vị, vợ tôi hơi đói, cho phép tôi dùng cơm trước!”

Những người kia trên mặt mang theo nụ cười giống nhau,

“Ha ha, xin lỗi quý rầy hai người, Lục phu nhân, cô trước dùng cơm! Lục tổng, chúng ta lần sau gặp lại!”

Bọn họ vừa nói vừa cúi đầu khom lưng rời đi, bên tai rớt cục khô phục sự yên lặng, Hứa Luru Liễm quay người ngồi xuống tính tiếp tục ăn, thanh âm xinh của hần cũng vừa truyền đến.

“Bọn họ mấy quan viên trong buổi họp xế chiều, anh đã lựa chọn góc bí mật nhất, không nghĩ tới vẫn bị bọn họ thấy được!”

Hần biết cô không thích trường hợp như vậy, vốn là một bữa ăn ấm áp lại bị quý rầy hần cũng rất khó chịu, cô nhìn hần thân nhiên mở miệng,

“Điều vì công việc không phải sao, không cần để ý!”

Hần làm như không ngờ tới cô thông tình đạt lý, đáy mắt thoáng cái lây nhiễm vui sướng, vui vẻ thật ra rất đơn giản, chính là người yêu có thể thông cảm cho mình.

Hần nhấp miệng rượu, “Có muốn biết xế chiều hôm nay anh khai phá vụ kiện gì không?”

Hứa Luru Liễm rất muốn nói không muốn biết, nhưng khi nhìn cảnh trước mặt hần gấp một đồng hồ ăn ngon cho cô, lời cô muốn nói nghẹn lại trong miệng, ánh mắt hần sáng quắc ngó chừng cô,

“Anh mua lại toàn bộ vùng duyên hải này, chuẩn bị xây khu du lịch, Luru Liễm, em thiết kế cho anh được không?”

Lời của hần làm cho trong lòng Hứa Luru Liễm đau nhói, năm đó có một người từng nói lời thề son sắt với cô, sau này hần sẽ mua rất nhiều nơi để cô thiết kế, nhưng người đó không thực hiện được lời hứa, một người đàn ông khác lại đang nói chuyện tương tự như vậy, hỏi sao trong lòng cô có thể không khó chịu?

Cô muốn phủ nhận bản thân không hiểu thiết kế kiến trúc này, nhưng hần hiểu rõ chuyện cô như vậy khẳng định không thể gạt được hần, liền đổi thành lấy cớ từ chối,

“Em không có bằng kiến trúc, làm sao phối hợp với thiết kế lớn của công ty anh!”

“Anh nói em xứng là được rồi!”

Hần nhìn trên mặt cô tất cả đều là tín nhiệm cùng kiên định.

“Em không được!”

Trong lòng cô khó chịu cho nên cự tuyệt cũng có chút cứng ngắc, Lục Chu Việt ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái sau cũng không nói gì nữa, hần dĩ nhiên biết trong lòng cô trả lời ra sao

Sau khi com nước xong hần bảo cô về phòng trước nói hần phải đến chào hỏi mấy người đàn ông trung niên vừa rồi, dù sao bọn họ đều là quan viên nhà nước, đương nhiên phải lễ độ. Nếu không bị bọn họ nhìn thấy thì thôi, nếu thấy hần làm sao cũng phải đi theo cùng bọn họ uống rượu.

Cô một mình trở lại gian phòng sau rất là nhàm chán, liền định lấy máy tính hần lên mạng, nhưng lại nhớ trong máy vi tính hần nhất định là có rất nhiều tài liệu nội bộ quan trọng, cô tùy tiện thế không tốt lắm, đã gửi vài tin nhắn hỏi hần, hần nói có thể. Kết quả cô mở điện thoại sau phát hiện còn có mật mã vừa phát tin nhắn hỏi hần, hần ngắn gọn đáp lại: mật mã em biết. Cô buồn bực cau mày, máy tính hần mật mã cô làm sao biết, cô trước kia căn bản là chưa bao giờ dùng qua.

Giơ tay lên muốn bấm sinh nhật của hần lại phát hiện bản thân căn bản không biết ngày sinh nhật của hần, vừa hoài nghi dường như nhấp vào sinh nhật của cô, mật mã gì sai, cô lần nữa buồn bực, nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra không thể làm gì khác hơn là lần nữa hỏi hần, hần đáp lại: đàn! liulian520!

Lưu Liễm anh yêu em

Mặt mã đơn giản thế mà cô đoán không được, cô quả thật là đàn. Thật ra thì cô cũng không đàn, thật ra thì cô cái gì cũng biết, cô chẳng qua không muốn nghĩ mà thôi.

Kinh ngạc nội dung tin nhắn thật lâu cũng không dùng nhúc nhích, trong lòng không biết là loại cảm giác gì, hồi lâu cô mới giờ tay lên thật nhanh đưa vào mặt mã kia mặt mã đang vào, không biết làm sao cô lại nghĩ, hần mỗi lần nhập mặt mã vào, ở trong lòng sẽ nói một lần hần yêu cô. . . . .

Tâm tình có chút sợ, phần lớn là loạn, cô vội vàng xem websites loạn xạ làm cho mình dời đi lực chú ý, sau đó xem trong chốc lát cô lần nữa phát hiện mình không thể làm, bởi vì cô ngày thường bận tối mày tối mặt, rảnh rồi cô thật rất không quen.

Đi lên nói chuyện phiếm, hình đầu Hạ Vi Lương lóe lên, thân là một nhà văn viết lách cô ấy cơ hồ là online 24 giờ, Hạ Vi Lương ký tên là: Chúa tể vạn năng ơi, xin ban thưởng vô tận linh cảm đi!

Hứa Lưu Liễm xì một chút liền bật cười, vạn phần ghen tỵ với Hạ Vi Lương không buồn không lo. Hạ Vi Lương hiện tại cơ hồ là viết lách.

Cô suy nghĩ một chút đem ký tên của mình đổi thành: Chán đến chết.

Hạ Vi Lương: Cậu hiện tại ở nơi nào? Chán đến chết? Đây không phải là tác phong bận rộn của cậu nha?

Hứa Lưu Liễm: Thành phố nhỏ bên cạnh thành phố N.

Hứa Lưu Liễm uống một hớp, bình tĩnh nói cho cô biết nơi của mình.

Hạ Vi Lương: Cậu đi làm ở nơi đó? (cộng thêm một vẻ mặt không giải thích được, giết người không đền mạng)

Hứa Lưu Liễm: Đi công tác.

Cô ngẩn ngơ đáp lại.

Hạ Vi Lương: A a a a a ? ? ? ? ? ? ? ?

Hứa Lưu Liễm: Tại sao?

Hạ Vi Lương thét to làm Hứa Lưu Liễm cau mày, Hạ Vi Lương hồi lâu không hần tin lại, cô không thể làm gì khác hơn là lại hỏi một lần.

Hứa Lưu Liễm: Rốt cuộc tại sao?

Hạ Vi Lương: Ô ô, Hứa Lưu Liễm, mới mấy ngày không gặp cậu đã biến thành oán phụ thâm cung!

Hứa Lưu Liễm: có ý gì?

Hứa Lưu Liễm thật tình không hiểu được, nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra bản thân nơi nào dính vào cùng oán phụ thâm cung.

Hạ Vi Lương: Ý chính là, cậu có phải không yên lòng Lục lão sư người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở? Có phải sợ hần thừa dịp công tác ở bên ngoài trộm tình, cho nên cậu mới đi theo giám sát?

Hứa Lưu Liễm phụt một ngụm nước liền phun lên màn hình, Hạ Vi Lương không hề là nhà văn, trí tưởng tượng đủ phong phú, rõ ràng nàng là bị bắt tội.

Hạ Vi Lương: Tại sao không nói chuyện?

Hạ Vi Lương: Có phải bị tớ nói trúng?

Hạ Vi Lương: Ô? Người đâu?

Hạ Vi Lương: Hắc hắc, ta biết rồi, có phải đang bị lão Lục tha đi XXOO rồi không?

Tay bận rộn rút ra khăn giấy lau màn ảnh máy tính Hứa Lưu Liễm thiếu chút nữa phun thêm một ngụm, cô nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng gõ bàn phím đáp lại cô một chữ:

Cút!

Hạ Vi Lương: Ô ơ, thì ra là còn đang on, vừa rồi là tớ có ý nghĩ tà ác. Cũng đúng, hiện tại thời gian còn sớm như vậy nếu là lão Lục tha cậu đi XXOO kịch chiến suốt cả đêm, đó không phải chỉ có thể lực mới làm được. Ô ơ thuận tiện hỏi chút xíu, cậu và lão Lục có phải một đêm làm bảy lần hay không? (vô si cười mờ ám)

Hứa Lưu Liễm: Hạ tác gia, cậu có thể không sắc như vậy không? (giận)

Hạ Vi Lương: Được rồi được rồi, xin tha thứ tớ là một người viết lách, luôn không nhận được suy nghĩ lung tung, ai bảo hình tượng lão Lục nhà cậu phù hợp với nhân vật chính trong truyện tớ như thế.

Hứa Lư Liễm hoàn toàn im lặng, không có ý định đề ý đến cô, kết quả đầu của cô lại tiếp tục bị tra tấn.

Hạ Vi Lương: O ơ, Lư Liễm, tớ gần đây linh cảm khô kiệt, hay là tớ đem chuyện của Lão Lục viết ra? Sách tên là: Lão sư, buông tha tôi đi!

Hứa Lư Liễm: Cậu điên rồi!

Hạ Vi Lương: O ơ, Lư Liễm tin tưởng... tin tưởng tớ nha, tiểu thuyết này nhất định sẽ nóng như lửa.

Hứa Lư Liễm: Tớ muốn ngủ.

Nhìn hình cái đầu trong nháy mắt tối xuống thật, tác giả Hạ Vi Lương cười hắc hắc một tiếng chui vào chăn, bắt đầu niềm vui rạo rức suy nghĩ tiểu thuyết mới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Trốn tránh

Hứa Lư Liễm tắm rửa xong lúc đi ra hần vừa lúc trở lại, một thân nồng mùi rượu, đang lao đảo đi vào cời nút áo sơ mi trên người, hơi nhú hai đầu lông mày có vẻ mệt mỏi, cô mang áo ngủ đứng trước cửa phòng tắm bỗng nhiên có chút đau lòng.

Rõ ràng mấy ngày hôm trước mới vừa bệnh bao tử vào viện một tuần, bây giờ lại bắt đầu uống rượu, dạ dày hần nói vậy do ngày ngày đi xã giao mới hồng, đây trả giá cho việc hần ở địa vị cao cao.

Cô do dự một chút đi tới muốn vịn hần, lại bị hần vươn ra cánh tay ôm lấy cùng nhau ngã xuống trên mặt giường lớn, hần nhìn cô không vui nhú lại chân mày, có chút men say đến gần cô hỏi

“Em có phải rất ghét anh uống rượu?”

Hần dựa vào sát một chút mùi rượu liền phả vào mặt, Hứa Lư Liễm nhú mày lại càng sâu, cô không phản đối đàn ông uống rượu, nhưng cô không thích mùi rượu xộc tới, động một chút là người say mềm, hần đã ở trước mặt cô say hai lần, một lần mấy ngày hôm trước cùng bọn người Trác Thánh Phong uống đến nằm viện, còn lại là hiện tại.

Hần hình như phát giác cô không vui, buông cô ra mình nằm ngang ở trên mặt giường lớn, giống như làm bầm bầu hoặc như đang nói cho cô nghe,

“Thật ra anh không thích uống cùng bọn họ, nhưng tối nay bọn họ liên tiếp nói vợ anh trẻ tuổi xinh đẹp, rục rờ động lòng người vừa thông tình đạt lý, anh vui vui quá nên uống hơi nhiều. . . . .”

Hứa Lư Liễm chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị cái gì ghim vào, mơ hồ đau, cô ngồi dậy nhìn thoáng qua hần nơi đó, mở miệng nói nhưng đến khoe miệng cuối cùng đổi thành,

“Anh uống nhiều quá, mau ngủ đi ——”

Cô vừa nói vừa đưa tay giúp hần cởi nút áo sơ mi, hần bỗng đưa tay cầm tay cô, dùng sức kéo ngã cô vào trong ngực, ánh mắt thâm thúy ngó chừng cô cố tỏ ra vẻ mặt bình tĩnh,

“Hứa Lư Liễm, em mỗi lần đều chỉ có thể dùng những lời ‘ anh uống nhiều quá ’ để trốn tránh, em có thể đổi lời kịch khác không?”

Hần nói xong không đợi cô phản ứng liền đưa tay nắm cái ót ngấm ướt môi cô, bàn tay to thậm chí còn từ cổ áo ngủ dò xét đi vào cầm đầy đả của cô vuốt ve, ngón tay gian tà vờ vẽ nụ hoa phấn hồng, cô thở hồng hộc cau mày kháng nghị,

“Đừng, đừng làm rộn, người anh toàn mùi rượu. . . . .”

Cô thật không muốn làm, tối hôm qua hần muốn cô quá kịch liệt, làm hại hôm nay cả người cô chưa đau, lại cùng hần bốn ba đến nơi đây, cô hiện tại chỉ muốn chui vào trong chăn ngủ ngon một giấc.

Hần không để ý cô kháng nghị, ôm cô trở mình đem cô chống đỡ trên giường lớn mãnh liệt hôn hồi lâu, cho đến cô chống đỡ không được muốn vứt bỏ chống cự hần lúc này mới buông cô ra đứng dậy đi phòng tắm, cô vội vàng kéo chăn chạy đến giường lớn khác nằm xuống.

Hần tắm rửa xong đi ra ngoài cũng không tiếp gây khó khăn cho cô, sau khi lên giường liền ôm cô ngủ, nói vậy hần cũng biết hần tối hôm qua làm cô mệt

mới không chịu nổi.

Hôm sau sáng sớm hai người liền thu dọn hành lý đi về thành phố N, dù sao cô còn phải đi học, hơn nữa hợp đồng ở thành phố N này vốn không cần thiết, bất quá vì ngăn cản cô gặp mặt Trần Thanh Sở mới tạm thời quyết định.

Sau khi đến trường học Hứa Lư Liễm nhận được điện thoại Bành Vận, nói bà hiện tại ở cửa trường học đợi cô, muốn cùng cô kết toán tiền dạy kèm tháng này tại nhà, bởi vì Bành Duy triết mấy ngày nữa phải đi châu Úc du học, sau này không cần cô đến dạy kèm tại nhà nữa.

Hứa Lư Liễm có chút kinh ngạc, mặc dù đã sớm biết Bành Duy triết sau này sẽ đi du học châu Úc, nhưng cô cho tới thời điểm đến hẳn thi tốt nghiệp trung học mới chấm dứt, không nghĩ tới đột nhiên như thế.

Thời điểm cô đến cửa trường học xa xa đã thấy xe Mercedes-Benz màu đen của Bành Vận, Bành Duy triết tính cách hoàn toàn không giống mẹ hẳn, hẳn kêu ngạo phản nghịch không kềm chế được, Bành Vận thì âm điệu thấp đến hận không được tất cả mọi người chú ý tới bà.

Cô chạy tới vừa muốn mở cửa xe đi tới, chỉ thấy Lại Mỹ Lâm và Quách Tử Diệu một đám người từ một chiếc xe hoa xuống tới, thấy cô muốn chui vào trong xe, Lại Mỹ Lâm ôm cánh tay đứng nơi đó khuôn mặt khinh thường giễu cợt cô,

“Ồ, Quách thiếu gia, đây không phải là đại mỹ nữ từng cự tuyệt anh theo đuổi sao?”

Lại Mỹ Lâm thanh âm rất sắc bén, nhắm trúng quanh mình rất nhiều bạn học cũng nhìn tới đây, khoảng thời gian trước một cái tát của Hứa Lư Liễm đánh ngất xỉu Quách Tử Diệu chuyện này huyền ảo sôi sùng, hôm nay hai người trong cuộc chính diện đối lập, người muốn nhìn trò hay nhất thời cũng đứng lại.

Sau Hứa Lư Liễm mới từ miệng bạn học khác biết được, bản thân Quách Tử Diệu có bệnh bẩm sinh, không chịu được tức giận, cho nên từ nhỏ đã được nuông chiều, bỗng dưng bị cô cho một cái tát, thoáng cái lửa giận công tâm nên bất tỉnh.

Hứa Lư Liễm có chút khó xử, tay cầm tay cửa tính vào xe không muốn để ý tới bọn họ, vậy mà bị Lại Mỹ Lâm nhướn lên gạt Quách Tử Diệu tiến lên một tay kéo tay cô lùi xuống,

“Không biết cô rất chú trọng mắt sao? Bất quá cũng ra ngoài bán. Còn hóa trang cái gì thanh thuần, không trách được ba ta nói có cô quan hệ không ít với một nhân vật thần bí, thì ra ở trong xe này, mau đi ra ngoài để cho tiểu gia gia ngó xem!”

Người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, Hứa Lư Liễm giận đến ngực kịch liệt đập phồng,

“Quách Tử Diệu, người đừng ngậm máu phun người!”

Cô chưa bao giờ giống như bây giờ, có chút muốn nói thân phận của mình trước toàn bộ thế giới, nói cô không phải bị nhân vật thần bao nuôi. Nói cô là vợ danh chính ngôn thuận của hẳn!

Trong xe Bành Vận bây giờ nhìn không nổi nữa, mở cửa xe xuống, Quách Tử Diệu và Lại Mỹ Lâm trên mặt rõ ràng cứng đờ, bọn họ trăm triệu lần không nghĩ tới người ngồi trong xe là phụ nữ!

Bành Vận là ai, bà cũng là nữ cường nhân kinh nghiệm thương trường không ít, một cái ánh mắt quét qua bọn người Lại Mỹ Lâm và Quách Tử Diệu bắt đầu không tự chủ được lùi bước, Bành Vận cười nhìn về phía sắc mặt khó coi của Lư Liễm,

“Lư Liễm, tôi tại sao không biết, tôi từ khi nào trở thành người giàu bao nuôi học sinh mới lớn rồi?”

“Bành tỷ, thật là thật xin lỗi. . . . .”

Hứa Lư Liễm xấu hổ nói xin lỗi, Bành Vận thông thả đi tới trước mặt Lại Mỹ Lâm ba hồi trắng ba hồi xanh, trên dưới đem bà đánh giá một lượt,

“Vị tiểu thư này, trên người cô là quần áo “Vận” ra năm nay sao?”

“Coi như bà cũng biết!”

Lại Mỹ Lâm khinh thường bêu môi, Bành Vận tiếp tục ưu nhã cười,

“Như vậy tôi hôm nay ở chỗ này trình trọng nói cho cô biết, sau này vô luận nơi nào có quần áo của “Vận”, cũng sẽ không bán quần áo cho cô!”

“Bà nói cái gì? Bà lão này ở đâu ra, tại sao phải uy hiếp tôi như vậy?”

Lại Mỹ Lâm nhất thời thay đổi mặt, cay nghiệt nhìn về phía Bành Vận rống,

“Chỉ bằng tôi là, bà chủ của “Vận”!”

Bành Vận cười lạnh một tiếng quay đầu sang Hứa Lư Liễm nói,

“Lư Liễm, chúng ta đi!”

Chương 85: Một chuyện hiểu lầm

Hứa Lưu Liễm nhìn thoáng qua Lại Mỹ Lâm cùng Quách Tử Diệu đứng tại chỗ về mặt lưng túng, xoay người đi theo Bành Vận lên xe, hai người bọn họ lần này coi như lỗ nặng, bọn họ vốn muốn mượn cơ hội này làm xấu thanh danh của cô, kết quả ngược lại chính mình nhận lấy. Cô bắt đầu đi lắc đầu, cho nên nói người không nên trăm phương ngàn kế đi tính toán người khác.

Trong quán cà phê, Bành Vận đưa một cái túi trong đó bà đã tính tiền lương tháng này dạy kèm tại nhà giao cho Hứa Lưu Liễm,

“Đây quà cho cô, coi như là cảm ơn mấy ngày qua cô chăm sóc và phụ đạo cho A Triết nhà tôi!”

Hứa Lưu Liễm có chút xấu hổ,

“Chị Bành, chị quá khách khí, chị không phải đã trả tiền lương cho em sao, đó là chuyện em nên làm”

Bành Vận cười nhấp miệng cà phê,

“Cầm lấy đi, đây là mẫu lễ phục ‘Vận’ thiết kế mới ra, tôi vừa nhìn đã cảm thấy rất thích hợp với cô!”

Có thể được con trai nhà mình và người đàn ông thần bí kia yêu thích nhất định là không bình thường, đương nhiên cô bé này bà cũng rất thích. Nếu không ban đầu bà cũng không thể cho cô làm thầy dạy kèm tại nhà cho Triết, giao con trai mình yêu thương nhất cho cô.

Cô lạnh lùng nhưng không hề cảm thấy xa cách, cô tựa như vô hại rồi lại để cho người ta không dám khinh nhờn. Thời điểm cô cười lên sinh động mông manh giống như hoa thủy tiên, thời điểm trầm mặc như hoa mai kêu ngao trong gió lạnh.

“Em đây sẽ cũng kính không bằng tuân mệnh, cảm ơn chị!”

Hứa Lưu Liễm tính từ chối bất quá không thể làm gì khác hơn là nhận lấy, cô nhìn thoáng qua bộ y phục lấy ra trong túi, bên trong là một lễ phục bằng tơ thuần trắng, mảng lớn màu trắng phía trên vẩy mực tranh sơn thủy theo cảnh hoa mai màu đen, cuối thân cảnh là điểm một hoa mai đỏ tươi.

Chỉ nhìn một cái sẽ làm cho người có loại cảm giác hàn mai đón gió đứng ngạo nghễ trong băng tuyết, cô không khỏi kinh hô một tiếng,

“Thật đẹp!”

Bành Vận tự hào giới thiệu cho cô,

Hứa Lưu Liễm nghe cảm xúc sâu lắng, cảm thấy nhà thiết kế Lý Niệm thật là hiểu lòng cô, nhưng nghĩ đến thân phận bản thân bình thường cô không khỏi cảm thấy đáng tiếc,

“Bất quá bộ áo này tặng em quá uống phí, chị xem em đâu có trường hợp nào mặc lễ phục, một bộ lễ phục tốt như vậy lại bị em dẫu!”

Cô quên mất, mình đã là vợ một đời một kiếp của người kia. Luôn quên mất, bản thân có một ông xã quá mức anh tuấn.

Bành Vận há miệng muốn nói, làm phu nhân Lục tổng tập đoàn Lục thị, sau này đoán chừng trường hợp cô mặc lễ phục sẽ rất nhiều, nhưng giống như bạn tâm đến cái gì, chỉ cười cười,

“Chọn quần áo cũng giống như việc lấy chồng, khó được gặp gỡ người thích hợp với mình, nhưng một khi gặp được phải biết quý trọng!”

Lời Bành Vận vừa nói xong Hứa Lưu Liễm trong nháy mắt thất thần, trong đầu của cô xẹt qua gương mặt Trần Thanh Sở xem ra quen thuộc lại tựa hồ như xa lạ, cuối cùng dừng ở hình ảnh một gương mặt kiên nghị, nếu nói thích hợp với cô là người nào đây?

Là người làm cô động lòng trong khoảng thời gian thanh xuân? Hay là người sùng ái làm cho cô không buồn không lo sống nửa đời sau? Ai tới nói cho cô biết, người cô yêu cùng người yêu cô, rốt cuộc nên lựa chọn thế nào?

Bành Vận thấy cô thất thần, nhìn cô một lát mới cầm túi đứng dậy,

“Chị còn có việc đi trước, hi vọng sau này gặp mặt chúng ta vẫn là bạn!”

Cô rất muốn lấy thân phận một người từng trải nói cho cô biết: Mỗi tình đầu đẹp như thế nào cũng không thoát khỏi vận mệnh héo tàn, chân thật là quả, cô gắng ngắt lấy sẽ đau, mới hái khỏi cây sẽ chết, từ từ mới có hương vị ngọt ngào.

Nhưng bà không thể,có một số phải tự mình trải qua,mới có thể biết ý nghĩa giữa bọn họ.

Hứa Luru Liễm đứng dậy từ biệt với Bành Vận,

“Mới vừa ở cửa trường học rất cảm tạ chị đã giải vây cho em,sau này nếu chị có cần gì cứ đến tìm em!”

Cô đi sau Bành Vận càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng, dựa theo tính cách Bành Duy Triết, hẳn ra nước ngoài cũng sẽ chính mình đến nói với cô một tiếng, tuy nói cậu bé kia luôn có suy nghĩ mập mờ với cô,nhưng cô biết hẳn xem cô là bạn .

Cầm điện thoại di động gọi cho Bành Duy Triết nhưng máy đã đóng,cô gọi mấy lần vẫn như cũ không được, cô đành thôi chạy tới trường học.

Buổi tối cô bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ ,cô nhìn biết bên nước ngoài đánh tới,có chút buồn bực đón nghe đương nhiên là Bành Duy Triết gọi tới , Cô kinh ngạc hỏi,

“Bành Duy Triết,em đã đến nước ngoài rồi?”

“Cô còn nhớ rõ em đây là học sinh của cô sao,em nghĩ cô và tên kia anh anh em em nên quên học trò này rồi!”

Bành Duy Triết khẩu khí thật không tốt,

“Bành Duy Triết,tại sao cậu nói như thế!”

Hứa Luru Liễm không vui mắng hấn,cô ghét Bành Duy Triết đem quan hệ cô và hấn nói thành thân mật và mập mờ như vậy.

“Cắt! Đừng cho là em không biết cô đã kết hôn với lão ta!”

Bành Duy Triết bỗng nhiên sâu kín ném cho cô một câu như vậy,cô kinh hô hỏi,

“Làm sao cậu biết ?”

Chuyện này Bành Duy Triết tại sao có thể biết,chuyện này trừ cô và mấy người bên cạnh hẳn biết, những người khác hoàn toàn không biết chuyện !

Bành Duy Triết hừ lạnh,

“Làm sao biết được à,đương nhiên là chính miệng hấn nói! Cô còn nhớ rõ ngày đó ta hẹn cô ăn cơm nửa đường rồi quay về không? Chính là do hấn làm,hấn dùng công việc làm ăn của mẹ em ép em rời khỏi”

“ . . . . .”

Hứa Luru Liễm thoáng cái đã không nói được,cái loại cảm giác vô lực giống như trở lại năm đó biết được Trần Thanh Sở bị hấn làm ra nước ngoài mà không thể giúp .

“Còn nữa,Hứa Luru Liễm,cô biết em tại sao đột nhiên ra khỏi nước không?”

Bành Duy Triết giọng nói bỗng nhiên tức giận lên, trong lòng Hứa Luru Liễm đột nhiên có một suy nghĩ không,cô nắm chặt điện thoại một lần lại một lần câu nguyên: Cô ngàn vạn không nên suy nghĩ như thế,ngàn vạn không nên nghĩ như thế!

Đã nghe Bành Duy Triết lớn tiếng lên án,

“Còn không phải là tên kia giờ trò sao, hừ,biết sử dụng công việc làm ăn của mẹ em đến uy hiếp em!”

Hứa Luru Liễm lúc này đang kết thúc hai khóa buổi tối,tựa tại trên hành lang ngoài phòng học nói chuyện điện thoại với Bành Duy Triết,sau khi nghe lời Bành Duy Triết nói,cô thoáng cái ôm mình ngồi xổm xuống trong lòng khổ sở giống như thủy triều vọt tới,trong nháy mắt phá hủy lý trí và kiên trì của cô.

Lại là hấn! Cùng một loại thủ đoạn! Lại tổn thương một người vô tội bên cạnh cô! Có bạn học ân cần đi tới hỏi cô đã xảy ra chuyện gì,cô lắc đầu đứng lên,mờ mịt đi ra bên ngoài.Không nên trách cô không tin hấn,bởi vì hấn trước kia từng làm qua chuyện như vậy,ví như Trần Thanh Sở .

Mà Bành Duy Triết ở bên kia đại dương nói xong lời này,ở nơi này cô nghe xong quả nhiên trầm mặc,biết mục đích mình đã thành công, trong lòng cuối cùng vui vẻ một chút. Hừ,Lục Chu Việt, anh không cho tôi ăn cơm với cô ấy,anh sớm một bước cướp được cô vào tay,tôi cũng vậy sẽ không để cho anh sống tốt! Thật ra thì hấn khẩn cấp ra khỏi nước không liên quan gì đến Lục Chu Việt,nhưng hấn vẫn còn tức chuyện đêm hôm đó,nên có ý chia rẽ quan hệ hai người. Bởi vì theo hấn quan sát,cô dường như không thích lão nam nhân kia.

Hứa Luru Liễm càng nghĩ càng giận,chạy ra ngoài cửa trường,sau đó gọi xe taxi đi tới biệt thự Lan Đình,cô muốn đi tìm hấn lý luận,cô muốn hỏi hấn tại sao có thể hèn hạ nhiều lần ép người bên cạnh cô đi.

Xe taxi rốt cục dừng lại trước biệt thự,cô nhảy xuống liền đi vào bên trong,chưa gì thấy hấn đang từ một chiếc xe xuống tới,sau đó nữ thư ký xinh đẹp cũng đi theo xuống,đoán chừng là buổi tối lại đi ra ngoài xã giao ongười nữ thư ký kia đưa hấn trở lại.

Cô vừa định đi đến, lại thấy nữ kia bí thư chợt hướng về phía bóng lưng hần xoay người rồi đi hô to một tiếng.

“Lục Chu Việt, em yêu anh!”

Bước chân của cô dừng một chút chậm rãi xoay người đi qua, Hứa Luru Liễm thấy Lâm San Ni đột nhiên tỏ tình sợ hết hồn, bước chân muốn rời đi không hiểu sao dừng lại, mím môi đứng ở cách đó không xa nhìn.

Nhìn không ra nữ thư kí hào phóng, thể nhưng to gan theo sát biểu lộ với hần, thật ra thì cô đã sớm nhìn ra Lâm San Ni có ý với hần, ánh mắt như vậy làm sao cũng không lừa được người.

Lục Chu Việt cau mày nhìn Lâm San Ni về mặt thâm tình đau đớn, một đôi mày rậm nhú lại thật chắc, hần không phải là không biết Lâm San Ni có tình ý đối với hần, nhưng hần cho tới bây giờ đều làm bộ như cái gì cũng không biết, hần chỉ xem cô như em gái, có một số việc hần không muốn nói rõ, để tránh tất cả mọi người lung tung.

“Sunny, em tối nay cũng uống nhiều, để cho tài xế nhanh đưa em về nhà nghỉ ngơi!”

Hần không tự chủ nói ra những lời này, giờ phút này chính miệng hần nói ra mới biết được lời này đã thương người biết bao.

Đó là một lời coi thường đối với người yêu thương mình, hoặc đồng tình, điều này làm cho hần nhớ tới về mặt cô ấy bình tĩnh khi nói ra những lời này, tâm trạng của cô giờ phút này hoàn toàn giống với hần.

“Lục Chu Việt, em yêu anh nhiều năm, anh chẳng lẽ không biết sao?”

Lâm San Ni không chịu bỏ qua, cô hôm nay uống rất nhiều rượu, đó là bởi vì cô biết hần và cô bé kia trải qua một ngày tuyệt đẹp ở thành phố nhỏ kia, sau khi hần trở trên mặt vui vẻ hần lên.

Cô thương tâm, cô khổ sở, cô tuyệt vọng, cô không cam lòng, cho nên cô mới uống thật nhiều rượu, bởi vì cô chỉ có thể mượn rượu mới dám nói ra những lời này, cô giương mắt đau thương nhìn gương mặt xem ra hờ hững kia,

“Anh tại sao đến giờ cũng không chịu nhìn em? Cô bé kia có cái gì tốt? Cô ấy căn bản không hiểu anh, cả ngày chỉ biết chọc anh tức giận, lại càng không thể giúp anh trong công việc, anh tại sao yêu cô ta?”

“Sunny!”

Lục Chu Việt không vui lên tiếng ngăn cô nói tiếp, bất kể người khác thấy thế nào cô gái kia ở trong lòng hần cũng là tốt nhất.

Hần che chở cô bé, Lâm San Ni thoáng cái trái tim băng giá, cũng có chút thất vọng chợt xông lên ôm chặt lấy hần,

“Anh tại sao không yêu em? Anh nói đi, anh tại sao không yêu em, em ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, em rất cuộc kém cô ấy ở chỗ nào, hu hu. . . . .”

Lâm San Ni vừa nói vừa bắt đầu hức hức khóc ò lên, Lục Chu Việt có chút phiền lòng, vừa nhấc mắt chợt thấy cô đứng cách đó không xa, cả người cứng một chút sau hần chợt đẩy ra Lâm San Ni sai bước đi tới phía cô. Lâm San Ni lao đảo mấy bước sau ngẩng đầu nhìn qua, nhất thời sắc mặt đại biến, thoáng cái tình rượu không ít.

Hứa Luru Liễm đi tới, chỉ cảm thấy hỏa khí trong lòng càng nặng, nói ra lời không khỏi có chút ác độc,

“Lục Chu Việt, tôi nói anh không nên hèn hạ vô sỉ thế không?”

Lục Chu Việt cho là cô vừa nghe chuyện Lâm San Ni nói với hần, cho nên vội vàng giải thích,

“Luru Liễm, Sunny mới vừa rồi uống nhiều quá ——”

“Tôi không phải nói chuyện anh ôm Lâm San Ni!”

Hứa Luru Liễm không đợi hần nói xong cũng cắt đứt hần, cô không muốn nghe hần giải thích chuyện hần và cô gái khác, hần có chút không giải thích được nhìn cô, cô giễu cợt cười cười,

“Được rồi Lục lão sư, đừng giả bộ vô tội, không phải dừng lại chiêu cũ thúc ép Bành Duy Triết, thủ đoạn của anh tôi không phải không biết, anh thừa nhận là được!”

Sắc mặt của hần thoáng cái khó coi,

“Chuyện anh không làm tại sao muốn anh thừa nhận?”

Chết tiệt cô từ nơi nào nghe nói hần ép Bành Duy Triết bỏ đi?

Cô hừ lạnh,

“Đừng ở đó già bộ, già mù sa mưa không có ý nghĩa!”

Lục Chu Việt bị một câu của cô chọc giận, tiến lên một bước bóp chặt cổ tay cô tức giận nói,

“Anh không muốn gây lộn, em vào đây trước!”

Thái độ của hắn khiến Hứa Lưu Liễm càng thêm tức giận, cô lực mạnh hất ra tay của hắn không chút khách khí lớn tiếng sắc hắn,

“Anh cho rằng em thích ở đây nhìn sắc mặt khó coi của anh sao, anh cho rằng em thích ở nơi này nhìn anh và cô gái kia ôm nhau sao!”

Cô nói xong không đi vào mà là hướng lúc cô đến chạy đi, Lục Chu Việt bị lời của cô chọc tức đứng tại chỗ bộ ngực kịch liệt phập phồng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Ép cô tỉnh lại

Vẫn đứng ở phía xa Lâm San Ni thấy hai người âm ỉ, vội vàng chạy tới, khuôn mặt đau lòng cùng lo lắng nói xin lỗi,

“Lục tổng, thật xin lỗi thật xin lỗi, là do tôi hại Hứa tiểu thư hiểu lầm ngài, nếu không để tôi tìm cô ấy giải thích một chút?”

Khôi phục lý trí tỉnh táo, cô vẫn là Lâm San Ni cung kính nhún nhường thầm yêu hắn. Nhìn hắn bị chọc tức không nhẹ, trong lòng cô cũng không chịu nổi, âm thầm tự trách, đều do cô đột nhiên thần kinh, dù sao cũng đã yêu thầm hắn nhiều năm, tự dưng chạy đến biểu lộ cái gì!

“Để cô ta đi! Không liên quan chuyện của cô!”

Lục Chu Việt gắt gỏng rống lên một tiếng, trừng mắt liếc hướng Hứa Lưu Liễm mới vừa chạy đi xoay người sai bước vào nhà, một ngày ở thành phố đó quan hệ hai người vốn được cải thiện bây giờ tan rã trong không vui.

Chỉ mấy ngày tiếp theo Hứa Lưu Liễm cũng không có trở về biệt thự Lan Đình, thái độ hắn cũng khác thường không giống như trước gọi điện thoại ép cô trở về, cô cũng nhàn nhã, mỗi ngày bận rộn luận văn cùng với công việc.

Cô biết hắn đang tức giận, nhưng cô so với hắn càng tức giận hơn. Giận hắn dùng thủ đoạn hèn hạ ép Bành Duy Triết đi còn chết không thừa nhận, giận hắn không biết liêm sỉ ôm nữ thư ký đi sát theo hắn, cô không tin hắn nhìn không ra Lâm San Ni có tình nghĩa với hắn, còn muốn giữ cô bên người nhiều năm như vậy.

Từ trung học đệ nhị cấp cô đã thường xuyên thấy Lâm San Ni kia đến trường học tìm hắn báo cáo công việc, vừa bắt đầu các cô đều cho Lâm San Ni là bạn gái của hắn, sau mới biết được chẳng qua là thư ký

Nói vậy mỗi ngày cùng nữ thư ký thăm men mình ở chung một chỗ làm việc cảm giác chắc vô cùng tốt, cô trong lòng tức giận nghĩ.

Hai người tiếp tục cuộc sống chiến tranh lạnh kéo dài suốt một tuần, ngày đó lúc cô cầm lấy luận văn đã sửa đi làm phòng làm việc tìm thầy giáo, nghe được mấy học sinh học viện kiến trúc cùng Lão sư ở nơi đó hoan hô,

“Thật tốt quá thật tốt quá, Reis thật muốn tới trường học của chúng ta tọa đàm!”

Bước chân cô bỗng dừng lại, Reis Reis, đó là bậc thầy kiến trúc nổi tiếng trên thế giới, đó là bậc thầy lúc ở trung học đệ nhị cô đã ngưỡng mộ, cô từng ăn mặc tiết kiệm mua toàn bộ tập tranh của hắn, nhưng bây giờ cô nhìn thấy mấy học viên kiến trúc cao hứng phấn chấn trước mặt, còn nghĩ đến tình cảnh của mình, không khỏi tinh thần chán nản, nhiều nhất chính là cảm giận.

Nếu như không phải tại Lục Chu Việt, cuộc sống của cô không phải như vậy: chia lìa với người yêu, bỏ lỡ ước mơ của mình, đối với cuộc sống không có bất kỳ hy vọng, ngầy ngốc sống qua mỗi ngày, mẹ là dũng khí duy nhất để cô sống.

Nửa năm lớp mười hai, Trần Thanh Sở lạnh băng quyết tuyệt chia tay cô đến Mĩ Quốc bắt vô âm tín, cô mất hết sự sống, thành tích tuộc dốc không phanh, vốn là người nổi bật thoáng cái sức khỏe suy đồi, tất cả Lão sư vì cô cảm thấy tiếc nuối và đau lòng. Không phải cô không thể quên, mà bởi vì Trần Thanh Sở thật sự quan trọng với cô.

Cô vừa bước vào trung học đệ nhị quý tộc tâm trạng nặng nề còn có chút tự ti hướng nội, là áp lực của hắn làm cô tự tin, hắn làm bạn với cô hai năm rưỡi, thoáng cái dùng phương pháp tàn nhẫn chia tay, cô nhất định chịu không nổi.

Nếu như nói bọn họ hòa bình chia tay cũng không gì,nhưng bọn họ một ngày trước còn ngọt ngào,ngày thứ hai hẳn cự tuyệt nói chia tay. Khi đó cô còn chưa biết là người đàn ông kia giờ trở,cho nên cô có khoảng thời gian nghiêng răng nghiêng lợi hận Trần Thanh Sở,hận xong rồi rơi lệ.

May thời điểm lớp mười hai trường học yêu cầu bọn họ thống nhất ở nội trú,nếu không Liên Tổ sẽ bị bộ dạng cô chọc tức chết,tuy đã gọi nói chuyện mình và Trần Thanh Sở, nhưng khẳng định bà không nghĩ tới vì đàn ông con mình biến thành đáng ghét như vậy, cảm tình trên mặt cô vĩnh viễn cũng học không được giống như mẹ.

Sau cô lại bị bệnh nặng một trận,không uống thuốc,không chích, không đi bác sĩ,thậm chí không ăn không uống, Hạ Vi Lương sắp bị cô hù chết, mọi lời khuyên đều không có hiệu quả ,không thể làm gì khác hơn là hu hu khóc đi tìm Lục Chu Việt.

Cô bây giờ còn nhớ được rất rõ,ban đầu hẳn cơ hồ lấy phương thức nổi giận vọt vào tức xá các cô kéo cô từ trên giường xuống vọt vào trong xe,cô không có phản kháng,cũng không có lực phản kháng,không ăn không uống mấy ngày này,cô vừa động liền hận không thể bất tỉnh.

Xe một đường chạy như điên,cuối cùng dừng ở trước một khách sạn xa hoa,hắn kéo cô đẩy ngã lên giường lớn hỗn hển rống vào cô,

“Lúc nào cô có thể tỉnh lại,tôi sẽ cho cô trở về trường học!”

Cô vốn không còn sức lực ,bị ném mạnh như thể trước mắt tối sầm ngất đi.Không có ai biết,khi đó Lục Chu Việt đã gấp đến độ sắp nổi điên,hắn hận không thể kéo cô từ trên giường bệnh lên hung hăng đánh cô một bữa, hỏi cô có phải không có đàn ông thì không thể sống?

Gọi bác sĩ tới truyền dinh dưỡng vào người cô,hắn khó chịu ngồi trên ghế sa lon,nhìn đáng ghét cô giờ phút này sắc mặt tái nhợt không có tức giận, trong lòng hắn cũng hối hận muốn chết,nhưng người đã đưa đi,chuyện đã xảy ra hắn không thể nào vặn hỏi.

Hắn hối hận mình tại sao không thể nhẫn nhịn,đợi cô sau khi thi tốt nghiệp trung học mới ra tay với Trần Thanh Sở,nhưng hắn cũng không nghĩ cô sa đoạ đến vậy,cô cho hắn cảm giác bên bờ vực thẳm ,trước mặt cô hắn làm sao cô vẫn có thể bình tĩnh ngênh đón.

Nhưng lần này,hắn quá đánh giá cao cô sao? Cô vốn rất yếu ớt? Hay nói tình cảm cô đối với Trần Thanh Sở sâu đến vậy? Sâu đến cách hắn thì không thể sống? Cuối cùng khi biết được để hắn rất tuyệt vọng.

Cô sau khi tỉnh lại như cũ không ăn không uống,cự tuyệt uống thuốc cự tuyệt truyền nước biển,thậm chí ngoan cường rút xuống kim tiêm,hắn đi tới đoạt cây kim sắc bén ghim vào lòng bàn tay hắn, trong nháy mắt máu chảy không ngừng, cô lúc này mới tỉnh táo một chút.

Bàn tay truyền đến màu đỏ chói mắt để cho hắn giận,hắn cũng không đi băng bó tay mình,ánh mắt lạnh lùng ngó chừng cô,sau đưa tay cời nút áo sơ mi của mình, vừa bắt đầu cô còn có chút mờ mịt, nhưng khi hắn vứt bỏ áo sơ mi đưa tay cời dây nịt,cô lúc này mới sắc mặt đại biến hoảng sợ nhìn chăm chăm hắn,

“Anh,làm gì?”

Hắn không để ý cô hoảng sợ, cời sạch quần dài đem cô đặt dưới thân thể,nắm cầm gầy gò tất cả đều là xương tàn bạo nói,

“Em sa đoạ như vậy,không định học đại học đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Giải vây cho cô

Cô mở miệng vừa muốn nói gì hắn trực tiếp cho cô cơ hội nói một câu,

“Được,không thi thì không thi!”

Hắn vừa giờ tay lên xé rách quần áo vừa tàn ác nói,

“Vậy thì dứt khoát bỏ học làm người phụ nữ của tôi,dù sao tôi cũng nuôi được cô!”

Hắn nói xong cúi đầu hôn cô,cô thoáng cái liền hét lên một cái tát vun lên mặt hắn,

“Lục Chu Việt,anh điên rồi! Ai muốn làm người phụ nữ của anh? Tôi là học sinh của anh!”

Bất quá bởi vì mấy ngày nay cô không ăn không uống chỉ dựa vào truyền dinh dưỡng để sống,tất cả sức lực của cô giống như phốt qua mặt hắn,hắn trở tay đặt thân thể thon gầy trên giường lớn hôn lên,hắn không phải lần đầu tiên hôn cô,nhưng mỗi một lần cảm xúc đều khác nhau,cho dù cô không chịu phối hợp.

Cô giống như điên trốn tránh, bị hấn ngăn ngừa trong mỗi phút ra thanh âm nức nở thê lương, hấn mặc kệ cô, dùng sức mút ngậm lấy môi cô, không biết bởi vì bị cô làm tức, hay bản thân có tình cảm với cô. Kích thích dâng trào, tay của hấn không tự chủ được chậm rãi sờ phía dưới áo cô.

Đó là lần đầu tiên hấn chạm được da thịt mềm mại của cô, bàn tay kích động có chút run, hô hấp thậm chí có chút dồn dập. Ngực của cô ngao ngễ ưỡn lên dồi dào co giãn, tản ra hương thơm thiếu nữ, da thịt của cô trơn mềm nhẵn nhụi, làm cho hấn yêu thích không buông tay lòng bàn tay một lần lại một lần vuốt ve.

Động tác của hấn càng lúc càng vượt qua giới hạn, con ngươi to như hạt đậu từ vành mắt tràn vào, Hứa Lưu Liễm lần đầu tiên biết tình hình hiện tại. Thì ra đàn ông đáng sợ như vậy, trước kia cô chỉ hôn với Trần Thanh Sở, có đôi khi Trần Thanh Sở không chế không được muốn sờ thân thể cô, cô liền kinh hoàng né tránh cự tuyệt.

Cho nên cô không biết, một người đàn ông đòi lấy cuồng nhiệt thế, tay của hấn mang theo nhiệt độ nóng hổi xoa nắn phủ lên khắp người cô, cô không biết kể tiếp hấn làm gì, cô căn bản không có khí lực phản kháng chỉ có thể bất lực rơi lệ.

Có lẽ bởi vì cô khóc hoặc giả bởi vì nguyên nhân khác, hấn dừng lại động tác, cô sợ hãi rúc ở góc nghén ngào rơi lệ,

“Lục lão sư, xin thầy, đừng đối với em như vậy. . . . .”

Hấn đứng dậy mặc lên quần áo lấy cái chăn bên cạnh nhét vào trên người cô,

“Hoặc tỉnh lại trở về trường học chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học, hoặc bỏ học làm người phụ nữ của tôi, một mình em quyết định đi!”

Hấn nói xong liền xoay người đi ra ngoài, thân thể cô run rẩy một mình che tại trong chăn lên tiếng khóc rống. Tiếng khóc thảm thiết của cô khiến Lục Chu Việt đi tới cửa chán nản đắm một quyền vào tường bên cạnh, hấn mới vừa có chút mất không chế, lại làm ra chuyện như vậy đối với cô, cô nhất định rất sợ hãi!

Cô trong phòng ngủ một ngày một đêm, ngày thứ hai rốt cục mặc chỉnh tề xuất hiện, sắc mặt của hấn thoát nhìn như cũ rất khó coi, ngay cả nói cũng lười, chỉ lấy ánh mắt ý bảo cô ăn một chút thức ăn trên bàn, sau đó uống thuốc.

Hứa Lưu Liễm mặt không chút thay đổi nhìn hấn một cái không để ý tới hấn xoay người bước ra ngoài cửa, cô đồng ý tỉnh táo lại trở về trường học, nhưng không đại biểu cuộc sống của cô phải nghe theo hấn. Hấn ngồi chỗ đó lạnh lùng cười tựa hồ đã sớm nhìn thấu cô muốn đối nghịch với mình.

“Hứa Lưu Liễm, đây là cái em gọi tỉnh táo sao? Ngay cả thân thể cũng nuôi không tốt còn nói gì tỉnh táo? Anh cho em biết, nếu em còn như vậy nữa, đừng trách anh đem chuyện này nói cho mẹ em biết!”

Nhìn thấy cô muốn chảy nước mắt, hấn đành phải ra đòn sát thủ, dùng mẹ tới uy hiếp cô.

Cô chợt dừng bước phục hồi tinh thần sau lại tức giận nhìn chằm chằm hấn, hấn mặt mũi bình tĩnh theo sát nhìn cô, đối với một người có kinh nghiệm thương trường mà nói, trò chơi này thật quá đơn giản.

Một lúc sau cô thỏa hiệp, lao đến hai ba ngụm ăn bữa sáng trên bàn, sau đó uống hết toàn bộ thuốc, lúc này mới nhìn hấn trong mắt tất cả đều là thờ ơ,

“Lục lão sư, ngài yên tâm, tôi sẽ cố gắng học tập không phụ ngài ‘ưu ái’ . . . . .”

Cô cố ý tăng thêm hai chữ ‘ưu ái’, còn dùng giọng nói giễu cợt, để cho hấn nhớ tới ngày hôm qua đã làm những chuyện hoang đường gì với cô, trên mặt không khỏi có chút không được tự nhiên, dù sao cô cũng là học sinh trong trường, hấn làm sao có thể làm vậy với cô.

Cô đứng nơi đó đưa mắt nhìn hấn ngồi ở ghế salon, câu khôi khốc miệng cười nói vô cùng lạnh lùng,

“Bất quá Lục lão sư, còn dư lại mấy tháng này, xin ngài không nên xuất hiện ở trước mặt ta, được không?”

Hấn không thể tin ngẩng đầu nhìn sang cô, không nghĩ tới cô nói lời tổn thương người, cô lạnh lùng nhìn hấn một cái xoay người xông ra ngoài, còn dư lại một mình hấn ngồi chỗ đó, nắm thật chặt hai tay, hấn sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên biết cái gì gọi là vạn tiền xuyên tâm.

Sau hấn thành toàn cho cô, tạm biệt Trác Thỉnh Phong đi ra nước ngoài công tác, chỉ còn cô một mình thanh tĩnh học tập. Trác Thỉnh Phong nói sau khi hấn đi cô đúng là học tập rất liêu mạng, thành tích cũng dần dần vượt qua, mặc dù còn chưa khôi phục lúc huy hoàng nhất của cô, nhưng thi đậu khoa chính quy bình thường đã không phải vấn đề.

Nếu như cô có thể tiếp tục thế này đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, muốn thi khoa chính quy cũng không thành vấn đề, một mình hấn ở bên bờ đại dương Mĩ Quốc, trong công việc nặng nề ngoài nghe được tin tức cô, trong lòng rất cuộc có chút vui mừng.

Chưa từng nghĩ mẹ cô lúc này lại bị bệnh, hấn biết được tin tức vội vã chạy trở về lúc tìm được cô đang ở trước cửa Hứa gia khóc cầu khẩn Phương Tuệ cho vay tiền chữa bệnh cho mẹ cô.

Hứa Lưu Liễm thật sự cùng đường mới đi tìm Phương Tuệ, cô trước gọi điện cho Hứa Định Biên, nhưng điện thoại ông ấy căn bản gọi không được, cô sau này lại nghe thấy biết được ông ấy ra nước ngoài khảo sát, cô bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi tìm Phương Tuệ, lại bị bà tàn nhẫn nhục nhả một trận.

“Hứa Luru Liễm,cô năm nay gần mười tám tuổi rồi? Làm một đứa con riêng không được thừa nhận,ba cô nuôi dưỡng cô đến mười tám tuổi đã đủ lòng quan tâm, cho nên sau này xin cô không nên xuất hiện ở nhà chúng ta.”

“Di Phuong,mẹ con lần này bệnh quá đột ngột trong chốc lát con không có nhiều tiền như vậy,xin đi trước giúp con,sau này con sẽ trả đi gấp đôi,có được không, van cầu đi?”

Hứa Luru Liễm khóc không ra nước mắt,nhưng chỉ có thể đau khổ cầu khẩn Phuong Tuệ,mẹ cô bị bệnh quả thật không đợi được nữa.

Thật ra thì khi đó mẹ cô có chút ít tiền về hưu miễn cưỡng đủ hai mẹ con ăn mặc còn tiền cô học cao trung,cô cơ hồ không chủ động đi mở miệng xin tiền cha,là ông ấy đưa tiền cho tài xế chủ động đưa cho cô ,nhưng cô mỗi lần chỉ lấy một chút xíu,hoặc để cho tài xế mang hết trở về.

Phuong Tuệ vô tình cười lạnh,

“Một ăm sắc thuốc,thật không biết bà ta sống còn có ý nghĩ gì,bản thân mình đau khổ lại đem phiền toái đến cho người khác,không phải đến lúc chết còn muốn nói lại tình cũ chứ?”

Phuong Tuệ cay nghiệt giễu cợt Liên Tố khiến Hứa Luru Liễm vừa đau lòng vừa căm phẫn,cô lau nước mắt lên tiếng phản bác Phuong Tuệ, “Di Phuong,đi tại sao có thể nói mẹ cháu như vậy? Di nói chuyện kia,mẹ con đến bây giờ cũng không có nghĩ tới!”

Phuong tuệ trên mặt có chút ít không nhịn được,

“Ồ! Đây chính là thái độ cô đến vay tiền sao?”

“Đi theo tôi!”

Đang lúc Hứa Luru Liễm cắn môi đứng ở nơi đó lòng tràn đầy tuyệt vọng, một thanh âm trầm thấp truyền vào trong tai, sau đó tay cô liền bị một đôi bàn tay lớn nắm đi tới chiếc xe hơi đậu cách đó không xa.

Cô bị nắm kéo đi,kinh ngạc nhìn bóng lưng rộng rãi của hắn,đột nhiên cảm giác được nước mắt trong khóe mắt xông ra.

Cuối cùng là hắn xuất tiền giúp mẹ cô trị bệnh,cô không có bất kỳ lý do cự tuyệt,bởi vì bệnh tình mẹ cô quá nghiêm trọng,cô căn bản không xoay sở đủ tiền, cho nên cô trước thực tế lựa chọn thỏa hiệp.

Trong bệnh viện,cô xấu hổ cúi đầu lăm lăm nói với hắn,

“Cám ơn ngài Lục lão sư,số tiền kia sau này tôi sẽ trả . . . .”

Ban đầu do cô bảo hắn không nên xuất hiện ở trước mặt cô,người hôm nay bị cô bức đến bên bờ đại dương kia lại gấp trở về giúp cô giải quyết khó khăn. . . . .

“Anh không cần em trả,chỉ cần em đừng quên em đã đồng ý với anh,học tập tốt là được!”

Hắn nói xong liền xoay người rời đi, mới vừa đi một bước hắn đột nhiên quay đầu lại,

“Anh đưa em về nghỉ ngơi một chút,nơi này anh đã an bài bác sĩ tốt nhất đứng giờ tới đây kiểm tra!”

Cô vội vàng khoát tay,

“Không cần,em còn ở tại chỗ này đợi mẹ em tỉnh dậy. . . . .”

Cô sợ cự tuyệt là có hai nguyên nhân ,một là bởi vì mỗi lần chỉ cần cùng hắn ở chung một chỗ cô đã cảm thấy không khí đặc biệt lo lắng,cảm giác bị áp bách khó thở, hai là bởi cô thật rất lo cho Liên Tố.

Lục Chu Việt đứng ở đằng kia ánh mắt phức tạp nhìn cô,bỗng nhiên có chút không bỏ được rồi đi,đã lâu không gặp cô,hắn cảm giác bản thân rất nhớ cô,vừa rồi nhìn cô bị Phuong Tuệ nhục nhã, nhìn cô giờ phút này khuôn mặt lo lắng,hắn rất muốn ôm thật chặt cô vào trong ngực nói với cô “Luru Liễm đừng sợ,tất cả có anh đây.”

Nhưng hắn không thể, hắn biết cô không muốn gặp hắn, cho nên hắn cuối cùng đành quay đầu rời đi.

Bởi vì bệnh tình của Liên Tố, thành tích của Hứa Luru Liễm cuối cùng cũng không có nhắc tới,nhưng cô đại khái có thể ở lại Ôn Thành có tên trong danh sách đại học nổi tiếng nhất,học kiến trúc chuyên nghiệp mà cô thích nhất,sau cô biết được Trần Thanh Sở vì sao rời đi,dứt khoát đến trấn nhỏ phía nam cách rất xa Ôn Thành, chỉ vì cô từng hẹn với Trần Thanh Sở,nhưng bởi vì số điểm không đủ lỡ mất vào học viện kiến trúc ở đây,chỉ có thể chuyển sang bộ môn khác.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Âm thầm chỉ đạo

Hứa Lưu Liễm nắm luận văn trong tay xoay người chạy khỏi phòng làm việc trong học viện kiến trúc, rời xa những tiếng hoan hô, một mình núp cửa sổ cuối hành lang, dùng sức mở to hai mắt không để cho nước mắt trong mắt chảy xuống.

Năm đó cô rõ ràng đã quyết định tình lại, nhưng hết lần này tới lần khác Liên Tổ xảy ra chuyện. Khi đó cô tuyệt vọng nghĩ, điều này do số mạng của cô. Sau lại biết tất cả do Lục Chu Việt nhúng tay, cô liền chỉ còn lại có hận, hận tận xương tủy, hận cuộc sống tốt đẹp bị hủy trong tay hắn.

Chẳng qua chỉ lo hận mà cô không nghĩ, mặc dù hắn dùng thủ đoạn chia cắt cô và Trần Thanh Sở, nhưng bệnh của Liên Tổ cũng sẽ ảnh hưởng đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, ảnh hưởng đến cuộc sống của cô.

Về bậc thầy Reis kia, một năm trước cô bắt đầu ở các loại tạp chí đóng góp những hình ảnh thiết kế chữ nhật, ngày đó bỗng dưng nhận được một phong bưu kiện, người gửi là Reis, bên trong đối với bản vẽ gần đây của cô căn kể phân tích cùng chỉ đạo, cô lúc ấy vui vẻ mấy ngày luôn. Cô vô luận như thế nào cũng muốn biết dạng một người không tên tuổi hơn nữa không phải là học viên chuyên nghiệp ngành kiến trúc tại sao có thể nhận được bậc thầy ưu ái.

Sau lại cẩn thận dùng bưu kiện liên lạc với hắn, chỉ là mặc dù hắn mỗi lần đều chỉ đạo căn kể, giữa những hàng chữ không có cách, nhưng cô chẳng bao giờ cùng hắn tiến thêm một bước câu thông qua, trong lòng thủy chung khiêm tốn, dù sao người ta cũng là bậc thầy thế giới.

Trong khoảng thời gian này bởi vì bận rộn tốt nghiệp, còn có chuyện bị kết hôn khiến cho bề đầu sứt trán, cô đã thật lâu không có nhận bản thảo, cho nên cũng chưa liên lạc với hắn, hôm nay nghe thần tượng mình một mực sùng bái tới đây, cô trong lúc nhất thời cảm xúc ngổn ngang, kích động và vui vẻ cùng nhau xông lên đầu.

Cô rất muốn có thể thấy tận mắt thần tượng của mình, rồi lại không dám nhìn, sợ sau khi thấy bản thân không nhận được hồi hận.

Do dự cả ngày đến buổi tối cô không nhận được cẩn thận gửi bức thư: Reis tiên sinh, nghe nói ngài muốn tới Trung Quốc? Còn muốn tới thành phố N tọa đàm?

Quả nhiên Lục Chu Việt đang trong thư phòng lửa giận ngút trời nói điện thoại, mấy ngày qua tâm trạng của hắn rất xấu, mọi người trong công ty cũng nom nớp lo sợ.

Kể từ ngày đó hai người không vui chia tay sau hắn cũng không liên lạc cô, hắn thừa nhận ban đầu hắn dùng thủ đoạn ép đi Trần Thanh Sở là hắn không đúng, nhưng không có nghĩa là chuyện ngu xuẩn ấy hắn làm hai lần, cô thế nhưng nói hắn như vậy, điều này làm cho hắn nén giận muốn chết!

Nhưng không nghĩ tới cô thật không định trở lại, hơn nữa ngay cả tin tức cũng không có, nếu không phải hắn sai người xem cô còn đang ở trường đi học, hắn sẽ cho cô mất tích.

Hắn hoảng hốt hắn bất an hắn nôn nóng hắn tức giận, hắn sợ hai người cứ tiếp tục chiến tranh lạnh thì không tốt cô vốn không có tình cảm với hắn sau này sẽ càng xa lạ cùng bài xích, rồi lại mất hết mặt mũi đi tìm cô.

Quả nhiên thuộc hạ không biết còn nói cái gì hắn giận đến trực tiếp cúp điện thoại, hòm thư báo có bưu kiện mới đi vào, mắt hắn sáng ngời, vội vàng xông lại xem xét bưu kiện kia.

Biết được cô gửi bản thảo đến hắn liền lấy danh nghĩa Reis liên lạc và chỉ đạo cho cô, Reis là kiến trúc sư tài hoa hơn người không kèm chế được ở Mỹ Quốc lúc hắn du học biết được, mặc dù đã hơn 40 tuổi nhưng đối với sinh hoạt trong lòng còn rất nhiệt tình, cho nên tư tưởng còn rất trẻ, còn có thể hàn duyên cùng với bọn họ.

Thấy được bưu kiện của cô sau hắn cau mày gọi điện thoại cho Reis, giọng Reis vẫn nhiệt tình như cũ, hắn đi thẳng vào vấn đề hỏi chuyện chậm rãi.

“Nghe nói anh muốn tới Trung Quốc?”

Thanh âm kinh ngạc của Reis từ bờ bên kia đại dương truyền đến,

“Đúng vậy, tại sao cậu có tin tức nhanh thế? Tôi hôm nay vừa mới xác định hành trình!”

“Nói như vậy là sự thật? Đến lúc sẽ đến gặp anh!”

Lần này thật không phải có tin tức nhanh, là tin tức của một người bạn học nhanh, Lục Chu Việt vừa kẹp điện thoại di động ở bên tai ngón tay ở trên bàn phím đánh rồi gửi đi: Đúng vậy.

Hắn cùng với cô thông qua bưu kiện lui tới, cho tới bây giờ đều không dám nhiều lời, sợ vừa nói nhiều bản thân sẽ không nhận được quan tâm cô, sẽ khiến cho cô hoài nghi. Hắn luôn tận lực có thể đơn giản thì đơn giản, ngay cả chỉ đạo cô cũng thế, tận lực nói đơn giản nhưng bao gồm đầy đủ.

Reis nghe hắn nói như vậy thần bí hề hề hỏi,

“Con trai hay con gái? Có đẹp hay không?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì, gọi anh thì anh đi là được!”

Lục Chu Việt tức giận ném cho hắn một câu liền tính cúp điện thoại, bỗng nhiên lại đang nhớ lại những thứ gì nói tiếp,

“Ồ, đúng rồi, một lát tôi phát chút ít tài liệu anh nhìn xem thử, chuẩn bị một chút sợ đến lúc đó bị lộ, tôi lúc trước có đề cập tới mụ tên của anh chỉ dẫn cho người ta!”

Quả nhiên Reis nghe được đầu thấy mờ mịt, cái gì không lộ mặt giúp đỡ? Về chuyện mụ tên hắn chỉ dẫn chuyện của người khác hắn cũng có chút ấn tượng, bất quá lúc đó Lục Chu Việt cũng không có nói nhiều, hắn cũng không hỏi nhiều, hôm nay nhìn sự việc xem ra có chút kỳ hoặc.

Không đầy một lát hắn nhận được một phong bưu kiện, bên trong tất cả đều là Lục Chu Việt cùng một nữ sinh tên là Hứa Lư Liễm, nội dung cùng với phụ kiện, hắn mở ra nhìn vào lúc này mới chợt hiểu hiểu ra.

Mặc dù mỗi một phong bưu kiện giọng điệu của hắn đều tận lực ngắn gọn, nhưng hắn vẫn từ giữa những hàng chữ cảm nhận được hắn mơ hồ dấu diếm ý nghĩ - yêu thương, xem ra cô nữ sinh tên là Hứa Lư Liễm có ý nghĩa không tầm thường với người kia, mà hắn mới vừa nói đi Trung Quốc muốn gặp người chuẩn bị không tốt chính là chỗ Hứa Lư Liễm này.

Bất quá hắn không thừa nhận cũng không được, cô bé này ở phương diện kiến trúc thật đúng là thiên phú không phải chỉ tốt bình thường, nhìn lần lượt từng bản thiết kế của cô hắn đều yêu thích không nỡ buông tay, hắn bỗng nhiên muốn gặp mặt, rất cuộc là một cô bé như thế nào, có thể giao những bản thiết kế kiến trúc mỹ cảm và có sinh mệnh.

Hứa Lư Liễm nhìn bưu kiện Reis gửi lại ngắn gọn hai chữ, đánh vào trên bàn phím chữ xóa vừa đánh, đánh vừa xóa, cuối cùng chỉ đánh hai chữ: Hoàn nghệ.

Lục Chu Việt nhìn cô đáp lại cũng do dự không nói gì, giờ tay lên cầm qua điện thoại tới gọi cho cô,

” Tới thứ sáu có thể cùng ăn cơm không?”

Quả nhiên Hứa Lư Liễm bị hắn đột nhiên gọi đến sợ hết hồn, tay run lên không cẩn thận nhấn xuống phím, kết quả nghe giọng hắn ở đây bên kia không biết là tức giận hay là không tức giận nói,

“Tới thứ sáu có thể cùng ăn cơm không?”

“Em, em thứ sáu có việc. . . . .”

Cô bị dọa cho sợ đến vội vàng cự tuyệt, hắn tiếp tục nói giọng bình tĩnh,

“Buổi tiệc tới thứ sáu Reis cũng sẽ tham gia, có tới hay không tùy em!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đang ghen phải không

Cô chẳng bao giờ vọng tưởng có thể cùng thần tượng của mình mặt đối mặt thậm chí nói chuyện với nhau, cô có thể ở hiện trường nghe hắn tọa đàm, ở chỗ xa liếc mắt nhìn cảm thụ phong thái của một bậc thầy là đủ rồi. Cho nên hắn bỗng nhiên nói, cô nhất thời có chút không biết làm sao.

Cô không kinh ngạc hắn biết chuyện cô ngưỡng mộ Reis, hắn không phải đã nói chuyện của cô không có gì hắn không biết. Cô kinh ngạc chính là, hắn vì cô mà đại động can qua đi dự tiệc.

Cô nghe người học viện kiến trúc nói, bữa tiệc đêm đó là do thương nhân thành phố N cùng giới chính trị liên hiệp làm vì Reis. Nếu có thể khiến cho Reis thiết kế cho thành phố N một công trình, như vậy thành phố N nhỏ bé này sẽ lần nữa phóng lớn tia sáng kỳ dị, đêm đó toàn bộ giới thương nhân thành phố N sẽ đến.

Cô không biết hắn và Reis quan hệ thân mật như vậy, cô chỉ cảm thấy hắn vì cô làm vậy có chút không ổn, cô sẽ không yêu hắn, không yêu người đàn ông phá hủy cả đời cô, hắn tại sao còn đối xử tốt với cô? Hắn chẳng lẽ cảm thấy hắn dịu dàng với cô một ngày nào đó sẽ làm cô động lòng?

Không biết tại sao nghĩ như vậy, bởi vì chuyện Bành Duy Triết tức giận giờ tâm trạng đã giảm bớt chút ít, mặc dù đối với bữa tiệc long trọng tràn đầy sợ

hãi, nhưng vẫn không thể bằng lực hấp dẫn được được thấy thần tượng,lấyđiện thoại di động gửi tin nhắn cho hân: Cám ơn.

Thư của hân tức rất nhanh gửi trở lại:Thứ sáu về sớm một chút,anh đưa em đi chọn lễ phục làm tóc.

Cô thoáng cái liền giận,giọng nói bá đạo còn tự tiện làm chủ quyết định thay cô,nghĩ đến vài ngày trước Bành Vận mới vừa tặng cô lễ phục hoa mai màu trắng,cô tức giận thật nhanh ần lên phímCám ơn ý tốt của anh,bất quá em sẽ tự mình chọn lễ phục.

Tiếp theo điện thoại của hân liền đánh tới,giọng nói nghe hết sức không vui,đón nghe liền đồ ập xuống hỏi,

“Quần áo của em là người đàn ông nào tặng?”

Cô thiếu chút nữa bị lời cô tình gây sự củ hân hại nghẹn chết,tức giận sắc hân,

“Anh quản ai tặng làm gì,dù sao em đã có lễ phục mặc!”

“Bành Duy Triết? Hay Trần Thanh Sở?”

Hân không buông tha hỏi,cái tên cuối cùng làm lòng cô đau nhói,rõ ràng cô không thèm nghĩ đến người kia nữa,hân hết lần này tới lần khác cố ý ở bên tai cô nhắc tới,cô nghiến răng nghiến lợi mắng hân,

“Lục Chu Việt,tư tưởng của anh có thể đừng xấu xa thế được không?”

Hân hừ lạnh một tiếng,

“Hứa Lưu Liễm,thật nhìn không ra đời sống tình cảm của em thật phong phú !”

Hơn nữa còn không chỉ là phong phú nha,tình nhân cũ trở về nước nhiều lần hẹn cô,bên cạnh lại có cậu bé theo đuổi theo đuổi,mặc dù tình nhân cũ bị hân ngăn cản, còn cậu nhóc kia xảy ra chuyện bất ngờ ra khỏi nước,nhưng trong lòng Lục Chu Việt vẫn rất không thoải mái.

Hân vừa nghĩ tới người đàn ông tặng cô lễ phục,liền không nhịn được nói chút ít,hân thừa nhận hân ghen tỵ với ghen tỵ với ghen tỵ với, ghen tỵ với người có thể đi vào lòng cô,bất kể là đàn ông hay phụ nữ.

“Phong phú nữa cũng không phong phú bằng ngài,thò còn không ăn cỏ gần hang,tôi xem anh một chút cũng không để ý, ăn còn rất ngon đây!”

Hứa Lưu Liễm không chút khách khí chinh hân.

Hân không chất vấn cô không tức giận,một khi hân chất vấn sẽ làm cho cô nhớ lại hình ảnh đêm hôm đó hân ôm Lâm San Ni,hân có tư cách gì ở chỗ này giễu cợt cô cùng Bành Duy Triết và Trần Thanh Sở thế nào thế nào, chính hân đời sống tình cảm cũng ngổn ngang thôi.

Lục Chu Việt bị cô nhanh mồm nhanh miệng phản kích giận đến ngược lại nở nụ cười,

“Em đang ghen sao?”

Hứa Lưu Liễm then quá thành giận, không hề nghĩ ngợi liền bật thốt lên,

“Ăn dấm em gái anh sao!”

Trong nháy mắt yên tĩnh lại,Hứa Lưu Liễm cam chịu số phận co lại cổ, theo hiểu biết cô đối với hân,đây là dấu hiệu trước tức giận,quả nhiên đã nghe một tiếng xen lẫn tức giận truyền đến,

“Hứa Lưu Liễm!”

Thật ra thì nói xong câu kia Hứa Lưu Liễm mình cũng hận không được cắn đứt đầu lưỡi của mình,hôm nay hân gào thét như thế cô phải vội vàng đánh bài chuẩn thôi ha ha,

“Cái kia,ha ha,em còn có việc,cúp trước Hmm!”

Sau đó không đợi hân nói gì liền vội cúp điện thoại,Emma,nguy hiểm thật,nếu không sẽ bị giáo huấn một bữa,nhưng cô biết hân là người có bản lĩnh giáo huấn người, có thể làm Hạ Vi Lương từ trước đến giờ đỏ máu không đỏ lệ giáo huấn đến khóc, thù nghĩ cũng biết kinh khủng đến cỡ nào.

Lục Chu Việt quả thực bị cô chọc giận đến muốn điên,ném xuống điện thoại di động nắm điều thuốc bên cạnh bàn tựa trong ghế ngệm lớn hít,không biết có phải hân chịu cô hư không,nha đầu này bản lĩnh chọc giận người càng ngày càng giỏi,còn dám nói thô lỗ với hân! Ăn dấm em gái anh sao?

Bất quá vừa nghĩ lại,cô thật đúng là ăn dấm em hân,Lâm San Ni không phải là em hân sao? Nghĩ tới đây hân không khỏi nhếch môi thấp giọng bật cười,trong bóng đêm trên cửa thủy tinh thư phòng chiếu rọi ra nụ cười nhạt trên mặt hân,một người ngày thường lạnh lùng ăn nói cẩn trọng,hân nhìn bản thân trong kính tự hỏi mình: Yêu một người có phải là loại cảm giác này không,ngay cả cô ấy mắng người,người cũng cảm thấy vui vẻ ?

Hứa Lưu Liễm cúp điện thoại của Lục Chu Việt xong lên websites xem tin trong chốc lát, mới tắt máy tính ngủ thì điện thoại di động lại vang lên,cô nhìn

xem ai gọi đến thoáng cái dừng lại hồ hấp, điện thoại là Trần Thanh Sở gọi tới, kể từ khi lần đó hấn hẹn cô cùng đi thăm trường học bọn họ cô đã nhớ hén, về sau hấn trở về Ôn Thành không hề tiếp tục liên lạc với cô.

Cô từng cố gắng muốn gọi điện cho hấn hoặc gửi tin xin lỗi vì mình nhớ hén, nhưng lại cảm thấy bất kỳ lý do gì cũng quá cứng nhắc, thông minh như Trần Thanh Sở nhất định sẽ đoán được là người đàn ông đó ngăn cản, cho nên cô không có dũng khí liên lạc hấn, cho dù trong lòng cô vừa nghĩ tới hấn tựa như có đồ vật gì đó găm vào.

Điện thoại đón lên ai cũng không có mở miệng, trong lúc nhất thời hai người trầm mặc lại, từng phút trôi qua hai người, đã đến mức độ không nói nên lời, thực tế có phải quá tàn khốc rồi? Cuối cùng do Trần Thanh Sở phá vỡ trầm mặc,

“Tiểu Liễm, anh biết Reis muốn đến thành phố N toạ đàm?”

“Ừ. . . . .”

Tiếng nói dịu dàng khiến chớp mũi Hứa Lưu Liễm chua xót thiếu chút nữa nghẹn ngào lên tiếng, những năm kia hấn chính là dịu dàng như vậy ở bên người cô bất ly bất khí làm bạn. . . . .

Giọng Trần Thanh Sở rõ ràng có vui sướng,

“Anh có thư mời đến dự tiệc, buổi tối thứ sáu ấy em làm bạn gái đi chung với ta nhé? Anh đưa em đi gặp thần tượng của em!”

Hứa Lưu Liễm nước mắt thoáng cái liền chảy ra, hấn từng giúp cô tìm tất cả tin tức của Reis, khi đó người khác đuổi theo ca sĩ minh tinh điện ảnh, cô thì mê luyến Reis, cô vì mua tập tranh của Reis mỗi ngày tiết kiệm ăn mặc, hấn đau lòng dùng tiền của mình mua bữa trưa thịnh soạn và các đồ ăn vặt cho cô.

Cô mặc dù là bạn gái của hấn, nhưng lòng tự ái rất mạnh cho nên không nghĩ dùng tiền của hấn, nhưng hấn luôn mua một đồng lớn ăn ngon cho cô lại không tự mình đưa cho cô, hết lần này tới lần khác qua tay Hạ Vi Lương giao cho cô, hai bọn họ không có cách nào cự tuyệt, cô không cần suy nghĩ bảo Hạ Vi Lương đem tất cả trả lại, không thì một mình cô lúng túng mang một bao lớn đi xuyên qua tầng tầng phòng học đến phòng học Trần Thanh Sở tìm hấn trả lại cho hấn. Lúc hẹn hò cô giận trách hấn, bảo hấn sau này không nên làm vậy, hấn luôn là cười yêu thương siết chặt gương mặt của cô,

“Anh không muốn nhìn Tiểu Liễm của anh bị đối thành da bọc xương, như vậy ôm sẽ cần người!”

Cô đang ở trong lòng ngực hấn cười khanh khách then thùng đánh hấn.

Sau đó cô rốt cục tập hợp đủ một bộ bản sách hạn chế của Reis, lúc đó đang thi tốt nghiệp trung học một môi lửa toàn bộ bị thiêu hủy, cô và Trần Thanh Sở còn ngọt ngào gửi thư qua lại, khi đó mặc dù tình yêu hai người cũng đã công khai, nhưng hấn luôn thỉnh thoảng gửi thư tình cho cô, giống như những cặp tình nhân len lén gặp gỡ và không dám công khai.

Hoặc nhờ các anh em hấn đưa cô, hoặc là nhờ Hạ Vi Lương, có đôi khi là bạn học xa lạ, cho nên trong giờ học thường có người đứng ở cửa phòng học các cô hồ,

“Ai là Hứa Lưu Liễm?”

Vừa bắt đầu cô sẽ rất buồn bực đi ra ngoài, sau đó người nọ thần bí hề hề kín đáo đưa cho cô một phong thơ rồi bỏ chạy, cô bị các bạn học ồn ào đổ mặt trở lại chỗ ngồi của mình, dĩ nhiên trong chuyện này có không ít nam sinh ái mộ cô, nhưng phần lớn đều do Trần Thanh Sở đưa tới.

Khiến cho Hạ Vi Lương mỗi lần luôn rất khoa trương xoa xoa cánh tay đáng vẻ như chịu không được,

“Tớ cảm thấy được chính mình rất già mồm, không nghĩ tới còn có người so với tớ già mồm hơn, đã là chồng ơi vợ ơi còn gửi thư tình cái gì!”

Bất quá cô ấy tuy nói thế, nhưng mỗi lần Trần Thanh Sở gửi thư cho cô thì cô ấy luôn cướp đi nhìn đầu tiên, khiến cho cô là người trong cuộc còn chưa có xem đã bị cô ấy biết trước nội dung, cô vô cùng tức giận tỏ vẻ kháng nghị, Hạ Vi Lương mỗi lần đều đúng tình hợp lý nói cô chỉ là tìm linh cảm sáng tác tiểu thuyết mà thôi.

Cô mặc dù rất ít trả lời lại hấn, nhưng mỗi một phong thư hấn gửi cô đều giữ gìn cẩn thận, mỗi một tờ đều kẹp trong tập tranh của Reis, mỗi một lần cô xem những tập tranh kia đồng thời cũng sẽ một lần nghĩ đến hấn yêu cô, cảm thấy yêu và được yêu thật là một chuyện hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Xóa bỏ hiểu lầm

“Tiểu Liễm, em làm sao vậy? Có phải khóc hay không?”

Cô giờ tay lên che miệng không để cho mình nghẹn ngào lên tiếng, không thể để cho Thanh Sở biết mình còn lưu luyến hân. Nếu không sẽ làm hân chậm mở rộng cửa lòng tiếp nhận các cô gái khác, cô cố gắng làm cho giọng mình nghe thật bình tĩnh,

“Thật xin lỗi Thanh Sở, tôi thứ sáu, em, em . . . .”

Cô lần nữa nghẹn ngào lên tiếng, trong miệng có ít lời không ra miệng, Trần Thanh Sở thoáng liền hiểu,

“Có phải người kia không? Có phải hân hẹn em trước?”

Hứa Lưu Liễm không tiếng động trầm mặc, quả nhiên cô nghe được Trần Thanh Sở tựa hồ tức giận đập thứ gì, sau đó lại là giọng nói đau khổ và thê lương hô to,

“Tại sao tại sao tại sao? Tiểu Liễm, tại sao em không thể thuộc về anh? Anh không cam lòng ta không cam lòng, chúng ta từng yêu nhau. . . . như vậy”

Hứa Lưu Liễm không có dũng khí nghe tiếp bất chợt cúp điện thoại, sau đó đem mình che phủ trong chăn để nước mắt điên cuồng lăn xuống. Cô cũng muốn hỏi tại sao, lòng cô cũng không cam chịu nhưng phải làm thế nào đây?

Tại phía xa Ôn Thành Trần Thanh Sở nắm chặt thư mời trong tay, khổ sở nhắm hai mắt lại phát ra gào thét trầm thấp và thê lương, đồng thời kèm theo là khóe mắt hân trượt xuống một giọt nước mắt, trước kia hân bị người kia ngăn cản, tại sao hôm nay hân luôn là người chậm hơn người kia nửa nhịp?

Con người nhắm chặt bỗng bừng mở ra, ở trong đó đau đớn dần dần biến chuyển thành nồng đậm hận ý: Lục Chu Việt, anh cướp cô ấy từ bên cạnh tôi, tôi sẽ không để cho anh sống tốt, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào đoạt lại cô ấy, sau đó phá hủy anh! Có ai sẽ nghĩ tới, thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời từng chút từng chút biến thành người đàn ông tàn ác.

*

Phòng làm việc tổng giám đốc Thân Viễn.

Một thân đoàn trang Lâm San Ni ở cửa chần chờ thật lâu rốt cục lấy dũng khí đi vào, đêm hôm đó cô thất không, mấy ngày sau hân đối với cô vẫn bình thường như cũ, trong con người tất cả đều là bình tĩnh như chưa xảy ra chuyện gì, tựa hồ tất cả chưa phát sinh, nhưng hân càng như vậy trong lòng cô càng đau, nhất là sau khi biết được cô bé kia kể từ đêm đó vẫn chưa quay về.

Hân đang cúi đầu phê duyệt văn kiện, áo sơ mi đường vân ô vuông buộc quanh thân hình cường tráng của hân tôn lên khí chất vương giả, cô nhắm mắt lại quay đầu đem tất cả suy nghĩ vứt ra ngoài,

“Lục tổng, về chuyện đêm hôm đó em nghĩ em nên tìm Hứa tiểu thư giải thích, nếu như cô ấy để ý em ở đây, em sẽ rời thành phố N trở về Ôn Thành. . . .”

Hân dừng công việc trong tay đưa mắt nhìn cô một cái, hơi trầm ngâm sau mở miệng,

“Cũng tốt!”

Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn cho rằng bản thân nghe lầm, đi theo bên cạnh hân nhiều năm, cô chẳng bao giờ từng nghĩ sẽ rời đi, vừa rời cô nói vậy chỉ muốn tỏ ý trong lòng áy náy, chứ không muốn thật sự rời đi, nhưng hân thế nhưng đồng ý! Trong nháy mắt trong lòng giống như bị thanh kiếm đâm qua, máu tươi lâm ly.

Hân làm như không có thấy trong mắt cô đau đớn, cúi đầu vừa tiếp tục xem giấy tờ vừa thân nhiên nói,

“Dù sao mấy ngày nữa cô ấy tốt nghiệp chúng ta cũng phải về Ôn Thành, bên kia dù sao cũng là tổng công ty, hơn nữa mẹ cô ấy thân thể không tốt cũng không thể mãi sống ở thành phố N, cô trước về chuẩn bị tốt một chút!”

Lâm San Ni bỗng nhiên không có dũng khí tiếp tục đứng ở chỗ này nghe hân nói tiếp, cho dù tới bây giờ biết hân làm mỗi việc gì đều vì cô bé kia, nhưng hôm nay nghe hân chính miệng nói ra trong lòng vẫn ngăn không được đau đớn.

Cô biết năm đó hân ở thành phố N tạo dựng Thân Viễn bất quá lấy cớ che chở cô bé kia, cho dù cô bé kia tới bây giờ cũng không biết sự hiện hữu của hân, lúc mới bắt đầu hân cơ hồ một vòng lui tới giữa Ôn Thành và thành phố N nhiều lần, có đôi khi mệt mỏi đều ở trong phòng làm việc ngủ đi, hân đều tự nguyện cam chịu.

Cô nhìn xuống chua xót trong lòng cố gắng vì mình tranh thủ một chút cơ hội,

“Nếu như em trở về Ôn Thành, vậy công việc ngài bên này làm sao bây giờ? Trong công ty có mấy thư ký mới tới nhưng không hiểu rõ anh yêu thích. . . .”

Hân tiếp tục làm việc không ngừng đầu mở miệng,

“Bảo mọi người lưu ý một chút, nếu cô ấy đưa sơ yếu lý lịch tìm việc thì bảo cô ấy tới phỏng vấn!”

Đôi môi Lâm San Ni thiếu chút nữa bị chính cô cắn nát,hắn nói như vậy ý tứ đã rất rõ ràng,hắn muốn đưa cô bé vào Thân Viên,hơn nữa còn chuẩn bị cho cô bên cạnh mình. Người khác có lẽ không biết,nhưng cô biết rõ ràng,hắn sợ đi làm như vậy,một là bởi vì muốn mỗi ngày nhìn thấy cô bé kia hai là bởi vì cô bé kia có hắn che chở mới có thể có cơ hội thi triển thiết kế kiến trúc tài hoa .

Bởi vì cô ấy không có bằng kiến trúc sư chính quy,cũng không có trình độ học vấn tốt nghiệp học viện kiến trúc chính quy,không có một người nào,không có một công ty kiến trúc nào dám mượn nhà thiết kế không có gì cả, thiết kế kiến trúc dù sao cũng là một việc nghiêm túc,có đôi khi một cây thép một đinh ốc có thể ảnh hưởng chất lượng cả tòa kiến trúc ,cho nên đối với kiến trúc sư yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc.

Nếu như cô muốn tìm việc ở các công ty khác,giỏi lắm cũng chỉ có thể tìm công việc tương xứng trình độ của cô,tám phần chỉ có thể làm nhân viên bình thường, có lẽ sau này có cơ hội thăng chức nhưng vĩnh viễn không thể với tới thiết kế kiến trúc,tài hoa cả đời của cô sẽ bị mai một. Chẳng qua hắn làm sao có thể bỏ mặc để cô sống tiếc nuối cả đời?

“Dạ. . . . .”

Lâm San Ni nói xong cơ hồ tư thế chật vật xoay người chạy ra khỏi phòng làm việc của hắn,nên thanh tĩnh chết tâm đi ,nên buông tha tình yêu vô vọng này.Cô dám thề, cô Lâm San Ni cho dù cho đi tìm cái chết, hắn cũng sẽ không thêm liếc nhìn cô một cái .

Đây chính điểm khác nhau giữa yêu và không yêu.

.....

Cô hẹn cô bé gặp mặt ở quán cà phê trước trường học,rất xa đã thấy cô đi tới,cô mặc áo sơ mi màu trắng đơn giản phía ngoài khoác vào một áo khoác màu đen rất cá tính,phía dưới là quần jean đơn giản ,thoạt nhìn tràn đầy tươi trẻ giống như một đóa hoa thủy tiên mềm mại .

Cô cúi đầu nhìn một chút đã biết đó là trang phục nghề nghiệp chuyên ngành,đột nhiên cảm giác được rất buồn cười lòng cũng rất chua xót.

Cô tuy là con nuôi của Lục Phương Đình,nhưng cho tới bây giờ cô đều biết tình cảnh sau này của mình,Lục Phương Đình ngay cả con ruột của mình cũng muốn biến thành con cò lợi dụng,huống chi là đứa con nuôi như cô?

Cô cũng rất muốn có một người đàn ông,có thể đem cô che chở dưới bàn tay hắn, cho cô cuộc sống không buồn không lo,để cho cô không chút kiêng kị làm chính mình.Không cần cẩn thận cười theo mặt người khác, không cần bởi vì công việc mà liều mạng .

Dựa vào trực giác phụ nữ,cô bé kia sợ dĩ dám không chút kiêng kỵ,là do hắn yêu cô,dung túng cô,không thể rời bỏ cô,có lẽ chính cô bé cũng không phát hiện nhưng đó là chuyện thực.

Nhìn cô bé kia bình tĩnh ngồi xuống đối diện mình,cô mở miệng xin lỗi”Hứa tiểu thư,về chuyện đêm hôm đón tôi thật xin lỗi,tôi uống nhiều quá cho nên có chút thất khống, cần bản không liên quan đến Lục tổng. . . . .”

Cô bé kia nhìn phớt qua sau cắt đứt lời cô

“Thật ra thì cô không cần lấy cớ uống rượu say,thừa nhận thích một người không phải là chuyện mất mặt!”

Cô có chút lúng túng,cúi đầu nín môi cả phê che dấu vẻ mặt mình,

“Ha ha,đúng vậy. . . . .”

Đúng vậy, thừa nhận mình thích một người thật không phải chuyện mất mặt,cô luôn sống theo kiểu cẩn thận nhìn trước ngó sau,cho nên mới không đòi hắn hoan tâm,không giống cô bé này tính tình thẳng thắn đơn giản và chân thật.

Cô ngẩng đầu nhìn cô bé đối diện, bỗng nhiên nghịch ngợm cười cười,

“Cô đã khích lệ tôi thừa nhận thích Lục tổng,nói vậy cô cũng sẽ không vì chuyện này giận giỗi với Lục tổng!”

Đây là lần đầu tiên cô Lâm San Ni sống nhiều năm có vẻ mặt khoan khoái.Không biết tại sao có một số việc hoàn toàn nhìn thấu,sẽ rất dễ dàng để xuống,trong lòng tựa hồ đã thoải mái rất nhiều.

“Tôi vốn không còn giận hắn,tôi tức cũng không phải chuyện này!”

Hứa Lưu Liễm có chút lúng túng đưa ánh mắt sang nơi khác,ai nói cô bởi vì chuyện này mà giận hắn,cô giận hẳn chuyện của Bành Duy Triết.

Còn nữa,cô gái thư ký này quả nhiên khéo léo,lại dùng chiêu tứ lạng bát thiên cần để cho cô không có cơ giận hắn. Lâm San Ni đã nói thế mà con còn nói giận,thì đại biểu cô ghen tức giận vì chuyện đó.

Lâm San Ni đứng lúc đem chuyện Bành Duy Triết nói cho cô nghe,

“Chuyện Bành Duy Triết là cô hiểu lầm Lục tổng!”

Hứa Lưu Liễm không hiểu lắm nhìn cô,Lâm San Ni cười mở miệng,

“Bành Duy Triết sở dĩ đột nhiên ra khỏi nước, do cha ruột hắt hủi tởi! Bành tổng vốn năm đó chưa kết hôn mà có con, bên nhà trai quyền cao chức trọng, không chấp nhận cũng không thừa nhận thân phận của bà ấy thậm chí còn đuổi bà, cho nên bà chỉ có thể mang theo đứa con trong bụng cao bay xa chạy!”

Hứa Lưu Liễm kinh ngạc mở to mắt, không trách được cô tại sao không thấy Bành Duy Triết, thì ra không phải như cô tưởng tượng, cũng không phải ly hôn, mà là cho tới bây giờ không được cha chấp nhận, không trách được cô phát hiện trong mắt Bành Duy Triết thường toát ra nhàn nhạt ưu thương.

Lâm San Ni nói tiếp ,

“Hôm nay nghe nói là lão gia tử năm đó đuổi Bành tổng đi cũng chính là ông nội của Bành Duy Triết, ông muốn gặp đứa cháu duy nhất cho nên sai người đến tìm, Bành tổng lúc này mới khẩn cấp đưa cậu ấy ra nước ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chủ động lấy lòng

Lâm San Ni nhìn cô ấy náy cúi đầu nhấp cà phê, liền cười đứng dậy,

“Hiểu lầm giữa hai người đã được xóa bỏ, nhiệm vụ của tôi cũng coi như hoàn thành, giờ tôi còn có việc đi trước!”

Cô đáng lý nên hận cô bé này, hận cô không làm gì lại dễ dàng thắng được tim của hắn, tuy nhiên vừa hận lại vừa không.

Vừa mới xoay người rồi lại nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nói với cô,

“Thật ra thì tôi là con nuôi do cha Lục tổng thu dưỡng, cũng chính là em gái của hắn, sau này tôi còn phải gọi cô một tiếng chị dâu đây!”

Hứa Lưu Liễm “Phụt” một tiếng rất không có hình tượng phun ra cà phê trong miệng, kinh ngạc tròn tròn mắt nhìn Lâm San Ni, tin tức kia thật làm người ta hoảng sợ, Lâm San Ni thì ra là em gái hắn? Tuy nói không có quan hệ huyết thống, nhưng thật làm người ta kinh ngạc, nhất là câu cuối “chị dâu” của cô ấy.

Không biết làm sao, trước mắt cô bỗng nhiên tự hiện ra những lời đêm đó cô nói “Ăn dấm em gái anh à” cô cầm qua khăn giấy lau chùi cà phê trên bàn ngưng ngưng nghĩ: Nếu như cô thật sự ghen, không phải đứng ăn giấm em gái hắn sao .

Lâm San Ni nhìn cô hàm ý sâu sa nói,

“Sau này không nên tùy tiện hoài nghi hắn đối với cô thực lòng hay không, đã nhiều năm vậy nhưng trong lòng hắn chỉ có một mình cô!”

Cô nói xong liền xoay người rời đi, chính cô cũng không nghĩ đến bản thân rộng lượng đến truyền đạt tình yêu mấy năm nay của hắn cho cô bé kia.

Hứa Lưu Liễm hơi thay đổi sắc mặt, tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều nói chuyện thay hắn? Ngay cả người bạn tốt nhất của cô Hạ Vi Lương cũng nói như vậy, còn có mẹ cô cũng hướng về phía hắn.

Chẳng lẽ cách nhìn tình yêu và hôn nhân của cô sai? Tình yêu chẳng lẽ không hẳn hai bên yêu thích nhau? Hôn nhân chẳng lẽ không phải dựa trên cơ sở tình yêu à? Tại sao lúc này đối với cô mà nói hôn nhân không có tình yêu của bọn họ cũng rất quan trọng?

Sau khi Lâm San Ni đi cô một mình ngồi lại nơi đó hồi lâu, kèm theo âm nhạc du dương trong quán cà phê cô cau mày không ngừng tự hỏi vấn đề này, nhưng càng suy nghĩ càng nhức đầu, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua đứng dậy phiền não rời đi.

Lúc xế chiều, cô cầm theo lễ phục do Bành Vận đưa cho thật sớm đón xe đến biệt thự Lan Đình, sau khi nghe Lâm San Ni trong lòng thủy chung cảm cần phải xin lỗi hắn , bất kể ra sao lần này là cô trách lầm hắn, thậm chí chưa điều tra đã mắng hắn một trận.

Mới vừa đi tới ngoài cửa lớn biệt thự Lan Đình, đã thấy xe của hắn từ một phương hướng khác phóng nhanh dừng lại trước mặt cô, cô nghĩ tới bản thân từng nói lời tàn nhẫn bấy giờ xấu hổ không dám nhìn hắn, vội vã cúi đầu đi lên xe.

Sau khi lên xe cô len lén nhìn hắn một cái, thấy mặt hắn không có biểu tình gì, bình tĩnh lái xe, cô đột nhiên thấy đau lòng nhìn một chút túi trong tay, đột ngột bật ra một câu nói,

“Lễ phục của em . . . . Là Bành tỷ đưa ! .”

Sau khi nói xong cô ảo não hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, cô đây bị bệnh thần kinh gì, lại đi giải thích lễ phục từ đâu ra!

Cô giải thích, mặt và lông mày của Lục Chu Việt thoáng chốc tất cả đều là nụ cười, thật ra thì vừa thấy chiếc túi trong tay cô, thấy được là Phong cách thiết kế Trung Quốc trên đó còn có một chữ "Vận".

Chiến tranh lạnh nhiều ngày qua, cô hôm nay nghe lời của hấn chủ động tới sớm một chút đã để cho con giận của hấn toàn bộ tiêu tán, cô mở miệng giải thích càng làm cho hấn không nhận được mở cò trong bụng. Hấn từng rất ghen hời cô lẽ phức là ai đưa, cô hôm nay chủ động giải thích với hấn, hấn có thể cho là: trong lòng cô bắt đầu có một chút thích hấn không?

Nhìn dáng vẻ ngồi ở chỗ đó ảo não không chịu nổi, hấn tâm trạng thật tốt không nhận được mở miệng trêu chọc cô,

"Em chẳng lẽ không có lời gì muốn nói sao?"

Hấn nghe Lâm San Ni nói cô ấy đã đem chuyện Bành Duy Triết toàn bộ nói cho cô biết, cô chẳng lẽ không nên vì hiểu lầm hấn mà nói một lời xin lỗi và vân vân sao? Hấn nhìn ra dáng vẻ đau lòng của cô, cho dù cô có ý giả rất tự nhiên.

Bị hấn hỏi như vậy, Hứa Lưu Liễm có chút lúng túng quay đầu nhìn hấn, nhưng thấy trong mắt lóe lên nụ cười ranh mãnh không chút kiêng kỵ, cô chán nản quay đầu trả lời hai chữ,

"Không có!"

"Anh có!"

Xe lúc này vừa lúc lái vào tầng ngầm ga ra, hấn dừng lại xe giật xuống dây an toàn cúi người tiến đến gần, con người thật sâu của hấn nhìn chăm cô đáy mắt tất cả đều là nhớ nhung mấy ngày qua hành hạ đau đớn, môi của hấn dán bên tai cô hơi thở nóng rực giọng nói thâm tình,

"Anh có lời muốn nói với em, Lưu Liễm, anh muốn em, những ngày qua mỗi ngày đều muốn. . . . ."

Hấn nói xong cũng hôn lên môi cô, mang theo nỗi nhớ mấy ngày qua của hấn, gặm cắn mút hút lấy, vào lúc động tình nơi lưỡi của hấn thậm chí thăm dò vào cổ họng, ở trong miệng cô khuấy hết lần đến lần khác.

Có lẽ lời nói của hấn vừa rồi quá thâm tình, cũng có lẽ ánh mắt của hấn quá thành khẩn cực nóng, Hứa Lưu Liễm chỉ cảm thấy lòng không bị khống chế đột nhiên cuồng loạn kịch liệt, cô khẽ run hai mắt nhắm nghiền, không có cự tuyệt nụ hôn của hấn mà hôn càng lúc càng sâu.

Lục Chu Việt nể đến mùi vị cô liền hận không được đem cô hòa vào trong cơ thể, hấn dùng lực siết chặt sống lưng mảnh mai hung hăng ấn vào trong ngực, mà thái độ khác thường biết điều của cô càng làm cho trái tim hấn mềm mại muốn tan ra, cho nên trần trọc triển miên hôn cô.

Khi bàn tay thăm dò vào trong áo cô, chạm lên da thịt nóng hổi của cô, hai người lúc này mới khôi phục chút ít thần trí, ý thức được lúc này còn đang trên xe, ánh mắt Hứa Lưu Liễm đã có chút mê ly, hai gò má tất cả đều ngả hồng, Lục Chu Việt giơ tay lên vuốt ve đôi môi đỏ mọng thăm ách tiếng nói năn nỉ,

"Lưu Liễm, chúng ta không đi dự tiệc có được không?"

Không đi dự tiệc, về nhà để cho hấn tận tình sủng ái cô một trận, nhiều . . . ngày không có đụng cô, hấn thêm khát cô đến cả người đều đau, hấn đã từng giận dỗi kêu cô gái khác, tuy nhiên một chút cũng không hăng hái, hấn cảm thấy hấn đòi này thật thua trong tay cô, vô luận là thân thể hấn, hay là tim hấn.

Hấn vừa nói Hứa Lưu Liễm nhất thời hiểu hấn muốn làm cái gì, tức giận đẩy ra thân thể cao lớn nhanh chóng kéo lại quần áo của mình tức giận cự tuyệt,

"Em không muốn! Em muốn đi gặp thần tượng của em!"

Lục Chu Việt nghĩ tới cô trung học đệ nhị cấp cuồng nhiệt sùng bái Reis, không đành lòng quét đi niềm vui của cô, đầu tiên mở cửa xuống xe, Hứa Lưu Liễm đi theo phía sau hấn không dám đến gần một bước, để tránh hấn lần nữa động tay động chân với cô .

Nhớ được thời điểm cô cuồng nhiệt nhất từng đem hình Reis từ trên tạp chí cắt xuống, bày ở đồng sách trước bàn học nhìn cả ngày, khi đó Reis còn trẻ một chút, còn nói người đàn ông đó anh tuấn mê người, điều này làm cho hấn ghen tỵ muốn chết, hấn không rõ tên Trần Thanh Sở kia tại sao có thể dung túng cô mê luyến người đàn ông khác, hấn hận không được xé tìm cô ra xem.

Có một lần hấn thật sự không nhận được tức giận gọi cô ra ngoài phòng học khiển trách, "Hứa Lưu Liễm, em thật sùng bái Reis đến thế sao? Không bằng tôi cho em tiền đến Mỹ Quốc tận mắt nhìn một chút, sau khi nhìn xong đoán chừng em sẽ tỉnh một, hấn sống sờ sờ chính là một con ma men!"

Khi đó tình cảm Reis đang chịu trọng thương, cả ngày uống đến say mềm, người bình thường nhìn thấy bộ dáng con ma men kia cũng sẽ nhượng bộ lui binh. Hấn bị ghen tỵ làm cho đầu óc mờ mịt, thậm chí ngay cả biện pháp như vậy làm cho cô không hề mê luyến Reis nữa cũng có thể nghĩ ra, Trác Thỉnh Phong biết rồi sau đó liền tiếp mắng hấn ác độc.

Vậy mà cô căn bản không để ý tới hấn chửi bới, chẳng qua kiêu ngạo hất cằm lên,

"Lục lão sư, em không phải là mê luyến nhân phẩm hấn, em mê luyến chính là tài hoa của hấn!"

Một câu nói thiếu chút nữa làm hấn tức hộc máu, oán hận để cô trở về phòng học.

Đi theo phía sau hấn vào cửa, khuôn mặt Tần tỷ vui sướng tiến lên đón,

“Tiên sinh,phu nhân,các người đã về!”

“Tôi lên lầu thay quần áo trước!”

Hứa Lư Liễm có chút lung túng,nói xong nắm lễ phục của mình từ từ chạy lên lầu, Lục Chu Việt đứng phía sau khuôn mặt sùng nịch nhìn bóng lưng cô,nụ cười trên mặt cũng lớn hơn.

Hứa Lư Liễm thay lễ phục xong chậm chạp ở trong phòng thay quần áo hồi lâu cũng không đi ra ngoài, cho đến tiếng gõ cửa truyền đến,kèm theo thanh âm ranh mãnh của hân,

“Lư Liễm,tại sao còn chưa xong? Không phải là kéo khóa không được chứ? Anh rất thích ra sức giúp người khác . . . . .”

Lời của hân còn chưa nói hết đã bị người từ bên trong cửa đi ra kinh ngạc đến một chữ cũng nói không ra,trong phòng thay quần áo Hứa Lư Liễm không phải bởi vì kéo không được khóa,cũng không phải có nguyên nhân khác,mà là bởi vì. . . . .,cô nhìn một người trong gương ngay cả chính cô cũng không nhận ra ,căn răng đưa tay kéo ra cửa phòng thay quần áo.

Bộ quần áo trắng như tuyết,tóc đen như mực,mắt ngọc mây ngài,trên mặt quần áo lốm đốm lốm đốm hồng mai,làm cho cô trong lúc nhất thời giống như người từ trong bức tranh bước ra,cao ngạo lạnh thấu xương và hương thơm độc nhất.

“Lục Chu Việt,anh có thể đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn em không!”

Cả người cô không được tự nhiên kéo kéo lễ phục trên người tỏ vẻ kháng nghị với người nhìn chăm chăm mình,cô bị ánh mắt kia nhìn chăm chú khó chịu muốn chết,cảm giác giống như bị lột sạch quần áo.

Hắn lúc này mới hoàn hồn,đáy mắt như cũ không thể che hết kinh ngạc,

“Anh bỗng nhiên không muốn dẫn em đi làm sao bây giờ?”

Cô nhất thời nóng nảy,lông mày thanh nhã khẽ chau lên,

“Lục Chu Việt,tại sao anh nói chuyện có thể không giữ lời!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Ba người gặp lại

Hắn cười gượng tay đến gần nâng cằm khéo léo của cô,cô tức giận liếc hân một cái,

“Ai có thể đoạt lấy em!”

Nếu bàn về bản lĩnh cướp người,hắn có thể nói là không người nào có thể địch lại,cứng rắn chia rẽ cô với Trần Thanh Sở, sau đó để cô gả cho hân.

Hắn bỗng nhiên đưa tay ôm cô vào trong ngực dùng sức cẩn thận ôm lấy,hỏi,

“Lư Liễm,lúc nào công khai chuyện của chúng ta? Anh đợi không nổi nữa,anh muốn để các người đàn ông khác biết em là người của anh,để cho bọn họ chỉ có thể nhìn thèm nhưng không chiếm được!”

Đề tài này làm ngực Hứa Lư Liễm đau nhói,cô chỉ có thể dùng lời qua loa lấy lệ ,

“Anh không phải nói chờ sau khi em tốt nghiệp sao? “

Cô không muốn công khai,không muốn cuộc hôn nhân này,cô thà rằng mọi người toàn bộ thế giới không hề biết có chuyện này.

Hắn buông cô ra khuôn mặt nghiêm túc nhìn cô, giọng nói có chút cầu khẩn,

“Không thể dàn xếp công khai trước một chút sao?”

Cô bình tĩnh nhìn hân,

“Không thể dàn xếp công khai chậm một chút sao?”

Lục Chu Việt bị cô chọc giận đến cắn răng, oán hận ném cho cô hai chữ,

“Không thể!”

Cô không hề nghĩ ngợi bất chước nói theo hấn ,

“Em đây cũng không thể!”

Sau đó liền kéo làn váy đi ra ngoài, hấn đi theo phía sau kéo cô lại, trong mắt tràn ngập cuồng phong hiểm thấy,

“Lư Liễm, anh không miễn cưỡng em, anh sẽ cho em thời gian, nhưng anh cũng vậy có tính nhẫn nại cùng giới hạn rất nhất, sau khi em tốt nghiệp, chúng ta trở về Ôn Thành tổ chức hôn lễ!”

Đối với tội hậu thư của hấn, sắc mặt của cô thoáng cái liền khó coi, cắn chặt môi nhìn chăm chăm hấn, hồi lâu đưa tay kéo tay hấn ra xoay người xuống lầu, nhìn ra được bước chân của cô có chút chật vật có chút lảo đảo, Lục Chu Việt nhìn thấy trong lòng khó chịu, cô tối nay chủ động trở lại, chủ động giải thích với hấn, thật vất vả bước lại hấn gần chút xíu, hấn hơi chút nhích lại, cô lại sợ đến rút về tại chỗ, Hứa Lư Liễm, em rốt cuộc đến lúc nào mới có thể chân chính mở rộng cửa lòng với anh?

*

Dạ tiệc ở thành phố N được cử hành khách sạn lộng lẫy nhất, Hứa Lư Liễm nắm tay hấn một thân áo đen khí vũ hiện ngang cùng đi vào đại sảnh, đối mặt với ánh mắt tò mò của mọi người hỏi tới thân phận của cô, hấn chẳng qua cười chứ không nói, trong lòng cô có chút cảm kích hấn, cảm kích hấn tuân thủ lời hứa hấn nói cô, tạm không công khai thân phận của cô.

Hấn thậm chí còn quan tâm đưa cô đến nơi ít người, chẳng được bao lâu thì thấy một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi sai bước đi tới phía bọn họ, chính là nhân vật chính dạ tiệc hôm nay nổi tiếng lẫy lừng bậc thầy kiến trúc Reis, Hứa Lư Liễm đáy mắt nhất thời sáng lên, giơ tay lên kéo tay áo của hấn kích động nói,

“Ồ anh nhìn xem, bậc thầy Reis đi về phía chúng ta!”

Lục Chu Việt bị động tác của cô khiến cho có chút bất đắc dĩ cười cười,

“Đúng vậy, rốt cục nhìn thấy thân tượng của em, một lát các người hàn huyền cao hứng anh phải chịu nổi khổ bị vứt bỏ!”

Đang nói chuyện Reis đã đi tới đây, hấn là người đàn ông anh tuổi hơn nửa năm tháng lắng đọng phong sương, khiến cho hấn thoát nhìn còn có một loại sức quyến rũ thành thực phái nam, hấn đi lên ôm thật mạnh Lục Chu Việt,

“Hi, Lục!”

Đội bọn họ chào hỏi xong, Hứa Lư Liễm có chút kinh ngạc hỏi hấn,

“Các người quen nhau à?”

Reis đem cô từ trên xuống dưới đánh giá một hồi, sau nhìn về phía cô trong mắt đầy tràn đầy tươi đẹp cùng tán thưởng, liền vội vàng hỏi Lục Chu Việt,

“Lục, vị tiểu thư xinh đẹp này phải . . . . ?”

Lục Chu Việt tầm mắt bay đến người cách đó không xa đang nâng ly rượu đi tới phía bọn họ, đáy mắt xẹt qua một tia hàn quang, hấn mỉm cười nhếch môi giới thiệu với Reis,

“Hứa Lư Liễm, là phu nhân của tôi!”

Thanh âm của hấn vừa đủ không để cho quá nhiều người nghe được, nhưng vừa lúc có thể làm cho người đi tới nghe được, hấn hài lòng thấy ngón tay người nọ cầm ly rượu bởi vì tức giận mà siết chặt hận không được bóp nát ly rượu.

Mãi đắm chìm trong vui sướng và kích động khi được nhìn thấy Reis Hứa Lư Liễm căn bản không có chú ý tới người đàn ông bên cạnh cổ ý, cũng không có chú ý người đi tới phía mình, cô chỉ khẩn trương vươn tay tự giới thiệu mình ,

“Ngài khỏe không Reis tiên sinh, tôi là người thỉnh thoảng gửi bưu kiện cho ngài_ Hứa Lư Liễm, ngài còn nhớ rõ sao?”

“Ồ ——, thì ra là cô sao!”

Reis nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, ý vị thâm trường nhìn Lục Chu Việt một cái sau vội vàng nói,

“Nhớ được nhớ được, ta dĩ nhiên nhớ được!”

“Reis tiên sinh!”

Hứa Lư Liễm còn muốn nói tiếp những thứ gì, một tiếng nói quen thuộc mát lạnh vang lên, sinh sôi cắt đứt suy nghĩ của cô, khuôn mặt cô vốn chứa đựng nụ cười cứ như vậy cứng lại, bàn tay kéo cánh tay người bên cạnh bỗng dưng siết chặt, khi hân cao quý trong trang phục tây thoát khỏi đám người.

Cô cúi mắt xuống đứng ở nơi đó không có dũng khí mở miệng, trong lòng tự an ủi chính mình, nhất định không phải là Trần Thanh Sở, nhất định là cô nghe lầm, hân không phải ở Ôn Thành ư, cô không phải đã cự tuyệt lời mời của hân sao? Hân tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Đáng tiếc người bên cạnh không toại nguyện cho cô, cô nghe được hân khách khí mà xa cách cười mở miệng nói,

“Trần tổng? Thật là đúng dịp! Ngài mấy ngày hôm trước không phải trở về Ôn Thành rồi sao? Từ xa như vậy đến đây, xem ra Reis tiên sinh thật có tiếng tăm!”

Câu nói của hân mang hàm ý chế cười càng làm cho Hứa Lư Liễm trong lòng đau nhói, đầu của cô cúi càng thấp hận không được biến mất nháy mắt khỏi chỗ này, cô hiện tại đã khẳng định người đứng trước mặt chính là Trần Thanh Sở, nhưng cô không có dũng khí ngẩng đầu, không có dũng khí lấy thân phận xấu hổ đối mặt với hân, trước kia cho dù hân biết cô đã gả cho Lục Chu Việt, nhưng chẳng bao giờ ba người cùng lúc gặp mặt.

Thanh âm Trần Thanh Sở nhàn nhạt bay lượn trên đỉnh đầu cô,

“Đúng vậy, tôi từ xa có ý chạy tới đây vì có người từng mơ ước có thể thấy tận mặt Reis tiên sinh, tôi xuất hiện ở nơi này chỉ vì muốn giúp cô ấy thực hiện tâm nguyện mà thôi, chẳng qua hôm nay. . . . .”

Trần Thanh Sở nói tới chỗ trong thanh trần đầy mắt mắ và đau đớn,

“Người đó đã sa vào lòng người khác!”

Hân đang trách cô hân đang trách cô, Thanh Sở đang trách cô gả cho người đàn ông kia! Sắc mặt Hứa Lư Liễm trong nháy mắt tái nhợt, người cũng có chút lung la lung lay, nếu không phải bên cạnh vẫn có cánh tay dày rộng chống đỡ, cô nghĩ cô nhất định sẽ chật vật ngã nhào trên đất.

Lục Chu Việt nhìn Trần Thanh Sở lạnh lùng cười,

“Chuyển sang trong ngực người khác, vậy nhất định là bởi vì lòng ngực Trần tổng không đủ vững chắc, không thể cho cô ấy cảm thấy được bảo vệ!”

Sau khi hân nói xong những lời này Hứa Lư Liễm tức giận giương mắt nhìn về phía hân, hân nói những những lời này làm sao có thể mặt không đỏ tim không nhảy? Cái gì gọi là sa vào lòng người khác nhất định là bởi vì ngực Trần Thanh Sở không đủ vững chắc, rõ ràng chính là hân giờ thủ đoạn với cô mới đúng?

Đối mặt với ba người ba vẻ mặt khác nhau, nhìn giữa hai người đàn ông âm thầm đấu súng khẩu chiến, Reis thông minh giữ vững trầm mặc, ánh mắt sâu sa nhìn bọn họ.

“Lư Liễm!” Trần Thanh Sở không giống Lục Chu Việt giữ vững bình tĩnh diễn trò, hân trực tiếp gọi tên Hứa Lư Liễm một mực cuối đầu.

Hứa Lư Liễm phải nhịn xuống đau lòng giương mắt nhìn về phía hân, chỉ thấy khuôn mặt hy vọng của Trần Thanh Sở,

“Anh có mua một miếng đất tại Ôn thành, muốn mời em thiết kế giúp anh!”

Cô không nghĩ tới hân nói ra trước mặt người đàn ông kia, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, còn có vô tận chua xót, sững sờ nhìn Trần Thanh Sở, đại não hoàn toàn dừng chuyển động.

Thấy cô không có đáp lại Trần Thanh Sở tiếp tục nói,

“Chính là tiệm ở góc đường chúng ta cuối tuần đều đến uống cà phê, sau khi anh trở về nghe nói có người muốn phá bỏ và dời đi nơi khác, nên anh vội vàng mua lại nơi đó, nơi đó đối với anh mà nói có rất hồi ức tốt đẹp quan trọng mỗi khi nhớ lại, anh làm sao nỡ để nó bị hủy đi. . . . .”

Hứa Lư Liễm nước mắt thoáng cái xông lên hốc mắt, bởi vì mấy năm nay Ôn Thành kinh tế phát triển càng ngày càng nhanh chóng, thì ra trong thành thị đã dần dần dời về phía Tây, bọn họ từng cùng đi uống cà phê ở góc đường nơi đó cũng nằm trung tâm thành phố dần dần biến thành sắp sửa bị phá bỏ và dời đi nơi khác .

Kể từ khi truyền ra tin tức nơi đó bị phá bỏ dời đi khác, Hứa Lư Liễm mỗi lần trở về Ôn Thành đều phải đi dạo qua góc đường ấy, bởi vì nơi đó từng là nơi tốt nhất cô và Trần Thanh Sở hẹn hò, cũng là hồi ức tốt đẹp về tình yêu của cô.

Hôm nay Trần Thanh Sở trở về chuyện làm đầu tiên chính là mua mảnh đất kia, thì ra hân vẫn còn nhớ lời hứa với cô, mua rất nhiều nơi để cô phát huy tài năng thiết kế. Thì ra hân vẫn không ngừng nhớ về cô.

Cô dùng sức trừng mắt nhìn để nén nước mắt chảy ra, mới giương mắt nhìn Trần Thanh Sở, giờ khắc này hai người bốn mắt nhìn nhau, cách đám người chung quanh ồn ào náo động, trong mắt lẫn nhau chỉ còn lại có đối phương, chỉ còn lại có những khoảnh khắc ngọt ngào trong quá khứ.

Eo bỗng nhiên truyền đến đau nhức, Hứa Lư Liễm bị đau nhú mảy hoàn hồn nhìn chăm chăm người đàn ông kia, chỉ thấy vẻ mặt hân lạnh lùng u ám,

“Reis, các người hàn huyền trước, chúng ta phải đi nơi khác dạo trước!”

Hắn nói xong sau liền kéo cô sai bước rồi đi, cô gái chết tiệt này đúng không để hắn vào mắt, lại dám làm trò liếc mắt đưa tình với Trần Thanh Sở trước mặt hắn!

Bọn họ nói nơi góc đường kia, hắn cũng nhớ rất rõ. Hắn nhớ rõ từng có một lần hắn ở góc đường kia thấy bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Bí mật riêng của hắn

Cô ngồi trên ghế ngoài trời tiệm cà phê cúi đầu chơi điện thoại di động, ngày đó ánh mặt trời rất rực rỡ, cô mặc một chiếc áo hở cổ màu xanh biếc rất chói mắt, màu xanh lá đậm hợp với mái tóc đen như rong biển, khiến cả người cô thoát nhìn thanh u thần bí.

Mặt nghiêng cô yên tĩnh lạnh nhạt, cô tựa như không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài ồn ào, có lẽ người khác nhìn qua cô không có nơi nào đặc biệt, chỉ là một cô bé tầm thường bên cạnh mà thôi, nhưng hắn cảm thấy trong nháy mắt cô làm tim hắn ngừng đập.

Nếu như nói ban đầu hắn ở phòng làm việc Trác Thỉnh Phong nhìn cô vừa thấy đã yêu có chút hoang đường buồn cười, thì sau này chung đụng hắn càng ngày càng hiểu rõ cô, hắn phát hiện bản thân không vì cảm giác mới mẻ ban đầu mà chán ghét cô, ngược lại rơi vào càng sâu, hắn rốt cục có thể khẳng định, hắn yêu cô bé này, cô chính xương sườn trước ngực hắn, thiếu cô hắn không thể hoàn chỉnh.

Nhìn cô lẳng lặng xuyên qua đám người, khóe miệng của hắn dần dần cong lên, thậm chí quên mất đi về phía trước, cho đến loa xe phía sau tỏ vẻ kháng nghị.

Hắn hoàn hồn tỉnh lái xe rồi đi, hắn không nghĩ đột ngột dừng lại quấy rầy, có thể từ xa nhìn thấy cô thì tâm trạng cả ngày hắn đã rất tốt, nhưng khi nhìn đến cậu bé cầm lấy cà phê đi tới ngồi vào đối diện cô, sắc mặt hắn nhất thời chìm xuống.

Thì ra cô đang đợi hắn, người mà cô bắt chấp tất cả để yêu, thì ra bọn họ đang hẹn hò.

Hắn bỗng nhiên rất không tốt muốn phá hỏng cuộc hẹn của bọn họ, cho nên vội quay đầu xe dừng tại bãi đậu xe phía ngoài tiệm cà phê, sau đó xuống xe bình tĩnh đi tới chỗ bọn họ, xe của hắn quá huênh hoang, người của hắn quá xuất sắc, cho nên hai người trước đã nhận ra âm mưu hắn đến.

Cô làm như không nghĩ tới ở chỗ này dừng phải Lão sư, trên khuôn mặt thanh tú tràn đầy kinh ngạc nhưng ngay sau đó lại có chút ít không quá tình nguyện đứng dậy lễ phép chào hỏi,

“Lục lão sư, ngài khỏe chứ!”

Thật ra thì hắn không biết, khi đó Hứa Lưu Liễm đối với người thầy giáo này một chút ấn tượng tốt cũng không có, thậm chí còn có chút chán ghét, bởi vì lần đầu tiên dạy hắn đã bắt cô chép 30 lần định nghĩa, cho nên thấy hắn khó tránh khỏi sinh lòng chống đối.

“Lục lão sư, thật đúng dịp, ngài cũng tới nơi này uống cà phê?”

Ngược lại Trần Thanh Sở coi như khách khí thân thiện hàn huyên với hắn, giống như hắn là thầy giáo trẻ có triển vọng và học thức uyên bác được các nam sinh ngưỡng mộ, mà khi đó Trần Thanh Sở cũng chưa nhận thấy được hắn có ý đồ với cô, cho nên coi như thầy trò nói chuyện với nhau thật vui.

Hắn vừa cùng Trần Thanh Sở khách khí trò chuyện vừa bình tĩnh đánh giá cô, khi hắn mới bắt chuyện cô liền một mình thối lui vừa lẳng lặng uống cà phê, hắn nhìn ra khi đó cô chỉ đơn thuần lấy thân phận lão sư và học sinh tiếp xúc, đối với Lão sư thủy chung tôn kính nho nhã lễ độ, duy trì thái độ xa cách, điều này làm cho hắn rất đau lòng, thật ra nói trắng là cô không thèm nhìn hắn.

Thật ra hắn vô cùng muốn xông tới xoay đầu cô lại để cho cô nhìn hắn một lần, hắn mặc dù không nổi bậc bằng các minh tinh điện ảnh, nhưng nhất định cũng xem như anh tuấn xuất chúng? Cô lại keo kiệt ngay cả ánh mắt cũng không cho hắn? Nhưng nghĩ thì nghĩ thôi, dù sao đó là hành động của trẻ con, hắn Lục Chu Việt làm sao biết làm ra chuyện ngây thơ đó?

Trang phục bọn họ cũng rất năng động, Trần Thanh Sở nói một lát bọn họ có cuộc thi bóng chuyền, còn nhiệt tình muốn mời hắn đi cùng, cô ở bên cạnh nghe được nhũn lòng mây, hắn vốn không muốn đi bởi vì chút nữa hắn phải tham gia hội nghị, nhưng nhìn đến dáng vẻ bài xích của cô hắn hết lần này tới lần khác đồng ý, Trần Thanh Sở đầu tiên sững sờ, sau đó lại khôi phục tự nhiên.

Ba người cùng ngồi xe của hắn đi, cô tuy không tình nguyện nhưng ngại Trần Thanh Sở trước mặt không thể làm gì khác hơn cùng theo lên xe hắn, dọc theo đường đi Trần Thanh Sở vô cùng sùng bái trò chuyện với hắn, trò chuyện sự phấn đấu của hắn, nói hắn tài giỏi có xe còn có công ty, cô thì ngồi ở phía sau đeo ống nghe điện thoại nghe nhạc, dáng vẻ không có hứng thú.

Hắn từ kính chiếu hậu nhìn cô hận đến nghiến răng nghiến lợi: Hắn là người xuất sắc cỡ nào, nhưng cô lại không có hứng thú?

Đến sân vận động của trường, học sinh năm nhất nhìn thấy hấn tới không khỏi rất hưng phấn, còn lôi kéo hấn cùng đi, may là hấn ngày thường thích vận động trong xe luôn chuẩn bị quần áo thể thao, lấy ra ngoài thay theo chân bọn họ cùng nhau náo nhiệt .

Nhìn túi cô xem ra cô cũng muốn vào sân, nhưng không biết tại sao không đi, mặc cho người khác gọi thế nào cũng đều ở bên ngoài không động đậy, nghe người khác nói dường như cô đánh bóng chuyền cũng rất tốt, hấn cau mày như có điều suy nghĩ nhìn cô một chút.

Liền thấy Trần Thanh Sở đi tới thân mật ôm vai cô nhẹ giọng hỏi cái gì, tựa hồ đang hỏi cô tại sao, đáng vẻ cô phục tùng rồi mắt bị Trần Thanh Sở ấn ở trong ngực nhỏ giọng nói, rõ ràng là hình ảnh đẹp mắt tuần nam mỹ nữ nhưng nhìn thấy trong lòng hấn đau nhói.

Cô không biết nói những câu gì, Trần Thanh Sở ngẩng đầu nhìn về phía hấn buông lỏng cô ra chạy tới, chỉ nói cô thấy không khỏe gọi mọi người bắt đầu tranh tài.

Lục Chu Việt nhìn vẻ mặt bài xích của cô liền hiểu, nguyên nhân tám phần bởi vì hấn nên cô mới không chơi. Mà Trần Thanh Sở cũng biết cô không thích tiếp xúc thân mật với thầy giáo, cho nên dung túng cô.

Hấn anh tuần thân thủ nhanh nhẹn nhắm trúng đồng đảo nữ sinh bên ngoài hét chói tai không dứt, trong mắt cô cũng chỉ có một mình Trần Thanh Sở. Chúng nữ sinh đều dắt tiếng hét,

“Lục lão sư cố gắng lên!”

Chỉ có một mình cô cố chấp hét,

“Thanh Sở, cố gắng lên!”

Hấn quay đầu lại ánh mắt thâm thúy liếc cô một cái, cô sửng sốt một chút nhưng ngay sau dời tầm mắt sang nơi khác, tiếp theo không lớn tiếng hô Trần Thanh Sở cố gắng lên nữa, hấn chỉ chơi một trận hoàn toàn không có cảm thấy hăng hái, định nói với bọn họ từ biệt rồi đi.

Điện thoại di động một mực vang, là Lâm San Ni điện tới, nhất định hỏi hấn tại sao không tham gia hội nghị, hấn phiền não đóng điện thoại đi vào phòng tắm, sớm biết sẽ không tới, cô không nhìn hấn làm cả người hấn bực bội.

*

Lục Chu Việt kéo Hứa Lưu Liễm một đường chạy ra bên ngoài, đem cô vứt xuống trên tường hành lang phía ngoài lửa giận ngút trời hét, cũng không quản có người va vào làm cô đau,

“Hứa Lưu Liễm, em thật lớn gan, lại dám trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình với hấn! Có phải muốn ép anh hiện tại liền tuyên bố thân phận của em hay không? Có phải muốn cho tất cả mọi người xem một chút Lục phu nhân làm sao hồng hạnh xuất tường ?”

“Anh ——”

Hứa Lưu Liễm xoa xương bả vai bị đụng đau tức giận nhìn chằm chằm hấn, nước mắt to như hạt đậu đảo quanh trong hốc mắt, không biết là bị đụng đau, hay là vì những lời đã thương của hấn.

Thấy cô như vậy, tàn ác trên mặt hấn có chút tiêu tán, đưa tầm mắt sang bên cửa sổ móc ra điều thuốc ngậm lớn hút, hấn không nói lời nào Hứa Lưu Liễm cũng trầm mặc ôm mình tựa tại bên tường, để nước mắt tùy ý không tiếng động chảy xuống.

Lời trách cứ của Trần Thanh Sở làm cô khổ sở, cô hận bản thân bất lực, ban đầu tại sao cô không thể kiên trì, như vậy cũng sẽ không bỏ lỡ với Trần Thanh Sở.

Chẳng qua cô và Trần Thanh Sở đều không biết, không phải bởi vì cô không chờ đợi nên bọn họ mới vuột mất, mà chính bởi vì Trần Thanh Sở sắp sửa trở về nước, mới khiến hấn dùng thủ đoạn có được cô.

“Không cho phép đi!”

Hấn hút thuốc hồi lâu bỗng nhiên bật ra một câu, cô không có phản ứng, hấn hung hăng đập tắc đầu mẫu thuốc trong tay xoay người lại nắm chặt người cô, mùi khói trên người phả vào mặt,

“Anh nói chuyện hấn mời em về Ôn Thành thiết kế anh không cho em đi, em có nghe hay không?”

Cô tiếp tục trầm mặc, dùng phương thức này đối kháng nỗi giận của hấn, lực đạo trên tay hấn không khỏi gia tăng,

“Nếu anh thích thiết kế như vậy, anh sẽ mua cả thành phố N thậm chí cả Ôn Thành cho em!”

Cô bình tĩnh nhìn hấn,

“Em sẽ không đi, giống như trước em sẽ không thiết kế cho anh!”

“Tại sao?”

Hắn vì nửa câu đầu của cô mà mừng rỡ rồi lại bị nửa câu sau của cô đâm bị thương.

“Không vì sao, không phải em muốn là anh cho được ,cho nên chỉ không muốn mà thôi!”

Cô nói xong lạnh lùng đẩy ra tay hắn, lau nước mắt xoay người đi tới phòng rửa tay.

Lục Chu Việt sắc mặt âm trầm dọa người, thâm nghĩ xé rách tim cô. Cô luôn có bản lĩnh chọc giận hắn, thương tổn hắn, làm hắn đau. Đấy mắt tức giận khi nhìn đến người vợ đi ra khỏi đại sảnh ,trong nháy mắt đổi lại hồ hững và kêu ngạo.

Trên hành lang, hai đàn ông lạnh lùng giằng co. Một trăm ôn cơ trí, trong mắt đều là bình tĩnh, một người tuổi còn trẻ, đấy mắt thiếu đốt lên nồng đậm hận ý.

Trần Thanh Sở mở miệng trước, cười giễu cợt và đắc ý,

“Lục lão sư, ngài có muốn tôi đem chuyện ngài muốn có cô ấy không tiếc hãm hại cha cô, cô ấy biết sẽ phản ứng ra sao đây?”

Lục Chu Việt sắc mặt trầm xuống, đây là bí mật duy nhất hắn giấu cô, cũng là chuyện mờ ám duy nhất hắn làm vì muốn có cô, hắn không biết Trần Thanh Sở tại sao biết được, nhưng hắn Lục Chu Việt từ trước đến giờ không phải là người dễ bị không chế, con người lưu chuyển đã khôi phục bình tĩnh, thần nhiên hỏi ngược lại Trần Thanh Sở,

“Nếu như tôi đem chuyện cậu đã kết hôn tại Mĩ Quốc nói cho cô ấy biết, không biết cô ấy sẽ phản ứng thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đau đớn thấy rõ

Người kia không biết sử dụng thủ đoạn gì để cho đại sứ quán không cho phép hắn trở về nước không cho phép hắn liên lạc với người trong nước, lẽ loi không quyền lực ở Mĩ Quốc, hắn gọi trời trời không trả lời gọi đất đất chẳng hay, hắn chỉ thể kết hôn với Anna Katherine, mới có thể mượn thế lực gia tộc Anna Katherine ở Mĩ, phá vỡ đại sứ quán ngăn cản có thể thuận lợi trở về nước.

Hắn phải về nước đưa Tiểu Liễm của hắn đi, hắn muốn cô ...hắn ban đầu bị buộc tách khỏi cô khổ sở không thôi, hắn muốn cô.. những năm này hắn muốn cô đến cỡ nào, hắn còn muốn nói cho cô biết hắn rất yêu cô, cho nên hắn không tiếc bất cứ giá nào cũng phải trở về nước!

Lục Chu Việt lấy ra một điều thuốc đốt lên, xuyên thấu qua sương khói lượn lờ nheo mắt nhìn về phía Trần Thanh Sở,

“Nói đi, mục đích cậu trở về đây là gì? Một lần nữa thắng được cô ấy trở về sao? “

“Thắng được cô ấy trở về?”

Trần Thanh Sở cười tàn ác, trên khuôn mặt tuấn tú là hận ý không chút che giấu,

“Thắng đoạt được cô ấy là một việc, tôi lần này trở lại quan trọng nhất chính là phá hủy anh!”

“Chỉ bằng cậu?”

Lục Chu Việt hít một ngụm lớn khói lạnh lùng cười nhạo hắn, Trần Thanh Sở đáp lại hắn nụ cười càng lạnh hơn,

“Anh đừng quên, phía sau tôi còn có gia tộc Anna Katherine !”

Lục Chu Việt nguy hiểm nheo lại mắt, gia tộc Katherine là một trong bốn đại gia tộc nổi tiếng ở Mĩ Quốc, ba đại gia tộc còn lại theo thứ tự là Stillgrace gia tộc, Caddy gia tộc cùng với seven gia tộc. Trong đó Katherine, Stillgrace và Caddy là ba đại gia tộc bốn địa Mĩ Quốc, chỉ có seven thần bí, nghe nói là do mấy người trẻ tuổi Trung Quốc sáng lập ,bởi vì bọn họ ít lộ diện ở trước mặt công chúng, cho nên tất cả mọi người cho rằng bọn họ có khoảng bảy người.

Hắn vẫn hút thuốc rū mất xuống trầm mặc, lông mi nồng đậm rū xuống thấy không rõ cảm xúc trong mắt hắn, một lúc lâu hắn ấn dập tắt tàn thuốc giường mắt nhìn Trần Thanh Sở bình tĩnh mở miệng,

“Trần Thanh Sở, còn chưa đánh cậu đã thua!”

“Lục Chu Việt, anh thật quá kêu căng!”

Trần Thanh Sở tức giận nắm chặt quả đấm, hắn nhìn thẳng Trần Thanh Sở, trong mắt đều bình tĩnh chắc chắn,

“Cậu thua là do cậu đặt cô ấy ở vị trí thứ hai,cậu xem chuyện phá hủy tôi là chuyện quan trọng nhất,sớm biết như vậy tôi đã dùng nhược điểm này đến uy hiếp cậu buông tha cô ấy”

Trần Thanh Sở bởi vì ... bị nhìn thấy mà trên mặt xoẹt qua tia lúng túng,ánh mắt Lục Chu Việt quét đến bóng dáng màu trắng từ trong phòng rửa tay đối diện đi ra ngoài lóe lên một cái núp trở lại tiếp tục chặc chặc nói ,

“Ồ trong thế giới tôi,cô ấy chính là duy nhất,ngoài cô ấy ra tất cả những việc khác đều không quan trọng,Trần Thanh Sở,tôi có thể bỏ hết tất cả địa vị cùng tiền bạc để có được cô ấy,cậu. . . . . Có thể không?”

Giọng nói hần dùng hồ dọa người cùng ánh mắt sắc bén làm cho Trần Thanh Sở quay đầu né tránh ánh mắt ấy,trong lòng nhiều lần lật quấy đau khổ quẩn quýt : hần có thể giống như người đàn ông kia bỏ rơi tất cả hiện tại để có cô không? Vì cô bị chúng bạn xa lánh chỉ bảo vệ cô sống qua ngày sao?

Lục Chu Việt không chịu buông tha tiếp tục ép hỏi,

“Cậu có thể không?”

Trần Thanh Sở sắc mặt có chút cứng ngắc cùng mất tự nhiên,khi Lục Chu Việt lần nữa ép hỏi hần thủy chung mím môi không nói lời nào,hần trầm mặc khiến Lục Chu Việt trong mắt có thêm một tia giễu cợt,hần nhìn nơi bóng trắng ẩn núp khe cát cao thanh âm,

“Còn nữa,cho dù ban đầu tôi không nhúng tay vào,cậu xác định cậu và cô ấy có thể đơm hoa kết trái sao? Mỗi tình đầu chịu không được thời gian khảo nghiệm ,cậu xác định gia đình cậu có thể chấp nhận thân phận cô ấy là con riêng người khác sao?”

Trần Thanh Sở sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch,hần giương mắt kinh ngạc đau đớn nhìn người đàn ông thông dong tinh táo đối diện,cho dù trong lòng rất không phục,nhưng cũng không thể không thừa nhận,hần nói rất đúng.

Lục Chu Việt đẩy mắt vụn nhỏ càng đậm,hần nhếch môi phun ra câu nói sau cùng,

“Thật ra thì cậu không yêu cô ấy,cái cậu gọi là yêu,bắt quá chỉ vì không cam tâm bị tôi chia rẽ mà thôi!”

Trần Thanh Sở mở miệng muốn nói cái gì,phía sau nhưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang đột ngột,hần kinh hoàng quay đầu lại liền thấy cô che miệng thân hình chật vật chạy ra ngoài,hần quay đầu lại nhìn người đàn ông vân đạm phong khinh tức giận hết,

“Lục Chu Việt,anh thật hèn hạ!”

Hần nhất định đã sớm biết cô núp ở nơi đó,cho nên mới cố ý phân tích nguyên nhân bọn họ không thể nào có kết quả để cho cô nghe được,để cô tuyệt vọng,một lần nữa cắt đứt lòng cô với hần.

Lục Chu Việt cười lạnh tiến lên một bước,

“Tôi hèn hạ? Cũng vậy mà thôi,nếu cậu không hèn hạ tại sao giấu diếm thân phận đã có vợ của mình, lợi dụng tình cảm cô đối với cậu tôi đã kích tôi?”

Đúng! Những lời vừa rồi hần không phải nói cho Trần Thanh Sở nghe,hần là muốn cho cô nghe ,hần biết ở trước mặt cô nói những lời này,cô nhất định sẽ không không chế được,cho nên hần lựa chọn dùng phương thức gián tiếp để cho cô nghe được.

Hần muốn làm cho cô thấy rõ,không phải hần nhúng tay vào nên cô và Trần Thanh Sở không thể quen nhau,mà là cô và Trần Thanh Sở căn bản không có kết quả.Có lẽ lúc ban đầu Trần Thanh Sở thật sự yêu cô,nhưng đối với hần tình yêu đó còn chưa đủ sâu chống lại tất cả.

Trần Thanh Sở đối mặt với hần chất vấn lần nữa không phản bác được,nhưng hần cũng không để ý tới người kia xoay người liền định đuổi theo,tiếng nói bình tĩnh của người kia lần nữa từ phía sau vang lên,thành công ngăn cản bước chân hần đuổi theo,

“Có muốn biết cô ấy nghe được ở đoạn nào hay không?”

Đúng vậy,cô bắt đầu nghe được từ lúc nào,có phải chuyện hần đã kết hôn cũng nghe được? Nếu như cô nghe được hần còn mặt mũi gì đuổi theo? Hần cũng người tại chỗ nhìn nụ cười trên mặt người kia càng ngày càng lớn hơn,chắc chắn cô là nghe được đó cũng là điều hần sợ nhất .

Lục Chu Việt cất bước đuổi theo phương hướng cô chạy đi,lúc đi qua Trần Thanh Sở bên cạnh còn ném cho hần một câu,

“Một người đã có chồng, một người đã có vợ,cậu cảm thấy hai người còn có thể cùng nhau sao? Trần Thanh Sở,không nên tiếp tục lợi dụng tình cảm cô ấy đối với cậu tôi thương tổn cô ấy.Nếu như cậu muốn nhắm vào tôi,thì cứ đây tôi sẽ chịu hết!”

Hần nói xong liền cất bước đuổi theo,còn lại một mình Trần Thanh Sở đứng ở trên hành lang thống khổ nắm chặt quả đấm đánh lên vách tường,dưới ánh đèn u ám, trên khuôn mặt anh tuần tất cả đều là vận vẹo đau đớn.

Tiểu Liễm Tiểu Liễm,anh nên làm gì bây giờ? Dù anh không có tư cách có được em,nhưng anh lại không muốn mất đi em!

Hứa Lưu Liễm vốn ở phòng rửa tay trang điểm lại một chút,lúc đi ra thấy hần và Trần Thanh Sở đứng ở trên hành lang cách đó không xa,cô theo bản năng núp trở lại, Cô thật sợ hình ảnh ba người chạm mặt chính diện,mới vừa rồi ở đại đại sảnh bữa tiệc cũng đã làm cho lòng cô như dao cắt sống không bằng chết.

Cô mới núp trở về đã nghe được giọng hân hỉ hân hỉ chất vấn Trần Thanh Sở, chất vấn hân có thể không quan tâm tất cả ở chung một chỗ với cô, Trần Thanh Sở trầm mặc khiến một mực kiên trì trong lòng cô ảm ảm sụp đổ, nước mắt không bị khống chế chảy xuống, cô cuối cùng không có dũng khí nghe tiếp nữa, liền che miệng xông ra ngoài.

Cô thừa nhận những lời Lục Chu Việt vừa nói giống như nả một phát súng mạnh lên ngực cô, mặc dù đau nhưng cũng làm cho cô thấy rõ nhìn thấu, cô và Trần Thanh Sở chia tay không chỉ do hân nhúng tay vào, còn có gia đình bạn bè ngăn cách.

Trần gia coi như là hào môn thế gia ở Ôn Thành, nắm giữ nửa mạch sống kinh tế Ôn Thành, một gia tộc hiển hách thế làm sao có thể tiếp nhận một gia đình nghèo khó như cô không? Hơn nữa cô còn là đứa con riêng không được thừa nhận thân phận?

Trần Thanh Sở là người rất nghe lời cha mẹ, nếu không ban đầu cũng sẽ không vì công ty cha mẹ bức bách đến Mỹ Quốc. Nếu như đến lúc đó thật gặp phải lựa chọn như vậy, có lẽ Trần Thanh Sở cuối cùng sẽ chọn vứt bỏ cô.

Cô đi tập tễnh ra bên ngoài, giờ khắc này cô chợt nhớ người đó không để ý cha hân và cha cô có ân oán dứt khoát lựa chọn cưới cô mà cảm thấy đau khổ.

Thân thể gầy yếu cuối cùng bị một đôi cánh tay cường tráng ôm lại thật chặt, vừa tiếp xúc với lồng ngực rộng rãi của hân chân cô thoáng cái liền mềm nhũn ra, giống như lực chống đỡ này giờ bị rút ra, cả người cô cũng ngã xuống trong lòng ngực hân để hân tùy ý ôm lấy đi tới phía xe.

Lục Chu Việt lái xe đưa cô trở về biệt thự Lan Đình, dọc theo đường đi hân thông minh giữ vững trầm mặc không nói lời nào, nhìn nét mặt của cô hân đã biết, chút ít lời vừa nãy của hân đã có tác dụng.

Thật ra thì hân cũng không biết tối nay Trần Thanh Sở từ Ôn Thành xa xôi chạy tới, hân tối nay là thật lòng muốn đưa cô đi gặp Reis, hân thậm chí còn hẹn với Reis, một lát kết thúc dạ tiệc bọn họ sẽ họp mặt, để cô tận hưởng theo sát thân tượng của mình trao đổi tiếp.

Cũng không nghĩ đến bị Trần Thanh Sở quấy quấy, nhưng hiện tại thử nghĩ lại hân còn rất cảm ơn Trần Thanh Sở. Nếu như hân tối nay không xuất hiện, những lời đó không biết đến lúc nào mới có thể nói cho cô nghe, những lời đó hân đã dấu ở dưới đáy lòng nhiều năm, từ lần đầu tiên hân biết cô và Trần Thanh Sở đang hẹn hò hân đã nhìn rõ.

Về đến nhà, xuống xe, vào nhà, cô vẫn nín thở thần thần trầm mặc, hân đột nhiên cảm thấy hoang mang, hân không chịu được nhất chính là đáng về bất cần của cô. Cơ hồ một bước vào phòng ngủ, hân đã dồn cô đến trên tường kéo lễ phục xuống rồi hôn cô, hân thực sự phải dùng phương thức như thế để chứng minh cô vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Người hoàn hảo chính là

Bị đè ép làm cho cô khê cau mày, sau đó hân hôn bầu ngực nắn cảm nhất của cô, đầu lưỡi quấn quanh nụ hoa phấn hồng một vòng lại một vòng đánh chuyển, sung ái yêu thương xong. Một tay khác phủ lên xoa nắn, cho đến khi đầu lưỡi bọn họ toàn bộ nở hoa đứng thẳng lấp trắng kiện xâm nhập sâu vào người cô, không đầy một lát hân cảm giác thấy tiến vào trót lọt.

Cự Long cứng rắng kiêng cổ hoàn toàn không có vào chỗ sâu nhất của cô, hân cầm lấy eo cô bắt đầu lực mạnh và chạm, cô thật chắc nhốt lại hân, còn tay hoàn cổ nằm trên đầu vai mỗi khi hân va chạm trên vai tạo ra từng dấu vết thật sâu.

Cuối cùng hân mặc sức phóng ra mình, cô bỗng nhiên dùng sức ôm hân đến gần cúi đầu hỏi một câu,

“Lục Chu Việt, anh có thể vĩnh viễn giống như bây giờ không rời đi em không?”

Nhanh đến cao trào, trong đầu hoàn toàn trống không căn bản không có cách nào tiêu hóa câu nói của cô, chỉ lo chôn trong người cô cả người run rẩy thờ hồn hên, chờ đến thời điểm hân tỉnh táo cô đã đưa lưng về phía hân ngủ thật say.

Hân vận lại thân thể của cô lưng lay muốn dao động tỉnh cô,

“Lư Liễm, anh vĩnh viễn yêu em, vĩnh viễn không rời khỏi em! Đến chết cũng vậy”

“Ừ. . . . .”

Cô hình như quá mệt mỏi, chỉ đáp lung tung một tiếng rồi vung ra tay của hân tiếp tục ngủ, hân đau lòng ôm lấy cô vào trong ngực thật chặt, cô nhất định bị phản ứng tối nay của Trần Thanh Sở làm bị thương không có cảm giác an toàn, cho nên mới hỏi hân.

Tên kia nói với cô quá nhiều lời yêu thương, không biết hân có nói qua với cô: Cô là người hân chấp nhất duy nhất kiếp này, vô luận là hiện tại hay là

tương lai.

Đến nửa đêm,Hứa Lưu Liễm bị một hồi lại một hồi đau răng làm tỉnh lại,cô cảm giác là vị trí cuối cùng bên răng khôn,cô khẽ thở dài một hơi,xoay người đem phía mặt đau vùi vào trong gối .

Cô có mấy cái răng khôn,cách nửa năm sẽ lòi ra ngoài một chút,hon nữa đến thời điểm thật sự tức giận phát cáu thì càng dễ dàng nhiễm trùng,hon nữa mỗi lần không toàn bộ lòi ra,chỉ một chút xíu thò đầu ra một chút xíu lớn lên,vẫn còn ôm nửa gương mặt xấu hổ ,nhưng cô mỗi lần đều chịu đủ hành hạ.

Cô nghĩ tới mấy ngày này đầu tiên là kết hôn sau lại Bành Duy Triết giờ là Trần Thanh Sở ,trong lòng tích góp từng tí càng nhiều ức khí tới nay bỗng nhiên phát tác, rốt cục lửa giận công tâm.Cũng may trước kia đau đến không quá lâu,chỉ cần thời gian hai ba ngày,uống chút thuốc tiêu viêm nhin một chút sẽ đã qua.

Lục Chu Việt từ trước đến giờ ngủ không sâu,cô nghiêng người hẳn liền tỉnh,đưa tay qua kéo cô lại mơ mơ màng màng hỏi,

“Tại sao tỉnh rồi?”

Sau khi hoan ái cô từ trước đến giờ đều ngủ đến hùng sáng ,hôm nay tại sao nửa đêm đã tỉnh?

Hứa Lưu Liễm không muốn nói cho hẳn biết,một là bởi vì cô cảm thấy bất quá chỉ đau răng không muốn làm nũng,hai là cô không quen đem tâm sự của mình nói cho hẳn nghe,không quen lệ thuộc vào hẳn,cô vừa muốn nói cho hẳn biết không có chuyện gì,nói đó hàm răng bỗng nhiên đau nhói,cô không khỏi “ai nha” một tiếng.

“Tại sao?”

Hắn thật nhanh đứng dậy mở đèn đầu giường,mượn ánh đèn vàng nhìn đáng vẻ cô che nửa bên mặt nhủ màu,trên mặt còn mang theo chút ít buồn ngủ tràn đầy lo lắng,cô bụm mặt quay đầu đi nhỏ giọng nói,

“Đau răng. . . . .”

Hắn chưa nói hai lời liền nhắc chân lên đứng dậy mặc quần áo,cô quay đầu lại không giải thích được nhìn chăm chăm hẳn,

“Anh làm gì?”

“Đi bệnh viện!”

Hắn lấy quần áo ném cho cô,cô thiếu chút nữa bụm mặt từ trên giường nhảy dựng lên,

“Tại sao! Nửa đêm canh ba ai muốn đi bệnh viện,chỉ đau răng thôi,uống chút ít thuốc tiêu viêm là không sao!”

Hắn có cần làm cho hưng sư động chúng rồi chỉ muốn đi bệnh viện không,cô không biết trong đầu hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ gì,nhìn rất khôn khéo tại sao trong cuộc sống là ngớ ngẩn thế,dùng chỗ nào không dùng lại dùng lúc đau răng! Không phải nói đau răng không phải là bệnh,đau một chút sẽ không chết.

Cô làm sao biết được,hắn mỗi một lần làm chuyện ngu ngốc,bất quá bởi vì quá mức khẩn trương cho cô mà thôi.

Cô vốn vì loáng thoáng đau mà tâm phiền ý loạn,cho nên giọng nói khó tránh khỏi táo bạo chút ít,hắn có chút vô tội bị cô mắng,người ta vốn có ý tốt nhưng đôi lúc cô như vậy,cô nhìn thấy hẳn chỉ cảm thấy chỗ kia đau nhiều hơn,đánh xoay người nằm xuống đem mình nhốt trong chăn.

Hồi lâu cô lại nghe thấy hẳn đi dép lệt xệt lục tung tìm cái gì,một lát lại ra khỏi phòng ngủ,chỉ chốc lát sau cô dường như nghe được tiếng của Tần tỷ,hắn ở bên ngoài cùng Tần tỷ nhỏ giọng đang nói gì đó,cô hận không bị đau chết đi,chứ đừng nói cho cô biết hẳn ngay cả hộp y tế cũng không biết để ở nơi đâu,gọi tỉnh Tần tỷ tới hỏi.

Chỉ chốc lát sau phía ngoài cuối cùng đã yên tĩnh,hắn bưng nước cùng thuốc đi vào ngồi xuống bên người cô,

“Dậy uống thuốc tiêu viêm!”

Cô chống đỡ không được con đau từ trong chân chui ra,cầm lấy thuốc mở miệng lớn nuốt vào,trong mắt hẳn như cũ toàn là lo lắng,

“Em xác định chỉ cần uống thuốc là có thể tốt?”

“Ừ. . . . .”

Cô hữu khí vô lực vừa trả lời vừa xoay người nằm xuống,hắn lần này không nói gì nữa,tắt đèn giường từ phía sau ôm chặt lấy cô,có lẽ là thuốc kia phát huy tác dụng, cũng có lẽ là ngực của hẳn quá ấm áp,cô cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bất quá sáng sớm,cô lại bị cơn đau làm thức tỉnh,trực tiếp vọt tới phòng rửa tay đón lấy nước lạnh như băng một miệng lớn ngâm trong miệng,hy vọng xa vời lạnh lẽo có thể giảm bớt nơi răng trưởng đau,nhưng chỉ một giây đồng hồ,một giây sau lại tiếp tục đau,cô tức giận muốn giết người.

Trước kia cũng rất đau nhưng chỉ cần uống chút thuốc sẽ từ từ giảm bớt. Lần này tại sao không giống? Không những không có giảm bớt, ngược lại tăng thêm! Cô cầm bàn chải đánh răng tới đánh răng lui, trước kia đây cũng là một loại phương pháp giảm bớt đau đớn, nhưng bàn chải đánh răng vừa mới dính vào rãnh, cô lập tức đau đến đưa tay lấy bàn chải đánh răng ném đi thật xa.

Hắn nghe được tiếng vang vọt vào, nhìn bộ dạng cô đau đớn nhủ mày ân cần hỏi,

“Còn đau sao?”

Tiếng nói trầm thấp của hắn làm cho hốc mắt cô nóng lên, cô bỗng nhiên rất muốn khóc nhưng lại cảm thấy rất mất mặt, liền cúi đầu vội vã đi ra ngoài,

“Em đi uống thuốc tiêu viêm!”

Nghĩ tới tới hôm qua hắn lấy thuốc chỗ Tàn tỷ, cô vội đi xuống lầu, Tàn tỷ thấy cô xuống tới vội vàng cầm một cái chén đi lại,

“Phu nhân, tối hôm qua nghe nói người đau răng, tôi đây có một phương thuốc cổ truyền, dùng vài loại thảo dược hầm như, người thử một chút?”

Hứa Luru Liễm cảm kích nhận lấy, vị thảo dược đậm đặc làm cô nhủ lại lông mày, Tàn tỷ cười nói,

“Thuốc đáng dã tật! Cô uống một ngụm ngâm trong miệng, lát nữa phun ra, uống như vậy mấy lần sẽ ngừng đau!”

Hứa Luru Liễm đúng là làm theo lời bà, bởi vì thật sự quá đau, hiện tại chỉ cần có biện pháp ngừng đau bảo cô làm thế nào cũng được.

Tàn tỷ nhìn cô trong lòng thầm nói: Thuốc đáng dã tật, đúng như có ít người, có lẽ bắt đầu cho cô cảm giác khổ sở, nhưng cuối cùng có thể trị lành vết thương long cho cô, cũng có ít người vừa bắt đầu mang cho cô ngọt ngào, cuối cùng để lại cho cô tất cả đều là khổ sở.

Có lẽ thuốc của Tàn có tác dụng, đến thời điểm ăn điểm tâm uống hai chén cháo cô không còn thấy đau, hắn thấy cô còn có thể ăn cũng không nói gì nữa, cơm nước xong liền đi làm.

Cô vốn muốn đi làm ở cửa hàng tiện lợi, vì hiện tại đã lên năm bốn nên ít có khóa, trừ viết luận ra, phần lớn thời gian cô dùng để đi làm, thuận tiện tìm công việc, tức xá cô cũng ít khi trở về, dù sao bọn người Lại Mỹ Lâm đó thấy cũng phiền.

Nhưng vừa mới dọn dẹp xong hàm răng lại đau, so với sáng sớm đau hơn rất nhiều, đau đến cô tâm phiền ý loạn, định xin nghỉ không đi làm, cô nghĩ tới nghĩ ngợi thật tốt một ngày hẳn là sẽ có chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng khi rảnh rồi không biết làm gì, cô không thể làm gì khác hơn là lên mạng, vừa lên mạng đã bị dòng ký tên của Hạ Vi Lương khiến cho nước mắt chảy ra, cô ký tên rõ ràng viết: Yêu nhiều thế nào cũng không giống như trước.

Những lời này giống với tâm trạng cô lúc này, cô thoáng cái đã nghĩ đến bản thân và Trần Thanh Sở, nghĩ tới bọn họ không thể quay về như trước, cô vừa lau nước mắt vừa gõ bàn phím: Hạ Vi Lương!

“Tới tới! Ông, ngài có gì muốn nói?”

Hạ Vi Lương lập tức nhanh tay đáp lại, Hứa Luru Liễm oán hận trở về,

“Cậu có thể sửa lại dòng ký tên của mình không!”

Hạ Vi Lương không có giống như trước trêu chọc cô, trầm mặc hồi lâu sau đó bỗng nhiên gửi đến một đoạn nói,

“Người hoàn mỹ không phải khó gặp. Khó gặp được nhất là người hoàn mỹ hơn nữa còn yêu chúng ta. Bởi vì yêu chúng ta mới có thể hiểu hết vẻ đẹp của bọn họ, bọn họ không hề tỏ ra điều này với người ngoài.”

Có lẽ bởi vì đau răng làm cho cô trở nên yếu ớt rất nhiều, Hứa Luru Liễm nhìn đoạn Hạ Vi Lương gửi qua nước mắt rơi càng nhiều hơn, cô biết Hạ Vi Lương nói người tốt đẹp chính là chỉ người nào.

Cô nhớ tới đêm qua hắn quan tâm đi tìm thuốc cho cô, nhớ tới khuôn mặt lo lắng của hắn sáng nay lúc nhìn về phía cô, hẳn ngày thường là người ăn nói cẩn trọng thậm chí có chút nghiêm túc lạnh lùng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Cho hắn cơ hội

“Hạ Vi Lương, cậu luôn già mồm như vậy, mỗi lần đều muốn chọc đến người khác!”

“Hắc hắc, đây là công lực tuyệt hảo của một tiểu thuyết gia ngôn tình thâm niên sao nào!”

Hạ Vi Lương một chút cũng không khiêm nhường, còn Hứa Lư Liễm chỉ cảm thấy răng phát đau, ngay cả khi nuốt nước bọt amidan nơi đó cũng đau theo, cô bặm mặt đi vào phòng rửa tay đón một ngụm nước lạnh ngâm một lát, thuận tiện lau khuôn mặt đầy nước mắt.

Trở lại chỉ thấy lộp lộp toàn tin Hạ Vi Lương gửi đến, có lẽ nguyên nhân đánh chữ lâu ngày, tốc độ đánh chữ của cô ấy vô cùng mau, chỉ chốc lát sau lách tách đã gửi qua một đồng lớn tới,

“Lư Liễm, tờ đây ghi dòng chữ ký tên ấy không phải cố ý kích thích cu, nhưng cậu đã phản ứng lớn như vậy tờ cũng phải nói một chút, lão Lục nhà cậu. . . . . thật rất không tệ, bất luận nhân phẩm hay tướng mạo còn có thể lực tiền tài quyền thế, cũng coi như người nổi bật trong đám đàn ông hiện nay, dĩ nhiên nếu như cậu không có cảm giác với hắn thì hắn ưu tú ra sao cũng vô ích.”

Hứa Lư Liễm không đợi nhìn hết, cô đánh trở lại,

“Cậu đã bởi vì dòng ký tên của tờ mà đau khổ, nói vậy cậu cũng biết cậu và Trần Thanh Sở không thể giống như trước? Lư Liễm tờ hiện tại muốn nói duy nhất một câu chính là: Cho dù cậu tạm thời không có cảm giác với lão Lục, nhưng từ hiện tại hãy bắt đầu cho hắn cơ hội, cũng không phải không thể ? “

Hứa Lư Liễm cuối cùng xem xong một đồng chữ cô gửi đến, nhưng bởi vì câu nói sau cùng mà cứng lại, cho hắn cơ hội? Cô chẳng bao giờ nghĩ tới! Cô cảm thấy hắn không phải là người cô yêu, cho nên bọn họ căn bản không thể nào.

Bất quá cô còn chưa kịp ngẫm nghĩ điện thoại bên cạnh đã vang lên, cô lấy qua vừa nhìn chỉ cảm thấy con đau răng trong nháy mắt vọt tới trên ngực, cô đè xuống phím nhưng một chữ đều nói không ra, chỉ nghe giọng Trần Thanh Sở cẩn thận truyền tới,

“Tiểu Liễm, em. . . . . Có khỏe không?”

Tối hôm qua sau khi hắn trở về tỉnh táo suy nghĩ kỹ một chút, càng nghĩ càng cảm thấy cô không thể nào nghe được chuyện hắn đã kết hôn, bởi vì hắn nói trước người đàn ông kia hãm hại cha cô, ngay sau đó người đàn ông kia mới nói chuyện hắn kết hôn.

Nếu như cô nghe được chuyện hắn kết hôn cũng nhất định nghe được phía trước chút ít, còn nếu cô nghe được lời của người đàn ông kia thì không thể nào trấn định như thế, tính tế suy nghĩ phân tích tiếp hắn mới biết mình đã bị người kia gạt, người đàn ông kia bắt quá lợi dụng tim hắn trong lúc trống rỗng, làm cho hắn bỏ lỡ một cơ hội vấn hồi với cô, nghĩ tới đây trong mắt của hắn hận ý không khỏi càng thêm mãnh liệt.

“Em . . . . .”

Hứa Lư Liễm vừa mới nói một chữ cũng nhất thời đau đến ngậm miệng, cho tới trưa cũng không nói chuyện cô thấy lúc này mình ngay cả mở miệng cũng không thể.

Hơn nữa cô mới vừa đã khóc cho nên trong thanh âm còn mang theo chút giọng mũi, Trần Thanh Sở thoáng cái đã nghe được, liền vội hỏi cô,

“Tiểu Liễm, em làm sao vậy? Tại sao không nói chuyện?”

Chóp mũi cô đau xót mang theo khóc nước nở nhẹn đau nói,

“Thanh Sở, em đau răng. . . . .”

Cô cũng không biết tại sao bỗng nhiên như đứa bé, cô hi vọng có thể nghe được thanh âm tràn đầy sủng nịch rồi lại mang theo trách cứ, tựa như cô trước kia đang đau dạ dày mà luôn không chịu ăn cơm,

“Nha đầu ngọc, có phải lại không ăn cơm không?”

Đáng tiếc cô nghe được chỉ là giọng hắn vội vã cắt đứt,

“Tiểu Liễm, không thể nói nữa anh có điện thoại gọi đến!”

Sau đó thì thanh âm tích tích truyền đến, cô nắm điện thoại ngồi ở chỗ đó cảm thấy lòng từng chút nguội xuống.

Đều nói lúc con người đang yếu ớt đặc biệt cần tìm người dựa vào, mới vừa cô theo bản năng muốn dựa vào hắn, cô nghĩ chỉ cần hắn nói một câu quan tâm là có thể giảm bớt cơn đau của cô nhưng hắn không có.

Điều này làm cho cô nhớ tới một lời ca: Anh không có ở đây lúc em cần anh.

Cô không biết điện thoại kia quan trọng như thế nào với hắn, có lẽ là một mấy ngàn vạn danh sách lớn, có lẽ là một danh sách nhỏ, tóm lại cô cảm giác bản thân có chút nản lòng thoải chí.

Chẳng qua cô ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng sẽ không nghĩ đến, thật ra cảnh tượng đó là như vậy:

Trần Thanh Sở vội vã cúp điện thoại của cô,mở máy tính lên,một khuôn mặt thiếu nữ ngoại quốc thanh thuần xinh đẹp xuất hiện trên màn hình lớn,thiếu nữ vênh lên môi đỏ mọng không vui kháng nghị,

“Anh Thanh Sở, tại sao lâu vậy mới nghe điện thoại ?”

Anna Katherine vì hấn học ba năm Trung văn,hiện tại đã nói vô cùng thành thạo,hấn ban đầu chỉ vì cự tuyệt cô mới nói sau khi cô học xong Hán ngữ hấn mới suy nghĩ quen với cô,không nghĩ tới thật đúng đi học.

Hấn vừa người nhìn trên màn ảnh,trên mặt nhất thời dâng lên không vui,

“Tại sao là em?”

Hấn cho người gọi điện tới là mẹ của Anna Katherine _Edem,người đang nắm giữ gia tộc Katherine,hấn cho bà có chuyện làm ăn muốn tìm hấn,nên mới vội vàng cúp điện thoại của tiểu Liễm.

Bị hấn đối đãi thế trên mặt thiếu nữ không có chút nào không vui,ngược lại cười hi hi nói xin lỗi hấn,

“Thật xin lỗi anh Thanh Sở,vì em quá nhớ anh,bản thân anh từ sau khi về nước ngay cả điện thoại cũng không. . . .”

Cô gái ăm nũng như thế làm người ta muốn tức giận cũng không thể,hấn kéo kéo cà vạt sau đó tựa vào trong ghế có chút không kiên nhẫn nói,

“Anh bận làm việc!”

Đối với Anna Katherine hấn không có tình cảm . Hấn cũng không biết cô ấy tại sao vừa thấy đã yêu hấn kẻ cận không tha,hấn lấy cô chẳng qua vì mượn thể lực gia tộc Anna Katherine, xông phá người đàn ông kia trở về nước,hơn nữa cũng muốn nhờ gia tộc Anna Katherine,hoàn toàn phá hủy người đàn ông kia.

Anna Katherine muốn lấy hấn cũng không để ý cả gia tộc Anna Katherine phản đối,trước khi kết hôn hấn đã làm rõ với cô,hấn không yêu cô,cũng sẽ không đụng cô, cưới cô chỉ vì lợi dụng cô,vì hấn đã có người yêu trong lòng. Nếu cô không để ý những thứ này muốn lấy hấn,hấn tại sao không vui vẻ chấp nhận.

“Ồ!”

Thiếu nữ kéo dài thanh âm,một đôi mắt to linh động không thôi xuyên thấu qua màn ảnh chăm chú nhìn khuôn mặt của hấn,anh Sở của cô tại sao trở nên tiêu tụy như vậy, mỗi một như vậy?

Hồi lâu cô mới đè nén tình cảm điên cuồng nhớ hấn,cẩn thận hỏi,

“Đúng rồi,anh Thanh Sở,anh tìm được mối tình đầu chưa?”

Hấn nói hấn đã có người yêu,cô liền nhin đau làm bộ như rộng lượng.

“Đây không phải chuyện em nên hỏi!”

Trần Thanh Sở giọng nói thật không tốt,cô tốt nhất không nên nói chuyện này nữa,cô nhắc làm hấn nhớ tới vừa rồi đáng về tiểu Liễm dịu dàng nói với hấn cô đau răng đã cảm thấy tim muốn vỡ.

Cô bé kia thấy hấn tức giận vội vàng đổi đề tài,

“Được rồi được rồi, em sẽ hỏi câu khác,anh Thanh Sở,hay em đến Trung Quốc thăm anh? Đã lâu không thấy anh,em thật nhớ anh!”

“Không được!” Trần Thanh Sở không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt,

“Còn có việc sao? Không có chuyện gì anh cúp điện thoại trước,anh có một vị khách quan trọng gọi tới!”

Hấn nói xong không đợi cô phản ứng liền tắt máy,cầm điện thoại di động tới một lần nữa gọi điện cho cô,nhưng đường dây đang bận,hấn gọi nhiều lần đều như vậy, sau đó bí thư gọi hấn đi họp hội nghị,hấn không thể làm gì khác hơn là buông tha.

Quả nhiên Hứa Lưu Liễm mới kết thúc trò chuyện với Trần Thanh Sở ,thì thấy Hạ Vi Lương vừa lúc gửi tin qua ,

“Nói một chút cậu tại sao online?”

Thói quen cô ban ngày luôn bận rộn,lời nói bây giờ làm cô buồn bực,Hứa Lưu Liễm cắn miếng gừng hữu khí vô lực đáp lại cô hai chữ,

“Đau răng. . . . .”

Hạ Vi Lương lại gửi tiếp,

“Emma, lão Lục nhà cậu đâu?”

“Đi làm!”

Cô tiếp tục trả lời đơn giản, Hạ Vi Lương tức giận,

“Này là hấn quá không đúng rồi,răng khôn của cậu nhiễm trùng đúng không? Cơ hội biểu hiện lớn như vậy mà hấn lại đi làm, thật là quá đê cho chị đây thất vọng!”

Hứa Luru Liễm sắp học máu,

“Nếu hấn ở đây mới tiêu!”

Cô không có cách nào tưởng tượng thời điểm cô đau đến chết đi sống lại hấn ở bên người quan tâm sẽ có cảm giác gì,vậy cũng quá chật vật đi. Đang lúc suy nghĩ điện thoại hấn đã gọi đến,cô tức giận đón điện thoại trong lòng nghĩ,tại sao lúc cô không muốn nói chuyện nhất ai cũng gọi điện thoại đến, có phải chủ tâm làm cho cô đau hay không?

“Đau răng khá hơn chút nào không?”

Hấn cúi đầu thanh âm theo ống nghe truyền vào trong tai,cô đau đến nắm điện thoại di động ngã xuống giường hừ hừ,

“Không sao. . . . .”

Cô mạnh miệng như cũ không chịu để cho hấn biết mình yếu ớt.

“Không gì. . . . .”

Cô hít một ngụm khí lạnh từ chối,nghĩ thầm ngàn vạn đừng trở về. Đang suy nghĩ thì hấn lại nói,

“Luru Liễm,đau thì đi bán sỉ,em là cô bé,thỉnh thoảng làm nũng yếu ớt một chút cũng không có gì mất mặt !”

Cô giống như bị hấn nhìn thấu,có chút lung túng vội vàng nói,

“Em rất khỏe, không có chuyện gì em cúp trước!”

Mới vừa cúp điện thoại Tần tỷ liền gõ cửa gọi cô xuống ăn cơm trưa,nên cô vội vã tạm biệt với Hạ Vi Lương đi xuống lầu,thật ra thì cô một chút muốn ăn cũng không có, lúc ăn cơm miệng có chút mở không ra,lúc nuốt xuống lại càng đau đớn,cô không ăn nhiều uống một chút cháo,ăn một chút đồ ăn mềm rồi lên lầu.

Uống thuốc tiêu viêm xong cô mơ mơ màng màng ngủ một lát,sau khi tỉnh lại cảm thấy gương mặt vô cùng khó chịu,cô vội tới phòng rửa tay nhìn xem,quả đúng nửa bên mặt kia sưng phồng lên như nửa cái bánh bao vậy,cô cả kinh đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm mặt mình hồi lâu chưa thể định thần.

Ngoài cửa có tiếng vang truyền đến,cô kinh ngạc quay đầu lại thấy hấn đẩy ra cửa phòng rửa tay đi đến,cô chẳng quan tâm đau đớn hét lên một tiếng, tiến lên đóng lại cửa phòng rửa tay để hấn ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Làm bạn tri kỷ

Lục Chu Việt bị hành động đột ngột của cô dọa sợ hết hồn,bất quá tuy bị cách ở ngoài cửa phòng rửa tay,nhưng vừa rồi mắt hấn phát hiện nửa bên mặt cô không phù hợp,liền cau mày đi đến gõ cửa,

“Luru Liễm,mặt em có chuyện gì?”

Nghe Tần tỷ nói cô hôm nay không có ra ngoài,buổi trưa dường như cũng không ăn cơm,hấn nhanh kết thúc công việc vội vàng chạy trở lại.

Hứa Luru Liễm bụm mặt núp trong phòng rửa tay phiền não đi tới đi lui,nghe hấn hỏi như vậy cô thật muốn ngất,hỏi mặt cô tại sao à,nhất định nhìn thấy khác thường,chết tiệt hấn sớm không trở lại muộn không trở lại hết lần này tới lần khác trở lại đúng lúc này,hấn trở lại muộn một lát thì cô có thể trốn đến trường học rồi.

Cô ảo não đi đến trước gương, tiếp theo lắc lắc đầu đặt móng trên bồn cầu, toàn bộ đều bị hủy a , đối với người từ trước đến giờ cực kỳ chú trọng hình tượng như cô mà nói quả thực là đã kích quá lớn, chính cô nhìn cũng cảm thấy kinh hãi không có cách nào gặp người, huống chi là hấn.

Cô xem hấn như người ngoài, hấn còn thấy đáng về ngốc này của cô. Đáng về như vậy. . . . . Cô thử nghĩ thôi đã cảm thấy thật tệ, điều này rất tổn hại hình tượng của cô! Bởi vì không yêu cho nên luôn luôn xem hấn như người ngoài, cho dù bọn họ đã có quan hệ vượt trên thân mật.

“Luru Liễm? Em rốt cuộc bị gì vậy? Mở cửa ra cho anh xem!”

Thanh âm của hấn tiếp tục vang lên phía ngoài, cô cảm thấy vô cùng buồn chán, nơi đó hàm răng lại đau , đau đến lỗ tai lan tràn đến huyết Thái Dương.

“Hứa Luru Liễm!”

Hấn hô to một tiếng tên của cô, cô trong lòng biết tránh không khỏi liền bịt mắt kiên trì đứng dậy đi ra ngoài.

Cô nhớ tới không biết nơi nào đã từng gặp một câu nói, nói là diện mạo cô gái nào đó lộ ra ở trước mặt người đàn ông, ngoại trừ gã cho hấn thì chỉ có thể giết hấn.

Vừa lúc phù hợp tình trạng lúc này của cô, ảo não đặc biệt mong muốn giết người, sau cô lại nghĩ nếu cô đã lấy hấn thì cũng không cần phải giết hấn.

Mở cửa đi ra ngoài, hấn trề mắt đưa tay kéo bàn tay đang bịt mắt cô, khi nhìn đến nửa bên mặt cô sung lên, hấn tức giận ném cho cô hai chữ,

“Ấu tả!”

Sau đó liền nắm tay cô ra ngoài, cô vừa không dám há to mồm nói chuyện lớn tiếng, đành đi phía sau hấn hừ hừ ,

“Em không muốn đi bệnh viện!”

Hấn quay đầu lại hung hăng trừng cô,

“Mặt sưng thành như vậy em còn không muốn đi bệnh viện!”

Cô bị hấn trừng có chút sợ hãi, cúi đầu lẩm bẩm ,

“Đi bệnh viện cũng vô dụng. . . . .”

Nhưng cô biết tư vị đau răng này, không có thuốc trị, cần phải chịu đựng cho con đau qua đi mới có thể tốt.

Cuối cùng kết quả cô vẫn bị hấn nhét vào trong xe chở đi bệnh viện, lão nhân gia ông đã quyết định chuyện gì bất luận kẻ nào đều không thể sửa đổi. Cô ngồi trong xe đau đến cơ hồ muốn co rúc ở chỗ ngồi, hấn quay đầu lại nhìn cô một cái sâu lắng nói,

“Hứa Luru Liễm, anh thật hy vọng bản thân là cái răng khôn này của em, ít nhất. . . . . anh khó chịu em cũng sẽ đau !”

Trong giọng nói của hấn một chút tự giễu, chút bất đắc dĩ, chút thống khổ, Hứa Luru Liễm đang đau đến ôm chặt mặt mình nghe được câu đó hốc mắt không khỏi nóng lên, cô vùi đầu vào cánh tay của mình dùng sức nháy mắt, không để cho nước mắt không hiểu kia rơi xuống.

Như cũ chạy đến bệnh viện Đường Dục Hân, nha sĩ xem xong nói rằng khôn cô quá ngoan cố, trong hai ba năm nay có khi đau, biện pháp giải quyết tốt nhất chính là nhổ đi, như vậy sau này sẽ không đau, nhưng cho dù muốn nhổ ra cũng phải chờ hết thuốc tiêu viêm mới có thể nhổ, nói cách khác cô phải tiếp tục chịu đau như vậy.

Hơn nữa bác sĩ còn nói, hơn nữa viên răng khôn này còn có dấu hiệu nhiễm trùng, tốt nhất nên nhanh nhổ đi, hấn sau khi nghe xong thành thật gật gật đầu,

“Vậy thì chờ mấy ngày nữa đỡ rồi hãy nhổ!”

“Em không nhổ ! Nếu bọn họ sinh trường trong thân thể của em thì nhất định bọn họ có giá trị tồn tại!”

Cô cũng không biết mình tại sao, vừa nghe đến bọn họ muốn nhổ cô bỗng nhiên đau lòng muốn chết, không nổi.

Bác sĩ rất chân thành nói với hấn,

“Hứa tiểu thư, răng khôn là răng lớn chậm nhất và rụng nhanh nhất trong hàm răng, nếu nó hoàn hảo đáng hoàn thì không nói gì nhưng răng của cô nhiễm trùng nghiêm trọng như thế , hành hạ cô chết đi sống lại, giữ lại bọn chúng!”

“Nhưng một khi nhổ bọn chúng, tôi sau này sẽ không còn bọn nó. . . . .”

Cô rũ mắt xuống lẩm bẩm nói, trong lòng giống như có vật gì bị xé rách.

Cô gần đây có phải hay nhảy cảm quá không, nếu không tại sao một viên răng khôn cô lại nghĩ đến Trần Thanh Sở? Cô cảm thấy viên răng khôn này tựa như Trần Thanh Sở, biết rõ sự tồn tại của bọn họ không đáng giá, rõ ràng mỗi ngày đều hành hạ cô sống đi chết lại, nhưng vẫn không nỡ, không nỡ bỏ

những ngày tháng tốt đẹp giữa bọn họ, không nhớ quên mấy ngày bọn họ nương tựa lẫn nhau.

Bên tai vang lên một giọng nói lạnh lùng,

“Em không nhớ rồi người ta, người ta chưa chắc gì không nhớ như em, biết đâu người ta đã sớm có người yêu khác không chừng đấy chứ!”

Cô sững sờ ngẩng lên đầu nhìn về phía hắn sau đó cô mím môi cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa. Những lời hắn nói cô đều hiểu có ý gì nhưng cho dù hắn nói trắng ra, cô như cũ không chịu tin tưởng Thanh Sở của cô sẽ có người khác.

Cô cho chỉ cần bản thân cô chấp giữ vững những ngày ngọt ngào trong quá khứ không chịu dao động, người khác cũng sẽ như vậy. Cho dù cô đã trở thành người phụ nữ của người khác, cô cũng chưa từng dao động một phân nữa.

Bác sĩ kia nhìn về mặt quái dị của hai người, cười ha ha phá vỡ trầm mặc đưa qua một phương thuốc,

“Hứa tiểu thư, cô hiện tại viêm nghiêm trọng như thế, tôi đề nghị cô truyền nước biển giảm đau, như vậy so với uống thuốc sẽ tốt hơn một chút!”

Không đợi cô phát biểu ý kiến, hắn đã quyết định thay cô, cầm phương thuốc trong tay bác sĩ xoay người đi ra ngoài.

Trên phương thuốc viết, uống liên tục ba ngày, mỗi ngày một canh giờ, ba ngày sau nếu hết đau thì không cần nữa, nếu còn đau thì phải tiếp tục. Bất quá cho cô một mình một gian phòng, xem ra có người quen trong bệnh viện, đã nghĩ thật là tốt.

Y tá sau khi treo nước biển liền lui ra ngoài, trong lúc nhất thời trong phòng bệnh lớn chỉ còn lại có hai người cô và hắn, hắn lấy qua cái ghế ngồi xuống bên giường cô, cô bịt mắt nhìn hắn sau lại lúng túng dời tầm mắt sang nơi khác, khuôn mặt cô đã tẻ hằn còn ngồi gần cô như vậy, muốn làm cô khó xử phải không?

“Được rồi, đừng che nữa, giờ tay lên vậy không mệt sao?”

Hắn có chút bất đắc dĩ giảo huấn cô.

Kể từ khi nửa bên mặt kia sưng lên, trừ bác sĩ kiểm tra cho cô ra, tay cô vẫn che bên kia mặt, nghe hắn nói như vậy cô không khỏi ảo não quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái, ôm chặt hơn.

Hắn bị hành động của cô khiến cho trên mặt có chút ít nụ cười, giọng nói cực kỳ thật tình,

“Cho dù mặt bên kia của em cũng sưng lên, anh vẫn cảm thấy em xinh đẹp nhất!”

Hứa Lưu Liễm mặt thoáng cái đỏ hồng, cô không nghĩ tới cô chật vật như vậy hắn còn ở đằng kia trêu ghẹo cô, thậm chí thành giận trong cơn tức trong suốt nhất thời có một ngọn lửa nhỏ bùng hực thiêu đốt, khiến cho ánh mắt cô thoát nhìn càng thêm có thần. Hắn không để ý đối phương trừng mắt nhìn mình, ánh mắt vẫn sáng quắc ngó chừng cô, không đầy một lát cô kiên trì không nổi nữa, nhin đau từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ,

“Trong công ty anh nhất định bề bộn nhiều việc, không bằng anh đi trước đi, một lát truyền xong nước biển em sẽ tự mình gọi xe trở về!”

Lông mày hắn nhảy lên,

“Bận rộn hơn nữa cũng có thể rút ra một canh giờ quan tâm em!”

Hắn nói xong thật tự nhiên, cô thấy vẻ mặt kiên nghị của hắn bỗng nhiên nhớ tới Trần Thanh Sở vội vã cúp điện thoại cô, trong đầu không khỏi thờ thẩn dài, rũ mắt xuống không nói thêm gì nữa.

Thời gian một canh giờ, nói dài cũng không dài, nhưng đối với Hứa Lưu Liễm vừa phải chịu đau đớn của răng vừa phải chịu cái nhìn chăm chú của hắn mà nói, qua thực sống một ngày bằng một năm. Có lẽ phát giác cô không được tự nhiên nhàm chán, hắn móc ra điện thoại di động của mình đưa cho cô.

Cô nhìn thấy điện thoại nổi tiếng thịnh hành nhất hiện nay, có chút không hiểu ngẩng lên thấy mặt hắn, ngón tay thon dài của hắn ở trên bàn phím hoạt động

“Cầm cái này chơi đi, có thể lên mạng cũng có thể chat!”

Điện thoại di động của cô là loại tương đối kiểu có chút cổ xưa, chỉ có thể gọi điện thoại hoặc gửi nhắn tin và vân vân, thời điểm nhàm chán căn bản không thể làm gì, hắn đề xuống một lát mà sau đó nói,

“Hay là em xem tiểu thuyết đi, Hạ Vi Lương bạn của em không phải viết tiểu thuyết trên mạng sao? Cô ấy bút danh là gì, anh tìm tiểu thuyết cô ấy cho em!”

Hứa Lưu Liễm nhớ tới Hạ Vi Lương nói muốn đem chuyện của cô và hắn viết thành tiểu thuyết, cô dọa sợ đến nhanh đưa tay đoạt lấy điện thoại trong tay hắn từ kẽ răng nói thầm ra mấy chữ,

“Không cần, phong cách của cô ấy không phải loại em thích, em xem khác là được!”

Lấy điện thoại của hắn xong cảm thấy không tốt,

“Em chơi điện thoại di động của anh vậy anh làm gì?”

“Anh xem em là được!”

Ánh mắt của hắn sâu thẳm ngó chừng cô khoe miệng hàm chứa nụ cười, cô thiếu chút nữa hộc máu, một tay lấy điện thoại di động ném cho hắn,

“Hay là thôi đi!”

Hắn cúi đầu cười nhét vào trong tay cô, từ trong túi tiền lấy ra một cái điện thoại khác,

“Em cầm lấy chơi đi, anh dùng điện thoại di động khác ra ngoài gọi một chút!”

Sau đó liền đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Cả người hợp nhất

Sau khi trở lại biệt thự Lan Đình, Hứa Lưu Liễm muốn chết tâm, bởi vì đau răng chẳng những không có giảm bớt ngược lại tăng thêm, cô không dám há mồm nói chuyện, nhưng ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm hắn, tỏ vẻ kháng nghị hắn đưa cô đi bệnh viện bị kim châm này nọ.

Lục Chu Việt so với cô còn buồn bức hơn, hắn nào biết cơn đau răng này ngoan cố thế, hắn có đôi khi đau dạ dày, uống thuốc xong liền rất nhanh có hiệu quả. Lấy ra điện thoại di động gọi cho Đường Dục Hàn nên không được rảnh to,

“Cậu tốt nhất nên đóng cửa bệnh viện của mình đi, toàn một đám lang băm, ngay cả trị hết đau răng cũng không được, ngược lại càng đau thêm?”

Đường Dục Hàn bắt đầu dĩ giải thích,

“Lão Đại lão Đại, ngại trước bớt giận, OK? Nghe ta nói đau răng với bệnh khác khác nhau thế nào? Lách tách”

Nghĩ xem bệnh viện nhà họ Đường hắn, tuy không phải là tinh anh giới y học, nhưng lão nhân gia ơi lão đại ta thế nhưng nói bác sĩ chỗ hắn là lang băm? Phải biết rằng đau răng là khó chữa nhất, không phải nói đau răng không phải là bệnh, đau nhiều cũng không mất mạng sao?

“Tôi không có tâm tình nghe cậu giải thích, cậu hãy nói cho tôi biết làm sao có thể lập tức không đau!”

Lục Chu Việt liếc mắt nhìn sang người đau đến nhủ mày co rúc ở trên mặt giường lớn, trong mắt tất cả đều là đau lòng.

“Cái này. . . . . Thật không có. . . . .”

Đường Dục Hàn rất vô tội nói, Lục Chu Việt tức giận tới mức cúp điện thoại của hắn.

Hứa Lưu Liễm bụm mặt lăn qua lộn lại ở trên giường, thậm chí còn tự làm khổ kiểu đem nửa mặt đau đón áp mạnh vào gối, cả người co rúc, đem tất cả sức lực dùng để chống cự đau đớn.

Lục Chu Việt nhìn cô như vậy đau lòng như cắt. Nhìn cô lăn qua lộn lại trên giường vội kéo cô một lần lại một lần lẩm bầm tên cô,

“Lưu Liễm, Lưu Liễm. . . . .”

“Lục Chu Việt, em đau quá, em chịu không được. . . . .”

Cô núp trong lòng ngực hắn thống khổ rên rỉ, trên trán vì chống cự đau đớn mà nổi lên chi chít mồ hôi hột.

Hắn cảm thấy cả trái tim cũng bị rút lại co giật. Hắn dùng lực ôm cô đau lòng hôn lên mặt cô,

“Làm sao mới có thể làm em không đau? Nếu như có thể anh tình nguyện những cơn đau đó chuyển dời sang người anh, để cho anh đau thay em!”

Đáy lòng vì bản thân hoàn toàn không thể giúp cô vào lúc này, hắn từng vì mình có tiền tài quyền thế hiển hách và quyền lợi mà cảm thấy kiêu ngạo cùng tự hào, bởi vì như vậy hắn có thể cho cuộc sống tốt cho người hắn yêu nhất.

Nhưng giờ khắc này, hắn chưa bao giờ hận bản thân đến như vậy, hắn có quyền có thể thì sao, cũng chỉ có thể tro mắt nhìn cô gái mình yêu thích khóc

rỗng trong ngực mà không thể giúp đỡ.

Hứa Luru Liễm vừa bắt đầu còn đè nén không để cho mình khóc, cho dù đau đến tim cũng hết sức chịu đựng. Nhưng hôm nay được hân ôm, nghe lời đau lòng của hân, tất cả kiên trì của cô thoáng cái âm ỉ sụp đổ, cô chôn mặt trong lòng ngực của hân bắt đầu hu hu khóc ồ lên.

Cô có thể trong ngành chống cự vận mệnh không công bằng, tuy nhiên nó không có khí lực đối kháng đau đớn thân thể, cô dù lạnh lùng ngoan cố đến cỡ nào cũng là một cô gái yếu ớt, vào lúc này cô cần nhất chính là một lòng ngực cường tráng ấm áp để cô tựa vào khóc rống một trận.

Cô khóc hân lại càng không yên lòng, cánh tay cô đang run rẩy, cô khóc cơ hồ càng thêm lớn tiếng, cuối cùng giống như đứa bé lên tiếng khóc rống, vừa khóc vừa la hét vừa hung hăng đập vào bên mặt đau,

“Em muốn đau chết, muốn đau chết, nếu không anh cứ để em như vậy chết đi, em thật không muốn sống. . . . .”

Hân cầm tay cô ngăn hành động tự hại mình,

“Nếu như khóc có thể giảm bớt một chút đau đớn của em, vậy em cứ khóc đi!”

Hứa Luru Liễm quả nhiên gào khóc, cũng không quản có hình tượng hay không có hình tượng, cô không nghĩ tới, rằng khôn này làm người đau đến sống đi chết lại. Trong mơ mơ màng màng cô thật muốn cứ như vậy chết đi, cô cảm thấy năng lực con người chịu được đau đớn cùng lắm chỉ thể này thôi.

Khóc lóc gằng co hồi lâu, có lẽ là đau đến kiệt sức cô núp ở trong ngực hân ngủ đi, Lục Chu Việt cẩn thận cất kỹ, thời điểm đứng dậy áo đã bị ướt đầm mồ hôi, hân cau mày nhìn thoáng qua vết nước mắt cô ràn rụa xoay người đi phòng tắm.

Cô đau hân so với cô còn đau hơn.

Lúc ăn cơm tối cô còn chưa có tỉnh lại, hân không có đánh thức cô, cô thật vất vả mới có thể ngủ say, sau khi tỉnh lại không biết cô sẽ đối mặt với cơn đau thế nào, làm sao hân nỡ quấy nhiễu cô.

Quả nhiên đến nửa đêm, trong đêm tối yên tĩnh lạ thường, từng đợt đau đớn kéo thần kinh, cứng rặng kéo Hứa Luru Liễm từ trong giấc mộng tỉnh lại, cô mở mắt ra bốn phía là bóng tối vô biên, cô theo bản năng đưa tay sờ bên cạnh giường, không có một bóng người.

Lòng không khỏi đau nhói, nơi trong hàm răng cũng đau đánh tan ý chí của cô, cô ôm nửa bên mặt ở trong bóng tối lăn qua lộn lại. Con đau mặc dù giảm bớt so với ban ngày, nhưng vẫn đau như cũ, mấy phút đồng hồ, mấy giờ, không có ngừng nghỉ kích thích đau đớn.

Khi trời phảng phất oi bức, tựa hồ cảm thấy sẽ có một trận gió nhẹ thổi qua mang đến một tia mát mẻ nhưng lại chậm chạp chưa tới. Cảm giác đau đớn tri hoãn chút ít, cho dù là ngừng một giây đồng hồ cũng tốt nhưng không có.

Cô phiền não bất an, cả người nóng lên, nhưng càng như thế hàm răng tựa hồ càng đau hơn, tựa hồ trong bóng tối đi ra ngoài náo loạn một trận.

Phiền não, đau răng, lòng đau, lỗ tai đau, nghiêng đầu đau, toàn bộ chạy đến, cô cảm thấy cả người như muốn nổ tung, muốn điên cuồng hét lên, muốn giết người.

“Luru Liễm!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng vang, thanh âm lo lắng hân vang lên trong bóng tối, nhưng ngay sau đó chính là ánh đèn sáng lên chói mắt, cô theo bản năng nhắm mắt lại để hân tùy ý xông lại ôm cô vào trong ngực,

“Em đã tỉnh? Làm sao rồi? Còn đau hay không?”

Lục Chu Việt thừa dịp trong khoảng thời gian cô ngủ đến thư phòng xử lý một chút chuyện của công ty, hân không biết cô đau răng đến bao lâu, ít nhất khi thời gian tỉnh táo chịu đựng đau đớn hân không muốn rời khỏi cô, cho nên dặn dò một số công việc.

Cô không trả lời hân, chỉ co lại tựa trong ngực hân đưa tay ôm hân. Cô thừa nhận vừa rồi phát hiện hân không có ở đây, cô có loại cảm giác sợ hãi bị vứt bỏ.

Lục Chu Việt bảo Tần tỷ nấu cho cô chút cháo nóng, hiện tại miệng cô căn bản mở không được, từng chút từng chút ăn, Hứa Luru Liễm chỉ ăn một chút liền không ăn nữa, bởi vì mỗi một lần nuốt xuống cô cảm giác bản thân nuốt một vật cản, cuống họng cũng đau rất.

Tắt đèn nằm ở trên mặt giường lớn, cô oán hận nghĩ chờ hết viêm, cô đầu tiên là vọt tới bệnh viện nhổ đi, cả cái kia cũng nhổ, đau như vậy cô không bao giờ . . . muốn thừa nhận lần thứ hai.

Thật ra thì có lúc con người nên cảm kích đau đớn, nó làm cho người ta thấy rõ, cái gì nên bỏ vứt bỏ, cái gì nên quý trọng.

Trận đau răng chết đi sống lại này làm cho cô thấy rõ, dù thế yêu sâu đến cỡ nào, cũng bù không được người lúc này ở bên cạnh dịu dàng làm bạn quan tâm che chở.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Đưa cô tập tranh

Lục Chu Việt rõ ràng cảm giác được cô không giống trước kia, trước kia mỗi một lần hấn muốn thật ra cô đều kháng cự, mặc dù thân thể cô đã thân phục hấn, nhưng trong lòng cô vẫn bài xích. Nhưng lần này hấn rõ ràng cảm thấy trong lòng cô khát vọng hấn, cần hấn, lệ thuộc vào hấn. . . . .

Hấn mừng rỡ hôn hít lấy cô, thương tiếc chậm lại lực đạo yêu thương cô, bất kể cô bởi vì đau răng hành hạ hay bởi vì nguyên nhân gì khác, chỉ cần cô chịu mở rộng lòng với hấn, hấn đã mừng rỡ như điên.

Cô đã một lần vui vẻ đến đỉnh nhưng hấn vẫn không buông tha cô, nắm hông của cô từng chút từng chút đâm sâu vào dững đạo trơn trượt, cọ xát điểm mẫn cảm, làm cô cong người lên không nén được thở gấp. Hấn muốn cho cô vui vẻ thêm một lần nữa, hấn muốn cho cô mỗi thời mỗi khắc đều vui sướng, bất kể trong sinh hoạt hay hiện giờ.

Nhận ra ý đồ của hấn, tiếng nói yếu ớt của cô vang lên cầu xin tha thứ ,

“Lục Chu Việt, em không muốn, em xin anh nhanh kết thúc. . . . .”

“Ngoan, đừng cãi, để anh cho em vui vẻ!”

Hấn ôm đầu cô dính vào ngực hấn, trên người hấn ướt đầm mồ hôi dính tại trên mặt cô mang theo nồng đậm kích tình. Cô thở hổn hển há miệng hung hăng cắn vai hấn, chẳng quan tâm hàm răng truyền tới đau đớn, hấn bị cô cắn một chút đã cảm thấy máu xông thẳng lên đầu, chợt tăng thêm lực đạo va chạm vào hông cô đến eo sắp gãy, bật ra thanh âm khan khan.

Đợi cô rốt cục lại một lần nữa tận tình nằm dưới người hấn, cả người một chút lực cũng không có, xụi lơ ở trên mặt giường để hấn tùy ý đùa nghịch, cô đang lúc mơ màng cảm thấy người đàn ông này thật là tâm tư ác độc, mỗi lần đều làm cô mệt mỏi gần chết, đợi cô không có bất kỳ khí lực phản kháng hấn, hấn liền giờ đủ loại thủ đoạn hành hạ cô.

Nhìn cô đã qua vui vẻ, Lục Chu Việt cũng yên lòng đùa nghịch thân thể cô, biến hóa tư thế để cho mình tận tình hưởng thụ, mỗi một lần tiến sâu vào cô, đều làm té bèo cả cả người hấn thoải mái và khoan khoái , nơi eo tê dại theo cột sống truyền khắp toàn thân.

Cuối cùng chạy nước rút hấn đem cô đặt tại trên mặt giường lớn, bàn tay to từ phía sau lưng hung hăng nắm mông thịt của cô cấp tốc mà có lực va chạm, trong miệng một lần lại một lần lẩm bẩm tên cô,

“Lư Liễm, Lư Liễm. . . . .”

Mười ngón tay cô núm chặt ra giường đến tái xanh, theo hấn đột nhiên biến nhanh tiết tấu không cách nào ức chế phát ra rên rỉ êm tai.

Sau đó hấn nằm ở trên người cô thở hổn hển, cô thì gục ở dưới hu hu khóc nức nở , không biết là bị hấn làm mệt mỏi hay bởi vì đau răng , hấn có chút đau lòng nhưng không biết làm sao an ủi cô, đành phải đưa tay ôm cô. Bởi vì đàn ông tại thời điểm động tình không khỏi ra sức chút ít, lý trí căn bản không cách nào khống chế .

Trận kịch liệt hoan ái này không có giám bớt cơn đau răng của Hứa Lư Liễm , ngược lại làm cô mệt mỏi gần chết, đến cuối cùng cũng chẳng quan tâm cơn đau trực tiếp ngủ say sưa.

*

Hứa Lư Liễm từng chút trả qua ba ngày, Lục Chu Việt cũng có thể nói cực nhọc ngày đêm không thể yên ổn nghỉ ngơi bên cạnh cô suốt ba ngày, cơ hồ một khắc cũng chưa từng rời đi, chuyện trong công ty toàn bộ dựa vào điện thoại cùng bưu kiện gửi tới xử lý, vì mỹ nhân không cần giang sơn chính là thế.

Đường Dục Hàn nghe nói chuyện này liền gọi điện thoại tới mắng hấn,

“Lục lão đại, anh mà sinh ở cô đại tuyệt đối chính là một hôn quân, hơn nữa còn là hồ đồ từ xưa đến giờ chưa ai bằng, cô gái kia nếu bảo cậu chấp tay đem giang sơn tặng cho cô ấy, nói đoán chừng cậu không nói hai lời liền cho!”

Lục Chu Việt cảm thấy Đường Dục Hàn có chút khoa trương, công ty của hấn từ tổng công ty Lục thị cho tới công ty Thân Viễn, từng hoạt động đều làm hấn hài lòng, hấn hai ngày ba ngày không đi làm căn bản không ảnh hưởng. Nếu không bọn họ còn tại sao phải chen vào thế giới, tại sao phải ở Wall Street đưa ra thị trường?

Song, phần trọng điểm của Đường Dục Hàn còn đang ở phía sau, nói lời thành khẩn và vạn phần lo lắng,

“Lão Lục, anh yêu sâu như vậy, sau này một khi cô tổn thương đến anh, đối với anh mà nói đó làm điểm trí mạng !”

Ánh mắt Lục Chu Việt thoáng cái tự sâu lắng, một lúc sau ánh mắt hắn kiên định mở miệng,

“Tôi sẽ không để cho ngày này xuất hiện !”

Hắn nói quyết tuyệt như vậy, Đường Dục Hàn cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài một tiếng cúp điện thoại.

Đều nói yêu như uống nước, lạnh ấm tự bản thân biết. Hắn yêu cuồng nhiệt không có chút giữ lại, đám anh em nhìn thì cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nhưng đối với hắn mà nói nó có lẽ là hạnh phúc ngọt ngào .

*

Mấy ngày qua hắn bất ly bất khí làm bạn và quan tâm, khiến Hứa Lưu Liễm nhớ tới ban đầu hắn bệnh bao tử nằm viện lúc ấy cô không hỏi không để ý, trong lòng khó tránh khỏi có chút đau lòng. Nhất là đến ngày thứ hai, hắn cho cô một niềm vui thật lớn.

Ngày đó cô sau khi chữa trị rồi hai người cùng nhau về nhà, cô hữu khí vô lực mới vừa bò đến trên mặt giường lớn chuẩn bị nằm xuống, hắn không biết từ nơi nào đưa ra một cái hộp được gói tin sáo tặng cho cô, cô không hiểu nhìn hắn một cái, hắn chỉ mỉm cười ý bảo cô mở ra xem, sau khi cô mở ra sau nhất thời không quản rằng đau đớn, vui mừng hét lên một tiếng.

Đó là hai bản sách tranh khắc hạn chế của Reis, chính là bộ sách cô ở trung học đệ nhị cấp ăn mặc tiết kiệm để mua, nhưng lại ở sau khi kết thúc thi tốt nghiệp trung học bị một ngọn lửa của cô hủy hoại chỉ trong chốc lát. Trong lòng cô thường hối hận bản thân lúc đó thật xúc động, nhưng hối hận nữa cũng vô dụng, cô cũng sẽ không có lại, cũng mua không được, cũng không có tiền mua. . . . .

Hôm nay nhìn bộ tập tranh trân quý trong tay mình, loại cảm giác quý báu sau khi mất đi lại có được làm cô lệ nóng doanh tròng, cô kích động lật từng trang xem hồi hắn,

“Làm sao anh có ? Tập tranh này rất mắc, em lúc ấy mua cũng rất mắc, hiện tại đã nhiều năm nên mắc hơn. . . . .”

“Tặng cho em!”

Hắn ngồi xuống trước mặt cô thản nhiên mở miệng,

Thật ra thì trước kia trung học đệ nhị cấp lúc ấy hắn đã muốn tặng cô một bộ, nhưng mỗi lần nhìn cảnh ngọt ngào của cô và Trần Thanh Sở hắn liền hận đến nghiến răng dương, sau này cô lại có thể tự mình tiết kiệm lấy tiền mua một bộ, nghe nói do Trần Thanh Sở gián tiếp giúp cô, buổi trưa mỗi ngày đều mua cơm và đồ ăn vặt cho cô, không phải giả bộ giúp cô sao? Hắn sau khi biết trực tiếp đem bộ sớm đã chuẩn bị đặt ở trên bàn đẩy ngã xuống mặt đất.

Trong khoảng thời gian cô chuyển đến đây ở hắn phát hiện cô không có đem tập tranh kia đến, cô từng xem tập tranh kia như bảo bối, hôm nay lại không thấy bóng dáng, hắn phỏng đoán có thể xảy ra chuyện gì, nên tới chỗ Reis lấy một bộ, vốn muốn đợi mấy ngày nữa là sinh nhật cô sẽ đưa, nhưng hôm nay thấy cô bị đau răng hành hạ chết đi sống lại, cho nên hắn đưa trước để cô vui mừng.

Hứa Lưu Liễm khép lại tập tranh có chút xấu hổ nhìn hắn,

“Cái này quá quý trọng. . . . .”

Hắn nhìn thẳng vào trong mắt cô, giọng nói có chút bị thương, Lưu Liễm, em không cần khách khí với anh như vậy? Em nên biết, theo tài lực của anh mua mấy ngàn bộ tập tranh này cũng không thành vấn đề!”

Chút tiền kia đối với hắn mà nói căn bản không đáng kể, cô hết lần này tới lần khác nói cái gì quý trọng, rõ ràng muốn vạch rõ giới hạn với hắn.

“Em . . . . .”

Cô dời ánh mắt đi tránh khỏi ánh mắt cực nóng, trầm mặc hồi lâu rốt cục cắn cắn môi nhẹ nhàng nói,

“Vây. . . . . Cảm ơn anh!”

Hắn bị cô chọc giận đến liền đứng lên, hắn chân trước mới vừa nói với cô không cần khách khí, chân sau cô đáp lại hắn một câu cảm ơn! Hứa Lưu Liễm nói xong cũng ý thức được bản thân xa lạ, không khỏi âm thầm nuốt đầu lưỡi, điều này cũng không thể trách được cô, cô chẳng qua lễ phép mà thôi.

*

Răng khôn của cô đứt quãng hành hạ một khoảng thời gian rồi hết, sau khi không đau hắn lại bắt đầu thúc dục cô đến bệnh viện nhổ đi, cô điển hình thấy vết sẹo đã lành bắt đầu không nở xa bọn họ, mỗi lần đều tìm cơ không đi.

Có một lần hắn phát hỏa, lúc buổi tối hoan ái hắn đem cô đặt trên mặt giường lớn lạnh lùng hỏi,

“Hứa Lưu Liễm, có đúng không nở rồi hàm răng của em, hay là người trong lòng em?”

Cô bị hắn đâm trúng tử huyệt, ngậm chặt miệng không trả lời, hắn liền giống như ác ma dùng hết sức hành hạ cô cả đêm, ngày thứ hai cả người chua đau cô bắt đầu suy nghĩ có nên đến bệnh viện nhổ, nhưng không đợi đến cô ra quyết định, đã cảm thấy răng khôn khác loáng thoáng bắt đầu đau .

Cô thiếu chút nữa hồng mắt, không hề nghĩ ngợi liền vọt tới bệnh viện không chút do dự lựa chọn nhỏ quách cho rồi, hai bên cùng nhau nhỏ.

Cô đã từng thấy nhỏ rằng là chuyện rất kinh khủng đau khổ, kết quả bác sĩ tiêm thuốc tê cho cô lập tức làm xong, cô nghĩ thì ra nhỏ đi chỉ đơn giản thế thôi.

Nhưng tuy là nghĩ như vậy, nhưng nghe được hai tiếng hăm răng cùng dụng cụ kim khí va chạm, cô cảm thấy trong đầu trống rỗng như lục bình tìm không được nơi nương tựa. Trong lòng khó chịu lại sợ, gương mặt cô như cũ bị vây trong trạng thái chết lặng, ở trên đường đi chẳng có mục đích cuối cùng về biệt thự Lan Đình.

Kết quả buổi tối hần trở về vừa nghe nói cô nhỏ rằng rồi lại trầm mặt,

“Hứa Lưu Liễm, trong lòng em rốt cuộc có xem anh là người thân nhất không?”

Khuôn mặt cô vô tội cùng mờ mịt,

“Em thế nào?”

“Em nhỏ rằng tại sao không nói với anh một tiếng? Tại sao không bảo anh đi với em?”

Hần tựa hồ rất tức giận, cô vụn phần buồn bực,

“Không phải đã nhỏ ra sao, em một mình cũng đi được, cần gì anh đi theo?”

Cô cũng không phải là đứa bé, hơn nữa hần lại bận rộn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Sống lại khác nhau

Lục Chu Việt sắc mặt càng thêm khó coi, Hứa Lưu Liễm không muốn cãi với hần, phui đất từ bên cạnh bàn ăn đứng lên,

“Lục Chu Việt, anh vậy là sao? Em không đi nhỏ rằng anh không chịu, mỗi đêm lẫn qua lộn lại hành hạ người ta, em đi nhỏ anh cũng không chịu, khuôn mặt lạnh đó làm cho em nhìn sao, anh tưởng mình là hoàng đế cổ đại muốn thế nào thì thế ấy sao!”

Cô nói xong tức giận hừ một tiếng ngay cả cơm cũng không ăn, xoay người đi lên lầu. Tức chết tức chết, cô làm sao cũng sai, nếu hần nhìn cô không vừa mắt, tại sao còn dùng thủ đoạn có chủ tâm tới tàn bạo giữ cô bên người?

Lục Chu Việt bởi vì một đồng lời cô nói đổ ập xuống mà sùng sờ ở tại chỗ, khi tỉnh lại đã không thấy bóng người cô. Tần tỷ ở một bên mím môi nở nụ cười,

“Tiên sinh, không phải tôi nói ngài, ngài đối với phu nhân. . . . . Có chút giữ quá chặt đấy!”

Lục Chu Việt cau mày, chẳng lẽ người trong cuộc thì mù mờ sao? Đường Dục Hàn cũng nói hần, Tần tỷ cũng nói hần. Hần chẳng qua chỉ cảm thấy thật vất vả cô mới mở rộng cửa lòng chấp nhận hần chút xíu, hần muốn thừa thắng truy kích để tìm cô có nhiều chỗ trống dành cho hần.

Là hần quá nóng lòng sao? Đương nhiên người không tìm không phải như cô không hiểu nguyên nhân hần tức giận, hần tức giận cô một mình đi nhỏ rằng, không nói cho hần biết cũng không để hần theo, cô còn cảm thấy tính tình của hần thay đổi thất thường làm cho người ta chán ghét.

Trở về phòng ngủ, cô đang ngồi trước máy vi tính nói chuyện phiếm, tám phần là cùng Hạ Vi Lương lên án tội của hần, nhìn khuôn mặt cô tức giận hung hăng gõ lên bàn phím thì đã biết, hần tựa tại cạnh cửa bất đắc dĩ cười, không biết nha đầu Hạ Vi Lương kia có thể hiểu tâm trạng của hần không.

Hứa Lưu Liễm quả thật đang tỏ khổ với Hạ Vi Lương, cơ hồ than thở khóc lóc lên án của hần thay đổi thất thường, Hạ Vi Lương suy nghĩ ném cho cô một câu như vậy,

“Emma, lão Lục tuyệt đối là đang buồn bực *** người đàn ông phúc hắc thâm tình!”

“?”

Cô gửi dấu chấm hỏi cho cô, Hạ Vi Lương lộp bộp gõ bàn phím,

“Lão Lục người ta nào có thay đổi thất thường ,đây không phải vì quá mức lo lắng cho cậu sao! Cậu nói cũng không nói cho hần biết một tiếng liền tự mình đi nhỏ rãng,vạn nhất xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?”

“Có thể xảy ra chuyện gì, không phải chỉ nhỏ ra thôi sao?”

Hứa Lưu Liễm cảm thấy cô có chút đúng nhưng vẫn cảm thấy tức giận tên kia không thể nói lý, Hạ Vi Lương nói tiếp,

“Đàn ông mà, vốn hi vọng phụ nữ dựa vào hần!”

Hứa Lưu Liễm phát quá một vẻ mặt chầy mò hôi,

“Hạ Vi Lương,cậu xác định cậu là đàn bà sao?”

Hạ Vi Lương cười mờ ám,

“Tớ là đàn bà hàng thật giá thật,nhưng căn cứ theo nội dung tiểu thuyết,tớ tùy thời có tư tưởng đàn ông!”

“.....”

Hứa Lưu Liễm liền im lặng,phía sau có hơi thở quen thuộc truyền đến,cô vừa quay đầu lại chỉ thấy hần từ đâu chạy tới phía sau cô, vội vàng đập lại màn hình máy tính.

Lục Chu Việt đi đến khom lưng từ phía sau cô ôm lấy cô,cô không vui giãy dụa, hần ôm càng chặt đem cằm đặt tại đầu vai cô nghiêng đầu hôn lên gương mặt đang tức giận hừ hừ

“Nếu như anh là hoàng đế cổ đại,em nhất định sẽ bị hậu nhân thóa mạ!”

Cô vốn đang tức giận giờ hần còn nói cô bị đời sau thóa mạ thì càng không vui,hần cúi đầu cười,

“Bởi vì em nhất định là hồng nhan họa thủy, anh sẽ chỉ có một phi tử là em,anh sẽ cung chịu phi,em nói cái gì thì chính là cái đó,em muốn giang sơn anh cũng cho em, em nói xem hậu nhân có thể mắng em không?”

Cô bỗng nhiên có chút tức giận,cô nghe được hần đang mượn đề tài này biểu đạt tâm ý hần đối với cô,liền cúi đầu trầm mặc lại.Cô nhớ tới Hạ Vi Lương nói kể từ bây giờ cho hần cơ hội, tuy nhiên vừa do dự vừa lưỡng lự.

Có yêu mới biết được tôn thương,cô không biết mình có còn dũng khí yêu một lần nữa không. Hơn nữa trong lòng cô thủy chung yêu Trần Thanh Sở,ở chung một chỗ nhiều năm,mặc dù tách ra mấy năm này cô vẫn chẳng bao giờ quên mất quá hần,như vậy làm sao có thể dễ dàng buông ra?

Lục Chu Việt thấy cô trầm mặc lại nhớ tới Tần tỷ nói hần đã quá ép cô,nên hần không miễn cưỡng cô,buông lỏng cô ra đứng dậy đi vào phòng tắm,cô đã bắt đầu biến chuyển không phải sao? Có lẽ bọn họ nói rất đúng,hần không nên quá gấp gáp.

*

Sau khi rằng khôn hành hạ cuộc sống hai người cũng coi như hòa bình chung sống,thời điểm tiết Trung thu hai người trở về Ôn Thành,Lục Chu Việt tuy nói quan hệ không tốt với Lục Phương Đình,nhưng truyền thống ngày lễ cả nhà đoàn viên cho nên hần vẫn trở về,Hứa Lưu Liễm thì càng không cần phải nói,cô đã sớm muốn trở về thăm Liên Tổ.

Thời điểm đặt vé đi hai người đều khác nhau, ý của Lục Chu Việt là sau khi Tiết Trung thu nhiều nhất ở Ôn Thành ba ngày sau đó gấp trở về,Hứa Lưu Liễm thì không đồng ý,muốn ở lại Ôn Thành thêm vài ngày tham gia họp mặt bạn cũ.

Bởi vì năm nay tiết Trung thu ở giữa ngày nghỉ lễ quốc khánh,nên đại đa số mọi người bởi vì về nhà đoàn viên khó có thể đi chơi. Hạ Vi Lương gọi điện thoại cho cô nói có bạn học thừa dịp cơ hội tất cả mọi người về Ôn Thành liền tổ chức một buổi họp mặt,hỏi cô có muốn đi không.

Cô lúc ấy không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt,nếu là họp mặt bạn cũ Trần Thanh Sở nhất định sẽ đi,cô cảm thấy bọn họ không nên gặp mặt,ngăn cách giữa bọn họ đã không phải là bạn học gia đình,không phải là khoảng cách thời gian,mà là cô đã có chồng.

Hạ Vi Lương cười hỏi cô,

“Có phải bởi vì Trần Thanh Sở ?”

Cô trầm mặc, Hạ Vi Lương hiểu rõ nói,

“Thật ra thì tớ cũng vậy cảm thấy các người tốt nhất không nên gặp mặt,bất quá bạn học tổ chức nói,hình như hần bận công tác nước ngoài cách đây mấy ngày, nên không có cách nào tham gia, cho nên cậu có thể yên tâm đi!”

“Cậu xác định?”

Cô vẫn còn có chút nghi vấn, sau lại nhớ hần mới vừa trở về nước tiếp nhận Trần thị, công việc khẳng định rất bận rộn,đi công tác nhất định là bình

thường như ăn cơm.

“Yên tâm đi,tớ đã sớm cho người hỏi thăm rõ ràng!”

Hạ Vi Lương vỗ lên ngực bảo đảm cho cô,

“Ồ, chị hai tớ cũng vậy nhớ cậu muốn chết, nắm tay tính toán chúng ta cũng có hơn nửa năm không gặp mặt nha,đến lúc đó hai ta sẽ tụ họp một chút Humm!”

Hạ Vi Lương cũng không học đại học Ôn Thành,cho nên hai người ngày thường đến nghỉ đông và nghỉ hè mới gặp mặt, có đôi khi nghỉ hè cô còn bận rộn đi làm, Hạ Vi Lương thì bận rộn du lịch nên cũng rất khó gặp mặt,Hạ Vi Lương lên tiếng mời cô liên lạc ý.

Bất quá tiệc họp mặt bạn cũ định vào đêm ngược ngày thứ hai sau quốc khánh,nếu như cô dựa theo hành trình của hần bay về thành phố N thì không đi được,cho nên hần tỏ vẻ kháng nghị,

“Em ở lại đây thêm mấy ngày, nếu không một mình anh về trước cũng được mà!”

“Em còn có chuyện khác?”

Lục Chu Việt vừa nghe cô nói như vậy nhất thời cau mày nhìn về phía cô, hần đối với việc cô một mình ở lại cái kia thành phố có Trần Thanh Sở mà tỏ vẻ không vui.

Không phải hần không tin tưởng lòng cô,hần không yên lòng chính là tên Trần Thanh Sở kia.Theo quan sát của hần,Trần Thanh Sở đã không còn là thiếu niên rực rỡ ở trung học đệ nhị cấp ba năm trước,huống chi lần này hần trở về một trong những mục đích chính là muốn đoạt lại cô,hần làm sao có thể yên tâm để cô một mình ở lại Ôn Thành?

Mặc dù bọn họ sớm muộn phải về Ôn Thành,nhưng bên cạnh cô có hần,hần mới yên tâm.

Hứa Lưu Liễm đón nhận ánh mắt sắc bén của hần vô tư nói,

“Có bạn học tổ tức họp mặt bạn cũ, em muốn tham gia!”

Cô biết hần nhất định sẽ đề ý,nhất định sẽ cho là cô muốn đi gặp Trần Thanh Sở, nhưng trong lòng cô vô tư không lay động, bởi vì Trần Thanh Sở cũng không tham gia. Quả nhiên đã thấy hần thay đổi sắc mặt,

“Hứa Lưu Liễm,em muốn gặp người kia phải không? Em vẫn nhớ mãi không quên hần sao?”

Cô bình tĩnh giải thích,

“Vi Lương nói, mấy ngày đó hần phải đi công tác nước ngoài, cho nên sẽ không tham gia họp mặt bạn cũ !”

Hần tức giận hừ lạnh,

“Em thật cho hần đi công tác nước ngoài không tham gia?”

Lục Chu Việt mới không tin Trần Thanh Sở sẽ buông tha cơ hội gặp mặt cô, dựa theo phân tích của hần,Trần Thanh Sở nhất định là cố ý tung tin nói mình không tham gia, sau đó vẫn tham gia gặp cô .

“Ý anh là gì?”

Hứa Lưu Liễm cau mày hỏi ngược lại hần, hần lạnh lùng nói,

“Ý của anh hần nhất định sẽ tham gia, bất quá là cố ý nói không tham gia để dụ em đi!”

Cô nhất thời giận giữ,

“Anh cho rằng mỗi người đều có suy nghĩ xấu xa như anh sao!”

Chính hần suy nghĩ xấu xa thì thôi,còn đem suy nghĩ mình áp đặt lên người khác,Thanh Sở của cô không phải là người như vậy!

Cô che chở Trần Thanh Sở mà giấu cợt gièm pha hần, thiếu chút nữa làm lục Chu Việt giận đến hộc máu,

“Hứa Lưu Liễm,anh ở trong lòng em xấu xa như vậy sao? Còn hần trong lòng em luôn hoàn mỹ phải không?”

Hứa Lưu Liễm mím môi trầm mặc,cô không hiểu hai người đang êm đẹp tại sao ầm ĩ thành như vậy.Cô cũng đã giải thích với hần Trần Thanh Sở không đi cho nên cô mới tham gia,hần tại sao còn nói Trần Thanh Sở như vậy?

Cô trầm mặc để cho trong lòng hần lạnh lẽo,lạnh lùng ném cho cô một câu nói liền xoay người phẩy tay áo bỏ đi,

“Dù sao anh không cho phép em đi!”

Hắn bá đạo ra lệnh càng khiến Hứa Lư Liễm tức giận, hai người lại một lần nữa tan rã trong không vui. Ngày thứ hai hắn bay đi những thành phố khác công tác, cho nên đến ngày hai người trở về cũng không nói chuyện, cùng nhau ngồi ở trên máy bay trầm mặc không nói.

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua cô tựa đầu nơi khác không để ý hắn, hắn đưa tay nắm tay cô, lần này hắn không muốn thỏa hiệp với cô, bởi vì không cần nghĩ cũng biết Trần Thanh Sở nhất định sẽ đi, nhưng lại chịu không được chiến tranh lạnh giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Không rời khỏi anh

Nhiều ... ngày sống chung hắn xem như hiểu, bất kể cô sai hay hắn sai, cô gái này vĩnh viễn không thể cúi đầu nhận sai với hắn, thậm chí đều do hắn lấy lòng cô trước.

Có đôi khi cho dù hắn là người lấy lòng cô trước cũng không nhất định được hoan nghênh, ví như lúc này hắn cầm tay cô đã bị cô vùng ra, hắn thở dài lần nữa dùng sức cầm tay cô,

“Lư Liễm, nếu không chúng ta đánh cuộc đi?”

Cô rất cục chịu quay đầu lại nhìn trong mắt đều là dò hỏi, ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn chăm chú vào cô trịnh trọng mở miệng,

“Anh đồng ý để em đi họp mặt bạn, nhưng nếu như lần này Trần Thanh Sở giống anh nói đi đến đó, như vậy em phải đồng ý với anh sau này vĩnh viễn không rời khỏi anh!”

Có đôi khi hắn thử nghĩ, bản thân so với Trần Thanh Sở không khá hơn là bao, hắn không phải vì cô mà giờ hết thù đoạn sao? Rõ ràng nhìn thấu Trần Thanh Sở nhất định sẽ đi, còn bảo cô hứa hẹn vĩnh viễn không rời đi. Nhưng hắn không có biện pháp, hắn sợ không chừng ngày nào đó cô sẽ rời khỏi hắn.

Hứa Lư Liễm chăm chú nhìn hắn, hi vọng từ trong mắt thâm thúy có thể nhìn ra hắn rốt cuộc tính toán gì, nhưng cô cái gì cũng nhìn không ra, đấu với hồ ly này cô sợ chưa ra chiêu đã thua.

Nhưng cô mặc dù kinh hoàng với hứa hẹn vĩnh viễn không rời đi, nhưng cũng vừa tin tưởng Trần Thanh Sở sẽ không xấu xa như hắn nói, cho nên vừa giận dữ vừa đồng ý,

“Được!”

Lời nói cứng rắn của cô vừa đi ra, liền thấy khóe miệng của hắn cong lên một độ cong hài lòng và quý dị, trong lòng cô lộ bộ rơi xuống, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hoảng hốt cùng bất an, cô vội vàng quay đầu đi chỗ khác che dấu tâm trạng của mình.

Hắn gờ tay lên xoay mặt cô lại nghiêng người dựa vào, khoảng cách giữa hai người rất gần, hơi thở nóng rực của hắn phun tại hai bên cánh mũi, mắt thấy môi của hắn sẽ hôn lên cô,

“Lư Liễm, tôi nay theo anh về nhà được không?”

Cô lập tức giống như một thú con giương răng nanh, trên khuôn mặt toàn phòng bị cùng địch ý,

“Thôi đi Lục lão sư, em không muốn bỏ em âm ức, cũng đừng khiến cho Lục gia hiển hách của các người náo loạn!”

Cô nếu đi theo hắn trở về nhà hắn, Lục Phương Đình không điên mới là lạ, đương nhiên tiếp theo bỏ cô sẽ gặp tai ương. Về chuyện cô đã kết hôn với hắn, cô vẫn chưa nói với Hứa Định Biên, ngay cả Liên Tổ cô cũng không nói, nhưng cô không biết hắn có tính nói với Liên Tổ hay không.

Nhưng không biết tại sao, mặc dù đều bị gia đình phản đối, lại không để cho cô có cảm giác tuyệt vọng như với Trần Thanh Sở, trong vô thức cô cảm thấy hắn sẽ bảo vệ cô chu toàn.

“Em tính lúc này nói cho bố em biết chuyện giữa chúng ta?”

Lục Chu Việt không phải lo lắng Lục Phương Đình có phản đối hay là thế nào, nếu hắn coi trọng ý kiến của Lục Phương Đình, ban đầu cũng sẽ không cưới cô.

Hắn lo lắng chính là tình cảnh của cô, hắn sợ cô bị Hứa Định Biên làm khó, cho nên vẫn dung túng cô giấu chuyện này, nhưng thật ra trong lòng hắn không muốn. Hắn không thể để bỏ qua chuyện kết hôn quan trọng như vậy bị cô che giấu.

Bị hắn hỏi như vậy, Hứa Lư Liễm đưa mắt sang nơi khác tránh né,

“Để nói sau, tôi thiếu phải chờ sau khi em tốt nghiệp. . . .”

Hắn dùng lực nắm chặt tay cô, trong giọng nói tất cả đều là kiên quyết chân thật đáng tin,

“Lư Liễm, anh sẽ tiếp tục chờ nhưng em đừng quên vừa đồng ý gì với anh!”

Chỉ cần cô đồng ý không rời khỏi hắn, đợi đến lúc nào cũng không sao cả.

Lời nói chắc chắn của hắn khiến Hứa Lư Liễm thấy bất an, mím môi trầm mặc, Lục Chu Việt cũng không có miễn cưỡng cô, hai người tự mình yên tĩnh trải qua mấy tiếng ngồi trên máy bay, bất quá tay hắn vẫn nắm chặt không cho cô tránh thoát.

Máy bay đáp xuống phi trường Ôn Thành đã là buổi chiều, xe của hắn lao thẳng đến lầu dưới nhà cô, cô dịu dàng nói câu cảm ơn, cầm túi xoay người muốn xuống xe, lại bị hắn lôi trở về kéo dùng sức hôn hít một trận.

Mấy ngày hôm trước chiến tranh lạnh với cô, từ lúc đó hắn chưa từng cùng cô ôn tồn qua, buổi sáng hắn từ nơi công tác trở về thành phố N tiếp theo trực tiếp chuyển máy bay cùng cô đi, cho nên hắn dùng sức hôn thật nóng bỏng, bàn tay to giữ chặt đầu của cô dùng sức kéo cô vào trong ngực mình, môi ngậm môi cô từng chút lại từng chút dùng sức mút, hắn không thể đem cô nuốt vào trong bụng, không để ý phía trước còn có tài xế và Lâm San Ni.

Hứa Lư Liễm quả thực không đất dung thân, mắt thấy tài xế cùng Lâm San Ni rời rít quay mặt qua chỗ khác mở cửa xe đi xuống, cô tức giận đẩy hắn, còn hắn căn bản không để cho cô có bất cứ cơ hội phản kháng nào, ngược lại càng dùng sức mút mạnh môi cô đến đau nhói, đến khi hắn đủ ghiền mới thở hồng hộc buông lỏng ra cô.

Cô giận đến cả người run rẩy, hung hăng lau môi mấy cái xoay người giống như bay xuống xe vọt vào trong lầu, hắn tựa tại trong xe bắt đầu cười nhìn bóng lưng cô biến mất ở cửa thang lầu, suy nghĩ thông thả bay đến phải làm sao vượt qua mấy ngày tiếp theo không có cô, Lâm San Ni và tài xế một lần nữa đi về, chiếc xe màu đen không tiếng động chạy nhanh đi.

Ngồi trên xe Lâm San Ni hít một hơi thật sâu hít tận lực làm cho mình bình tĩnh mở miệng,

“Lục tổng, mấy ngày hôm trước nhận được tin tức ở bộ phận nhân viên, nói Hứa tiểu thư bắt đầu đưa sơ yếu lý lịch tìm việc làm, nộp đơn xin làm bí thư bình thường, thư ký hoặc công việc nhân viên, ngài xem có nên sau lễ gọi cho Bộ nhân viên gọi cô ấy đi phỏng vấn?”

Cô bé kia căn bản không biết Thân Viễn là công ty của hắn, nhìn thái độ cô bé đối với hắn nếu như biết chắc chắn sẽ không gửi lý lịch vào Thân Viễn, càng không nguyện ý làm việc cùng hắn, cho nên hắn mới âm thầm sắp xếp để cô đi vào.

“Ừ. . . . .”

Hắn nhận nháp đáp một tiếng, rũ mắt tựa tại chỗ ngồi phía sau một tay đưa lên chống trán, tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần sau màn kích hôn với cô bé kia, hình ảnh như vậy rơi vào mắt Lâm San Ni tràn đầy đau nhói.

*

Sau khi chiếc xe màu đen chạy cách xa, một chiếc màu bạc chậm rãi nhanh đến vị trí chiếc xe màu đen vừa ngừng, quay cửa sổ xe xuống, một gương mặt anh tuấn tràn đầy đau đớn xuất hiện trong xe, Trần Thanh Sở ngưỡng mặt lên nhìn phương hướng trong đó cúi đầu lầm bầm,

“Lư Liễm Lư Liễm, giữa chúng ta tại sao thoảng cái luân lạc tới bộ dạng bãi bể nương dâu như hiện tại? Hiện tại anh muốn nhìn thấy em, nên chỉ có thể dùng thủ đoạn này?”

Mới vừa rời hình ảnh cô bị người đàn ông kia kéo vào trong xe hôn môi khiến mắt hắn đau nhói, hắn hỏi thăm biết được cô hôm nay trở về Ôn Thành, chờ dưới lầu nhà cô..., biết rõ người đàn ông kia đưa cô về nhà, nhưng vẫn muốn nhìn cô một chút, sau đó hắn thấy Lâm San Ni cùng tài xế xuống xe. Lỡ là, trắng trợn nhắc nhở hắn trong xe đang trình diễn hình ảnh gì, một khắc kia hắn thật rất muốn xông qua đẩy người kia ra ôm cô vào trong lòng ngực mình hôn cô cuồng nhiệt một trận.

Nhưng lý trí nói cho hắn biết, hắn không thể, hắn cũng không muốn trở thành đầu đề tin tức sáng sớm ngày mai “Trần tổng mới vừa trở về nước đã đánh nhau ẩu đả với tổng giám đốc Lục thị”. Lái xe ở dưới lầu nhà cô quay một vòng, trong lòng hắn oán hận nghĩ: Lục Chu Việt, tôi không có được cô ấy, anh cũng đừng hy vọng có được!

Hai người đàn ông có riêng cách xoay chuyển của mình chỉ có Hứa Lư Liễm hoàn toàn không biết, cô vừa vào nhà Liên Tổ đã dịu dàng đi đến đón, cô nhìn thấy Liên Tổ sắc mặt dần dần đỏ hồng hộc mắt ngăn không được có chút chua xót, có chút bệnh quả thật phải cần tiền chữa trị. Nghi ngại một lúc sau cô miễn cưỡng đi đến nhà Hứa Định Biên một chuyến, Phương Tuệ thấy cô sắc mặt như cũ không tốt lắm, nhưng bên cạnh có Hứa Định Biên nên bà không dám nói lời nào quá đáng, Phương Tuệ thẳng thừng cho Hứa Định Biên ức hiếp bà, kể từ lần đó bà không chịu cho Liên Tổ vay tiền chữa bệnh Hứa Định Biên trong lúc phần nọ đánh bà một cái tát, về sau bà không dám lơ đãng quá.

Hứa Định Biên rất thương Hứa Lưu Liễm, từ khi cô tới nụ cười trên mặt cô chưa từng ngừng lại, còn gọi cô vào thư phòng tỉ mỉ hỏi bài vở của cô cùng với dự định tìm công việc nào sau khi tốt nghiệp, ý của Hứa Định Biên là hi vọng cô có thể trở về Ôn Thành, ông bên này còn có thể sai người giúp cô tìm tốt một công việc, nhưng cô uyển chuyển cự tuyệt.

Cô tạm thời không nghĩ tới trở về Ôn Thành, cho dù trở về cô cũng không muốn dựa vào quan hệ với Hứa Định Biên tìm việc làm, cô cảm thấy cá nhân cô có năng lực còn có trình độ học vấn, tìm một công việc hẳn không phải vấn đề.

Hứa Định Biên cũng rất thích thái độ tự lực cánh sinh của cô, cho nên không có miễn cưỡng cô, hỏi xong bài tập trên mặt hắn tràn đầy do dự mong mỏi hỏi chuyện Liên Tổ, cô trước sau như một cười trả lời,

“Mẹ con rất tốt, xin bố cứ yên tâm!”

Không phải cô không muốn trả lời khác, bởi vì mỗi lần cô tới Hứa gia Liên Tổ đều bảo trả lời ra sao, chỉ cần Hứa Định Biên hỏi, bất kể hỏi bọn họ thế nào chỉ cần trả lời mấy chữ: Rất tốt, xin yên tâm.

Hứa Định Biên cảm thấy mất mát, trước kia ông cũng từng chất vấn cô tại sao lúc nào cũng trả lời cho có lệ, còn cô chỉ có thể bất đắc dĩ đây là lời mẹ cô bảo,

“Nhưng Tiểu Liễm, bố nghe nói mẹ con khoảng thời gian trước sống trong bệnh viện thật lâu, hơn nữa còn ở phòng bệnh cao cấp, chi phí đó. . . . .”

Cô rũ mắt xuống thản nhiên nói,

“Là một người bạn trả thù. . . . .”

“Bố nghe nói là lục Chu Việt trả giúp con, tiểu Liễm con và lục Chu Việt. . . . .”

Hứa Định Biên cẩn thận quan sát sắc mặt của cô hỏi, cô mở miệng, cuối cùng chỉ nói,

“Con và Lục Chu Việt chẳng qua chỉ là quan hệ bình thường giữa Lão sư và học sinh!”

Cô thật sự trong nháy mắt muốn mở miệng thừa nhận quan hệ giữa cô và hắn cho Hứa Định Biên biết, nhưng khi nhìn thấy chút ít tâm sự trong mắt Hứa Định Biên, cô liền nuốt trở vào, cô biết cho dù Hứa Định Biên biết rồi cũng sẽ không nói gì cô, nhưng cô không nhẫn tâm nhìn bộ dạng khó xử của ông, hơn nữa trong lòng cô thủy chung không cho người đàn ông kia thật có thể cùng cô thiên trường địa cửu, nói không chừng một ngày kia bọn họ sẽ chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Mời hắn ăn cơm

Từ nhà họ Hứa đi ra ngoài, Hứa Lưu Liễm tính đi tìm Hạ Vi Lương, gọi điện thoại cho Hạ Vi Lương kết quả Hạ tác giả còn đang ngồi trên xe lửa trở về Ôn Thành, dự tính bảy tám giờ tối mới có thể đến, điều này làm cho Hứa Lưu Liễm buồn chán.

Rõ ràng viết tiểu thuyết kiếm được bao nhiêu tiền, còn không chịu đi máy bay, giả mồm nói ngồi xe lửa để có linh cảm. Hơn nữa lúc trước còn ngày ngày thúc dục cô nhanh trở về, kết quả cô về rồi còn bà lão kia còn đang ngồi trên xe lửa, Hứa Lưu Liễm quyết định không đợi cô nữa, về nhà cùng Liên Tổ.

Thời điểm đi đến lầu dưới nhà mình cô kinh hãi phát hiện xe của hắn, cô liền nhanh chân phóng vào trong nhà, cô cho rằng hắn đến nhà cô, phải biết rằng nhân vật lớn như hắn thế nào ký giả cũng đến chụp hình, một khi bị chụp phải nhất định sẽ thành đầu đề báo chí.

Kết quả đến cửa nhà cô thấy được, tài xế của hắn đang xách bao lớn bao nhỏ đứng ở nơi đó, mà Liên Tổ mở cửa về mặt khó xử, thấy cô trở lại tài xế kia vội vàng nói,

“Hứa tiểu thư, đây quả Lục tổng bảo tôi đưa đến nhà cô, xin cô nhận lấy!”

Cô sững sốt một chút cau mày nhìn thoáng qua một đồng quà tặng cao quý ở cửa, sau đó gạt đầu ý bảo tài xế đi vào. Nếu hắn sai người đưa tới cô mà trả về thì thật không tốt, huống chi hắn không phải loại người có thể trả về.

Sau khi tài xế đó đi Liên Tổ thu dọn những thứ đó vừa nhìn thoáng qua cô ngăn người ngồi ở đằng kia, bà nói,

“Tiểu Liễm, Lục tiên sinh người này mẹ nhìn xem ra rất tốt, hôm nào gọi hắn tới nhà ăn cơm đi?”

“Không cần, hắn bề bộn nhiều việc sẽ nhanh về thành phố N!”

Cô cúi đầu nhỏ giọng nói.

Nếu Liên Tổ cũng nói như vậy chứng tỏ bà rất hài lòng với Lục Chu Việt rất, thật ra thì vừa mới bắt đầu cô đã nhìn ra hấn làm mẹ cô rất vui, nhưng cô cảm thấy mời hấn tới nhà dùng cơm là một việc rất nghiêm túc, đại biểu cô chấp nhận thân phận của hấn, cho nên cô không muốn.

Hiện tại quan hệ giữa cô và hấn phát triển theo hướng cô không hề nghĩ đến, điều này làm cho cô rất hoảng hốt.

“Tiểu Liễm, con rốt cuộc đang trốn tránh cái gì?”

Liên Tổ đi tới ở bên người cô ngồi xuống nói lời thâm tình với cô, cô mím môi không nói lời nào, Liên Tổ lại hỏi,

“Con đang lo lắng giữa bố con và Lục Phương Đình sao?”

Giọng Liên Tổ bỗng nhiên nghiêm túc ,

“Tiểu Liễm, đó là ân oán đời trước không có bất kỳ quan hệ gì với con, chuyện con và Lục Chu Việt, bố con không có tư cách can thiệp, Lục Phương Đình cũng không có tư cách!”

Hứa Lưu Liễm bị lời bỗng nhiên nghiêm nghị của Liên Tổ làm hết hồn, mờ mắt lăm lăm nói,

“Cũng không phải tất cả bởi vì. . . . .”

“Bởi vì cái gì? Trong lòng con còn nhớ cậu nhóc nhà họ Trần kia sao?”

Ánh mắt Liên Tổ hôm nay bỗng nhiên sắc bén, thấy cô không thuận theo bèn hỏi,

“Cũng không phải. . . . .”

Chính cô cũng không biết bản thân rốt cuộc đầu tranh cái gì, có tranh đấu giữa Hứa Định Biên và Lục Phương Đình, cũng có tình yêu say đắm đối với Trần Thanh Sở, còn có thứ trong lòng cô thủy chung không dám đổi mặt, chính cô hiện tại cũng hỗn loạn.

“Con cái gì cũng không phải, vậy thì tôi mai gọi hấn tới nhà ăn bữa cơm!”

Liên Tổ thấy con mình như vậy trực tiếp dứt khoát ra quyết định thay cô, sau đó đứng dậy trở về phòng ngủ của mình.

Có đôi khi kẻ trong cuộc thì mê, cần phải có người bên cạnh thúc đẩy chuyện sẽ tiến triển thuận lợi một chút.

“A?”

Hứa Lưu Liễm nhanh sững sốt, cô không nghĩ tới Liên Tổ từ trước đến giờ dịu dàng lại thay cô quyết định như vậy, nên vội vàng đứng dậy đuổi theo Liên Tổ,

“Ồ ơ ơ, mẹ ơi, mẹ không thể như vậy!”

Liên Tổ dừng bước quay đầu lại tròn mắt nhìn cô một cái,

“Người ta tặng chúng ta nhiều đồ như vậy, mời người ta ăn một bữa không được à? Không gọi hấn tới nhà ăn, chẳng lẽ con muốn ra ngoài ăn?”

“. . . . .”

Hứa Lưu Liễm nhất thời không phản bác được, Liên Tổ không để ý đến cô xoay người vào phòng của mình, còn lại một mình cô giậm chân ngoài cửa phòng.

Xoắn xuyết hồi lâu vẫn nghe theo lệnh Liên Tổ mời hấn tới mai tới nhà ăn cơm, vốn muốn gọi điện thoại cho hấn, nhưng nghĩ thử đã cảm thấy phiền não bất an, nên quyết định nhắn tin:

Lục lão sư, cảm ơn ngài hôm nay tặng em những món quà kia, để tỏ lòng cảm ơn với ngài, mẹ em muốn mời ngài tối mai đến nhà chúng tôi ăn cơm. Dĩ nhiên nếu như ngài ngại điều kiện đơn sơ của nhà chúng tôi cũng có thể không đến.

Lúc đó Lục Chu Việt mặt không có biểu tình ngồi đối diện Lục Phương Đình trong phòng khách tráng lệ nhà mình, Lâm San Ni còn có mẹ hấn Đồng Vân cùng ăn tối, bởi vì ngày lễ truyền thống cả nhà đoàn viên hấn mới trở về, Đồng Vân cũng khó được trở về. Lâm San Ni bởi vì từ nhỏ đã được Lục Phương Đình thu dưỡng, đương nhiên cũng ở nhà hấn.

Lục Phương Đình và Đồng Vân đã hoàn toàn như người xa lạ, Lục Phương Đình đối với việc bà ẩn cư thâm son tỏ vẻ căm thù đến tận xương tủy, trong con đường lên chức của ông đây quả thực là một việc vô cùng nhục nhã, lúc ban đầu ông còn đi gọi bà trở lại, không nghĩ bà chỉ lạnh lùng trả lại hấn một câu: Dù sao ông cũng vì con đường thăng chức của mình cả ngày đi xã giao không ở nhà, tôi ở đây hay trên chân núi không có gì khác nhau.

Mặc dù Lục Chu Việt đối với Lục Phương Đình không có tình cảm gì, nhưng cùng Đồng Vân lại khác, Đồng Vân cũng coi là hiền thê lương mẫu, nếu

không phải Lục Phương Đình bởi vì con đường lên chức mà bỏ rơi gia đình, bà cũng không cần ẩn cư nơi xa xôi, nhưng bà dù khổ thế nào cũng chờ Lục Chu Việt đi đến Mĩ Quốc du học mới lựa chọn rời đi.

Thật ra thì giữa Lục Phương Đình và Đồng Văn không có người thứ ba nhúng tay vào hoặc người này đã yêu người khác, hai người vốn là một đôi vợ chồng cảm sát hài hòa, chỉ vì ông một lòng theo con đường thăng chức, hoàn toàn không quan tâm tình trạng trong nhà, mọi lời khuyên không có hiệu quả sau hoàn toàn lạnh thấu tâm mà thôi.

Lúc này một nhà bốn miệng mặc dù ngồi quanh bàn tròn cùng một chỗ, trải qua một ngày lễ quay quần bên cạnh, nhưng bốn người đều có tâm tư riêng trầm mặc ăn cơm, thời điểm ăn đến một nửa điện thoại di động của Lục Chu Việt nhận được một tin nhắn, hắn lấy ra xem, các đường viền mặt vốn lạnh lùng điều nhất thời nhu hòa xuống, đuôi lông mày khẽ nhấc thậm chí còn bị lấy nồng đậm nụ cười.

Hắn phản ứng khác thường dẫn tới Lục Phương Đình liên tiếp nhìn thẳng hắn, ngay cả người từ trước đến giờ lạnh nhạt Đồng Văn cũng nhìn không được nữa nhìn hắn thêm mấy lần, Lâm San Ni thì năn lòng rừ mắt xuống, không cần nghĩ cũng biết nhất định là cô bé kia gửi tin cho hắn.

Còn Đồng Văn mặc dù bất hòa với Lục Phương Đình, nhưng về phương diện nhìn thấu cá tính con mình cũng khó được nhất trí, đứa con trai của bọn họ ngày thường nhìn như ôn hòa hữu lễ, trên thực tế tâm cao khí ngạo vô cùng, người bình thường rất khó đi vào tim hắn, nhất là phụ nữ.

Hắn mặc dù sống nhà quan chức giàu có, nhưng tự mình có thể tạo ra Lục thị lỗi lạc có tiếng tăm lừng lẫy, không giống những công tử thiếu gia nhà khác cả ngày ăn chơi đàng điếm sa vào đám phụ nữ, hắn từ trước đến giờ giữ mình trong sạch, bên cạnh có rất ít phụ nữ xuất hiện, lại càng không có tin tức xấu truyền ra, điểm này để cho Lục Phương Đình cảm thấy tự hào.

Sớm mấy năm trước bên cạnh hắn thỉnh thoảng còn có phụ nữ, mấy năm nay tuổi càng ngày càng lớn, bên cạnh hắn trừ Lâm San Ni thậm chí ngay cả bóng phụ nữ cũng nhìn không thấy tới, điều này làm cho ái Đồng Văn không khỏi sốt ruột gấp gáp, bà vốn còn tưởng rằng hắn và Lâm San Ni từ nhỏ là thành mai trúc mã có thể đi tới cùng nhau, bản thân bà cũng rất hài lòng Lâm San Ni, con bé vừa hiểu chuyện vừa biết điều, trong sự nghiệp lại có thể giúp hắn rất lớn.

Nhưng sau bà lại phát hiện, Sunny đối với hắn tình sâu mãi mãi, nhưng hắn đối với Lâm San Ni thủy chung lấy thái độ một anh trai đối với em gái, bà từ trước đến giờ không phải loại gia trưởng miễn cưỡng các con, cho nên bà vứt bỏ ý nghĩ này.

“Quen bạn gái rồi?”

Lục Phương Đình nhìn thoáng qua Lục Chu Việt ở nơi đó ngó chừng điện thoại di động, giống như lơ đãng hỏi.

“Không có!”

Lục Chu Việt không hề nghĩ ngợi trả lời hắn, không phải hắn không muốn thừa nhận thân phận của cô, mà là hắn cảm thấy quan hệ giữa hắn và cô hiện tại vẫn chưa ổn định, với lại đang trong quá trình phát triển tốt, nếu như bị Lục Phương Đình biết rồi găm vào một cước, làm không tốt cô sẽ hoàn toàn rời khỏi hắn.

Hơn nữa cô hiện tại vốn không phải bạn gái hắn, mà là vợ của hắn.

Nghĩ tới đây khẽ miệng hắn không khỏi nhếch lên vẽ ra độ cong, không để ý ánh mắt ba người tìm tòi nghiên cứu, ngón tay thật nhanh hoạt động gửi lại tin nhắn: Cung kính không bằng tuân mệnh!

Đồng Văn nhìn hắn một chút, thân nhiên mở miệng,

“Tiểu Việt, con năm nay cũng ba mươi rồi, tuổi không nhỏ nữa, sự nghiệp cũng phát triển không ngừng, lúc này cũng nên suy nghĩ đến chung thân đại sự!”

“Đúng vậy!”

Lục Phương Đình khó được phù hợp lời của Đồng Văn, thậm chí còn để xuống bát đĩa tha thiết nói,

“Thừa dịp mấy ngày nghỉ, bố sẽ bảo bạn bè giới thiệu cho con mấy cô gái ưu tú, đúng rồi con gái Vương Tham mưu trưởng không tệ ——”

Bất quá lời ông còn chưa nói hết đã bị Lục Chu Việt không chút khách khí lạnh lùng cắt đứt,

“Hôn nhân của con không phải là con cờ và công cụ để bỏ đi lên con đường thăng chức, bố đừng vọng tưởng!”

Mục đích Lục Phương Đình hắn chỉ nhìn sơ đã hiểu, hắn chán ghét nhất chính là dùng phương pháp lợi dụng tất cả người có thể lợi dụng cho dù bọn họ là người nhà của hắn, hắn cũng không hề thích lợi dụng.

“Con ——”

Lục Phương Đình tức vỗ mạnh lên bàn một cái, gương mặt tức đỏ bừng, Lâm San Ni thấy thế vội vàng gián hòa,

“Lục bá phụ, bố đừng nóng giận, Lục tổng có thể tạm thời chưa tính đến chuyện hôn nhân, gần đây Lục thị đang có kế hoạch phát triển thêm một bước, đề cập chuyện này với anh ấy có lẽ hơi sớm . . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đi tương thân

“Nếu nó hiểu chuyện bằng một nửa Sunny thì tốt!”

Lục Phương Đình hừ lạnh một tiếng mượn Lâm San Ni để có đường lui ,sau đó quay đầu nhìn Lâm San Ni nói,

“Sunny,con tuổi không nhỏ? Như vậy đi,chờ hôm nào bố nuôi giới thiệu cho con một người đàn ông ưu tú,bố mặc kệ tên tiểu tử thú kia!”

Lâm San Ni vẻ mặt thoáng cái cứng ngắc,cô nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lục Chu Việt,đáy lòng đau nhói sau cười ha ha đồng ý,

“Được...bố đừng giận nữa”

Cô đã sớm biết sẽ có một ngày như thế, tính cách Lục Phương Đình bọn họ mỗi người đều biết,có lẽ từ lúc ban đầu ông quyết định thu dưỡng cô,ông cũng đã tính toán làm sao lợi dụng cô.

Lục Chu Việt vừa nghe Lục Phương Đình lại bắt đầu chuyển chủ ý sang Lâm San Ni,bỗng nhiên đứng dậy khuôn mặt xem thường,

“Sunny mà bố cũng không tha,cô ấy có bạn trai hơn nữa bàn về chuyện cưới gã,gia thế và bối cảnh đối phương không phải bố có thể với tới!”

Hắn nói xong giương mắt nhắc khéo Lâm San Ni hoàn toàn ngẩn người,rồi xoay người rời đi.

“Cái gì? Sunny,con có bạn trai rồi à?”

Lục Phương Đình trên mặt tràn đầy kinh ngạc hỏi Lâm San Ni,Lâm San Ni đại não hoàn toàn hết đường đi,

“Hả? O. . . . .”

“Cái kia. . . . . Bố nuôi,mẹ nuôi,con ăn xong rồi, các người từ từ ăn!”

Cô nhận được ánh mắt của Lục Chu Việt vội vàng đứng dậy xoay người đi như chạy trốn,nếu còn ở đó nữa cô không biết nên làm sao trả lời tiếp lời nói dối như cuội của hắn.

Cô lúc nào có bạn trai còn bàn về chuyện cưới gã ngay cả chính cô cũng không biết?

Đồng Vân cực kỳ chán ghét liếc mắt nhìn sang Lục Phương Đình,để xuống bát đĩa đứng dậy,

“Đợi đến tất cả mọi người dùng mặt lạnh đối với ông,ông mới thoải mái sao?”

Những lời này bà vốn không muốn nói ,nhưng khi nhìn đến một bữa cơm tốt bị hắn biến thành như vậy,tính tình bà tốt hơn nữa cũng nhịn không được nữa.

Lục Phương Đình lập tức thẹn quá thành giận rống lên,

“Bà biết cái gì? Tôi đây không phải vì cái nhà này sao, vì cho các người cuộc sống tốt hơn không phải sao?”

Đồng Vân tuyệt vọng nhắm lại mắt,

“Ông cảm thấy hiện tại cái nhà này còn giống như nhà sao? Tôi và tiểu Việt còn có Sunny,lúc nào yêu cầu ông phải cho chúng ta áo gấm cuộc sống xa hoa?”

Nhiều . . . năm qua vì chuyện này,bà và ông ấy gây lộn làm cho một mối,cho nên bà mới lựa chọn rời xa, bà thờ dài xoay người rời đi,ném cho Lục Phương Đình một câu như vậy,

“Lục Phương Đình,ông không nên vì theo đuổi quyền lực chính mình giá họa đến trên người vô tội như chúng tôi!”

Bà từng rất nhiều lần đi nhờ bác sĩ tư vấn,biết trong lòng ông mấy mê luyện cực độ một vật cho tới điên cuồng là một loại bệnh,ngoại trừ chính hắn thấy ra thì không có thuốc chữa.

Thời điểm Lâm San Ni đi vào thư phòng Lục Chu Việt, hần đang tựa tại bên cửa sổ hút thuốc lá, nhìn ra được hần buồn bực chuyện tối nay, đây cũng là nguyên nhân ... hần nhiều năm qua rất ít trở về.

Thấy cô đi vào hần quay đầu lại nhìn cô, vừa hút mạnh một hơi khói vừa quay đầu nhìn bầu trời đêm mát mẻ sáng ngời bên ngoài,

“Sunny, cho anh xin lỗi thay bố!”

Lâm San Ni cười khổ,

“Lục tổng, tại sao phải khách khí như vậy, Lục bá phụ đối với em có công ơn nuôi dưỡng em nên báo đáp ông ấy!”

Thật ra thì cô nói có ý vô dã mẽ lại sứt, dù sao nếu như người kia không phải hần là ai cũng không sao cả.

Lục Chu Việt đập tàn thuốc quay đầu lại chăm chú nhìn cô,

“Anh biết tình cảm em đối với anh, nhưng Sunny, chuyện tình cảm thật không phải chúng ta có thể khống chế, tựa như anh đối với Hứa Lưu Liễm bản thân cứ như gặp ma, anh cũng vậy biết anh như vậy không tốt, nhưng anh khống chế không được!”

Đây là lần đầu tiên thoải mái nói ra chuyện bọn họ, Lâm San Ni đột nhiên cảm giác được hốc mắt ươn ướt muốn khóc, cô cắn chặt môi đứng ở nơi đó không nói một câu nói, hần nói tiếp,

“Em là một cô gái tốt, anh phụ lòng em nhưng cũng không hy vọng em nghe theo sắp xếp ông ấy, gả cho một người mình không yêu!”

Lâm San Ni nước mắt cũng nhịn không được nữa tuôn ra, hần lần đầu tiên nói với cô lời thân thiết như vậy, lại còn muốn lo thay cô, Lục Chu Việt sau khi dòi mắt đi không hề nhìn cô nữa.

“Anh mới vừa nói về người bạn trai bàn cưới gả, chính là anh em của ta Diêm Hạo Nam, sau này bố nếu hỏi em nữa, em cứ mượn tên hần ra ứng phó, dĩ nhiên lúc cần thiết hần cũng có thể phối em tới diễn một chút!”

Lâm San Ni không biết mình tại sao ở đây, trừ liên tiếp rơi lệ một chữ cũng nói không ra, rõ ràng hần an bài rất tốt nhưng cô tại sao cảm thấy thật khó chịu.

“Em còn trẻ, còn có cơ hội gặp gỡ người đàn ông tốt! Có lẽ đôi khi hạnh phúc sẽ xuất hiện ở thời điểm em không tưởng được!”

Cuối cùng hần ý vị thâm trường ném cho cô một câu liên xoay người rời đi.

Thật ra thì Lục Chu Việt nói những lời này là có ý nghĩ riêng, gần đây Lục thị mới vừa tìm một người phát ngôn làm quảng cáo, cái quảng cáo này là mấy năm gần đây do người đại diện một nam minh tinh nổi tiếng A Châu chủ động tìm tới cửa, khi hần nhìn tư chất minh tinh kia nhất thời hiểu hần là vì người nào mà đến.

Nếu như đã nhiều năm như vậy, trong lòng một người đàn ông còn băn khoăn một người phụ nữ, nhất định nguyên nhân bởi vì yêu, giống như hần đối với Hứa Lưu Liễm. Cho nên hần dứt khoát đón nhận đề án quảng cáo này cũng đem giao cho cô tới xử lý, bất quá tạm thời hần còn chưa cô biết, bởi vì hồ sơ minh tinh đến mấy tháng sau, hay có lẽ đợi đến lúc thời điểm khai mạc cho bọn họ tiếp xúc tốt hơn.

Thời điểm Lục Chu Việt đi ra thư phòng vừa lúc đụng phải Đồng Vân đi tới, Đồng Vân gọi hần đến gian phòng của mình nói lời thành khẩn,

“Tiểu Việt, mẹ biết ông ấy vừa rồi muốn giới thiệu cô bé làm con không vui, nhưng về chuyện hôn sự của con, mẹ cũng không thể không giới thiệu cho con!”

“Mẹ, chuyện này trong lòng con biết rõ, mẹ không cần phải quan tâm!”

Hần nghĩ đến mới vừa rồi cô gửi tin nhắn kia cho hần, trên mặt không khỏi nở nụ cười nhìn Đồng Vân nói. Gọi hần đến nhà ăn cơm, đại biểu bắt đầu cam chịu thân phận của mình rồi?

Đồng Vân làm sao nhìn không ra tâm tư của hần, vui mừng hỏi,

“Nói như vậy con thật có cô gái mình thích? Mau nói một chút với mẹ là con gái nhà ai?”

Lục Chu Việt tựa tại bên cạnh bàn bắm lấy chân dài có chút khó mở miệng,

“Mẹ, tạm thời trước không thể nói với mẹ, chờ qua một khoảng thời gian nữa đến lúc đó con đưa cô ấy đi gặp mẹ, mẹ yên tâm là một cô gái tốt, mẹ nhất định sẽ hài lòng!”

Chờ qua khoảng thời gian nữa, cô sẽ chính thức mở rộng cửa lòng với hần, hần sẽ đưa cô chính thức bá kiến mẫu thân đại nhân của hần.

Đồng Vân mặc dù cực kỳ tò mò, nhưng thấy hần giữ bí mật như vậy cũng không miễn cưỡng hần,

“Được được rồi! Mẹ tin tưởng ánh mắt của con, con coi trọng cô bé làm sao cô ấy kém được?”

Cô tin tưởng con mình có bạn gái, chẳng qua không nghĩ tới đã cưới rồi.

Nói như vậy xong cô bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, việc đó làm sao bây giờ?”

“Chuyện gì?”

Lục Chu Việt không hiểu bèn hỏi, khuôn mặt Đồng Vân khó xử,

“Con không phải đến tuổi lấy vợ sao, thấy con chưa có ý bàn về cưới ai, làm mẹ cũng rất sốt ruột, không tốt chính là trước đó một lão lãnh đạo giới thiệu một cô bé cho mẹ, nói là cô bé đó rất ngưỡng mộ con, là thiên kim tin điện Ôn Thành. . . . .”

“Mẹ cũng không biết con có bạn gái vừa ý nên đã đồng ý với người ta, con nói xem nếu hiện tại từ chối hình như không tốt lắm. . . . .”

Đồng Vân nói tới chỗ này có chút trách cứ nhìn hấn một cái, chuyện này cũng không thể trách bà, ai bảo hấn có người ý không chịu nói với bà một tiếng, bà bên này đang thu xếp muốn an bài để hấn gặp mặt.

Lục Chu Việt buồn bực nhủ lại lòng mảy, không nghĩ tới mẫu thân đại nhân ở ẩn biết làm ra như vậy, chẳng qua hấn làm sao biết nỗi khổ tâm của cha mẹ, Đồng Vân cũng rất bất đắc dĩ,

“Ngày mai nếu con rảnh rồi đi xem một chút đi!”

“Mẹ——!”

Hấn không vui kháng nghị, Đồng Vân vội vàng nói,

“Mẹ biết con không muốn, nhưng con coi như giữ mặt mũi cho mẹ, đến đó một chút cũng được, ngồi xuống hàn huyên một chút rồi có thể !”

Rạng sáng ngày thứ hai Hứa Lư Liễm còn chưa ngủ tỉnh đã bị điện thoại Hạ Vi Lương gọi tỉnh dậy, trong điện thoại Hạ Vi Lương ngạc nhiên ồ ồ ,

“Lư Liễm, mau mau mau, nhanh rồi giường theo tớ ra ngoài!”

Cô như cầu trời mình ở trên giường,

“Chuyện gì có thể làm Hạ tác giác phát điên thế!”

“Trương thân!”

Hạ Vi Lương oán hận phun ra hai chữ, Hứa Lư Liễm con buồn ngủ thoáng cái hoàn toàn không còn,

“Trương thân?”

“Đúng vậy, sáng sớm hôm nay tớ mới biết được, di tớ hôm nay an bài cho tớ một ngày năm đối tượng trương thân. . . . .”

Hạ Vi Lương buồn bực sắp khóc lên, Hứa Lư Liễm nhất thời rất không có hình tượng cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Lão Lục tương thân

Nghe cô ở nơi đó cười, Hạ Vi Lương lại càng tức giận,

“Tớ nói Hứa Lư Liễm này, cậu thật tốt số mới có tí tuổi mà đã có người chung tình với cậu, không giống bà đây. Bà đây lại bị an bài trương thân, hơn nữa còn phải năm người! Làm như bà thật giống như già rồi. Không ai muốn như vậy, đây quả thực quá sỉ nhục!”

Nói đến cuối cùng Hạ Vi Lương còn chưa hả giận, còn tức giận bồi thêm một câu,

“Đây quả thực vô cùng nhục nhã!”

Hứa Lư Liễm cười nước mắt cũng chảy ra, cô biết cậu và mẹ Hạ Vi Lương là người rất hài hước, chỉ không nghĩ tới lần này quá khoa trương, điều này cũng nhìn ra được, bọn họ thật sự lo lắng chung thân đại sự của cô ấy.

“Tớ mặc kệ hôm nay gặp năm người đó cậu phải đi theo tớ,nếu không tớ không dám bảo đảm tớ sẽ nổi điên cắn người! Còn nữa,tốt nhất cầu bọn họ chọn trúng cậu,để lão Lục nhà cậu phát điên!”

Hạ Vi Lương cuối cùng quăng xuống một câu tàn nhẫn sau liền cúp điện thoại.

Hứa Lưu Liễm khuôn mặt rơi xuống hắc tuyến cúp điện thoại,nếu cô ấy đã nói như vậy,cô hôm nay đi theo tương thân thì trang phục không thể quá bắt mắt,nếu không sẽ đúng như lời cô ấy nói,đoán chừng những người khác sẽ chăm chú vào cô.

Nghĩ tới đây không khỏi nhớ lại tin nhắn tới hôm qua hẳn gửi cho cô,còn nói cái gì cung kính không bằng tuân mệnh,cô lười trả lời cho nên đập máy ngủ,vừa muốn rời giường mặc quần áo thì điện thoại di động vang lên,cô nhìn đúng là Hạ Vi Lương .

Vừa thông đã nghe Hạ Vi Lương thanh âm cực kỳ Trịnh Trọng truyền đến,

“Tớ đã quên một chuyện rất quan trọng,mời lão Lục nhà cậu ăn cơm a , a a a a a ——”

Rõ ràng đang nói mấy tiếng, cuối cùng cô bỗng nhiên hét lên mấy tiếng,Hứa Lưu Liễm chấn động kinh hồn táng đảm đưa điện thoại di động ra xa bên tai,

“Hạ Vi Lương,cậu điên rồi à!”

“Ừ! Tớ điên rồi, tớ bị tương thân ép điên rồi!”

Hạ Vi Lương thần kinh hê hê nói một câu rồi cúp điện thoại, Hứa Lưu Liễm hồng mắt bò dậy mặc quần áo.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm Liên Tổ,

“Lưu Liễm,con đã dậy chưa? Nhanh cùng mẹ đi chợ sáng mua thức ăn,cậu Lục thích ăn cái gì mẹ không biết!”

Cô phiền não một tay lấy quần áo vừa muốn mặc trên người ném tới trên giường,sau đó đem cả người mình ngã vào trên giường vô cùng buồn bực nói,

“Con cũng không biết!”

Không phải chỉ tới ăn một bữa cơm thôi sao,có cần thiết làm trịnh trọng thế không? Hơn nữa cô làm sao biết hẳn thích ăn món ăn gì? Nghĩ tới đây cô chợt phát hiện,hai người cùng nhau sống ở thành phố N nhiều ngày như vậy,cô đối với cuộc sống sinh hoạt của hẳn lại không biết gì cả.

Thanh âm Liên Tổ vừa truyền đến,

“Con gọi điện thoại hỏi người ta một chút!”

Cô mặc lên quần áo vội vã mở cửa vọt vào phòng tắm,đáng vẻ như rất gấp gáp ,

“Mẹ,Vi Lương hôm nay hẹn con ra ngoài có việc,con sắp trễ rồi nên không thể cùng mẹ đi chợ sáng,mẹ cứ mua hay gọi thức ăn gì cũng được,hắn chắc cái gì cũng ăn!”

“Ồ ơ,đứa bé này tại sao như vậy. . . . .”

Liên Tổ vô cùng không hài lòng thái độ này của cô,còn chưa nói mấy câu cô đã đóng lại cửa phòng tắm bắt đầu dội nước tắm rửa,Liên Tổ bất đắc dĩ lắc đầu tự mình đi chợ.

Hứa Lưu Liễm mặc chỉnh tề lúc xuống lầu Hạ Vi Lương đã mở cửa xe F0 ở dưới lầu chờ cô,vừa nhìn cô mặc màu trắng mộc mạc không khỏi nhíu lại gương mặt,

“Tớ nói con gái thật quá không hiền hậu,mặc thành như vậy có ý để lão nam nhân kia nhìn trúng có phải không?”

“Không có biện pháp,thân là một phụ nữ đã có chồng,dù sao cũng phải suy nghĩ phân tích lợi và hại khắp mọi mặt chứ “

Hứa Lưu Liễm đi vào trong xe cười đã kích Hạ Vi Lương,Hạ Vi Lương liếc cô một cái phát động xe,

“Cát,lúc này tại sao nguyện ý thừa nhận thân phận mình đã có chồng vậy ta?”

Hạ Vi Lương là cô bé rất sinh động,dung mạo mặc dù không đủ xinh đẹp,nhưng lại là người có sức sống bùng bùng làm cho người ta nhìn luôn có cảm giác tự tin hướng đến cuộc sống phía trước,hai người im lặng đi, tính tình khác nhau một lạnh một nóng,nhưng luôn có thể chung đụng hết sức hòa hợp,những ngày tháng tới tầm lúc ở trung học đệ nhị cấp chính vì cả hai làm bạn lẫn nhau mới có dũng khí đi qua.

Hai người một đường cười cười nói nói đến quán cà phê gặp mặt, mới vừa vào cửa Hạ Vi Lương liền khoa trương hét lên một tiếng,

“Emma!”

Không đợi Hứa Lưu Liễm kịp phản ứng chỉ thấy Hạ Vi Lương bỗng nhiên đưa tay kéo cô sang một bên,khuôn mặt áy náy,

“Luu Liễm tớ sai rồi tới sai rồi, hôm nay tớ thật không nên bảo cậu cùng đi tương thân !”

“Tại sao ?”

Hứa Luu Liễm không thể giải thích được, quay đầu lại suy nghĩ muốn nhìn rõ cuộc xảy ra chuyện gì, Hạ Vi Lương kéo cô đi ra ngoài,

“Tĩnh lại thôi đừng đi tương thân nữa, chúng ta đi thôi!”

“Rốt cuộc tại sao ? Không đợi đối phương đến mà về thật không lễ phép ——”

Hứa Luu Liễm vừa nói vào đề Hạ Vi Lương trốn tránh quay đầu lại nhìn qua, sau đó đã nghe đến Hạ Vi Lương kêu rên một tiếng, cô thoáng cái bởi vì cảnh trước mặt mà sững sờ tại chỗ.

Bởi vì cô nhìn thấy một người quen đang ngồi ở vị trí bên cửa sổ cách đó không xa, trước mặt là một cô gái trang phục một nữ trang tinh xảo, đang xấu hổ có tình ý nhìn hẩn, hình ảnh này vừa nhìn cũng biết đang làm cái gì, ngoại trừ tương thân ra thì là gì?

“Luu Liễm, thật ... thật xin lỗi. . . . .”

Phía sau truyền đến giọng nói ảo não của Hạ Vi Lương, nhưng ngay sau đó cô liền khôi phục bình tĩnh,

“Có gì cần xin lỗi, tất cả mọi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc không phải sao? Chúng ta cũng tìm một chỗ ngồi xuống đi!”

Bên kia Lục Chu Việt ngay từ lúc Hạ Vi Lương sợ hãi kêu tiếng thứ nhất liền chú ý đến các cô bên này, khi nhìn thấy bóng người quen thuộc cả người không khỏi cứng đờ, đến khi cô quay đầu lại đưa mắt nhìn sang, tay hẩn thê nhưng run lên, người phục vụ bụng tới một ly cà phê cũng bị hẩn lật úp, cà phê nóng hồi thoáng cái đổ lên cả người tây trang của hẩn.

“Việt, anh không sao chứ?”

Cô gái đối diện kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nắm khăn giấy nhét vào trên đùi hẩn, trên khuôn mặt tuấn tú quay về phía mình xẹt qua một tia lúng túng, đẩy tay cô gái kia ra vội vã đứng dậy,

“Xin lỗi tôi đi vào phòng rửa tay!”

Hẩn cơ hồ như chạy trốn đi qua bên người hai cô, nhìn cũng không có dừng khí nhìn cô mặt mũi bình tĩnh, cô gái kia cũng không có chú ý hai cô, chỉ lo đuổi theo hẩn chạy ra ngoài.

Hạ Vi Lương cau mày hừ một cái,

“Ai u, còn ở đây thật là buồn nôn chết!”

Hứa Luu Liễm không nói gì, về mặt bình tĩnh tìm một chỗ hai người ngồi xuống, Hạ Vi Lương ngồi xuống chỗ mình sau mượn bản thân than thở, thương tâm gõ gõ xuống,

“Xong xong, tớ thương tâm muốn chết, nam chính thâm tình trong lòng tớ lại đi tương thân?”

Hứa Luu Liễm giơ tay lên chống cằm nhìn về phía ngoài cửa sổ, cô không có khoa trương như Hạ Vi Lương vậy, nói thật mới vừa rồi nhìn thấy hẩn cô cũng rất bất ngờ nhưng sau đó thì nghĩ thông, thật không ngờ người nổi bật như hẩn cũng đi tương thân.

Hạ Vi Lương gõ xong ngẩng đầu nhìn đáng về cô vẫn bình tĩnh không khỏi phát điên, ngó chừng cô liền tiếp ép hỏi, “Tới nói Luu Liễm này, tại sao cậu bình tĩnh thế? Cậu chẳng lẽ ăn giấm một chút cũng không có? Ông xã đeo bám cậu đang hẹn hò với cô gái khác bên ngoài, cậu lại một chút phản ứng cũng không có?”

Cô vốn không có cảm giác gì, tại sao Hạ Vi Lương vừa nói như vậy cô cảm giác bản thân thật giống như bị phản bội, thậm chí còn có loại cảm giác bị người thứ ba nhúng tay vào? Vừa lúc này bên ngoài ngoài bãi đậu xe xuất hiện hình ảnh hẩn và cô gái kia đẩy dứa, cô không khỏi phiền lòng thu hồi tầm mắt bùng lên ly cà phê trong tay nhấp một ngụm.

Nhưng bên đây cà phê cũng vừa bùng lên tới, đang nóng hổi, cho nên cô uống một hớp nóng đến than một tiếng che môi kêu rên, Hạ Vi Lương cười như lão hồ ly nói,

“Ai u, vẫn cứ rần nói bản thân không ngại, này không phải rối loạn chứng mực rồi sao!”

Cô tròn mắt nhìn Hạ Vi Lương một cái, ánh mắt vẫn không thể tự chủ liếc về phía liễu ngoài cửa sổ, chỉ thấy hẩn tựa hồ rất tức giận đưa tay đẩy ra người đàn bà kia, đi vào trong xe nghiêng ngang rồi đi, cô gái kia giận đến ở nơi đó thẳng dậm chân, hồ hấp tắc nghẽn tựa hồ thông thuận một chút, rốt cục có thể uống cà phê bình thường không bị bông nữa.

Không đầy một lát điện thoại di động của cô liền vang lên, Hạ Vi Lương đầu tiên thăm dò nhìn qua, trên mặt hiện ra nụ cười hiểu rõ, chứa ới quả nhiên là nam chính thâm tình cô thích nhất, nhất định gọi điện thoại tới để giải thích.

“Vừa rồi là một hiểu lầm!”

Thanh âm ảo não từ trong điện thoại truyền đến,Hứa Luru Liễm giờ tay lên vuốt ve ly cà phê trước mặt dịu dàng trả lời,

“Ồ!”

“Mẹ anh không biết anh đã kết hôn cho nên mới giúp anh an bài tương thân,bởi vì lãnh đạo mẹ anh trước kia có giới thiệu,vì chưa mặt mũi cho người ta nên anh đến!”

Hắn tiếp tục giải thích,cô không biết nói gì nên đáp một tiếng,

“Ồ!”

“Lúc các em đến thì anh đang định nói tạm biệt rồi đi !”

Thấy cô vẫn đáp lại hắn một chữ,giọng của hắn tựa hồ có chút gấp gáp,

“Em ra ngoài đây, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng một chút!”

“Không có gì để nói,anh không phải đã giải thích sao em cũng đã hiểu!Em và Vi Lương còn có việc nên cúp máy trước!”

Hứa Luru Liễm nói xong không đợi hắn phản ứng liền cúp điện thoại,cô cảm thấy thật sự không có chuyện gì hay để nói,không phải đã giải thích rõ rồi sao,chẳng lẽ muốn cô giận tím mặt tìm hắn hỏi tội chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Kế hoãn binh

“Tức giận?”

Hạ Vi Lương thấy cô nhanh cúp điện thoại hắn,ý vị sâu xa hỏi cô,cô ném điện thoại đi động qua một bên cúi đầu uống cà phê,

“Người nào tức giận,chẳng qua cảm thấy không có gì để nói nữa thôi!”

Hạ Vi Lương làm như có thật gật gật đầu,

“Ồ ơ,được rồi được rồi,cậu không có tức giận cậu không có tức giận! được chưa”

Hạ Vi Lương liền tiếp nói hai lần không có tức giận khiến Hứa Luru Liễm cảm thấy chán nản,cô đưa tay nắm điện thoại đi động gửi cho hắn tin nhắn: Lục lão sư, nếu thầy bận rộn gấp mặt hẹn hò với mỹ nhân,vậy tối nay đừng đến nhà em ăn cơm!

Đầu kia quả nhiên Lục Chu Việt bởi vì cô không để ý tới giải thích của mình mà vô cùng buồn bực,hắn thật không nghĩ xui xẻo đến thế,ai ngờ vừa vặn đụng phải cô ở nơi đó,cô bình tĩnh muốn chết còn hắn chật vật chạy trời chết.

Vừa rồi cô đứng trong quán cà phê như người xa lạ lạnh lùng nhìn hắn,hắn thừa nhận lúc ấy bản thân chột dạ,nhưng bị cô hờ hững làm bị thương,thật ra lúc ấy hắn vô cùng hi vọng cô tức giận đi đến mắng hắn một trận,hoặc lấy ly cà phê đổ lên người hắn cũng được,nhưng cô không có làm.

Hắn tựa tại trong xe nhưc đầu cau mày,hiện tại thật vất vả cô chịu nhích tới gần hắn,hắn thật không muốn bởi vì bản thân hôm nay kiếm cùi ba năm thiêu trong một giờ, đang cần rảnh tính đi xuống xe lòi cô ra ngoài nói chuyện rõ ràng thì nhận được tin nhắn cô gửi đến,hắn vừa nhìn nhất thời vui vẻ.

Còn tưởng rằng cô thật giống mặt ngoài bình tĩnh,nhìn tin nhắn của cô đầy mùi thuốc súng còn có ghen tị? Năm điện thoại đi động con người sáng ngời,hắn ý vị thâm trường cười nói một chữ: Tốt.

Có một loại chiến thuật tên kế hoãn binh. Hắn biết rõ bản thân lúc này càng muốn giải thích với cô thì cô càng không để ý cũng không có hiệu quả,trước tiên theo ý của cô,hắn nên đi hay là không nên đi,sau khi gửi tin nhắn sau tâm trạng của hắn thật tốt lái xe rời đi.

Hứa Luru Liễm nhìn hắn đứng thật không muốn đi,thiếu chút nữa giận đến hộc máu,dứt khoát bấm điện thoại gọi cho Liên Tổ,

“Mẹ, người đó bận rộn muốn chết cho nên tối nay sẽ không ăn cơm với chúng ta đâu,mẹ cũng không cần chuẩn bị thức ăn gì hết!”

“Tại sao?”

Liên Tổ vừa mới xách bao lớn bao nhỏ mua đồ ăn ở chợ về liền nhận được điện thoại của cô,Hứa Luru Liễm cũng không giải thích nói thẳng,

“Không có làm sao,dù sao thì cũng không đến Hmml!”

Cứ như vậy cúp điện thoại,Liên Tổ bất đắc dĩ lắc đầu xoay người thu dọn đồ đạc vào phòng bếp,không biết tính tình nha đầu này thế nào.

Cả ngày Hứa Luru Liễm đều đi theo Hạ Vi Lương trưng thân cho đến xế chiều,Hạ Vi Lương sắp phun ra,cô sắp điên rồi. Người đàn ông đầu tiên thoát nhìn có hơn bốn mươi nhưng lần này tới lần khác nói mình mới hai mươi bảy,Hạ Vi Lương tại chỗ đứng dậy kéo cổ áo đánh người ta một bữa,may cô âm thầm đề cô bạn mình xuống, nói có ít người có thể trông bên ngoài có vẻ già.

Kết quả nói không tới hai câu Hạ Vi Lương mượn cớ đi vào phòng rửa tay chạy lấy người, còn dư lại một mình cô ở nơi đó lúng túng ứng phó người nọ hai câu cũng vội vàng rời đi,nếu không thật sẽ giống như Hạ Vi Lương nói,đối phương sẽ chú ý cô.

Người thứ hai là một luật sư coi như không tệ đi,chưa từng nghĩ ngồi xuống mở miệng khép miệng đều bàn về cái gì chủ nghĩa duy vật, cái gì thuyết tương đối, càng về sau không biết tại sao nói về trái đất nổ tung,Hứa Luru Liễm đầu thực sự choáng váng,ngay cả Hạ tác giả từ trước đến giờ tự xưng tài hoa hơn người cũng trợn mắt hốc mồm không phản bác được.

Nói xong lời cuối cùng luật sư kia còn giống như thâm tình kéo tay Hạ Vi Lương qua khỏi phòng trong lòng miệng hỏi,

“Nếu có một ngày trái đất thật nổ tung,em vẫn yêu anh sao?”

Hứa Luru Liễm thiếu chút nữa bất tỉnh, Hạ Vi Lương thẳng né tránh,phui đất rút về tay đứng lên,

“Thứ cho tôi ăn học ít cho nên không trả lời được vấn đề ngài hỏi!”

Sau đó kéo tay cô như chạy trốn rồi đi.

Phía sau nữa thì không cách nào nhìn, sau khi đi ra Hạ Vi Lương ngồi vào F0 của mình dậm chân kêu trời đấm vào tay lái,

“Tại sao tại sao tại sao? Tại sao tớ trưng thân gặp phải cũng là lùn áp chế nghèo, hoặc là bệnh thần kinh!”

Hứa Luru Liễm liếc cô một cái,

“Cậu tỉnh đi,cậu muốn cao đẹp trai nhà giàu,chi có ở trong tiểu thuyết cậu viết mới có thể xuất hiện!”

“Vậy tại sao cậu tìm được người đàn ông cực phẩm cao đẹp trai nhà giàu nha?”

Hạ Vi Lương rất giận cầm phần hỏi ngược lại cô,cô nhất thời đề cao thanh âm,

“Hạ Vi Lương,yêu cầu của cậu đối với đàn ông chẳng lẽ cũng chỉ dừng lại bên ngoài? Một người chồng có vợ ở nhà còn đi ra ngoài trưng thân vậy mà cậu cũng gọi là cực phẩm?”

Điều này Hạ Vi Lương không có phản bác lại cô,chỉ nhìn cô rồi lên cười,Hứa Luru Liễm thấy cô cười trong lòng sợ hãi, nghĩ thầm bản thân tại sao vừa lấy chuyện ban nãy nói chuyện bây giờ.

Hạ Vi Lương đi gặp đối tượng trưng thân cuối cùng,Hứa Luru Liễm cảm thấy khắp mọi mặt đều không tệ, bất luận là nhân phẩm hay là tướng mạo hoặc là nói năng, nhưng Hạ Vi Lương chỉ nói mấy câu liền kéo cô vội vã rồi đi.

“Tại sao?”

Cô không hiểu hỏi lại,Hạ Vi Lương ảo não gãi tóc mình,

“Xong xong, Luru Liễm,tớ không phải có bệnh rồi chứ?”

“Tớ tại sao cảm thấy hiện tại nam nữ yêu nhau không bình thường,nam nhân yêu nam nhân mới bình thường?”

Hạ Vi Lương nháy đôi mắt to long lanh vô tội nhìn cô,hu hu cô cô không phải là quá hù nữ chứ.

“Cậu thật sự có bệnh!”

Hứa Luru Liễm không chút khách khí đáp lại cô,sau đó cất bước đi tới bãi đậu xe,Hạ Vi Lương rất vô tội theo sát phía sau cô,

“Hu hu, Luru Liễm,cậu không nên không để ý tới người ta chứ!”

*

Hạ Vi Lương lái F0 đưa cô đến dưới lầu,cô nhìn dưới lầu quả thật không có chiếc xe đắt tiền nào đậu ở đó,trong lòng không khỏi sinh hờn dỗi, vừa muốn xuống xe Hạ Vi Lương bỗng nhiên”A” một tiếng,cô quay đầu lại không hiểu nhìn,Hạ Vi Lương ha ha cười một tiếng,

“Ha ha,Lưu Liễm này,tớ đột nhiên có chút việc nên sẽ đến nhà cậu ăn cơm hơi muộn!”

Emma,không phải nói người đó không đến ăn cơm cho nên cô đành theo cô về,nhưng bên cạnh tại sao có một chiếc xe sáng chói vọt đi,là một người viết lách thâm niên nên cô quen thuộc chiếc xe hào phóng thế kia,liếc một cái liền nhận ra chỗ đậu xe này không chút nào thu hút.

Theo cô biết cư xá Lưu Liễm ở trên căn bản thuộc về cấp bậc sản lượng thấp,nên không thể nào có người lái chiếc xe đắt tiền,xe này giá thị trường tính sao cũng phải trên trăm vạn,cho nên hẳn đoán tám phần là xe người đó.Cô âm thầm cười trộm trong lòng,không hổ là nam chính của cô, chúa ơi,quả nhiên đủ cao già.

Hứa Lưu Liễm đối với xe và vân vân hoàn toàn không có nghiên cứu,thấy Hạ Vi Lương nói thực sự có chuyện nên cô cũng không giữ lại,

“Được rồi,vậy cậu bận thì đi trước đi hôm nào ghé cũng được!”

“Ừ!”

Hạ Vi Lương gạt đầu trả lời mở máy xe F0 nhanh như chớp không thấy bóng.

Hứa Lưu Liễm có chút mặt ừ mày chau trờ về nhà,lúc vào cửa đôi giày phát hiện cửa trước có đặt một đôi giày da phái nam thủ công tinh xảo,cô kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy hần tựa tại cửa phòng bếp nhìn cô cười,trong tay còn cầm lấy một món ăn dường như đang giúp Liên Tổ chuẩn bị món ăn và vân vân.

“Anh không phải nói không tới sao?”

Cô vừa đôi lấy giày vừa tức giận nói.

“Em chẳng lẽ không biết có kẻ hoãn binh sao?”

Trên mặt hần nụ cười càng lúc càng lớn,giận đến trừng hần,

“Anh tính kẻ gạt em? Thật đúng là muốn làm gì thì làm !”

Đã sớm biết hần tâm cơ thâm trầm nhưng căn bản khó lòng phòng bị. Hần một là có thể nhìn thấu lòng cô,còn cô nhìn hần nhiều hơn nữa cũng không thấu,nhưng Lưu Liễm nhìn không hiểu hần thì thế nào,mỉ chỉ cần biết rằng hần rất yêu mỉ là được rồi không phải sao?

Hần tựa tại nơi đó khuôn mặt vô tội như đứa bé lớn chịu ủy khuất,

“Em không phải cũng tính kẻ với anh sao?”

“Cái gì?”

Cô thật không hiểu cô lúc nào dụng kế với hần rồi? Hần là người giỏi tính toán cô dùng kế gì với hần cũng bị hần khám phá sao?

Hần nói từng câu từng chữ”Mỹ nhân kẻ !”,cô kịp thời phản ứng sau nhất thời chán nản không thêm để ý đến hần xoay người đi về phòng ngủ.

Lục Chu Việt vội vàng nhanh chóng vào phòng bếp để xuống món ăn cầm trên tay,

“Bác gái,bác cứ nấu trước,con đi xem cô ấy!”

Liên Tổ khẽ cười,

“Đi đi đi đi,tính tình con bé thích mềm không thích cứng!”

Nhìn bóng hần xoay người rồi đi,Liên Tổ bắt đầu đi lặc đầu cười.Buổi chiều hần đã tới đây rất sớm giúp đỡ bà chạy đông chạy tây,cũng nói với bà chuyện xảy ra ban ngày giữa hai người,sau đó hần rất chân thành nói chuyện với bà,nói hần thật lòng yêu con gái bà,yêu đến hần hiện tại cũng không biết bản thân mình phải làm thế nào để cô chú ý.

Cô cũng nhìn ra hần đích thực đem tiểu Liễm để vị trí cao nhất trong lòng,bà nhiều khi cũng nghĩ tiểu Liễm nhà bà có tài đức gì có thể để cho một người đàn ông ưu tú thế một lòng yêu thương? Nhưng sau bà lại nghĩ tình yêu vốn không thể dùng đạo lý để nói?

Bà chỉ hy vọng tiểu Liễm của bà có sớm bỏ xuống những thứ ngăn cản mở rộng cửa lòng đón nhận hần. Chứ đừng đợi đến khi người theo đuổi mình buông tay, con bé mới hoàn toàn tỉnh ngộ,vậy thì cái gì cũng đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Kịch tình trong phòng ngủ

Lục Chu Việt nhân lúc một khắc cô sắp đóng cửa phòng chen đi vào, cô dùng sức đẩy hắn ra bên ngoài,

“Anh làm gì a, không biết đây là phòng ngủ người khác sao?”

Hắn mặc kệ cô, mở ra hai cánh tay ôm cô thật chặt vào trong ngực nhỏ giọng hỏi cô,

“Tức giận chuyện ban ngày sao?”

“Không có giận”

Cô như cũ giả vờ chỉ tiếc thân hình của cô và hắn xê xích quá xa, hắn quyết tâm muốn yêu cô, cho nên cô càng giả vờ thì bị hắn ôm càng chặt.

“Còn mạnh miệng!”

Hắn cúi đầu tìm môi cô nấp mờ gặm cắn mút lấy,

“Có cần anh bắt bọn chúng hôn nhẹ hơn không?”

Hứa Lưu Liễm mặt thoáng cái đỏ bừng, vốn lo lắng người bên ngoài nghe thấy nên không dám rống lớn hắn, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng mắng hắn,

“Lục Chu Việt, anh quá sắc đi. Nhanh! Anh nhanh đi ra ngoài em muốn thay quần áo!”

“Vậy em trước tiên nói xem em còn giận không?”

Hắn ôm thật chặt cô kéo cô ấn vào trong ngực, đáng về uyển chuyển dán chặt lấy hắn, Hứa Lưu Liễm có thể cảm thấy nơi đó của hắn dần dần trưởng lớn, còn hắn không chút kiêng kỵ ôm làm phiền cô.

Đối với Lục Chu Việt chuyện tình yêu nam nữ rất bình thường, huống chi hắn đã lâu không có đụng vào cô, hôm nay ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nếu hắn không có chút phản ứng mới không bình thường đấy.

Hứa Lưu Liễm sắp hồng mắt,

“Đây là nhà em, anh đừng như vậy có được không, mẹ em còn đang ở bên ngoài—— Ừm——”

Lời cô còn chưa nói hết môi đã bị ngăn chặn, hoàn toàn bá đạo đánh vào, dòn cô vào trên tường nắm chặt lấy đầu cô mãnh liệt hôn, giống như hắn tám đời chưa có chạm qua phụ nữ, thậm chí không chút khách khí cởi nút áo lót, bàn tay thô ráp xoa nắn ngực cô.

Nếu không phải bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của Liên Tổ đoán chừng hắn sẽ làm chuyện kia, chờ đến khi hắn buông mình ra Hứa Lưu Liễm tức giận, thiếu chút nữa hét rầm lên mắng chửi người, nhưng lại không thể đành giờ tay lên dùng sức đấm hắn ngất hắn, hắn không phản kháng để cho cô hành hạ, dù sao sức mạnh của cô không thể tổn thương hắn.

Hứa Lưu Liễm náo loạn một lát thấy hắn không đau bản thân cũng không còn sức, đành quay lưng tránh khỏi hắn đi sửa sang lại quần áo mình, nhìn cũng không nhìn hắn một cái mở cửa đi ra ngoài.

Liên Tổ làm một đồng lớn đồ ăn ngon, bà vốn không phải người nhiều nhiệt tình, nhưng tối nay lấy ra nhiệt tình lớn nhất chiều đãi hắn, điều này làm cho Hứa Lưu Liễm rất buồn bực còn Lục Chu Việt rất cảm động.

Hứa Lưu Liễm thùy chung ngâm miệng không nói lời nào, lúc ăn cơm chỉ có một mình Liên Tổ nói,

“Tiểu Liễm, vào trong lấy bình rượu đỏ ra, mẹ muốn uống với Lục tiên sinh một chút!”

Lục Chu Việt ôn hòa hữu lễ cười nói,

“Bác gái, bác đừng cứ mãi gọi cháu là Lục tiên sinh Lục này nọ nghe quá xa lạ, nếu như bác không ngại thì có thể gọi cháu là tiểu Việt hoặc Chu Việt cũng được, mẹ cháu bình thường cũng gọi cháu như vậy.”

Hứa Lưu Liễm bị lời không khách khí của hắn làm sặc thức ăn trong miệng, tiểu Việt? Chu Việt? Lời như vậy cũng dám nói ra khỏi miệng, Chu Việt còn có thể nge được, còn tiểu Việt.. một người lớn thế gọi vậy quả thực buồn nôn muốn chết!

“Bác đây gọi cháu Chu Việt vậy”

Liên Tổ cười nói xong nhìn thoáng qua cô đứng nơi đó không động đậy,

“Tiểu Liễm,còn sùng sờ gì vậy nhanh đi lấy rượu tới đây!”

“Mẹ,thân thể mẹ có thể uống rượu sao? Dù sao con không uống. . . . .”

Cô không tình nguyện đứng dậy đi lấy rượu,sau đó rót một ly rượu đỏ cho hấn và Liên Tổ,thân thể Liên Tổ chẳng qua suy yếu mà thôi,nhưng uống chút rượu vẫn không có gì đáng ngại,quan trọng nhất tới nay Liên Tổ đặc biệt cao hứng cho nên mới muốn uống

Hấn cũng một chút cũng không khách khí,Liên Tổ bảo hấn uống hấn liền uống,Liên Tổ uống uống một ly hấn cũng uống,hấn còn tự uống.v.v.,cô nhìn hấn một lúc rốt cục không nhìn được mở miệng,

“Anh đừng uống nhiều quá,một lát anh không phải còn lái xe trở về sao?”

“Cùng lắm thì bảo tài xế đến đón!”

Hấn cầm ly rượu nhìn nhìn cô cười giả hoạt như hồ ly,cô không vui trầm mặc tiếp tục cúi đầu ăn cơm,bỗng nhiên nghe hấn nói với Liên Tổ,

“Bá mầu,cháu thật sự vô cùng vô cùng cảm ơn bác!”

Cô không hiểu được ngẩng lên đầu nhìn về phía hấn,Liên Tổ không nói gì cười nhìn hấn,chi thấy hấn bụng ly rượu trên mặt nở nụ cười,nhắc chân đưa tay đều thật tình và trịnh trọng,

“Vô cùng cảm ơn bác sinh một cô con gái tốt như vậy,hon nữa còn yên tâm giao cô ấy cho cháu!”

Hứa Lưu Liễm trên mặt sùng sốt nhưng ngay sau vội vàng dời tầm mắt không nhìn hấn,lời của hấn thẳng thừng và nóng bỏng,ấm áp dễ chịu thiêu đốt ngực cô,vành mắt Liên Tổ thoáng cái đỏ lên,tay đã nắm chai rượu tới rót cho mình một ly,giọng nói có chút nghẹn ngào,

“Chu Việt,cũng cảm ơn con có thể cố chấp và rộng lượng yêu thích con bác,bao dung nó, thương nó, yêu nó!”

Một già một trẻ cứ như vậy ngồi đầu uống cạn rượu trong chén,vì cùng là phụ nữ không biết tại sao Hứa Lưu Liễm bỗng nhiên rất muốn khóc,cô cúi đầu làm bộ như ở nơi đó ăn cơm,mắt lại dùng sức trợn to không để cho nước mắt chảy ra.

Cho nên kết quả cuối cùng chính là,sau khi lấy long mẹ vợ,mẹ vợ lên tiếng,

“Chu Việt,tôi nay con cũng uống không ít rượu hay đừng về nữa!”

Lục Chu Việt kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên,trên mặt vẫn nụ cười ôn hòa hữu lễ,

“Cám ơn bác gái!”

“Mẹ!”

Hứa Lưu Liễm kinh ngạc đứng lên kháng nghị,

“Hấn uống rượu say có thể bảo tài xế tới đón hấn,tại sao phải cho hấn ở đây! Con không đồng ý!”

“Con không nhìn một chút bây giờ mấy giờ rồi? Tài xế hấn lúc này nhất định đang ngủ,lúc này quấy rầy người ta thật không tốt!”

Không nghĩ tới Liên Tổ căn bản không để ý tới cô,đứng dậy nhìn thoáng qua thời gian sau đó một mới nói,

“Mẹ cũng vậy mệt mỏi rồi,mẹ ngủ trước đây,các con cũng nhanh nghỉ ngơi đi!”

“Ai ai,mẹ! Mẹ ——”

Liên Tổ nói xong cũng đứng dậy hướng đi tới phòng ngủ,Hứa Lưu Liễm ở phía sau buồn bực gọi tên bà,đây rốt cuộc là sao,mẹ của cô tại sao hoàn toàn đứng bên phía hấn,thậm chí còn đẩy cô vào trong ngực hấn?

Liên Tổ vừa đi ra con mắt hấn lập tức tự khôi phục con đói khát,rất đặc ý cười đi tới phía cô động tay động chân hoàn toàn như một tên lưu manh,Hứa Lưu Liễm giận đến đẩy hấn né ra,

“Lục Chu Việt,anh có thể thành thật một chút hay không đừng động tay động chân!”

Lục Chu Việt không chấp nhận,hấn lưu manh đùa giỡn cô gái mình yêu thì thế nào,các cô gái khác hấn nhìn cũng không thèm nhìn một cái.Còn không phải vì cô quá mê người sao,hại hấn mỗi lần ở riêng với cô chỉ muốn ôm ấp cô.

“Em đi rửa chén,anh ngủ một mình trước đi!”

Hứa Luru Liễm thật sự không có biện pháp,bưng bát đĩa đi vào phòng bếp ,hắn đi theo cô vào bên trong.

“Anh giúp em!”

Cô trực tiếp không chút khách khí một cước đá lên cửa phòng bếp nhốt hẳn ngoài cửa.

Hứa Luru Liễm ở trong phòng bếp rửa chén hồi lâu mới đi ra ngoài,đứng trước cửa phòng ngủ nghe một lát tựa hồ không có động tĩnh,cô mới rón ra rón rén đi tới phòng ngủ Liên Tổ,cô tính tới nay đi cùng mẹ chen chúc một chiếc giường,kết quả cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị mở ra,hắn lộ ra nửa nửa thân trần kéo cô vào,ôm cô cùng nhau ngã xuống trên mặt giường lớn.

Cô biết hắn tiếp theo muốn làm gì,từ thời điểm hắn hôn cô thì cô đã nhận ra,liều mạng đập hắn,không biết người khác cảm giác ra sao chứ cô cảm thấy dưới mí mắt cha mẹ mình làm chuyện như vậy thật khó xử.Chủ yếu là hắn mỗi lần đều gây tiếng động rất lớn,Liên Tổ đang ở cách vách,loại phòng óc cách âm kém như thế nhất định sẽ bị mẹ nghe được .Lục Chu Việt vốn thêm muốn cô đã lâu hơn nữa vừa rồi uống chút rượu,nên đặt cô tại nơi đó cõng xuống quần áo hôn lên,cô dùng sức giãy dựa giờ chân đá hắn,hắn thuận thế nắm chân của cô tới vừa hôn lên khoe môi cô,hắn rất thích chân cô trắng nõn và thon dài thẳng tắp,mỗi lần luôn đề cho hắn nhìn nhiệt huyết sôi trào .

Hắn theo chân cô cuồng nhiệt hôn,dần dần đi đến giữa hai đùi cô,đầu lưỡi nóng bỏng lướt trên da thịt cô vẽ nên từng độ cong nóng hổi,Hứa Luru Liễm bị hành động mạnh mẽ của hắn làm cho sợ đến liều mạng đập hắn,hắn trước kia chẳng bao giờ quá độ,gìờ cô cảm thấy khó xử hơn nữa xấu hổ và giận dữ.

Hai người cương nhau hắn đòi lấy cô phản kháng,chi chốc lát sau lộp bộp gây ra tiếng động rất lớn,phía ngoài truyền đến tiếng ho khan có ý của mẹ,hai người nhất thời ngưng động tác,Hứa Luru Liễm quần hận không được biến mất trên thế giới này,Liên Tổ không phải cho rằng bọn họ làm chuyện kia mới gây tiếng động lớn thế.

“Lục Chu Việt,van anh,tôi nay không làm được không,anh xem hơi chút động là mẹ nghe thấy,còn giường em cử động liền kêu keng két. . . . .!”

Cô cúi đầu cầu khẩn hắn.

Lúc này lục Chu Việt đã lấp tên vào cung sao có thể dừng lại,ở trên người cô thờ gấp nói,

“Anh có phương pháp xử lí rất tốt có thể không phát ra tiếng vang!”

Không đợi Hứa Luru Liễm mở miệng hỏi hắn,hắn đã đứng dậy ôm lấy cô,gộp cả chân trên người cô cùng nhau đi xuống trên sàn nhà,

“Chúng ta làm trên mặt đất,giường của em sẽ không phát ra thanh âm!”

Hứa Luru Liễm trực tiếp đầu văng mắt hoa để cho hắn tùy ý hôn,phòng ngủ của cô nhỏ nhất,đặt một cái giường một cái tủ treo quần áo còn có một bàn đọc sách ngoài ra không thể đặt thêm thứ khác,lúc này hắn đang ôm cô ngã xuống khe hẹp giữa giường và vách tường,khe hở nhỏ hẹp này chỉ có thể đủ nằm một người, cho nên hắn vừa lúc phủ trên người cô.

Cô hiện tại ngay cả giãy dựa cũng đã không có cách nào từ chối,hắn một tay giam cầm hai tay cô lên đỉnh đầu,đem trước ngực xinh đẹp của cô hoàn toàn lộ ra trước mắt hắn,tay còn lại thì dùng sức xoa nắn ngực mềm mại của cô,bụng bằng phẳng run rẩy,cô cắn chặt môi của mình không để cho mình phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Hắn chợt cúi người xuống dùng sức thẳng tiến vào,cô chưa phòng bị hắn đã xâm nhập há mồm phát ra một tiếng nức nở,bàn tay của hắn ngay sau đó phủ ngoài miệng cô không để cô phát ra thanh âm nào,hắn nhanh chóng vội vàng va chạm vào cơ thể cô,còn tay vẫn phủ lên miệng cô.Có lẽ bởi vì quá kích thích và mạo hiểm, cô rất nhanh run rẩy núp hồng hắn phóng ra mình.

Trong bóng tối hắn thật chặt ôm lấy cô,bộ ngực bởi vì vừa rồi lực mạnh đưa cô lên đỉnh mà kịch liệt run rẩy,cô thì ở dưới người hắn ngậm lớn thở hổn hển, chỉ chốc lát sau hắn đứng dậy,ôm lấy người cô xoay cô lại tính ở phía sau tiếp tục,cô hữu khí vô lực kháng nghị ,

“Nơi này chật chội như vậy,anh còn định hành hạ cái gì a. . . . .”

“Anh thích ở chỗ này lớn nhỏ không liên quan!”

Hắn đứng vẫn lật xấp cô lại,gìờ tay lên ngắt mạnh vào mông cô sau đó chính xác tiến vào,luật động,Hứa Luru Liễm cảm thấy cả người vị hắn va chạm một môi rã rời,mặc dù có chặn đệm ở dưới nhưng cô vẫn cảm thấy đầu gối bị mài đến đau,còn hắn không có giống như trước hành hạ cô nhiều lần,không đẩy một lát găm nhẹ phóng ra ngoài.

Sau hắn ôm cô cả người xụi lơ vô lực lên giường,bởi vì giường của cô rất nhỏ cho nên hai người phải dính sát vào nhau chung một chỗ,đứng vậy cô dính sát vào trong ngực hắn ngủ thật say,Lục Chu Việt đương nhiên thỏa mãn lên trán đầm mồ hôi,sau đó một đêm mộng đẹp đến hưng sáng.

Bởi vì ngày lễ cho nên ngày thứ hai hắn không có thật sớm rời giường đi làm,cho nên muốn phụng bồi cô ngủ,ôm chặt cô tựa như hắn từng rất nhiều lần ở trong mộng ảo tưởng như vậy,từng nghĩ cô sẽ ngủ thẳng đến mặt trời lên cao còn không chịu tỉnh lại,hắn bởi vì buổi chiều còn lên máy bay trở về thành phố N,không thể làm gì khác đành phải gọi cô dậy.

Hứa Luru Liễm bị hắn gọi tỉnh vừa nhìn thời gian không khỏi kinh hãi,đối với người luôn quen dậy sớm làm rất nhiều chuyện như cô mà nói ngủ ngon giấc

thật sự là quá xa xỉ, đương nhiên cô cũng cảm thấy kể từ khi sống với hấn cô dường như hủ bại, sáng sớm luôn ngủ bất tỉnh lười rời giường, có đôi khi thử nghĩ xem, có người yêu thương cảm giác cũng rất tốt, không cần cực khổ.

Cô trở mình nằm ở nơi đó nhìn hấn đã sớm mặc chỉnh tề, trong mắt thì tràn đầy quan tâm,

“Chiều nay anh phải trở về thành phố N, em họp mặt bạn cũ xong cũng nhanh trở về!”

“Ừ. . . . .”

Cô đột nhiên cảm giác được không khí tại sao có chút khó khăn, định kéo chăn lên che kín mình rầu rĩ đáp một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, chỉ chốc lát sau cô đã nghe thanh âm hấn xoay người đóng cửa rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Phân khoa Văn lý

Sau khi hấn đi Hứa Lưu Liễm không biết tại sao lần qua lộn lại cũng ngủ không được, định mặc quần áo rời giường, Liên Tổ không ở nhà không đoán chừng muốn để lại thời gian cho vợ chồng son ân ái. Hứa Lưu Liễm cầm ly nước ngửa đầu uống, nhớ tới trận hoan ái kia kịch liệt và kích thích tới hôm qua tim đột nhiên đập rộn lên mặt cũng nóng.

Gọi điện Hạ Vi Lương thoại kết quả cô ấy còn chưa rời giường, nói gì ngày hôm qua bị sốc chuyện tương thân tới ngủ không được đành thức đến rạng sáng, hôm nay cần bồi bổ, cô không thể làm gì khác hơn buồn bực cúp điện thoại.

Cô có đôi khi đặc biệt hâm mộ Hạ Vi Lương, hâm mộ cô có thể chú tâm làm việc mình thích, có thể phấn đấu vì mình mơ ước cho dù mệt mỏi cũng vui vẻ. Không giống cô, mặc dù mỗi ngày bận rộn nhưng thật ra trong lòng vô cùng trống rỗng.

Cô thậm chí không dám nghĩ đến mơ ước, bởi vì cô đã không có bất kỳ mơ ước nào. Mặc dù cô được Reis tán thưởng, nhưng cũng không đại biểu bất kỳ công ty kiến trúc nào dám muốn kiến trúc sư không có bằng cấp như cô.

Nghĩ như vậy cô không khỏi có chút mất mát và đau buồn, thay đổi quần áo ra ngoài giải sầu, cô bắt tri bắt giác đi đến quán cà phê góc đường, phát hiện một ít cửa hàng mặt tiền đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, chung quanh bị vây tường rào cao còn có rất nhiều công nhân làm việc ở đó.

Dời mất đi qua, một mảnh hoàn toàn thay đổi.

Trong lòng cô đau nhói nhớ tới Trần Thanh Sở đã nói, hấn mua mảnh đất này còn muốn mời cô đến thiết kế cho hấn, cô và hấn cuối cùng chưa thể hoàn thành ước mơ lúc còn trẻ. Bọn họ trong lúc đó ngoại trừ vượt mất vẫn là vượt mất.

Cô bị ma xui quỷ khiến sai bước đi qua hỏi chút ít người công nhân kia, nơi này định thiết kế thành cái gì? Công nhân kia hít một ngụm không biết dung giọng địa phương nào, cười ha hả trả lời cô, cô nghe không hiểu lắm, chỉ nghe tựa hồ là cửa hàng hoặc là trung tâm thương mại và vân vân.

Cô câu khôi khôi miệng cười khổ một cái sau đó giương mắt nhìn toàn cảnh chung quanh sau xoay người rời đi, cô vốn nghĩ tới ở chỗ này thiết kế một tòa để làm dấu mốc cho thành phố Ôn Thành, bởi vì . . . bên cạnh vừa tu sửa một xa lộ cao tốc, rất nhiều xe đều từ nơi này xuống tới tiến vào Ôn Thành, nếu như ở chỗ này xây một tòa kiến trúc làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, thì ấn tượng với thành phố này sẽ tốt rất nhiều.

Cô thích thành phố này muốn mặt đẹp nhất của nó bày ra cho mọi người thấy. Chỉ tiếc thế sự vô thường. Có người nói, một thành phố làm người nhớ mãi không quên, đại khái bởi vì nơi đó có người bản thân yêu sâu đậm rồi đi không trở lại, cô nghĩ có lẽ là như vậy .

Trở về ngồi trên xe buýt, bên cạnh ngồi mấy cô bé học sinh trung học đệ nhị cấp vui vẻ thảo luận nên học khoa văn hay khoa học tự nhiên, mấy nữ sinh đó cười giòn nói đoán chừng ban khoa học tự nhiên năm nay sẽ chật ních nữ sinh, bởi vì thầy dạy ban khoa học tự nhiên, hóa học vừa đẹp trai vừa anh tuấn, khí chất có thể so với thần tượng mình thích.

Cô không khỏi nhớ lại một lần kia năm đó các cô đề ý tình huống phân lớp, bởi vì lớp học rất nhiều cho nên thầy dạy Anh ngữ cũng rất nhiều, còn hấn thì chịu trách nhiệm văn khoa cùng Anh ngữ ban 8, cho nên có rất nhiều nữ sinh học khoa văn vốn không tệ nhưng tất cả đều gạt ra báo muốn vào ban văn, chỉ vì muốn được phân đến lớp hấn dạy.

Có ít người thậm chí còn vận dụng quan hệ trong nhà muốn hấn dạy, sau hấn lại dạy hai lớp học sinh so với các lớp khác nhiều hơn mười người, Trác Thính Phong cũng rất khó xử bởi vì có ít người hấn không thể từ chối.

Mà lúc ấy cô biết được hấn dạy văn khoa, cho nên dứt khoát bỏ qua ban văn khoa mình muốn, nói bản thân không biết gì cả chọn ban khoa học tự nhiên. Khi đó môn khoa học tự nhiên cô không gọi lắm, vật lý dứt khoát một chữ cũng không biết, thi sáu bảy mươi điểm coi như là thành tích tốt nhất của

cô.

Hạ Vi Lương đương nhiên không hề nghĩ ngợi báo ban văn khoa, nghe nói cô báo chọn ban khoa học tự nhiên, liền lôi kéo cô chết sống không để cho cô đi, tận tình khuyên cô cả đêm sau thấy cô như cũ cố chấp không vì thế mà thay đổi, không khỏi tức giận rống với cô,

“Hứa Luru Liễm, cậu đây hành động theo cảm tính, cậu không thể vì trốn một người mà bỏ rơi tiền đồ của mình!”

Hứa Luru Liễm khi đó không biết hấn giấu giếm yêu cô sâu như vậy, cô chẳng qua chỉ cảm thấy ánh mắt hấn cực nóng mỗi lần nhìn cô, mặc dù hấn cho tới bây giờ cái gì cũng không nói, nhưng ánh mắt của hấn biểu thị công khai tất cả.

Mang chút ít tình cảm cảm kỳ làm cho cô cảm thấy chán ghét, cô cảm thấy hấn một Lão sư không nên có tâm tư như thế đối với một người học sinh, như vậy rất xấu xa. Cô đối với hấn, đối với tất cả thầy giáo thủy chung tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận thầy giáo và học sinh, cô cảm thấy thầy giáo là thầy giáo, học sinh chính là học sinh, thân phận hai người trong lúc đó ngoại trừ quan hệ thầy trò ra, không bao giờ ... có những việc khác.

Học ban khoa học tự nhiên đến ngày thứ hai, cô không có chút nào thấp thòm bị hấn gọi đến nói chuyện. Phòng làm việc xa hoa như cũ giống như ‘phòng cho tổng thống’ xử lý công việc, hấn đứng ở trước bàn làm việc sâu sắc nghiêm nghị khiển trách cô,

“Hứa Luru Liễm, em có biết em rốt cuộc đang làm gì không? Khoa học tự nhiên là môn giỏi của em sao?”

“Nếu như Lão sư không làm chủ nhiệm lớp ban văn khoa, như vậy em sẽ dứt khoát lựa chọn ban văn khoa!”

Trong mắt cô một mảnh quật cường giống như thú con, cùng với tròng mắt đỏ lừ như muốn cùng hấn đi đến chỗ chết.

Hấn bị cô chọc khó thở thoáng cái không thể nói tiếp, về mặt đau đớn nhìn cô hồi lâu, trong mắt ngán ngẩm hỏi cô,

“Em cứ ghét thầy vậy sao? Đến nỗi bỏ rơi tiền đồ của mình?”

“Đúng vậy!”

Cô không che dấu chút nào trả lời.

Lời cô cứng rắn vừa bật ra đã nghe có thứ răng răng, cô theo thanh âm kia nhìn sang, chỉ thấy cây bút trong tay bị hấn nắm gãy, nhìn sang mặt hấn thì thấy trán hấn đã nổi gân xanh, cả người tản ra lệ khí kinh người, trong lòng cô run lên cảm thấy cây bút bị bóp nát thật giống cô cô.

“Đi . . . .”

Hấn cúi đầu hết một tiếng, nhưng ngay sau đó bỗng dung rống lớn, mắt đầy tơ máu ngẩng lên ngón tay chỉ ra ngoài cửa,

“Đi! Đi khỏi nơi này cho tôi!”

Tuy bị hấn tức giận rống nhưng cô không hề tức giận, ngược lại khiêu khích nhìn hấn một cái, định thần chạy ra ngoài, sau đó nghe được phía sau truyền đến thanh âm đập vỡ đồ như sét đánh.

Song, kết quả cuối cùng cô đấu với hấn chính là: Cô vẫn bị phân đến ban văn khoa, hơn nữa còn hết lần này tới lần khác phân đến một trong hai ban hấn dạy, cùng Hạ Vi Lương giống như cũ một trước một sau.

Cô cũng biết mình căn bản đấu không lại hấn, sau đó mỗi ngày cô đều thật tình thật học tập đang hoảng, vì cô và Trần Thanh Sở có cùng mục tiêu phấn đấu thi tốt nghiệp trung học, đó là động lực duy nhất để cô đi tiếp trong khoảng thời gian này.

Cô đã từng từng có mơ ước, từng có ước mơ, đã từng vì ước mơ cố gắng phấn đấu qua, nhưng cô cố gắng phấn đấu ra sao cũng bù không được thực tế đột nhiên có người xuất hiện những tay.

Cô nghe mấy nữ sinh ý khí tao nhã thảo luận, âm thầm nuốt xuống chút ít khổ sở trong lòng, cô chỉ cầu nguyện những cô bé này có thể bảo vệ cho ước mơ của mình, bảo vệ cho người yêu của mình, bảo vệ cho cuộc sống mình muốn.

Đêm họp mặt bạn cũ, Hạ Vi Lương trang điểm xinh đẹp so sánh thì cô mộc mạc hơn nhiều, vừa vào Hạ Vi Lương liền cười ôm ấp lấy người toàn trường, cô ấy từ trước đến giờ luôn khéo léo như thế, tại nơi nào cũng có thể hoà mình.

Cô không có diện như Hạ Vi Lương, chẳng qua lảng lảng đứng ở một bên trò chuyện với mấy bạn học quen thuộc, thật ra thì cái gọi là họp mặt bạn cũ chỉ là một nhóm người tụ ở chung một chỗ bàn về tình trạng hiện tại mà thôi.

Thời điểm bữa tiệc tiến hành đến một nửa, nam sinh tổ chức họp mặt lần này bỗng nhiên đi tới trước đài kích động lớn tiếng nói,

“Nói cho mọi người một tin tức kích động lòng người, tôi xin đính chính, hôm nay vương tử Trần Thanh Sở Trần đại soái ca một lát nữa sẽ tới tham gia gặp mặt!”

“Lúc trước không phải nói hấn bởi vì công tác mà không cách nào tham gia sao? Tôi mới vừa nhận được điện thoại của hấn nói là đã đang dừng xe trước cửa khách sạn, hấn nói là lúc cô tác đã làm thêm một ngày làm hai ngày cho nên rốt cục có thể kết thúc công việc kịp thời chạy trở lại!”

Nam sinh kia nói về mặt vui mừng,

“Một lát hân tới mọi người chúng ta hãy cho hân một tràn vỗ tay, khích lệ thái độ coi trọng buổi họp mặt tối nay!”

Trần Thanh Sở lúc đi học là một nam sinh đẹp trai, anh tuân tiêu sái là bạch mã vương tử trong suy nghĩ bao nhiêu nữ sinh, cho nên hôm nay nghe nói hân muốn tới không khỏi hết lên, đương nhiên sau khi thét chói tai xong đều ăn ý nhìn về phía cô, không riêng nữ sinh nhìn sang mà tất cả nam sinh cũng nhìn sang đây.

Tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa bọn họ bởi vì bọn họ từng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Về ban đầu hai người chia tay sau hân đột nhiên xa đi Mĩ Quốc, mấy người bạn tốt của hân dĩ nhiên cũng không nói bởi vì Lục Chu Việt can dự mới chia tay, cho nên các loại lời đồn đãi đều có.

Có người nói Trần Thanh Sở bởi vì gia thế hai người cách xa quá lớn nên vứt bỏ cô, cũng có người nói cô có niềm vui mới nên đá Trần Thanh Sở, cũng có người nhìn ra Lục Chu Việt có tình cảm với cô dè dặt nói, nói không chừng là bị Lục Chu Việt chia rẽ.

Nhưng bất kể bọn họ nói như thế nào, cách nhiều năm bọn họ gặp mặt lại đều khiến mọi người tràn đầy tò mò.

Hứa Luru Liễm căn bản không có tâm trạng để ý tới ánh mắt khác thường của bọn họ, sau khi cô nghe tin tức nói Trần Thanh Sở muốn tới phản ứng đầu tiên chính là: Hân đã nói đúng, Trần Thanh Sở thật tới, cô cũng phải thực hiện lời thề vĩnh viễn không rời khỏi hân.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Sai lầm thái quá

Cô vẫn còn đang hoảng hốt, bên tai bắt đầu có tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, cô hoàn hồn giương mắt chỉ thấy gầy Tây của Trần Thanh Sở đi đến, trên khuôn mặt hân tựa hồ có một tia phong trần mệt mỏi lại tựa hồ không có.

“Thật ... thật xin lỗi, tôi tới trễ!”

Hân ôn hòa hữu lễ cười nói tâm sự, Hứa Luru Liễm ngồi ở chỗ của mình lẳng lặng nhìn hân, trong lòng không biết có loại cảm giác gì chua xót và ngọt ngào cùng tồn tại.

Đàn ông cũng vậy, phụ nữ cũng thế, người ban đầu trong lòng mình là khắc cốt minh tâm cả đời. Nếu như nói tình cảm nhất định phải chịu đựng khảo nghiệm thời gian và cuộc sống mới có thể càng thêm chắc chắn, vậy mới tình đầu thuần khiết không có trải qua bất kỳ cọ xát mà vẫn giữ được tốt đẹp.

Khi Trần Thanh Sở xuất hiện Hạ Vi Lương ngồi bên cạnh đồng thời dùng sức kéo tay cô buồn bực nhỏ giọng gào rú,

“A a a a, Luru Liễm, tại sao lại thế này? Trần Thanh Sở không phải nói không đến sao?”

Hứa Luru Liễm càng buồn bực hơn,

“Tớ làm sao biết? Không phải cậu là người hỏi sao?”

“Nếu không chúng ta đi thôi?”

Hạ Vi Lương kéo cô đứng dậy, thì thấy Trần Thanh Sở đã lướt qua đám người đi thẳng tới, Hạ Vi Lương bắt đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, còn Hứa Luru Liễm về mặt có chút cứng ngắc.

“Tiểu Liễm!”

Trần Thanh Sở lên tiếng gọi cô, đứng ở trước mặt cô rũ mắt thấy trong mắt tất cả đều là nhớ nhung,

“Đã lâu không gặp!”

Bọn họ làm sao đã lâu không gặp, thật ra thì những ngày qua hân ở thành phố này, hân cơ hồ mỗi ngày đều biết nhất cử nhất động của cô, hân dĩ nhiên cũng biết đêm hôm đó người đàn ông kia đến nhà cô ăn cơm tối còn ở lại nơi đó qua đêm, tối đó hân ở dưới lầu nhà cô ngủ người suốt cả đêm.

Ngày thứ hai mắt hân đầy tơ máu gương mặt tiêu tụy thấy người đàn ông kia mặt tràn đầy nụ cười thần thanh khí sảng rời đi, hân đột nhiên có một loại ý nghĩ điên cuồng muốn xông lên lầu đoạt lấy cô, sau hân lại thấy cô xuống lầu mặc một chiếc áo đơn giản đi dạo trên đường, hân muốn đi đến trước rồi lại sợ mình làm lộ kế hoạch đi công tác hao hết tâm tư thiết kế, nên lái xe đi theo phía sau cô.

Cô so lúc với trung học đệ nhị cấp lúc thon gầy rất nhiều, vóc người cô vốn hơi mập mập giống đứa bé hiện tại đã hoàn toàn gầy xuống, cô giờ tay nhắc chân vẫn như lúc trước lạnh nhạt và thông dong, rồi lại mơ hồ có thêm một tia phong tình của phái nữ.

Hắn đi theo cô nhìn thấy cô vô ý đi đến góc đường, tâm trạng vẫn tối tăm không khỏi mừng như điên, hắn ở Mi Quốc từng ra sức học ngành tâm lý học, hắn biết con người trong vô thức làm ra cử động, nhưng động tác đó bởi vì trong lòng còn nhớ thương. Cho nên hắn cho trong lòng cô còn có hắn.

Hai người mặt đối mặt đứng lại, đám người thoáng cái liền yên tĩnh lại, tất cả ánh mắt đều tập trung đến trên người bọn họ, Hạ Vi Lương ngưng ngừng buông lỏng cô ra trốn sang một bên, coi như là cô rộng rãi đi nữa, cũng không có dũng khí nghênh đón nhiều ánh mắt chăm chú như vậy.

Mà ngoại trừ Hạ Vi Lương ra không có ai biết bọn họ đã gặp mặt, cũng không người nào biết cô đã có chồng, còn tưởng rằng bọn họ xa cách đã lâu lần đầu tiên gặp lại, không khỏi ồn ào,

“Ôm đi, ôm đi . . . . .”

Hứa Lưu Liễm lúng túng không bước chân lên liền tiếp lui về phía sau, Trần Thanh Sở cũng rất thân nhiên, tiến lên một bước đưa tay ôm cô vào trong lòng, ôm chặt đến sắp làm gãy lưng cô, cô cau mày đẩy hắn,

“Thanh Sở, đừng như vậy. . . . .”

Cuối cùng vẫn là Hạ Vi Lương đến giải vây cho cô, Hạ Vi Lương đưa tay đẩy ra Trần Thanh Sở cười trừ ghẹo,

“Ồ ơ, đừng ở đây ôm vuốt ve vậy chứ, bảo đám chúng ta nhìn làm sao chịu nổi nha!”

Hứa Lưu Liễm cảm kích nhìn thoáng qua Hạ Vi Lương, mấy nam sinh bạn thân của Trần Thanh Sở đi tới, một người trong đó giờ tay lên vỗ lên vai Trần Thanh Sở một cái,

“Ồ, Thanh Sở, xem ra cậu đối với Hứa mỹ nhân của chúng ta tình cũ chưa dứt nha?”

Trần Thanh Sở đáp lại người nọ một đám, thân nhiên cười nhìn cô,

“Đương nhiên, đúng là dư âm còn chưa dứt đây!”

Hứa Lưu Liễm về mặt thoáng cái không tự nhiên, những người này cô đều biết vì trước kia lúc quen với Trần Thanh Sở cô thường xuyên theo chân bọn họ cùng đi chơi bóng ăn cơm và vân vân, hôm nay thấy bọn họ tựa như thấy được dấu vết những năm bọn họ cùng trải qua.

Mấy bạn nam chung quanh nghe Trần Thanh Sở trả lời như vậy nhất thời sôi trào lên

“Nếu nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, không bằng quen lại một lần nữa đi!”

Hứa Lưu Liễm và Trần Thanh Sở về mặt đồng thời cứng ngắc, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, sáu chữ này đâm vào vết thương đau nhói trong lòng hai người, Hứa Lưu Liễm giống như chạm phải cái gì nóng thoáng cái vùng khỏi tay hắn.

Trần Thanh Sở cố chấp cầm lại tay cô, cực kỳ nghiêm túc nói,

“Lưu Liễm, hôm nay làm trò trước mặt nhiều bạn học như vậy, anh không muốn dấu diếm gì nữa, anh lần này trở lại, chủ yếu chính là có được em!”

Hứa Lưu Liễm nghe lời thật tình mà kiên định của hắn trong nháy mắt thất thần, cô giương mắt kinh ngạc nhìn hắn, không đầy một lát ánh mắt liền chua xót, giờ khắc này nếu quả thật nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, sẽ tốt biết bao?

Mà đang lúc cô thất thần, Trần Thanh Sở đã khom lưng nhẹ nhàng in lại nụ hôn ở bên má cô, dùng thanh âm thấp đến chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được nói nhỏ bên tai,

“Lưu Liễm, anh biết trong lòng em vẫn có anh, nếu không em sẽ không đến góc đường kia đứng không?”

Không biết có phải bị hắn đột nhiên hôn hay bị lời của hắn đã kích, Hứa Lưu Liễm kinh ngạc chột dạ đẩy hắn ra cúi đầu nói một câu,

“Thật xin lỗi, Thanh Sở”

Sau đó liền quay đầu chạy về phía ngoài

“Tiểu Liễm!”

Trần Thanh Sở hết sức hô cô một tiếng sau đó xoay người đuổi theo, Hạ Vi Lương cũng đuổi theo phía sau bọn họ, mấy đồng bạn bên phe Trần Thanh Sở nhìn nhau cười một tiếng sau đó lấy ra điện thoại di động chụp ảnh vừa rồi.

Mục đích Trần Thanh Sở là giành trước một bước công khai quan hệ hắn cô từng là người yêu, hắn biết Lục Chu Việt cũng không có tuyên bố ra bên ngoài quan hệ giữa bọn họ, cho dù sau này tin tức cô đã lấy người nọ được truyền ra ngoài, các ký giả cũng sẽ tra được hắn từng là bạn trai trước của cô.

Đoạt bạn gái học sinh mình,hắn tin tưởng người kia sau này sẽ rất khó xử.Dù sao biết hắn đã cưới Anna Katherine,biết hắn chuyển này trở lại mục đích vì trả thù người đàn ông kia,cha mẹ của hắn cũng không quan tâm hắn theo đuổi cô.

...

Trác Thỉnh Phong không có chuyện gì đang xem diễn đàn trường học,thân là lãnh đạo trường học nên hắn thường xuyên mai phục tại diễn đàn trường học chú ý hết tất cả động thái,hôm nay vừa nhìn tám hình trên màn hình hắn không khỏi hét lên một tiếng,

“Tôi đã nói biết điều một chút!”

Một đập vào mi mắt chính là hình ảnh Trần Thanh Sở thật chặt ôm ấp khuôn mặt đau đớn của cô,sau hắn còn nghiêng đầu hôn lên gò má cô, hắn vụt từ trên ghế đứng lên tức giận tự nói, cái này xong rồi,nha đầu chết tiệt kia đã gây họa,lão Lục giận sẽ liên lụy đến người vô tội như hắn a!

Hứa Luru Liễm mới từ đại sảnh buổi họp chạy ra đã bị Trần Thanh Sở đuổi theo,Trần Thanh Sở chạy đến muốn kéo tay cô,cô rốt cục có thể hạ quyết tâm cự tuyệt,lui về phía sau một bước về mặt đau khổ lắc đầu đưa tay khác đến phía sau,thật xin lỗi Thanh Sở, sau này không nên như vậy,chúng ta không thể trở về như trước nữa !”

Không biết tại sao từ vừa mới bắt đầu trong đầu của cô vẫn không ngừng hiện lên ánh mắt lo lắng của Chu Việt ngày đó lúc gần đi, nghĩ tới Trần Thanh Sở vừa rồi ôm còn hôn cô,cô đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Trần Thanh Sở bị động tác bài xích của cô thương tổn,đứng ở tại chỗ không thể tin ngó chừng cô,

“Tiểu Liễm,em——”

Cô mở mắt lại không có dũng khí nhìn hai mắt cô đơn kia vội cúi đầu nói,

“Em đi trước,anh vào chơi vui một chút đi!”

Thật muốn đoạn tuyệt quá khứ để cho ngày mai tốt đẹp tiếp tục,hắn cũng đừng có đau khổ hỏi tới tin tức của mình.

Vừa hay lúc này Hạ Vi Lương cũng đuổi theo tới, nghe được cô nói liền tiến lên kéo cô đi đến bãi đậu.Cô mới vừa ngồi vào trong xe điện thoại Lục Chu Việt đã gọi tới đây, Cô nhìn dây mã số chớp động bỗng nhiên không có dũng khí đón .

Cô nghĩ hắn nhất định biết chuyện xảy ra tới này,bởi vì ban đầu cô cố chấp lựa chọn tin tưởng Trần Thanh Sở,không tiếc cùng hắn cãi vã còn đánh cuộc, hôm nay tất cả lời hắn nói đã xảy ra,cô mới phát hiện bản thân ban đầu sai lầm thái quá.

Nén tâm trạng hoảng hốt đón điện thoại gọi đến,thanh âm hắn lạnh lùng truyền vào trong tai,

“Ngày mai lập tức đón máy bay trở về cho anh!”

Cô mím môi không nói gì, thanh âm của hắn có chút không vui mừng,

“Em chẳng lẽ không giải thích một chút em và người đàn ông kia tại sao vừa rồi ôm hôn?”

“Em không nghĩ tới hắn làm như vậy. . . . .”

Cô do dự một chút vẫn còn mở miệng giải thích, sau khi nói rõ hô hấp nhất thời thoáng cái thông thuận không ít.

Hắn hừ lạnh một tiếng,

“Em không nghĩ tới sao? Hay nói em căn bản vô lực kháng cự? Hứa Luru Liễm,em lấy cái gì để cho anh tin tưởng em?”

“Em. . . . .”

Cô nhất thời không phản bác được không thể làm gì khác hơn trầm mặc,quả nhiên Lục Chu Việt ngó chừng màn ảnh máy tính trước mắt,bàn tay nắm điện thoại di động run lên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Thanh Sở bị tai nạn xe cộ

Hắn không nói lời nào,cô cũng trầm mặc,hai người giằng co qua điện thoại,không khí ngột ngạt ngay cả Hạ Vi Lương ngồi bên cạnh lái xe cũng cảm thấy

sắp hít thở không thông,vội vàng quay xuống cửa sổ xe hóng mát.

Cuối cùng Hứa Lư Liễm mở miệng khó khăn phun ra mấy chữ,

“Em đồng ý chịu thua việc đánh cuộc. . . . .”

Đúng vậy,cô đồng ý thua trong trận đánh cuộc này,Trần Thanh Sở tới,cô thua,cô đồng ý thực hiện lời hứa hần nói vĩnh viễn sẽ không rời khỏi hần.Cô lúc này có loại cảm giác cam chịu đắng mình vì Trần Thanh Sở phụ hy vọng của cô.

“Rất tốt! Hứa Lư Liễm,em tốt nhất nên nhớ kỹ lời hôm nay đã nói với anh”

Ngữ khí của hần nghe không có ấm áp chỉ thật lạnh lẽo,

“Sáng ngày mai anh muốn thấy em xuất hiện tại biệt thự Lan Đình!”

Cô cười khổ cúp điện thoại,đem đầu của mình thật sâu vùi vào rãnh trong lòng bàn tay,vĩnh viễn không rời khỏi,vĩnh viễn không rời khỏi,hần nói vĩnh viễn có phải là xa lắm không? Thật lâu sau này khi hần rốt cục buông tha cô không muốn cô nữa,cô rất muốn hỏi hần một câu,đây chính là cách hần nói vĩnh viễn không xa cách sao?

“Lư Liễm,cậu không sao chứ?”

Hạ Vi Lương thấy tâm trạng cô thật không tốt liền tranh thủ xe dừng bên đường, ân cần hỏi thăm cô.

Cô ngẩng đầu,nước mắt ràn rụa nói,

“Vi Lương,cậu nói xem rốt cuộc cái gì là yêu?”

Hạ Vi Lương thờ dài tựa tại chỗ ngồi nhìn bóng đêm ngoài trời,

“Chuyện tình yêu này mấy ngàn năm nay cổ kim nội ngoại chưa có người chân chính nghiên cứu thấu nó,tớ dĩ nhiên cũng không biết yêu là gì,tớ chỉ cảm thấy ai cùng với ai ở chung cả đời đều là vận mệnh quyết định!”

Hạ Vi Lương quay đầu lại nhìn về mặt bi thương của cô nghiêm túc nói,

“Lư Liễm,vận mệnh của cậu nhắm trúng người đó,cậu muốn trốn cũng trốn không thoát,quanh đi quẩn lại nhiều . . . năm thế,mà cậu vẫn trở lại bên cạnh hần! Không như người kia dùng cậu hết lòng đợi chờ,truy đuổi,nhớ nhung,chung quy cuối cùng cũng là người xa lạ!”

Hứa Lư Liễm kinh ngạc nhìn Hạ Vi Lương trong bóng đêm có chút trong trẻo lạnh lùng tịch liêu,cuối cùng giờ tay lên bụm mặt cúi đầu khóc thành tiếng.

Cho đến bây giờ cô rốt cục có thể hiểu,bất kể cô và Trần Thanh Sở từng yêu nhiều thế nào,bất kể bọn họ từng bởi vì lý do bất đắc dĩ chia xa,nhưng hiện tại hần và cô đã hoàn toàn thay đổi,tựa như Lục Chu Việt đã nói ,bọn họ đã trở về không được, cũng trở về không được nữa. . . . .

Hạ Vi Lương đưa cô đến dưới lầu,cô thất thần trở về nhà ngã người nằm ngủ. Không biết ngủ bao lâu điện thoại di động bỗng nhiên vang lên sắc bén trong đêm khuya, cô mơ mơ màng màng đón nghe ,còi báo động cấp cứu chói tai cùng tiếng huyền não truyền vào trong tai,kèm theo thanh âm kinh hoàng của một nam sinh,

“Hứa Lư Liễm,Thanh Sở đã xảy ra chuyện!”

Cô thoáng cái không còn buồn ngủ chột trên giường ngồi dậy,

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô nghe được giọng nam sinh kia hần là một trong mấy người bạn của hần.

“Cậu tối nay bỏ lại một mình Thanh Sở,hần đau lòng cho nên uống rất nhiều rượu,chúng ta nói đưa hần về nhà hần không nghe,kết quả tự mình lái xe về nhà trên đường vọt vào cột đá ven đường,hiện tại đã có người đưa hần đến bệnh viện cấp cứu. . . . .”

Hứa Lư Liễm tim giống như bị vật gì hung hăng đâm vào,đau đến cô ôm điện thoại di động khom lưng gục trên giường. Bên tai truyền đến thanh âm đau xót của nam sinh kia,

“Hứa Lư Liễm? Hứa Lư Liễm?”

Cô lúc này mới khó khăn nâng người lên,đôi môi run run hỏi,

“Anh ấy ở bệnh viện nào?”

Nam sinh kia nói cho cô biết sau cô trực tiếp cúp điện thoại đứng dậy mặc lên quần áo đi ra bên ngoài,cũng không để ý mình giờ phút này đang ngủ mơ mơ màng màng tóc tai bù xù. Liên Tổ bị tiếng động lớn của cô làm tỉnh,mở cửa tới hỏi cô xảy ra chuyện gì,cô cũng không quan tâm trả lời bỏ chạy ra

ngoài.

Sống hai mươi ba năm, trừ Liên Tổ lần đó đột nhiên phát bệnh, ngoài ra cô chẳng bao giờ tiếp xúc với cái chết, huống chi hiện tại người gặp bất trắc là người cô hết lòng yêu thương, cho nên đợi đến cô chạy tới bệnh viện gương mặt đã sạm trắng bệch.

Mấy người bạn của Trần Thanh Sở đang lo lắng chờ phía ngoài phòng cấp cứu, không người nào dám báo cho cha mẹ Trần Thanh Sở, Trần gia chỉ có mỗi đứa con trai là Trần Thanh Sở, nếu hấn thật gặp chuyện bất trắc, vậy thì khác nào muốn lấy mạng cha mẹ hấn.

Thấy cô tới sau một người trong số đó nổi giận dùng đũa đi đến chất vấn cô,

“Hứa Lưu Liễm, cô rốt cuộc làm sao vậy, cô không phải biết Thanh Sở ban đầu rồi đi vì có chuyện bất đắc dĩ, hiện tại hấn trở lại tìm cô, cô tại sao không tha thứ hấn?”

Bọn họ không biết chuyện cô đã kết hôn, càng không biết Trần Thanh Sở cũng đã lấy vợ, bọn họ chẳng qua cảm thấy nếu hai người từng yêu nhau, hôm nay một lần nữa gặp mặt lại, cho dù không thể trở lại ít nhất cũng xem như bạn bè, nhưng cô ấy lại tránh hấn như tránh rắn rết!

Hấn đuổi theo cô ra ngoài không đầy một lát liền trở lại, bọn họ còn bắt hấn khai báo, lâu rồi gặp lại hấn là có rất nhiều lời muốn nói, hỏi hấn tại sao hấn trở về nhanh như vậy, hấn không nói chuyện trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng cùng đau đớn, cầm lấy ly rượu một ly lại một ly uống cạn.

Tại trường học từng có nữ sinh thầm yêu hấn, thấy Hứa Lưu Liễm rồi đi liền đến lời kéo làm quen, Trần gia gia thể hiển hách, Trần Thanh Sở lại có bề ngoài ưu tú, hôm nay vừa du học trở về trông coi tập đoàn Trần thị năng lực nổi bật, cho nên có rất nhiều nữ sinh theo đuổi. Nhưng hấn lạnh lùng hét với các cô, còn bảo các cô ấy rút ngay.

Hứa Lưu Liễm cúi thấp đầu đứng ở nơi đó không nói lời nào, cô muốn giải thích nhưng không mở miệng được, nam sinh kia thấy cô không nói lời nào cho rằng cô chột dạ hoặc thế nào, không khỏi càng thêm tức giận trực tiếp hét lên,

“Nói chuyện với cô đấy, cô có phải đã quên Thanh Sở chúng ta, ở đại học yêu người khác? Hứa Lưu Liễm, cô đúng là một người nhẫn tâm, tôi cho Thanh Sở ban đầu ở trung học đệ nhị cấp thật lòng yêu thương cô!”

“Tôi không có, tôi không có. . . . .”

Cô lắc đầu lung tung giải thích, hốc mắt đánh chuyển nước mắt thoáng cái từng viên từng viên nóng hổi trượt xuống. Cô không có quên hấn, cô cũng không có yêu người khác, cô chỉ không cẩn thận đã trở thành người phụ nữ của kẻ khác. . . .

Có nam sinh khác nhìn thoáng qua thấy cô rơi lệ đầy mặt đi tới kéo ra nam sinh tâm tình kích động kia ra,

“Được rồi được rồi, cậu đừng nói nữa, cô ấy không phải loại người như vậy!”

“Nếu lần này Thanh Sở gặp bất trắc gì, tôi xem cô sẽ làm sao!”

Nam sinh kia oán hận ném cho cô một câu, tức giận xoay người đi sang một bên đợi.

Nam sinh kia vừa nói như vậy trong lòng Hứa Lưu Liễm càng đau thêm, tuy nói Trần Thanh Sở bị tai nạn xe cộ bởi vì hấn uống rượu tự mình lái xe mới bị, nhưng dù sao cũng vì cô mới uống rượu nhiều thì người đầu sỏ là cô. Nếu như, nếu như hấn thật gặp bất trắc gì. . . . . Cô hai tay bịt mặt đặt mộng ngồi trên ghế dài không dám tiếp tục nghĩ.

Quá trình chờ đợi khá dài và đau khổ có thể ép điên người khác, rõ ràng đêm khuya yên tĩnh nhưng mấy người bọn họ một chút buồn ngủ cũng không có, lúc bác sĩ đi ra bọn họ cơ hồ như ác lang liên nhào tới kéo vị Bác sĩ đó lo lắng hỏi,

“Như thế nào bác sĩ?”

Bác sĩ lấy xuống khẩu trang,

“Không có gì nguy hiểm chỉ gãy mấy xương sườn, não chấn động một chút, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ không chuyện gì!”

Mấy người đều thở dài một cái, Hứa Lưu Liễm cả người căng thẳng khí lực thoáng cái tản đi, người cũng có chút lão đạo, cô vội vàng giơ tay lên đỡ vách tường, bác sĩ kia nhìn chung quanh bọn hấn hỏi một câu,

“Ai là Hứa Lưu Liễm?”

“Là tôi!”

Khuôn mặt cô tái mét hữu khí vô lực trả lời, bác sĩ kia nói tiếp,

“Bệnh nhân sau khi tỉnh lại vẫn gọi tên người này, một lát nữa cô vào phòng xem hấn ra sao!”

Hốc mắt cô lần nữa chưa xốt, thầy thuốc kia lắc đầu thở dài rồi đi,

“Hiện tại thật không biết những người trẻ tuổi nghĩ ra sao, uống rượu nhiều thế cũng dám lái xe! May lần này không có xảy ra chuyện gì, nếu có chuyện gì có tiền cũng không thể dùng?”

Thời điểm Hứa Lư Liễm đi vào phòng bệnh Trần Thanh Sở hần đã tỉnh lại, thấy cô xuất hiện hần thất không đưa tay kéo tay cô lại nắm thật chặt, sau đó đặt ở khoe môi một lần lần một lần hôn, nức nở ,

“Tiểu Liễm, đừng rời khỏi anh! Đừng rời khỏi anh!”

Cô không dám giẫy dụa sợ làm rách vết thương của hần, đành để yên cho hần nắm,

“Thanh Sở, anh đừng động mạnh kéo vết thương nứt ra thì sao!”

“Vết thương nứt ra thì thế nào? Đau thế nào cũng không bằng em làm anh đau!”

Trần Thanh Sở gương mặt nhìn cô, khuôn mặt tràn đầy bị thương.

Mới vừa rồi lúc xe hần vọt vào trên đường, hần thật sự nghĩ cứ chết đi, chết đi thì không cần đau đớn, cũng không cần tro mắt nhìn cô cùng người đàn ông kia cùng ra vào, cũng không cần gánh vác gánh nặng chấn hưng gia tộc, cũng không cần suy nghĩ những thủ đoạn lục đục với nhau.

Cho nên hần không có đánh tay lái tránh ra, để cho nó thẳng tắp đụng tới, sau đó một trận va chạm mạnh làm mất đi trực giác, trong hoảng hốt hần lại nhớ tới những ngày thời thanh xuân, lại nghĩ tới lần đầu tiên mới gặp gỡ cô, con người bất lực và đáng thương, hai gò má ửng đỏ cùng cảm giác thân thể mảnh mai tựa trong bàn tay . . . . .

Cô dịu dàng, ánh mắt lúng túng, gương mặt đỏ bừng dùng sức cúi thấp đầu chôn trong ngực hần, đáng vẻ thẹn thùng khiến cả trái tim hần cũng mềm mỏng, hần từ trong lòng đã nghĩ sẽ yêu thương cô thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Tình thế khó xử

Vừa khả ái, thanh thuần, lạnh lùng và vân vân, hơi có chút thủy mị đều bị bọn họ phân ra từng cái.

Vừa bắt đầu bọn họ ngày ngày nói chuyện phím tên nữ sinh khác, sau lại dần dần dần dần một người con gái tên Hứa Lư Liễm bắt đầu trở thành đề tài bàn luận trong chúng nam sinh, giống như bọn họ nói cô không phải loại người cực kỳ xinh đẹp nhưng làm người ta nhìn thoải mái, có lẽ vừa bắt đầu người sẽ cảm thấy cô không hấp dẫn người, nhưng tiếp tục quan sát sát sẽ bị hấp dẫn thật sâu.

Lúc đó chẳng qua thấy bọn họ điên cuồng phụ họa cười một tiếng, bởi vì hần nghe được gia cảnh cô bình thường, không giống loại cô gái hần sau này gặp gỡ, vì hần đã sớm biết loại gia thế hiển hách như hần sau này phải chọn cô gái môn đăng hộ như mình, nên hần cũng không để cô ở trong lòng.

Hần không nghĩ tới, không lâu sau này hần trong thang lầu chật nít gặp gỡ cô, còn như bị ma xui quỷ khiến ra tay giúp cô thoát khỏi quần cảnh, từ đầu đến đuôi có ý thích chiếm hữu cô, người từ trước đến giờ không chủ động đuổi theo nữ sinh hần lần đầu tiên ra tay theo đuổi cô.

Hần càng không có nghĩ tới, cô sẽ trở thành người mình yêu nhất cả cuộc đời cả kiếp này .

Cô không chỉ có một gương mặt mỹ lệ, cô chân thật và sinh động, đơn giản và thuần túy, đương nhiên cũng có rất nhiều tính xấu, lúc giận giữ không mất khả ái, đối với những đại tiểu thư bên cạnh được mọi người nuông chiều từ bé , đối với hần mà nói cô không khác một liều độc được tưới mát khiến hần càng lún càng sâu.

Hần thậm chí còn vì cô bắt đầu cãi vã với cha mẹ, bởi vì bọn họ không thích xuất thân của cô nên không cho phép hần tiếp tục lui tới với cô, hần thề tuyệt đối không ảnh hưởng bài tập, cũng bảo đảm nhất định thi đậu học viện kinh tế quản lý lớn nhất thành phố N, lúc này bọn họ mới tạm thời buông tha.

Sau đó đang lúc hần thật vất vả truyền đạt đến cha mẹ, thì cái người đàn ông tên Lục Chu Việt lại cho hần một kích trí mạng, vào lớp mười hai không bao lâu, người đàn ông kia trực tiếp tìm được hần nói thẳng vào vấn đề, muốn cô ấy hay muốn sự nghiệp Trần thị .

Nếu nói muốn cô thì Trần thị lập tức bị Lục thị thu mua, ngày thứ hai Trần thị sẽ không hề tồn tại nữa. Còn muốn giữ gia nghiệp Trần thị, ngày thứ hai lập tức bay đến Mĩ Quốc từ đó rời xa cô.

Hần giống như một con thú điên, ra quyền nặng nề vùng về phía người đàn ông kia, đáng tiếc hần căn bản không phải đối thủ người đàn ông đó, người đàn ông kia có sức lực cường tráng và kỹ xảo thành thạo đánh lộn, cùng với tâm trạng trầm ổn không đến mấy giây hần đã bị đánh ngã trên mặt đất.

Một ít lần va chạm để hần hiểu sâu sắc, khác biệt giữa cậu nhóc chưa trải đời cùng người đàn ông có kinh nghiệm tang thương, ngoại trừ đi đến Mĩ Quốc thì không còn phương pháp nào, hần làm sao có thể tro mắt nhìn tâm huyết nửa đời của cha mẹ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát?

Hắn gục trên mặt đất hung hăng nắm quả đấm,hắn thề cuối sẽ có một ngày hắn cũng sẽ giống như người đàn ông này thành thực trầm tĩnh,nhưng tại sao sau khi hắn trưởng thành cô đã không thể thuộc về hắn,vậy hắn liều mạng thay đổi thì có ý nghĩa gì?

Ở Mĩ Quốc chút ít năm,hắn rất làm li cả ngày lẫn đêm nhớ đến cô,mỗi đêm cơ hồ trần trọc trở mình khó ngủ cả đêm,hắn lo lắng cô có thể vì hắn đột nhiên rời đi mà ảnh hưởng đến kỳ thi tốt nghiệp trung học, nếu như cô vì hắn mà không đậu hắn thật rất xin lỗi cô.

Nhưng hắn liên lạc không được cô,hắn thậm chí không thể liên lạc với cha mẹ trong nước,chỉ có thể một mình tha hương nước khác,căn bản không cách nào nói hết lo lắng và nỗi nhớ về cô.

Hắn thề nếu có một ngày hắn trở về nước,bất kể cô thi thành công vào đại học hoặc thi rớt bỏ học đi làm,hắn cũng sẽ không vứt bỏ cô,hắn nhất định nhét cô vào cánh chim mình yêu thương thật nhiều,bồi bổ cho cô,dùng hết khả năng của hắn để hoàn thành ước mơ trở thành kiến trúc sư của cô .

Rồi sau đó hắn sở dĩ có cho phép Anna Katherine nichích tới gần,là bởi vì cô có một đôi con ngươi trong suốt sáng ngời giống như cô,có một tâm tính thiện lương giống như cô,nhất là lúc Anna Katherine học xong Trung văn, dịu dàng gọi hắn một tiếng Thanh Sở,làm cho hắn cảm giác cô lần nữa trở lại bên cạnh hắn.

Chỉ tiếc khi hắn trải qua khó khăn không tiếc hy sinh hạnh phúc cả đời cho Anna Katherine rốt cục có thể trở về nước,nhưng chuyện hoàn toàn không như hắn tưởng tượng,bọn họ lúc này không phải như mấy người bạn nói nam chưa lập gia đình nữ chưa gả,mà là hắn đã cưới,cô cũng gả.

Mặc dù thân phận hai người đã thành như vậy,lòng hắn cũng không cam chịu, cô gả cho tên đàn ông chia rẽ hai người,hắn muốn đoạt lại cô,dù sao hôn nhân của hắn và Anna Katherine cũng chỉ một trò chơi mà thôi.

Hắn tựa tại trên giường bệnh nắm thật chặt tay cô không để cho cô rời đi,

“Tiểu Liễm,ở lại bên cạnh anh có được không?”

Hứa Lưu Liễm rũ mắt nhìn bàn tay bao trùm tay mình,không biết bao lâu hắn đều nắm thật chặt cô,nhưng hôm nay cô lại cảm thấy vô cùng chua xót không biết tại sao, trước mắt cô bỗng nhiên hiện ra một đôi bàn tay khác,bàn tay kia xương đốt tay hiện ra rõ ràng,ngón giữa có lực luôn dùng sức siết chặt cô,giống như sợ cô sẽ rời đi.

Nghe tới Lục Chu Việt,Hứa Lưu Liễm vội nghĩ tới hắn nói muốn cô ngày mai trở về,định thần lại cô nhìn thấy Trần Thanh Sở chua xót mở miệng,

“Thanh Sở,sau này uống nhiều rượu đừng lái xe nữa,gọi xe trở về hoặc là để cho tài xế tới đón anh,anh đã không có chuyện gì em đây cũng yên lòng giờ đã muộn vậy em về trước!”

Cô nói xong xoay người muốn đi, nhưng Trần Thanh Sở nắm tay cô không chịu,đau khổ cầu khẩn,

“Tiểu Liễm,dừng!”

Cô cũng quay lại về mặt cố chấp,cúi đầu dùng hết khí lực toàn thân gỡ ngón tay Trần Thanh Sở,Trần Thanh Sở dù sao cũng mới vừa bị thương, vừa bắt đầu rất có khí lực nhưng cùng cô giằng co không đầy một lát làm sao bằng cô,buồn bã đưa ngón tay đẩy ra, sau đó cô xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

Hứa Lưu Liễm vừa bước ra ngoài liền giơ tay lên bịt miệng,nước mắt giọt giọt lăn xuống.Người người đều nói Lục Chu Việt yêu mà không được,còn cô có ai có thể hiểu nỗi khổ trong lòng cô lúc này.Cô còn chưa đi tới cửa,phía sau đã truyền đến tiếng hét thê lương của Trần Thanh Sở,

“Hứa Lưu Liễm! Hôm nay em mà đi,anh sẽ không phối hợp để bác sĩ trị liệu,cứ để như vậy chết đi,dù sao không có em anh sống cũng không còn ý nghĩa gì!”

Cô bị lời của hắn làm hoảng sợ vội vàng dừng bước,quay đầu lại ngạc nhiên nhìn khuôn mặt bị thương của Trần Thanh Sở ở trên giường bệnh khàn cả giọng hét toát, hắn đưa tay nhỏ cái ống truyền dịch trên người,có máu tươi từ tay của hắn trên lưng chảy ra,hắn thậm chí nhấc chân lên muốn xuống giường,cô bị dọa cho sợ đến chẳng quan tâm suy nghĩ nhiều,vội vàng xông qua đề hắn lại,sau đó nhanh ấn nút cấp cứu đầu giường.

“Trần Thanh Sở,anh làm gì vậy! Anh không muốn sống nữa sao?”

Tay cô bận rộn chân thì loạn ấn lấy máu trên tay vừa vội vừa tức quát hắn,Trần Thanh Sở bởi vì gãy mấy xương sườn,vừa động liền đau đến mặt mũi trắng bệch,nhưng vẫn liều mạng tay cô nờ nọ cười yếu ớt,tiểu Liễm,em vẫn lo lắng cho anh đúng không? Có phải chỉ có vậy cô mới có thể đau lòng vì hắn?

Chưa đợi hắn nói xong Hứa Lưu Liễm đã thấy bác sĩ đẩy cửa đi vào,cùng một lúc tiến vào còn có mấy anh em vừa nãy chờ ngoài cửa,vừa nhìn đáng vẻ chật vật không chịu nổi và sắc mặt trắng bệch của hắn nhất thời cũng thiếu kiên nhẫn,cái người tràn đầy địch ý với cô trực tiếp lửa giận ngút trời,

“Hứa Lưu Liễm,cô có phải muốn mạng của hắn thì cô mới cam tâm không?”

Bác sĩ kiểm tra cho Trần Thanh Sở cũng nhìn cô trách cứ,

“Cô gái,giữa các người có bao nhiêu chuyện đi nữa cũng cần phải chờ bệnh nhân tỉnh táo lại đã? Không thể chờ bệnh nhân nghỉ ngơi khang phục một

chút mới nói được sao?”

Hứa Lưu Liễm trong lúc nhất thời trở thành người dễ mọi người chỉ trích,cô làm sao biết tâm trạng Trần Thanh Sở thất không thành như vậy, còn nói không phối hợp trị liệu của bác sĩ. Trần Thanh Sở cau mày nhìn đau giải thích giùm cô,

“Không phải cô ấy sai,là tôi ép buộc cô ấy,các người đừng trách cô ấy!”

Trần Thanh Sở âm ỉ như thế cô thật không cách nào rời đi,nhìn đáng vẻ quyết tuyệt vừa rồi thật sự có thể không chịu cho bác sĩ chữa trị ,cả hai đều thiệt hoàn toàn không phải là kết quả cô muốn .

Trần Thanh Sở nắm chặt cô không buông,cô không thể làm gì khác hơn là lấy cái ghế ngồi xuống bên giường chăm sóc hắn,bác sĩ vừa nãy thấy tâm trạng hắn không ổn định đành tăng thêm thuốc an thần,cho nên hắn lúc này đã nhắm mắt ngủ thật say,nhưng cho dù hắn đang ngủ say,tay của hắn cũng như cũ nắm lấy tay cô.

Cô ngồi ở chỗ đó lẳng lặng nhìn gương mặt tuấn tú ngang ngạnh,trong lòng nhất thời trăm cảm xúc lẫn lộn.Đây là lần đầu tiên từ khi gặp lại được nhìn hắn cẩn thận và chi tiết ở khoảng cách gần,khuôn mặt anh tuấn đẹp mắt không hề thay đổi loại tuấn tú mà cô thích,nhưng cô cũng cảm thấy xa lạ rất nhiều.

Không biết tại sao lại xa lạ.

Rõ ràng ba năm nay dường như mỗi ngày cô đều nghĩ đến hắn,nửa đêm trong mộng tỉnh lại cũng nghĩ đến hắn,ngắn người nhớ khoảng thời gian từng ở chung,nhưng hôm nay khi mặt đối mặt tại sao xa lạ thế?

Rốt cuộc cô thay đổi? Hay hắn thay đổi? Hay bọn họ ai cũng không có,thời gian vô tình hòa tan tất cả?

Cô nhẹ cau mày vang lên, cuối cùng chống cự không nổi mệt mỏi,gục bên giường ngủ đi.

Ngày thứ hai cô bị một trận tiếng chuông điện thoại sắc bén làm thức tỉnh,cô vội vàng lấy tới nhìn,là Lục Chu Việt gọi tới,lòng của cô nhất thời cả kinh. Từ Ôn Thành đến thành phố N chỉ có dùng máy bay,buổi sáng tám giờ,lúc này đã đã hơn bảy giờ,theo lý thuyết cô hắn là ở phi trường chuẩn bị lên máy bay,cô không tâm tình nhìn Trần Thanh Sở sắc mặt bỗng nhiên ảm đạm,nắm điện thoại di động vội vã chạy ra ngoài.

Đón điện thoại,gọng của hắn ở đầu dây bên kia vang lên,

“Đến phi trường rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Em không cần trở lại

Cô thoáng cái liền cứng người,cần môi hỏi một câu cũng nói không ra,thanh âm của hắn bỗng ngưng chìm xuống,

“Tại sao không nói chuyện?”

“Cái kia. . . . .”

Cô kiên trì mở miệng,

“Em không thể. . . . . Mấy ngày nữa trở về được không?”

Tình trạng hiện tại của Trần Thanh Sở thật làm cô không yên lòng,cô muốn đợi mấy ngày nữa thân thể của hắn khôi phục tốt một chút,đến lúc đó hắn không phối hợp trị liệu của bác sĩ cũng không có gì đáng ngại.Ngoài tình cảm bạn bè ra giữa cô và Trần Thanh Sở không có phần tình cảm gì,cũng không nên xát muối lên vết thương hắn.

“Tại sao?”

Hắn hỏi cực kỳ bình tĩnh,cô lại nghe vô cùng chói tai,liền trầm mặc lý do đến miệng cũng nói không ra.

Hắn cười lạnh một tiếng,

“Bởi vì Trần Thanh Sở bị tai nạn xe cộ,nên em phải ở lại chăm sóc hắn có phải không?”

Cô nhếch khóe miệng tự giễu tiếp tục trầm mặc,cô cũng không biết hắn tại phía nam xa xôi tại sao cái gì cũng biết trong lòng bàn tay,bây giờ còn giả mù sa mưa tới hỏi cô tại sao,làm như vậy là có ý gì?

Lời hắn nói ra bắt đầu mang theo châm chọc sắc bén,

“Hứa Luru Liễm,em cho rằng em là ai? Chẳng lẽ hắn không có cha mẹ, không có vợ ——”

Lục Chu Việt nói tới chỗ này bỗng dừng ngừng miệng, hắn vốn muốn nói tên kia không có cha mẹ chăm sóc, không có vợ chăm sóc ư, tuy nhiên lời vừa nói vội nuốt xuống, chuyện Trần Thanh Sở kết hôn bởi vì được gia tộc Katherine giữ bí mật rất tốt, cho nên cực ít có người biết.

Hắn vẫn không nói cho cô biết vì không nhẫn tâm nhìn cô thương tâm khổ sở, bởi vì hắn biết tin tức kia tuyệt đối sẽ làm cho cô đau khổ, cô gái bảo bối của hắn, hắn làm sao nỡ cho cô chịu chút khổ sở nào chứ?

Hắn muốn đợi đến lúc cô dần dần bỏ xuống tình cảm với Trần Thanh Sở, rồi sẽ tìm thời cơ thích hợp nói cho cô biết. Khi đó có lẽ cô sẽ khó chịu nhưng không đến nỗi đau đến không muốn sống.

“Hắn hiện tại cảm xúc rất không ổn định, nên em không thể rời đi ——”

Giọng nói châm chọc của hắn để cho trong lòng Hứa Luru Liễm rất không thoải mái, tính mở miệng giải thích cho mình, lời cô nghĩ còn chưa nói hết đã bị hắn lạnh lùng cắt đứt,

“Hắn không phải nói nếu em không ở lại hắn sẽ không chịu chữa trị? Có phải cầu xin em đừng rời khỏi hắn?”

Cô thoáng cái im miệng, hắn tại sao cái gì cũng biết? Thanh âm của hắn bỗng dừng cất cao mang theo gió lốc tức giận,

“Hứa Luru Liễm, thủ đoạn hạ lưu kia anh thật khinh thường!”

“Khổ nhục kẻ không phải sao? Ai không có?”

Hắn tàn bạo nói,

“Nếu như anh hiện tại cũng cầm lấy dao đâm mình một nhát, sau đó khóc hô gọi em trở về, em có trở về không?”

“Đừng mà!”

Khi cô nghe đến hắn nói lấy dao đâm mình tim liền run mãnh liệt, sau đó không hề nghĩ ngợi hét to lên tay che bộ ngực vô lực tụt vào trên tường.

Hắn cười lạnh một tiếng,

“Đừng?”

“Hứa Luru Liễm, em thật đau lòng vì anh cho nên mới nói đừng mà, hay bởi vì sợ anh thật bị thương, em phải rời đi Thanh Sở của em trở lại chăm sóc anh cho nên mới nói đừng?”

Hắn một khắc cũng không cho cơ hội thở dốc, liên tục hùng hổ ép hỏi cô.

Mới vừa rồi cô thật bị lời kia hù, lúc này lại bị hắn dồn ép, trong đầu chỉ cảm thấy ong ong hỗn loạn, tay nắm điện thoại lớn tiếng hét lại,

“Lục Chu Việt, anh có thể đừng gây thơ thế không? Hiện tại tình trạng như thế, coi như là bạn bình thường cũng nên quan tâm một chút đúng không? Anh tại sao không ngừng chất vấn em, giễu cợt em, kích thích em!”

Cô cơ hồ muốn điên rồi, giọng khàn khàn lớn tiếng hô, mọi người chung quanh đi qua không khỏi nhìn cô thêm mấy lần, tại sao tại sao? Hắn tại sao bức cô đến hít thở không thông mới bằng lòng bỏ qua, cô đã đồng ý vĩnh viễn cũng không rời khỏi hắn, hắn tại sao còn muốn ép sát không tha?

Cô làm sao biết, cô ở bên cạnh Trần Thanh Sở một giây đối với Lục Chu Việt mà nói cũng là đau khổ, cô một mình sống ở Ôn Thành mấy ngày, còn hắn quả thực sống một ngày bằng một năm. Hắn không phải không yên tâm cô, hắn không yên lòng chính là Trần Thanh Sở.

Mấy ngày qua vẫn bình an vô sự, hắn vừa muốn thử phào nhẹ nhõm lại bị phải chuyện này, có lẽ Trần Thanh Sở bị tai nạn xe cộ thật sự do thương tâm quá độ say rượu lái xe, nhưng lại được hắn lợi dụng rất tốt.

Hắn lợi dụng vụ tai nạn xe cộ tranh thủ cô đồng tình cùng thương hại, lợi dụng vụ tai nạn xe cộ này giữ cô bên cạnh người, có lẽ hắn còn có thể thừa cơ hội này nhớ lại chuyện cũ ngọt ngào giữa hắn và cô, thuận tiện nhắc lại một chút hắn không chừa thủ đoạn chia rẽ chuyện bọn họ, hắn dám cam đoan trong lòng cô sẽ lần nữa hận hắn, mấy ngày qua tất cả việc hắn làm đều muốn trôi theo nước chảy.

Nghĩ đến những việc kia trong lòng hắn vô cùng tuyệt vọng, trong lòng giận giữ không khỏi quăng lại một lời tàn nhẫn,

“Được! Hứa Luru Liễm, em thật giỏi!”

Hắn nói tới chỗ này dừng một chút, giọng nói vô cùng tàn nhẫn,

“Có bản lãnh em cứ ở lại bên cạnh hấn cho anh,đời này cũng không trở lại!”

Hấn nói xong liền dứt khoát cúp điện thoại,Hứa Luru Liễm nắm điện thoại đứng ở nơi đó,trong lòng có thật nhiều loại suy nghĩ luân chuyển xông tới đến mức cô rất muốn dùng sức hô to thành tiếng.Không biết sao hấn nói cho cô ở lại bên cạnh Trần Thanh Sở đời này cũng không cần trở về,nghe thật chói tai.

Lục Chu Việt mặt lạnh cúp điện thoại ngã người vấp trong ghế,ngồi lại những lời mình nói ảo não cau mày,nắm lên điện thoại di động gọi cho Trác Thỉnh Phong,bảo hấn đến bệnh viện bắt cô đưa về đây .

Hấn từng nghĩ nghe theo lời Trác Thỉnh Phong,sau cách làm hoàn toàn bất đồng với dự tính hấn làm vậy có thể nói cường bạo bắt người,Trác Thỉnh Phong ở bên kia điện thoại kia nói,

“Ta nói lão Lục này,lần này ngài phải nghe theo chiêu của ta?”

Hấn ôn hoà đáp lại một tiếng,y bảo Trác Thỉnh Phong nói tiếp,bởi vì hiện tại đối với vấn đề của cô hấn không biết dùng thái độ nào đối xử mới chính xác nhất.

Trác Thỉnh Phong hắc hắc cười mờ ám,

“Chiêu này gọi là dục cầm cố túng(vờ tha để bắt thật)!Anh không phải mới ném lời tàn nhẫn cho cô ấy sao? Bất cứ giá nào anh cũng không cần quan tâm đến cô ấy,anh càng quản cô ấy không buông,cô ấy sẽ cảm thấy anh không có cô ấy là không được!”

Hấn mở miệng định nói hấn không thể không quan tâm đến cô,Trác Thỉnh Phong lại nói tiếp,

“Không phải em nói anh,nhưng ngày thường anh đúng quá nuông chiều cô ấy,làm cô ấy quen muốn gì được ấy,nếu là em đã sớm đuổi cô ấy ra cửa !”

Trác Thỉnh Phong ở nơi đó lải nhải lên án,hấn không vui cau mày,

“Cậu nói nhảm nhiều quá rồi đó!”

Cho dù hiện tại bị cô chọc tức gần chết, hấn cũng không chịu người khác nói cô không tốt.

Trác Thỉnh Phong vội vàng đầu hàng,

“Được được rồi,em không nói là được chứ gì,dù sao anh cứ dựa theo lời em mà làm là ok,yên tâm đi nơi này còn có em đây,em sẽ không để cho cái tên họ Trần kia làm ra trò gì nữa!”

Hấn suy nghĩ một chút cảm thấy Trác Thỉnh Phong nói cũng có chút đạo lý,phiên não đồng ý rồi cúp điện thoại.

Hứa Luru Liễm sau khi nghe hấn cúp điện thoại ở bên ngoài hít vài ngum khí bình phục tâm trạng lo lắng của mình,rồi mới xoay người đi tới trong phòng bệnh Trần Thanh Sở,cha mẹ Trần Thanh Sở đã nghe chuyện chạy tới,đang trong phòng bệnh hỏi han ân cần,mẹ Trần đang khỏ sở ngồi ở đó lau nước mắt,

“Thanh Sở,con bị thương thành như vậy, hay là gọi An ——”

“Tiểu Liễm!”

Lời của mẹ Trần còn chưa nói hết ánh mắt Trần Thanh Sở đã phát hiện cô đứng ở cửa,vội vàng lớn tiếng hô một tiếng tên của cô,làm lời mẹ Trần vừa muốn nói ra khỏi miệng liền đề xuống.

Mẹ Trần nhất thời ngậm miệng,mặt không chút thay đổi quay đầu lại nhìn sang Hứa Luru Liễm.Bà vừa rồi vốn muốn nói hay là gọi Anna tới Trung Quốc chăm sóc con, Anna là cô bé bà rất thích,phía sau có gia tộc khổng lồ thì không nói, con bé rất hiểu thuận cơ hồ mỗi tuần đều gọi điện hỏi thăm bà.

Chỉ tiếc con của bà luôn giữ khoảng cách với con bé ,thật không hiểu cô bé trước mắt này rốt cuộc tốt nơi nào,lại có thể làm con bà cùng với Lục Chu Việt Lục thị yêu thương, người đó thậm chí vì có được cô mà không từ thủ đoạn.

Dung mạo thủy mị thì thế nào? Không phải nói hồng nhan họa thủy sao? Mẹ Trần nhìn Hứa Luru Liễm một cái trong lòng thâm suy nghĩ,nếu không phải con trai đã nói rõ mục đích của hấn cho bọn họ nghe,bà đã sớm nhìn sắc mặt cô bé này,dù sao bất kể thế nào bà cũng sẽ không buông tha cho con dâu Anna kia.

Hứa Luru Liễm có chút lúng túng sai bước tới, lễ phép gọi một tiếng,

“Bác trai,bác gái. . . . .”

Mẹ Trần cùng ba Trần không có sắc mặt tốt nhưng cũng không có sắc mặt xấu,thản nhiên đáp một tiếng,mẹ Trần đứng dậy trước,

“Thanh Sở,con phải nghỉ ngơi thật tốt,mẹ với cha con đi về trước,buổi trưa mẹ sẽ làm đồ ăn ngon đưa tới cho con!”

Nói xong hai người liền rời đi, Trần Thanh Sở nhìn thoáng qua cô sau khi nghe điện thoại sắc mặt không được tốt lắm,

“Tiểu Liễm, em tối hôm qua nằm chỗ này một đêm nhất định ngủ không ngon, anh thấy sắc mặt em rất mệt mỏi, bên trong có phòng nghỉ ngơi em cứ vào ngủ một giấc đi!”

Hứa Lưu Liễm miễn cưỡng xé ra nụ cười, lắc đầu,

“Không, em về nhà ngủ, đúng rồi anh muốn ăn món gì, em sẽ ra ngoài mua cho anh một chút?”

“Anh muốn ăn cháo gần trường học chúng ta còn có bánh nướng không vùng!”

Trần Thanh Sở trong mắt tất cả đều mang theo nhớ nhung, khóe mắt cô chưa xót vệt vàng quay người đi,

“Em đi mua cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Em yêu hấn không?

Cô còn chưa đi mấy bước, giọng nói chát chát của Trần Thanh Sở liền từ phía sau truyền đến,

“Tiểu Liễm, em ở lại với anh có phải không?”

Cô ngừng lại bước chân nhưng không quay đầu lại,

“Anh chịu phối hợp để bác sĩ chữa trị sao!”

Sau đó xoay người đi ra ngoài, Trần Thanh Sở kinh ngạc ngó chừng bóng lưng của cô, khuôn mặt có chút tái nhợt xẹt qua một tia vui sướng cùng đau đớn trộn lẫn phức tạp.

Hắn vui sướng vì cô nói hắn chịu để bác sĩ chữa trị đại biểu cô sẽ ở lại, nhưng hắn lại từ mặt nghiêng nhìn xuống của cô cảm giác ra cô ở lại không phải là thật lòng mà bởi vì hắn uy hiếp.

Trong lòng cô đã từ từ không có hắn. Căn nguyên sự thật làm hắn đau đớn, hắn vẫn cho rằng lợi thế lớn nhất để hắn thắng người đàn ông kia chính là tình cảm cô dành cho hắn, nhưng hôm nay ngay cả cái này cũng không có, hắn nên làm gì bây giờ? Nghĩ tới đây tổn thương trong mắt hắn nháy mắt hóa thành mãnh liệt hận thù.

Hứa Lưu Liễm đón xe đi đến trung học đệ nhị cấp bọn họ từng học, trước cửa trường học có một cửa tiệm bán cháo trước sau như một làm ăn phát đạt, lúc này chính là sáng sớm, nhóm lớn học sinh tràn vào trong tiệm ăn điểm tâm, cô đứng trước cửa nhìn người đến người đi không khỏi nhớ lại lúc cô còn học ở đây.

Khi đó bọn họ học ngoại trú, sáng sớm thường xuyên hẹn tại cửa tiệm đó ăn điểm tâm, khoảng thời gian cô ăn mặc tiết kiệm, hắn luôn luôn đến sớm so với cô, quan tâm lấy lòng cô sau đó buộc cô ăn.

Cuộc sống khi đó tinh khiết tốt đẹp cỡ nào, hắn yêu cô, cô cũng yêu hắn đơn giản chân thành tha thiết. Nếu như không phải người kia bỗng nhiên xuất hiện, không phải người đó cố chấp can dự. . . . .

Cô nghĩ tới đây ngực không khỏi đau nhói, vệt vàng hoàn hồn không còn dũng khí tiếp tục suy nghĩ, từ khi gã cho hắn mỗi lần đi qua cô không dám quay đầu lại, vì cô sợ chỉ cần quay đầu lại nhìn sang hình ảnh trước mặt không phải là.

Vệt vàng đi vào trong cửa tiệm mua cháo và bánh nướng không vùng Trần Thanh Sở nói, song một khắc cũng không dám dừng lại nhanh chóng vọt ra, chỉ cần ở đây một giây đối với cô mà nói chính là đau khổ. Thời điểm đứng bên đường chờ đón xe chuẩn bị trở về bệnh viện, đột nhiên có một chiếc thể thao màu xanh ngọc huyền hoàng kết một tiếng ngừng lại trước mặt cô.

“Hứa Lưu Liễm?”

Một giọng nam dễ nghe vang lên, cô từ trong thất thần hoàn hồn vừa nhìn qua không khỏi có chút kinh ngạc,

“Trác hiệu đồng?”

Làm hiệu đồng trung học đệ nhị cấp cô học,cô dĩ nhiên không thể không nhận ra, mà quan trọng là ... Hấn là an hem thật tốt của cái người ở thành phố N.

Trác Thính Phong đem xe dừng ở ven đường,con người dưới kính râm xẹt qua một tia sáng giao hoạt,

“Muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi!”

Trần Thanh Sở nghĩ thế nào làm sao giấu được bọn họ? Lục lão đại quả nhiên anh minh đoán được hấn muốn nhớ lại chỗ nào,nếu không hấn cần gì sáng sớm cố ý làm bộ như vừa đi ngang đây,quả thật bắt được nha đầu này.

Hấn vừa nói vào đề vừa nghiêng người mở ra cửa xe vị trí tay lái phụ,Hứa Luru Liễm vội vàng khoát tay,

“Không cần làm phiền anh tự tôi về cũng được,à không phải sắp đến giờ vào lớp sao,anh nhanh đi vào đi!”

Hứa Luru Liễm không có quên trường học này là của nhà hấn,cho nên cố ý muốn dùng cơ này đuổi hấn đi,không biết tại sao cô thấy không được tự nhiên khi bị anh em tốt của hấn thấy cô mua bữa ăn sáng cho người khác.

Thế nhưng Trác Thính Phong không thuận theo,

“Bọn họ đi học là chuyện của bọn họ không quan hệ đến tôi,cô cũng không phải không biết tôi không có dạy khóa,mau lên đây tôi đưa cô đi!”

Hứa Luru Liễm mắt thấy từ chối không được lăm đành phải kiên trì lên xe,nhưng ngồi sao cũng cảm thấy khó,lúc trước Lục Chu Việt chưa có xuất hiện,Trác Thính Phong đối với chuyện cô và Trần Thanh Sở đều mở một con mắt nhắm một con mắt ,sau khi hấn xuất hiện thì người này luôn cố gắng phân đôi tình yêu của bọn họ, nói gì cấm yêu sớm và vãn vãn,còn nghĩ phải người giám sát bọn họ.

Trác Thính Phong vừa lái xe vừa quay đầu lại có chút kinh ngạc hỏi cô,

“Lục lão đại không phải đã sớm trở về thành phố N sao,tại sao cô không cùng anh ta trở về?”

Hấn không hỏi thì thôi vừa hỏi Hứa Luru Liễm cảm thấy khó chịu,mở mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ,

“Tôi còn có chút việc. . . . .”

“Ồ ờ!”

Trác Thính Phong làm như có thật gật đầu,nhưng ngay sau đó cười nói,

“Lục lão đại thật đúng yên tâm quá rồi,dám để một cô vợ như hoa như ngọc ở chỗ này mà không sợ bị người ta đoạt đi!”

Lời của Trác Thính Phong nghe giống như đang trêu đùa,nhưng nghe vào trong tai Hứa Luru Liễm thì vô cùng chói tai,cô trầm mặc lại không nói lời nào,Trác Thính Phong thấy cô như vậy khóe miệng câu khởi một tia đắc ý cười cười không còn tiếp tục làm khó cô.

Có mấy lời nói đến đó dừng lại là đủ. Hấn tin người thông minh như cô không lý nào không hiểu ý hấn.

Từ trường học của bọn họ đi đến bệnh viện cách một đoạn đường, trong xe Trác Thính Phong không biết mở nhạc giao hưởng tao nhã gì nghe đến Hứa Luru Liễm buồn ngủ, Cô vì bữa trước một đêm ngủ không ngon mà đầu đau như muốn vỡ tung ,không đầy một lát cô thật nghiêng đầu sang một bên ngủ đi.

Trác Thính Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua dáng vẻ ngủ say của cô,khóe miệng vung lên nụ cười lưu manh,giữ chặt tay lái dồn sức xoay tay lái,chiếc xe màu xanh ngọc thay đổi đầu xe hoàn toàn ngược lại hướng bệnh viện chạy thẳng đi. Lúc đi ngang qua thùng rác hấn nhìn thoáng qua trong tay cô ôm bữa ăn sáng,đưa tay cầm tới tiện tay ném vào,Emma,không nên trách hấn tàn nhẫn,những thứ này hoàn toàn làm theo lời Lục lão đại dặn dò.

Khi Hứa Luru Liễm tỉnh phát hiện bản thân đang ngủ trên giường mình,không khỏi kinh ngạc trở mình bò dậy,cô rõ ràng đi mua bữa ăn sáng cho Thanh Sở,tại sao chạy về đây ngủ? Cau mày xoa trán suy nghĩ một chút,mới nhớ tới mình ngồi trên xe Trác Thính Phong ngủ thiếp đi,nhưng hấn tại sao không đánh thức cô,cũng không trải qua sự đồng ý của cô trực tiếp đưa cô về nhà rồi?

Buồn bực cảm điện thoại di động tới mới phát hiện điện thoại di động không biết lúc nào đã bị tắt,thật vất vả mở điện thoại nhìn thời gian cô không khỏi kêu rên một tiếng,lúc cô rời bệnh viện là buổi sáng,lúc này cô đã ngủ thẳng đến xế chiều,vội vã gọi điện thoại cho Trần Thanh Sở,trong máy là một giọng nam xa lạ,

“Cô khỏe chứ,tôi là phụ tá của Trần tổng,hấn hiện tại đang nghỉ ngơi,xin hỏi cô có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì, vậy không làm phiền!”

Cô thở phào nhẹ nhõm vội vàng cúp điện thoại,may là hấn không có bởi vì cô không đưa bữa sáng mà không chịu trị liệu.

Sau khi cúp điện thoại cô lại nằm xuống giường một lát,nhớ tới buổi sáng điện thoại nói chuyện với Lục Chu Việt tan rã trong không vui,không khỏi phiền

nào trở mình, cô thấp thòm bất an không biết hấn sẽ làm gì cô,nhưng cả ngày một chút tin tức hấn cũng không có,cô không khỏi trở mình.

Cô nhìn thời gian đã muộn hấn Trần Thanh Sở đã tỉnh nên gọi điện thoại,có chút ngại ngùng giải thích chuyện ban ngày,Trần Thanh Sở cũng không nói gì,

“Không sao,anh biết em hôm qua em giằng co cả đêm hấn rất mệt!”

Trong điện thoại Trần Thanh Sở quả nhiên nói như vậy nhưng ngón tay nắm điện thoại đi động siết chặt lại, buổi sáng hấn đợi cô hồi lâu cũng không trông thấy người, trong lòng không khỏi dâng lên một loại dự cảm xấu,ngay sau đó gọi điện thoại cho cô thì điện thoại đã tắt. Sau khi nghe ngóng thì biết,cô bị Trác Thỉnh Phong đưa về nhà,hấn lúc đó tức giận ném điện thoại của mình,không cần nghĩ cũng biết nhất định lại là tay chân của người kia,hấn thật đúng là có bản lĩnh đang ở thành phố N, cũng có thể điều khiển hết thảy.

Nghĩ tới đây hấn cố gắng đè bộ ngực không cam chịu,hòa hoãn thanh âm nói,

“Tiểu Liễm,chút nữa em có thể nói chuyện với anh không? Anh ở một mình chỗ này hơi buồn tẻ !”

Hứa Lưu Liễm do dự một chút vẫn đồng ý,bởi vì cô đã có quyết định sáng ngày mai ngồi máy bay trở về thành phố N,cô tối nay đi gặp hấn một mặt nói rõ ràng,sau khi cô đi hấn có muốn trị liệu hay không chính là chuyện của hấn.

Thấy Trần Thanh Sở cô không đợi hấn nói gì liền mở miệng trước,

“Thanh Sở,em hiện tại sắp tốt nghiệp bận rộn viết luận văn, cho nên. . . . em ngày mai sẽ trở về N thành phố,anh tốt nhất nên chữa trị thân thể khỏe mạnh, xí nghiệp Trần thị lớn như vậy,không thể trong thời gian không có ai chống đỡ!”

Trần Thanh Sở lập tức hiểu ý cô,trong mắt nổi lên mất mát cùng u tối,

“Tiểu Liễm,anh hỏi em một câu,em phải thật tình trả lời anh?”

Hứa Lưu Liễm không hiểu nhìn hấn, hấn nhìn đau nhìn cô khó khăn mở miệng,

“Em . . . . Yêu Lục Chu Việt sao?”

Cái chữ Yêu này để cho Hứa Lưu Liễm cứng đờ,trong lòng nổi lên một loại cảm xúc không hiểu nổi,cô sau khi quay đầu tránh né ánh mắt đánh giá của hấn,nói:

“Thanh Sở,bất kể em yêu hay không yêu hấn,em và hấn đã đến tình trạng hiện tại.”

Trong mắt Trần Thanh Sở tuyệt vọng càng đậm,cô đã không có giống lấy trước kia không hề nghĩ ngợi nói không yêu người kia,cô do dự, tránh né,chứng tỏ lòng của cô bắt đầu dần dần hướng về người đàn ông kia! Hấn rũ xuống mắt,giọng nói cô đơn,

“Tiểu Liễm,em đi đi!”

Hứa Lưu Liễm nhìn hấn rũ xuống mặt nghiêng há miệng muốn nói cái gì nhưng cuối cùng một chữ cũng không nói ra,liền xoay người rời đi, thanh âm quyết tuyệt của hấn từ phía sau truyền đến,

“Anh chỉ muốn nói cho em biết một câu,bất kể em yêu hay không yêu hấn,anh cũng sẽ không buông tha cho em!”

Thân hình cô cứng đờ rồi lại bước nhanh hơn vội vã rời đi.

Phụ tá của hấn chờ ở ngoài phòng bệnh đưa cô ra ngoài,không nghĩ đến cô mới vừa đi ra cửa thể nhưng phản phật một đồng lớn ký giả xông đến,hướng về phía cô không ngừng chụp ảnh,cô hét lên cả người theo bản năng xoay người đem mũ áo đang mặc che lại đầu, sau đó giơ tay lên che mặt chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Bọn bè bình thường

Bên tai có thanh âm những ký giả kia truyền đến,

“Vị tiểu thư này,cả ngày hôm nay đều ở truyền bên cạnh Trần tổng,tại sao Trần tổng mượn rượu giải sầu đến nỗi gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng,xin hỏi cô có phải là người làm ngài ấy đau lòng không?”

Hứa Luru Liễm hiện tại đã hoàn toàn lơ mờ, chỉ lo dùng tay vung khỏi bàn tay những ký giả cản trở mình,

“Các người làm gì? Tránh ra! Đừng đụng tôi!”

Cô bình sinh ghét nhất chuyện riêng bị người khác tìm hiểu, cô không biết những người kia tại sao biết những thứ này, tóm lại cô rất chán rất phiền!

“Đừng đụng đừng đụng!”

Phụ tá của Trần Thanh Sở giờ tay lên che chở cô không vui quá lớn.

Không nghĩ đến những ký giả kia lại cho không có lửa làm sao có khói, đuổi theo không ngừng hỏi người phụ tá,

“Vị tiền sinh này là phụ tá trần tổng sao? Đã trẻ thế vị tiểu thư này lại từ bệnh viện ra ngoài mà ngài thì che chở cô ấy, cô ấy nhất định chính là người trong lòng trần tổng?”

“Nghe nói Trần tổng ở trung học đệ nhị cấp có yêu cô gái, là vị tiểu thư này sao?”

“Vị tiểu thư này, các người ở trung học đệ nhị cấp đã từng hẹn hò qua sao, vậy bây giờ Trần tổng một lần nữa theo đuổi cô, cô quen lại với ngài ấy sao?”

Hứa Luru Liễm bị bọn họ hỏi đầu càng lớn, có loại vọng động muốn hét lớn mắng chửi người, khi thời điểm không thể nhịn được nữa, bỗng nhiên từ nơi khác bệnh viện có một chiếc xe màu xanh ngọc chạy tới, Trác Thính Phong quay cửa kính xe xuống hết về phía cô,

“Lên xe!”

Cô nhất thời tựa như thấy cứu tinh qua loa đẩy đám người kia vọt tới bên cạnh xe mở cửa chui vào, Trác Thính Phong chân dưới mãnh liệt nhấc ga, những ký giả kia mặc dù Bát Quái nhưng cũng không dám không muốn sống, vội vàng tránh sang hai bên chừa một con đường cho bọn họ, chiếc xe màu xanh ngọc nhanh như chớp biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Đội tất cả trở lại bình thường, phụ tá của Trần Thanh Sở từ trong túi quần móc ra bao tiền lì xì lần lượt phái cho các ký giả kia hơn nữa cười nói,

“Cám ơn các vị giúp đỡ, hi vọng tới nay tin tức có thể kịp thời phát ra, Trần tổng chúng tôi thật sự rất yêu cô bé này, bọn họ trước kia đã từng thật lòng yêu nhau qua, nhưng bởi vì một số nguyên nhân bất đắc dĩ mà chia tay!”

Hứa Luru Liễm ngồi trong xe Trác Thính Phong như cũ chưa hết hoảng hồn, Trác Thính Phong trước sau như một tâm trạng thật tốt cộng thêm không tìm không phổi,

“Thế nào? Tôi có giống như chân đạp thất thái tường vẫn đến đây cứu cô không?”

Hứa Luru Liễm không nghĩ tới hần dưới tình huống như vậy còn có thể đùa giỡn, vui vẻ trả lại hần một câu,

“Đáng tiếc tôi không phải là Tử Hà tiên tử của anh!”

Trác Thính Phong rất nghiêm túc sửa đúng cô,

“Đúng, cô quả thật không phải là Tử Hà tiên tử của tôi, tôi cũng không phải muốn đến cứu cô, tôi chỉ theo lời Lục lão đại chúng tôi tới, cho nên hần mới là hoàng đế trong lòng cô, còn cô là Tử Hà tiên tử của hần”

Hứa Luru Liễm bị Logic lộn xộn của hần khiến cho đầu đau hơn, một đôi lông mày thanh tú nhíu lại thật chặt, những ký giả này không biết từ đâu xuất hiện, âm ỉ chuyện cô và Trần Thanh Sở trong lúc đó lại không thể giải thích rõ, làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Hần biết rồi lại tức giận thì sao?

Trác Thính Phong giống như nhìn thấu lo lắng của cô, thoải mái mở miệng an ủi cô,

“Đừng lo lắng, chuyện này không ai sẽ tin!”

Hứa Luru Liễm không hiểu được quay đầu nhìn hần, hần vừa lái xe vừa nhếch môi,

“Bởi vì 《 Tô 》 sẽ không báo cáo chuyện này!”

Nghe hần nói Hứa Luru Liễm trong lòng thờ phào nhẹ nhõm một hơi, ở Ôn Thành nhắc tới 《 Tô 》， không người nào không biết không người nào không hiểu, đó là truyền thống có quyền uy nhất Ôn Thành, cũng là tập đoàn truyền thống lớn nhất Ôn Thành, trải qua nó phát tin có 90% độ tin cậy, bất kể chuyện tốt hay chuyện xấu, bất kể về phương diện chính trị hay phương diện văn hóa.

Nói thật ra, nguyên tắc bị 《 Tô 》 nói vô cùng nhuần nhuyễn.

Song đây không phải là chỗ 《 Tô 》 hấp dẫn người ta nhất, 《 Tô 》 là bài chủ chốt là Đại tiểu thư Tô gia_ Tô Thế Viên, xinh đẹp Vô Song và năng lực xuất chúng, sau khi lão gia tử Tô gia trúng gió tê liệt cô liền trở về nước tiếp nhận 《 Tô 》， tuổi còn trẻ tự ngạnh sanh sanh đem truyền thống Tô gia đến vị trí lớn ở Ôn Thành.

Nghĩ tới đây Hứa Lư Liễm không khỏi hoài nghi hỏi Trác Thỉnh Phong,

“Nhưng tại sao anh biết 《 Tô 》 sẽ không phát tin?”

Trác Thỉnh Phong trên mặt khó được xẹt qua một tia lúng túng,

“Bởi vì tôi và Tô Thế Viên là . . . . . bạn!”

Nghe hán là bạn bà chủ 《 Tô 》 Tô Thế Viên,Hứa Lư Liễm mới yên lòng cảm kích nhìn hán,

“Cám ơn anh!”

Trác Thỉnh Phong khó được trầm mặc lại, một lát sau hán mở miệng,

“Để ngửa xảy ra chuyện gì,cô bây giờ đi theo tôi gặp mặt Tô Thế Viên, chỉ cần tờ báo《 Tô 》 nói cô và Trần Thanh Sở không có quan hệ,vậy thì sẽ không ai tin tưởng chuyện đêm nay!”

Hứa Lư Liễm còn chưa kịp phản ứng hán đã nói tiếp,

“Tôi đoán chừng cô sẽ bị đám ký giả kia theo dõi,như vậy đi,tôi nay cô ngủ ở nhà Tô Thế Viên,hành lý của cô sáng mai tôi sẽ đưa cho!”

“Hả?”

Hứa Lư Liễm phản ứng đầu tiên là kinh ngạc mở to miệng,bảo cô ngủ chỗ Tô Thế Viên? Làm ơn đi cô và Tô Thế Viên là hai người xa lạ?

Cho dù cô muốn ở lại nhà người ta,người ta cũng không nhất định chịu cho cô ở,hơn nữa người ta là Đại tiểu thư Tô gia,lại là bà chủ《 Tô 》 ,nhất định vì tên đặc biệt kiêu ngạo đặc biệt ngạo mạn đặc biệt chỉ cao khí ngang này sao.

Trác Thỉnh Phong nhìn nét mặt của cô liền đoán được cô đang suy nghĩ gì, cũng không nói gì nữa chỉ đạp xuống chân ga đi tới mục đích cần đến.

Xe cuối cùng dừng ở một khu dân cư hạng sang,cô sững sờ nhìn Trác Thỉnh Phong cà thè vào cửa,sững sờ nhìn hán thuần thục đem xe dừng ở nhà để xe,cho đến hán đi tới mở cửa xe cho cô,cô còn chưa có phục hồi tinh thần. Hán nói hán và Tô Thế Viên là bạn bè,nhưng như vậy cũng quá quen thuộc đi?

“Anh,anh và Tô Thế Viên quan hệ thế nào?”

Sau khi xuống xe cô từ trước đến giờ không nhiều chuyện cũng không nhin được mở miệng,Trác Thỉnh Phong không kềm chế được sắc mặt nhất thời chìm xuống, cô nhất thời biết điều ngậm miệng không tiếp tục hỏi.

Đưa cô ấy đi từ cửa sau,Hứa Lư Liễm cho rằng Trác Thỉnh Phong sẽ đi vào cùng cô,chứ không nghĩ đến hán ném cho cô một câu liền xoay người rời đi,

“Tôi chợt nhớ còn chút chuyện chưa xử lý tốt,cho nên không thể đi vào cùng cô,tôi đi trước!”

“Ồ ơ,Trác hiệu đồng ——”

Hứa Lư Liễm nhìn bóng lưng hán ẩn vào trong thang máy có chút khản trương hô tên hán, Đại tiểu thư Tô gia là một cô gái lợi hại,cô đúng không biết làm sao đối mặt với cô ấy!

“Con người cô ấy rất dễ thân cận,cô không cần lo lắng!”

Trác Thỉnh Phong cũng không quay đầu lại ném cho cô một câu liền biến mất không thấy bóng,Hứa Lư Liễm ảo não xoay người,chỉ thấy cửa nhà không biết lúc nào được mở ra,một cô gái tóc ngắn tựa tại cửa như có điều suy nghĩ nhìn hướng thang máy.

Hứa Lư Liễm nhất thời không nhận ra cô gái trước mắt trên mặt cùng đáy mắt mang theo nhàn nhạt thương cảm chính là Tô Thế Viên xinh đẹp Vô Song mạnh mẽ vang dội ngày thường trên tạp chí truyền thông,đang lúc cô xuất thần,Tô Thế Viên đã hoàn hồn nhìn cô cười,

“Là Lư Liễm sao?” Hứa Lư Liễm có chút cẩn thận gạt đầu,Tô Thế Viên đi đến kéo tay cô,

“Mau vào đi!”

Hứa Lư Liễm không nghĩ tới Tô Thế Viên đã vậy còn quá bình dị gần gũi,nhất là một câu tự nhiên mới vừa rồi Lư Liễm thoáng cái đã thấy quan hệ hai người được kéo lại rất nhiều,cô cũng không khỏi thả lỏng một chút đi theo phía sau Tô Thế Viên vào phòng.

Căn nhà mấy trăm bãi đất để cho Hứa Lư Liễm chắc lưỡi,tựa hồ cả một tầng lầu đều bị mua lại làm thông,xây thành một tòa nhà rộng rãi và xa hoa,nhưng cho dù căn nhà này lớn như vậy,nhưng mỗi món đồ bên trong đều được bài biện ngay ngắn rõ ràng nhìn ra chủ nhân là một người sạch sẽ và mạch lạc rõ ràng .

“Thay dép đi!”

Tô Thế Viên đưa dép cho cô cất dứt suy nghĩ của cô, cô chỉ lo đánh giá căn nhà này, cũng quên mình còn đứng ở cửa trước, cô có chút lung túng,

“Cám ơn Tô tiểu thư, thật phiền đến cô rồi!”

Tô Thế Viên cười một tiếng,

“Nếu cô không ngại thì cứ gọi tôi là Thế Viên được rồi, Tô tiểu thư Tô tiểu thư quá khách khí đó!”

Hứa Lưu Liễm trong lòng âm thầm thích cô gái xinh đẹp này, cô ấy một chút cũng không giống như cô tưởng tượng loại nhà giàu tiểu thư ngang ngược hoặc nữ cường nhân, ngược lại trên người cô có loại sức quyến rũ làm cho người ta yên tĩnh, tóm lại nhìn thấy sẽ rất thoải mái.

Cô đổi lại dép đi vào, chỉ thấy Tô Thế Viên đã ngồi ở cửa sổ trước máy vi tính, trên sống mũi mang một gọng kính đen về mặt nghiêm túc hoạt động con chuột xem tin tức trên mạng, Hứa Lưu Liễm ngồi xuống đối diện có chút bận tâm nhìn cô.

Một lúc sau Tô Thế Viên mới lấy mắt kiếng lắc mái tóc,

“Chuyện này thật ra thì rất đơn giản, chỉ cần chụp một tấm hình chúng ta đang uống cà phê, tôi đem tấm hình đó post lên mạng, sau đó nói: Người trong cuộc tự mình làm sáng tỏ với bà chủ 《 Tô 》, cô và Trần tổng chẳng qua là bạn bè bình thường, cho dù trước kia từng gặp gỡ qua hiện tại chỉ là bạn bè bình thường, sau này cũng vậy. Lấy quyền uy《 Tô 》của chúng ta, lấy quyền uy của tôi, tôi tin chắc sẽ không ai tin những chuyện này!”

Tô Thế Viên sau khi nói xong lại thâm sâu nhìn sang cô,

“Bất quá Lưu Liễm này, cô có thể xem hần là bạn bình thường sao? Cô phải biết rằng, một khi 《 Tô 》 phát tin tức ra ngoài, 90% mọi người sẽ tin tưởng thật sự, cô sau này không nên đẩy đá đập chân mình!”

Cô có thể xem hần là bạn bình thường sao? Tô Thế Viên nói trắng ra khiến Hứa Lưu Liễm trong lòng đau đớn, về chuyện Trần Thanh Sở Hứa Lưu Liễm rõ ràng không nói gì với cô, rõ ràng hai người bọn họ tối nay là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cô nhìn một cái liền hiểu rõ tất cả.

Một lúc sau cô dùng sức gạt đầu giường mắt kiên quyết nhìn về phía Tô Thế Viên,

“Được! Cứ làm theo lời cô nói!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Ba người phụ nữ

Tô Thế Viên ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về phía cô như muốn nhìn thấu trong lòng cô, Hứa Lưu Liễm nhẹ nhàng quay đầu thờ dài, không thể không nghe thấy lâm lâm nói,

“Thế Viên, cứ như vậy đi, cứ làm theo lời cô nói . . . . .”

Nếu không còn có thể như thế nào? Cô không ngốc, cô đã mơ hồ phát giác buổi tối này hơi kỳ lạ, chuyện cô đến bệnh viện chỉ có Trần Thanh Sở và người bên cạnh hần biết, làm sao cô vừa ra tới liền bị ký giả chụp hình? Sợ hần biết được trước đã thông báo ký giả.

Nghĩ tới đây lòng cô có chút chua xót, mục đích của Trần Thanh Sở cô ít nhiều cũng đoán được, hần muốn mượn thủ đoạn này khiến Lục Chu Việt đau, khiến Lục Chu Việt khó xử mà thôi, nhưng hần có nghĩ tới cảm nhận người trong cuộc như cô không? Thanh Sở, anh thật có giống như ngoài miệng anh nói yêu em không?

“Được! Cứ vậy đi”

Tô Thế Viên dứt khoát trả lời, sau đó đứng dậy đi lấy máy ảnh, tìm một góc độ tốt, hai người ngồi mặt đối mặt, trước mặt đặt một ly cà phê lượn lờ bốc hơi nóng .

Đèn chớp lóe sáng, Hứa Lưu Liễm mở rộng tầm mắt không có nhìn ống kính mà nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, cô không biết nhà này có mấy tầng, tóm lại cực cao, xuyên thấu cửa sổ khổng lồ cơ hồ có thể quan sát cảnh đêm cả thành phố Ôn Thành, cô không biết Tô Thế Viên tại sao chọn một nơi thế này ở lại, cô chỉ cảm thấy ở độ cao này cảm giác thật cô độc.

Hình chụp đẹp, Tô Thế Viên cầm máy ảnh tới đem hình truyền tới trên máy vi tính, trong hình Hứa Lưu Liễm chỉ có một mặt nghiêng, Tô Thế Viên thì cúi đầu ưu nhã ním môi cả phê, tình trạng giữa hai người cực kỳ giống người đang tâm sự và người lắng nghe.

Tô Thế Viên đeo lên mắt kính chuyên chú ngó chừng màn ảnh máy tính mười ngón tay nhanh chóng bay múa trên bàn phím,cuối cùng con chuột dừng ở hòm thư gửi đi, cô nheo lại mắt thấy người ngồi đối diện như cũ nghiêng đầu nhìn bóng đèn bên ngoài,không chút do dự nhấn xuống con chuột,nhìn trên màn ảnh hiện lên bốn chữ gửi đi thành công,cô tựa vào trên ghế phun ra hai chữ,

“Làm xong!”

Cô vừa mới đem bưu kiện phát đến chủ bút« Tô ,sáng mai tin tức này sẽ xuất hiện ở trang đầu đề« Tô 》 ,từ trước đến giờ cô đều cho ra bài báo chân thật nhất,bởi vậy không thể tồn tại mấy may dối trá hoặc nói dối.

Cũng tỷ như Hứa Lưu Liễm,mới vừa rồi cô lần nữa hỏi cô ấy quyết định ra sao,chính là muốn theo dõi trong lòng cô muốn như thế nào ,nếu cô không nỡ chỉ làm bạn bình thường với Trần Thanh Sở,thì cho dù Lục Chu Việt hay Trác Thỉnh Phong bạn bè của cô đi nữa,cô cũng không thể vận vẹo sự thật phát tin tức kia ra. Rất may mắn,trong mắt cô ấy thấy được cô thất vọng về Trần Thanh Sở .

Hứa Lưu Liễm quay đầu lại nhìn biểu tình trên mặt Tô Thế Viên,đột nhiên cảm giác được cô là một cô gái thật tình,cô nhìn cô ấy nhếch môi cười buồn,

“Thế Viên,tôi thật hâm mộ cô,có thể bình tĩnh và lý trí xử lý bất cứ chuyện gì!”

Tô Thế Viên khép lại máy tính rũ mắt xuống ním môi cà phê,

“Một ngày nào đó cô cũng sẽ làm được,kinh nghiệm và đau khổ sẽ làm cô nhìn thấu tất cả!”

Có càng nhiều giao ra cũng càng nhiều,đây là chuyện thực mãi mãi không thay đổi,không có ai biết phía sau cô giao ra bao nhiêu máu và nước mắt.

Hứa Lưu Liễm hốc mắt có chút uрон ướt,

“Tôi vẫn cho tôi là người máu lạnh và quyết đoán,nhưng trong chuyện Trần Thanh Sở tôi thủy chung lẻ mề, thủy chung không chịu đổi mặt anh ấy đã thay đổi, không chịu đổi mặt anh ấy ít nhiều lợi dụng mình,thủy chung không chịu đổi mặt hiện tại chúng tôi hoàn toàn thay đổi . . . . .”

Tô Thế Viên đứng dậy,trong mắt nhanh chóng xẹt qua một chút đau đớn,

“Lưu Liễm,có người yêu cô hơn nữa cam tâm tình nguyện cho cô một gia đình,đó là một loại phúc khí cô phải biết giữ gìn. Sớm đi ngủ đi,không phải cô ngày mai còn phải trở về thành phố N? “

Cô nói xong liền bưng cà phê xoay người rời đi, trong thanh âm có nói không ra lời cô đơn,

“Nơi này có rất nhiều phòng ngủ,cô có thể tùy ý lựa chọn một phòng!”

Hứa Lưu Liễm không biết cô ấy tại sao đột nhiên thương cảm mà tốt nhất cũng không nên hỏi nhiều,liền chọn một phòng ngủ gần đây đi vào. Gian phòng bài trí rất phù hợp phong cách khẩu vị của cô,các cô là loại người làm thiết kế nên đối với bất luận chuyện gì cũng tràn đầy học hỏi,nhưng nơi này lại làm cho cô nói không ra lời không hài lòng.

Nhưng cho dù ở hoàn cảnh ưu nhĩ an tĩnh như vậy,nhưng cô lần qua lộn lại ngủ không được,cầm qua điện thoại di động đến xem nhiều lần mà không có tin nhắn của hắn, cũng không có điện thoại của hắn,cô có chút thấp thỏm, lần này. . . . . cô không phải gây đại họa rồi chứ?

Muốn gọi điện cho hắn,lại nghĩ đã trễ thế này hắn có lẽ đã nghỉ ngơi,dù sao sáng ngày mai cô sẽ trở về nên bỏ ý định liên lạc với hắn.

Mới vừa tính ngủ điện thoại di động lại vang lên,cô vội vàng bò dậy,kết quả người gọi đến không phải hắn mà là Trần Thanh Sở.Cô chưa bao giờ giống giờ khắc này không muốn đón điện thoại của Trần Thanh Sở ,ngồi im ở chỗ đó để điện thoại di động tùy ý vang lên.

Cho rằng không nghe hắn sẽ buông tha,kết quả hắn vẫn không buông tha gọi mãi đến,cô nghĩ tới Tô Thế Viên còn phải nghỉ ngơi,dành phải nhận,gọng Trần Thanh Sở tất cả đều là lo lắng,

“Tiểu Liễm,em hiện tại ở nơi đâu? Chuyện tối nay ——”

Trần Thanh Sở còn chưa nói hết cô đã hồ hững cắt đứt lời hắn,

“Thanh Sở,anh cái gì cũng đừng nói,em hiện tại rất tốt anh không cần lo lắng. Đã muộn rồi em muốn ngủ!”

“Tiểu Liễm! Tiểu Liễm ——”

Trần Thanh Sở còn đang nói bên kia,cô bên đây trực tiếp cúp điện thoại,sau đó tắt điện thoại.

Thanh Sở,anh là người em đợi chờ cũng là người em chấp nhất.

*

Ngày thứ hai cô rời giường phát hiện Tô Thế Viên thế nhưng đã làm một bàn ăn sáng,cô cả kinh đứng ở đằng kia hồi lâu cũng không có hoàn hồn,Tô Thế Viên đã ngồi xuống ở trước bàn ăn nhìn cô cười nhạt,

“Rất giật mình sao?”

Hứa Lưu Liễm ý thức được mình thất lễ có chút lúng túng nói cảm ơn liền ngồi xuống. Tô Thế Viên là thiên kim đại tiểu thư tại sao có thể nấu cơm? Ấn tượng cô về Tô Thế Viên không khỏi tốt thêm mấy phần, không trách được cô sống trong căn hộ lớn thế nhưng không có một người nào, không có một người giúp việc ở đây.

Tô Thế Viên tay nghề rất tốt, Hứa Lưu Liễm bởi vì chuyện ngày hôm qua mà tâm trạng buồn bực giờ không khỏi ăn nhiều một chút, cô vừa ăn trong lòng vừa trầm suy nghĩ, không biết là người đàn ông dạng gì có thể may mắn lấy được một cô gái hoàn mỹ và ưu tú thế, tình nguyện bỏ nghề về nhà nấu canh.

Mới vừa ăn xong điểm tâm chuông cửa liền vang lên, Hứa Lưu Liễm đi mở cửa, cô cho rằng Trác Thánh Phong vội tới đưa hành lý cho mình, không nghĩ tới người đến lại là Hạ Vi Lương. Hạ Vi Lương đứng ở cửa nhìn cô nhếch miệng cười một tiếng.

“Chào, tôi giúp hiệu đồng chúng ta người gặp người thích hoa gặp hoa nở, tôi đưa hành lý cho cậu!”

Hứa Lưu Liễm liếc cô một cái, Hạ Vi Lương dò vào đầu mở một đôi mắt to tròn kinh ngạc đánh giá căn phòng xa hoa,

“Emma, đây chính là khu nhà cấp cao trong truyền thuyết sao, không được không được tớ phải đánh giá một chút, để sau này có thể dùng trong tiểu thuyết!”

“Không bằng đổi giày đi vào đánh giá chút ha!” Lời Hạ Vi Lương cứng rắn đi xuống, một giọng nữ trong trẻo đã vang lên dọa Hạ Vi Lương nhảy sang bên, cô định thần nhìn lại mỹ nữ từ bên trong đi ra, miệng mở thật lâu cũng không khép được,

“Tô Tô Tô. . . . .”

Emma, Trác hiệu đồng chỉ nói địa chỉ để tôi đưa hành lý đến Lưu Liễm, chứ không nói nhà này là của thần tượng cô nha bà chủ Tô Thế Viên của 《 Tô 》. Phải biết rằng làm một người bán chữ mà sống, thì trời sanh đối với mấy người cầm đầu tập đoàn tràn đầy sùng bái, nhất là nghe nói Tô Thế Viên hành văn rất giỏi, nhiều bài rất tốt của 《 Tô 》 đều do cô ấy viết.

Hứa Lưu Liễm nhìn thấy Hạ Vi Lương ngạc nhiên đã tập mãi thành thói quen, kéo cô qua một bên vội giới thiệu cho Tô Thế Viên,

“Thế Viên, đây là bạn tốt của tôi, Hạ Vi Lương!”

Tô Thế Viên rất hòa khí cười vươn tay ra,

“Chào, Tô Thế Viên!”

Hạ Vi Lương lúng túng, vội vàng vươn tay ra kích động lau mấy cái trên người,

“Chào cô cô khỏe chứ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, cô là thần tượng của tôi, tôi. . . . .”

Hứa Lưu Liễm khước miệng co giật đưa tay xoa trán, cô có thể nói mình không có người bạn tầm thường thế không. Tô Thế Viên thì thấy Hạ Vi Lương động tác khá ái khôi hài khước miệng khẽ nhưng cao

“Rất khỏe?”

Hạ Vi Lương không nghĩ tới nhìn Tô Thế Viên như cao cao tại thượng lại có thể trêu chọc cô, sùng sốt một chút sau phát điên nắm chặt hai đấm kháng nghị,

“Ồ ơ, Tô tổng, cô quá hài hước!”

Tô Thế Viên không chút khách khí cất tiếng cười to lên, Hứa Lưu Liễm và Hạ Vi Lương cũng cười theo, các cô cũng không nghĩ đến Tô Thế Viên lại là một cô gái bình dị gần gũi và không mất khả ái.

Chiếm được Tô Thế Viên đồng ý, Hạ Vi Lương liền đổi giày vào nhà nghiên cứu khu nhà cấp cao chỉ thấy trong TV, thậm chí còn cầm lấy bút ký xuống, Tô Thế Viên lại càng kiên nhẫn giảng giải lại lịch mỗi món đồ cho cô, thậm chí ngay cả một ly cà phê cũng không bỏ qua cho.

Hạ Vi Lương hưng phấn đến thét chói tai,

Hứa Lưu Liễm lần nữa đảo cặp mắt trắng dã, lạnh lạnh nói,

“Không đi nữa sao, không đi nữa tớ cần không nổi phi cơ liễu!”

“Ồ ơ!”

Hạ Vi Lương vội vàng ngừng lại việc ghi chép, trịnh trọng nói,

“Thiếu chút quên đi chuyện chính, nếu hôm nay cậu không thể quay về nữa, lão Lục nhà cậu đoán chừng sẽ lột da tớ, nhìn xem cậu đã gây họa gì nha!”

Không biết ở đây bao nhiêu tầng lầu nhưng Hứa Lư Liễm rất muốn nắm cô lên rồi ném xuống, cô ấy tại sao tự vạch áo cho người xem lưng, có ý làm cô khó xử có phải không.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Đi công tác nửa tháng

Tô Thế Viên cười đưa hai cô ra cửa, đến cửa cô như chợt nhớ tới cái gì hỏi Hạ Vi Lương,

“Cô viết lách trên mạng?”

“Đúng đúng, bút danh của tôi là Hạ Vi Lương, hắc hắc!”

Hạ Vi Lương hai mắt sáng lên, chỉ cần nhắc tới mã tự cô sẽ thật hưng phấn, hận không được nói không ngừng với đối phương.

Tô Thế Viên nghịch ngợm trừng mắt nhìn,

“Hôm nào có thời gian, tôi sẽ đọc một chút tác phẩm lớn của cô!”

Hạ Vi Lương thần bí hề hề kéo Tô Thế Viên sang một bên nhỏ giọng nói,

“Tôi gần đây đang định viết chuyện của tiểu Liễm và lão Lục nhà cô ấy, cô phải thay tôi giữ bí mật Hmm, tôi trước kia chỉ nói giỡn với cô ấy muốn viết, nếu đề cô ấy biết tôi viết thật tôi sẽ chết chắc! “

Tô Thế Viên phụt một tiếng bật cười, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn Hứa Lư Liễm khuôn mặt buồn bực nhìn hai cô nói thầm, giờ tay lên vỗ vỗ đầu vai Hạ Vi Lương,

“Ừm, viết thật tốt, viết xong tôi sẽ ủng hộ ra sách!”

“A aa a a aa? Thật không thật không?”

Hạ Vi Lương phát ra một tiếng thét chói tai rung trời động, Hứa Lư Liễm bị làm cho sợ đến cả người run rẩy, Tô Thế Viên vẻ mặt thật tình,

“Đương nhiên là thật, điều kiện đầu tiên cô phải viết thật tốt mới được!”

Hạ Vi Lương kích động nắm bàn tay Tô Thế Viên

“Tô tổng, cô yên tâm cô yên tâm, tôi dù có liều mạng già này cũng sẽ viết xong!”

Nhìn chữ mình viết được in thành sách là giấc mộng trong cuộc đời viết lách của cô.

Hứa Lư Liễm nhìn Hạ Vi Lương ủng Tô Thế Viên trò chuyện không dứt, không đi nữa cô thật cảm không nổi mấy bay, nói thật không biết tại sao, lúc nhìn sang hai người kia nói chuyện đột nhiên có loại dự cảm xấu sống lưng cô không khỏi lạnh run.

Bên kia Hạ Vi Lương nhìn cô đã sắp nổi dóa vội vàng nói lời từ biệt với Tô Thế Viên, đi đến giúp cô kéo hành lý xông ra ngoài. Hạ Vi Lương mở máy xe F0 đưa cô đến phi trường, dọc theo đường đi Hạ Vi Lương dường như vô cùng hưng phấn, có một lần đem tốc độ xe đến điểm cao nhất, phải biết rằng xe F0 tốc độ nhanh như đi trên mây, Hứa Lư Liễm bị làm cho sợ đến liên tiếp bảo cô chậm lại chậm lại, cô lúc này mới giảm xuống.

Hứa Lư Liễm chưa hết hoảng hồn nắm đỉnh đầu tay, tức giận hỏi cô,

“Hạ Vi Lương, cậu mới nói gì với Tô Thế Viên mà hưng phấn như thế?”

“Bí mật Hmm!”

Hạ Vi Lương vừa nói vào đề vừa mở âm nhạc trong xe, một trận âm nhạc sôi nổi lại vang lên, Hứa Lư Liễm không khỏi cau mày, đã nghe Hạ Vi Lương theo âm nhạc rung đùi đắc ý hát lên,

“Em là áng mây xa vời đẹp nhất của anh, để cho anh hết lòng giữ em ở lại. ....”

Hạ Vi Lương gần đây thật lợi hại, thường xuyên đợi đến nửa đêm cũng không viết ra được một chữ, nhưng vừa viết chỉ phải dùng thần khúc mạnh mẽ nhắc tới. Hứa Lư Liễm tâm trạng vốn rất phiền muộn, hôm nay thấy tâm trạng cô tốt hưng phấn đến thành dạng này không khỏi đưa tay qua bóp một

tiếng tắt nhạc đi.

Hạ Vi Lương tốt tính quay đầu lại nhìn cô một cái, sau đó lắc đầu,

“Hừm,thế giới tuyệt đẹp thế mà cậu lại gắt gỏng, không tốt, không tốt!”

Hứa Luru Liễm liếc cô một cái,

“Tuyệt đẹp cái đầu cậu!”

Không biết trở lại thành phố N cô sẽ bị trừng phạt cuồng phong bão táp thế nào đây,còn ở đằng kia mà thế giới tuyệt đẹp.Cô có đôi khi rất hâm mộ Hạ Vi Lương, luôn có thể cười không quan tâm đến chuyện gì.

Hạ Vi Lương quay đầu lại nhìn cô sau không nói thêm gì nữa. Đến phi trường,hai người luru luyện không rời tạm biệt, Hạ Vi Lương sau khi tiễn cô xé chiều cũng ngồi xe lửa đi về thành phố mình đang học, các cô lại mất một thời gian thật dài không thể thấy mặt,chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy thương cảm.

Nhất là Hạ Vi Lương còn một chủ nhân tuyệt hảo,ôm cô nước mắt ràn rụa nói,

” Luru Liễm,cậu nhất định sẽ hạnh phúc !”

Hứa Luru Liễm hốc mắt cũng đỏ lên vội vàng đẩy ra cô,

“Cậu cũng nên chăm sóc tốt mình,thân thể cậu thế kia đừng cứ mãi thức đêm!”

“Hiểu được hiểu được,vội vàng vào đi thôi,nếu không thật cần không nổi!”

Hạ Vi Lương hít hít lỗ mũi đẩy cô vào nơi kiểm tra.

Máy bay đáp xuống thành phố N,cô mở điện thoại nhận được tin Hạ Vi Lương gửi đến,nói chuyện tối hôm qua Tô Thế Viên đã giải quyết rất tốt,bảo cô không nên vì phiền lòng chuyện đó hãy sống thật tốt với lão Lục.

Cô vội vàng tìm một phòng Net,quả nhiên thấy bình luận phía dưới đều nói tin tưởng tin tức của《 Tô 》 ,hon nữa tin tưởng lời Tô Thế Viên nói,cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, cùng lúc đó Ôn Thành, Trần Thanh Sở còn đang ở bệnh viện nhìn tờ báo kia không khỏi lửa giận ngút đầy ngã Laptop phụ tá đưa đến. Hắn không nghĩ tới bọn người Lục Chu Việt lại có giao tình với Tô Thế Viên!

*

Hứa Luru Liễm từ phòng Net ra ngoài liền gọi xe trở về biệt thự Lan Đình, không có báo tin cho hắn nên không có tài xế tới đón cô. Tần tỷ thấy cô trở lại trên mặt xẹt qua một tia chán nản,

“Ai nha phu nhân, cô tại sao không trở về sớm mấy phút đồng hồ,Lục tiên sinh mới vừa trở lại dọn dẹp hành lý, nói muốn đi Pháp công tác nửa tháng!”

Cô thoáng cái lơ mờ,gợi lên hành lý đứng ở đằng kia thật lâu phản ứng không kịp lời Tần tỷ vừa nói .Cô ngồi trên máy bay dọc theo đường đi đã tưởng tượng ra các lời hắn có thể nói,hoặc có thể làm chuyện gì cùng với về mặt tức giận ,duy nhất không nghĩ tới chính là hắn âm thầm đi công tác,hon nữa đi cái nửa tháng.

“Phu nhân? Phu nhân?”

Tần tỷ thấy cô thất thần liền ân cần gọi cô,

“Nếu không tôi lập tức gọi điện thoại cho tiên sinh,ngài ấy mới vừa đi không bao lâu,lúc này hắn còn thời đi về một chuyến!”

Cô rũ xuống mắt che dấu cảm xúc không biết tên trong mắt,

“Không cần, làm lỡ chuyến đi không hay lắm!”

Sau đó liền kéo hành lý trở về phòng ngủ,trong phòng ngủ có nồng nặc mùi khói thuốc,là loại thuốc hắn thường xuyên hút,chứng minh hắn quả thật mới vừa đi không lâu,cô nén chua chát trong lòng đi tới cửa sổ mở ra. Trên ban công gió thật to,cô đứng đó nhắm hai mắt hóng gió,cho đến hơi thở dần dần khoan khoái mới xoay người trở về phòng ngủ.

Bên ngoài khu nhà cao cấp có một chiếc xe màu đen lẳng lẳng đậu ở chỗ này,Lục Chu Việt ngồi phía sau nhìn qua cửa thủy tinh màu nâu chăm chú nhìn người trên ban công, buổi sáng hắn nhận được điện thoại của Trác Thỉnh Phong , biết được cô sáng hôm nay ngồi máy bay trở lại, hắn vốn muốn đến phi trường đón cô, nhưng lại nghĩ tới lời Trác Thỉnh Phong nói “đục cảm cổ tưng”, lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua của Trần Thanh Sở, hắn đành dốc lòng sang Pháp công tác nửa tháng.

“Lục tổng,không đi nữa sẽ tới không kịp!”

Tài xế ngồi đằng trước liếc mắt nhìn thời gian,quay đầu lại nhắc nhở hắn,hắn cắn răng một cái quay đầu lại lạnh lùng phân phó,

“Lái xe!”

“Dạ!”

Tài xế kính cẩn lên tiếng,giảm chân ga xe màu đen không tiếng động biến mất cách đó không xa.Lục Chu Việt âm thầm nắm chắc hai tay, nhin vọng động mình muốn trở về. Hứa Luru Liễm mặc dù biết hẳn phải ra khỏi nước nửa tháng,nhưng cô không nghĩ tới hẳn đi công tác nửa tháng ngay cả một chút tin tức cũng không có, không gọi điện thoại điện thoại cho cô,cũng không có gửi tin nhắn cho cô,cũng chưa từng gọi điện cho Tần tỷ nói gì với cô,hắn thoảng cái giống như bốc hơi, cô thậm chí cảm giác mình hiện tại ở nhà hẳn, gả cho hẳn trở thành người phụ nữ của hẳn đều chỉ là ảo cảnh trong mơ.

Nói thật vừa bắt đầu mấy ngày đó cô thật đúng không quen,ngày thường được hẳn nuông chiều bỗng nhiên bị lạnh nhạt,mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển thật quá lớn. Bất quá mấy ngày sau cũng dần dần quen,đội thêm mấy ngày nữa không khỏi nổi giận,hắn đang chiến tranh lạnh với cô sao ?

Cô nhớ tới hẳn ban đầu tàn bạo nói: Có bản lĩnh cô hãy ở lại bên cạnh người kia,vĩnh viễn không cần trở lại. Cô cảm thấy hiện tại lời này cũng rất hợp thích với hẳn : Có bản lĩnh hẳn cứ sống ở Pháp, cả đời cũng đừng trở lại!

Mấy ngày tiếp theo cô còn có chuyện rất quan trọng,nên hòa tan một chút tâm trạng nóng nảy của mình,đó chính là đi thử việc. Cô lúc trước có gửi mấy phân sơ lược lý lịch,lúc ấy chẳng qua ôm chút ước mơ ,không nghĩ tới cô thế nhưng nhận được điện thoại nhân viên Thân Viễn, nói muốn cô đi phỏng vấn làm phụ tá Tổng kinh lý.

Cô kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên,mặc dù cô chuyên nghiệp nhất chỉ có thể tìm công việc văn chức,nhưng có thể đi vào Thân Viễn đây chính là vô cùng may mắn,nhất đối với một người mới vừa tốt nghiệp hoàn toàn không có kinh nghiệm làm việc như cô,đúng là trời cao phù hộ.

Bởi vì công ty Thân Viễn là nơi nổi tiếng nhất thành phố N,ba năm trước đây nó ở một đê thành phố N quật khởi,sau đó nhanh chóng phát triển ,nghe nói toàn dựa vào vị tổng giám đốc thầy bí kia,nếu như làm phụ tá cho hẳn tiền lương nhất định sẽ rất cao.

Thân Viễn không hổ là công ty lớn,phòng vấn cũng phải qua mấy vòng,thời điểm cuối cùng chỉ còn lại có cô và hai cô gái khác,sau khi phỏng vấn quyền quyết định cuối cùng ở trong tay tổng giám đốc,nhưng tổng giám đốc của bọn họ mấy ngày qua đi công tác phải đợi hẳn trở lại mới có thể quyết định,nên bọn họ bảo các cô về nhà chờ tin tức.

Đến lúc tối Hứa Luru Liễm lên Net chat với Hạ Vi Lương hỏi lâu rồi tắm rửa sạch sẽ tính ngủ, ai biết lúc tắm rửa xong trùm khăn tắm đi ra thì thấy hẳn kéo hành lý vào phòng ngủ, khuôn mặt cương nghị có chút mệt mỏi.

Cô ngăn người nghĩ thầm, hẳn không phải đi công tác nửa tháng sao? Bây giờ dường như chưa tới,tại sao lại trở về nhà?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Chúc em nhiều may mắn

Ngay lúc cô thất thần,hắn đã bỏ lại hành lý cất bước đi về phía cô,giao tay vén cầm cô lên,ngiêng người tới gần cô cô hít hà, sau đó hài lòng gật đầu,

“Rất tốt! Đã tắm xong đang chờ anh sao?”

Hứa Luru Liễm lúng túng đẩy tay hẳn,

“Anh nói bậy gì đấy!”

Nếu cô sớm biết hẳn hôm nay trở lại cô sẽ tuyệt đối không tắm.

Lục Chu Việt hai tay chống ở đỉnh đầu cô đem cô giam cầm trên vách tường,nghiến răng nghiền lợi hừ lạnh,

“Hứa Luru Liễm,em còn biết về sao?”

Hứa Luru Liễm không nghĩ tới chuyện qua hơn nửa tháng,hắn vẫn nhắc đến chuyện ấy.Bất quá nếu mấy ngày hôm trước cô vừa trở về hẳn nói cũng được, hiện tại hẳn hơn nửa tháng bất vô âm tín mới nhắc lại,đúng không thể nói nổi?

Cho nên cô lập tức nín lấy khăn tắm trên người mình không chút khách khí phản bác hẳn,

“Ồ, Lục lão sư,hiện tại lời này nên do em nói với thầy nha,thầy vừa đi công tác bên Pháp nửa tháng,thầy còn biết trở về sao?”

Lục Chu Việt không giận nheo một đôi con ngươi đen như mực ngó chừng cô,Hứa Luru Liễm vừa bắt đầu vẫn bực bội nhìn thẳng hẳn,sau lại không biết

sao càng ngày càng cảm thấy chột dạ, ánh mắt không khỏi bắt đầu tránh né, hẳn lúc này mới mở miệng,

“Em trách anh?”

Cô cảm môi mở mắt không nói lời nào, cô trách hẳn thì thế nào? Cô bắt quá ở thành phố N với Trần Thanh Sở một ngày mà thôi, còn hẳn hơn nửa tháng không có trở về nhà.

Lục Chu Việt không cho phép cô trốn tránh, gờ tay lên chặn ngang xoay đầu cô lại ép cô nhìn thẳng vào hẳn,

“Vậy em có nghĩ tới, em để anh một mình ở chỗ này, còn mình thì ở Ôn Thành với Trần Thanh Sở, anh sẽ có cảm giác gì?”

Cô chỉ cảm thấy ngực bị đè nén không phản bác được, muốn dời ánh mắt sang nơi khác hẳn không cho phép, chỉ có thể thẳng tắp nhìn vào mắt hẳn, cô từ trong mắt hẳn thấy bản thân thất kinh, từ trong mắt hẳn thấy đau đớn rành rành, hẳn cơ hồ đang gào thét,

“Anh hằng đêm trần trọc trở mình không thể ngủ em biết không? Lòng anh như bị dao cắt tê tâm liệt phế em biết không? Không, em vĩnh viễn sẽ không hiểu những cảm giác này, em là cô gái không tìm không phôi!”

Thời điểm hẳn đau khổ ném ra câu nói sau cùng đầu mũi Hứa Lư Diễm chưa xót thiếu chút nữa khóc lên, nhìn về phía hẳn trong ánh mắt cô mang theo chút ít cầu khẩn xin hẳn đừng nói nữa, hẳn nói trong lòng cô khó chịu đau đớn hơn.

Lục Chu Việt là người rất khôn khéo, lập tức nhìn thấu cảm xúc trong mắt kia là cầu khẩn là xin lỗi, dù sao hẳn yêu cầu cũng không nhiều, chỉ cần cô biết đã rất tốt. Liền buông cô ra lạnh lùng nói,

“Cho dù em hiện tại thừa nhận vừa rồi em chất vấn anh là do em ghen, cho dù em hiện tại nói xin lỗi, cũng đền bù không được chuyện em làm với tên tiểu tử kia!”

Hứa Lư Liễm mở miệng muốn nói gì, hẳn trực tiếp tàn bạo ném cho cô một câu,

“Để xem lát nữa anh làm sao trừng phạt em!”

Sau đó cất bước đi vào phòng tắm, Hứa Lư Liễm tức giận dậm chân tại chỗ, trong lòng cô có xin lỗi nhưng làm gì có ghen, hẳn không phải quá tự cao chứ, đem toàn bộ suy nghĩ của mình áp đặt cho người khác, còn không cho người khác cơ hội cãi lại.

Nghe trong phòng tắm truyền đến ào ào tiếng nước chảy, nhớ tới lời bá đạo hẳn vừa nói, cúi đầu nhìn một chút đáng về mình bây giờ, cô không khỏi buồn bực nhào tới trên mặt giường lớn, kéo chăn tới che kín mình trên giường qua lại lăn nhiều vòng.

Tiếp theo hẳn muốn làm gì cô dĩ nhiên biết, nhưng tại sao đột nhiên cảm giác bất an lên, cảm thấy đỏ mặt, đây đâu phải lần đầu tiên, tại sao so với lần đầu tiên còn khấn trương hơn, cô rốt cuộc không được tự nhiên cái gì nhà?

Cô còn tại đẳng kia lăn qua lăn lại, bên cạnh giường hẹp bỗng nhiên lún xuống, một đôi bàn tay to chế trụ cô không an phận, nụ cười của hẳn cách chặn truyền vào trong tai,

“Em tính cả đêm đem mình cuốn trong chăn sao? Hay nói đây là phương thức em cự tuyệt anh?”

Cô bọc chăn nằm im không động đậy, hẳn bắt đầu đưa tay tới vén chăn,

“Nếu như không muốn có thể nói thẳng, dẫu ở bên trong oi bức làm hư thì sao nha?”

Hắn nói trắng ra, cô xấu hổ càng thêm không muốn ra ngoài đối mặt, cứ như cũ nằm úp sấp không động đậy, hẳn hờ hững nói.

“Được rồi, đừng giả bộ ngu! Dù giả bộ ra sao cũng trốn không thoát đâu!”

Lời của hẳn cứng rắn đi ra, cô liền cảm thấy chán mèn bọc người cô bị người dùng lực kéo, cô trực tiếp sợ hãi kêu một tiếng ngã vào trong lòng ngực nóng bỏng, hơn nữa còn ở tư thế nằm úp sấp, điểm chết người chính là trên người hẳn không có vật gì.

Cô lúng túng tay chân luống cuống muốn đứng dậy, có chút hối hận cách làm hờ hững của mình với hẳn, hẳn dĩ nhiên không làm như cô mong muốn, hai tay hoàn ở vòng eo mảnh khảnh, hơi dùng lực cô không nâng lên được lần nữa nằm úp sấp trở về trên người hẳn, cô hoàn toàn không có dũng khí kháng đầu, bởi vì cách đồ ngủ thật mỏng của cô, cô có thể cảm giác được bộ vị khác trên người hẳn truyền đến độ cứng.

“Lư Liễm . . . . .”

Hắn găm cổ cô cúi đầu gọi tên cô, chỉ hai chữ dịu dàng đã bao hàm bao nhiêu nhớ nhung, làm cho cô cảm thấy cả người tê dại, không khỏi nhẹ nhàng đáp hẳn một tiếng,

“Ừ. . . . .”

Hắn cũng đã nhận ra phản ứng của cô cánh tay dùng sức siết chặt ôm cô càng chặt, tiếp tục ở bên tai nói lời nhiệt tình,

“Anh muốn em! Hơn nửa tháng này mỗi ngày đều muốn, muốn đến cả người cũng đau . . . . .”

Hắn cũng không biết bản thân tại sao ngoan tâm quyết định hành trình nửa tháng, kết quả đến nước Pháp sau lại phát hiện mình một ngày cũng không thể chịu được cuộc sống không có cô, song muốn tạm thời hủy bỏ hành trình đã không kịp, hắn không thể làm gì khác hơn ngày đêm làm thêm giờ, đem công việc giảm bớt hai ba ngày, sau đó vội vã chạy trở lại.

Thật ra thì hắn giận giữ cô ở lại thành phố N chăm sóc Trần Thanh Sở đã sớm tiêu tan ngay ngày cô trở về, hắn vốn còn tưởng rằng cô sẽ ở lại nơi đó chăm sóc Trần Thanh Sở một tuần, nhưng cô chỉ ở một ngày liền trở lại, cho nên hắn lập tức tha thứ cô.

Mỉ nhìn mỉa xem, chỉ cần cô ấy tốt hơn dự tính của mỉa, mỉa liền khinh địch tha thứ cô ấy.

Hứa Lưu Liễm gục trên lồng ngực rộng rãi nghe hắn những lời êm tai đầu chỉ thấy choáng váng, bàn tay to của hắn từ dưới đồ ngủ thăm dò vào, dọc theo mông ngao nghể ườn lên, đi đến từ tác trên thân thể bóng loáng tự do, từng chút từng chút đốt lên lửa nóng, cho đến dừng trước hai ngực đầy đặn.

Hắn ôm người vì ngưng ngừng mà thả chết ôm hắn chứ không chịu đứng dậy từ đây cách người mình một chút, sau đó đưa tay nhấc lên đồ ngủ của cô ngửa đầu liền ngậm một bên vú, ngậm trong miệng nhẹ nhàng gặm cắn, thậm chí còn vờn lưỡi liếm đảo quanh từng viên bi, cô khó có thể đè nén cả người run rẩy phát ra rên rỉ dễ nghe.

Hắn bị cô làm cho có chút thất khống, ba cái hai cái đã kéo đi đồ ngủ ôm cô xoay người đặt trên giường lớn, sau đó cúi đầu tìm môi cô hôn lên, lưỡi không chút khách khí cạy mở môi cô thăm dò vào miệng cô phát động điên cuồng theo nhịp cùng lưỡi cô quấy ở chung một chỗ.

Cô cũng không biết tại sao học theo cách hắn cắn môi hắn dùng sức mút mạnh, hắn bị cô mút cả người một run rẩy tách ra chân cô động eo trầm xuống liền tiến quân thân tốc đâm vào cô, bị lấp đầy cùng bị bao vây cả hai người đồng thời phát ra một tiếng thoải mái reo hò.

Hắn cúi đầu nhìn cô bởi vì động tình mà hai gò má nóng hổi đỏ hồng, tiếng nói thô ách khàn khàn,

“Kịch liệt đáp lại anh thế, có phải đại biểu em rất khát vọng anh không?”

Hứa Lưu Liễm trái tim từ tung, nhắm mắt lại kéo cổ hắn xuống liền hôn lên môi hắn, cô không phải rất khát vọng hắn, cô chỉ muốn dùng phương thức này biểu đạt bản thân xin lỗi hắn.

Đối với hình thức phúc lợi này, Lục Chu Việt đương nhiên hơn hờ tiếp nhận, nắm eo ra sức va chạm trong cơ thể cô, mấy ngày nay các loại đau khổ, các loại nhớ nhung tạm thời cách xa cũng đều hòa tan trong đêm hoan ái này. Cổ nhân đều nói, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, xem ra lời này rất có triết lý.

Ngày thứ hai, Hứa Lưu Liễm bị cú điện bên Thân Viễn gọi tới thử việc đánh thức, lúc ấy cô còn đang môi một không chịu nổi ngủ mơ mơ màng màng cảm qua điện thoại di động nhìn thấy người của Thân Viễn gọi điện tới, cơn buồn ngủ của cô hoàn toàn không có từ trên giường ngồi dậy, sau đó cung kính đón nghe điện thoại.

Đối phương nói tổng giám đốc bọn họ đi công tác trở lại, bảo cô chuẩn bị một chút sáng hôm nay tiến hành lần thử việc cuối cùng, cô cứng ngắc cúp điện thoại sau cũng không để ý trên người truyền đến đau nhức, vội vã nhảy xuống giường đi tắm rửa chuẩn bị.

Đội cô mặc chỉnh tề lúc xuống lầu vừa lúc đụng phải hắn vừa vận động trở lại, một thân đồ thể thao màu đen vóc người hắn thật tốt, mặc dù trên mặt trên trán thậm chí trên tóc cũng mồ hôi hột óng ánh, nhưng lại không có không có giảm bớt khí chất của hắn, ngược lại khiến cho hắn càng có sức quyến rũ phái nam.

Lục Chu Việt dùng khăn lông lau mồ hôi trên mặt, nhìn thoáng qua cô một thân trang phục ngay ngắn, giống như lơ đãng hỏi,

“Vội như vậy muốn làm gì?”

Hứa Lưu Liễm liếc xéo bộ dạng mồ hôi đầm đìa thể lực dư thừa không khỏi oán thán, thật không công bằng, cùng vận động cả đêm nhưng ngày thứ hai cô mệt mỏi không muốn rời giường, còn hắn thì có thể dậy sớm đi chạy bộ?

Càng nghĩ càng cảm thấy rất buồn bực, cho nên không lạnh không nóng đáp lại một câu,

“Phòng vẫn ——!”

“Ồ. . . . .”

Hắn kéo dài âm điệu nhìn cô cố ý không nhìn hắn, trông mắt đen hiện lên một nụ cười,

“Vậy chúc em nhiều may mắn!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Buổi phỏng vấn buồn bực

Hứa Lưu Liễm vừa bắt đầu không hiểu câu chúc em gặp nhiều may mắn là có ý gì,vội vã ăn vài hộp cơm liền vội và rời đi,trong bữa ăn không biết tại sao luôn cảm thấy hân hoan đối diện cười giảo hoạt như hồ ly,làm cho da đầu cô tê dại.

Cho đến khi tới Thân Viễn,cô phát hiện người ngồi ngay ngắn ở chính giữa trước mặt cô cũng chính là tổng giám đốc Thân Viễn thì ra là hắn! Nhất thời hiểu ý sáng sớm hắn nói,xem ra hắn đã sớm biết tất cả,còn hết lần này tới lần khác cố ý làm bộ như không biết cười nhạo cô?

Bởi vì hắn ở thành phố N làm việc từ trước đến giờ ít xuất hiện,hon nữa bởi vì ít xuất hiện nên được phong là người thần bí,cô hoàn toàn không biết bản thân luôn muốn vào công ty lớn này,lại là công ty của hắn . Nếu như biết chắc chắn cô sẽ không chịu tới .

Hơn nữa còn làm cái gì thư ký tổng giám đốc,đó không phải làm thư ký cho hắn sao? Mỗi ngày ở nhà thấy hắn thì thôi,ban ngày đi làm còn muốn ngày ngày theo phía sau hắn,như vậy làm sao cô sống nổi? Cô liền không có hăng hái.

Song, những thứ này cũng không phải quan trọng,quan trọng nhất hiện tại hắn vừa xuất hiện,cô cảm giác mình mấy ngày qua cố gắng trải qua từng vòng từng vòng thử việc thoảng cái đã bị hủy đi,cô thủy chung cảm thấy những người này vì nể mặt hắn nên để cô đi đến vòng này. Mặc dù cô không biết người khác có biết quan hệ của bọn họ hay không ,nhưng cô có cảm giác bị thất bại vô cùng.

Cho nên cô vốn bởi vì ... một vòng cuối cùng này mà căng thẳng sợ hãi sắc mặt thoảng cái chìm xuống,ánh mắt nhìn về phía hắn cũng tràn đầy không vui tức giận căm phẫn,hiện tại cô quyết định,cho dù Thân Viễn cho tiền lương cùng đãi ngộ phúc lợi mẽ người cỡ nào nữa,cô cũng phải nhịn đau buồn tha phần công việc này.

Lục Chu Việt bất động thanh sắc ngồi ở chỗ đó nhìn về mặt cô thoảng cái tức giận,trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt,nha đầu này không phải đang tức giận chứ? Nhưng cô đang tức giận cái gì đây? Chẳng lẽ tức giận hắn không nói cho cô biết trước hắn là tổng giám đốc Thân Viễn?

Hắn mặc dù để cho Lâm San Ni báo cho nhân viên chú ý sơ yếu lý lịch của cô,nhưng hắn không có lợi dụng thân phận tổng giám đốc nói lời có ích cho cô, hắn cũng sau khi trở về mới nghe Lâm San Ni nói chính cô đã tự mình qua năm cửa ải đến buổi thử việc cuối cùng.

“Lục tổng,ngài xem có thể bắt đầu chưa?”

Những người bộ quản lý bên cạnh thấy hắn thật lâu cũng không lên tiếng,không khỏi xoay đầu lại cung kính nhắc nhở hắn.

Nghe thư ký Lâm bên cạnh tổng giám đốc nói cô bị triệu hồi lập tức trở về tổng bộ Ôn Thành,nên bọn họ phải vội tìm một thư ký năng lực xuất chúng cho tổng giám đốc,vì thế bộ nhân viên không ngừng bắt đầu sàng lọc,sau đó cuối cùng còn lại ba chò tổng giám đốc trở về cân nhắc quyết định.Ba người bọn họ cũng rất ưu tú tinh tế lựa ra,gờ chỉ đợi tổng giám đốc căn cứ phong cách bản thân yêu thích chọn ra.

Lục Chu Việt thu hồi suy nghĩ thất thần của mình,về mặt bình tĩnh nhìn cô một cái sau đó gật đầu với những người quản lý bên cạnh ý bảo có thể bắt đầu,quản lý nhân sự cùng với quản lý mấy bộ môn khác chia ra bắt đầu thử cô trước.

Bởi vì Thân Viễn là một công ty con của Lục thị,để đưa ra thị trường một công ty nổi tiếng,Lục thị đối với công nhân viên yêu cầu cũng rất cao ,yêu cầu đầu tiên có thể nói lưu loát Anh Ngữ,cho nên từ vòng sơ khảo bắt đầu,tất cả người trước mặt đều dùng Anh văn trao đổi.

Đối với Anh ngữ của cô hắn tương đối có tự tin,vì cô do hắn một tay dạy dỗ ba năm trung học đệ nhị cấp.Từ sửa đúng tiêu chuẩn phát âm đến từng câu ngữ pháp cùng câu kiểu,hắn dạy hết sức cẩn thận,hắn cũng không phải muốn làm gương tốt mà nhiệt tình giảng dạy,mà bởi vì muốn cô học giỏi nhưng lại không thể thiên vị cho một mình cô.

Chẳng qua hắn không nghĩ tới,nha đầu kia đối mặt với người phỏng vấn nói ra vấn đề chỉ mím môi trầm mặc,hoặc không có hứng thú đáp lại một câu I don.t know, hắn lập tức hiểu ý đồ của cô,cô không tình nguyện làm thư ký bên cạnh hắn,quyết tâm phá hỏng buổi thử việc này,sắc mặt không khỏi có chút nặng nề.

Mà quản lý nọ đang phỏng vấn trực tiếp đối với phản ứng của cô trợn mắt hốc mồm kinh ngạc không dứt,bọn họ từ trước cho tới nay đều rất coi trọng việc chọn người,phát âm tiêu chuẩn,nói năng hào phóng ,dùng Anh ngữ trả lời lưu loát,ai ngờ cô đến thời khắc mấu chốt nhất quẳng đi công việc bọn họ?

Này này này, điều này bảo bọn họ làm sao khai báo cho tổng giám đốc nha? Tổng giám đốc nhất định sẽ nghĩ,hỏi gì cũng không biết tại sao bọn họ cho lọt vào vòng cuối? Nhân viên bọn họ rốt cuộc đang làm gì ?

Quản lý nhân sự nom nóp lo sợ lau mồ hôi lạnh trên trán liếc tổng giám đốc ngồi bên cạnh,vừa nhìn thấy sắc mặt tổng giám đốc u ám,hắn không khỏi âm thầm kêu rên, oan uổng quá oan uổng quá,bọn họ thật không nghĩ tới cô gái kia lúc này làm khó bọn họ thế,uổng công bọn họ còn muốn tổng giám đốc chọn trúng cô,còn muốn ở trước mặt tổng giám đốc nói những lời thật tốt để tổng giám đốc chọn cô nha.

Cô cô cô,cô ấy lại. . . . . quản lý nhân sự hận không được một ngum máu tươi phun đến chết mới thôi,nhưng về mặt mấy quản lý ngành khác cũng không tốt là bao, Hứa Lưu Liễm cũng đã nhìn ra,bọn họ hận không được chém cô thành tám khúc, nhưng cô có biện pháp gì,tên đầu sỏ chính là tổng giám đốc đại nhân mặt không chút thay đổi mím môi ngồi ở giữa kia kia.

Bởi vì cô trầm mặc hoặc trả lời không biết,một phòng nhiều người cứ trầm mặc lại lúng túng giằng co ,thái độ của cô không người nào có thể tiếp tục cho

cô phỏng vấn tiếp,hắn ngồi ngay ngắn ở chính giữa trên mặt không có biểu tình,chi nhìn cô một cái thân nhiên nói,

“Cô có thể đi ra ngoài!”

Hứa Lưu Liễm lập tức đứng dậy nhìn cũng không nhìn hắn cũng không quay đầu lại rồi đi, hừ, hắn tức chết là tốt nhất! Mặc dù hắn giả bộ không có chuyện gì nhưng cô cảm thấy hắn đang tức giận, đừng quên cô là cao thủ chọc giận hắn nha,từ trung học đệ nhị cấp bắt đầu mỗi ngày đấu khẩu với hắn,cô luôn biết hắn vì sao tức giận.

Bóng cô vừa biến mất ở cửa, quản lý nhân sự lau mồ hôi trên ót khó khăn đến gần Lục Chu Việt giải thích ,

“Lục tổng,cô gái này trước mấy vòng phỏng vấn trước rất ưu tú ,hôm nay không biết giờ trò quý gì . . . . .”

“Tôi biết!”

Hắn nhẹ giọng đáp một tiếng.

“Hà?”

Quản lý nhân sự miệng mở to đến có thể nhét quả trứng vào, hắn biết? Đây là ý gì? Tổng giám đốc tại sao có thể biết?

Lục Chu Việt không có để ý tới vẻ mặt không hiểu xảy ra chuyện gì của quản lý nhân sự còn có mấy chủ quản,cúi đầu gạch lên sơ yếu lý lịch một chút ném cho quản lý nhân sự,

“Chọn cô ấy đi!”

Sau đó liền đứng dậy rồi đi, quản lý nhân sự sững sờ nhìn hồ sơ trong tay, ngay sau đó kích động gật đầu,

“Dạ!”

May quá may quá, tổng giám đốc không trách tội bọn họ”Chọn” người không quen.Nhưng vấn đề là cô gái “Không quen” kia, tổng giám đốc tại sao muốn cô ấy làm thư ký, không phải lúc tổng giám đốc làm thường theo đuổi hoàn mỹ sao. . . . .

Hứa Lưu Liễm vừa mới ra khỏi phòng phỏng vấn liền thấy được Lâm San Ni chờ ngay phía ngoài,không khỏi hừ lạnh một tiếng quay đầu bước đi, không cần nghĩ cũng biết, nữ thư ký xinh đẹp này nhất định cùng một giuộc với hắn. Mà Lâm San Ni đã sớm liệu tình huống xảy ra như thế,cho nên đến nơi này đợi,vừa nhìn sắc mặt cô không tốt chạy ra,nhất thời càng chắc chắn suy đoán trong lòng,cười đi về phía cô,

“Hứa tiểu thư!”

Hứa Lưu Liễm làm bộ như không nghe thấy lòng bàn chân tiếp tục đi tới hướng thang máy,Lâm San Ni bắt đầu đi đánh ra đòn sát thủ,

“Chị dâu nhỏ!”

Quả nhiên thấy bóng người vội vàng bước đi ngừng lại cước bộ, sau đó quay đầu lại tức giận nhìn chằm chằm cô,

“Lâm San Ni,cô ——”

Hứa Lưu Liễm trực tiếp bị lời Lâm San Ni công bố hoảng sợ cả người đổ mồ hôi lạnh,tức giận tới mức trừng Lâm San Ni nhưng một câu nói đều nói không ra,quá ác độc quá ác độc,cả đám người bên cạnh hắn đều ác độc và phúc hắc giống hắn,cùng giới bắt được xương sườn mềm của người khác công kích,cô thật không nghĩ tới cô gái dịu dàng như Lâm San Ni lại ra chiêu ác độc như thế.

Lâm San Ni bị vẻ mặt sinh động của cô chọc cười,

“Ai bảo cô không chịu để ý đến tôi,tôi phải đánh ra đòn sát thủ !”

Cô cười vô tội khiến Hứa Lưu Liễm không còn dũng khí,chi nhìn chằm chằm cô hỏi,

“Cô ở đây làm gì?”

Lâm San Ni cười cân nhắc từ ngữ thích hợp,

“Tôi cảm thấy. . . . . cô một chút nữa nên nói chuyện với Lục tổng hay không?”

Không cần nghĩ chắc chắn hai người mới vừa ở phòng phỏng vấn tan rã trong không vui,một lát người đó cũng sẽ vội vã đuổi theo,không bằng cô thuận nước giong thuyền trước đến cản lại cô.Cô cũng biết dựa theo tính tình Hứa Lưu Liễm,cô không thể nào biết điều nghe hắn định đoạt .

Hứa Lưu Liễm trực tiếp mặt lạnh

“Tôi không có gì nói với hắn ,tôi đi trước!”

Sau đó xoay người liền đi,Lâm San Ni vội đưa tay đi kéo cô,hai người đang kéo nhau cửa phòng phồng vắn mở ra, hấn cúi đầu nhìn điện thoại di động bước ra ngoài, tựa hồ muốn gọi điện thoại, tám phần là muốn tìm cô.

Kết quả vừa ngẩng đầu thấy cô như cũ ở chỗ này trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc,nhưng ngay sau đó thu lại điện thoại di động kéo cô đi vào thang máy, may tầng lầu này cơ hồ toàn bộ là phòng họp,bình thường cũng rất người đi tới.

Hứa Luru Liễm vừa sợ vừa tức dung lực vùng vẫy,

“Anh buông!”

Hấn không để ý tới cô,kéo cô thì cô càng giãy dụa,hấn trực tiếp khom lưng đem thân thể không an phận bẻ ngang lên đi vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Suy nghĩ một chút

Hứa Luru Liễm vừa muốn giãy dụa vừa nhìn thấy bọn người quản lý nhân sự từ trong phòng phồng vắn đi ra ngoài,không thể làm gì khác hơn vội vàng im miệng,cô cũng không muốn hấp dẫn ánh mắt bọn họ nhìn đến nơi này,cho nên lúc bọn người đi ra,bóng hai người vừa vắn biến mất trong thang máy.

Vừa vào thang máy Hứa Luru Liễm liền vùng vẫy từ trên người hấn nhảy xuống,trốn sang một nơi cách xa hấn tức giận,hấn ấn phím đi lên tầng cao nhất sau đó tựa tại nơi đó cười nhìn cô ,

“Anh đã nghĩ em sớm chạy không thấy bóng? Tại sao ở bên ngoài chờ anh, có phải có lời gì muốn nói với anh?”

Hứa Luru Liễm nhìn xuống vọng động mắt tròn trắng ,

“Lục Chu Việt,anh đừng lúc nào cũng tự cho mình là đúng? Nếu không phải Lâm San Ni cô ấy——”

Nói tới đây cô chợt ngừng lại,cái gì chị dâu nhỏ,Lâm San Ni có thể gọi ra miệng,nhưng cô không thể nói ra miệng,tròng mắt đen sáng quắc của hấn ngó chừng cô,

“Sunny làm gì?”

Cô hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác không nhìn hấn,thang máy dừng ở tầng cao nhất hấn kéo cô ra nhét vào phòng làm việc của mình,phòng làm việc của hấn trước sau như một rất lộng lẫy,làm cho cô nhớ tới phòng làm việc do Trác Thỉnh Phong chuẩn bị cho hấn ở trung học đệ nhị cấp,hấn ngồi lên ghế da phía sau bàn làm việc,cô thì ngồi trên ghế sa lon đối diện hấn,cảm giác này làm cho cô vô cùng không thoải mái,bởi vì tựa hồ lại nhớ tới lúc học trung học đệ nhị cấp mỗi lần bị hấn kéo vào trong phòng làm việc khiến trách.

Về mặt hấn có chút nghiêm túc,

“Em đang ở đây tức giận gì? Lúc trước phỏng vấn không phải là rất tốt sao, hôm nay tại sao bỗng nhiên như vậy?”

Cô quật cường giương mắt nhìn hấn nói từng câu từng chữ,

“Bởi vì em không muốn để cho người khác cảm thấy em dựa vào quan hệ mới nhận được chức vị này !”

Hấn nhìn cô hồi lâu bỗng nhiên nở nụ cười,

“Luru Liễm,anh không nói quan hệ giữa chúng ta cho người khác biết,chính em dựa vào thực lực của mình lọt vào vòng phỏng vấn cuối cùng,em chẳng lẽ ngay cả điểm tự tin này cũng không có sao?”

Cô không phải nói hấn không được công khai quan hệ giữa bọn họ sao, hấn nào dám không tuân thủ .

Hứa Luru Liễm cũng rất thật tình,

“Em biết anh không nói nhưng em không muốn làm thư ký của anh,thời gian dài khó tránh khỏi sẽ bị người phát hiện,đến lúc đó chẳng phải tất cả cố gắng của em sẽ uổng phí!”

Hấn bỗng nhiên rời khỏi ghế,ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn cô,

“Hứa Luru Liễm,em đến tốt cùng đang lo lắng cố gắng của em uổng phí? Hay đang trốn tránh anh?”

Hứa Lưu Liễm vẽ mặt cương cứng một chút,sau đó liền đưa mắt nhìn về phía khác không có dũng khí nhìn thẳng hắn.Đúng,hắn nói rất đúng,cô thật ra đang trốn tránh hắn. Bởi vì cô không biết,ngày ngày cùng hắn ngẩng đầu không thấy cúi đầu không thấy,gì sớm chiều chung đụng lòng của cô có thể luân hãm hay không? Có thể quên mất những chuyện hắn làm tổn thương cô? Có thể đem gương mặt của hắn thay thế vị trí chàng trai trong lòng cô không?

Lục Chu Việt thấy cô trầm mặc nhất thời hiểu mình nói trúng tâm sự trong lòng cô,sâu trong lòng dâng lên một chút chua xót,cho dù cô đã vạch rõ giới hạn với Trần Thanh Sở,nhưng cô vẫn không chịu mở rộng cửa lòng với hắn.

Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu,lần nữa mở mắt ra hắn đã giấu diếm những thứ mắt mác nổi lên trong mắt,bình tĩnh đem tất xấu trong chuyện này nói cho cô nghe,

“Hứa Lưu Liễm, chẳng lẽ em mong muốn tài hoa kiến trúc cả đời bị mai một sao? Em nghĩ xem ngoài anh ra ai dám cho em cơ hội quang minh chính đại làm kiến trúc sư?”

Hứa Lưu Liễm rũ mắt ngồi ở chỗ đó,thẳng tắp nhìn chăm chăm ống quần còn có sàn nhà làm bằng gỗ tinh chất vô cùng tốt,trong lòng suy nghĩ rối loạn,cô biết hắn nói rất đúng,cô không phải xuất thân nhân viên thiết kế chuyên nghiệp,cũng không có bằng cấp,đi những công ty khác cũng chỉ có thể làm tiểu muội bưng trà rót nước,không có bằng cấp ngay cả cơ hội chạm vào ước mơ thiết kế cũng không có.

“Anh chỉ nói vậy,công việc này em có làm hay không tùy em!”

Lục Chu Việt giọng nói nặng trĩu nói ra thông điệp cuối cùng,hắn dụng tâm lương khổ cô một chút cũng không hiểu.

Giọng nói nghiêm túc của hắn phun ra làm cho lòng Hứa Lưu Liễm run lên,cô rất nhanh phui đất hai tay đứng dậy bắt an nhìn hắn,

“Để em suy nghĩ một chút!”

Sau đó liền vội vã chạy khỏi phòng làm việc của hắn, còn lại Lục Chu Việt đứng ngó chừng bóng lưng cô rồi đi,con người đen bịt kín chán nản.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa cung kính vang lên,hắn đứng lúc che dấu tâm trạng mình, trên khuôn mặt anh tuấn lại cứng rắn kiên nghị, Lâm San Ni đẩy cửa đi vào,

“Lục tổng, Hứa tiểu thư đồng ý sao?”

Những người khác chen chúc vờ đầu muốn vào Thân Viễn,muốn làm thư ký cho tổng giám đốc Thân Viễn,thậm chí còn âm thầm tặng lễ và vãn vãn cho giám khảo phỏng vấn, chỉ có cô phải thương lượng,nhìn sắc mặt của cô làm việc?

Lục Chu Việt ngồi xuống trước bàn làm việc,cầm qua văn kiện trước mặt tới phê duyệt vừa nói với Lâm San Ni,

“Ngày mai cô ấy sẽ đến làm,cô giúp cô ấy học cách giao tiếp một thời gian ngắn sau khi làm tốt công việc có thể nghỉ phép rồi!”

Hắn chỉ nhìn sơ đã biết trong lòng cô nghĩ gì,hắn biết chắc cô yêu sâu đậm kiến trúc,cho nên công việc này cô chỉ nhất thời vọng động muốn bài xích,khi tỉnh táo lại suy nghĩ tỉnh tã cô sẽ không cự tuyệt.

“Tôi hiểu!”

Lâm San Ni nói xong tính xoay người rồi đi,hắn bỗng nhiên từ phía sau lưng gọi cô lại,trong giọng nói tràn đầy tò mò,

“Đúng rồi Sunny, mới vừa rồi em nói gì với cô ấy mà có thể làm cho cô ấy đứng lại?”

Lâm San Ni tính tình dịu dàng,tính tình của cô ấy thì nóng nảy,không biết Lâm San Ni dùng biện pháp gì giữ cô lại?

Lâm San Ni bước chân đi tới cửa đột nhiên ngừng lại,quay đầu nhìn hắn cười một tiếng,khuôn mặt dịu dàng xẹt qua một tia giảo hoạt,

“Em gọi cô ấy một tiếng chị dâu nhỏ,cô ấy sợ tới thét lên không dám đi!”

Lục Chu Việt đầu tiên kinh ngạc sau đó hiểu rõ cuối cùng nở nụ cười nhẹ nhàng,không nghĩ tới Lâm San Ni từ trước đến giờ tốt tính cũng có lúc tà ác, còn phản ứng nha đầu kia nhất định là vừa sợ vừa tức,ảo não muốn chết,nghĩ như vậy thôi nụ cười trên mặt không khỏi càng sâu.

Lâm San Ni thật sâu nhìn thoáng qua đuôi lông mày khoe mắt hắn cũng nhu hòa xuống sau đó đi ra ngoài,làm việc phục vụ tổng giám đốc nhiều năm như vậy,cô nhắm mắt lại thở phào nhẹ nhõm,cô rất cục. . . . . giao hắn cho cô gái khác,mặc dù có chút không nỡ dứt bỏ nhưng có lẽ đây là thứ trả giá thật nhiều cho sự trưởng thành!

Trước khi trở về tổng bộ,cô xin nghỉ dài hạn một tháng còn hắn cũng đã chuẩn. Không phải đều nói nhân sinh cần một chuyến du lịch ư,cô quyết định ra ngoài một chút để tâm trạng thoải mái,cô hi vọng sau khi trở về có thể dùng một trái tim bình thường đối mặt với hắn,đối mặt hắn đã lấy cô bé kia,sau đó cam tâm tình nguyện gọi hắn một tiếng anh trai gọi cô bé kia một tiếng chị dâu.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chỉ cần làm bản thân

Hứa Lưu Liễm bởi vì chuyện phỏng vấn mà cả ngày phiền não không thôi, đến tối hắn lại nói có xã giao bên ngoài cho nên không về ăn cơm, cô ăn hai ba hộp sau chạy lên trên lầu tìm Hạ Vi Lương nói chuyện phiếm nói, Hạ Vi Lương ký tên đổi thành: Tôi yêu viết văn hơn bất kỳ một người đàn ông nào.

Khóe miệng cô kéo ra tự động quên đi những dòng ký tên ngôn ngang của Hạ Vi Lương, sau đó lộp bộp gõ bàn phím đem chuyện ban ngày nói một lần nữa với cô, Hạ Vi Lương trực tiếp phát qua một vẻ mặt hoảng sợ, sau đó nói:

“Emma, hiện tại nội dung vở kịch phát triển hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của tôi, tôi cho rằng sau khi giải quyết mối tình đầu, nam chính và nữ chính hẳn là hạnh phúc cùng nhau chung sống, tôi đang định viết hai người ngày ngày ngọt ngào lẫn qua lẫn lại trên giường hắc hắc, không nghĩ tới hai người kiên kỳ tình yêu thầy trò nóng bỏng thoáng cái chuyển sang nội dung tổng giám đốc cùng tiểu bí thư.”

Cô bên này đọc đầu mờ mịt sắp phát điên, cô nào nói mình phiền muộn, cô nào nói nội dung tiểu thuyết,

“Hạ Vi Lương, cậu rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Ơ . . . . .”

Hạ Vi Lương nhận thấy được mình vội vàng thiếu chút nữa làm lộ ra ha ha ha,

“Bất quá Lưu Liễm này, tôi cảm thấy cậu đã vạch rõ ranh giới với Trần Thanh Sở, tại sao không mượn cơ hội làm việc này cùng chung đụng với lão Lục thật tốt, cho hắn một cơ hội đến gần cậu?”

Lời Hạ Vi Lương vừa nói chính là mấu chốt trong lòng Hứa Lưu Liễm, ngón tay mảnh khảnh của cô gõ lên bàn phím, viết rồi xóa, xóa rồi lại viết, cuối cùng đề xuống phím ENTER: Nhưng mà Vi Lương, tôi sợ! Tôi đã bị tổn thương quá một lần trong lòng có bóng ma, tôi không biết nên làm thế nào tiếp nhận hắn, không biết làm sao yêu hắn?

“Cậu không cần cố ý làm gì hết Lưu Liễm, cậu chỉ cần làm một mình cậu là được, tình yêu hai người các người, có hẳn yêu cậu đủ rồi!”

Hạ Vi Lương thảo luận về tình yêu luôn hăng say, nói đến Hứa Lưu Liễm cũng hơi bị động lòng, nhất là câu cô nói

“Lưu Liễm, nếu hắn thật yêu cậu, cậu chỉ cần làm chính mình. Nếu hắn không đủ yêu cậu, cậu mới cần làm một cô gái toàn năng.”

“Huống chi cậu không phải cần công việc này sao? Lưu Liễm, chẳng lẽ cậu thật có thể bỏ được nhiệt tình yêu thương đối với kiến trúc?”

Hạ Vi Lương nói tiếp.

Có lẽ cô hiện tại còn trẻ không hiểu thế nào là yêu, cô cũng không có tư cách ở chỗ này dạy dỗ cô ấy, cô chỉ là cảm thấy có một người đàn ông nguyện ý dùng sáu năm thời gian để đợi chờ cô ấy, chờ cô ấy trưởng thành, chờ cô ấy quay đầu lại, chờ cô ấy yêu hắn, vậy cô ấy còn có lý do gì ngăn cách hắn ngoài cửa lòng?

“Nói như vậy cậu cũng đồng ý mình đến Thân Viên làm thư ký cho hắn?”

Hứa Lưu Liễm lại một lần nữa xác nhận với cô, Hạ Vi Lương cực kỳ nhanh đánh tới một câu,

“Đúng! Chạy đây giờ hai tay hai chân tán thành!”

Emma, tổng giám đốc cùng bí thư, nội dung vở kịch thật kích động, như vậy cô có thể cách ngày thám thính chút tin tức, cũng không cần phí nhiều tế bào não nghĩ tình tiết, được rồi được rồi, cô thừa nhận cô có chút bán bạn cầu vinh, nhưng có bạn gã cho ông xã có tiền, dù sao người bạn ấy cũng phải chiếu cố người bạn tốt bình dân này chút chứ, ha ha.

Hứa Lưu Liễm không đợi Hạ Vi Lương gì cái gì, đột nhiên cảm giác được bụng có chút đói, buổi tối cô chỉ ăn một chút xiu, nên định đi xuống lầu chạy đến phòng bếp tìm gì ăn, thời gian quá muộn cô cũng không muốn làm phiền đến Tần tỷ, đành phải tự mình nấu mì gói.

Mà cô mới vừa vào phòng bếp Lục Chu Việt cũng vừa trở về, vào phòng ngủ không thấy được bóng dáng của cô nhưng thấy được máy tính cô đã mở, hắn đi qua nhìn một chút, một gương mặt tuần tú trực tiếp đen lại, hắn định ở nơi đó ngồi xuống oán hận gõ ba chữ:

“Hạ Vi Lương!”

“Tôi sao, tôi sao!”

Hạ Vi Lương lập tức đáp trở lại,hắn nghiêng rằng nghiêng lợi,

“Tôi già lắm sao?”

Nhìn ghi chép hai cô vừa nói chuyện phiếm,mỗi lần mở miệng một tiếng gọi hắn lão Lục,hắn thiếu chút nữa giận đến hộc máu, hắn già lắm sao? Gọi hắn lão Lục? Chẳng lẽ không biết hắn rất đề ý tuổi tác chênh lệch giữa bọn họ sao?

Hắn không phải cố ý theo dõi riêng tư của cô chỉ là không cẩn thận thấy được hai chữ lão Lục bị tức đến đại não đầy máu,nhất thời kích động hoạt động con chuột nhìn một chút,bất quá thấy những lời Hạ Vi Lương nói với cô,tâm trạng buồn bực của hắn lúc này mới khá hơn một chút.

Bên màn ảnh quả nhiên Hạ Vi Lương đang uống nước,vừa nhìn thấy hàng chữ đáp lại cô nhất thời hoảng sợ rất không có hình tượng phun ra ngoài, còn mình đem mình sắc đến chết vật không chịu nổi ho khan không dứt, tay chân luống cuống chính đốn nom nớp lo sợ của mình,

“Lục. . . . . Lão sư?”

Đối phương trầm mặc,cho dù cách khoảng cách xa xôi ,cô vẫn cảm nhận được xuyên qua màn ảnh hơi thở đối phương không vui, liền vội vàng giải thích ,

“Cái đó, cái đó, gọi thầy lão Lục không phải bởi vì thầy lớn tuổi, mà bởi vì thầy thành thực, chừng chạc, cơ trí. . . . .”

Hạ Vi Lương đem từ ngữ hình dung nam chính trong tiểu thuyết hình dung lại một lần cho hắn nghe,chỉ đổi lấy hắn hừ lạnh một tiếng,cô phát qua một vẻ mặt điềm đạm đáng yêu cần khẩn tay roi lệ không dứt,Lục Chu Việt sâu lắng vút cho cô một câu,

“Đọc những lời em viết đứng trên lập trường của thầy khuyên cô ấy,thầy không chấp nhận nữa!”

Quả nhiên Hạ Vi Lương lúc này mới thở dài một hơi,chọc cho ai chứ không thể chọc Lục lão sư,Lục lão sư nói lời tàn ác cô đã thật sâu lĩnh giáo qua một lần, chính là lần trực tiếp bị giáo huấn cô và Lưu Liễm bị hắn bắt được xem truyện H,. . . . . Ở,bắt đầu từ khi đó cô có bóng ma mỗi khi xem truyện H.

Lục Chu Việt còn muốn nói tiếp chút gì,đã nghe cửa phòng vang lên,Hứa Lưu Liễm bung một tô lớn mì đi đến,sau khi nhìn thấy hắn đang trước máy tính cô nhất thời kinh hãi thiếu chút nữa làm đổ cái tô trong tay.

Nhớ tới mình mới bản ghi chép nói chuyện phiếm giữa cô và Hạ Vi Lương ,cô liền ôm cái tô vọt tới đuổi hắn sang một bên,

“Tại sao anh trở về sớm thế?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Gọi anh là lão Lục

Không phải nói có xã giao sao? Chỉ mới mấy tiếng mà đã trở lại,không phải đều nói xã giao sẽ tới rạng sáng hoặc là nửa đêm và vân vân sao?

“Trách anh trở về sớm?”

Lục Chu Việt vừa bực mình vừa buồn cười,nào có cô gái nào chê người đàn ông của mình bên ngoài xã giao trở về sớm? Người ta còn ước gì ông xã của mình không ra ngoài xã giao còn cô nói ngược lại.

Hứa Lưu Liễm thật không phải trách hắn về sớm chỉ là hắn bỗng nhiên trở lại làm cho tâm trạng cô đang buồn lòng có chút luống cuống mà thôi. Cô bung tô mì của mình một lần nữa ngồi vào trước mặt máy tính,kết quả cô phát hiện hắn và Hạ Vi Lương nói chuyện chút ít,không khỏi buồn bực lên án,

“Anh tại sao nhìn lén ghi chép nói chuyện phiếm của em? Còn cùng Vi Lương nói chuyện phiếm!”

Chút ít lời Hạ Vi Lương khen tặng hắn làm cho cô nhất thời sput, Lục Chu Việt tựa tại bên cạnh bàn máy tính nheo mắt nhìn cô,

“Lưu Liễm,em cảm thấy đề nghị của Hạ Vi Lương như thế nào?”

Hứa Lưu Liễm làm bộ như không nghe được lời hắn,cúi đầu chuyên tâm ăn mì,hắn tại sao sớm không về trễ không về lại về vào lúc này, còn xem những lời Hạ Vi Lương nói với cô. Đối mặt cô cố ý giả bộ ngu,hắn không nhanh không chậm nói ra,

“Cô ấy nói em hãy cho anh một cơ hội đến gần em!”

“Ồ,ha ha ha. . . . .”

Hứa Luru Liễm không đường thối lui không thể làm gì khác hơn là cười ha ha,tiếp theo tiếp tục ăn mì,không biết cô có phải đói bụng hay không,nhưng đầu sắp rơi vào trong tô.

Lục Chu Việt mặt mũi bình tĩnh đáng vẻ cô cúi đầu ăn mì,nghĩ tới mấy lời cô đáp lại Hạ Vi Lương,cô nói cô chịu qua một lần tổn thương,cho nên sợ không dám yêu, điều này khiến hấn đau lòng.

Hấn nghĩ muốn hấn đến gần hoặc không muốn hấn gần,có lẽ hấn không nên buộc cô trả lời chính xác,chi cần cô không giống như trước bài xích hấn,gỡ bỏ họ đã tiến một bước dài không phải sao? Tựa như Hạ Vi Lương nói giữ a bọn họ để cho hấn yêu cô là đủ rồi.

Buồn bực nhìn cô ăn hồi lâu, hấn bất đắc dĩ than thở đưa tay đoạt lấy tô mì của cô lại,

“Tựa hồ rất thơm,anh buổi tối còn chưa có ăn, lúc này thấy có chút đói bụng!”

Hấn nói xong cầm lấy chiếc đũa của cô bắt đầu ăn, Hứa Luru Liễm kinh ngạc không thôi,

“Ồ ơ,anh làm gì thế,anh muốn ăn em sẽ nấu thêm một tô cho anh. . . . .”

Hấn đói bụng cũng không cần gấp gáp thế,cô có thể nấu cho hấn thêm một tô không phải sao,hấn tại sao ăn món thừa của cô,cô không biết người khác như thế nào,chứ còn cô là người thích sạch sẽ không muốn ăn đồ thừa của người khác.

“Thật chịu nấu thêm?”

Lục Chu Việt ba ngum hai cái đã ăn sạch chút ít mì còn dư lại trong tô,sau đó mặt tràn đầy mong đợi nhìn cô. Hấn lúc này quả thật đói bụng,ở bên ngoài xã giao căn bản là ăn không bao nhiêu cơm chủ yếu uống rượu thôi.

“Nếu anh đói bụng em liền đi nấu cho anh!”

Hứa Luru Liễm nhìn thoáng qua gương mặt tràn đầy mong đợi của hấn,đột nhiên cảm giác được hấn rất đáng thương.

“Thật ra anh ban nãy chỉ uống rượu,căn bản không có ăn cơm!”

Hấn đem tô đưa cho cô,đáng thương nói,cô nghĩ đến dạ dày yếu ớt kia liền nhận lấy tô xoay người đi ra ngoài.

Lục Chu Việt đứng ở nơi đó nhường môi khẽ cười,thật ra thì cũng không cần yêu cầu cô giống như hấn yêu cô xuất phát từ trong lòng,chi cần cô có thể mãi mãi bên cạnh hấn là được.

Hứa Luru Liễm ở phòng bếp vừa lấy tô xuống ,mới nhớ tới bộ dáng đáng thương của hấn liền thêm nhiều trứng gà, bởi vì từ nhỏ đã giúp Liên Tổ làm việc nhà, có đôi khi Liên Tổ bị bệnh cô còn phải phụ trách chăm sóc Liên Tổ,cho nên cô nấu cơm mùi vị không thể.

Lục Chu Việt đổi đồ mặc ở nhà ,tựa tại cửa phòng bếp hít hít lỗ mũi,

“Thật là thơm!”

Có thể ăn cơm tự cô nấu cho hấn là chuyện xa vời đến giờ không dám nghĩ đến. Không phải sợ cô không làm mà không nỡ cho cô làm,nhưng sau món mì ban nãy hấn bỗng nhiên rất thích cảm giác như thế.

Hứa Luru Liễm không có để ý đến hấn tiếp tục bận việc của mình,hấn không nhận được đi tới từ phía sau lưng nhẹ nhàng quàng qua eo ôm cô vào lòng,cô rất gầy hấn cũng không dám dùng sức sợ thoáng cái bẽ gãy cô,Hứa Luru Liễm cả người cứng một chút,sau đó vùng vẫy, giọng hấn mang theo chút cầu khẩn,

“Luru Liễm,để cho anh ôm một chút.Anh cảm thấy hết thấy hiện tại giống như một giấc mơ,không biết khi anh tỉnh lại có tan thành mây khói không?”

Nghe ra trong giọng hấn có chút thương cảm,vừa có lẽ vì nguyên nhân khác ,cô bỗng nhiên không biết nên mở miệng nói gì,cũng bỏ qua giấy dựa,đứng im để mặc hấn ôm,cùng nhau nhìn món ăn nóng hôi hổi trước mặt.

Tần tỷ nghe được có tiếng động trong phòng bếp,mau chạy ra ngoài nhìn một chút,buổi tối phu nhân ăn rất không chừng sẽ đói, kết quả đi tới cửa liền thấy được một bức ảnh âm áp: Tiên sinh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy phu nhân,lồng ngực tiên sinh cường tráng có thể nhét cả người phu nhân vào trong ngực.

Bà nghĩ tới lúc trước tiên sinh giao ra những thứ chưa xốt,không khỏi cười xoay người rời đi,nguyện vọng của tiên sinh chính là cuối cùng có thể có được lòng của phu nhân,hơn nữa đến già không phân ly.

“Lục Chu Việt,sắp xong rồi,anh nhanh buông em ra ,em còn phải bưng ra ngoài!”

Không đầy một lát đã chín,Hứa Luru Liễm vội vàng đẩy hấn,Lục Chu Việt không chịu buông cô,

“Luu Liễm, anh thấy nên nói rõ vấn đề xung hô giữa chúng ta!”

Cô trờ gọi thẳng đại danh của hấn vẫn gọi thẳng đại danh của hấn, thời điểm tức giận giấu cợt hấn thì gọi hấn là Lục lão sư, hấn nghe thấy rất buồn bực đấy,

“Trờ gọi thẳng đại danh của anh còn có Lục lão sư cũng đừng gọi, anh còn có rất nhiều cách gọi, ví như ——”

Hấn còn chưa có ví như xong, cô đã bụng món ăn nấu xong xoay người đi ra phòng bếp, không chút khách khí ném cho hấn một câu,

“Không phải đói bụng sao, mau tới đây ăn đi!”

“Gọi như vậy quá mới lạ!”

Hấn đi theo phía sau cô chưa từ bỏ ý định nói tiếp, cô đem món ăn đặt trên bàn, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hấn nở nụ cười,

“Trờ gọi thẳng đại danh của anh cùng Lục lão sư ra, những tên khác đều có thể?”

Cô cười một tiếng hấn liền không có chút sức chống cự,

“Ừ. . . . .”

Cô cười càng thêm rực rỡ, đi đến đề sát vào tai hấn nói,

“Em đây gọi anh là lão Lục được ha!”

“Hứa Luu Liễm!”

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi đưa tay bắt cô, lại bị cô linh hoạt né ra.

Hấn biết cô mỗi khi cười rực rỡ như vậy sẽ không có chuyện gì tốt, nhưng vẫn bị cô đầu độc. Hứa Luu Liễm cười khanh khách chạy lên lầu, ai bảo chê cô gọi hấn không hay, sau này cô học theo Hạ Vi Lương, gọi hấn lão Lục là được.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Đã trưởng thành (17+)

Đến buổi tối lão Lục đem nhóc con họ Hứa đặt trên giường lớn dùng đủ loại thủ đoạn hành hạ người ta, thế nào cũng buộc người ta kêu lên tiếng rên để nghe, không nghĩ nhóc con họ Hứa này vô cùng cố chấp, ôm hấn thất lung hấn một tiếng lại một tiếng gọi hấn Lục lão sư.

Mất thấy sắp bị cô ép điên, nhóc con họ Hứa lúc này mới nhìn hấn nghiêm túc mở miệng,

“Bởi vì anh em biết trưởng thành, cho nên em thích gọi anh là Lục lão sư!”

Hấn là thầy của cô, trước kia cũng vậy, hiện tại cũng vậy, sau này cũng vậy. Hấn không chỉ dạy cô kiến thức bài học, về mặt cảm tình, nhân sinh cũng dạy cô rất nhiều đạo lý, dạy cô trưởng thành .

Khi cô nói những lời này với hấn, cô cũng đã quyết định nghe theo lời Hạ Vi Lương, cho hấn một cơ hội đến gần cô, có lẽ kết quả sẽ không giống yêu Trần Thanh Sở, yêu thương hấn sôi nổi, không biết sau này cô có yêu hấn không nhưng cô nguyện ý ném thừ cho lẫn nhau một cơ hội.

Hấn đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó xúc động ôm chặt cô, đồng ý cách cô gọi mình, nhóc con này thỉnh thoảng nói lời dễ nghe thật ngọt chết người.

Bởi vì quá hưng phấn nên hấn không khỏi quần cô làm thật lâu, cảm giác yêu thế nào cũng không đủ, sau lại thấy cô mệt mỏi buồn ngủ hấn mới nhớ tới điều gì, nên vội vàng hỏi cô.

“Chuyện đi làm suy nghĩ thế nào?”

Cô trờ mình hữu khí vô lực hừ hừ,

“Được rồi, ngày mai nói sau!”

Hấn từ phía sau lưng ôm chặt lấy cô,

“Luu Liễm, đừng cự tuyệt anh nữa, tôi bên cạnh anh có được không?”

Tôi bên cạnh anh để cho anh yêu thương em thật nhiều, để anh cho em... cuộc sống không cần lo lắng tiền bạc.

“Ừ. . . . .”

Cô mơ mơ màng màng trả lời xong ngủ đi.

*

“Thư ký Hứa, chẳng lẽ em muốn ngày đầu tiên đi làm mà đến trễ sao?”

Sáng sớm ngày thứ hai, Hứa Luu Liễm bị một câu nói làm thức tỉnh, chợt mở mắt ra liền thấy hấn đã mặc chỉnh tề đứng ở bên giường híp một đôi mắt không có hảo ý nhìn cô, cô theo tầm mắt hấn nhìn về phía trên người mình, nhất thời kêu rên một tiếng đem nửa người trần truồng cuốn vào trong chăn.

“Nhanh rời giường!”

Hấn khom lưng chống trên đỉnh đầu cô trong mắt mang theo nụ cười nhìn cô, cô nhất thời còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý, hơn nữa cả người chưa đau, không vui trừng hấn,

“Anh có thể cho em chút thời gian thích ứng được không?”

Ngày hôm qua mới vừa đi phỏng vấn, hôm nay phải đi làm? Có ông chủ nào bóc lột như hấn không? Cô cảm giác mình thật không nên đồng ý làm bí thư cho hấn, buổi tối vừa bị hấn bóc lột, ban ngày còn muốn bị bóc lột tiếp!

“Không thể!”

Hấn không chút khách khí cự tuyệt cô, sau đó nhìn cô tức giận hấn cười cúi người để sát vào cô,

“Bất quá nếu em cho anh chút lợi ích, anh sẽ hòa hoãn chút ít!”

Hấn quả thực quá đáng khinh người! Hứa Luu Liễm giận đến cắn răng, vừa định thỏa hiệp đã bị hấn hôn môi, đồng hồ báo thức lại hiện vàng sáng, mắt to quay một vòng bánh xe cô đưa tay ôm cổ hấn, chợt dùng sức kéo đến trên mặt giường lớn, áo sơ mi trắng tấp lập tức bị xoa nắn ra nếp uốn, kiểu tóc mới vừa xử lý tốt cũng bị sắp bị loạn.

Cô gục ở trên người hấn đặc ý hỏi hấn,

“Lục lão sư, lợi ích này anh có muốn hay không?”

Lục Chu Việt đưa tay ra kéo cà vạt của mình, trong mắt lóe ra tia sáng không có ý tốt,

“Có phải không ai nói em biết, sáng sớm không thể trêu chọc đàn ông?”

Tối hôm qua nhớ cô hôm nay phải đi làm cho nên không nỡ hành hạ cô, nếu cô chủ động dâng tới miệng vậy hấn sẽ không khách khí, dù sao cô hôm nay không có hứng thú đi làm thôi thì dứt khoát theo ý cô vậy, để cho cô ở nhà thích ứng một ngày đi.

Hứa Luu Liễm vừa nghe hấn nói nhất thời thay đổi sắc mặt, trong lúc ngẩn người đã bị hấn bị động chuyển thành chủ động đặt ở phía dưới, hấn cỡi ra quần áo của mình kéo cô đến hôn lên, bàn tay to gan tã bắt lấy mềm mại trước ngực cô dùng lực xoa nắn, cô chưa kịp giãy dựa hấn đã giờ lên chân cô, không có chút nào báo trước tiến vào thân thể cô, làm cô cau mày kinh hồ.

Cô hiện tại muốn chết tâm cũng không được, vốn còn muốn chọc tức hấn một chút, kết quả ngược lại bị ăn xong lau sạch. Cho nên người đó sau khi thoả mãn tinh thần chán hưng mới đi làm, cô kéo thân thể mỗi một ôm máy tính tựa tại trên giường hữu khí vô lực hỏi tiểu thuyết gia “Sắc.Tình” Hạ Vi Lương:

“Hạ tác giả, hỏi cậu chuyện này!”

“Thư ký Hứa là thành giảng!”

Hạ Vi Lương rất không khách khí trả lại, cô hiện tại ước gì Hứa Luu Liễm mỗi ngày đều cùng mình nói chuyện phiếm, cô đang cần tìm những tình tiết đây.

Hứa Luu Liễm mặc cỡ đánh chữ,

“Nghe nói. . . . đàn ông sáng sớm không chịu được trêu chọc?”

“Emma, chẳng lẽ nói hai người sáng nay mới vừa đại chiến?”

Hạ Vi Lương còn chưa trả lời, khóe miệng Hứa Luu Liễm đã co giật,

“Cậu có thể đừng có ông nói gà, bà nói vịt không!”

“Được rồi được rồi, 8 quá, lấy kinh nghiệm duyệt qua vô số truyện ‘H’ của tớ đúng là như vậy !”

Hạ Vi Lương làm như nói thật, Hứa Lư Liễm nhất thời nổi lên trên cột cổ,

“Chẳng lẽ cậu không có chút kinh nghiệm thực chiến?”

Hạ Vi Lương phát qua một vẻ mặt lửa giận ngút trời ,

“A a a a a, Hứa Lư Liễm, cậu nha có ý gì, cuộc sống riêng chi chi đây hỗn loạn như em sao?”

Hứa Lư Liễm che miệng cười,

“Các người lớn tuổi tịch mịch không phải luôn thích đi tìm đàn ông phát sinh tình một đêm sao?”

“Toàn造谣! Tuyệt đối là sai! Tớ là trạch nữ, cửa nhà còn không ra làm sao có tình một đêm gì đây!”

Hạ Vi Lương vô cùng tức giận, Hứa Lư Liễm phát qua một vẻ mặt cười ha ha ,

“Được rồi được rồi, cậu thuần khiết vô hại một trạch nữ chính tông được chưa!”

Hạ Vi Lương trầm mặc một hồi sau lại không nhin được nói,

“Ồ ơ Lư Liễm, cậu đem kinh nghiệm thực chiến của cậu nói cho tớ nghe một chút đi, tớ viết tiểu thuyết về sau luôn tìm không được cảm giác, đọc giả lão nào đó nói tớ viết không đủ chân thật ấy!”

Hứa Lư Liễm sắp bị cô làm tức chết, oán hận nhìn bàn phím,

“Cậu thật muốn biết?”

“Ừ. . . . .”

Hạ Vi Lương rất mong đợi luôn miệng đáp lời, Hứa Lư Liễm ném cho cô một câu nói,

“Không bằng tự mình cậu đi tìm đàn ông thử một chút đi!”

“Cậu cậu cậu, Hứa Lư Liễm, cậu nha thật phúc hắc, cậu và lão Lục sống chung đã lâu cũng biến thành xấu, sau này không để ý tới cậu nữa!”

Hạ Vi Lương hỗn hển, Hứa Lư Liễm nghĩ tới một số chi tiết hoan ái buổi sáng với hắn, nghĩ thầm nếu viết ra thật không bị mắc cỡ chết mới lạ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Mỹ nữ tới chơi

Hứa Lư Liễm được lại ở nhà một ngày, thừa dịp thời gian đến trường học sửa luận văn nộp, sau đó đến xin nghỉ công việc lúc trước làm, dù sao ngày mai phải đi làm chính thức, tiền lương của Thân Viễn hẳn đủ để cô chăm sóc mẹ, nói thì nói như vậy thật ra kể từ khi gả cho hắn, tiền trị liệu bệnh của Liên Tố đều do hắn xuất tiền chi trả.

Đến buổi tối hắn có lẽ nghĩ ngày mai cô phải đi làm, cho nên không có làm gì cô, nhưng cô đã chuẩn bị nếu hắn hành hạ cô nữa, cô cũng sẽ liều mạng, may cả đêm bình an vô sự ngày thứ hai cô rốt cục đắc ý thần thanh khí sáng rồi giường, lúc ăn bữa ăn sáng cô cự tuyệt lời đề nghị ngồi cùng xe hắn đi làm, nắm lấy túi mình vội vã chạy ra cửa, cô thật không muốn ngày đầu tiên đi làm đã bị mọi người âm ỉ.

Bởi vì đi xe buýt nên cô so với hắn đi sớm nửa giờ, sau khi cô đi Lục Chu Việt liền gọi điện cho đại lý xe, định chiếc xe cho cô ngồi, mặc dù cô đón xe Bus cũng được, nhưng hắn không muốn người phụ nữ của mình quá khó coi. Hắn kiếm nhiều tiền không phải để cho mình và người mình yêu sống cuộc sống sung túc sao .

Chờ đến khi hắn vào công ty, cô đã theo Lâm San Ni nghiêm túc học tập, bởi vì ngày đầu tiên nên Lâm San Ni trước hết đưa cô đi quen thuộc hoàn cảnh công ty, sau đó lại nói với cô một chút một chút sinh hoạt tập quán của hắn, ví như lúc hắn ăn thịt bò thích bày phần chính, hắn không thích uống cà phê thêm đường, vân vân, điều này làm cho Hứa Lư Liễm có chút lúng túng, người đàn ông quan hệ thân mật với mình nhất nhưng thói quen của hắn còn phải từ miệng cô gái khác nói cho cô biết, cho dù cô không yêu hắn nhưng vẫn cảm thấy có chút khó coi.

Sau khi nói xong những thứ này tiếp theo Lâm San Ni lại đem nhật trình gần đây của hắn giao cho cô, một tháng tới có chuyện quan trọng gì nhất nhất liệt

kê ra, Hứa Lưu Liễm nghiêng cứu nửa ngày trời sau có chút buồn bực, cô nhớ tới lúc trước trung học đệ nhị cấp hình như Hạ Vi Lương có nói, những tổng giám đốc nghiêm chỉnh đều có hồng nhan tri kỷ bên cạnh, thư ký cơ hồ mỗi ngày bận rộn giúp họ đặt hoa, tặng quà sinh nhật và vân vân, tại sao lịch trình của hắn không có những thứ này?

Lâm San Ni nhìn thấu nghi ngờ của cô, đưa mắt nhìn sang nơi khác không nhìn cô, giọng nói có chút mất mát,

”Đời sống tình cảm Lục tổng chỉ có một, những năm này trừ cô ra bên cạnh hắn không có người phụ nữ khác!”

Hứa Lưu Liễm đối với lời này tỏ vẻ hoài nghi, đời sống tình cảm chỉ có một, vậy chút ít kỳ xảo ở phương diện kia tại sao thành thạo như thế á? Lâm San Ni không thể làm gì khác hơn là giải thích,

“Trước khi biết cô thời điểm còn ở Mĩ Quốc hắn từng có mấy người bạn gái, bất quá không có người nào lâu dài, chỉ giải quyết thân thể cô đơn lẫn nhau mà thôi!”

Song, Lâm San Ni mới vừa nói xong đời sống tình cảm của hắn chỉ có một, Hứa Lưu Liễm liền nhận được điện thoại của một phụ nữ gọi tới phòng làm việc tổng giám đốc tìm hắn, tự xưng là Ôn Phó Doanh, động nói nững nịu tựa hồ có thể chảy ra nước, nói cô ấy bây giờ đang ở lầu dưới Thân Viên muốn đi lên gặp hắn.

Cô che loa nhỏ giọng hỏi Lâm San Ni, có nên cho cô ấy đi lên không, Lâm San Ni cau lại đôi mi thanh tú, Ôn Phó Doanh? Là thiên kim đại gia tộc số một Ôn Thành, con gái một chủ tịch tin điện Ôn Thành? Cô ta tại sao đột nhiên tìm đến hắn? Còn trực tiếp đến lầu dưới Thân Viên?

Lâm San Ni cũng không biết Ôn Phó Doanh chính là người lần trước đi tương thân với Lục Chu Việt ở Ôn Thành, nếu cô gái bình thường cô sẽ trực tiếp cự tuyệt, nhưng cô là con gái đại gia tộc đệ nhất Ôn Thành, thanh danh hiển hách cho nên gọi điện thoại theo đường dây nội bộ xin chỉ thị của hắn, còn Hứa Lưu Liễm đối với mấy người xã hội thượng lưu căn bản không biết, cho nên cũng không biết Ôn Phó Doanh là ai, nên nói với đối phương chờ Lâm San Ni xin chỉ của hắn.

Trong phòng làm việc Lục Chu Việt nghĩ nửa ngày mới nhớ tới Ôn Phó Doanh là ai, lần đó tương thân hắn căn bản không nhìn rõ mặt người kia, mới vừa ngồi xuống thì nha đầu kia đã cùng Hạ Vi Lương đi đến, hắn cả kinh chỉ lo nhìn phản ứng của cô làm gì có tâm tình nhìn người đối diện, sau nữa hắn mượn cớ đổ cà phê lấy cớ đi phòng rửa tay sau không có quay lại, không nghĩ đến mẹ của hắn thế nhưng gọi điện cho hắn, nói đối phương vốn có ý với hắn, còn nói nếu hắn không đồng ý thì không lấy chồng.

Hắn trực tiếp dứt khoát cự tuyệt với mẹ, nói bản thân đã có người vừa ý, bảo cô đừng lãng phí thời gian trên người hắn nên vội vàng tìm người hợp ý mình. Sau lại còn nghe cô bởi vì hắn cự tuyệt mà bệnh nặng một trận, khiến cho mẹ hắn lúng túng trước lãnh đạo mình, bởi vì lãnh đạo của mẹ chính là bác Ôn Phó Doanh.

Lúc này lại nghe nói cô đột nhiên chạy đến tìm hắn còn chờ sẵn dưới lầu, hắn không khỏi phiền não vút cây bút đưa tay xoa trán, nếu như ngày thường cô tìm đến cũng thôi, hắn coi như cô là một người bạn bình thường, cũng coi như nể mặt lãnh đạo mẹ hắn mời cô dùng bữa cơm trưa rồi đuổi đi là được, nhưng hôm nay cô bé kia đang ở bên cạnh hắn nha, hơn nữa còn là ngày đầu tiên đi làm đã để cô đụng phải tình huống như thế, hắn Lục Chu Việt thanh danh nhiều năm toàn bộ hủy trong tay Ôn Phó Doanh, lúc này hắn có chút hối hận đưa cô tới bên cạnh mình.

“Lục tổng?”

Đầu bên kia điện thoại quả nhiên Lâm San Ni thấy hắn hồi lâu không nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở hắn, hắn kiên trì nói,

“Gọi cô ấy lên đây đi!”

Người đã đến dưới lầu, hắn còn có thể như thế nào? Không nhìn thấy chùa cũng phải xem mặt phật, hắn dù sao cũng phải chừa mặt mũi cho mẹ, hi vọng hắn mặt lạnh có thể hù dọa Ôn Phó Doanh trở về.

Lâm San Ni nghe hắn nói để cho Ôn Phó Doanh đi lên, không khỏi lúng túng nhìn sang Hứa Lưu Liễm nắm điện thoại,

“Cái kia. . . . . Lục tổng nói bảo cô ấy lên!”

“Ồ, được!”

Hứa Lưu Liễm hoàn toàn không biết Ôn Phó Doanh là thần thánh phương nào, liền hướng về phía điện thoại thông báo bảo cô đi lên. Ánh mắt Lâm San Ni có chút dị thường nhìn cô, cô cũng không còn phát giác gì.

Khi Ôn Phó Doanh xuất hiện ở cửa thang máy, cô không khỏi sững sốt một chút, giờ mới hiểu được tại sao vừa rồi về mặt Lâm San Ni lúng túng, cô gái xinh đẹp này không phải là người lần đó đi tương thân với hắn sao? Cô nhớ rõ đến lúc ánh mắt cô ấy ẩn chứa mối tình thâm kín với hắn, hôm nay cô lại từ Ôn Thành xa xôi chạy đến tìm hắn. . . . . Nghĩ như vậy trong lòng cô không khỏi buồn phiền giống như thoáng cái bị vật gì đó đè lên

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đột nhiên bị phồng

Cô giật mình ở nơi đó, Lâm San Ni cũng không nhúc nhích, bởi vì vợ chính đang đứng bên người cô, vợ chính không lên tiếng cô là một người ngoài không nên đi đến đón chào Ôn Phó Doanh, bởi vì ý đồ của Ôn Phó Doanh rất rõ ràng, đó chính là hấn.

Ôn Phó Doanh thấy hai người đứng như tượng gỗ, cũng không biết đi đến dẫn đường cho cô, không vui liếc một cái ngạo mạn nói,

“Bí thư tiểu thư, bên này chính là phòng làm việc phải không? Tôi đây vào đây”

Nàng nói xong liền ngẩng đầu ưỡn ngực giẫm giày cao gót đi vào.

Hứa Lưu Liễm thu hồi những thứ cảm xúc rồi tung quay đầu lại hỏi Lâm San Ni,

“Có phải nên pha trà đưa vào cho bọn họ?”

Lâm San Ni gật đầu, cô xoay người đi đến bàn pha trà. Lâm San Ni nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô trong lòng không khỏi đau khổ, nếu như một người phụ nữ có thể bình tĩnh đối diện người đàn ông của mình mập mờ với cô gái khác, như vậy cô ấy nhất định không đủ quan tâm hấn.

Thời điểm Hứa Lưu Liễm bung trà vào, Ôn Phó Doanh tư thế trêu ghẹo tư nhòai người đến phía trước bàn làm việc, hướng về phía Lục Chu Việt mặt không chút thay đổi phun khí như lan,

“Việt —— Việt”

Không đợi cô nói câu kế tiếp, Lục Chu Việt vẫn lạnh lùng cắt đứt lời cô,

“Ôn tiểu thư, xin tự trọng! Tên của tôi là Lục Chu Việt, cô có thể gọi tôi Lục tiên sinh, hoặc Lục tổng, tôi nghĩ quan hệ giữa chúng ta không có quen thuộc đến trình độ cô gọi tôi như vậy!”

Ôn Phó Doanh sắc mặt có chút khó coi, thân con gái một đại gia tộc số một Ôn Thành, cô lớn như vậy còn chưa bao giờ bị người ta không chút lưu tình cự tuyệt quá đây. Lục Chu Việt giương mắt sâu kín nhìn thoáng qua cô gái đứng ở cửa, giọng nói có chút than vãn,

“Cô gọi tôi như vậy, nếu đệ cho bà... , bạn gái nghe thấy được sẽ khiến cô ấy hiểu lầm, bạn gái của tôi cũng không gọi tôi như vậy!”

Hấn vốn muốn nói bà xã của hấn, nhưng lại sợ kinh động Ôn Phó Doanh gây ra chút ít phiền toái không cần thiết, nên nói thành bạn gái. Bất quá quan hệ hiện tại nói cô ấy là bạn gái cũng không có gì không đúng, hấn đang trong giai đoạn cố gắng theo đuổi được lòng cô không phải sao?

Ôn Phó Doanh thanh âm bỗng dưng cất cao,

“Anh thật sự có bạn gái rồi?”

Lần trước tương thân bác cô chuyển lời nói hấn đã có người vừa ý nhưng cô không tin, cô cho đó chỉ là hấn lấy cớ hấn cự tuyệt cô mà thôi, nhưng bây giờ nhìn khuôn mặt của hấn thật tình không giống nói giỡn, trong lòng cô không khỏi đau, nhưng cô lập tức đổi thành vẻ mặt lo lắng,

“Đó thì sao chứ, đầu năm kết hôn cũng có thể ly hôn, em mặc kệ dù sao em muốn ở chung với anh, em nhất định phải đoạt anh từ trong tay người phụ nữ ấy!”

Nói tới chỗ này cô lại cười cười,

“Ồ Ôn Thành cũng chỉ có Ôn gia chúng tôi mới có thể xứng với cửa Lục gia của anh, sau khi anh kết hôn với em cả Ôn Thành sẽ là của anh!”

Bất quá cô không biết, hấn yêu một cô gái sáu năm, hấn mặt kệ quan hệ nhà cô với nhà hấn, mặc kệ gia cảnh của cô, mặc kệ cô có thể cho hấn mang đến lợi ích nào, thậm chí mặc kệ cô yêu hay không yêu hấn, hấn lấy cô chỉ đơn thuần vì hấn yêu cô.

Cô cậy mạnh vô lý cùng với kiêu ngạo tự phụ khiến Lục Chu Việt phát điên, hấn lo lắng hơn chính cô gái nhỏ của hấn sau khi nghe lời cô ta có suy nghĩ lung tung không, hấn không phải không biết nguyên nhân cô một mực bài xích hấn, đó là gia thế hai bên cách nhau quá xa. Lo lắng ngẩng mặt lên đưa mắt nhìn qua, lại chỉ thấy cô đang suy nghĩ, lông mi thật dài che tất cả vẻ mặt cô.

“Em thật vất vả mới từ nơi bác trai hỏi thăm được tin tức của anh, còn lập tức từ Ôn Thành xa xôi bay tới nơi này, anh cũng thật là, tại sao mở công ty không có danh tiếng gì ở thành phố nhỏ này, Ôn Thành chúng ta thật tốt, vừa phồn hoa vừa đông vui!”

Ôn Phó Doanh tiếp tục nói, thân thể cúi thấp hơn cố gắng để cho hấn thấy vóc người nóng bỏng của mình.

Hứa Lưu Liễm đứng xa như vậy cũng có thể đã gấp bộ ngực ba đào mãnh liệt, hướng chi Lục Chu Việt gần như vậy, cô siết chặt mười ngón tay cầm nắm trà ho nhẹ một tiếng đi đến phía trước,

“Ôn tiểu thư, xin dừng trà!”

Cô thừa nhận những lời kiêu ngạo tự phụ của Ôn Phó Doanh đã kích mạnh tự ái của mình, cô không khỏi tự ti cho rằng không xứng với hắn.

Bị cắt đứt nói chuyện với hắn, Ôn Phó Doanh không tình nguyện bùng chung trà thanh âm của hắn sâu kín vang lên trong không gian yên tĩnh,

“Bởi vì nơi này. . . . . có người tôi yêu!”

Hứa Lưu Liễm bàn tay bùng mâm trà không bị khổng chế run lên, không cần ngừng đầu cô cũng có thể cảm giác ánh mắt nóng rực của hắn thẳng tắp phóng đến trên người cô, cô rũ mắt xuống không có dũng khí nhìn lên, hít một hơi thật sâu chuẩn bị lấy mâm trà rời đi.

Bởi vì những lời này của hắn, Ôn Phó Doanh tay mới vừa bùng chung trà đến tay liền thẳng tắp ném ra ngoài,

“Cái gì? Người anh yêu? Tôi không tin!”

Ôn Phó Doanh cảm xúc có chút kích động thất khống, trên khuôn mặt xinh đẹp tất cả đều không thể tin. Hắn mới vừa nói hắn có bạn gái cũng thôi, đàn ông mà người nào không có mấy người phụ nữ? Thế nhưng về mặt hắn nghiêm túc nói cô gái hắn yêu? Phải biết rằng chữ yêu này, đối với một số đàn ông mà nói có lẽ chẳng qua là hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ phụ nữ vui vẻ, nhưng đối với một số đàn ông khác mà nói, chữ kia ra khỏi miệng là lời hứa hẹn một đời một kiếp.

Mà theo cô thấy Lục Chu Việt thuộc về nhóm người phía sau, cho nên hắn luống cuống, kinh ngạc, nổi giận. Cô Ôn Phó Doanh, không nói phía sau có gia thế khổng lồ, điều kiện bản thân cô thôi cũng hết sức ưu tú, nhìn qua cô cùng với những đại thiên kim không xinh đẹp không có gì khác nhau, nhưng thật ra thì cô có bằng đại học nổi tiếng. Cô bày ra phù hoa chỉ vì muốn che dấu chính mình thôi.

Ôn Phó Doanh ném ly trà kia ra, bất thiên bất ý vừa lúc rời xuống bàn tay Hứa Lưu Liễm tính thu lại, một ly trà nóng hổi cứ thẳng tắp giội vào, Hứa Lưu Liễm trực tiếp đau đến hét to một tiếng, ném mâm trà trong tay, đau đến che tay mình ngồi xổm trên mặt đất.

“Lưu Liễm!”

Lục Chu Việt nhìn thấy đau đến tim rút lại, hắn một bước xa lao đến kéo cô vào trong ngực xem xét, vừa nhìn bàn tay trắng nõn toàn bộ đều đỏ, hắn quay đầu lại nhìn Ôn Phó Doanh hai mắt đỏ bừng hết lớn,

“Ôn Phó Doanh, cô rút ngay cho tôi! Sau này tôi không muốn nhìn cô xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Đau lòng khó nhịn

Hắn nói xong cũng không quay đầu lại kéo tay cô vọt vào phòng vệ sinh, đem bàn tay đỏ bừng đưa vào vòi nước, Ôn Phó Doanh cũng bị tình huống đột phát sợ hết hồn, sau khi phục hồi tinh thần lại phản ứng đầu tiên không phải nói xin lỗi, mà nghi ngờ hắn tại sao khẩn trương lo cho tiểu thư ký kia, cô vọt theo vào hùng hổ hỏi.

“Lục Chu Việt, cô ấy là ai? Có phải chính là cô người yêu trong miệng anh không?”

Cô cố gắng muốn xem mặt cô bé kia, nhưng cô ấy bị hắn che vào trong ngực làm cô nhìn không thấy mặt, vừa rồi cô căn bản không có đem tiểu thư ký làm việc lật vật để vào trong mắt, hiện tại tỉnh tể nhớ tới, cảm thấy cô ấy có chút quen mắt giống như đã gặp nhau ở nơi nào.

Lục Chu Việt nghe giọng nói của cô ta không có ý tốt, sợ cô sau này gây phiền toái cho người mình yêu, liền lập tức thu liễm một chút lo lắng trên mặt,

“Ôn Phó Doanh, bất kể cô ấy là người nào, làm nhân viên dưới trướng tôi hay là ai khác, tay bị phỏng đến muốn tróc da, tôi quan tâm một chút cũng có gì không đúng sao!”

Ôn Phó Doanh nhất thời im lặng, Lâm San Ni nghe được động tĩnh bên trong vội vàng xông tới xem xét, vừa nhìn thấy tay Hứa Lưu Liễm bị phỏng thành như vậy không khỏi kinh hãi giờ tay lên bùm miệng, Lục Chu Việt đưa tay ôm lấy Hứa Lưu Liễm đang cắn chặt môi không để cho mình rơi lệ, nhìn cũng không nhìn Ôn Phó Doanh quan sang nói với Lâm San Ni,

“Sunny, tiến khách “

Sau đó liền ôm cô bước ra ngoài vọt vào thang máy, Ôn Phó Doanh hỏn hển hỏi Lâm San Ni,

“Cô bé kia là ai?”

Lâm San Ni trong mắt hiện lên một tia chán ghét nhưng bị cô khéo léo che dấu đi, cô nhìn sang Ôn Phó Doanh dịu dàng mà hữu lễ cười,

“Ôn tiểu thư,cô ấy là thư ký mới hôm nay vừa tới đi làm,tôi không phải bị triệu hồi về tổng bộ Ôn Thành sao,cho nên Lục tổng mới mướn một nhân viên khác, kết quả người ta đi làm ngày thứ nhất đã bị phỏng thành như vậy,Hiazzz . . . . .”

Lâm San Ni coi như quen nhìn mặt người,cô nhìn ra Ôn Phó Doanh có ý không tốt với Hứa Luru Liễm,cho nên cô cố ý nói thật đáng thương,để Ôn Phó Doanh giảm bớt hoài nghi cô ấy trong lòng,dù sao Ôn gia cũng là gia tộc có tiền ở Ôn Thành không phải loại dễ trêu.Quả nhiên trong mắt Ôn Phó Doanh giảm bớt mấy phần không tốt, nhưng người kiêu ngạo như cô làm sao chịu thừa nhận mình sai,hừ lạnh một tiếng giẫm giày cao gót rồi đi.

Trong thang máy,Lục Chu Việt ôm thật chặt Hứa Luru Liễm bởi vì cố gắng chịu đau đớn mà cả người run rẩy không dứt trên trán ứa ra mồ hôi lạnh,hỏi hận không thôi luôn miệng nói thật xin lỗi,

“Thật xin lỗi thật xin lỗi,Luru Liễm,đều là anh không tốt,anh không nên nói kích thích Ôn Phó Doanh,anh vốn nghĩ nói như vậy sẽ làm cô ấy tự động rút lui,không nghĩ tới, không nghĩ tới. . . . .”

Lục Chu Việt đã sắp hận chết mình,hắn đem cô đến bên cạnh mình,để tránh cho làm những công ty khác phải nhìn sắc mặt người,không nghĩ tới tới cuối cùng lại chính hắn đã thương cô, hắn thề nếu Ôn Phó Doanh còn dám gây chuyện tiếp,hắn nhất định sẽ không bỏ qua cô,bất kể sau lưng cô có Ôn gia hay có ai chống lưng.

“Đau . . . . .”

Hứa Luru Liễm bị hắn ôm vào trong ngực đau đến ý thức đều mơ hồ,trên mu bàn tay truyền đến từng đợt đau đớn để cô không ngăn được rên rĩ,

“Tay của em đau quá, đau chết. . . . .”

Cô còn chưa nói hết,nước mắt đã tí tách tí tách chảy xuống,Lục Chu Việt trong lòng đau đến nhanh hít thở không thông,hắn cắn răng nén đau buồn trong lòng,

“Ngoan,đau thì lớn tiếng khóc đi,chúng ta bây giờ lập tức đi bệnh viện!”

Thang máy dừng ở tầng dưới,hắn ôm cô liền xông ra ngoài,sau đó lái xe một đường chạy nhanh đến bệnh viện,cô ngồi ngay vị trí kế bên người lái,gìu lên bàn tay bị phỏng khóc lớn,khóc đến Lục Chu Việt tâm phiền ý loạn nhiều lần thiếu chút nữa đụng vào xe người khác.

Đến bệnh viện bác sĩ khoa y vừa nhìn xuống bàn tay bị phỏng,không khỏi nhíu lại chân mày thật chặt,Lục Chu Việt hận không được giết người,đưa tay kéo cổ áo vị bác sĩ kia,trán nổi lên gân xanh rờn,

“Người đó. Phải trị không còn một vết sẹo cho tôi,nếu không tôi sẽ báo Đường Dục Hàn xào anh!”

Bác sĩ lau mồ hôi trên trán,xoay người tê dại đi lấy thuốc.Hắn đâu nói sẽ có vết sẹo,hắn chẳng qua cảm thấy bị phỏng thành như vậy rất thảm,vị Lục tổng này cũng quá xem nhẹ bác sĩ trong bệnh viện Đường gia rồi,nghe nói lần trước bởi vì chuyện đau răng,bác sĩ nha khoa cũng bị hắn mắng thành lang băm.

Rắc thuốc lên vết thương,loại cảm giác đau đớn như bị sinh sôi xé rách mới giảm bớt một chút,Hứa Luru Liễm mặt trắng bệch như tờ giấy tựa vào trên giường bệnh, trên mặt còn mang theo nước mắt chưa khô.Lục Chu Việt nắm bàn tay không bị thương,đặt lên khoe môi một lần lại một lần hôn hít lấy,

“Luru Liễm,thật thật xin lỗi,anh hận nước sôi kia không đổ trên tay anh,anh. . . . .”

Hắn đau lòng lời nói có chút không mạch lạc,hắn cảm thấy hiện tại nói bất kỳ điều gì cũng không thể đền bù lỗi mình phạm phải,tuy nói nước trà là Ôn Phó Doanh hát, nhưng người đầu sỏ cũng là hắn,muốn che chở cô cuối cùng lại chính mình tổn thương cô,sự đã kích này đối với hắn mà nói đúng là rất lớn.

Hứa Luru Liễm mở mắt ra nhìn khuôn mặt đau lòng của hắn, nhàn nhạt mở miệng,

” Lục lão sư,anh cũng đừng tự trách mình,chẳng ai ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện này không phải sao?”

Đi làm ngày thứ nhất đã bị thương thành như vậy,sợ rằng không có ai thăm hại hơn cô.

Tay cô bị thương,nên không đến lớp được đành phải ở nhà một mình,với lại tay phải bị thương, cuộc sống không thể tự mình lo liệu. Ăn cơm mặc quần áo và vân vân đều do cô dùng tay trái trên căn bản có thể giải quyết, có đôi khi cũng gọi Tần tỷ giúp đỡ,chẳng qua vấn đề tắm thật khó giải quyết.

Đêm mới vừa bị thương,Lục Chu Việt kiên trì tắm giúp cô,cô chết sống không chịu,kết quả buổi tối hôm đó không có tắm ban ngày bởi vì chịu đựng đau cả người ra mồ hôi nhớp nháp như hồ cô khó chịu cả đêm lẫn qua lộn lại không ngủ ,đến nửa đêm rốt cục không thể nhịn được nữa hắn ném cô vào phòng tắm.

Bao lấy một cái tay nửa tàn phế,ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có,ba cái hai cái đã bị hắn lột sạch quần áo,cô thẹn quá thành giận vòng quanh mình bảo hắn nhắm mắt lại không cho phép nhìn,hắn đưa tay kéo cô đến,bàn tay to ở trên người cô tự dơ lau rửa tắm,

“Không biết nhìn cũng nhìn bao nhiêu lần, có cái gì lung tung xấu hổ chứ !”

Hắn vừa nói ánh mắt còn càn rỡ không ngừng đánh giá trên dưới người cô,cô cảm giác cả người như bị thiêu đốt, gương mặt lúng túng không dám

nhìn,nếu không thay đổi được hấn,bản thân đành phải hai mắt nhắm nghiền,bịt tay trùm chuông xoay qua lại che che lấp lấp để hấn tắm cho mình,rót cục cô có thể nằm trên mặt giường lớn thoải mái ngủ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Vi Lương tới chơi

Mà nằm bên cạnh cô Lục Chu Việt cũng vừa trần trọc trở mình,ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực,thân thể trẻ tuổi săn chắc tiếc chi có thể sờ soạng cái gì cũng không thể làm,có phải rất đau khổ hay không?

Thật ra cô chỉ bị thương ở tay,không ảnh hưởng làm chuyện này,nhưng hấn tự cảm thấy bản thân hại cô bị thương,cho nên trong lòng đau không muốn vào lúc này còn muốn cô,không thể làm gì đành phải dùng phương thức đếm cừu để thôi miên bản thân ngủ.

Hạ Vi Lương hai ngày sau mới biết được cô bị thương,lập tức vô cùng lo lắng bay tới thành phố N,Lục Chu Việt cầu cũng không được,tự mình ra phi trường đón Hạ Vi Lương,bởi vì kể từ khi cô bị thương hấn vào cô như rơi vào một vòng quái dị.

Cô như cũ cười với hấn,nói chuyện với hấn,nhưng hấn cảm thấy lòng của cô lần nữa rút vào vỏ cứng của mình,hấn biết cô bởi vì lời Ôn Phó Doanh nói mà suy nghĩ lung tung,nhưng hấn thức thủ vô sách,bởi vì thật sự không muốn cô bị thương nên hấn không trêu chọc làm cô không vui,hấn chỉ đành để im mấy ngày mong cô đừng trốn tránh hấn,hôm nay chỉ cầu Hạ Vi Lương tới có thể khuyên giải được cô.

Hứa Lưu Liễm cũng muốn ra phi trường đón Hạ Vi Lương,nhưng Lục Chu Việt không để cho cô đi,nói tay cô còn băng bó đừng tự làm khổ mình,thật ra thì hấn muốn nói chuyện của hấn với Hạ Vi Lương.

Hạ Vi Lương là cô bé có sức sống dạt dào,mặc quần đến gối mang phong cách tây đội mũ đen,vừa nhìn thì biết bộ dáng thanh thiếu niên,thấy hấn thật xa đã ngoắc tay chào hỏi,

“Hi,Lục lão sư!”

“Ồ, Lưu Liễm tại sao không có tới? Thật không có suy nghĩ,chị hai đây từ thật xa tới an ủi cô ấy,thế nhưng không đến đón! Hừm!”

Hạ Vi Lương không thấy được bóng người Hứa Lưu Liễm,ngồi vào trong xe có chút buồn bực oán trách.

“Tôi có lời muốn nói với em,nên không cho cô ấy đi theo!”

Lục Chu Việt nhìn cô một sau phát động xe,Hạ Vi Lương lập tức hiểu ý hấn.

Từ phi trường trên đường trở về,hấn đem tình trạng hai ngày qua của hai người nói cho Hạ Vi Lương nghe,cũng nói chuyện muốn nhờ Hạ Vi Lương giúp đỡ khuyên giải cô ấy,Hạ Vi Lương mở đôi mắt to vòng vo nhanh như chớp tầm vài vòng sau nói,

“Em đây có lợi gì?”

Lục Chu Việt khóe miệng co quắp,

“Em muốn cái gì?”

Nếu không phải hấn đã sớm hiểu cá tính Hạ Vi Lương nói không cần suy nghĩ,nhất định sẽ bị cô chọc tức học mấu.

Hạ Vi Lương hắc hắc cười,

“Có thể giúp em ra sách không?”

“Có thể! Em muốn ra mấy quyển thì ra mấy quyển!”

Hấn không hề nghĩ ngợi đồng ý liền,nhưng Hạ Vi Lương bỗng nhiên không nói,hồi lâu tựa tại chỗ ngồi thờ dài,

“Em thấy hay là thôi đi Lục lão sư, chuyện tình cảm không phải người khác tùy tiện nói hai câu là có thể được,ngài không phải không hiểu đạo lý này chứ?”

Hấn trầm mặc,Hạ Vi Lương có ý gì hấn làm sao không hiểu? Chẳng qua cô đã đóng lại tim mình,hấn trừ ở ngoài cửa đau khổ bởi hồi đội cô mở rộng cửa thì không còn phương pháp.

Hạ Vi Lương thấy vậy không thể làm gì khác hơn mở miệng an ủi hấn,

“Lục lão sư, thầy cũng đừng sa sút thế, cô ấy đã dần dần bắt đầu tiếp nhận thầy không phải sao, nếu không cũng sẽ không chịu đi làm bên cạnh thầy, muốn trách chỉ có thể trách thầy quá xui xẻo, trời trúng người như Ôn Phó Doanh!”

Hạ Vi Lương nói tới chỗ này giọng rất oán giận, cô bắt quai đương nhiên hiểu rõ thiên kim tiểu thư Ôn Phó Doanh, ngày đó nghe Lưu Liễm nói Ôn Phó Doanh kiêu ngạo đòi cướp hán đi, cô giận đến muốn cho cô gái không biết xấu hổ hai cái tát.

Lục Chu Việt nghiêng răng nghiêng lợi,

“Người nào trời chọc cô ấy!”

Hán hiện tại nghĩ muốn hủy tin điện ở Ôn Thành.

Hạ Vi Lương nghiêng người nhìn hán một cái, thấy vẻ mặt hán ảo não không dứt sau lại đem lời đến khoe miệng nuốt vào, cô vốn còn muốn nói mát, không có trời chọc người ta tại sao chịu đi tương thân chứ.

Hạ Vi Lương vừa thấy được Hứa Lưu Liễm liền kéo cô sang một bên nói cái gì đầu trí với tiểu tam, còn khoa trương lấy ra IPAD của mình vội cho cô xem một ít tiểu thuyết cô download, khiến cho Hứa Lưu Liễm dở khóc dở cười, Lục Chu Việt sắc mặt âm trầm,

“Hạ Vi Lương, em có biết cái gì gọi là Tiểu Tam hay không?”

“Biết a, chính là phụ nữ đàn ông tìm bên ngoài!”

Hạ Vi Lương rất vô tội nháy mắt to, Lục Chu Việt sắp phát điên,

“Vậy xin hỏi Ôn Phó Doanh là tôi tìm bên ngoài sao? Cô ấy chẳng qua tự làm theo ý mình thôi!”

“Còn không phải sao? Không phải đều nói đầu năm nay, không sợ ý chỉ đàn ông đủ kiên định, chỉ sợ phụ nữ đủ JIAN sao?”

Hạ Vi Lương giọng điệu cứng rắn nói xong thấy Lục Chu Việt sắc mặt vô cùng khó coi, cô lập tức ý thức được mình nói sai, chột dạ che miệng trốn phía sau Hứa Lưu Liễm.

Lục Chu Việt có loại vọng động muốn ném cô ra ngoài,

“Hạ Vi Lương, em đây đang phá hỏng chia rẽ tình cảm vợ chồng chúng ta!”

Bị gạt ở một bên hồi lâu Hứa Lưu Liễm thấy thế không thể làm gì khác hơn là bắt đầu dĩ mồm miệng,

“Hai người các người làm cái gì vậy!”

Hán bởi vì lời Hạ Vi Lương mà sinh lòng bối rối xen lẫn bất an, hán sợ cô thật sẽ tin tưởng hán ra ngoài tìm Tiểu Tam, liền đưa tay đến nắm bàn tay không bị thương, chưa gì cô bình tĩnh né tránh, cô kéo cánh tay Hạ Vi Lương nhìn hán cười,

“Anh không phải nói muốn mời chúng ta ăn cơm ư, vội vàng sắp xếp rồi lên đường!”

Hán bởi vì động tác tránh né của cô mà có chút nhói đau, trong mắt hàm chứa đau đớn nhìn cô, hán thu tay lại có chút chán nản xoay người đi ra ngoài.

Hạ Vi Lương đứng phía sau Hứa Lưu Liễm đem cằm chống đỡ trên vai cô thờ dãi,

“Hứa Lưu Liễm, lòng của cậu quả thật rất ác độc, nhìn ánh mắt kinh ngạc xen lẫn đau đớn của lão Lục tớ cũng đau lòng!”

Hứa Lưu Liễm rũ mắt xuống che dấu cảm xúc trong mắt thân nhiên mở miệng,

“Hạ tác giả, cô quá bá đạo đấy!”

Không phải cô lòng dạ sắt đá, là Ôn Phó Doanh xuất hiện cùng với cách nói chuyện lớn lối là cô thức tỉnh mình chìm đắm trong tình cảm nồng nàn với hán. Những thiên kim gia đình giàu có kia, các cô có xinh đẹp, có tâm kế, có thủ đoạn xã giao khéo léo, còn có gia thế hùng hậu sau lưng, còn cô thì có gì?

Cô cho rằng hán chỉ sùng ái cô mà thôi, người nổi tiếng như hán tình yêu có thể kéo dài bao lâu? Nếu đột nhiên xuất hiện chuyện gì, ai có thể bảo đảm hán không phải Trần Thanh Sở khác?

Hán đưa cô đến quán ăn hải sản ngon nhất thành phố N, Hạ Vi Lương đương nhiên là không chút khách khí vui vẻ ăn uống, cô thì không có hứng thú, còn hán ngồi ở đằng kia liên tiếp uống rượu, cô nghĩ tới lần trước bọn họ ăn cơm với T rác Thính Phong, hán cũng uống như vậy, sau đó uống đến vào bệnh viện, bản không bị thương liền đưa qua căn lại ly rượu của hán,

“Dạ dày anh không tốt, uống ít chút không được sao?”

Hán không có cự tuyệt, trong mắt hán ngậm đau xót nhìn cô lấy cái ly đi, cô đặt ly rượu hán xuống sau vội vàng dời mắt tránh tình cảm trong mắt

hắn,Hạ Vi Lương ngồi đối diện lột một con tôm ném vào trong miệng cười mờ ám trêu chọc cô,

“Ồ,Hứa Luru Liễm,tiền bộ rất nhiều nha, còn biết quan tâm người !”

Hứa Luru Liễm lúng túng trừng cô,

“Hạ Vi Lương,ăn cơm ngon cũng ngăn không được miệng của cậu sao?”

Hắn không uống rượu,cầm đĩa tôm qua lột vỏ,đột xong để vào chén trước mặt cô ,cô cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên,vội vàng thoái thác ,

“Ồ ơ, một mình anh ăn đi,em tự mình bóc vỏ cũng được. . . . .”

Cô nhất thời chịu không được hắn thân phận hiền hách lại bóc vỏ tôm cho cô,mặc dù hắn luôn nói rất yêu cô,mặc dù hắn luôn ở trước mặt cô làm dáng vẻ rất thấp như người bình thường,nhưng cũng không thay đổi được thân phận hắn hô phong hoán vũ quản lý trời đất.

“Làm kiêu làm kiêu làm kiêu!”

Hạ Vi Lương vừa lên tiếng,

“Hứa Luru Liễm,cậu đang làm kiêu phải không? Lục lão sư có ý tốt bóc vỏ cậu cứ ăn,còn làm kiêu nói mình tự bóc,có bản lĩnh cậu một tay bóc cho tớ nhìn một chút?”

Hứa Luru Liễm thoáng cái lúng túng,cô vừa rồi chỉ hoảng sợ thuận miệng nói thôi,một cái tay bị băng lại cô hừ hừ nhìn chăm chăm Hạ Vi Lương, trong lòng tức giận nghĩ: “lấy tay bắt cá” a sắc. Tiểu thuyết tình cảm gì! Để xem cậu sau khi quen bạn trai tớ làm sao dùng lời cay độc chinh lại!

Lục Chu Việt ngồi bên cạnh nhìn hai cô cãi nhau,về mặt căng thẳng không khỏi buồn lòng,điều này làm cho hắn nhớ tới bọn người Trác Thỉnh Phong, Đường Dục Hàn còn có Diêm Hạo Nam khi ở chung một chỗ,mặc dù luôn tranh cãi nhưng cũng rất vui vẻ.

Ăn uống no đủ sau về nhà,hai tiểu nữ sinh liền trốn vào căn phòng khách dành cho Hạ Vi Lương lủi rủ hàn huyên không ngừng,lúc hắn đi qua cửa còn có thể nghe được bên trong truyền đến tiếng cười khanh khách của cô còn có giọng nói khoa trương của Hạ Vi Lương.

Ước chừng hơn mười một giờ,hắn từ trong thư phòng ra ngoài gõ cửa hai người ,

“Cũng đã trễ thế này,hai người các người còn không ngủ?”

Thanh âm của cô từ bên trong truyền tới,

“Em hiện muốn ngủ với Vi Lương,anh ngủ trước đi!”

“Không được!”

Hắn không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt,cái gì đây kể từ khi Hạ Vi Lương tới cô liền dính chặt Hạ Vi Lương,sự hiện hữu của hắn không còn giá trị, hiện tại buổi tối cô còn muốn ngủ với Hạ Vi Lương!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Không thích hợp

Trong phòng nhất thời không có tiếng vang,Hứa Luru Liễm về mặt có chút lúng túng mắt nhìn sang Hạ Vi Lương ,Hạ Vi Lương liếc nhìn cánh tay bị thương rồi đưa tay che miệng cười,

“Tớ nói Luru Liễm này,lão Lục nhà cậu nhu cầu đòi dào quá đi ,ngay cả cậu vậy rồi mà hắn cũng không bỏ qua cậu sao!”

Hứa Luru Liễm trừng cô,tien tay lấy một cái gối đập vào cô,

“Cậu nói những gì đó,sau khi bị thương đã không có làm được không!”

Hạ Vi Lương vừa ngáp ngà ngáp ngừng,

“Nhỏ thôi,nghe lời cậu giống như sợ hắn không đụng vào mình không bằng. . . . .”

“Tớ mặc kệ cậu,cậu suy nghĩ quá xấu xa.Cậu nói mình là hoàng hoa đại khuê nữ vậy tại sao trong đầu tất cả chuyện kia!”

Hứa Luru Liễm sắp học máu,vừa nói vào đề liền đứng dậy đi ra cửa,tính đuổi hấn đi rồi về ngủ.

Hạ Vi Lương nằm trên mặt giường lớn quay cuồng một trận sau ngửa mặt lên trời thở dài,

“Tớ cũng vậy không có biện pháp,độc giả ngày ngày muốn ăn thịt,không cho ăn thịt sẽ không có phiếu tháng,bóp tớ sẽ trống rỗng,cậu tưởng rằng dễ dàng lắm ư, cậu cho rằng tớ nguyện ý ngày ngày nghĩ những thứ chuyện đó sao,tớ bán chữ mà sống mà à à, hu hu hu. . . . .”

Hứa Luru Liễm mặc cho Hạ Vi Lương khàn cả giọng lên án bỏ đi tới cửa,mở cửa chỉ thấy hấn không vui đứng ngoài cửa,một đôi mày rậm hơi nhíu,cô nhìn qua hấn sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói,

“Em và Vi Lương thật lâu không có nói chuyện!”

“Được!”

Hấn thế nhưng thay đổi giọng kiên quyết ban nãy,cô kinh ngạc ngẩng lên mắt nhìn vào hấn,Lục Chu Việt bình tĩnh mở miệng,

“Bất quá em phải về phòng trước,anh thay thuốc cho em sau rồi quay lại!”

Hứa Luru Liễm nhìn thoáng qua tay mình,cần môi do dự,tay cô mỗi đêm trước khi ngủ phải thay thuốc một lần,cô muốn nói để Hạ Vi Lương giúp cô đổi lại cũng được, nhưng nghĩ đến dáng vẻ vụng về không cần thận của Hạ Vi Lương,sona cô quay đầu nhìn Hạ Vi Lương nói,

“Vi Lương,tớ đi thay thuốc, một lát sẽ trở lại!”

“Ừ!”

Hạ Vi Lương nằm trên giường chơi điện thoại di động của mình liên tục xác nhận,thật ra thì trong lòng cô muốn nói chính là: Đoán chừng cậu ra khỏi cửa này tối nay sẽ không thể trở về. Nhưng cô không dám nói ,nếu không người khác nhất định lột da cô.

Chắc chắn,lão Lục này quả thật cực phẩm bụng đen tâm cơ thâm trầm,nói ba xạo vài câu đã lừa được cô ấy đi.

Quả nhiên đúng như Hạ Vi Lương đoán,Hứa Luru Liễm vừa vào phòng ngủ của bọn họ,hấn đã kéo cô tới ôm vào trong ngực hôn ,bàn tay to còn thuận thể cầm bàn bị thương đề phòng cô gãy giữa chạm phải,Hứa Luru Liễm bị hấn hôn đến thở không ra hơi,

“Anh,anh làm gì thế,không phải nói thay thuốc cho em sao?”

“Làm xong rồi mới thay!”

Hấn mơ hồ đồng ý một câu,cúi đầu tìm đôi môi mềm mại tiếp tục hôn,cắn, mút lấy,thậm chí còn vừa hôn cô vừa ôm cô đi tới giường lớn, hôn hấp dần dần dồn dập biểu lộ hấn khát vọng cô.

Cô bị thương mấy ngày qua hấn đều chịu đựng không đựng cô,nhưng về mặt và thái độ càng ngày càng xa cách làm cho hấn không nhận được muốn trừng phạt cô. Không cho cô cự tuyệt đem cô đẩy ngã trên mặt giường lớn,tiếp theo hấn nghiêng người phủ lên,cô chưa từ bỏ ý định giơ tay mình về phía hấn,cong đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng kháng nghị,

“Lục Chu Việt,em bị thương!”

Hấn cầm tay cô ra cúi đầu ngậm hai cánh môi khấp khểnh mở mở gầy xéo mút một trận.sau đó vừa mút vừa chừa khe để thở nói với cô,

“Vậy thì thế nào? Chỉ bị thương tay,không ảnh hưởng đến chuyện này!”

Hứa Luru Liễm giận đến chỉ có thể dùng ánh mắt trừng hấn, trên người căn bản không có một chút sức lực phản kháng,hấn căn bản cũng sẽ không cho cô có cơ hội phản kháng,chỉ chốc lát sau cô đã bị hấn lột sạch trơn,hấn hôn cắn cổ khéo léo và tinh xảo và xương quai xanh của cô không có ý tốt cười,

“Như vậy thì em có thể ít bấm cầu anh một chút không phải sao?”

Cô lúng túng nhắm nghiền hai mắt quay đầu đi chỗ khác,bởi vì cô mỗi lần lên đỉnh luôn hưng hăng cầu ngắt hấn.

“A ——”

Nụ hoa trước ngực bỗng dưng bị hấn ngậm,cô cắn ngón tay mình không bị thương,nhưng ngăn không được phát ra một tiếng yêu kiều sau đó không tự chủ được cong người lên nghiêng đón hấn.

Hấn không có vội vã tiến vào như cô muốn,mà tiếp tục dùng lưỡi linh hoạt khéo léo và ngón tay kích thích mỗi một chỗ trên người cô đẩy lên tình dục.Dục vọng giương cao,không nhanh không chậm vô cùng thành thạo,cho đến nóng bỏng của hấn chạm được nơi ẩm ướt mềm mại,hấn mới trầm hồng dùng sức đỉnh vào,chạm chạp cọ xát,nội dung sâu sắc lời lẽ dễ hiểu,ra sức va chạm,gầm nhẹ thở gấp thô ráp cùng lời nói nhỏ nhẹ yêu kiều đan vào chung một chỗ.

Sau khi kích tỉnh,Hứa Luru Liễm cả người nằm lý trên giường,hữu khí vô lực đưa tay để cho hấn xúc thuốc,Lục Chu Việt bên hông tỉnh tráng chỉ trùm khăn tắm ngồi bên giường chậm rãi lấy ra vài băng trên tay cô, nhìn bàn tay cô như cũ có chút đỏ đau lòng hỏi cô,

“Còn đau không?”

“Không sao. . . . .”

Cô rầu rĩ phun ra hai chữ rồi quay đầu sang nơi khác,hấn giờ tay lên đem đầu cô xoay trở về,

“Luru Liễm,em rốt cuộc khó chịu chuyện gì?”

Hứa Luru Liễm nhìn đường viền sâu sắc dịu thường ở dưới ánh đèn, rót cục đem buồn bực mấy qua giấu trong lòng nói ra,

“Lục Chu Việt,chúng ta ở chung một thời gian ngắn,anh có phát hiện hay không, chúng ta. . . . . Thật ra thì cũng không thích hợp lắm?”

“Nói thí dụ đi?”

Hấn rử mắt xuống nghiêm túc xúc thuốc cho cô,nhàn nhạt hỏi ngược lại.

“Nói thí dụ như tuổi của chúng ta, nói thí dụ như tính cách của chúng ta, nói thí dụ như nhà của chúng ta. . . . .”

Cô lẩm bẩm nói trong mắt có chút nản lòng.

Hấn không nói chuyện chỉ lo thoa thuốc cho cô,sau đó băng bó đến khi làm xong tất cả,hấn mới giương mắt nhìn cô về mặt nghiêm túc mở miệng,

“Tuổi của chúng ta,anh biết anh lớn hơn em bảy tuổi,có chút già,nhưng lý do chênh lệch vừa lúc để cho anh có lý do thương yêu em,tính cách của chúng ta, trước mắt mà nói anh không có phát hiện chúng ta có gì không thích hợp,em nhìn xem chúng ta cơ hồ chẳng bao giờ cãi nhau,về phần nhà của chúng ta,môn đăng hộ đối hay gì đó,anh chẳng bao giờ để vào trong mắt qua!”

Hấn đầu vào đấy và kiên định trả lời làm cho cô có chút kinh ngạc,con người trong treo nháy mắt cũng không nháy theo dõi hấn,ngón tay hấn nhẹ nhàng bao trùm bàn tay bị thương của cô,

“Luru Liễm,em phải tin tưởng người đàn ông của em,nếu hấn lựa chọn em thì sẽ có đủ năng lực duy trì cùng bảo vệ cuộc tình này,cho dù có một ngày hấn thật bởi vì nguyên nhân gì mà hai bàn tay trắng,hấn cũng có thể dựa vào hai tay của mình một lần nữa lấy bầu trời xuống cho em!”

Đúng vậy,hấn mạnh mẽ không chê vào đâu được, bất luận kẻ nào cũng thương tổn không được hấn ngoại trừ cô. Hấn yêu cô đến cố chấp,hoàn toàn không chừa cho mình con đường lui,cho tới một ngày cô thật thương tổn hấn,hấn mới có thể tuyệt vọng cùng nản lòng thoái chí.

Đối mặt với lời tình thâm ý trọng,Hứa Luru Liễm vốn chuẩn bị xong một số lời nhưng một câu cũng nói không ra, quay đầu đem mình vùi vào gối buồn bực nói,

“Em mệt,em ngủ trước đây!”

“Em không phải còn muốn đi tìm Hạ Vi Lương sao?”

Thấy cô rốt cục bỏ qua vấn đề có hợp hay không,Lục Chu Việt không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Trễ như vậy đi làm gì!”

Hứa Luru Liễm buồn bực kéo chăn tới che kín mình.Nói về thay thuốc nhưng thay lâu như vậy,Hạ Vi Lương sắc như vậy,vừa nghĩ cũng biết bọn họ đã làm gì,cô lúc này đi qua tìm cô ấy,không chừng sẽ bị cô ấy đùa giỡn đến chết,cô sẽ không đại mò đến trước hòng súng.

Lục Chu Việt trong mắt tất cả đều là nét cười,lấy hộp thuốc đặt sang bên lên giường kéo cô về phía mình hai người cùng nhau ngủ.

Hạ Vi Lương ở N thành phố khoảng một tuần,đến khi tay Hứa Luru Liễm hoàn toàn khỏe mạnh mới rời đi,cũng may cô vì tay bị thương không có cách nào đi làm phải ngày ngày ở nhà, mới có thể phụng bồi Hạ Vi Lương ngày ngày tham quan thành phố N.

Lục Chu Việt mua chiếc xe cho cô,nhưng tay cô bị thương không có cách nào lái,mà cho dù tay cô không sao cô cũng lái chiếc xe đó, nghe nói là xe Volvo tính an toàn tốt nhất toàn cầu.

Hạ Vi Lương cũng rất bận rộn,ngày ngày không có chuyện gì thì chờ cô ra ngoài hóng gió,mua đồ ăn vặt,hát Karaoke,hai người trải qua cuộc sống tự do tự tại,cảm giác giống như trở lại thời gian ở trung học đệ nhị cấp không chút kiêng kỵ.

Ngày nào đó Hạ Vi Lương lái chiếc Volvo mới tinh dọc theo bờ sông hóng gió không nhận được cảm thán,

“Ô,tớ lúc nào cũng mới có thể tìm lang quân như ý,trải qua cuộc sống không lo ăn mặc ở biệt thự xa hoa lái xe đắt tiền a?”

Hứa Luru Liễm đột nhiên nhớ tới từng đọc qua một lời rất khôi hài,che miệng cười trộm trong chốc lát sau đó nghiêm túc nói cho Hạ Vi Lương nghe,

“Tin tưởng tớ,giống như cậu thích nghe nhạc sôi động,chỉ xem phim thần tượng,thường thức phụ nữ nói tục.Một ngày nào đó,sẽ có một người cao lớn uy mãnh, mang dây chuyền vàng tinh khiết thô to,chạy xe gắn máy,xuất hiện lóa mắt đến lấy cậu!”

Hạ Vi Lương nghe xong khoe miệng kịch liệt co quắp,tay run lên thiếu chút nữa đâm đầu vào trong nước,luống cuống tay chân quay tay lái chạy ngược lại,cô xoa xoa mồ hôi lạnh oán hận nói,

“Hứa Lưu Liễm,tớ hận cậu!”

Hứa Lưu Liễm không chút khách khí cất tiếng cười to,những ngày qua may có Hạ Vi Lương làm bạn,cuộc sống của cô mới không nhàm chán,cũng sẽ không có nhiều thời gian suy nghĩ lung tung,tâm trạng cũng dần dần khôi phục.

Cô vừa cười vừa đưa tay ra đón gió bên cạnh bờ sông thổi tới trong lòng âm thầm nói,Vi Lương,có cậu thật tốt .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Tình hình công ty

Sau khi Hạ Vi Lương đi,Hứa Lưu Liễm một lần nữa bắt đầu đi làm,sáng sớm ngày đó lúc cô ăn xong điểm tâm nắm lấy túi định đi,Lục Chu Việt gọi cô lại,

“Em thật không có ý định ngồi xe anh,hoặc tự mình lái xe,mà vẫn cứ thích đón xe Bus đi sao?”

Cô gật đầu,

“Em cảm thấy đón xe bus rất tốt!”

Mỗi ngày trên xe bus chật chội, nhìn đám người chung quanh đủ loại màu sắc hình dạng ,làm cho cô có loại cảm giác chân thật.Nếu không cô cảm giác tất cả bây giờ cô có đều như cảnh hư ảo trong mơ.

Hạ Vi Lương hâm mộ cuộc sống giàu có chứ không phải ước nguyện của cô,thứ cô muốn chỉ là người mình yêu cũng là người yêu mình,không liên quan người đó nghèo hay giàu có.

“Nếu như anh chọn một là em ngồi xe anh,hoặc tự mình lái đi thì sao?”

Hắn nhướn mày tựa tại vào ghế hỏi cô,hắn thật chịu không được cô mỗi ngày dậy sớm chen chúc trên xe bus,nghe nói thời điểm giờ cao điểm căn bản không có chỗ ngồi, chỉ có thể chen chúc đứng trong đám đông,lỡ như ngày nào đó cô gặp đến và vân vân. . . . .

Sắc mặt cô lập tức không vui,

“Lục Chu Việt,anh cũng biết bức người ta lựa chọn là rất đáng ghét không!”

Cô tức giận cau mày đôi môi vênh lên đáng vẻ khiến hắn khó xử,mắt thấy cô không vui hắn vội vàng thỏa hiệp,

“Được được được,vậy cứ theo ý em,vậy em buổi trưa muốn ăn gì,anh sẽ bảo Tàn tỷ chuẩn bị com!”

“Không cần,em ăn ở phòng ăn công ty!”

Cô hừ lạnh một tiếng quay đầu giẫm giày cao gót nhỏ xoay người rời đi.

Hắn im lặng ngồi ở chỗ đó,không có ăn bữa sáng của mình, không có cô bên cạnh hắn cảm thấy ăn cái gì cũng không ngon,Tàn tỷ ở một bên che miệng cười,

“Tiên sinh,ngài cũng đừng quản quá chặt,để cho phu nhân tự làm việc mình thích cũng rất tốt!”

Hắn buồn bực nuốt vào một ngụm sandwich cuối cùng đứng dậy đi làm,lái xe qua trạm xe bus cô thường chờ,thấy cô còn đang lo lắng chờ xe, hắn quay cửa kính xe xuống nhìn cô ần còì,không nghĩ tới cô quay đầu cố ý làm bộ như không nhìn thấy hắn.

Hắn quyết định trừng phạt một chút cô gái nhỏ cổ chấp này,cho nên liền giơ tay lên liếc nhìn thời gian,sau đó nhìn sang cô tao nhã cười,

“Thư ký Hứa,hiện tại cách giờ làm việc còn có nửa tiếng,không nên đến trễ,tối trễ anh sẽ không nương tay đâu nhé,muốn trừ vào tiền lương của em không!”

Hắn hài lòng thấy sắc mặt dần dần ảo não, dưới chân giẫm chân ga chạy đi, để lại cho cô một bóng xe Land Rover màu bạc lướt nhanh.

Hứa Luru Liễm giận đến nghĩ cỏi xuống một chiếc giày cao gót nện vào chiếc xe phong cách kia, hôm nay tại sao xui xẻo vậy, đợi hồi lâu cũng không tới xe, còn hết lần này tới lần khác đụng phải hắn, trước kia cô ra khỏi cửa liền có xe đến mà.

Đợi một hồi mới có xe đến, đợi đến lúc cô vội vã chạy ra thang máy tầng cao nhất vừa lúc cả thê làm việc, ngẩng đầu lên thì thấy hắn tựa tại cửa phòng làm việc miệng nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa, còn có ý giơ tay lên nhìn đồng hồ,

“Ừ, rất tốt, vừa đến tám giờ rưỡi!”

Cô còn ở đằng kia mặt mũi mở miệng thờ đốc, không đợi cô mở miệng hắn đã trưng ra bộ dạng ông chủ căn dặn cô,

“Pha ly cà phê đưa vào cho tôi!”

Sau đó khí vũ hiên ngang cất bước vào phòng làm việc của mình.

Cô giận đến ở nơi đó trợn mắt, Lâm San Ni ở bên cạnh mỉm cười trộm,

“Cuối cùng có thể thấy em bị anh ấy chọc tức!”

Hắn theo đuổi cô nhiều năm như vậy, mỗi lần đều bị cô chọc giận đến muốn chết? Nhẹ thì một bữa hờn dỗi, nặng thì thương tâm nỗ phổi.

Hứa Luru Liễm nghe vậy càng thêm buồn bực, gì gọi là cuối cùng? Cứ như cô ngày ngày giận hắn vậy á, cô cảm thấy hắn mỗi ngày đều tức giận khi dễ cô mới đúng, nhất vào buổi tối còn có thể thay đổi biện pháp hành hạ cô.

Đến phòng làm việc sửa sang lại tốt chính mình, rồi mới đi pha trà, ban này muốn cà phê cho hắn bỗng nhiên lại nhớ tới sáng sớm tựa hồ ăn rất ít bữa sáng trên bàn, liền đặt xuống cà phê ngược lại pha một ly trà xanh nhẹ nhàng khoan khoái, uống nhiều quá cà phê đối với dạ dày không tốt, dạ dày yếu ớt còn dám uống cà phê, chẳng lẽ không có cà phê thì không thể sống sao?

Gõ cửa vào phòng làm việc của hắn, hắn đang ngồi mang tai nghe dùng Anh ngữ lưu loát nói chuyện điện thoại, cổ áo sơ mi hơi mở rộng, ngũ quan tuấn tú, còn có khí chất trầm ổn từ người hắn phát ra, cô bụng chung nước trà có chút thất thần nhìn hắn, thật sự là người đàn ông anh tuấn xuất sắc, không trách được có thể làm cho Ôn Phó Doanh cô chấp đuổi theo hắn.

Thời điểm hắn nghiêng đầu cô nhìn thấy xương quai xanh gần cổ mảng lớn vết đỏ, cô không khỏi đỏ mặt tim đập nhanh, đó là tối hôm qua hắn hành hạ cô một mối, cô cố ý dùng sức mút vào nơi đó của hắn.

Lục Chu Việt nói chuyện điện thoại xong thấy cô như cũ đứng kinh ngạc nhìn hắn, trên mặt còn đỏ ửng khả nghi, theo tầm mắt cô hắn giơ tay lên sờ soạng cổ mình, nhớ tới vết đỏ sáng sớm nhìn thấy trong gương, không khỏi nhếch môi cúi đầu nở nụ cười.

“Thư Ký Hứa? Em nghĩ gì nhập thần như thế?”

Hắn ho nhẹ một tiếng nói với cô, cô lúc này mới hoàn hồn, mặt bởi vì lời hắn mà xuất hiện tia lúng túng, hắn nhìn chung trà trong tay cô hỏi,

“Cà phê tôi đâu?”

Hứa Luru Liễm nắm chung trà trong tay, hít một hơi thật sâu trấn định lúng túng của mình, tiến lên một bước sắp đặt trước mặt hắn nghiêm mặt thật tình nói,

“Lục tổng, tôi nhớ ngài sáng nay đã uống một ly cà phê, cà phê uống nhiều sẽ không tốt cho dạ dày, tôi cảm thấy được ngài nên uống trà xanh để tinh thần thoải mái!”

Hắn nhìn thoáng qua ly trà, ôm cánh tay tựa tại trên ghế dựa cười,

“Luru Liễm, quan tâm anh không cần nghiêm túc thế!”

“Người nào quan tâm anh!”

Cô quả nhiên lập tức phản bác lại hắn một câu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Thừa dịp thời điểm không vội vàng, Hứa Luru Liễm len lén hỏi Lâm San Ni,

” Ôn Phó Doanh kia cuối cùng ra sao ?”

Ngày đó kể từ khi Lục Chu Việt ôm cô đi bệnh viện sau đó không có tin tức Ôn Phó Doanh, cô ấy từ nơi xa như vậy đến tìm hắn, cho nên không thể đành từ bỏ ý đồ.

Lâm San Ni cười,

“Sau đó cô ấy lại gọi điện thoại đến đây mấy lần, đoán chừng gọi điện thoại Lục tổng hẳn không tiếp, Lục tổng bị cô ấy quán không cách đối phó, trực tiếp để nói muốn thu tóm công ty nhà cô, chắc cô ấy sợ cho nên không dám liên lạc Lục tổng!”

Hứa Lưu Liễm sau khi nghe cảm thấy cười đã,

“Hắn không thích thì thôi cần gì phải hù dọa người ta đây!”

Cô nói xong xoay người tiếp tục làm việc, Lâm San Ni nhìn bóng dáng cô bận rộn trong lòng thầm suy nghĩ, chỉ mong Ôn Phó Doanh thật như mọi người mong muốn, thật bị dọa sợ, nhưng theo cơ nghiệp lớn của Ôn gia làm sao lại sợ Lục thị thu mua, dù sao Lục thị ở Ôn Thành cùng Ôn gia coi như là xí nghiệp nổi danh.

Bất quá cô biết hẳn nói được thì sẽ làm được. Xí nghiệp trong tay hẳn không chỉ có riêng Lục thị, nếu hẳn quả thật muốn thu mua Ôn gia chỉ là chuyện động đầu ngón tay.

Buổi trưa có khách hàng hẳn ra ngoài ăn cơm, Hứa Lưu Liễm cùng Lâm San Ni đến phòng ăn công ty, hai người vừa vào phòng ăn nhất thời dẫn tới một nhóm không nhỏ, người người đều biết thư ký Lâm San Ni bị triệu hồi tổng bộ, cho nên Lục tổng gần đây muốn thư ký mới, ngoại trừ tuyển mấy người ra mất ở ngoài, những công nhân viên khác không ra mắt, cho nên tất cả mọi người tràn ngập tò mò về cô.

Thân Viên là công ty lớn, cho nên công nhân viên cũng có vài trăm người, nhất là một nhóm phái nam chưa lập gia đình, ánh mắt đồng loạt nhìn sang cô và Lâm San Ni, Lâm San Ni hiển nhiên cũng đã quen, còn cô có một chút lúng túng đi theo phía sau Lâm San Ni mua cơm.

Lâm San Ni mặc dù dịu dàng nhưng lạnh nhạt làm cho người ta chùn bước. Còn cô như một bụi hoa hồng tươi đẹp nở rộ nhưng bởi vì quá đẹp khiến ít người dám đi đến ngắt lấy.

Cho nên một đám phái nam không khỏi âm thầm cảm thán,

“Lục tổng chọn thư ký ánh mắt quả nhiên độc đáo, luôn luôn có cách để bọn họ nhìn thèm khát nhưng với không tới!”

Mà ánh mắt phái nữ thì hiện ra lửa lò trắng trợn ghen tỵ với ghen tỵ vì cô có thể đến gần tổng giám đốc anh tuấn mê người của bọn họ, các cô nào biết rằng, nếu không phải vì quan hệ thân thiết, một người là em gái, một người là bà xã, thì hẳn đã không để cho cô gái khác gần người hẳn nhà.

“Hứa Lưu Liễm?”

Hứa Lưu Liễm bung cơm cùng Lâm San Ni ngồi xuống vị trí bên cạnh cửa sổ, kết quả mới vừa ngồi xuống đã nghe đã có người kinh ngạc và chân chờ hô tên cô, cô theo thanh âm kia nhìn sang, liền thấy ngồi gần đó là một khuôn mặt tuấn tú vui mừng mặc áo sạch sẽ đang ngó chừng cô.

Cô có chút không hiểu hỏi,

“Anh là. . . . .?”

“Hứa Lưu Liễm, thật sự là cô?”

Người đàn ông kia thấy cô chấp nhận thân phận mình, không khỏi càng thêm vui mừng, ngay cả cơm cũng không để ý,

“Tôi tên là Phương Đông Thần, trung học đệ nhị cấp tôi ngồi phía sau cô, cô không nhớ rõ sao?”

”A . . . . .”

Hứa Lưu Liễm có chút lúng túng, cô thật không nhớ rõ hẳn, lúc học trung học đệ nhị cấp trong mắt cô chỉ có một người Trần Thanh Sở, cho nên không quá chú ý nam sinh khác.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Nỗi khổ yêu thầm

Phương Đông Thần nhìn khuôn mặt cô xoẹt qua ngõ ngang, khuôn mặt tuấn tú qua một chút thất vọng, nhưng ngay sau đó lại bị hẳn ti mi dấu lại, trong lúc ánh mắt nhìn cô lần nữa tất cả đều là ôn hòa,

“Cô không cần lung túng, cô không nhớ rõ tôi cũng rất bình thường, dù sao chúng ta chưa từng nói chuyện qua!”

Đây chính là nỗi khổ yêu thầm người khác, mi rõ ràng yêu cô sâu đậm không thua so với bất luận kẻ nào, nhưng mi cái gì cũng không nói, cái gì cũng không nói.

Lớp mười hần học cùng lớp còn ngồi phía sau cô,thời điểm vui đầu khổ học mệt mỏi giương mắt liền thấy cô một tay chống đầu,miễn cưỡng rũ mắt nhìn xuống xem tiểu thuyết,làn da nhẵn nhụi như sứ trắng,chóp mũi thanh tú xinh đẹp,còn có hơi thờ bình lặng,thoáng cái đã đuổi đi phiền não cùng mọi một trong người hần.

Khi đó hần luôn muốn hỏi cô,tại sao không cô gắng học tập cũng có thể thi điểm tốt,nhưng hần không có dũng khí. Trung học đệ nhị cấp lúc này cơ hồ tất cả đều là học sinh khá giỏi,còn hần cũng không phải người xuất sắc.

Không có gia thế hiển hách, cha mẹ cũng là người bình thường,cũng không có đẹp trai so với mình tinh,chỉ được cái mũi thanh mục tú, càng không có kêu ngạo thành tích học tập,lớp mười lúc ấy hạng trong lớp của hần cũng tụt sâu.

Hần như vậy tự ti không có dũng khí nói chuyện với cô,thậm chí ngay cả dũng khí quang minh chánh đại nhìn thẳng cô cũng không có,con người cô rực rỡ giống như có thể nhìn xuyên thấu lòng người.

Sau trong trường học cô và Trần Thanh Sở được công nhận một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ,hần lại càng không có dũng khí bày tỏ với cô,Trần Thanh Sở ưu tú chói mắt so với hần thật giống vịt con xấu xí,cho dù đứng trước mặt cô,cô cũng không nhất định để ý hần.

Dấu đi cảm tình của mình vui đầu khổ học. Từ lớp mười đến lớp mười hai,thành tích của hần từ hơn mấy tên đứng cuối thay đổi lên nhiều,sau đó càng ngày càng tiến bộ.

Hỏi hần tại sao cố gắng vậy,là vì mong có một ngày đứng bên người cô,có thể ưu tú xứng đôi với cô.Chẳng qua hần không nghĩ tới,hần chờ đợi ngày này đến,đợi lâu như vậy.

Năm ấy Trần Thanh Sở đi đến Mi Quốc,cô tiêu cực chán nản,hần lo lắng tuyệt đối không ít hơn bất kỳ người nào quan tâm cô. Hần mỗi ngày đều nhìn ngắm người ngồi nơi đó,có nhiều lần hần thiếu chút nữa khua lên dũng khí vọt tới tức xá tìm cô,làm cho cô tỉnh lại.

Nhưng sau lại bọn người khác nói,cô bị thầy Lục dạy Anh Ngữ đưa ra tức xá không biết đi nơi nào. Đối với thầy dạy Anh ngữ,hần nhìn thấu ý đồ của thầy Anh ngữ đó với cô.

Chẳng qua hần không nghĩ tới tình cảm Lục Chu Việt đối với cô sâu sắc như vậy,cho đến giờ phút này gặp lại cô hần cũng không nghĩ tới Lục Chu Việt nhận cô vào. Không chỉ hần không nghĩ tới đoán chừng tất cả bạn học cũng sẽ không nghĩ đến. Một người là thầy một người là học sinh, thân phận hai người làm sao phát sinh tình cảm dây dưa kiềng kị, kém nhau bảy tuổi làm sao có thể ở chung một chỗ!

Thi xong tốt nghiệp trung học,hần trăm phượng ngàn kể hỏi thăm được cô đến thành phố N,sau đó hần cũng cố đi đến thành phố nhỏ phía nam, mong gặp lại được cô,cho dù cô như cũ thờ ơ không để ý, hần chỉ cần có thể yên lặng bên cạnh cô là được rồi,hần chẳng bao giờ nghĩ sẽ nói tình cảm của mình cho cô biết.

Nhưng hần không nghĩ tới,hần mong đầy cội lòng đến thành phố N nhưng tìm không được cô. Hần biết cô rất yêu thích thiết kế kiến trúc,nên cho rằng cô nhất định vào học học viện chuyên nghiệp. Nhưng hần tìm khắp học viện kiến trúc tất cả danh sách học sinh đều không có tin cô.

Tin của hần nhất thời nguội phân nửa,nản lòng thoái chí gọi điện thoại cho học sinh ban đầu nói cho cô biết tin tức,bạn học đó vô cùng khẳng định nói,cô ấy đúng là ở thành phố N.

Nhưng hần tìm không được cô,nhưng hần chưa từ bỏ ý định đi đến học viện ngoại ngữ tra,bởi vì hần biết Anh ngữ cô rất tốt, hần nghĩ có lẽ cô vào học viện Anh ngữ.

Danh sách vài ngàn người,hần từng bước từng bước tìm,cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì,hần còn nhớ rõ sau khi tìm xong hần bị hoa mắt ngã ngồi trên ghế bên ngoài phòng làm việc học viện Anh Ngữ,chỉ thấy một mảnh bầu trời tối đen.

Gần tới tốt nghiệp,hần cự tuyệt mấy công ty lớn Ôn Thành muốn mời,ma xui quỷ khiến lựa chọn tiếp tục ở lại nơi này, phòng vắn vào công ty Thân Viễn lớn nhất thành phố N này, trở thành một thành viên trong khâu thiết kế,năng lực hần ưu tú,ngoại hình tuấn tú,phẩm hạnh nghiêm chỉnh giữ mình trong sạch, được đồng đảo phái nữ nhân viên trong công ty ái mộ.

Nhưng không ai biết trong lòng hần có cất giấu một người.

Bốn năm sắp qua,hần như cũ không gặp được cô trong thành phố N,hần cho rằng đời này cũng sẽ không được gặp lại cô,nhưng cô bỗng nhiên lại lấy phượng thức này xuất hiện trước mắt hần,thời điểm mới vừa nhìn cô đi vào phòng ăn,hồ hấp của hần thoáng cái ngưng lại.

Vì chứng minh đây không phải một giấc mộng,hần thậm chí còn hung hăng néo mạnh đuôi mình,cho đến đau đớn sắc bén đánh tới,cho đến bóng người thướt tha của cô xẹt qua trước mắt hần,huơng thơm nhàn nhạt bay đến hần mới dám kết luận,đây không phải giấc mộng.

Hứa Lưu Liễm theo dõi hần nhìn kỹ hồi lâu,sau đó như hiểu ra việc gì nói,

“Tôi nhớ ra rồi,anh chính là nam sinh hát rất hay của lớp chúng ta phải không?”

Cô nhớ tới một hoạt động trong lớp,có một nam sinh lên đài hát một bài nhạc Anh,gọng hát trầm thấp cộng thêm hần thâm tình diễn dịch, thoáng cái làm cho tất cả mọi người trong lớp nhớ đến nam sinh không nổi tiếng trong lớp.

Từ trước đến giờ già mồm Hạ Vi Lương liên tục kinh hô,

“Đây mới gọi nhân tài ẩn mình, đây mới gọi là thâm tàng bất lộ !”

Thậm chí còn bị hấn mê hoặc giống như bị người “liếc mắt đưa tình” chùng mấy ngày.

Phuong Đông Thần mỉm cười gật đầu với cô, lúc ấy là đêm giáng sinh, trường lớp tổ chức hoạt động vui chơi nhỏ, khi đó Trần Thanh Sở và cô đang thời kỳ lửa nóng, cơ hồ chiều nào cũng có thể thấy Trần Thanh Sở chờ ở cửa tìm cô. Hấn nhất thời tâm huyết dâng trào muốn cô chú ý hấn, ở tiệc tối hát một bài Un-Break My Heart, sau đó dẫn đến bốn phía kinh ngạc.

Hấn ca hát vẫn rất tốt, đó là do trời sanh giọng nói hay và thiên phú âm nhạc, người khác hát hấn chỉ cần nghe một lần sẽ hát lại không khác mấy, Un-Break My Heart mặc dù là giọng nữ, nhưng bởi vì trầm thấp cho nên rất hợp với hấn.

Chỉ tiếc hấn khát vọng được cô chú ý lại không nhận được, cô chỉ quăng cho hấn một ánh mắt kinh ngạc ngoài ra không có những thứ khác. Hứa Luru Liễm cảm thấy ở chỗ này có thể gặp được bạn học rất là lý kỳ,

“Tại sao cậu làm chỗ này?”

Lâm San Ni nhìn cô khẽ cười một chút,

“Tôi đi chỗ khác ăn, hai người từ hàn huyền!”

Nhìn ánh mắt nam sinh kia đè nén tình cảm nóng bỏng dành cho tiểu Liễm, cô không khỏi âm thầm đỏ mặt hỏi thay ông chủ mình, đuổi một mối tình đầu, lại tới một người thâm mến, đường tình cảm của hấn thật không suông sẻ.

Phuong Đông Thần cảm kích nhìn sang Lâm San Ni, bụng com của mình ngồi xuống đối diện cô,

“Tôi học đại học ở thành phố N, sau khi tốt nghiệp liền vào Thân Viễn làm!”

Thời điểm hấn nói những lời này trong mắt xẹt qua tia cảm xúc, Hứa Luru Liễm chỉ vì hai người học cùng lớp trung học đệ nhị cấp, lại học cùng một đại học, lại đang cùng làm chung một công ty mà kinh ngạc, chứ không có phát hiện chuyện khác ngạc nhiên nói,

“Ồ? Tôi cũng ở thành phố N!”

“Cô học chuyên ngành nào?”

Hấn hỏi có chút vội vàng, cô đúng là ở thành phố N?

Hứa Luru Liễm trong mắt xẹt qua một u ám, rũ xuống con ngươi nhàn nhạt nói,

“Quản lý hành chính. . . . .”

Phuong Đông Thần hoàn toàn ngờ ngẩn, cô không phải vào học viện kiến trúc thiết kế chuyên nghiệp, cũng không phải vào học viện Anh ngữ chuyên nghiệp, mà là quản lý hành chính. . . . .

Hấn cảm thấy vận mệnh thật biết trời hấn, buồn cười đến hấn cảm giác không còn can đảm, ngũ tạng lục phủ cũng đau, hấn đau khổ tìm cô, nhưng cô không vào ngành mình thích.

Hấn dùng thời gian thật lâu mới đè nén đau buồn trong lòng

“Cô. . . . . tại sao không thi vào học viện chuyên nghiệp?”

Hứa Luru Liễm thờ dài,

“Thi tốt nghiệp trung học điểm không phải rất lý tưởng, nên không đủ điểm vào học viện kiến trúc chuyên nghiệp!”

Phuong Đông Thần hoàn toàn trầm mặc không nói lời nào, Hứa Luru Liễm không hiểu hấn tại sao thoáng cái đau thương, còn rất tò mò hỏi,

“Tại sao cậu cũng thi đến thành phố N?”

“Tôi. . . . .”

Phuong Đông Thần giương mắt nhìn gương mặt tràn đầy vô tội xen lẫn không hiểu, mở miệng cuối cùng chán nản nói ra mấy chữ,

“Tôi thích thành phố này. . . . .”

Hấn trừ nói như vậy còn có thể nói gì? Hấn làm sao dám nói hấn vì thích cô nên đến thành phố này vì thích cô nên học đại học ở đây? Nếu hấn nói ra cô nhất định sợ, hấn thậm chí còn cho rằng cô sẽ nói hấn thần kinh?

Chương 129: Ghen tức thật nhiều

Hứa Lưu Liễm nghe Phương Đông Thần nói hấn vì thích thành phố nhỏ này mới đến đây, trên mặt không khỏi bị lây một tia buồn phiền, ban đầu cô và Trần Thanh Sở cũng vì thích sự tĩnh mịch tốt lành, cùng với văn hóa bên trong nên mới lựa chọn nơi này. Nhưng hôm nay người ban đầu ước hẹn không có ở đây, còn người được xem là xa lạ lại ở bên mình, vận mệnh quả nhiên không phải chỉ cần chúng ta có lòng là có thể dễ dàng nắm được.

Bởi vì thời gian nghỉ trưa chỉ có nửa tiếng, nên hai người chưa nói được mấy câu đã đến giờ làm, hai người vội vã ăn cơm, trước khi đi Phương Đông Thần còn hỏi số điện thoại của cô, nói rằng có thời gian sẽ mời cô ăn bữa cơm, cô nghĩ tới bản thân ở đây ngoại trừ Lục Chu Việt cùng Lâm San Ni thì không có người bạn nào, nên đem số điện thoại đi động cho hấn.

Ra khỏi phòng ăn Hứa Lưu Liễm muốn lên tầng cao nhất, Phương Đông Thần thì đi xuống tầng trệt, hấn lúc này mới nhớ tới buổi trưa cô và Lâm San Ni cùng nhau vào phòng ăn, không khỏi kéo cô lại hỏi,

“Hứa Lưu Liễm, cô chính là thư ký mới của Lục tổng?”

“Ừ. . . . .”

Hứa Lưu Liễm trả lời có chút lúng túng, nếu là người không biết thì không nói gì, người đàn ông này trước kia là bạn học trung học đệ nhị cấp, nhất định đã nghe chuyện cô và Lục Chu Việt, đến cuối thời điểm hấn không phải cố ý để cho mọi người đều biết sao.

Phương Đông Thần quả nhiên liền thay đổi sắc mặt, lăm bầm hỏi,

“Vậy cậu và Lục lão sư. . . . .”

Hấn cũng sau khi vào Thân Viên mới biết được lão sư Anh ngữ từng dạy bọn họ Lục Chu Việt là ông chủ công ty, bắt đầu từ lúc vào công ty hấn chỉ thấy người kia được mấy lần. Hấn lúc ấy còn không hiểu Lục Chu Việt tại sao chạy đến một thành phố nhỏ mở ra công ty, hôm nay thấy được cô trong lòng hấn giống như đã hiểu, khổ nỗi không có chứng cứ nên không dám suy đoán lung tung.

“Tôi bằng thực lực qua năm vòng sơ tuyển mới vào!”

Cô không muốn nói nhiều về chuyện này, liền nhìn hấn khẽ mỉm cười khéo léo tránh được chủ đề lúng túng. Vừa lúc thang máy tới, cô nhìn hấn vẫy vẫy tay rồi vào thang máy.

Kể từ buổi trưa thấy cô tại phòng ăn, Phương Đông Thần đến giờ vẫn còn mất hồn mất vía, đồng nghiệp bộ phận thiết kế cũng tò mò hỏi hấn,

“Đông Thần, cậu và Hứa thư ký mới tới quen biết từ trước à?”

“Chúng ta là. . . . . bạn học trung học đệ nhị cấp. . . . .”

Hấn nghĩ tới truy đuổi cùng tuyệt vọng mấy năm qua, trả lời có chút lòng chua xót.

“Wow không ngờ, Đông Thần, hai người cũng quá có duyên phận đi như vậy cũng có thể gặp?”

Có đồng nghiệp cười lớn ha ha trêu chọc hấn.

Hấn cười khò, hai người bọn họ rất có duyên phận hay quá không có duyên phận, nếu có duyên tại sao bốn năm trước hấn tìm không được cô? Nếu vô duyên tại sao tại nhiều năm sau gặp nhau ở cùng một công ty, còn để cho hai người bọn họ gặp tại phòng ăn?

Hấn hiện tại cũng không rõ mình cần thứ gì, vận mệnh hấn lần lượt tay đổi hoàn toàn khiến cho hấn kiệt sức bể đầu sút trán. Trốn vào phòng rửa tay hút thuốc phả vài ngụm khói, suy nghĩ lo lắng của hấn lúc này mới dần dần tỉnh táo rõ ràng. Hấn vốn là người không dính thuốc lá rượu chè, bốn năm trước mới tới thành phố N tìm cô, sau khi tuyệt vọng hấn liền học hút thuốc lá say rượu bởi vì chỉ có dùng phương thức đó mới làm mình tê dại.

Hấn chưa bao giờ nghĩ tới nói rõ tình cảm của mình đối với cô, hấn từng nghĩ cho dù tới thành phố N tìm được cô, hấn cũng sẽ không biểu lộ, hấn nguyện ý ở bên cạnh bảo vệ cô, nhưng sau khi trải qua bốn năm tuyệt vọng cuối cùng gặp được cô, tâm trạng của hấn thoáng cái chuyển biến cực lớn.

Hấn cảm giác bản thân cần phải cho cô biết tình cảm hấn đối với cô, bởi vì hấn sợ phải trải qua một lần tuyệt vọng nữa.

Nói đến Hứa Luru Liễm vội vã lên tầng cao nhất sau đó thấy Lâm San Ni đứng đằng kia chờ cô, thấy cô tới sau vội vàng kéo cô một bên nhỏ giọng nói,
“Lục tổng tìm cô đấy, dường như đang tức giận. . . . .”

Hứa Luru Liễm rất buồn bực,

“Tức giận? Hấn làm gì vậy ? Tôi không có trêu đến hấn?”

Buổi trưa hấn ra ngoài ăn cơm không phải rất tốt sao, tại sao mới không gặp nửa tiếng hấn đã tức giận? Chẳng lẽ lúc ăn cơm khác hàng chọc cho hấn tức cũng không chừng, cô vừa nghĩ vừa xoay người đi tới phòng làm việc của hấn.

Lâm San Ni nhìn bóng dáng cô đi vào phòng làm việc hấn, không khỏi ngậm thở dài, hiện tại đầu năm nhưng lời đồn tung bay đầy trời, chỉ mới một buổi trưa, Hứa thư ký mới tới cùng với Phương Đông Thần anh tuần bộ phận thiết kế trò chuyện sôi nổi truyền khắp cả công ty, cô không biết những cô gái kia rốt cuộc quá rồi rãnh hay quá ghen tỵ, ngày ngày đều ở sau lưng người khác khua môi múa mép.

Hứa Luru Liễm vừa vào phòng làm việc Lục Chu Việt liền cảm thấy rõ áp suất thấp xen lẫn gió lạnh, nhất là sắc mặt có thể so với tháng mười hai lạnh lẽo, nhưng cô thấy mình không làm sai nên không có gì phải sợ, vội dựng thẳng sống lưng đi lên trước đối thành giọng trao đổi công việc,

“Lục tổng, ngài tìm tôi?”

“Nghe nói buổi trưa ở phòng ăn em và một nam nhân viên trò chuyện thật sôi nổi?”

Lục Chu Việt ngồi chỗ đó không vui mở miệng,

Sau khi dùng cơm bên ngoài trở lại, dọc theo đường đi nghe thấy những nhân viên tầng dưới nghị luận chuyện này, hấn giận đến thiếu chút nữa bóp nát diêm tâm trong tay. Đó là trên đường hấn trở về, vừa lúc đi qua cửa tiệm bánh ngọt cô thích ăn, nên xuống xe mua một chút cho cô, nghĩ tới đặt trong phòng làm việc khi cô đói có thể ăn.

Nghe hấn nói lời này, Hứa Luru Liễm hoàn toàn bỏ qua giọng nói mang theo ghen tức, hưng phấn đi đến chia sẻ tâm trạng vui sướng của mình,

“Ồ, Lục lão sư, ngài còn nhớ lớp chúng ta lúc trước có một nam sinh tên là Phương Đông Thần ?

Dù nói thế nào cũng ở đất khách gặp bạn cũ, tuy nói cô và Phương Đông Thần không thể tính là bạn cũ, nhưng ở thành phố xa lạ này gặp được bạn học trung học đệ nhị cấp không phải là chuyện đáng vui mừng sao? Hơn nữa hấn cũng coi như là thầy bọn họ, hấn cùng nhau vui mừng mới đúng, không phải đều nói đồng hương gặp gỡ đồng hương hai mắt lưng tròng sao.

Thấy hấn không có phản ứng, cô có ý tốt nhắc nhở hấn nhớ lại,

“Chính là chàng trai hát nhạc Anh rất êm tai ý ?”

“Em tới đây cho anh!”

Lục Chu Việt hoàn toàn nén không được lửa giận, hấn vốn tức giận chuyện cô nói chuyện sôi nổi với người đàn ông khác, cô bây giờ còn dám ở trước mặt hấn nhắc đến người khác khác?

Hứa Luru Liễm thấy hấn đột nhiên tức giận sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau một bước bất an nhìn chăm chăm hấn hỏi,

“Anh làm sao vậy? Tại sao dữ như thế?”

Lục Chu Việt không nói hai lời bước nhanh đến phía trước kéo cô đến đặt tại trên bàn làm việc của mình hung hăng hôn, Hứa Luru Liễm không có kịp phản ứng, đợi đến khi cô hoàn hồn hấn gặm cắn môi cô, hấn buổi trưa dường như cơ uống rượu, lưỡi mang theo mùi vị rượu đỏ trong nháy mắt càn quấy trong khoang miệng cô, bàn tay to của hấn thậm chí còn kéo lên vạt áo trong theo sống lưng tron bóng một đường đi về phía trước.

Cô lần đầu tiên hối hận bản thân đã đồng ý làm thư ký hấn, cho nên thừa dịp thời gian để thể tức giận lên tiếng kháng nghị,

“Lục Chu Việt, em không làm, em muốn từ chức!”

Nơi này là phòng làm việc, hấn còn dám làm chuyện như vậy! Thật là thật là quá đáng!

Lục Chu Việt sùng sốt một chút buông lỏng ra môi cô, nhưng bàn tay to đem cô giam cầm vào trong ngực, hấn không nghĩ đến cô nhỏ nhắn nhưng tính tình quật cường thế, hấn còn chưa tính toán vớ cô, cô đã giận trước. Nhìn cô là chẳng khác hấn không thể làm gì khác hơn chậm rãi nói,

“Không phải chỉ hôn thôi sao, vậy mà đã ồn ào từ chức là sao? Em chỉ mới đi làm một ngày thôi. . . . .”

Hứa Luru Liễm giơ tay lên đẩy hấn,

“Em không phải chỉ nói chuyện phiếm với một bạn học cũ thôi sao, anh tại sao giận giữ rống em cứ như muốn nuốt vào trong bụng là sao?”

“Anh không phải đang ghen chứ?”

Hắn không hề che dấu tâm trạng mình,ôm lấy cô thờ dãi,

“Luu Liễm,em phải biết rằng em đẹp như vậy, xuất chúng, ưu tú,anh sợ em bị người đàn ông khác cướp đi. Hơn nữa em là một người đã có chồng _____,”

Hắn hào phóng thừa nhận hắn ghen ,điểm này thật khiến Hứa Luu Liễm không nghĩ tới,nhưng về sau của hắn làm cho cô tức giận lên tiếng cắt đứt hắn,

“Chẳng lẽ em có chồng thì không thể nói chuyện với người đàn ông khác sao? Chẳng lẽ có chồng phải hoàn toàn đoạn tuyệt lui tới phái nam?”

“Anh không phải có ý đó. . . . .”

Cô nhanh mồm nhanh miệng phản kích khiến Lục Chu Việt có chút chống đỡ không được,không thể làm gì khác hơn ôm chặt cô nhưc đầu giải thích ,

“Em nhìn xem em không chịu công khai quan hệ của chúng ta,tất cả mọi điều nghĩ em độc thân,những nam sinh có ý với em sẽ triển khai theo đuổi,đây đối với anh quả thực áp lực quá lớn!”

Độ tuổi này của cô rất hấp dẫn ánh mắt đàn ông,điều kiện bản thân cũng không tệ đoán chừng không bao lâu người theo đuổi cô sẽ xếp thành hàng,Lục Chu Việt bỗng nhiên nghĩ đến cuộc sống tương lai không dễ dàng đi,hắn đột nhiên cảm thấy may mắn mình đã sớm hành động có được cô.

Hắn vừa nói như vậy,Hứa Luu Liễm cũng cảm thấy hắn nói có chút đạo lý,liền rũ xuống mắt nhỏ giọng nói,

“Em chỉ cảm thấy gặp bạn cũ rất vui thôi. . . . .”

Người nào nghĩ tới hắn ăn dấm nhiều như vậy,hắn không phải còn có Ôn Phó Doanh tìm tới tận cửa sao,còn cô tại sao không được.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Anh rất ghen tị

“Em mới vừa nói người tên Phương Đông Thần chính là người nói chuyện buổi trưa ?”

Hắn lúc trở lại chỉ nghe tên cô đầu tiên nói là cùng người đàn ông khác hànuyên vui vẻ liền nổi giận căn bản không nghe tên phía sau.

Cô gật đầu,hắn lại tiếp tục hỏi,

“Hắn ở ngành nào?”

“Bộ phận thiết kế. . . . .”

Thời điểm cô nhắc tới bộ phận thiết kế hai mắt sáng lên,bởi vì đó đó là ngành cô muốn làm nhất.

Lục Chu Việt làm như có thật gật đầu,đến bảo quản lý phòng nhân sự đem lý lịch tiểu tử kia mang lên để hắn nhìn kỹ một chút,hắn chỉ nhớ rõ lúc ấy nhân viên trình lên lý lịch người mới,hắn thấy người đó xuất thân ở Ôn Thành,học trung học đệ nhị cấp của nhà Trác Thỉnh Phong,chỉ nhìn thêm một chút nhưng không có cần thận chú ý.

“Anh thật không nhớ rõ? Anh dạy chúng em ba năm nha? “

Hứa Luu Liễm nghĩ tới Phương Đông Thần học trung học đệ nhị cấp cùng lớp với cô ba năm, hắn thế nhưng một chút ấn tượng cũng không có?

Lục Chu Việt mặt không chút thay đổi lắc đầu,

“Không nhớ rõ! Anh chỉ nhớ mỗi mình em!”

Hắn thật không nhớ rõ,không riêng không nhớ rõ Phương Đông Thần,những học sinh hắn từng dạy hắn cũng không nhớ được,bởi vì bọn họ bắt quá chú làm nền cho cô.

“Sau này nhớ đừng quá gần tên tiểu tử ấy,anh sẽ rất ghen tị !”

Hắn buông cô ra,thay cô sửa sang lại áo có chút xóc xếch không chút khách khí nói rõ.

“Lục Chu Việt, anh thật quá bá đạo, chẳng lẽ anh hi vọng em ngày ngày ở Thân Viễn đi làm một người bạn cũng không có sao?”

Hứa Lưu Liễm cảm thấy da mặt hần đúng là quá dày, nào có người nói thẳng mình ghen tị chứ, nhiều người còn không chấp nhận mình ghen, tại sao đến hần toàn bộ thay đổi.

“Em có thể kết giao bạn phái nữ, hoặc em chịu công khai quan hệ của chúng ta!”

Lục Chu Việt cười tươi nhìn gương mặt xinh đẹp, nếu công khai quan hệ của bọn họ, hần bảo đảm không có một người nào dám chú ý đến cô. Người phụ nữ của Lục Chu Việt có tên nào dám tự tin đến đoạt?

Hần không nói sai, nhưng Hứa Lưu Liễm nghe thật buồn bực,

“Anh cảm thấy những cô gái kia có thể làm bạn sao? Em không có bị ánh mắt sắc bén của các cô ấy giết chết đã may rồi!”

Buổi trưa ở phòng ăn cô đã cảm nhận được oán khí của các cô gái kia, nếu thật công khai quan hệ hai người, cô lập tức biến thành kẻ thù chung của mọi người, có thể ở lại trong Thân Viễn làm việc không đã là một vấn đề, cô cảm thấy quan hệ hai người như vậy tốt nhất không nên làm chung một chỗ.

*

Buổi tối lúc tan sở, Hứa Lưu Liễm đang thu dọn đồ đạc, Phương Đông Thần đã gọi điện thoại hỏi cô buổi tối có rảnh không cùng đi ăn một bữa cơm tâm sự và vân vân. .... cô nhìn qua thấy Lâm San Ni đã dọn dẹp xong đang đứng chờ cô, xin lỗi nói,

“Thật thật không tốt, hôm nay tôi hẹn với Sunny tỷ cùng nhau đi dạo phố. ....”

Nói cô và Lâm San Ni cùng nhau đi dạo phố, nhưng thật ra do hần cản dận Lâm San Ni đi mua quần áo cùng cô, hần không vừa ý quần áo quá nồng mùi học sinh hiện tại của cô, không thích hợp thân phận làm việc bây giờ.

Phương Đông Thần cũng không nói gì, chỉ cười cười nói hôm nào hẹn lại, cô mới vừa cúp điện thoại đã thấy hần từ trong phòng làm việc đi ra, neho cặp mắt khôn khéo nhìn thoáng qua điện thoại trong tay cô,

“Đi thôi, ngồi xe của anh đi!”

Cô vừa muốn bước ra chân nhất thời ngừng lại,

“Anh cũng đi theo á?”

“Ừ hừ, anh không đi người nào cả thẻ trả tiền?”

Cô chớp lấy túi đứng ở nơi đó vẻ mặt thật tình.

“Ai muốn anh trả tiền, tự mình em có tiền!”

Cô đi tới kéo cánh tay Lâm San Ni, thổi phồng thương lượng với Lâm San Ni,

“Sunny tỷ, theo chúng em cùng đi dạo có được không? Chị không phải có lái xe sao, ngồi xe của chị là được!”

“Lưu Liễm, anh nói không được!”

Lâm San Ni bắt đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt khó coi của Lục Chu Việt, hần đi quá thật không tiện lắm, tức khắc sẽ trở thành nơi hút tầm mắt mọi người.

Cô có thể hiểu được hành động của Hứa Lưu Liễm, cũng biết cô không muốn loan tin quan hệ hai người. Nếu như cô, cô cũng không muốn tình cảm của mình ngày ngày bị chú ý, tựa như những minh tinh kia không thể có cuộc sống riêng tư.

Hứa Lưu Liễm không thể làm gì khác hơn là ra tối hậu thư với Lục Chu Việt,

“Em mặc kệ, nếu anh đi thì em không đi!”

Cô bận tâm quan hệ của hai người bị công khai là một chuyện, cô bận tâm hơn chính là tâm trạng Lâm San Ni. Hần có đôi khi cũng thật rất máu lạnh, đối với người mình yêu thì cung chiêu đến lên trời, đối với người mình không yêu thì thật tàn khốc.

Lâm San Ni có tình có nghĩa với hần cô cũng biết, một cô gái yêu mến hần nhưng ngày ngày nhìn hần cung chiêu cô gái khác là một việc tàn nhẫn cỡ nào? Cho nên Lâm San Ni mới lựa rời đi sao?

Hiện tại Lâm San Ni mỗi ngày đều đến chỉ cô công việc cho nên phải đối mặt với hai người bọn họ, mặc dù Lâm San Ni luôn giả như không có gì, nhưng có đôi khi cô lơ đãng thấy trong mắt cô ấy có đau đớn và khổ sở, đây cũng thôi đi, bây giờ tan việc hần còn muốn kéo cô đi, hần chẳng lẽ một chút cũng không để ý cảm nhận của Lâm San Ni sao?

Lâm San Ni thấy hai người ở nơi đó mất to trừng đôi mắt ti hí giằng co, cười buồn thản nhiên nói,

“Em xuống dưới chờ hai người!”

Sau đó liền xoay người vào thang máy.

Sau khi Lâm San Ni đi,Lục Chu Việt đi đến ôm eo cô,thở dài một hơi,

“Luu Liễm,anh biết em đang bận tâm chuyện gì. Càng sớm cho cô ấy thấy rõ,cô ấy mới có thể càng sớm buông tha!”

Không nên trách hấn tàn nhẫn,hấn đối với Lâm San Ni không có tình yêu nam nữ,nên chỉ có thể dùng phương thức đó để cô buông tha.

“Dù sao anh cũng đừng đi,em thấy đi chung không thoải mái!”

Cô không thể tưởng tượng có một người đàn ông đi theo mua sắm sẽ có tâm trạng gì,nhất là người đàn ông có thể thành công hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Lục Chu Việt không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thỏa hiệp, sau đó móc ra tiền một tấm thẻ nhét vào trong tay cô,cô vừa muốn mở miệng hấn đã lạnh lùng ra lệnh,

“Đừng từ chối,tiền lương của em không đủ để nhét kẻ răng!”

Hấn nói xong còn thừa dịp đem thẻ nhét vào trong tay cô rồi mập mờ sờ soạng tay cô hồi lâu,cô không thể làm gì khác hơn nắm chặt thẻ đỏ mặt chạy vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Âm ỉ nhỏ tình cảm vui vẻ

Hứa Luu Liễm cùng Lâm San Ni sau khi đến cửa hàng trước tìm nơi ăn cơm,thừa dịp thời gian chờ người ta mang đồ ăn đến,cô nhìn sang Lâm San Ni, sau đó có chút xin lỗi nói,

“Sunny tý, thật xin lỗi!”

Lâm San Ni là cô gái thông minh cỡ nào,thoảng cái liền hiểu cô nói việc gì,nhàn nhạt nhếch môi cười,

“Em tại sao muốn xin lỗi,với lại chuyện đó cũng không phải lỗi của em!”

Hứa Luu Liễm nhìn cô cố gắng che dấu chút ít đau buồn và khổ sở, trong lòng đương nhiên cũng thấy chút khó chịu ,

“Sunny tý,nếu như có thể lựa chọn em thật không muốn đoạt người trong lòng của chị,nhưng mà chị cũng biết đây em căn bản không đường để trốn,hấn luôn từng bước ép sát,em ——”

Cô chẳng bao giờ nghĩ tới tổn thương bất luận người nào,nhưng hết lần này tới lần khác có người vì cô mà bị thương.

Lâm San Ni cắt đứt cô dò xét,

“Luu Liễm em suy nghĩ quá nhiều rồi. Chuyện tình cảm cho tới bây giờ đều không phân đúng sai,em không sai, Lục tổng cũng không sai, muốn trách chỉ có thể trách chị và hấn không có duyên!”

Cô đã từng hận qua ghen tỵ qua với cô bé này,nhưng cuối cùng đã hiểu rõ chuyện tình yêu. Trong tình yêu,có người vì yêu sinh hận, có người cố chấp,nhưng đó không phải tình yêu của cô,cô chẳng qua muốn tình lại rút lui khỏi hạnh phúc không thuộc về mình.

Lâm San Ni là người hiền lành cùng thông tình đạt lý làm Hứa Luu Liễm càng ngày càng thích cô, trước kia cô bởi vì nguyên nhân cô đối với mình trong lòng còn có địch ý, nhưng hôm nay chỉ còn lại tràn đầy thương thức,cô đến gần phía trước một chút thần bí hề hề cười hỏi Lâm San Ni,

“Sunny tý,chị có quen qua bạn trai sao? Người ưu tú như chị người theo đuổi trong năm chắc xếp thành hàng? Chẳng lẽ chị từ đó đến giờ chưa động tâm qua?”

Lâm San Ni gương mặt cứng đờ,trong nháy mắt trên đó còn có hoảng hốt,nhưng tiếp theo cười tự giễu trả lời cô,

“Chi gặp gỡ một ngày,có tính là bạn trai không?”

Thời điểm cô nói những lời này trong đầu thoáng cái hiện ra một khuôn mặt phái nam kêu ngoạ không kèm chế được, đã cách nhiều năm cô đã không nhớ rõ ngũ quan người đàn ông kia, chỉ nhớ mang máng cả người hấn tẩn mất ra loại cơn đồ lưu manh, làm một học sinh tốt như cô mỗi lần luôn kinh hãi bất an.

Đó là chuyện lúc cô ở trung học đệ nhị cấp, lúc ấy cô là một nữ sinh học giỏi nhất trường, bởi vì Lục Chu Việt không để ý đến, cũng vì khiến hấn quan tâm chú ý đến mình, trong lúc vọng động cô đã đồng ý theo đuổi của một nam sinh lưu manh nhất trường học.

Nam sinh kia là tên lưu manh nổi tiếng trong trường học, cả ngày cùng đám học sinh không đàn hoàng xen lẫn cùng nhau. Sau cô lại biết nam sinh kia đánh cuộc với người khác mới theo đuổi cô, cô tuy giận Lục Chu Việt mới đồng ý nhưng vẫn bị tổn thương, ngày thứ hai cô liền nói lời chia tay với người nam sinh kia, vừa lúc Lục Phương Đình nói muốn đưa cô ra nước ngoài học, cô không thể làm gì khác hơn đành bỏ đi.

Sau lại cô nghe các bạn học khác nói, sau khi cô đi nghe nói nam sinh đó cũng bỏ học, từ đó về sau hai người không tiếp tục liên lạc.

”Á. . . . .”

Hứa Lưu Liễm bị lời cô kể sợ hết hồn, lại nhìn cô sa vào hồi ức hồi lâu, trong lúc nhất thời cũng không biết nên tiếp nhận lời cô ra sao, chỉ gặp một ngày? Đó là chuyện thế nào nha?

Thức ăn của hai cô vừa lúc lên tới, cô nghiêm túc nói với Lâm San Ni,

“Sunny tỷ, người tốt như chị, nhất định sẽ tìm được một tình yêu hạnh phúc thuộc về mình!”

Lâm San Ni nhoen miệng cười,

“Cám ơn!”

Cô cũng từ đáy lòng chúc phúc cô bé hiền lành tốt lành có thể cùng hấn đơm hoa kết trái.

Hai người com nước xong lại bắt đầu mua đồ, Lâm San Ni đưa cô đến một số cửa hàng, quần áo đắt tiền làm cho cô từ trước đến giờ cần kiệm đau nhói, nhưng Lâm San Ni không giải thích, từ từ một lần lại một lần cà thẻ của hấn, còn cô chỉ lo thử quần áo, nhiều lúc cô thấy tiếc muốn thôi Lâm San Ni lại cản.

Cho nên kết quả cuối cùng là cô mua sắm một đồng đồ lớn, tâm trạng thì chênh lệch vô cùng, hơn nữa kiệt sức cho nên lúc trở lại biệt thự Lan Đình sắc mặt không khá lắm, hấn thì hải lòng kiểm duyệt từng món chiến lợi phẩm của cô, cô thì vọt vào tắm rửa sau ngã lên giường lớn không muốn nhúc nhích.

Hấn đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, cúi người đến nhìn đáng vẻ cô nhắm hai mắt nghỉ ngơi, sau đó duỗi ngón tay tới yêu thương vuốt ve gương mặt thanh tú nhẹ giọng hỏi,

“Chuyện gì?”

Cô hữu khí vô lực đáp lại hấn một chữ,

“Mệt . . . . .”

Hấn cười khẽ,

“Đi dạo mệt như vậy sao? Một lát làm sao cùng anh vận động trên giường?”

Hứa Lưu Liễm giận đến mở mắt ra trừng hấn, hấn tại sao không quên được chuyện này? Nhìn trong mắt hấn những chấm nhỏ nụ cười, cô buồn bực trở mình làm như không nghe thấy lời kia, cô hiện tại không còn khí lực nói chuyện với hấn, coi như hấn không tồn tại tại là được.

Hấn còn tiếp tục ngồi tại chỗ nói,

“Thế lực như vậy không thể làm được, ngày mai bắt đầu dậy sớm theo anh chạy bộ!”

Hấn có thói quen chạy bộ mỗi buổi sáng, từ lúc đại học vẫn kiên trì đến bây giờ, mỗi ngày chạy mấy cây số, sáng sớm không khí tốt chung quanh cũng an tĩnh, hấn luôn thích vào lúc này nghiêm túc suy tư một vài vấn đề sau đó mồ hôi đầm đìa trở lại tắm rửa, nhất thời cảm thấy thân thanh khí sáng, cả người tựa như được sống lại mở ra một ngày mới.

Hứa Lưu Liễm thoáng cái nổi giận, xoay người lại tức giận trừng hấn,

“Lục Chu Việt, anh đi chết đi!”

Sau đó ôm đồm kéo chăn che kín mình, nói rõ không muốn nói tiếp với hấn, hấn bắt đắc dĩ cười cười đứng dậy đi đến thư phòng.

Hấn không muốn thỏa thuận với cô, hấn thật cảm thấy cô vận động một chút cũng rất tốt, không phải sinh mạng nhờ vận động sao.

Hứa Lưu Liễm không đẩy một lát tiến vào mộng đẹp, nhưng hấn lại kiểm cách làm cô tỉnh, bàn tay to không an phận ở trên người cô tự do, môi ẩm áp lại

từng chút từng chút mút lấy cô, ý rất rõ ràng, cô không thể không đi theo.

Nhưng lực đạo của hắn không dịu dàng như trước, vừa tàn ác vừa mạnh, từng chút từng chút đánh sâu vào thân thể cô, không đầy một cô liền chịu không nổi kháng nghị lên tiếng,

“Lục Chu Việt, em không phải chỉ nói chuyện với người đàn ông đó một ngày thôi ư? Anh tại sao hành hạ em như vậy?”

Ở chung với hắn một khoảng thời gian, tính cách mơ hồ khác thường của hắn cô có chút đoán ra, tám phần lại là chuyện buổi trưa ở phòng ăn cùng Phuong Đông Thần nên bây giờ tính sổ với cô đây mà, quả nhiên nghe được hắn hừ lạnh một tiếng lần nữa tăng thêm lực đạo đẩy vào người cô.

Cô thoáng cái tức giận,

“Còn em thì sao em thấy Ôn Phó Doanh ngàn dặm xa xôi chạy tới thành phố N còn dựa vào lòng anh, em cũng đâu có tức !”

Động tác của hắn bỗng dừng lại một chút, tiếp theo lại lực đạo chắc chắn lâu dài va chạm vào người cô, thậm chí còn đưa tay lật mình cô lại, từ phía sau thật sâu tiến vào cô, cô bị hắn đụng cả người sắp rã rã, cúi đầu vào gối nức nở ,

Lục Chu Việt rút cuộc bắt lấy hông cô dùng sức va chạm, trong giọng nói tràn đầy nồng đậm hỏa khí

“Em cảm thấy em như vậy rất đại lượng, rất có lý, rất đáng được khen ngợi phải không?”

Cô mặc dù trong lòng muốn nói, nhưng chỉ siết chặt mười ngón tay nắm lấy chăn giường phía dưới, không dám nói thêm một câu, sợ mình nói sai hắn sẽ hành hạ cô theo cách khác, hắn vừa nói vừa kèm theo tiếng thở dốc ồ ồ ,

“Hứa Lưu Liễm, anh thà rằng em giống như các cô gái khác ghen tuông, tức giận, cãi lộn, bởi vì như vậy ít nhất chứng tỏ trong lòng em có anh!”

Cô thoáng cái đang giây dựa xen lẫn bất mãn kháng nghị, kinh ngạc gục ở chỗ đó mặc hắn tận tình tàn sát bừa bãi cô, cho đến cuối cùng hắn ôm cô run rẩy phóng ra mình, thì ra cô sai ở đây.

Bị hắn giày vò cộng thêm buổi tối đi dạo phố cô mệt đến không muốn tỉnh dậy, ngày hôm sau đồng hồ báo thức vang lên Hứa Lưu Liễm thật sự mở mắt không ra, đau khổ nằm trên giường để đồng hồ báo thức tùy ý vang lên, không đầy một lát đồng hồ báo thức kia bỗng nhiên lại không vang, ý thức cô liền nói lòng lần nữa rơi vào mộng đẹp.

Một thân đồ thể thao chạy bộ trở lại Lục Chu Việt vừa vào phòng ngủ thấy bộ dáng cô kịch liệt đấu tranh với đồng hồ báo thức, khóe miệng nhếch lên nụ cười sùng nịch, đi đến phía trước tắt đồng hồ báo thức, không đành lòng để cô có chút không thoải mái, định để cho ngủ tự nhiên đến khi tỉnh.

Bởi vì trong lòng thủy chung nghĩ tới chuyện đi làm không nên bị trễ, cho nên Hứa Lưu Liễm đang ngủ thoáng cái từ trong mộng thức tỉnh, cô mở mắt ra nhìn một chút sắc trời sáng choang bên ngoài, quá sợ hãi cảm điện thoại di động tới nhìn, nhất thời kêu rên một tiếng từ trên giường nhảy xuống vội vã thu dọn, chết tiệt, người nào tắt đồng hồ báo thức của cô!

Thời điểm vọt tới cửa thang lầu, thấy hắn đang cầm chìa khóa xe một thân tây trang thẳng thớm tính ra cửa đi làm, cô vừa hô tên hắn vừa ba bước hai bước chạy xuống lầu,

“Chờ một chút, chờ một chút!”

Mặc dù cô rất không thích ngồi xe hắn đi làm, nhưng thời gian hiện tại căn bản là không cho phép cô ngồi xe công cộng, với lại lúc này là giờ cao điểm đón xe đi làm nên chỉ có thể dựa vào hắn.

Lục Chu Việt nghe được giọng cô, vừa mới quay đầu lại thấy cô như trận gió chạy đến kéo ống tay áo hắn, có chút lúng túng nói,

“Hôm nay em ngồi xe anh!”

“Ồ, không phải không muốn ngồi xe anh sao?”

Hắn dù bận vẫn ung dung nhướng mày nhìn cô, Hứa Lưu Liễm buồn bực trừng hắn, hắn thật đúng là bỏ đá xuống giếng.

Thấy cô như vậy hắn cũng không tiếp tục làm khó cô, ôm lấy cô đi tới phòng ăn,

“Ăn điểm tâm trước đã!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Chẳng lẽ có

“Không kịp rồi không kịp rồi, anh một chút cũng không nhìn mấy giờ sao? Làm sao có thời gian ăn điểm tâm?”

Cô kéo không để hắn đi tới, Lục Chu Việt giơ cổ tay lên liếc nhìn thời gian, quả thật đã không kịp, sáng nay hắn dậy cũng có chút muộn, nhưng hắn là ông chủ hẳn sợ người nào.

Nhìn bộ dáng gấp đến độ không xong hắn cảm thấy có chút buồn cười,

“Công ty là của anh, cũng chính là của em, em có cần thật tình tích cực vậy không?”

Hắn không nói thì thôi, vừa nói Hứa Lư Liễm liền tức lên,

“Anh lần trước không phải nói em tới trễ, anh sẽ không chút nương tay trừ tiền lương của em sao!”

Tần tỷ nhìn hai người ở nơi đó ngơ ngác một lời ta một lời đầu vô mồm, mỉm cười đi đến đưa một hộp thức ăn cho Hứa Lư Liễm,

“Phu nhân, tôi đã làm sẵn ít thức ăn để cô đi trên đường ăn!”

Hứa Lư Liễm cảm kích nhận lấy, nói cảm ơn Tần tỷ,

“Cảm ơn Tần tỷ!”

Sau đó trốn mắt nhìn hắn một cái xoay người đi ra ngoài, Lục Chu Việt cười đi theo phía sau cô ra ngoài.

Lên xe Hứa Lư Liễm mở ra hộp đựng thức ăn Tần tỷ đưa nhìn thoáng qua sau để xuống, bởi vì bên trong có cháo và vụn vụn ở trên xe ăn không tiện, cô nghĩ chờ đến phòng làm việc mới ăn.

Nhưng không biết tại sao, sáng nay ngồi trong xe lộng lẫy mở điều hòa thoải mái, cô đột nhiên có cảm giác muốn ói, trước đó cô mỗi ngày sáng sớm chen chúc hỗn loạn và không khí vẫn đục cũng không xuất hiện tình trạng như vậy, cô không khỏi giơ tay lên có chút khó chịu ép lên dạ dày.

Hắn liếc thấy cô khó chịu, chậm lại tốc độ xe xoay đầu hỏi cô,

“Tại sao? Sắc mặt thoáng cái khó nhìn như vậy?”

Xe đột nhiên chạy chậm lại, cô thấy trong dạ dày chưa lên cảm giác muốn nôn càng thêm rõ ràng, nhưng trong dạ dày bởi vì một chút điểm tâm cũng không có, muốn ói nhưng ói khôn ra ngược lại khó chịu, cô yếu ớt tựa vào cửa sổ xe,

“Em . . . . . có chút buồn nôn . . . . .”

Lục Chu Việt từ trước đến giờ về mặt bình tĩnh chột đại biến, hắn giảm xuống thắng dừng xe ở ven đường, ánh mắt phức tạp nhìn cô bởi vì hắn đột nhiên thắng xe mà lần nữa để xuống dạ dày, hồi lâu sau hắn mới tìm lại được giọng mình, có chút không xác định hỏi cô,

“Lư Liễm, em . . . . Không phải có rồi chứ?”

Cẩn thận thử nghĩ lại thì không thể nào, hắn từ trước đến giờ luôn bảo vệ an toàn rất tốt, bởi vì cô chưa muốn có con cho dù hắn khát vọng. Mặc dù hắn rất ít dùng bao, cho dù trừ kỳ an toàn ra hắn đều không ở trong cơ thể cô, chẳng lẽ hắn tính sai?

“Không thể nào!”

Hứa Lư Liễm nghe vậy sợ hãi thiếu chút nữa từ chỗ ngồi nhảy dựng lên, thay đổi trạng thái mới vừa không có tinh thần không hề nghĩ ngợi đáp lại hắn một câu.

Con người hắn thoáng cái tối tăm,

“Anh đoán có thể có thể bởi vì không ăn sáng nên say xe, hay là anh đưa em đi bệnh viện khám một chút——”

“Không cần!”

Lời của hắn còn chưa nói hết đã bị cô cắt đứt, cô ném cho hắn một câu sau liền mở cửa xe vội vã chạy xuống.

Qua giao lộ phía trước chính là Thân Viễn, hắn cũng không miễn cưỡng cô, ở đó lẳng lặng nhìn bóng lưng cô có chút hoảng hốt, thu hồi tối tăm trong mắt thay đổi đầu xe chạy đến tiệm thuốc, vì để ngừa lỡ như cô tốt nhất vẫn kiểm tra thử.

Hứa Luru Liễm ôm hộp đựng thức ăn vọt vào phòng làm việc sau đó vội vàng mở máy lên mạng tra xét về tình trạng khi mang thai, vừa tình kỳ kinh nguyệt của mình, cảm thấy không thể nào nhưng trong lòng trống rỗng, gục ở trước mặt máy tính liên tiếp tra xác nhận.

Lâm San Ni gõ cửa đi đến,

“Luru Liễm, Lục tổng một lát phải họp muốn dùng văn kiện thiết kế cô đưa vào cho ngài ấy đi?”

Cô kinh ngạc vội vàng nhanh tay đóng trang web,

“Sunny tỷ cảm ơn nhắc nhở, em lập tức đưa vào!”

Mới vừa chỉ lo tra chuyện này, thiếu chút quên đi chuyện quan trọng. Cô đứng dậy cầm một phần văn kiện trên tủ vội vã chạy tới phòng làm việc của hắn, làm cho cô buồn bực chính là hắn chưa có tới, không phải là lái xe ư, so với cô hắn nhanh hơn mới đúng?

Không có tâm trạng để ý tới hắn, cô xoay người trở về phòng làm việc của mình, lại thấy Lâm San Ni tựa tại nơi đó khẽ mỉm cười nhìn cô,

“Luru Liễm, nếu quả thật em đã có thì chúc mừng em!”

Vừa rồi cô ấy cầm lấy văn kiện rồi đi cô cũng không nghĩ gì vội vã xoay người đi thôi, thời điểm quay đầu lại không cẩn thận liếc màn hình máy tính trong nháy mắt đã bị nội dung phía trên làm kinh ngạc, cô ấy mở quá nhiều web nên chưa kịp tắt hết, nên để cho cô thấy toàn bộ nội dung.

Lòng chết lặng không biết cái gì đau đớn, sau khi phục hồi tinh thần cô tự giễu hân thù, cũng đúng thôi, hiện tại thật vất vả có được, nhất định do hắn hàng đêm quần cô hoan ái rồi, mang thai . . . . . Là chuyện sớm hay muộn, cô tại sao ở nơi này tự tăng thêm phiền não.

Hứa Luru Liễm nghe cô nói chúc mừng nhưng thấy buồn bực phiền não xoay quanh một chỗ,

“Ài nha Sunny tỷ, xin chị đừng nói tiếp, hiện tại em chưa muốn có con. . . . .”

Thật là muốn điên rồi, hiện tại vốn dây dưa không rõ với hắn, nếu có con thì càng dây dưa không rõ.

Lâm San Ni về mặt thật tình.

“Nhưng tuổi Lục tổng không còn nhỏ. . . . .”

Hắn ba mươi, cô hai mươi ba, số tuổi giữa bọn họ chênh lệch nhất định cô phải nhân lúc còn trẻ sinh con dưỡng cái cho hắn.

“Sunny tỷ, không nói nữa em đang bận!”

Hứa Luru Liễm vừa sợ vừa phiền, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Lâm San Ni gọi cô lại,

“Đúng rồi Luru Liễm, chị chợt phát hiện em dường như không nên gọi chị là chị, bàn về bối phận chị nên gọi em một tiếng chị dâu!”

Hứa Luru Liễm sắp thét chói tai,

“Sunny tỷ, chúng ta không nên bàn từ chỗ hắn, chúng ta cứ gọi thâm tình như chị em là được rồi!”

Cô nói xong cũng vội vã trốn vào phòng làm việc mình, Sunny tỷ hôm nay tại sao hung hỏ dọa người thế .

Thật ra thì cô nào biết, Lâm San Ni chỉ muốn ép cô nhìn vào tình hình thực tế: Cô là vợ hắn đã không đường thối lui, không đường để trốn, trừ đối mặt cùng tiếp nhận thật không còn phương pháp nào.

Hứa Luru Liễm vào phòng làm việc một lúc lâu tâm trạng vẫn không yên, một mực nghĩ tới có cần đến tiệm thuốc mua que thử một chút, điện thoại nội bộ bỗng nhiên vang lên dọa cô nhảy dựng, là hắn gọi đến, cô đành kiên trì nhận, không đợi cô mở miệng đã nghe hắn nói,

“Em vào đây một chút!”

“Em . . . . .”

Cô do dự, hiện tại cô tâm phiền ý loạn căn bản không muốn gặp hắn.

“Em cầm nhầm tài liệu rồi!”

Hắn ném cho cô một câu xong liền cúp điện thoại, cô vội vã đứng dậy mở ra hồ sơ vừa nhìn không khỏi lúng túng muốn chết, vừa rồi tâm trạng cô chắc quá hoảng hốt nên cầm nhầm hồ sơ cho hắn.

Cầm lấy văn kiện đứng đi vào phòng làm việc của hắn,cô lúng túng đem tài liệu đặt trên bàn hắn nói,

“Xin lỗi,em sau này sẽ không tái phạm sai lầm như vậy!”

Mặc dù bọn họ có quan hệ khác thường,nhưng công việc chính là công việc.

“Cầm cái này đi thử đi!”

Hắn không nói gì,nhìn cô kéo ra ngăn tủ tiếp theo đưa cô một vật.Cô cúi xuống nhìn quả nhiên là que thử thai,không khỏi cảm kích nhìn hắn nói,

“Cám ơn!”

Sau đó liền vội vã chạy vào phòng rửa tay trong phòng làm việc của hắn.

Khoảng thời gian cô ở bên trong,Lục Chu Việt tâm trạng cực kỳ mâu thuẫn và thống khổ, hắn hy vọng cô thật mang thai,tuy nhiên cũng bận tâm cô không thích. Đau khổ nhưng hắn không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi tới bên cửa sổ,châm một điếu thuốc,một ngụm lại một ngụm hút sâu.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng rửa tay bị mở ra,khuôn mặt cô thoải mái vỗ ngực đi ra,

“May quá may quá,không có mang thai,làm em sợ muốn chết. . . . .”

Trong lòng hắn đau nhói,sau đó rũ mắt xuống đem đầu mẫu thuốc lá dập trong gạt tàn bước về phía cô,đến khi đứng lại trước mặt cô trong mắt đã sớm một mảnh gió êm sóng lặng,nhìn không ra bất kỳ cảm xúc,hắn giờ tay lên vuốt gương mặt cô,

“Có thể là sáng sớm chưa ăn điểm tâm lại ngồi xe,bây giờ mau ra ngoài ăn bữa sáng Tần tỷ chuẩn bị cho em!”

Hứa Lưu Liễm thu hồi biểu cảm trên mặt bởi vì không có mang thai mà hiện ra vui sướng,khi giương mắt lẳng lặng nhìn hắn,mặc dù hắn che dấu vô cùng tốt,nhưng cô vẫn có thể nhận thấy được hắn đang buồn phiền,cô biết hắn buồn phiền việc gì,nhưng cô không muốn.

Cô mới hai mươi ba tuổi cuộc sống mới còn chưa bắt đầu,cô không muốn quá sớm sanh con đường cái. Sau này cô mới biết được,cô không tình nguyện bởi vì cô không đủ yêu, nếu thật sự yêu,cô gái hai mươi tuổi vì người mình yêu sanh con đường cái chỗ nào cũng có. Rất lâu sau nữa có một số việc chỉ cần cam tâm tình nguyện sẽ trở nên rất đơn giản.

Cô rất muốn nói xin lỗi với hắn,tuy nhiên cô cũng cảm thấy nói như vậy giống như xát muối lên vết thương hắn,cho nên cô chỉ có thể mở mắt nhìn sang nơi khác xoay người ra khỏi phòng làm việc,để lại một mình Lục Chu Việt,nhìn bóng lưng cô không quay đầu lại,hắn nắm mạnh hai cái vào tường,khuôn mặt trong nháy mắt tràn ra đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Ngọt ngào xen lẫn đau lòng

Buổi trưa Hứa Lưu Liễm mới ra phòng làm việc tính cùng Lâm San Ni đến phòng ăn,lại thấy hắn tựa tại cửa thang máy chờ cô,cô có chút buồn bực,

“Buổi trưa có người mời ăn cơm sao?”

Lên được vị trí này của hắn,đương nhiên có nhiều người tranh nhau nịnh bợ hắn,bởi vì buổi tối luôn hẹn không được hắn,cho nên thật nhiều người đổi thành hẹn buổi trưa,cô nhớ được hôm nay dường như có ông chủ tập đoàn khác hẹn hắn cùng ăn trưa .

“Thôi,không muốn đi!”

Hắn nhìn cô miễn cưỡng nói,cô không thể làm gì khác hơn mở miệng hỏi,

“Vậy ngài buổi trưa ăn gì,nếu không tôi bây giờ sẽ đặt cho ngài?”

Quả thật là ông chủ lớn,có thể tùy tiện tự từ chối lời hẹn.

“Cùng đến phòng ăn ăn chút gì đi “

Hắn xoa xoa trán, giờ tay lên ấn thang máy,cô chạy tới gạt tay hắn,

“Không phải chứ? Anh muốn cùng đến phòng ăn?”

“Xin anh đấy,anh không có việc thì đến dự mấy buổi tiệc lớn đi chứ đến phòng ăn xem nào nhiệt làm gì!”

Hứa Lư Liễm sắp hồng mắt,cô dám cam đoan hấn vào phòng ăn tuyệt đối sẽ ngồi cùng cộng thêm làm nhiều việc mập mờ với cô, điều này cũng thôi đi, cô hiện tại lo lắng chính là nếu hấn vào phòng ăn sẽ khiến mọi người náo động,đám phụ nữ kia sẽ chẳng quan tâm ăn cơm chỉ lo nhìn hấn.

“Sợ anh đến phòng ăn vậy sao? Không phải lại muốn cùng tên Phươg Đông Thần làm chuyện gì nữa chứ?”

Lục Chu Việt neho mắt để sát vào cô,thật ra hấn cũng rất ghét đến phòng ăn,ánh mắt những cô gái kia quả thật làm cho hấn phiền,nhưng hấn còn cách gì,không phải vì quan tâm cô sao,không cho những nam nhân viên nhìn chằm chằm kia ngồi chung.

Hấn vừa nhắc tới Phươg Đông Thần Hứa Lư Liễm liền hiểu trong lòng hấn nhỏ nhất,không khỏi tức giận trừng hấn,

“Lục Chu Việt,anh thật vô vị!”

Hấn vẫn nhếch môi cười như hồ ly giả hoạt nói,

“Vậy em cho anh chút phúc lợi đi,cho chút phúc lợi anh liền không đi!”

Hứa Lư Liễm thật hận không được cho hấn một đấm,đánh nát nụ cười trên mặt hấn,bây giờ đang bên ngoài phòng làm việc,hon nữa hiện tại đã đến giờ tan sở Lâm San Ni tùy thời đều có thể đi ra ngoài,hấn lại yêu cầu cô như thế,cô mặc kệ hấn,hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Ngang hông bỗng nhiên bị lực mạnh kéo lại,cô không kịp tránh né đã bị hấn ôm vào trong ngực,làn môi ấm áp theo sát phủ lên,đem tiếng thét chưa kịp tràn ra miệng toàn bộ ngăn trong cổ,sau đó quấy chiếc lưỡi thơm tho ép cô và hấn răng môi cùng múa.

Thật ra thì Lục Chu Việt không có từ chối bữa tiệc kia,bất quá vừa lúc gặp cô đi ra ngoài cho nên muốn trêu chọc cô,thấy cô giận hấn cũng không muốn trêu chọc cô nữa, nhưng suy nghĩ muốn hôn cô trong đầu lúc một khắc cô xoay người thoáng cái điên cuồng phát sinh,cho nên hấn không để ý có bị bắt gặp hay không,vươn ra cánh tay ôm cô vào lòng hôn lên.

Lúc Lâm San Ni từ trong phòng làm việc đi ra nhìn thấy chính là một bức ảnh triền miên lưu luyến,hấn ôm cô gái ấy thật chặt trong ngực thâm tình hôn cô, trên khuôn mặt anh tuần tất cả đều là say mê cùng vui vẻ,thậm chí còn có mơ hồ kích tình,hơi thở ham muốn,hấn như vậy ngay cả cô ở bên cạnh hấn nhiều năm cũng chưa bao giờ thấy qua.

Cô chậm rãi lui trở về lại không cần thận dụng phải văn kiện góc bàn,một đồng lớn văn kiện rầm rầm rơi la tả xuống,cô vội vàng xoay người lại nhặt,một giọt nước mắt lộp bộp một tiếng rơi xuống tờ giấy trắng tinh,cô dùng sức hít hít lỗ mũi,phải trước lúc người bên kia phát hiện cô phải giấu đi nước mắt,sau đó dùng những văn kiện khác đập lên trang giấy dính nước mắt cô.

Cô rút lui không phải bởi vì thua,mà là bởi vì cô đã hiểu.

Mà người bị Lục Chu Việt nghiêm túc ôm vào trong ngực hôn choáng váng đầu hoa mắt Hứa Lư Liễm đột nhiên nghe tiếng động,lập tức lúng túng đẩy hấn ra, thấy Lâm San Ni đang khom lưng ở nơi đó nhất văn kiện cô vội vàng chạy tới giúp cô ấy,Lâm San Ni lúc này đã biến mất tất cả cảm xúc,nhìn cô dịu dàng nói,

“Cám ơn!”

Hứa Lư Liễm rất lúng túng, Lâm San Ni mới vừa rồi nhất định thấy hấn hôn cô,ngĩ tới đây khuôn mặt đỏ hồng quay đầu lại căm tức nhìn chằm chằm tên đầu xỏ khuôn mặt như không xảy ra chuyện gì.

Lục Chu Việt làm bộ như không thấy ánh mắt của cô,gìu tay ấn nút thang máy thần nhiên nói,

“Các người đi ăn đi,tôi đi ra ngoài!”

Sau đó như không có chuyện gì bước vào thang máy rời đi,Hứa Lư Liễm giận đến muốn học máu.

Đỏ mặt cùng Lâm San Ni vào phòng ăn,mới vừa vào liền nghe được có người đang gọi cô,

“Hứa Lư Liễm,một lát đến mua cơm rồi ngồi bên này!”

Cô giương mắt nhìn sang phát hiện là Phươg Đông Thần,cô liền nhớ tới tên bá đạo kia tính lên tiếng cự tuyệt,nhưng không đợi cô mở miệng, Phươg Đông Thần đã nói,

“Tôi thật ra đã đến sớm giành nơi tốt cho cô,quá nhiều người đoán chắc không dễ tìm được nơi tốt,ngồi ở đây được rồi!”

Phươg Đông Thần nhiệt tình như vậy cô nhất thời không thể cự tuyệt,mua cơm xong ngồi xuống bên đó,Lâm San Ni biết điều đi qua đám người ngồi bàn khác,ngồi ở chung quanh Phươg Đông Thần đều là nam đồng nghiệp cùng phòng thiết kế,mọi người mập mờ cười nhìn cô,cô không thể làm gì khác hơn chào hỏi với bọn họ,bọn họ kéo dài thanh âm cười đáp lại cô,

“Tiểu mỹ nữ, chào cô——”

Phương Đông Thần nhìn ra cô lúng túng liền không vui trừng bọn họ, bọn họ lúc này mới im lặng, Hứa Lư Liễm lễ phép nói cảm ơn,

“Cảm ơn anh giúp tôi giành chỗ!”

“Lư Liễm, hai chúng ta đều là bạn học trung học đệ nhị cấp đồng, em không cần quá khách khí!”

Phương Đông Thần cười ôn hòa, nụ cười của hắn có loại ma lực để người an tâm, giống như làn gió ấm áp mùa xuân, Hứa Lư Liễm trong lòng vốn có nhút nhát thoáng cái tiêu tán.

Hai người coi như vừa vui vẻ ăn vừa trò chuyện, đến thời gian ăn được một nửa, Phương Đông Thần bỗng nhiên muốn nói lại thôi,

“Lư Liễm, em . . . .”

“Chuyện gì? Anh muốn nói chuyện gì?”

Cô không hiểu lắm nhìn Phương Đông Thần, Phương Đông Thần nhàu mày giống như cố lấy hết dũng khí mới mở miệng,

“Em và Trần Thanh Sở. . . . . Hiện tại thế nào?”

Sắc mặt của cô hiện lên tối tăm rất rõ ràng, rũ mắt xuống nhìn cơm trong chén không nói chuyện, Phương Đông Thần nhất thời hiểu mấy phần, vội vàng giải thích

“Không có gì, tại tôi nghe cậu ấy trở về, nên hỏi một chút. . . . .”

Lần trước họp mặt tại Ôn Thành hắn không có tham gia, cho nên không biết Trần Thanh Sở làm chuyện gì, càng không biết cô và Trần Thanh Sở đã đến mức độ nào, hắn chỉ muốn biết cô phải quen lại Trần Thanh Sở, nếu như bọn họ không tiếp tục liên hệ thì hắn quyết định thật tình theo đuổi cô.

“Chúng tôi. . . . .”

Hứa Lư Liễm hít một hơi thật sâu ép đi chua xót trong lòng, giương mắt nhìn Phương Đông Thần nhân nhạ cười,

“Đã không có bất kỳ liên quan rồi!”

Phương Đông Thần lông mày nhíu lại càng sâu, mặc dù cô vừa cười vừa nói những lời này nhưng cười vô cùng miễn cưỡng. Hắn không biết Trần Thanh Sở tôn trọng cô sâu không, hắn chỉ biết nhìn cô cười buồn, tim của hắn rất đau, hắn âm thầm nghĩ, nếu có một ngày cô có thể thuộc về hắn, hắn nhất định không cho cô chịu chút xúi ừ khuất.

Bởi vì Phương Đông Thần nói đến Trần Thanh Sở, nên Hứa Lư Liễm cảm thấy ăn bất kỳ món nào cũng không có vị, vội vã ăn vài ngụm rồi nói tạm biệt với Phương Đông Thần, Phương Đông Thần ảo não thờ dài, biết vậy hắn nên trước cẩn thận hỏi thăm các bạn học mới quyết định, nếu biết trước nhắc tới Trần Thanh Sở cô sẽ đau khổ như vậy, hắn thà chết cũng sẽ không nói. “Ồ ơ, Đông Thần, cậu có phải có ý với Hứa thư ký không?”

Mấy đồng nghiệp của hắn thấy Hứa Lư Liễm đi, lại thấy hắn ảo não, âm ỉ vây quanh hỏi hắn.

Hắn vốn tâm phiền ý loạn, hôm nay bị bọn họ vừa hỏi thì càng phiền, bỗng nhiên đứng dậy bình tĩnh nói,

“Tôi chỉ có ý với cô ấy, tôi còn yêu thầm cô ấy sáu năm!”

Sau đó phất tay áo rời đi, để lại mọi người bị lời của hắn làm kinh sợ.

Phương Đông Thần thuộc loại người khiêm tốn ôn hòa, cho nên quan hệ giữa các đồng nghiệp vô cùng tốt, hắn bỏ đi tất cả mọi người không có buồn, ngược lại cao hứng giùm hắn, bọn họ luôn cảm thấy trong lòng hắn cất giấu một người, chẳng qua không nghĩ tới hắn cuối cùng đã chờ được quả thật không uổng thời gian.

Hứa Lư Liễm trở về phòng làm việc của mình không khỏi cảm thấy phiền não, bắt đầu mở máy vi tính liêu mạng việc, cô muốn dùng việc này tới xoa dịu lo lắng trong lòng, nhưng bất kể cô làm cho mình bận rộn ra sao, trong lòng vẫn buồn bức cộng thêm xao động bất an, trong đầu không ngừng hiện lên ba chữ Trần Thanh Sở.

Thật sự không có cách nào, cô không thể làm gì hơn đành đứng dậy đi pha một chung trà để uống, hắn vừa mới ăn trưa về từ trong thang máy ra, dường như thấy sắc mặt cô không tốt, hắn hơi nhíu mày vội đi tới đưa tay muốn sờ mặt cô, trong miệng còn nói,

“Tại sao ăn một bữa cơm sắc mặt lại khó coi như vậy?”

Song, tay của hắn còn chưa chạm được mặt cô, đã thấy trong mắt lướt qua một tia bài xích, sau đó cô thoáng cái né tránh, hắn vron tay ra cứng ngắc dừng lại giữa không trung, hồi lâu hắn mới trầm mặt thu hồi tay mình, Hứa Lư Liễm đã nhận ra không khí đè nén, vội nói nhanh,

“Em không sao!”

Sau đó cầm chung trà của mình đi lại phòng làm việc, Lục Chu Việt khẽ nheo mắt nhìn nơi cô biến mất hồi lâu, sau đó thu hồi tầm mắt cất bước trở về phòng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Yêu hận đan xen

Lúc xế chiều Hứa Lưu Liễm vào phòng làm việc của hắn vài lần, đưa một chút văn kiện hoặc tài liệu hắn cần, nhưng tới tới lui lui nhiều lần, hắn ngay cả mắt cũng không nhìn cô, cũng không nói chuyện với cô, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không chớp, nếu không thì mắt nhìn chăm chú màn ảnh máy tính, hoặc nói điện thoại.

Cô dĩ nhiên phát giác hắn có gì khác lạ, cô biết hắn giận chuyện bên ngoài phòng làm việc cô nghiêng đầu tránh làm hắn không vui, cô muốn nói cái gì đó với hắn, nhưng lại không biết làm sao mở miệng, trong lòng thật phiền muộn.

Lúc tan việc một cú điện thoại lần nữa gọi cô vào phòng làm việc của hắn, cô có chút thấp thòm đứng trước bàn làm việc, nhìn hắn cúi mắt phân tư liệu trước đó cô đem tới nhất nhất triển khai, ngón tay của hắn thon dài mà có lực khớp xương rõ ràng, cô thấy nhìn bỗng nhiên có loại vọng động muốn khóc.

Hắn liệt kê xong sau giương mắt nhìn cô, vươn ra thon dài chỉ một phần văn kiện trong đó, giọng nói hoàn toàn máy móc hờ hững,

“Phần này văn kiện là tài liệu bờ biển Kim, mà tôi muốn chính bản bạc với trấn nhỏ Mai Lâm!”

Cô sững sốt vội vàng rũ mắt xuống nhìn phần tài liệu, quả nhiên chỉ thấy ba chữ to bắt mắt bờ biển Kim khắc trên bên ngoài tập văn kiện, trên mặt cô bỗng dưng bắt đầu đau rát,

“Xin lỗi . . . .”

Cô cúi đầu nói, làm sao làm sao đây, cô rõ ràng cảm chính là trấn nhỏ Mai Lâm, tại sao thành bờ biển Kim.

Hắn vừa chỉ vào một phần bên cạnh nói tiếp,

“Phần tài liệu này, ở giữa thiếu vài tờ, cô có phải lúc photo không kiểm tra lại đúng không?”

Cô lần nữa lúng túng nhìn sang hắn, khuôn mặt hắn chỉ có hờ hững cùng với không vui, trong lòng cô đau nhói, rũ mắt xuống đứng ở đằng kia không nói lời nào, đáng vẻ sắc bén và lạnh lùng của hắn làm cho cô cảm thấy xa lạ và khủng hoảng.

“Phần văn kiện dùng Anh văn viết, tôi hoàn toàn xem không hiểu cô đang làm gì, ngữ pháp sai thì không nói, Sunny dạy cô như vậy sao? Hay là nói tôi dạy cô sai ngữ pháp Anh ngữ?”

Ngón tay của hắn chuyển qua một phần văn kiện khác tiếp tục lạnh lùng nói, cô thì lúng túng khó chịu hận không được chui vào vết nứt trên đất.

Mặc dù đến đây không tới mấy ngày, nhưng cô có thể cảm giác được hắn là người làm việc cực kỳ cẩn thận, nhưng chỉ một bữa trưa mà cô đã làm sai nhiều vậy. . . . .

Lục Chu Việt ngồi ở chỗ đó lạnh lùng nhìn cô vẫn cúi đầu không nói lời nào, con ngươi càng ngày càng sâu, hồi lâu hắn tự giễu cười khẽ một tiếng, tự nhiên tựa vào trong ghế,

“Hứa Lưu Liễm, buổi trưa Phương Đông Thần cho đến Trần Thanh Sở sao?”

Nếu không tại sao buổi trưa cô tâm trạng không yên phạm nhiều sai lầm như vậy? Tuy hắn xem cô như người mới nhưng trong công việc hắn luôn yêu cầu nghiêm khắc. Nếu không tại sao hắn vừa đụng vào cô liền bài xích né tránh? Ngay trước đó ngay cả hắn dò hỏi cô cũng phản ứng như vậy, hôm nay chẳng qua đụng một chút đã không chịu nổi?

Hắn vừa nói như vậy, Hứa Lưu Liễm đang đau long bất an chợt ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc, hắn tại sao biết? Chẳng lẽ lại là lời đồn truyền tới trong tai hắn?

Hắn giống như nhìn thấu nghi ngờ trong mắt cô, lạnh lùng cười một tiếng,

“Vừa nghĩ người trong lòng mình vừa làm việc, cũng khó trách lại làm sai nhiều vậy!”

Chuyện như vậy hắn còn cần người khác nói cho mình biết sao? Chính hắn cũng tự đoán được, theo hắn điều tra thì ra người tên là Phương Đông Thần ở

trung học đệ nhị cấp thời đã có ý với cô,hôm nay vừa vặn gặp cô,nhất định sẽ một lần nữa theo đuổi cô,mà trước khi hấn theo đuổi cô đương nhiên hấn cần phải sẽ hỏi tình trạng hiện tại của cô và cùng Trần Thanh Sở,dù sao trước kia chuyện cô và Trần Thanh Sở là một đôi tất cả mọi người đều biết.

Hấn dùng ngôn ngữ giễu cợt,gọng nói hờ hững khiến Hứa Luru Liễm nghe trong lòng rất khó chịu,nhưng cô không định giải thích cho mình,dù sao là cô làm sai công việc trước,cô thừa nhận buổi trưa khi Phương Đông Thần hỏi đến Trần Thanh Sở quả thật ảnh hưởng tới tâm trạng cô,nhưng cô quả thật không nên đem tình cảm cá nhân xen lẫn công việc.

Cô một mực trầm mặc để cho Lục Chu Việt cảm giác mình bị từng quyền đánh vào trên hông,úc khi ngay ngực không có tiêu tán ngược lại tích góp từng tí nhiều hơn, bởi vì cô trầm mặc chẳng khác nào chấp nhận lời hấn nói là đúng,chẳng khác chấp nhận đúng là Trần Thanh Sở ảnh hưởng tới tâm trạng cô!

Hấn bỗng nhiên đứng dậy một tay lấy phen văn kiện vứt xuống mặt cô, hung hăng nói,

“Lấy về làm một lần nữa! Trước khi tan việc tôi muốn thấy!”

Bốp một tiếng vật nặng rơi xuống đất tiếng động lớn kích thích thần kinh yếu ớt của Hứa Luru Liễm,cô cảm thấy đầu mũi đau xót nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống, nhưng cô gắt gao nhìn xuống không để giọt nước mắt kia trượt xuống ,sau đó xoay người lại nhặt những văn kiện kia,cô có tư cách gì khóc? Hiện tại tất cả đều là cô tự làm tự chịu!

Ai bảo cô để Trần Thanh Sở ảnh hưởng đến tư tưởng mình,ai bảo cô không có một chút đạo đức nghề nghiệp,đem tình cảm cá nhân ảnh hưởng đến công việc ? Nhưng mặc dù mình tự nói với mình là cô sai trước, nhưng vẫn bị thái độ lạnh lùng của hấn tổn thương đau đớn không thôi.

Cô nhặt lên mấy phen văn kiện lung tung ôm vào lòng vội vã chạy khỏi phòng làm việc của hấn,nếu không cô sợ mình thật có khóc lên.

Song vừa ra khỏi phòng làm việc hấn,nước mắt vẫn không nén được chảy xuống,Lâm San Ni vừa lúc đi ra gặp cô như vậy vội vàng chạy tới ân cần hỏi cô,

“Luru Liễm,tại sao khóc?”

Nước mắt cô rơi càng nhiều hơn,cô lau nước mắt rửa mặt vội nói với Lâm San Ni,

“Em không sao,em đi làm việc trước!”

Sau đó liền ôm văn kiện chạy vào phòng làm việc của mình.

Lâm San Ni nhìn bóng lưng của cô thờ dài, hai người bọn họ rốt cuộc đến lúc nào mới có thể đơm hoa kết trái đây?

Hứa Luru Liễm trở về phòng làm việc sau chẳng quan tâm đau buồn lại bắt đầu làm phần thiết kế bị hấn nói sai,bởi vì hấn nói trước khi tan sở muốn nhìn thấy, hiện tại đến tan sở đã không còn bao nhiêu thời gian.

Nhưng cô dù liều mạng thế nào lúc tan việc cô vẫn chưa làm xong,đang định gọi điện thoại nói hấn cho cô ở lại làm thêm giờ bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của hấn,gọng nói máy móc như cũ,

“Hứa thư ký,chuẩn bị một chút,buổi tối theo tôi cùng khách hàng đi dùng cơm!”

Cô nhìn phân tài liệu mình chưa làm xong,khó xử nói,

“Nhưng phần thiết kế em vẫn chưa làm xong. . . . .”

“Vậy thì chờ sau khi cùng khách dùng cơm xong rồi trở về tiếp tục làm thêm giờ!”

Thanh âm của hấn không có một tia đồng tình cùng thương tiếc,cô chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói,sau đó thoáng cái ngậm miệng thật chặt,hấn thì hừ lạnh một tiếng cúp điện thoại.

Trong phòng làm việc,Lục Chu Việt cúp điện thoại sau rút ra một điều thuốc châm lên,tựa tại bên cửa sổ từng ngậm từng ngậm hút,trong sương khói lượn lờ đường viền mặt nghiêng của hấn vẫn trống rỗng và âm u.

Thật ra thì ơ vị trí hấn bây giờ cơ hồ mỗi ngày đều có xã giao,làm thư ký của hấn cô đáng lý phải cùng hấn tham gia ,nhưng trong lòng hấn không muốn để cho cô bị những thứ kia ô nhiễm độc hại,cho nên hấn chẳng bao giờ đưa cô đi .

Hấn thậm chí không ngừng thoải thác những buổi xã giao kia,chỉ vì buổi tối có thể cùng cô ở nhà ăn cơm tối. Về phần làm thêm giờ,kể từ khi cô tới đây thì càng không có, mỗi ngày đều muốn về sớm nhìn thấy cô.

Trước kia hấn thường liều mạng thức đêm làm thêm giờ,chẳng qua muốn dùng công việc để đền bù đau đớn không có được cô,hôm nay cô đã đến Thân Viễn làm thì hấn lại không muốn cô mệt mỏi làm thêm.

Nhưng nhớ tới buổi chiều cô bởi vì Trần Thanh Sở mà tâm trạng rối bời không yên,nhớ tới cô bài xích hấn,hấn liền hận cô đến nghiến răng dương,hấn thật rất muốn để cho người không tìm không phổi như cô ném thứ cái gì gọi là đau,cái gì gọi là tuyệt vọng,cho nên hấn lạnh lùng mắng cô,còn cô đi xã giao với hấn!

Sau khi tan việc Hứa Lư Liễm đi theo phía sau hần cùng nhau vào thang máy, hần nói đi tham gia xã giao, cô không thích trường hợp đó, nhưng cô cùng bất kể công ty nào, đã là một thư ký hay phụ tá đều phải làm, cô lúc trước cho rằng ở bên cạnh hần có thể tránh khỏi những chuyện này, nhưng đúng là trước đó hần chẳng bao giờ cho cô tham gia, hôm nay hần thoáng cái lạnh lùng, có phải. . . . cô thật chộc giận hần rồi không?

Mới ra thang máy đi tới trong đại sảnh, thì thấy Phương Đông Thần chờ ở nơi đó vẫy tay với cô,

“Hứa Lư Liễm!”

Thấy cô đi bên cạnh Lục Chu Việt sau Phương Đông Thần che dấu nụ cười cung kính đến gần chào hỏi hần,

“Lục tổng!”

Lục Chu Việt nhìn hần từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ lạnh, tiếp tục cất bước đi về phía trước. Phương Đông Thần cũng không có để ý, nhìn sang Hứa Lư Liễm nói,

“Lư Liễm, tối nay có rảnh không? Cùng đi ăn một bữa cơm nha?”

Lần trước hần hỏi chuyện cô và Lục Chu Việt, cô đã nói cô dựa vào năng lực của mình thi vào làm thư ký hần, hần tự lựa chọn tin tưởng cô, bởi vì hần biết cô từ trước đến giờ là một người ưu tú, nên hần thủy chung chưa từng nghĩ đến cô và Lục Chu Việt đã quan hệ khác.

Hứa Lư Liễm nhìn thoáng qua bóng lưng đi phía trước rõ ràng không vui, nhìn Phương Đông Thần nói,

“Đông Thần, thật thật xin lỗi, tối nay tôi phải theo Lục tổng tham gia một bữa tiệc!”

Phương Đông Thần nghe vậy vội vàng nói,

“Ồ ơ, không có chuyện gì, vậy bữa nào hẹn, cô đi làm việc trước đi!”

“Được, vậy tôi đi trước!”

Cô nói xong liền một đường chạy chậm đuổi theo bóng người phía trước không một chút dấu hiệu đợi cô, hôm nay đã chộc hần đủ nhiều, cô không muốn tiếp tục trêu hần nữa, nếu không hần chắc chắn sẽ hành hạ cô nha.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Hần tàn nhẫn

Tài xế đã đợi sẵn bên ngoài, hai người cùng nhau ngồi vào xe của hần rồi đi. Sau khi lên xe Hứa Lư Liễm cảm thấy sắc mặt của hần khó coi thêm mấy phần, nhưng lần này cô nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra hần tại sao không vui, cô đâu có nhiều lời với Phương Đông Thần, nghĩ không ra cô đành phải thờ dài quay đầu đi chỗ khác nhìn đường phố trải qua thật nhanh bên ngoài.

Lục Chu Việt liếc mắt nhìn dáng vẻ cô như không xảy ra chuyện gì càng thêm tức giận, mới vừa rồi cô gọi Phương Đông Thần thật thân mật “Đông Thần”? Tại sao cô có thể gọi người khác như Thanh Sở, Đông Thần lại không thể gọi hần là Chu Việt?

Dọc theo đường đi hai người cứ giằng co như vậy, cho đến khách sạn hần cũng không có sắc mặt tốt, những người mời hần dùng cơm khi nhìn thấy vẻ mặt này của hần cũng giật nảy mình lúng túng liếc nhìn nhau trao đổi một chút có phải bọn họ đã chộc hần ở đâu.

Bởi vì hần quá kinh người cho nên những người đó đều đem trọng tâm dời sang người cô, mà cô dung mạo trẻ trung lại mềm mại, ánh mắt một đám ông lão nhất thời cũng sáng lên,

“Ồ, Lục tổng, vị mỹ nữ kia có phải. . . . ? “

Hần ngồi ngay ngắn ngồi chủ vị gương mặt như cũ lạnh lùng không chịu lên tiếng, cô không thể làm gì khác hơn là lúng túng tự giới thiệu mình,

“Tôi là thư ký của Lục tổng, tôi tên Hứa Lư Liễm, xin mọi người chiếu cố nhiều hơn!”

“Ha ha! Thì ra là Hứa thư ký, tốt! Tốt! “

Trong đó một ông lão nhân cơ hội vỗ vỗ vai cô, cô theo bản năng né tránh, trong lòng dâng lên nồng đậm chán ghét, nhưng nhìn đến hần ngồi đối diện

không quan tâm cô chỉ có thể gượng cười, ông lão nheo mắt nói tiếp,

“Nhất định sẽ chiều cô thật tốt!”

Hắn ngồi ở chủ vị ,còn cô bởi vì chỉ là thư ký cho nên ngồi ở vị trí đối diện với hắn,cô lần đầu tiên tham gia trường hợp này nên nhút nhát và rất khấn trương,mọi người ở đây ít nhất bốn mươi năm mươi tuổi,ai nấy đều tai to mặt lớn,ưỡn bụng bia,làm cho người ta cũng hết muôn ăn.

Hắn ở đó hút thuốc lá,cô thì ngồi tại chỗ mình không ngừng uống trà,mấy ông lão tho tục đàm tiếu an bài mấy chỗ ngồi chung quanh hắn,cuối cùng thừa một vị trí bên cạnh cô ,trong đó một cười đến hết sức mập mờ,

“Bên cạnh Hứa bí thư để lại cho ông Thôi đi,mỹ nữ từ trước đến giờ ông Thôi luôn thích nhất!”

Vài người khác nhất thời không hề kiêng kỵ cất tiếng cười to,sau đó một người trong đó luôn miệng nói,cười nhìn Lục Chu Việt .

“Ông Thôi buổi trưa mới vừa tham gia tiệc cưới,uống hơi nhiều nên được tài xế đưa về nhà ngủ,nhưng nghe nói tối nay Lục tổng nể mặt nhận lời dùng cơm, hẳn nói cũng sẽ đến !”

Hứa Lưu Liễm nghe được thẳng cau mày,những người này không biết nịnh hắn đến cỡ nào,uống say còn đòi đến gặp?

Khi mọi người đang nói chuyện thì thấy một người đàn ông mập lùn bước chân lao đảo từ cửa đi vào,mọi người vội vàng gọi hắn ngồi ở bên cạnh cô,cô cảm thấy một mùi rượu đậm đặc xông vào mũi,còn chưa kịp thấy rõ dáng vẻ người nọ đã bị hắn nắm lấy tay,

“Vị mỹ nữ kia là ai ? Tại sao lạ mắt như vậy?”

Hắn vừa nói cả người cũng tiến tới trước mặt cô,cô thiếu chút nữa không nhịn được vút cho hắn một cái tát,cô rốt cuộc biết những người đó tại sao nói mỹ nữ là hắn thích nhất,bởi vì cặp con ngươi sưng mù đỏ như sắc lang,cô cau mày rút tay mình,người nọ càng nắm chắc hơn,bên cạnh có người giới thiệu với hắn nói đây là thư ký của Lục tổng ,người đàn ông đó cười càng sắc hơn,bàn tay mập mạp không ngừng vuốt ve cô,

“Thì ra là Hứa muội muội. . . . .”

Cô giương mắt cầu cứu hắn,lại thấy hắn chỉ tựa tại nơi đó hờ hững hút thuốc,cô đau khổ cắn răng dùng sức thoát khỏi giam cầm của người đàn ông kia,lạnh lùng nói,

“Thôi tổng,xin tự trọng!”

Họ Thôi kia sừng sốt,ngay sau đó bật cười ha hả,

“Đủ cay, đủ lạnh, ta thích!”

Hứa Lưu Liễm ngồi ở chỗ mình mím môi không nói được lời nào,nhìn thấy cô bị ông lão đó đùa giỡn,hắn thờ ơ làm cho trái tim cô băng giá.

Bắt đầu bữa tiệc,bọn họ hỏi cô thích uống rượu gì,cô nói xin lỗi,

“Xin lỗi,tôi không uống rượu!”

“Không uống rượu? Trường hợp này không uống rượu làm sao được? Ngài nói đúng không Lục tổng?”

Ngồi bên cạnh cô ông lão nọ vừa nghe cô nói như vậy lập tức đứng lên mồm miệng không rõ kháng nghị.

Mặt cô tràn đầy hy vọng nhìn về phía hắn,hi vọng hắn bảo cô không cần uống,về tư lượng của cô hắn cũng không phải không biết,hắn không ác tâm đến nỗi cô uống chứ,đáng tiếc,hắn chẳng những không có ngăn cản,ngược lại đập tàn thuốc trong tay nhìn cô hờ hững ra lệnh,

“Cùng mấy vị lão tổng uống vài ly đi!”

Sắc mặt của cô thoáng cái thất vọng, bảo vệ ly rượu trước mặt mình không để cho bọn họ cho rót bàn tay nén không được run rẩy,hơi chút thất thần nhìn ly rượu trong tay bị ông lão đó cướp đi,ào...ào... đổ cho cô một ly rượu đỏ lớn,

“Đến đây,Hứa muội muội, uống chút rượu đỏ đi,rượu đỏ mỹ dung dưỡng nhan,là phụ nữ các người thích nhất!”

Nhìn hắn rót rượu đỏ cho mình trong lòng cô cảm thấy may mắn một chút,loại này hẳn là làm cô không đến nỗi quá chật vật,nhưng cô không nghĩ tới người vừa nãy rót đầy rượu cho cô,bỗng nhiên cầm rượu đứng lên nói,

“Ly rượu thứ nhất này,vô cùng vinh hạnh tối nay Lục tổng có thể đến dùng cơm, ta đề nghị mọi người cùng uống!”

Người nọ nói xong đầu ngửa lên một ly rượu đỏ lớn đã trôi xuống bụng, tất cả những người khác cũng đi theo ngửa đầu uống một hơi cạn sạch,cô nhìn thấy hắn mặt không chút thay đổi cầm lên ly rượu uống sạch,cô ngăn người mắt choáng váng,theo cô biết rượu đỏ là loại rượu từ từ nhấm nháp,tại sao có thể một ngụm uống sạch vậy chứ?

Huống chỉ uống một lần nhiều như vậy,cô uống xong một ly này chắc chắn sẽ say,hơn nữa đến bây giờ cô vẫn chưa ăn gì! Trong dạ dày khẳng định không chịu được, cho nên cô nhướn mày bụng ly rượu tràn đầy nhấp một ngụm nhỏ.

Vừa mới để ly rượu xuống ông lão bên cạnh không chịu,đưa tay vỗ vai cô,

”Hứa muội muội này,cô thật không đứng rồi,cô nhìn mọi người chúng ta uống cạn không,cô giờ chỉ nhấp một ngụm nhỏ là ý gì,thật không nể mặt chúng tôi?”

“Xin lỗi Thôi tổng,tôi từ lượng có hạn,thật sự không thể uống. . . . .”

Cô nhin cảm giác buồn nôn trong lòng cô giả bộ khuôn mặt tươi cười từ chối ,không nghĩ đến ông lão kia trực tiếp bung lên ly rượu đưa đến trước mặt cô,

“Không được không được,tôi mặc kệ cô nói lý do gì, cô hôm nay uống không cạn ly rượu này là không nể mặt tôi!”

Chưa bao giờ tham gia buổi tiệc rượu thế này cô làm sao phải đối thủ của ba ông lão kia,hai ba lần từ chối sau vẫn bị bọn họ rót một ly rượu đỏ lớn,hơn nữa hần không nhìn về cô ,để cho những ông lão kia cảm thấy cô là người mới nên ức hiếp,tiếp theo đổ cho cô một ly lớn.

Đầu cô choáng váng nhìn ly rượu kinh khủng trước mặt mình,trong lòng thì càng ngày càng lạnh lẽo,trong mắt cũng dần dần nổi lên nước mắt,cô lại một lần nữa giương mắt nhìn về phía đối diện,hần đang nhìn cô nhưng về mặt thờ ơ như cũ. Giờ khắc này cô rất cục hiêu, những ông lão tối nay nhục nhã cô chính là trừng phạt hần dành cho cô.Hần trơ mắt nhìn tất cả sự việc,làm cho cô đau, làm cho cô khó xử,làm cho cô biết mùi bị người ta xem thường.

Cô nói không ra lời cảm giác trong lòng có khổ sở, có chua xót,có khó xử,cũng có tức giận,những lời nói vô tình đối với cô. Cho nên khi những ông lão kia lần nữa nâng chén,cô không hề nghĩ ngợi bung lên ly rượu trước mặt nhắm mắt lại uống một hơi cạn sạch,thời điểm để ly rượu xuống cô rất cục thấy trong mắt hần xẹt qua một tia tức giận.

Ha ha? Hần không thể không nghĩ đến,cô không thèm đếm xỉa đến hần? Hần không yêu thương cô thì giận cái gì? Cứ để cô đắm chìm trong trụy lạc là được.Cô giương mắt nhìn ông lão trước mặt từ từ trừng diệp,câu khởi khốc miệng cười tự giễu,ông lão bên cạnh thấy cô đã bắt đầu say,nên không ngừng rót rượu cho cô,

“Hứa muội muội,anh hai mời muội ly. . . . .”

Nhìn vị Lục tổng không quan tâm đến,nói vậy một lát tan tiệc có thể đưa cô đi,một cô gái mềm mại như vậy ông tội gì không thu vào tay ném thử? Hứa Lulu Liễm đã say mất lờ đờ,cảm ly rượu đỏ uống vào,bất quá ly rượu mới đưa đến khóe miệng đã nghe được người đối diện giận dữ gầm lên,

“Đủ rồi!”

Thanh âm mang theo giận giữ to lớn,chấn động đến tay cô khẽ run rẩy rượu đỏ rất nhiều.

Ông lão kia cũng bị Lục Chu Việt trầm mặc cả đêm đột nhiên hét lớn hù sợ,cả đám rất nhanh ngừng động tác trong tay nhìn về phía hần,chỉ thấy hần bỗng nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh cô,đưa tay túm lấy ly rượu trong tay cô hung hăng quăng trên mặt đất,thủy tinh trong suốt hòa với chất lỏng rượu đỏ cùng nhau vỡ vụn trên mặt đất cảm thạch trơn bóng,mấy người đó kinh ngạc lắp bắp nói

“Lục, Lục tổng. . . . .”

Lục Chu Việt không để ý đến bọn họ,đi đến một tay kéo lấy người mất say lờ đờ ôm vào trong lòng xoay người không quay đầu lại sai bước rồi đi,để lại đám người trong phòng kinh ngạc không thôi,đây đây đây đây là tình trạng gì? Lục tổng không phải thờ ơ tiêu thư ký này sao?

Hứa Lulu Liễm bị hần ôm vào trong ngực,ý thức gượng chống thoát cái tan rã ,cả người mềm nhũn tựa tại trong ngực hần động cũng không động,cô cho rằng hần không bao giờ ... để tâm cô sống hay chết.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Đừng tức giận

Lục Chu Việt ôm cô sắc mặt khó coi sai bước đi ra ngoài,hần tối nay đúng là muốn trừng phạt cô một chút.Nhưng hần không nghĩ tới cô lại dám uống vài ly rượu đỏ cho nên cho tới cuối vẫn là hần thỏa hiệp trước.

Vừa mới ôm cô ra khỏi cửa khách sạn,cô bỗng nhiên dùng sức đẩy ra hần từ trên người hần nhảy xuống,lảo đảo chạy đến ven đường ngồi chồm hổm xuống nôn ra, hần đứng ở tại chỗ nhìn bóng lưng đau khổ không chịu nổi,nhất thời vì hành động tối nay của mình mà hối hận.

Cô khó chịu đau đớn,cuối cùng đau nhất vẫn là hần.

Tài xế đã lái xe tới, hần cầm lấy bình nước cùng khăn giấy đi tới trước mặt đỡ cô dậy, bên cạnh khóe mắt còn mang theo nước mắt chưa khô, hần không biết cô bởi vì nôn chảy ra nước mắt, hay bởi vì cô khóc.

Cô cầm lấy khăn hần đưa đến, trằm mặc súc miệng xoay người lao đảo đi tới trong xe. Vừa ngồi vào trong xe, xe mới vừa khởi động cô lại muốn nôn, tài xế không thể làm gì khác hơn là khẩn cấp thắng xe để cô vọt xuống.

Lục Chu Việt nhú lại một đôi mày rậm, nói với tài xế một chút bảo hần về trước, sau đó hần ôm lấy cô đi ngược về phía khách sạn, tình trạng hiện tại của cô không thích hợp ngồi xe trở về, cho nên hần trực tiếp mượn một phòng đưa cô vào.

Đem cô đặt ở trên mặt giường lớn, cô dùng sức ôm đầu cau mày đau đớn lắm lắm,

“Đầu đau quá. . . . . đau”

Hần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhận lại một chỗ, đột nhiên vọng động muốn giết mình, hần biết rượu đỏ uống một lúc sẽ rất dễ say, hơn nữa còn từng chút từng chút đau bụng, hần cắn răng xoay người xông ra ngoài mua thuốc giải rượu cho cô.

Kết quả chờ hần mua thuốc trở về trên mặt giường lớn đã không thấy bóng người cô, hần cả kinh ném thuốc vội vàng mở ra cửa phòng tắm tìm kiếm, chỉ thấy cô tắm rửa sạch sẽ cho mình, lúc này đang trùm khăn tắm đứng trong góc phòng tắm, vùi đầu thật sâu vào đầu gối của mình.

“Luru Liễm!”

Hần kinh đầu hô một tiếng tên cô, một bước xa đã vọt tới kéo cô lên.

Cô ngẩng đầu lên mặt rửa nước mắt, hần nhất thời cảm thấy tim như muốn vỡ ra, hần ôm thật chặt đem đầu cô vùi vào trong ngực mình hồi hận liên tiếp nói,

“Luru Liễm, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Anh sau này sẽ không bao giờ đối với em vậy nữa!”

Hần ôm cô thật chặt, cô vừa vừa khóc hần cảm thấy toàn bộ thế giới cũng tối sầm đi, chân tay luống cuống, hoảng hốt bất an.

“Lục Chu Việt, anh rốt cuộc đang giận cái gì?”

Hứa Luru Liễm chôn trong lòng ngực hần, vừa chảy nước mắt vừa buồn bực giọng nói ủy khuất nức nở. Hần rốt cuộc đang giận cái gì, mà dùng phương pháp tàn nhẫn thế trừng phạt cô?

Lục Chu Việt ôm lấy cô ra khỏi phòng tắm đem cô đặt trên mặt giường lớn, đau lòng thở dài,

“Anh không tức giận, hơn nữa sau này sẽ không bao giờ . . . tức giận nữa. . . . .”

Sau này hần phải khống chế tính tình của mình, không thể mỗi lúc tức giận sẽ hành hạ cô, bởi vì sau khi tổn thương cô, hần cũng không vui hơn.

“Anh nói dối!”

Nghe hần nói như vậy cô chợt vươn ra bàn tay nhỏ bé đập vào lòng ngực hần, bởi vì say nên con ngươi mờ mịt, xem ra giống như đang làm nũng giận gối, bị nước mắt thấm qua ánh mắt bây giờ ướt át trong suốt làm trong lòng hần ngứa ngáy.

Cô thấy hần không có phản ứng lại giơ tay lên đánh hần một cái lớn tiếng nói,

“Anh rõ ràng đang tức giận!”

Hần tức giận đến mặt tái đi, tức giận đến nói lời giễu cợt cô, tức giận đến không quan tâm cô.

Lục Chu Việt đưa tay cầm lấy bàn tay không an phận đánh hần, nhìn cô nghiêm túc nói,

“Anh giận em khinh địch như vậy đã bị Trần Thanh Sở ảnh hưởng tâm trạng, anh giận em gọi tên thân mật người đàn ông khác Thanh Sở hoặc Đông Thần, lại không chịu gọi anh như vậy!”

Cô khẽ sùng sốt một chút, bỗng nhiên đến gần đưa tay ôm cổ hần, cả người cũng dán vào trong ngực hần,

“Có phải em chịu gọi anh như thế, anh sau này sẽ đối tốt với em?”

Không đợi hần trả lời, môi của cô bỗng nhiên bò lên vành tai hần, hơi thở ôn nhu kèm theo thanh âm có chút run rẩy,

“Chu Việt, Chu Việt, Việt ——”

Hắn chỉ cảm thấy một trận máu nóng xông thẳng lên đầu, sững sờ cứng tại nơi đó không biết làm sao, cô ôm hắn tiếp tục lẩm bẩm tên hắn nhỏ giọng cầu khẩn,

“Chu Việt, anh sau này đừng đối với em như vậy được không? Nhìn thấy mấy ông lão kia em thật buồn nôn, thật buồn nôn bọn họ đụng em, hu hu——”

Hứa Luru Liễm lúc này không biết bản thân tại sao làm vậy, cô chỉ nghĩ đến hắn lần nữa lạnh lùng không nhìn cô đã cảm thấy khủng hoảng, loại cảm giác bị hất vứt bỏ làm cho cô sợ, cô không muốn mất yêu thương của hắn, không muốn mất đi hắn. . . . .

Nước mắt của cô thấm ướt cổ áo của hắn, Lục Chu Việt kéo cô ra cuối mắt xuống thấy cô khóc lớn, liền cúi đầu hôn lên khóe môi cô,

“Ngoan, đừng khóc, anh sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa!”

Cô khóc như rất ủy khuất, hắn không biết làm gì đành dùng nụ hôn sâu ngăn ngừa cái miệng nhỏ nhắn đang khóc của cô, cô tựa hồ vì phát tiết ủy khuất của mình, mạnh mẽ quán môi cùng lưỡi của hắn hung hăng gặm cắn và mút. Hắn bị cô mút khiến cho cả người nóng rực, nhưng lại nghĩ tới thuốc giải rượu hắn vừa mới mua, vội vàng buông lỏng cô, khàn khàn thở gấp nói,

“Mau uống thuốc giải rượu, nếu không ngày mai sẽ càng nhức đầu hơn, sau đó chúng ta lại tiếp tục!”

Hứa Luru Liễm lúc này bởi vì say cùng nụ hôn của hắn mà choáng váng nấc lên, không nói gì để hắn an bài. Lục Chu Việt sau khi dứt cô uống thuốc liền vọt vào phòng tắm rửa, không nghĩ đến lúc hắn ra phát hiện cô đưa lưng về phía hắn nằm ở trên mặt giường lớn dường như đã ngủ.

Hắn buồn bực nhắc chân chui vào, đưa tay xoay cô lại,

“Luru Liễm?”

Cô có chút phiền não gạt tay hắn,

“Đừng động em, em buồn ngủ muốn chết đây!”

Lục Chu Việt thật buồn bực, không thuận theo đưa tay sờ lên người cô,

“Nhưng vừa rồi là em vén lên dục hỏa trước. . . . .”

Vừa rồi rõ ràng là cô ái muội gọi hắn trước, còn hôn lên tai hắn, cô chẳng lẽ không biết đó là nơi hắn mẫn cảm nhất sao? Hiện tại cô dám nói buồn ngủ?

Cô bỗng nhiên xoay người lại nằm ngang hướng về phía đỉnh đầu hắn, nhắm hai mắt không vui nói,

“Vậy anh làm sao, dù sao em cũng muốn ngủ!”

Hắn bị cô bức ủy khuất rồi lại bị đáng về cô chọc cười,

“Em xác định anh làm em vẫn có thể ngủ được?”

Hắn vừa nói vào đề vừa cúi đầu hôn lên môi cô, cô quay đầu đi chỗ khác giận dỗi nói,

“Anh đừng hôn miệng em!”

Hắn sững sờ nhưng không có cười, nghe lời không hôn cô nhưng hắn đưa tay đặt lên hai vật rất tròn xoa nắn, kết quả lại bị cô đưa tay đẩy ra,

“Anh cũng đừng sờ em, một mình anh muốn làm thì làm đi đừng kéo em!”

Lục Chu Việt rốt cuộc hiểu ý cô, hắn nói hắn yêu cô tất nhiên cô sẽ theo hắn cùng nhau trầm luân, khi đó cô muốn làm cũng phải làm, không muốn làm cũng phải làm. Cô cho rằng bây giờ hắn không yêu cô, cô có thể chạy trốn khỏi vận mệnh trầm luân với hắn sao.

Nghĩ tới đây hắn không khỏi cúi đầu bật cười, cô thật đúng là đáng yêu, còn có tính trẻ con, cô không nghĩ đến hắn là loại người chỉ cầu sung sướng một mình sao?

Bất quá hắn nghe theo cô, không hôn cô cũng không sờ cô, chẳng qua đem nơi nào đó dằng co đặt vào nơi mềm mại của cô, từng chút từng chút cọ xát lấy, bồi hồi xoay chuyển, không vội xâm nhập rồi lại thăm dò vào từng chút, cứ như vậy tới tới lui lui giày vò cô.

Không đầy một lát hai tay cô níu chặt chăn giường, cắn môi không để mình phát ra thanh âm, cảm giác được dùng đạo cô càng ngày càng ướt át, hắn cúi xuống hôn lên đôi môi mím chặt, bàn tay to cũng bắt đầu tàn sát bờ bãi trên ngực cô, cô cắn bản cũng không có khí lực phản kháng, mặt kệ tình hình hiện tại, hay phương diện cuộc sống, cô muốn đầu chẳng qua công phu quá thấp.

Hắn đứng vẫn như mình mong muốn chiếm được cô, hưởng thụ một trận kích thích sau trận âm ỉ. Điều nói âm ỉ nhỏ sẽ càng vui vẻ, hai người bọn họ sau khi trải qua việc này, từ ngày đó về sau quan hệ của hai người không thể nói đột nhiên tăng mạnh, nhưng tổng thể mà nói so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Đến thứ sáu Hứa Luru Liễm cuối cùng cũng phải đồng ý lời mời của Phương Đông Thần, một là bởi vì cô cảm thấy người ta nhiệt tình mời cô nếu vẫn từ

chối thì thật không tốt,hai là bởi vì hần nói không chỉ có hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm,còn có mấy đồng nghiệp bộ phận thiết kế cũng đi chung.

Cô hiện tại đã hiểu được chuyện gì trước đó cũng đã thương lượng một chút với Lục Chu Việt,đi vào phòng làm việc của hần nói với hần suy nghĩ của mình, hần chỉ hừ lạnh một tiếng,

“Theo anh thấy hần vẫn còn có ý với em!”

Cô kháng nghị,

“Cái gì nha,nhiều người đi chung vậy,em cảm thấy hần chán qua nhiệt tình với bạn học mà thôi,anh đừng nghĩ nhiều như vậy được không!”

Lục Chu Việt nhìn cô một cái rồi không có nói nữa,trong lòng cũng âm thầm nói, vậy thì chờ xem sao,hần Lục Chu Việt nhìn lòng người chưa từng bao giờ nhìn sai. Bất quá tại sao hần nhìn không được lòng cô?

Hiện tại đáng về làm nũng với hần,cười với hần,nói với hần cô phải đi đâu,rốt cuộc có phải yêu hần? Hay bởi vì chạy trốn không được cho nên thỏa hiệp sống chung với hần?

Hần trầm mặc Hứa Luru Liễm coi như hần đồng ý, nhìn con người phức tạp không thể hiểu nổi,cô chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng,vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: You‘re beautiful

Ôn hòa cùng khiêm tốn là phẩm chất rất quan trọng của một con người,có hai điểm này tin rằng ở chỗ nào bạn cũng như cá gặp nước,mà Phuong Đông Thần chính là người như vậy,cho nên hần nói một câu,mấy đồng nghiệp bộ phận thiết kế, nam nữ đều có liên vội vàng tán tụng hần,thật ra thì trong lòng bọn họ đều rõ,bọn bắt quả chỉ làm nền cho hai người kia.

Bởi vì bọn họ chỉ là nhân viên nhỏ,nên đương nhiên không biết thư ký Hứa trẻ tuổi xinh đẹp đã trở thành người của ông chủ bọn họ,bọn họ chỉ đơn thuần cảm thấy Phuong Đông Thần ngoại hình anh tuấn tính cách vừa tốt cùng với thư ký Hứa rất xứng đôi,hơn nữa bọn họ cũng nghe nói chuyện Phuong Đông Thần thăm mền cô ấy,cho nên quyết định giúp Phuong Đông Thần đuổi theo cô.

Sau khi tan việc Phuong Đông Thần mang theo mấy đồng nghiệp bộ phận thiết kế tụ tập tại đại sảnh lầu một cười cười nói nói chờ cô,cửa thang máy chuyên dụng tầng cao nhất mở ra, Phuong Đông Thần vừa định đi đến,lại thấy trước hết đi ra chính là Lục Chu Việt mặt không chút thay đổi thần sắc lạnh lùng,còn cô thì đi theo phía sau hần,có chút bối rối lau miệng mình,trên mặt còn có đỏ ửng khả nghi,Phuong Đông Thần không khỏi nghi ngờ nheo lại mắt.

Những người khác thì không chú ý tới những chi tiết nhỏ nhoi này,bọn họ chỉ vừa nhìn thấy tổng giám đốc đại nhân thần bí ít thất mật,liền lập tức khăn trương che dấu tất cả nụ cười,lễ phép khom lưng chào hỏi,

“Chào!Lục tổng”

Lục Chu Việt vẻ mặt như cũ “xin đừng đến gần”,khẽ gạt đầu coi như đồng ý chào hỏi,tiếp theo sải bước vững vàng ra khỏi tòa cao ốc, Hứa Luru Liễm tức giận trừng mắt liếc bóng đáng ắn vào trong xe,đi đến có chút xin lỗi Phuong Đông Thần còn và giải thích với các đồng nghiệp khác,

“Xin lỗi,vừa rồi có phần văn kiện Lục tổng muốn, cho nên tôi phải làm thêm giờ sửa lại một chút!”

Thật ra thì tình huống tầng cao nhất chính là thế này:Hần biết rõ cô muốn đi ăn với bọn người Phuong Đông Thần,sắp đến tan việc hần lại bắt cô làm cái này làm cái kia cho nên mới làm trễ nãi lâu như vậy.Lẽ ra hần không nói lý lẽ thì cũng thôi,cô vừa làm xong việc đi vào thang máy,lại bị hần đặt tại nơi đó hôn môi.

Cô bị hần làm cho sợ đến hồn phi phách tán,tuy nói đây là thang máy chuyên dụng lên tầng cao nhất không có người bên cạnh có thể đi vào,nhưng lỡ như đi xuống lầu mà hần vẫn không buông ra ,một khi cửa thang máy mở cô sẽ là người nổi tiếng nhất trong Thần Viên.

Cho nên cô tương đối tiến hành một trận kịch liệt giãy dụa,cuối cùng trước một giây cửa thang máy mở ra hần rút cuộc buông ra cô,sau đó như không có chuyện gì xảy ra sải bước ra ngoài,còn sót lại cô lúng túng tay chân luống cuống sửa sang lại mình.

Mấy nữ đồng nghiệp vẫn đưa mắt nhìn bóng người Lục Chu Việt biến mất trong xe,rồi đến khi thấy chiếc xe chạy khỏi tầm mắt mới phục hồi tinh thần,chạy tới vây quanh Hứa Luru Liễm,

“Này,Hứa thư ký,nói với chúng tôi một chút, Lục tổng là người thế nào?”

” Ừm . . . . .”

Hứa Lưu Liễm có chút khó xử,cô muốn nói hần bá đạo đã man không nói đạo lý có thể không? Đoán chừng sẽ làm các cô rớt mất kiếng.

Mấy nam đồng nghiệp cười nhạo chuyện mấy nữ đồng nghiệp,

“Mấy người các cô thật mê dzai! Thư ký Hứa mới đến mấy ngày làm sao hiểu rõ Lục tổng! Hơn nữa Lục tổng là dạng người gì Hứa thư ký làm sao biết,muốn biết về Lục tổng chỉ có người quan hệ thân mật nhất ,nói thí dụ như người phụ nữ của Lục tổng,người nhà Lục tổng !”

Bọn họ nói như vậy Hứa Lưu Liễm không khỏi cảm thấy lúng túng hơn so với vừa rồi,trên mặt thậm chí bắt đầu rất nóng,thân là người phụ nữ và người nhà của hần,cảm giác bị nhắm thẳng vào thật rất không tự nhiên,cô đành phải gượng cười phụ họa theo,

“Ha ha. . . . .”

Một nhóm người cùng nhau ăn com,không khí đúng rất tốt,bộ phận thiết kế phần lớn đều nam nữ rẻ tuổi,vừa bắt đầu Hứa Lưu Liễm còn có chút lo lắng,sau lại dần dần thân thiện,nhất là bọn đàn ông,hài hước vô cùng,mỗi lần đều chọc cho các cô cười ha ha.

Uống vài ly rượu,các nam sinh nói chuyện bắt đầu không che đậy,rối rít ở trước mặt Hứa Lưu Liễm liên tiếp khen Phương Đông Thần ưu tú nào là ngoại hình đẹp, tính cách tốt lại có năng lực,nếu đợi một thời gian nữa chắc chắn trở thành nhân vật số một bộ phận thiết kế.

Hứa Lưu Liễm cười ha ha nhìn thoáng qua Phương Đông Thần ngồi ở bên cạnh mình,ánh mắt của hần trong sáng óng ánh,có thêm một tia cảm xúc cô nhìn không thấy, cô kinh hãi vội vàng quay đầu nói chuyện với những người khác,không phải giống như Lục Chu Việt nói,hần có ý với cô sao?

Nhưng ngẫm nghĩ xuống nữa thì không thể,hần không phải chỉ mới gặp cô mấy ngày mà yêu cô chứ?Cô không cho bản thân mình có sức quyến rũ như vậy.Chẳng lẽ ở trung học đệ nhị cấp đã có ý với cô? Nhưng cô dường như chưa bao giờ nghe hần tỏ lộ nha?

Chỉ là cô không hiểu có một loại tình yêu có tên là yên lặng chờ đợi. Nếu giữa bọn họ không có xảy ra biến cố gì,có lẽ Phương Đông Thần sẽ chọn yên lặng chờ đợi, nhưng trải qua chuyện mất rồi lại có,hần bắt đầu không cam lòng cứ yên lặng không nói gì.

Thấy cô có ý tránh né quay đầu sang chỗ khác,Phương Đông Thần con người long lanh bịt kín một tầng u ám,hần đã hù cô sao? Hần không phải quá mức nóng lòng chứ? Chỉ lo muốn cho cô biết tình cảm sâu đậm của mình nhưng quên cảm nhận của cô?

Bởi vì ngày mai là cuối tuần,cho nên sau khi com nước xong một đám người lại muốn đi ca hát,trước kia ở Ôn Thành cô cũng thường xuyên cùng Hạ Vi Lương đi hát, Hạ Vi Lương là người chịu chơi nhất,càng nhiều người càng thích,cho nên cô thường gọi một tốp người đi ca hát, nhất là cùng tụ lại lễ mừng năm mới Ôn Thành.

Mới vừa đón taxi đến địa điểm ca hát,điện thoại di động của cô liên vang lên,cô nhìn thấy Lục Chu Việt gọi tới kinh ngạc thiếu chút nữa ném điện thoại,ngồi ở bên cạnh cô một nữ đồng nghiệp mập mờ nhìn lên qua,

“Thư ký Hứa,không phải bạn trai cô gọi đến chứ?”

Người nữ đồng nghiệp kia vừa nói,Phương Đông Thần ngồi ở phía trước chợt quay đầu lại đánh giá về mặt cô,cô vội vàng mượn nhận điện thoại nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ né tránh ánh mắt đánh giá của mấy người trong xe,thanh âm của hần xuyên qua loa truyền vào trong tai,

“Ăn com ở đâu? Đã ăn xong chưa? Anh đây vừa lúc kết thúc bữa tiệc,hay để anh tiện đường đến đón em?”

“Cái kia. . . . . Mọi người còn muốn đi ca hát một chút. . . . .”

Cô che điện thoại di động có chút khó khăn nhỏ giọng mờ miệng,cô tại sao đột nhiên có cảm giác cô là một người phụ nữ đã có chồng,muộn như vậy còn bên ngoài đúng là có chút kỳ cục.

Trước kia thật không có cảm thấy có cái gì không tốt,hơn nữa lại ở chung với Hạ Vi Lương,thường xuyên com nước xong rồi đi ca hát, hát xong bài còn không muốn về tiếp tục đến quán bar,hiện tại đây là sao?

Hần trầm mặc không nói lời nào,cô cũng đoán không ra ý hần,đồng ý hay không đồng ý đây? Đợi một lát cô không thể làm gì khác hơn đành nói,

“Nếu không em trở về là được. . . . .”A,kể từ sự kiện lần trước uống rượu sau cô rất ít chọc hần,thật là đáng sợ,người đàn ông này ác độc tuyệt đối không người bình thường nào có thể so sánh,dĩ nhiên hần cũng rất ít làm khó cô,phần lớn đều là sủng ái chiều theo cô.

“Về nhà sớm một chút,còn phải chú ý an toàn!”

Đang lúc cô muốn nói với mọi người mình phải về nhà,hần bỗng nhiên ném cho cô một câu,sau liền cúp điện thoại.

Ngồi phía sau xe còn có hai cô gái khác,lần nữa tò mò hỏi cô,

“Hứa thư ký này, xem về mặt cô vừa rồi,thật sự là điện thoại bạn trai gọi đến sao?”

Cô gái khác không đợi cô trả lời, bặm mặt tiếc nuối nói,

“Xong xong, Hứa thư ký có bạn trai, Đông Thần ca ca chúng ta thật đáng thương!”

Hứa Lư Liễm ngẩn ra, nhìn thấy Phương Đông Thần ngồi phía trước gương mặt khó chịu hiếm thấy quay đầu lại quát lớn một tiếng,

“Lisa, đừng nói loạn!”

Đôi lại bị cô bé Lisa le lưỡi về phía hần vừa đang hoàng ngồi lại chỗ của mình, cho nên vấn đề về bạn trai cô bị im bật, các cô cũng không hề nói nữa, cô dĩ nhiên cũng sẽ không nói.

Nhưng Phương Đông Thần từ lúc đó trầm mặc, cho đến vào phòng hần cũng không nói chuyện với cô, Hứa Lư Liễm rất vô tội, cô đã chọc hần chỗ nào nha? Bất quá như vậy cũng tốt, cô thật đã nhận ra trong mắt Phương Đông Thần có những tình cảm mập mờ, để hần hết hy vọng cũng tốt?

Bài mở màn tất cả mọi người ồn ào bảo để Phương Đông Thần hát, mọi người bình thường cũng hay ra ngoài hợp mặt cho nên ai cũng biết hần rất hay, nhất là các cô gái hạn không được nghe hần hát cả đêm, hần hát đúng là nghe hoài không chán.

Phương Đông Thần cũng không từ chối, đi tới chọn một bài nhạc anh: You're beautiful. Mấy cô gái nhất thời hét lên,

“Nếu có một nam sinh có thể hát cho tôi nghe bài này, tôi nhất định sẽ không chút do dự gả cho hần!”

Chỉ tiếc Phương Đông Thần hướng về phía không phải một trong bất kỳ cô gái nào, mà là Hứa Lư Liễm ngồi ở trong góc giống như những người khác vỗ tay cổ vũ hần, về thương cảm và say mê, hần hát:

You're beautiful. You're beautiful

You're beautiful, it's true.

She was with another man.

But I won't lose no sleep on that,

Cause I've got a plan.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Trêu hoa ghẹo nguyệt

Phương Đông Thần cũng không biết bản thân tại sao lựa chọn bài hát này, không thể nghĩ ngờ đây là một bài ca buồn, biểu đạt tình yêu đối với một cô gái, rồi lại không cách nào gần cô nên đau đớn xen lẫn khổ sở, hần rõ ràng muốn bày tỏ cuối cùng lại rút lui, bởi vì vừa rồi trên xe cô đón cú điện thoại kia.

Hần ngây thơ cho rằng cô không quen với Trần Thanh Sở đại biểu cô độc thân, nhưng hần đã làm không có Trần Thanh Sở, bên người cô còn nhiều người đàn ông ưu tú hơn xuất hiện, mới vừa rồi cô nghe điện thoại về mặt đã chứng minh tất cả.

Cô quan tâm suy nghĩ của người đàn ông kia, thậm chí còn vì bận tâm cảm nhận của hần mà tính nhà trước, nhất định trong lòng thật yêu người đàn ông đó, hần thật rất muốn biết người đàn ông may mắn có được lòng cô là ai, giờ khắc này hần ghen tỵ sắp nổi điên nhưng chỉ có thể dùng bài ca buồn để phát tiết mình.

Hứa Lư Liễm nghe hiểu được hàm nghĩa lời bài ca, nhưng cô chỉ mỉm môi cười nhạt làm bộ như cái gì cũng không hiểu, có đôi khi giả ngu cũng là một loại phương thức bảo vệ mình, cô không muốn để cho hai người khó xử.

Lúc trở về tất cả mọi người ồn ào bảo Phương Đông Thần đón xe đưa cô về, cô cười từ chối, nói cô ở rất xa với lại Phương Đông Thần cũng không thuận đường, để cô tự mình trở về là được, tiếp theo nhảy vào trong xe taxi vội vã rời đi. Cô thật không muốn cho bọn họ biết cô và người đàn ông khác ở khu biệt thự cao cấp.

Sau khi trở về thấy hần ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với Tàn Tỷ, cô nghe hần tựa hồ đang hỏi Tàn tỷ một ít chuyện trong nhà, còn nói bắt đầu tháng này tăng tiền lương cho Tàn tỷ, cô nghĩ thầm, thật không tin nổi hần có thể thoải mái trò chuyện với người giúp việc trong nhà.

Tàn tỷ thấy cô trở về cười nói chuyện một chút rồi lui xuống, cô rầu rĩ không vui đi lên trên lầu, tối nay tâm trạng cô vốn rất vui vẻ, bởi vì ... phát hiện Phương Đông Thần có ý với cô mà không khỏi chìm xuống, cô thật lòng muốn xem Phương Đông Thần như bạn tốt, dù sao mọi người đều là bạn học đất khách quê người.

Nhưng không nghĩ tới hán thật có ý với cô, chẳng lẽ giữa nam sinh và nữ sinh ngoại trừ tình yêu ra, thật không thể có quan hệ bạn bè bình thường?

Lục Chu Việt tựa tại ghế salon dày, neho mắt nhìn bộ dạng không còn tâm trạng của cô, trong mắt xẹt qua một tia hiểu rõ,

“Tại sao không vui? Ở bên ngoài vừa ăn vừa uống vừa hát, phải vui vẻ mới đúng chứ?”

Hứa Lưu Liễm bị lời nói quái gở của hán khiến quay đầu lại nhìn, nhìn rõ cảm xúc trong mắt hán cô có chút ảo não, nhưng cũng phải bội phục trình độ sắc bén hán nhìn người, cô đi tới ngồi xuống ở trên ghế sa lon, có chút chán nản nói,

“Lục Chu Việt, em cảm thấy. . . . . có thể đã bị anh nói trúng. Phương Đông Thần hình như có ý với em!”

Hán neho mắt nhìn cô hồi lâu chợt lẩn thân nhích tới gần cô đem cô đặt lên ghế salon, sau đó oán hận nói,

“Ai bảo em ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Cô tức giận kháng nghị,

“Em nào có!”

Ai nói cô ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt? Cô chỉ muốn ở một thành phố xa lạ có thể quen một bạn tốt thôi, trong túc xá đại học mọi người bị bọn Lại Mỹ Lâm làm cho không dám làm bạn cô, mà cô ngày ngày bận rộn đi làm nên không giao tiếp nhiều, điều này làm cho cô mỗi lần nhớ tới luôn cảm thấy cô đơn.

Lục Chu Việt thấy cô thừa nhận lời ban ngày hán nói với cô, không khỏi hài lòng nhếch môi sau đó giờ tay lên vuốt ve gương mặt nhẵn nhụi, đặc ý nhìn cô nói nhỏ,

“Cho nên Lưu Liễm sau này không nên tùy tiện chất vấn lời anh!”

Hứa Lưu Liễm nhìn gương mặt tuấn tú của hán càng ngày càng gần, vội vàng đưa tay đẩy hán,

“Anh mau buông, người giúp việc còn chưa ngủ nha!”

Hán lúc này mới chậm rãi buông cô ra, cô vừa được tự do liền vội vàng đứng dậy đi lên lầu. Tâm phiền ý loạn sau khi tắm xong tâm trạng càng buồn bực, tỉnh mở máy tính tìm Hạ Vi Lương nói hết nỗi khổ trong lòng, lại không nghĩ đến Hạ Vi Lương online suốt 24 h lần đầu biểu tượng tối đen.

Cô nhìn nữa không khỏi cả kinh tròn tròn con ngươi, bởi vì Hạ Vi Lương ký tên là: Yêu đương ing!

Cô sững sốt nhìn dòng ký tên vài phút đồng hồ cũng chưa phục hồi lại tinh thần, Hạ tác giả yêu đương? Tin tức kia quả thực không khác gì quả bom nguyên tử vào đầu cô. Cũng không phải Hạ Vi Lương yêu đương là chuyện gì kinh người, vấn đề là lúc trước cô ấy chẳng bao giờ nói mình quen bạn trai, tại sao bỗng nhiên yêu?

Theo Hứa Lưu Liễm nghĩ, nếu nói yêu đương, không phải là hai người đầu tiên có cảm tình với nhau sau từ từ phát triển sao? Tại sao cô chưa bao giờ nghe Hạ Vi Lương nói một chữ đề cập tới bất kỳ đàn ông nào! Phản ứng đầu tiên của cô chính là Hạ Vi Lương có thể bị gạt hay không? Đừng xem cô ấy cả ngày tỏ ra như chuyên gia yêu đương, thật ra khi chuyện xảy ra chuyện trên người mình, cô ấy so với ai khác trong lòng càng không ổn định.

Lục Chu Việt vào phòng nhìn cô kính ngạc gục trước mặt máy tính, không khỏi tới thăm dò nhìn thoáng qua màn ảnh máy tính cô, sau khi nhìn hán không khỏi vui vẻ,

“Ồ, Hạ Vi Lương đã yêu sao!”

Nguyên nhân bởi vì Hạ Vi Lương thường đứng trên lập trường hán nói chuyện an ủi Hứa Lưu Liễm, cho nên hán đối với Hạ Vi Lương ấn tượng vô cùng tốt, hán cũng thật thật tò mò loại đàn ông nào có thể nắm giữ lòng cô bé tính quái kia.

Hứa Lưu Liễm không có tâm tình để ý tới hán, nắm điện thoại di động của mình gọi điện cho Hạ Vi Lương, điện thoại vừa thông cô liền hỏi,

“Hạ Vi Lương, cậu đang yêu hả?”

“Ừ hừ!”

Hạ Vi Lương không biết ở nơi nào, nghe ra rất huyền ảo. Hứa Lưu Liễm liền tiếp hỏi một đồng vấn đề,

“Người đàn ông ấy là ai? Sống ở đâu? Khuôn mặt thế nào? Gia cảnh thế nào?”

“Ồ, Đại Hứa, cô đang tra hỏi khẩu hả?”

Hạ Vi Lương rất là bất đắc dĩ cười to, Hứa Lưu Liễm khoe môi co giật một chút, Đại Hứa? Cô lúc nào có thêm một biệt danh ngu dốt thế hả?

Bất quá cô hiện tại không tâm tình cùng Hạ Vi Lương quán quýt chuyện này,khuôn mặt lo lắng níu lấy mái tóc đen,sau đó đứng dậy đi tới bên cửa sổ nói lời thâm tình,

“Vi Lương,cậu yêu nhanh quá,tớ sợ cậu bị lừa!”

Lục Chu Việt hoàn toàn không bị để ý ngã xuống trên mặt giường lớn, một tay chống đầu nghiêng người nằm ở nơi đó,buồn cười nhìn bóng người cô bởi vì bất an và lo lắng mà không ngừng đi đến gần cửa sổ,sinh thời có thể an tĩnh như vậy nhìn cô, ở sau lưng yên lặng bảo vệ cô,đối với hắn mà nói nhiều đó đã đủ.

“Được rồi, tỷ tỷ của tôi, đừng nói cái gì yêu nhanh,cưới nhanh cũng không chừng đấy chứ!”

Hạ Vi Lương đối với việc cô nôn nóng tỏ vẻ rất khinh thường,Hứa Lư Liễm hoàn toàn im lặng,không đợi cô nói tiếp, Hạ Vi Lương đã hắc hắc cười,

“Nhanh chóng có thai cũng không chừng nha!”

Hứa Lư Liễm giận,thanh âm không tự chủ được cất cao,

“Cậu và hắn cũng phát triển đến tình trạng đó rồi?”

“Không có không có, cái này thật không có. . . . .”

Hạ Vi Lương nghe cô thật tức giận vội vàng cầu xin tha thứ, sau đó đổi giọng nghiêm túc báo cáo với cô,

“Thịnh Thụy, nam 26 tuổi,sur huynh nghiên cứu trung văn trường học của chúng ta,hắc hắc,dung mạo cũng coi như anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong, gia cảnh cũng ở bậc trung. . . . .”

Hứa Lư Liễm nghe cô nói như vậy mới khẽ thở phào nhẹ nhõm,nhưng vẫn theo không buông tha hỏi,

“Hai người tại sao lại biết?”

Hạ Vi Lương nhẫn nại nói cho cô nghe,cô biết cô ấy hỏi nhiều như vậy bởi vì lo lắng mình,

“Trước kia có biết bất quá không có cảm giác,sau lại không biết đến với nhau!”

“Vi Lương,tình yêu đại học cũng sẽ chết sau khi tốt nghiệp,tình yêu xế bóng của cậu có bài bản sao?”

Hứa Lư Liễm than thở,bởi vì cô và Hạ Vi Lương lập tức sẽ tốt nghiệp đại học, tình cảm yêu đương trong đại học gọi là tình yêu xế bóng, thử nghĩ xem tình cảm bốn năm cũng bù không được chia lìa tốt nghiệp,huống chi là tình yêu như vậy.

“Đại Hứa ơi,nói cho cậu biết một tin tức bất hạnh,tớ sau khi tốt nghiệp có thể không trở về Ôn Thành giúp cậu,bởi vì Thịnh Thụy nhà ở vùng này,tớ định ở chung một chỗ với hắn. . . .”

Hạ Vi Lương không trả lời thẳng cô tình yêu không dựa vào bài bản, mà là dùng phương thức biểu đạt lập trường của mình.

Hứa Lư Liễm cảm thấy mất mát và ừ ừ,ban đầu thi tốt nghiệp trung học sau bởi vì không có thi cùng đại học mà tách ra ,lúc ấy hai người ôm đầu khóc ròng thật lâu, cuối cùng vẫn là Hạ Vi Lương nói,

“Tạm thời tách ra đi,bốn năm sau chúng ta tốt nghiệp sẽ cùng trở về Ôn Thành, không phải ngày ngày có thể dính nhau đi chơi sao?”

Nhưng hôm nay trải qua cánh đời,cô và Hạ Vi Lương cũng đã không giống như trước,cô đã gả làm vợ người ta,còn Hạ Vi Lương cũng có người mình yêu, tuy nói nên chúc phúc chuyện Hạ Vi Lương nhưng vẫn không nhịn được chán nản.

“Tớ đây cũng không trở về Ôn thành !”

Hạ Vi Lương không trở về Ôn Thành vậy cô trở về cũng không còn ý nghĩa gì. Huống chi nơi đó còn có Trần Thanh Sở, còn có nhiều chuyện cũ, trở về ắt phải nhớ lại ,ắt phải khổ sở,cho nên không bằng không trở về.

Sau cô cùng Hạ Vi Lương hàn huyên một lát,cô không ngừng dặn dò Hạ Vi Lương ngàn vạn phải mở mắt to nhìn rõ đối phương, ngàn vạn đừng để bị lừa,cuối cùng Hạ Vi Lương rất buồn bực cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Chuyện xấu của hấn

Nghe cô nói không muốn trở về Ôn Thành,Lục Chu Việt không khỏi nguy hiểm nheo mắt,đứng dậy đi tới từ sau lưng ôm lấy cô giống như lơ đãng hỏi,

“Tại sao sau khi tốt nghiệp không trở về Ôn Thành?”

Hứa Lưu Liễm rũ mắt xuống cảm trả lời,

“Không muốn trở về vì không muốn trở về,không vì cái gì?”

Bàn tay vòng quanh eo cô bỗng nhiên siết chặt,gọng nói cũng sắc bén hơn,

“Tại vì thích thành phố N này nên không muốn trở về? Hay bởi vì Ôn Thành có người đó nên không dám trở về? Em không có dũng khí sống cùng với hấn trong một thành phố,không có dũng khí nhìn hấn sẽ kết hôn đúng không?”

Hứa Lưu Liễm chỉ cảm thấy tim cô trong nháy mắt bị những lời sắc bén của hấn đâm thủng,sắc mặt cũng thoáng cái tái nhợt,hấn tại sao mỗi lần đều dùng lời lẽ sắc bén xuyên thấu tim cô? Hấn nhìn thấu thì cũng thôi,tại sao mỗi lần đều dùng lời tàn nhẫn đó công kích cô? Làm cho cô đau ,làm cho cô khó chịu, làm cho cô hận hấn!

Cô không nói lời nào,Lục Chu Việt chợt đưa tay xoay người cô lại,ép cô nhìn thẳng hấn,hấn nhìn thẳng vào trong mắt cô lạnh lùng lên án,

“Hứa Lưu Liễm,em thật quá ích kỷ! Mẹ em bệnh thế nào em không phải không biết,em học đại học bốn năm không chịu trách nhiệm thì cũng thôi, hôm nay tốt nghiệp em lại không chịu về chăm sóc bà ấy,em chẳng lẽ một chút hiếu đạo cũng không có?”

Bên phía Ôn thành hấn vẫn an bài bác sĩ bệnh viện Đường Dục Hàn làm kiểm tra định kỳ cho Liên Tổ,ngày đó Đường Dục Hàn gọi điện thoại cho hấn,nói bệnh tình Liên Tổ sợ rằng không chịu được bao lâu,chữa trị đã lâu nhưng không chuyển biến, bệnh tình đã sớm chuyển biến xấu.

Liên Tổ cũng biết tình trạng mình,nhưng vẫn dặn dò bảo bọn họ không nên cho cô biết,bởi vì Liên Tổ cảm thấy,con gái bà thật vất vả đi theo hấn mới có cuộc sống yên ổn,bà không đành vì bệnh tình của mình kéo con gái xuống địa ngục.

Liên Tổ mặc dù nói vậy nhưng hấn lại không thể ngồi im mặc kệ,dù sao cô cũng sắp tốt nghiệp,hôm nay cũng đã gần đến cuối năm,hấn tính sau khi mừng lễ tết sau đưa cô về Ôn Thành, bất kể Liên Tổ còn bao nhiêu thời gian tối thiểu trong đoạn thời gian này có con gái bà bên cạnh chăm sóc.

Hôm nay cô lại nói cô không muốn trở về Ôn Thành! Tuy nói cô không biết bệnh tình Liên Tổ hấn không nên phát hỏa với cô,nhưng vừa nghĩ tới cô trốn tránh thành phố kia bởi vì nguyên nhân là Trần Thanh Sở,lửa giận trong lòng hấn làm sao cũng nén không được.

Hứa Lưu Liễm vốn bởi vì lời nói trước của hấn mà trong lòng khó chịu,hôm nay hấn vừa nhắc tới bệnh tình Liên Tổ,cô không khỏi khổ sở nước mắt sắp rơi xuống, hấn nói cứ giống như cô thật bất hiểu,cô vốn muốn đợi qua một thời gian ngắn nữa ổn định một chút đón Liên Tổ đến thành phố N,cô cảm thấy thành phố nhỏ an tĩnh này so với Ôn Thành ồn ào náo động nơi này thích hợp cho Liên Tổ dưỡng bệnh hơn.

Cho nên đưa tay đẩy hấn đứng trước mặt cô ra, tức giận nhìn hấn thét,

“Lục Chu Việt,anh không phải là em,tại sao anh biết trong lòng em không có muốn báo hiếu? Anh cho rằng anh là ai,luôn đem suy nghĩ lung tung của mình áp đặt lên mình người khác!”

Cô rống như vậy mặt hấn cũng nặng trĩu,trong thanh âm lộ ra hàn khí,

“Xong năm nay chúng ta sẽ trở về Ôn Thành,còn về Thân Viễn anh sẽ cho người khác đến quản lý,đến lúc đó em muốn về cũng phải về, không muốn về cũng phải về!”

Hấn nói xong liền hừ lạnh một tiếng xoay người phát tay áo rồi đi,sau đó bên ngoài truyền đến thanh âm phát động xe,còn lại một mình Hứa Lưu Liễm giật mình đứng nguyên tại nguyên chỗ,bên tai một lần lại một lần vọng lại lời tàn nhẫn của hấn,mặt rơi đầy lệ. Tại sao rõ ràng hai người đang vui vẻ đột nhiên âm ỉ không vui bỏ đi?

Cho đến thời điểm cô buồn ngủ hấn cũng chưa trở lại,cả đêm hấn không về ngủ đó là chuyện trước nay chưa từng có,trên giường lớn một mình cô lăn qua lộn lại,mệt mỏi muốn chết nhưng một chút buồn ngủ cũng không có,đợi đến rạng sáng hấn vẫn chưa trở về,cô lúc này mới chống cự không nổi con buồn ngủ.

Ngày hôm sau cô dậy rất sớm,nhìn bên cạnh giường như cũ không có một bóng người ,cô nhìn không được nữa tức giận điên rồi,nổi giận đùng đùng rồi giường vọt vào phòng tắm rửa sạch,cứ xem như bọn họ cãi nhau,hấn có cần thiết bỏ nhà cả đêm không về nhà ngủ không? Hấn không phải quá ngây thơ chứ!

Ai cũng nói tính tình cô không tốt,vừa thối lại vừa cứng,nhưng hấn thì tốt hơn chỗ nào? Tức giận thì làm mặt lạnh khiến rùng mình,tại sao tức giận cũng không nói,chi biết dùng thủ đoạn hành hạ người.

Thời điểm xuống lầu ăn điểm tâm sắc mặt Tần tỷ không tốt lắm,cô cảm thấy có chút buồn bực nhưng không có nghĩ nhiều,đơn giản ăn chút bữa ăn sang rồi đi làm.Sau khi đến Thân Viễn mới biết được tại sao Tần tỷ không tự nhiên như vậy, mấy cô gái lâu một cùng đồng nghiệp âm ỉ:

“Mau nhìn mau nhìn, đầu đề báo chí hôm nay,tất cả đều là Lục tổng chúng ta tối hôm qua đưa cô gái đi mướn phòng!”

Nàng cước bộ một lão đảo thiếu chút nữa chật vật địa té ngã trên đất, lại nghe trong đó một nữ đồng chuyện thét chói tai,

“A a a a, không phải chứ? Đưa cô gái đi mướn phòng? Mau đem tới cho tôi nhìn một chút!”

Cho đến những lời này lần nữa truyền vào trong tai,cô mới từ trong kinh hãi phục hồi lại tinh thần,siết chặt túi mình cô choáng váng xông ào vào thang máy chuyên dụng tầng cao nhất,sau đó tựa vào trên tường từng ngum từng ngum thở.

Không trách được! Không trách được tối hôm qua hẳn không về ngủ? Ha ha, cô dựa vào thang máy người có chút chật vật, nhướn môi cười buồn,thì ra ở cùng với người phụ nữ khác? Bất quá cảm giác này.Mẹ kiếp thật không dễ chịu!

Thang máy dừng lại ở lầu chót,cô hít một hơi thật sâu sau cổ gắng làm cho vẻ mặt mình thoát nhìn như không có xảy ra chuyện gì,sau đó cất bước ra khỏi thang máy, Lâm San Ni vừa nhìn thấy cô liền vội vàng nghênh đón,trong tay cô cầm lấy một phần báo hôm nay có chút lo lắng nhìn cô,

“Luru Liễm,tôi nghĩ bài báo này nhất định là hiểu lầm! Nhất định là người đàn bà Ôn Phó Doanh kia không biết giờ thủ đoạn gì!”

Hắn tuyệt đối không phải người lạm tình,những năm gần đây hẳn đều giữ mình trong sạch,cô hiểu rõ hơn so với bất cứ người nào.Nếu hẳn là người như thế, cần gì phải khổ đợi cô ấy đến bây giờ?

Hứa Luru Liễm trên mặt không có bất kỳ biểu tình cảm từ báo qua,cho dù trước đã làm xong chuẩn bị tâm lý,nhưng thời điểm nhìn thấy trong lòng cô không thể không chế đau nhói.

Trên báo chí là bóng lưng hắn đi vào khách sạn năm sao hào hoa nhất thành phố N,phía trước hắn là Ôn Phó Doanh vóc người xinh đẹp trang điểm quyền rũ,đang quay đầu lại nhìn về phía hắn thẹn thùng cười,bóng dáng hai người ở trong bóng đêm lộ ra vẻ cực kỳ mập mờ.

Cô xem xong bài báo nhét trở lại trong tay Lâm San Ni,không nói gì liền xoay người đi tới phòng làm việc,Lâm San Ni lo lắng ngăn lại cô,

“Luru Liễm!”

Cô không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại nhìn Lâm San Ni,Lâm San Ni nghiêm túc nói,

” Ba năm trước thời điểm Lục tổng tiến vào chiếm giữ thành phố N cũng đã âm thầm liên hệ các nhà truyền thông,không cho phép bọn họ báo cáo về bất cứ tin tức gì của hắn! Hôm nay hắn lần đầu tiên bị lên báo,nhất định là có âm thầm mua chuộc giới truyền thông! Cô bình tĩnh nhìn Lâm San Ni thần nhiên hỏi ngược lại,

“Nói cách khác,ba năm qua thật ra hắn có rất nhiều phụ nữ nhưng không được báo chí tiết lộ?”

Lâm San Ni bị cô nói có chút sững sốt,ngay sau đó vội vàng giải thích,

“Luru Liễm,cô biết tôi không phải có ý đó!”

Nhìn bộ dạng cô từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ,Lâm San Ni không khỏi có chút giận,

“Hứa Luru Liễm,bất kể cô hận hắn cũng được,bài xích hắn cũng được,nhưng cô không thể không thừa nhận,những năm này hắn yêu cô yêu nồng đậm và chân thành tha thiết! Tại sao cô lại hoài nghi tình yêu hắn đối với cô?”

Lâm San Ni đau lòng sau khi nói xong liền xoay người vào phòng làm việc của mình,Hứa Luru Liễm khóe môi giật giật nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói,rõ ràng hắn bên ngoài...có cô gái khác trước,tại sao cuối cùng lại thành lỗi của cô?

Cô biết Lâm San Ni mong đợi cô có chút phản ứng,nhưng cô có thể phản ứng thế nào?Cô hiện tại ngoại trừ đau lòng vẫn là đau lòng,cô còn có thể phản ứng ra sao!

Vừa đến giờ làm đã mở một cuộc họp lớn,cô lấy lại tinh thần chuẩn bị đầy đủ tất cả tài liệu vào phòng họp,toàn thể nhân viên đều đến đông đủ,chỉ có mình hắn còn chưa tới,một nhóm người lớn phải ngồi đó đợi hắn,bên cạnh nam nam nữ nữ đều xôn xao bàn luận chuyện xấu tối hôm qua của tổng giám đốc đại nhân.

Cô cắn chặt môi không để cho mình suy nghĩ lung tung,nhưng suy nghĩ vẫn không bị khống chế bay đi thật xa,vừa nghĩ tới tối hôm qua hắn cùng cô gái Ôn Phó Doanh trắng đêm triền miên,cô thật có loại vọng động muốn vứt bỏ tất cả văn kiện chạy vào phòng họp khóc lóc một trận,cô thậm chí còn nghĩ,hắn không phải là tối hôm qua say mê quá độ,hôm nay ngay cả rời giường cũng không nổi chứ?

“Hứa thư ký? Hứa thư ký?”

Đang lúc cô vẫn suy nghĩ miên man,một đồng nghiệp bên cạnh hào tâm đẩy cô,cô chợt hoàn hồn,mới phát hiện hắn không biết lúc nào đã ngồi vào vị trí chính.

Cả người hắn tựa vào sau lưng ghế, trên khuôn mặt anh tuấn trước sau như một kiên nghị nhìn không ra bất kỳ một tia biểu cảm,áo đã không phải cái

ngày hôm qua mặc, mà đổi thành một bộ mới tinh cô trước kia cho tới bây giờ chưa từng thấy, cô thấy trong lòng càng chua xót, cắn răng đứng dậy bắt đầu phát phần văn kiện cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Ghen tị không

Nội dung hội nghị bàn về dự án Thân Viễn vừa mua một mảnh đất định xây dựng thành trung tâm thương nghiệp phồn hoa nhất thành phố N, thành phố N bởi vì lịch sử quá xa xưa, rất nhiều tòa kiến trúc cũ nát cùng với thành phố N mấy năm gần đây nhanh chóng phát triển kinh tế thật không tương xứng, cho nên chính phủ thành phố N lần này ban xuống quyết định xây dựng bộ mặt mới cho thành phố.

Sở dĩ lựa chọn đem mảnh đất này giao cho Thân Viễn mở rộng, bởi vì hần là điểm mấu chốt phát triển kinh tế thành phố N.

Về người thiết kế đề án này, bộ quản lý thiết kế hạ mình ủng hộ Phương Đông Thần tuổi trẻ đặc lực có khả năng nhất, phần lớn đều tán thành, dĩ nhiên trong đó cũng không ít người đề cử cho người khác thiết kế, vì thế mọi người tiến hành kịch liệt thảo luận.

Hứa Luru Liễm thủy chung ngồi ở vị trí của mình cúi đầu trầm mặc làm tốt chức vụ công việc của mình, cô có thể cảm giác được, hần mặc dù giống như đang nghe những thảo luận đó, nhưng trên thực tế ánh mắt của hần một mực đảo quanh trên người cô.

Cô từ giấu giữ đến sợ hãi, hần đưa cô gái khác đi mướn phòng, còn bị giới truyền thông chụp được, bây giờ còn xem như không có việc gì nhìn chăm chăm cô? Hần đang khiêu khích cô sao? Cô vừa nghĩ vừa hung hăng gõ bàn phím máy tính, để phát tiết cơn tức sâu trong lòng.

Chẳng qua chỉ lo cúi đầu sinh hồn dỗi cô không thấy được, người đàn ông ngồi ở vị trí chủ tọa thấy cô phản ứng như thế sau hài lòng giương cao khoe miệng, sau đó mở miệng tự nhiên cắt đứt thảo luận của mọi người,

“Bản thân tôi đã có một người chọn thích hợp!”

Một khi người tôn quý mở miệng, mọi người dĩ nhiên lập tức ngưng tranh luận, rồi rít đem tầm mắt quăng về phía hần, mong ngóng nghe người lựa chọn trong lòng hần, Hứa Luru Liễm sau lưng bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu, đã nghe giọng nói có lực của hần leng keng vang lên trong phòng họp,

“Thư ký Hứa!”

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều kinh ngạc, bao gồm cả Hứa Luru Liễm, cô theo mọi người cùng nhau đem ánh mắt kinh ngạc quăng tới cho hần, còn hần miễn cưỡng đứng lên nói,

“Tốt lắm, cứ định như vậy đi, tan họp!”

Hần vẫn nói xong liền tính cất bước rời đi, Hứa Luru Liễm phui đất đứng dậy lạnh lùng hỏi hần,

“Chờ một chút!”

Hần giương mắt nhìn về phía cô, nhưng mảy ý bảo cô muốn gì cứ nói, cô hít một hơi thật sâu đè nén ngọn lửa trong lòng,

“Lục tổng, lời ngài vừa nói hình như nhầm rồi?”

Thật ra thì cô muốn nói, đầu óc anh hỏng rồi sao? Không phải tối hôm qua ngủ với người đàn bà khác ngủ đến hư rồi chứ? Hần nói đùa gì vậy, mặc dù cô rất thích thiết kế kiến trúc, nhưng không có nghĩa một người không có danh tiếng như cô có thể đảm nhiệm trọng trách này?

Cô vừa nói vậy, những người khác cũng theo đuôi lên tiếng bộ phận thiết kế cần thận mở miệng,

“Đúng vậy Lục tổng, lần thiết kế này ảnh hưởng đến hình tượng thành phố N, với lại Hứa tiểu thư chỉ là một nhân viên, tại sao có thể tham dự chuyện thiết kế này?”

Quản lý bộ nhân sự cũng nói theo,

”Thời điểm phỏng vấn tôi đã xem qua Hứa thư ký không có bằng kiến trúc, dù sao đây cũng là một việc nghiêm túc, cho nên hi vọng Lục tổng suy nghĩ kỹ lại một chút!”

Những quản lý cấp cao khác cũng rồi rít phụ họa theo đuôi, đồng thời trong lòng cũng hết sức không hiểu được, hôm nay Lục tổng tại sao cho một người thư ký đi thiết kế? Chẳng lẽ là muốn phái thư ký bên người đến giám đốc công việc thiết kế? Nhưng hần từ trước đến giờ không phải người như thế, hần một khi trọng dụng bọn họ, thì không bao giờ nhúng tay vào chuyện bọn họ.

Lục Chu Việt thấy phản ứng mọi người, chẳng qua lòng tay vào túi quần đứng ở nơi đó nhìn chung quanh một vòng sắc mặt mọi người khác nhau, sau đó bình tĩnh mở miệng,

“Nếu như tôi nói, tôi một mực để cho bộ phận thiết kế học tập bản thiết kế kiến trúc ‘Liễm’, chính là xuất phát từ Hứa thư ký thi sao?”

Một trận hít không khí, sau đó mọi người lần nữa rơi vào kinh ngạc đến ngây người, rồi rít đem ánh mắt kinh ngạc và không thể tin tưởng đến trên người Hứa Lưu Liễm, Hứa Lưu Liễm VS Liễm thật sự có liên quan, chẳng qua tại sao làm cho người ta khó có thể tin?

Bắt đầu từ một năm trước, hần không biết từ nơi nào đưa ra bản vẽ kiến trúc phân phát cho mỗi người một bộ, tất cả mọi người hai mắt không khỏi tỏa sáng, bản thiết kế này đường nét lưu loát, các loại kiểu dáng kiến trúc mới mẻ độc đáo mang đậm phong cách riêng bất luận là ký túc xá hay là khu dân cư hoặc là khu biệt thự, đều tản ra loại phong cách hoa lệ.

Mỗi một bản vẽ phía dưới đều có một chữ “Liễm” nhỏ, nhìn tên đây là tên của một người con gái, còn có một khoảng thời gian thật dài bọn họ thật cảm thấy tò mò với cô gái thần bí này, thậm chí còn từng lên mạng tìm cô gái này, nhưng đáng tiếc không thu hoạch được gì.

Hứa Lưu Liễm càng kinh ngạc hơn một câu cũng nói không ra, chỉ sững sờ đứng ở nơi đó nhìn hần, “Liễm”? Hần tại sao biết tên lúc cô thiết kế? Còn đem bản vẽ của cô để cho người bộ phận thiết kế học tập? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mấy bức vẽ của cô không phải chỉ có Reis biết thôi sao?

Có lẽ nhìn thấu nghi vấn của cô, hần hợp thời mở miệng giải thích,

“Reis là bạn rất tốt của tôi!”

Mặc dù nói những lời chỉ đạo phê duyệt cũng là hần ghi, nhưng hần không có ý định nói cho cô biết sự thật này, trước khi cô công thành danh toại, hần tình nguyện đứng ở sau lưng yên lặng bảo vệ độc lòng chỉ đạo cô.

Bộ quản lý thiết kế miễn cưỡng tìm lại giọng nói của mình,

“Lục tổng, ngài thấy như vậy được không? Hứa thư ký dù sao cũng là nữ, với lại xây dựng này lớn như vậy, đến lúc đó khó tránh khỏi phải đến công trường xem xét, nếu không để cho Phương Đông Thần bộ thiết kế chúng ta hợp tác cùng cô ấy, đến lúc đó đi công trường và vân vân có thể để cho đàn ông đi thay?”

Quản lý thiết kế là một người tận trung cương vị công tác hần cũng là một lòng suy nghĩ tới lợi ích của Thân Viễn, mặc dù Hứa thư ký này chính là “Liễm”, nhưng dù sao cũng là người mới, tốt nhất vẫn cần thận một chút. Ở một phương diện khác, hần cũng nghe nói Phương Đông Thần đang đuổi theo cô bé này, tiểu Phương là người có năng lực, ông dĩ nhiên hi vọng hần có thể thu được một đoạn nhân duyên tốt đẹp, may mắn vừa có cơ hội để bọn họ hợp tác.

Chẳng qua tại sao lời hần vừa ra, đã cảm thấy ánh mắt Lục tổng giống như con dao sắc bén lạnh lùng phóng về phía ông? Ông không khỏi rung mình một cái, sau đó gờ tay lên lau mồ hôi trên trán nom nớp lo sợ ngồi xuống.

Lục Chu Việt hiện tại hận không được đem tên quản lý thiết kế chết tiệt ném ra ngoài cửa sổ tầng lầu này, thật tự vạch áo cho người xem lưng, hần đề nghị người nào hợp tác với cô thì không nói? Hết lần này tới lần khác đề nghị cái tên Phương Đông Thần có ý với cô!

Nhưng hần không đồng ý cũng không được, quản lý thiết kế nói rất đúng, cô là một cô bé hần làm sao nỡ để cô cực khổ chạy đến công trường, quả thật cần hợp tác với một phái nam khác, nhìn chằm chằm quản lý thiết kế từ trong kẽ răng nói ra câu,

“Được!”

Sau đó liền xoay người rời đi, quản lý thiết kế đầu đầy mồ hôi cộng thêm đầu đầy mồ hôi, tại sao ông cảm giác trong ánh mắt Lục tổng giống như muốn giết ông?

Sau khi hần đi trong phòng họp lập tức nổ tung, đa số thảo luận về chuyện hần chọn cô thiết kế dự án lần này, có lời dễ nghe cũng có lời khó nghe, Hứa Lưu Liễm không muốn nghe bọn họ nói được hay không được, liền ôm đồ đạc của mình xông ra ngoài.

Trở lại tầng cao nhất cô ngay cả gõ cũng không trực tiếp xông ào vào phòng làm việc của hần, hần đang ngồi ở chỗ mình dù bận vẫn ung dung chờ cô, tựa hồ đã sớm biết cô sẽ đến tìm, cô nhìn thấy bộ dạng hần như không có chuyện gì đã cảm thấy con tức dưng đến một chỗ, đi tới hùng hổ chất vấn hần,

“Lục Chu Việt, ý của anh là gì? Không phải muốn tránh chuyện tối hôm qua đấy chứ?”

Biết cô rất thích thiết kế kiến trúc, cho nên hần cố ý đem nhiệm vụ này phân cho cô, để cô cảm kích hần, sau đó sẽ không truy cứu chuyện tối hôm qua, thủ đoạn như vậy chỉ có hần mới có thể làm.

Lục Chu Việt cười,

“Lưu Liễm, dự án thiết kế tại sao liên quan đến chuyện tối qua, em làm gì tức giận như vậy? Anh xem ra em đang ghen tị?”

Lời vừa ra khỏi miệng Hứa Lưu Liễm cũng cảm thấy giọng mình quá mức sắc bén, cô cũng không biết mình tại sao tức giận, lúc này nghe hần nói như vậy cô mới nén lại cơn giận, nhưng giọng nói vẫn giễu cợt như cũ,

“Anh cảm thấy em có cần thiết ghen vì một người đàn ông phản bội hôn nhân ra ngoài tìm người khác không?”

Lục Chu Việt nghe cô mở miệng một tiếng phản bội mở miệng một tiếng ra ngoài... cảm thấy thật nhức đầu,

“Em tại sao chắc chắn anh ra ngoài tìm người khác? Em có chính mắt bắt được anh cùng Ôn Phó Doanh lên giường? Em có thấy một trước một sau vào khách sạn không, hay gặp ở bên ngoài không?”

Hứa Lư Liễm bị hấn chọc giận đến cả người run rẩy,

“Anh quá vô sỉ, chẳng lẽ chuyện như vậy còn muốn chính mắt bắt được anh mới bằng lòng thừa nhận sao?”

Hấn lạnh lùng nhìn cô hồi lâu bỗng nhiên đứng dậy đi về phía cô,

“Nếu nói lên giường em chắc là biết xảy ra chuyện gì? Em nghĩ quần áo của anh đi, có mùi vị người đàn bà kia hay không?”

Cô chán ghét quay mặt qua chỗ khác,

“Xong chuyện tắm rửa không phải tiêu hủy hết thấy chứng cứ sao? Hơn nữa anh không phải đổi áo mới à? Cho dù có mùi vị cũng nghĩ không được?”

Cô căn bản không tin hấn, còn ác độc nói hấn ra ngoài... nói hấn phản bội hôn nhân, điều này làm cho Lục Chu Việt có chút hỏa lớn, giọng nói lập tức nặng nề,

“Vậy em hãy nhìn một chút xem trên người anh có dấu vết của người phụ nữ kia hay không!”

Hấn vừa nói vào đề vừa giơ tay lên cởi nút áo sơ mi của mình, Hứa Lư Liễm kinh ngạc cử động của hấn liền tiếp lui về phía sau tránh né hấn,

“Lục Chu Việt, anh làm gì? Anh ban ngày cởi quần áo gì nha, anh đúng là không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Lựa chọn tin tưởng

Lục Chu Việt không để ý cô đang mắng cùng bàn tay nhỏ bé không ngừng vung đánh về phía hấn, vừa cởi quần áo của mình vừa bá đạo lần đến gần cô, Hứa Lư Liễm đi giày cao gót bị hấn càng lần càng gần làm cho thân thể ngã trái ngã phải, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn xoay người chạy về phía cửa.

Hấn dĩ nhiên sẽ không để cho cô dễ dàng thoát đi, cánh tay dài đưa đến kéo cô vào trong ngực chen chúc trên vách tường bên cạnh cửa, Hứa Lư Liễm mặt đụng vào lồng ngực cường tráng trần mịn của hấn, hai má nhất thời nóng rát.

Cô liều mạng trốn tránh, hấn đè cô lại cúi đầu ở bên tai cô lẩm bầm,

“Em chạy cái gì? Cũng không phải chưa từng thấy, hôm nay để em nhìn thật kỹ, nhìn xem trên thân thể anh rốt cuộc có dấu vết của người phụ nữ khác không!”

Hứa Lư Liễm bị lời nói trắng trợn của hấn khiến cho mặt càng thêm hồng, giơ tay lên dùng sức véo hấn,

“Anh buông!”

Ai ngờ hấn đưa tay kéo lấy tay cô đặt lên vị trí đầu vai, hơi thở nóng rực quanh quần bốn phía,

“Nơi này là khuya hôm trước lúc lên cao triều em cắn anh”

Cô lúng túng hận không được biến mất, dùng sức cúi đầu căn bản không có dũng khí giương mắt nhìn. Hấn giơ tay lên vòng quanh vai cô kéo cô ôm vào trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi,

“Một chút cũng không tin anh, em chẳng lẽ cho rằng anh nói những lời chân thành với em toàn là đùa giỡn sao?”

Cô nhớ tới hấn từng rất nhiều lần lúc hai người vui vẻ hoan ái, ôm cô một lần lại một lần nói: Lư Liễm, từ nay về sau cả người của anh, trái tim của anh đều thuộc về một mình em, dĩ nhiên thân thể của em và lòng của em cũng chỉ thuộc về một mình anh.

Cô cũng nhớ lại vẻ mặt nghiêm túc của Lâm San Ni lúc nói với cô: Không nên tùy tiện hoài nghi tình cảm của hấn đối với cô, nhiều... năm nay hấn chỉ có một mình cô.

Giờ khắc này đầu của cô nhẹ nhàng tựa trên ngực trái hắn, lắng lắng nghe tim đập và giọng nói trầm ồm của hắn, cảm thấy trái tim vô cùng tức giận bắt an dần dần yên tĩnh lại. Không cần không cần hắn giải thích nữa, cô đã lựa chọn tin tưởng hắn cùng cô gái Ôn Phó Doanh kia trong sạch .

Song, cho dù cô không hỏi nữa, Lục Chu Việt vẫn mở miệng giải thích, hắn cảm thấy tôn trọng cô, cũng tôn trọng hôn nhân giữa hắn và cô,

“Tôi hôm qua sau khi anh ra ngoài uống rượu giải sầu, bởi vì trong lòng buồn bực cho nên không khỏi uống nhiều một chút, sau đó không biết tại sao Ôn Phó Doanh đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, trong lòng anh cực kỳ chán ghét cô ấy, cho nên căn bản không cho cô ấy sắc mặt tốt!”

Hứa Lưu Liễm lắng lắng tựa tại trong lòng ngực hắn giờ tay lên nhẹ nhàng ôm hông hắn an tĩnh nhắm hai mắt nghe hắn giải thích,

“Ai biết cô ấy không chịu lùi bước, một mực đi theo bất chuyện, anh ngại cô ấy nên trực tiếp tính tiền rồi đi, thời điểm ra ngoài gọi xe cô ấy cũng đi theo ra, anh cũng vậy không để ý đến cô ấy một mình lên xe rồi đi.”

“Bởi vì em không thích anh uống rượu, mà trước đó chúng ta còn ầm ĩ cãi lộn, anh biết em đang giận, mà anh lại uống thành như vậy trở về nhất định em sẽ càng tức hơn, cho nên không trở về trực tiếp gọi xe đến khách sạn!”

Lục Chu Việt ôm cô chân thành giải thích ,

“Kết quả sau khi xuống xe lại thấy được Ôn Phó Doanh, thì ra cô ấy vẫn đón xe đi theo anh, anh lúc ấy không chút lưu tình giẫm cọt cô một bữa, cô ta đi ở phía trước chẳng những không có tức giận ngược lại quay đầu về phía anh cười, cho nên có tấm hình trên báo. . . . .”

Nói tới chỗ này Lục Chu Việt cũng không khỏi có chút tức giận, hắn lại bị người đàn bà Ôn Phó Doanh kia giờ thủ đoạn! Chắc chắn cô ấy đã làm xong chuẩn bị được chụp hình. Lúc ấy hắn giẫm cọt Ôn Phó Doanh đúng là người không biết liêm sỉ, cô chẳng qua quay đầu lại cười nói, cô về khách sạn của mình có gì sai.

Lúc ấy hắn cũng lười để ý đến cô, trực tiếp mặt lạnh trở về phòng của mình. Sáng sớm ngày hôm sau lúc ăn điểm hắn đã thấy tin tức kia, thật ra thì dưới thực lực của hắn ở thành phố N hoàn toàn có thể ép chuyện này, nhưng hắn do dự dừng lại một chút. Hắn nghĩ vừa lúc lợi dụng chuyện này để thử thái độ cô bé nhỏ này đối với hắn.

Không nên trách hắn quá thủ đoạn, hắn chẳng qua quá nóng lòng muốn biết trong lòng cô cuối cùng có hắn không, hắn không cần cô trong thời gian ngắn toàn tâm toàn ý với hắn, hắn chỉ cần cô có thể để ý hắn một chút vậy là đủ rồi.

Ai ngờ hắn thành công

Cô táo bạo hóa khí, cô ác độc giẫm cọt đều biểu hiện quan tâm đến hắn, cho dù mặt ngoài cô như không quan tâm. Trong lòng Hứa Lưu Liễm rốt cục có hắn, hắn vui mừng hận không được tuyên cáo tin tức kia với toàn bộ thế giới.

Nghe hắn nói tất cả chuyện trải qua, Hứa Lưu Liễm bỗng nhiên không biết nên nói gì, đành phải trầm mặc, hắn đẩy ra cô bắt đắc dĩ nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh,

“Hay không chịu tin tưởng anh? Xem ra anh chỉ có thể dùng thân thể nỗ lực thực hiện để em thể nghiệm một chút anh tối qua có chạm người phụ nữ nào không!”

Hắn nói xong liền cúi đầu hôn môi cô, Hứa Lưu Liễm vội vàng đẩy hắn ra, kiếm cơ dời đi đề tài,

“Vậy anh hiện tại tính xử lý chuyện này ra sao?”

Hiện tại ở phòng làm việc của hắn, cô không muốn cùng hắn trình diễn màn kịch tình tại phòng làm việc.

Lục Chu Việt khẽ nhún mày, xoay người lấy áo sơ mi tao nhã của hắn mặc lên, sau đó phục hồi tinh thần nhìn cô vẻ mặt nghiêm túc nói,

“Anh đảm bảo em sẽ có một câu trả lời hài lòng!”

Cô gạt đầu lựa chọn tin tưởng hắn, cửa vừa lúc truyền đến tiếng gõ cửa, cô đoán hắn là Lâm San Ni, liếc mắt một cái nhìn hắn chỉ mới gài mấy cái nút lồng ngực còn lờ lờ, cô cau mày nói,

“Vội vàng sửa sang lại tốt quần áo của anh, quần áo đừng xộc xệch như vậy!”

Sau đó liền vội vã thôi lui ra khỏi phòng làm việc của hắn, ở cửa cô quả nhiên thấy Lâm San Ni, Lâm San Ni cười xin lỗi với cô,

“Lưu Liễm, chuyện hồi sáng thật xin lỗi, lời nói của chị có chút nặng. . . . .”

Cô vội vàng lắc đầu,

“Sunny tỷ, chị đừng nói như vậy, em biết chị chỉ vì muốn tốt cho em!”

Lâm San Ni cảm kích nhìn cô sau liền xoay người đi vào phòng làm việc của Lục Chu Việt.

Lâm San Ni tới là muốn từ chức với Lục Chu Việt, Hứa Lư Liễm cực kỳ thông minh năng lực lĩnh ngộ đặc biệt mạnh, cho nên toàn bộ công việc hầu như cô đã giao xong, cô cũng nên rời đi.

Lúc cô đi vào Lục Chu Việt đã sửa sang lại áo chỉnh mình, thay đổi nét không đứng đắn trước mặt Hứa Lư Liễm khôi phục thành trầm ổn cơ trí như bình thường, Lâm San Ni không nói chuyện mình, mà có chút lo lắng hỏi,

“Lục tổng, chuyện bài báo buổi sang nên xử lý như thế nào?”

“Chuyện này anh giao cho bộ phận PR đi làm, em cũng không cần quan tâm!”

Lục Chu Việt nhìn cô dịu dàng trước mặt cho nhân nhạ nói, Lâm San Ni nhất thời trầm mặc lại.

“Thật tính muốn rời đi?”

Hắn thở dài hỏi, cô nén chút ít khổ sở trong lòng bình tĩnh mở miệng,

“Đúng, Hứa thư ký năng lực rất giỏi, em cảm thấy một mình cô ấy có thể đảm đương mọi việc!” Lục Chu Việt không nói gì nữa, mà mở ra ngăn kéo của mình lấy ra một phần văn kiện đưa cho cô, cô có chút không hiểu nhận lấy hoảng sợ trừng lớn mắt, dĩ nhiên là văn kiện chuyển nhượng trên đó viết muốn đem 10% cổ phần Lục thị chuyển cho cô.

Khuôn mặt là cô không thể tin nổi,

“Lục tổng, này. . . . .”

Phải biết rằng 10% cổ phần Lục thị cũng không phải là con số nhỏ, có 10% cổ phần này nửa đời sau cô không cần làm việc cô cũng có thể sống giàu có xa hoa.

Lục Chu Việt nhìn cô, trong ánh mắt tất cả đều là yêu thương của anh trai đối với em gái,

“Sunny, em từ 22 tuổi tốt nghiệp đại học đã đi theo bên cạnh giúp anh, có thể nói Lục thị có được thành tựu như ngày hôm nay cũng không thể quên những năm em cực khổ giao ra, hôm nay em cũng đã 27 tuổi, nên tìm một người đàn ông tốt ổn định, 10% cổ phần này xem như quà cưới anh dành cho em!”

Lâm San Ni hốc mắt chưa xót, cô vươn ra một tay che miệng không để cho nước mắt mình trượt xuống, sau đó vươn ra nhận phần cổ phần, thanh âm bởi vì đè nén khóc mà khàn khàn,

“Cám ơn. . . . .”

Lục Chu Việt nhẹ nói,

“Đi nghỉ ngơi thật tốt, năm sau bên phía Ôn Thành sẽ có nhiệm vụ lớn giao cho anh!”

“Ừ. . . . .”

Chỉ nói ra một chữ, sau cô liền che miệng chạy khỏi phòng làm việc của hắn.

Lục Chu Việt thấy cô xoay người một thoáng chảy xuống nước mắt, hắn ngửa đầu thờ phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng nhẹ nhàng nói: Sunny, hi vọng nhiệm vụ năm sau, có thể giúp em tìm được hạnh phúc chân chính thuộc về mình. Đời này lòng anh chỉ có thể chứa một cô gái tên là Hứa Lư Liễm, thật xin lỗi đã phụ em.

Hứa Lư Liễm vừa tới phòng làm việc của mình đã nhận được điện thoại Phương Đông Thần gọi đến, thanh âm của hắn tràn đầy hưng phấn cùng vui mừng,

“Lư Liễm, anh mới vừa nghe chuyện thiết kế từ quản lý, có thể cùng nhau chịu trách nhiệm thật sự là quá tốt!”

Khi hắn quyết định buông tha cô, ông trời lại cho hắn một cơ hội có thể cùng cô sớm chiều chung đụng. Hắn hiện tại không biết nên hận ông trời hay nên cảm kích ông, ông từng tàn nhẫn cắt đứt duyên phận sáu năm qua, hôm nay lại lần nữa đưa cô đến bên cạnh hắn!

“Đúng, em cũng vậy thật cao hứng, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!”

Hứa Lư Liễm mặc dù trong lòng có chút khúc mắc với hắn, nhưng dù sao cùng hợp tác với hắn so với cùng những nhà thiết kế xa lạ hợp tác thì tốt hơn rất nhiều.

Chương 142: Câu trả lời chắc chắn hài lòng

Sau đó hai người trong điện thoại hàn huyên một lát, đến khi đề điện thoại xuống cô nhìn thấy trên màn ảnh gửi đến một tin tức, cô vừa mở ra nhìn, khoe miệng không khỏi khẽ giương cao.

Nội dung tin tức kia rất ngắn gọn, chỉ nói tổng giám đốc tập đoàn Thân Viễn từ trước đến giờ thần bí Lục Chu Việt bật mí chuyện hôm qua. Ngài ấy phát biểu thanh minh: Ngài ấy đã có người yêu, mà người yêu của ngài so với người trong ảnh trẻ hơn rất nhiều, cho nên hình chụp tối hôm qua chẳng qua chỉ là nhìn hình rồi đoán mà thôi.

Quả nhiên phong cách xử sự của hần, ngắn gọn mà câu chữ sắc bén, chỉ mấy câu nói đã xóa đi hiềm nghi hình chụp tối hôm qua, có ai có người yêu trẻ tuổi xinh đẹp lại không yêu, đi ra ngoài tìm người phụ nữ khác?

Hứa Lưu Liễm lật xem bình luận dưới tin tức kia, tâm trạng không khỏi càng ngày càng tốt, đây chính là câu trả lời hần đảm bảo cô sẽ hài lòng? Cô cũng rất hài lòng, sợ rằng sẽ có ít người hờn hển đây nha.

Lúc này trong khách sạn Ôn Phó Doanh cũng nhìn thấy tin tức này, cô giận đến khép lại máy tin, đem tin tức làm cô tức giận hoàn toàn ngăn cách khỏi tầm mắt mình.

Lục Chu Việt này thật đúng là rất thâm tình. Bất quá hần càng như vậy, cô càng thích, cô cảm thấy chinh phục người đàn ông kia sẽ có tính khiêu chiến cùng mạo hiểm.

Kể từ khi lần trước cô ngàn dặm xa xôi từ Ôn Thành bay tới thành phố N tìm hần ai ngờ làm bông thư ký hần, cô trở về Ôn Thành, hần thậm chí còn dùng chuyện thu mua tin điện Ôn Thành đến uy hiếp cô, nên cô đành hoảng một khoảng thời gian, tuy cô không cho Lục thị của hần có bản lĩnh nuốt vào tin điện Ôn Thành.

Cô cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này điều tra tiểu thư ký lần trước làm cho hần vạn phần khản trương kia, trực giác của phái nữ nói cho cô biết, cô gái tên là Hứa Lưu Liễm không đơn giản, sau khi điều tra ra tin tức làm cô khiếp sợ. Cô ấy từng là học sinh của hần, hần còn ép mỗi tình đầu cô ấy _ Trần Thanh Sở bỏ đi, rồi đoạt cô vào lòng mình!

Không trách được! Không trách được! Không trách được lần trước Hứa Lưu Liễm bị phóng hần lại khản trương như thế thậm chí còn nói lời thô tục bảo cô cút đi! Cô xem chút ít tài liệu thám tử từ gửi đến cho cô, không khỏi câu khởi khoe miệng lạnh lùng cười.

Nhưng cười xong rồi lại cảm thấy vô cùng đau lòng, bởi vì hần không làm tình giống như mấy người đàn ông khác, hần yêu cô bé kia, yêu đến không chừa thủ đoạn nào, cho nên sẽ không dễ dàng thay đổi lòng, bởi vậy cô muốn đoạt được hần không phải chuyện dễ.

Cô tìm được mối tình đầu của Hứa Lưu Liễm chính là Trần Thanh Sở, cô chỉ mới nhắc đến chuyện này, Trần Thanh Sở đã hận đến nghiền răng nghiền lợi, cô nhất thời hiểu tất cả, tru nhả cười,

“Trần tổng, anh muốn có Hứa Lưu Liễm, còn tôi muốn Lục Chu Việt, không bằng chúng ta cùng hợp tác như thế nào?”

Trần Thanh Sở lúc ấy trả lời cho cô,

“Nếu mục tiêu của chúng ta giống nhau, tôi đây tại sao không vui mừng đồng ý đây?”

Cứ như vậy cô và Trần Thanh Sở có chung mục tiêu sau đó cô tiếp tục bay tới Ôn Thành, cô ý vô tình gặp được hần ở quán Bar, cô ý cùng hần đến khách sạn, sau đó cố ý tìm ký giả chụp ảnh cô và hần ở cùng một chỗ, cho dù tạm thời không thể chia rẽ bọn họ, cô cũng muốn cho bọn họ khó chịu.

Chẳng qua cô không nghĩ tới, hần lại dùng phương thức nhục nhã cô để xử lý chuyện này, cái gì đã có người yêu, mà người yêu đối chiếu với người trong ảnh trẻ tuổi đẹp hơn gấp mấy lần! Đây đối với người thân là mỹ nữ đẹp nhất Ôn Thành như cô mà nói tuyệt đối là vô cùng nhục nhã!

Nghĩ tới đây cô không khỏi cảm lên điện thoại gọi đến phòng thư ký Thân Viễn, điện thoại đương nhiên là Hứa Lưu Liễm đón, cô tận lực đè ép cơn lửa giận cho mình mở miệng phong tình vạn chủng nói,

“Hứa thư ký, xin hỏi Việt có ở đây không?”

Đĩ nhiên cô càng không có nghĩ tới chuyện mình nào loạn, ngược lại kích thích Hứa Lưu Liễm ghen tỵ, dần dần thấy rõ tình cảm của mình đối với Lục Chu Việt.

Quả nhiên Hứa Lưu Liễm vừa nghe giọng nói kêu “Việt” buồn nôn kia nhất thời đã biết người gọi đến là ai, nhưng cô cố ý làm bộ như không có nghe ra thanh âm của cô, dùng giọng máy móc nhậm nhậm hỏi,

“Xin hỏi cô là ai?”

Không biết là ai nói, không để ở trong lòng, chính là trả thù lớn nhất đối với người khác .

Quả nhiên nghe được Ôn Phó Doanh có chút thiếu kiên nhẫn cất cao thanh âm,

“Tôi là Ôn Phó Doanh!”

Hứa Lư Liễm tiếp tục không nóng không lạnh,

“Ồ, Ôn tiểu thư sao, xin hỏi cô tìm Lục tổng có chuyện gì không?”

“Tôi tìm hân có chuyện gì đến phiên tiểu thư ký như cô tới hỏi sao?”

Ôn Phó Doanh biết rõ quan hệ của cô và hân, nhưng hết lần này tới lần khác còn cố ý bới móc chọc tức cô.

Chẳng qua cô không nghĩ tới, Hứa Lư Liễm là ai, đó là người nhanh mồm nhanh miệng có thể chọc Lục Chu Việt người hi nộ không lộ tức nộ phổi, một Ôn Phó Doanh như cô làm sao là đối thủ của cô? Chỉ nghe Hứa Lư Liễm nhẹ nhàng cười một tiếng,

“Xin lỗi Ôn tiểu thư, làm người yêu trong lòng Lục tổng vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, tôi nghĩ tôi có quyền hỏi một chút!”

Cô khó được như hôm nay tâm trạng thật tốt, chịu thừa nhận quan hệ với hân.

Ôn Phó Doanh bị cô giẫm vào chỗ đau thở hổn hển nói,

“Hứa Lư Liễm, cô đây gián tiếp thừa nhận tình yêu của hai người không theo luân thường?”

Hứa Lư Liễm không nhanh không chậm hỏi ngược lại,

“Xin hỏi chúng tôi không theo luân thường ở chỗ nào? Chúng tôi một không có quan hệ huyết thống, hai không phải đồng tính, ba số tuổi không xê xích quá lớn, xin hỏi chúng tôi không luân thường ở chỗ nào?”

“Cô cô cô, cô yêu thầy giáo của mình, chính là không theo luân thường!”

Ôn Phó Doanh bị cô mạch lạc rõ ràng nhanh mồm nhanh miệng phản bác bắt đầu nói lời không có mạch lạc, Hứa Lư Liễm cười lạnh một tiếng,

“Như vậy cô dụ người đã có vợ, có phải là người không biết liêm sỉ không?”

Ôn Phó Doanh giọng nhất thời sắc bén,

“Cô có ý gì? Cái gì gọi là có vợ có chồng? Hứa Lư Liễm, cô nghĩ mình đẹp sao, cô hiện tại bắt quá chi là phụ nữ để hân giải sầu mà thôi, chờ hân chán ghét cô tôi xem cô làm sao lớn lối!”

Trần Thanh Sở cũng không có nói cho Ôn Phó Doanh chuyện Hứa Lư Liễm và Lục Chu Việt đã kết hôn, bởi vì hân sợ Ôn Phó Doanh náo lớn chuyện này, như vậy sau này dù có đoạt được cô ấy về, cô ấy cũng sẽ mang danh hai đời chồng, như vậy cha mẹ hân sẽ không đồng ý.

Mặc dù hân cũng đã kết hôn, sau này muốn thật ở cùng với cô hân cũng phải ly hôn, nhưng đối với một người đàn ông mà nói đó không tính cái gì, nhưng đối với một người phụ nữ lại khác.

Bất quá lúc này mặc dù Hứa Lư Liễm gián tiếp nói cho Ôn Phó Doanh thân phận cô đã là Lục phu nhân danh chính ngôn thuận, nhưng Ôn Phó Doanh lựa chọn không tin, cô dĩ nhiên không tin, cô không tin một người đàn ông ưu tú xuất sắc như vậy tại sao chịu ràng buộc hôn nhân, hơn nữa còn cùng một cô gái không có thân phận không có bối cảnh.

Điều này đối với một thiên kim được giáo dục từ nhỏ như cô có liên quan, trong ý thức của cô đàn ông muốn lấy một cô gái, hoặc cô gái phải gả cho một người đàn ông, đa số đều liên quan đến sự nghiệp mình, có thể giúp đỡ gia tộc, theo như cô suy nghĩ tất cả thứ trên đời này đều thành lập trên lợi ích.

Cô sợ dĩ theo đuổi Lục Chu Việt, một mặt đúng là bởi vì hân đầy đủ ưu tú, trên người hân có loại khí phách vương giả xen lẫn thần bí, có cơ trí cùng trầm ổn phái nam, còn có vóc người tốt tính cách mơ hồ dấu điểm, nhiều loại khí chất trung hoà trên người hân, làm cho người ta nhìn sẽ không tự chủ bị hân hấp dẫn. Ở một phương diện khác, cô cùng gia tộc cô chính là nhắm trúng tiềm lực tạo được Lục Thị khổng lồ, trước mắt thân là Phó thị trưởng Lục Phương Đình lần này sau khi tổng tuyển cử rất có thể trở thành thị trưởng, mà tập đoàn Lục thị làm ăn vô cùng nổi tiếng, cùng điện tử Ôn Thành của bọn họ kết hợp, chắc chắn trở thành bá chủ Ôn Thành .

Nghe Ôn Phó Doanh nói cô lớn lối, Hứa Lư Liễm không khỏi bất đắc dĩ nở nụ cười, cô thật không biết hiện tại là ai lớn lối,

“Ôn tiểu thư, nếu cô nói vậy tôi cũng không còn cách nào, tôi hiện tại chỉ có thể nói cho cô biết, Lục tổng hiện tại bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghe điện thoại của cô, xin lỗi!”

Cô nói xong không đợi Ôn Phó Doanh phản ứng liền cúp điện thoại, sau đó ngồi ở chỗ đó thờ dài một hồi, nói chuyện cùng với người không có tổ chất thật mệt mỏi. Cô không nói với hân chuyện Ôn Phó Doanh đã gọi điện thoại tới, bởi vì cô nghĩ hân nhất định cũng không chịu nghe, nếu cô lựa chọn tin

tưởng hấn,cũng không có cần thiết dùng chuyện này để hai người không vui.

Bởi vì nhận phần thiết kế,cho tới trưa cô đều liêu mạng xử lý công việc, dù sao công việc hiện tại của cô chủ yếu thư ký của hấn,đến buổi trưa cô mới xử lý xong việc liền vội vàng mở ra hòm thư nhìn tình trạng mảnh đất Phương Đông Thần gửi đến cho cô.

Đây là lần đầu tiên cô quang minh chính đại thiết kế bản vẽ,hơn nữa còn là một công trình lớn như vậy,cho nên cô kích động khẩn trương muốn chết,ở tại phòng làm việc của mình toàn lực ứng phó về hình.

Bởi vì quá mức chuyên chú cho nên cô cũng chưa ăn cơm trưa gục trên bàn vẽ thiết kế,đến khi trước mặt bàn truyền đến hai tiếng gõ gõ có lực,cô mới từ bản thiết kế ngẩng đầu lên, chỉ thấy hấn đứng ở trước bàn làm việc của cô nhú lại một đôi mày rậm,

“Tại sao còn chưa đi dùng cơm trưa?”

Bất quá cô căn bản không có tâm trạng để ý đến chuyện ăn cơm,nà cảm lấy bức tranh của mình hưng phấn đưa cho hấn nhìn,

“Anh nhìn xem anh nhìn xem, đây là bản vẽ em vừa làm xong,xin lãnh đạo xem qua!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Thời khắc ghi nhớ

Cô giống như đứa bé mặt tươi như hoa vui vẻ dâng vật quý cho hấn,cao hứng phấn chấn,trên khuôn mặt xinh như hoa... nở nụ cười tràn đầy sức sống,kể từ khi ở chung với hấn đây là lần đầu tiên cô cười vui vẻ như vậy,Lục Chu Việt dường như xuất thần nhìn lúm đồng tiền như hoa của cô,đưa tay đón bản thảo trong tay cô.

Giờ khắc này hấn cảm thấy cho dù bảo hấn chết vì cô cũng đáng.

Hấn đem bản thảo trong tay cô đặt trên bàn rồi đưa tay kéo tay cô,

“Trước không vẽ gì hết,chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Trong giọng nói của hấn tất cả đều là yêu thương,bản thảo quan trọng thế nào cũng không bằng sức khỏe của cô,hấn không nỡ để cho cô chịu chút xúi ủy khuất nào.

Hứa Lưu Liễm vội vàng lắc đầu,

“Anh đi ăn trước đi, em làm xong bản vẽ này mới ăn!”

Thiết kế thật ra toàn dựa vào linh cảm,lúc này linh cảm của cô đang tuôn ra muốn một hơi hoàn thành bản vẽ.

“Anh không bảo các em nhanh ra bản vẽ,tại sao liêu mạng vậy!”

Hấn không thanh minh kéo tay cô đi ra ngoài,cô đành phải từ bỏ,nhìn thoáng qua bản vẽ vẫn chưa xong,biết điều một chút đi ăn trưa với hấn.

Nhìn cô vội vã trở về vẽ,hấn đưa cô đến ăn bô bít tết không tốn nhiều thời gian,vừa lúc đó cũng là món cô thích nhất. Hai người vừa ngồi xuống đã nhận được điện thoại Phương Đông Thần gọi đến,

“Lưu Liễm,em bữa nay tại sao không xuống phòng ăn?”

“Ừm . . . . .”

Cô lúng túng nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi đối diện cau mày không vui,

“Buổi trưa hôm nay em ăn bên ngoài . . . . .”

“Ồ!”

Phương Đông Thần trong giọng nói có chút thất vọng,

“Vẫn còn muốn thừa dịp trong khoảng thời gian đó thảo luận một chút chuyện thiết kế!”

Nhắc tới dự án thiết kế cô thật hưng phấn,đây chính là nhiệt tình yêu thương làm việc điên cuồng,

“Đông Thần,hay như vậy đi,buổi sáng em sẽ thử vẽ một chút bản thiết kế,sau khi tan việc em đến bộ phận thiết kế tìm anh,đến lúc đó chúng ta thảo luận một chút!”

Nghe cô nói như vậy Phương Đông Thần không nói gì nữa, chỉ dặn dò bảo cô từ từ ăn sau cúp điện thoại. Cô cúp điện thoại vừa ngẩng đầu liền thấy người đối diện sắc mặt không vui,cô dĩ nhiên biết hẳn tại sao không vui,hắng giọng một cái cô nhìn chăm chú vào hắn vẻ mặt nghiêm túc nói,

“Yên tâm đi Lục lão sư,trong quá trình hợp tác với Phương Đông Thần,em lúc nào cũng ghi nhớ thân phận mình đã lấy chồng!”

Cô có đôi khi thật rất hoài nghi,người đàn ông này là tổng giám đốc Lục thị ngày thường trầm ổn rộng lượng kia sao?Tại sao trên phương diện tình yêu hắn hẹp hòi muốn chết,chẳng qua cô có thể hiểu được,nếu yêu một người sẽ hận không được đem cô ấy cất giấu một mình độc chiếm,không để cho người khác có một chút cơ hội.

Lục Chu Việt vừa rồi quả thật trong lòng không vui,nhưng lúc này lại bị lời nói nghịch ngợm của cô chọc cho không vui trên mặt thoáng cái biến mất,thậm chí còn nhẹ nhàng nở nụ cười,từng lời hắn nói giống như ra lệnh cô,nhắc nhở cô lúc nào cũng không nên quên mất thân phận của mình, hôm nay bị cô dùng phương thức như thế nói ra,thật đúng như cách một thể hệ.

Hắn có đôi khi thậm chí nghĩ,cô gái kia say này ngàn vạn không nên giết hắn,nếu như cô thật giết hắn,hon nữa còn nhân lúc cười tươi ra tay,hắn sẽ hoàn toàn không có sức chống cự chỉ có để mặt cô cầu xé.

Hứa Lưu Liễm nở nụ cười với người bụng bít tết lên uống một ly rượu khai vị nhìn hắn nói,

“Lục lão sư,mặc kệ như thế nào hôm nay cũng muốn cảm ơn anh! Cảm ơn anh cho em một cơ hội phát huy mình, cho em một cơ hội chứng minh mình, thật cảm ơn. . . . .”

Thời điểm nói đến lời cuối cùng giọng cô bỗng nhiên nghẹn ngào,đây là mơ ước nhiều năm trước của cô,hôm nay rốt cục mượn tay hắn thực hiện, trong nội tâm cô kích động,vui sướng, cảm kích, cùng với niềm vui những năm kia xông lên đầu, thoáng cái đem nước mắt của cô bức đến hốc mắt.

Bỗng nhiên chật vật như vậy làm cho cô có chút ý lúng túng không thể làm gì khác hơn vội vàng nói,

“Buổi chiều em còn phải đi làm nên không thể uống rượu,nên em dùng ly rượu khai vị này tỏ lòng biết ơn của em”

Cô nói xong liền ngửa đầu uống cạn một ly nhỏ chất lỏng màu xanh biếc, loại rượu khai vị này không có độ, mùi vị ngọt tựa như đồ uống,theo miệng cô tràn vào trong dạ dày,cô cảm giác cả người cũng ngọt lên,cảm giác ngọt ngào theo dạ dày nổi thẳng kinh mạch toàn thân.

Cô chưa bao giờ giống giờ khắc này,cảm giác cuộc sống mình hạnh phúc và ngọt ngào,cho dù ở chung một chỗ với Trần Thanh Sở mấy năm cũng không có quá cảm giác như thế,mấy năm qua vui vẻ nhưng không có an lòng như hiện tại.

Hắn không nói gì,ánh mắt thâm thúy nhìn sang cô,sau đó bụng lên ly rượu khai vị trước mặt mình một hơi uống cạn sạch. Mặc dù không có bất kỳ ngôn ngữ ,nhưng trong lòng hắn tất cả đều là yêu say đắm xen lẫn bao dung,cô nhìn ra được cũng hiểu được.

Lúc xế chiều cô dành chút thời gian còn dư lại len lén gửi bản vẽ đã xong vào email của Reis,

“Reis tiên sinh,thật xin lỗi lại muốn thỉnh giáo với ngài,đây là bản vẽ kiến trúc tôi mới vừa thiết kế cho thành phố N,xin ngài giúp đỡ chỉ đạo một chút!”

Một công trình lớn như vậy,nếu có thể nhận được Reis tiên sinh chỉ đạo,cô sẽ có tự tin hơn nhiều.

Kết quả sau khi gửi đi đến lúc tan việc cô cũng chưa nhận được hồi âm của Reis,cô không khỏi có chút mất mát,thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ lung tung suy đoán lên, Reis bởi vì bận quá hay là không có thời gian trả lời cô,hay nói bản vẽ kia của cô thật sự quá tệ,hắn thật sự hết cách chỉ đạo cô?

Cho nên lúc tan việc cô kéo lại Lục Chu Việt có chút xấu hổ hỏi,

“Bạn anh Reis ấy gần đây có phải bận rộn rất nhiều việc không? Tại sao em gửi thư kiện anh ấy cũng không đáp lại?”

“Ừm, hẳn gần đây quả thật bận rộn nhiều việc,em cũng kiên nhẫn đợi chút!”

Lục Chu Việt lau cằm nhìn cô rồi trả lời.

Hắn dĩ nhiên nhận được thư kiện của cô,hắn không phải bận rộn quá nên không có thời gian trả lời cô,hắn là cố ý không trả lời cô,bởi vì công trình này cô và Phương Đông Thần cùng nhau chịu trách nhiệm, nếu hắn sửa cho cô rồi cô đưa cho Phương Đông Thần nhìn, Phương Đông Thần có lẽ vô điều kiện đồng ý thiết kế này của cô ấy.

Phương Đông Thần dù sao cũng là một nhà thiết kế ưu tú giàu sáng ý,mặc dù hắn thật hận quản lý thiết kế phái hắn tới hợp tác cùng với cô,nhưng hắn vẫn muốn xem Phương Đông Thần có sáng ý nào đặc biệt hơn không.

Hứa Lưu Liễm làm như tin gật gật đầu,sau đó thu dọn đồ mình tính tan việc,hắn cau mày hỏi cô,

“Com tới thì sao?”

Nhìn điệu bộ này cô chắc tính trực tiếp lao xuống tìm Phương Đông Thần chứ gì.

“Em một lát cùng Phương Đông Thần ăn cũng được !”

Cô nói đến một nửa ý thức được không đúng vội vàng sửa lời,hắn vẫn ở nơi đó ra quyết định cho cô,

“Anh một lát bảo Tần tỷ sai người gói lại đưa tới,đừng cứ mãi ăn đồ bên ngoài!”

Cô im lặng than thở,hắn quả có phải quá nhiều không nha.Hắn lại tiếp tục ra lệnh cho cô,

“Trước mười giờ phải về nhà!”

“Được rồi, tuân lệnh!”

Cô thật có chút nhứt đầu,hắn lúc này mới buông tha cô,cô liền vội vàng ôm đồ đặc của mình phóng xuống lầu,cô hiện tại muốn nhanh chóng thảo luận bản vẽ với Phương Đông Thần.

Thời điểm cô đến bộ phận thiết kế,tất cả mọi người đang làm việc,cô thấy ánh mắt mọi người nhìn cô không đồng nhất,có người sùng bái bởi vì cô chính là “Liêm” bọn họ học tập theo,có người hờ hững bình tĩnh đương nhiên tràn đầy địch ý chán ghét.

Cô không có nhiều thời gian để ý đến mấy chuyện này,ôm đồ đặc của mình đi tới chỗ ngồi của Phương Đông Thần,cô thủy chung tin chắc chịu bao nhiêu chửi bới,sau này sẽ được bao nhiêu ca ngợi.

Chung quanh hắn có mấy đồng nghiệp nam đang nói chuyện phiếm,sau khi thấy cô đi vào không khỏi rói rít đứng dậy tạm biệt,thậm chí có người về mặt mập mờ nói,

“VẬY THÌ KHÔNG QUÁ RẼY,ĐEM KHÔNG GIAN YÊN LẶNG LẶNG MẠN NÀY GIAO CHO HAI NGƯỜI LÀ ĐƯỢC!”

Vẫn bị các đồng nghiệp hắn ngộ nhận giữa hai người đang phát triển quan hệ yêu,điều này làm cho Hứa Lưu Liêm hơi để ý,đội tất cả mọi người đi hết, cô lúc này mới mở miệng,

“Đông Thần,anh xem chúng mình có cần giải thích với đồng nghiệp anh một chút,chúng ta thật ra không phải quan hệ như bọn họ nói?”

“Nếu để cho người ta tiếp tục truyền tin,đối với danh tiếng của anh cũng không quá tốt,đối với em mà nói cũng không quá tốt. . . . .”

Cô hiện tại cảm giác mình mỗi lần nghe được tên mình được nhắc với tên người đàn ông khác,thì trong lòng cảm thấy vô cùng phiền chán.

Phương Đông Thần gương mặt cứng đờ,nhưng ngay sau đó khôi phục tự nhiên,

“Bọn họ vốn hay thích giỡn, em không cần quan tâm đến bọn họ là được!”

“Hay nhờ anh hôm nào làm sáng tỏ một chút nha!”

Cô kiên trì không phải để ý bọn họ nói gì, cô chỉ sợ lỡ như một ngày nào có chuyện cô và Phương Đông Thần bị bạn bè hắt hủi truyền đến tầng cao nhất,cô có thể tưởng tượng ra Lục Chu Việt thì làm sao hành hạ cô.

“Được. . . . .”

Phương Đông Thần chỉ nhàn nhạt đáp lại cô một chữ sau đó cúi đầu dọn dẹp đồ trên bàn,dọn ra một chỗ sạch sẽ để hai người thảo luận bản vẽ.

Tinh tế nhìn sẽ phát hiện,hắn đang mím môi cố gắng nén đau khổ trong lòng,cô thật thông minh dùng phương thức uyển chuyển cự tuyệt tình yêu của hắn,hắn ngoại trừ đau đớn thì có thể làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Chủ động xuất kích

Phương Đông Thần dọn dẹp xong cô liền khẩn cấp đem bản vẽ của mình ra cho hắn nhìn,hắn vốn muốn nói trước khi xem bản vẽ hãy đi ăn tối,nhưng khi nhìn cô như vậy hắn cũng không nhẫn tâm cắt đứt cô,nghiêm túc lắng nghe.

Bản vẽ của cô làm cho người ta cảm giác tựa như giống cô,vừa bắt đầu người ta sẽ không thấy có điểm gì xuất chúng,nhưng chịu tình tế quan sát chút

xú,sẽ phát hiện bản thân đã bị nét đẹp nội tâm cô hấp dẫn.

Có lẽ cô ở phương diện khác không ưu tú ,nhưng ở phương diện thiết kế kiến trúc cô chính là người nổi bật,nhìn một bản vẽ mượt mà lưu loát và mang đậm phong cách riêng,hắn từ trong lòng cảm thấy không bằng ....

Hứa Lưu Liễm nói xong suy nghĩ của mình vừa định hỏi suy nghĩ của Phương Đông Thần,cửa bộ phận thiết kế vang lên tiếng gõ cửa,Phương Đông Thần buồn bực đi mở cửa,thì thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cửa lễ phép hỏi thăm,

“Xin hỏi Hứa Lưu Liễm Hứa tiểu thư có ở đây không?”

Phương Đông Thần vừa đi đến vừa hỏi,

“Anh có chuyện gì?”

Người đàn ông trung niên đưa đến một hộp com giữ ấm lễ phép nói,

“Đây là com tối tiên sinh nhà ta dặn đưa cho Hứa tiểu thư!”

Phương Đông Thần trong lúc nhất thời không biết cảm giác trong lòng ra sao,có ghen tỵ cũng có vui mừng còn có nồng đậm mất mát,hắn vui mừng vì một nửa khác thương yêu cô như vậy,ngay cả com tối cũng cho người đưa tới cho cô,hắn ghen tỵ với mất mát chính là được hợp tác với cô vừa đẩy lên một tia lửa, lại bị tàn nhẫn dập tắt.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua cô gục trên bàn xem bản vẽ không để ý tình trạng bên này,giao tay lên nhận lấy hộp giữ ấm nhìn người đàn ông kia,

“Tôi sẽ giao cho cô ấy !”

Hứa Lưu Liễm bỗng nhiên phát hiện có một nơi thiếu sót,lấy bút tới sửa đổi ,đợi cô sửa xong hài lòng đứng dậy mới phát hiện Phương Đông Thần đang đứng ở bên cạnh ánh mắt phức tạp nhìn cô,cô có chút không hiểu lên tiếng hỏi,

“Có chuyện gì?”

Hắn cầm lên hộp com giữ ấm bên cạnh giao cho cô,khóe miệng có chút tự giễu ,

“Bữa ăn tối của em!”

” Ừm . . . . .”

Hứa Lưu Liễm nhìn hộp giữ ấm hơi lúng túng,hắn thật bảo người đưa tới,điều này không khỏi quá quái đản sao?

“Bạn trai em rất tốt với em!”

Phương Đông Thần nhìn đuôi lông mày cô không tự chủ nổi lên chút ngọt ngào,hắn nhìn ra được cô rất hưởng thụ đoạn tình cảm này.

Hứa Lưu Liễm có chút xấu hổ cười,

“Ha ha,tại gì hôm nay em làm thêm giờ ý mà. . . . .”

Có lẽ có ít người rất thích lên giọng khoe hạnh phúc của mình,nhưng cô thật không thích phương thức đó,cô cảm thấy hai người ở chung một chỗ,hạnh phúc hay không tự mình biết là được,tại sao phải để cho người khác cũng biết, mặc dù hắn làm như vậy quả thật rất khoe khoang.

Phương Đông Thần nhìn cô một lát nói,

“Em ăn com trước đi,anh cũng muốn ra ngoài một chút!”

Cô vội vàng nói với hắn,

“Cùng nhau ăn đi,em thật ăn không hết nhiều món như thế!”

“Không được,bữa ăn tối yêu thương của em,anh làm sao ăn được.”

Phương Đông Thần nói xong có chút chật vật vội vã chạy ra ngoài.

Hắn không có đi ăn com,mà là tựa vào một chỗ hút thuốc lá,hắn làm gì còn tâm trạng ăn com .

Sau đó hai người thảo luận thiết kế cả đêm,hắn vốn cảm thấy thiết kế của cô rất tốt,nhưng cô kiên trì bảo hắn nói suy nghĩ của mình,cô nói nếu hai người hợp tác thì phải đem suy nghĩ của hai người dung hợp cùng một chỗ.Hắn suy nghĩ một chút cảm thấy cô nói cũng đúng,cho nên nói suy nghĩ của mình cho cô nghe.

Cuối cùng sau khi kết thúc hẳn nói đã muộn muốn đưa cô trở về, cô lại một lần nữa như lần trước vội vã chạy trốn, hẳn cảm thấy rất mất mặt, ngay cả cơ hội đưa cô về nhà cô cũng không chịu cho hẳn.

Lúc Hứa Lư Liễm trở về Lục Chu Việt cũng đã trở về, Tần tỷ nói hẳn ở thư phòng, cô đặt đồ xuống chạy tìm hẳn lên án, Lục Chu Việt mới vừa xử lý xong công việc tính trở về phòng, vừa mới mở cửa đã thấy cô vọt vào, hẳn vừa lúc ôm cô vào lòng.

Được ôm người mềm mại trong ngực hẳn dĩ nhiên cầu cũng không được, đứng ở cửa thư phòng ôm cô không động đậy, Hứa Lư Liễm thì nóng nảy, nghĩ tới bọn người Tần tỷ và những người giúp việc còn chưa có nghỉ ngơi, liền đẩy hẳn,

“Anh mau buông!”

Hẳn không buông ngược lại ôm càng chặt, thậm chí còn mập mờ cười,

“Vội vã chạy đến tìm anh, không phải cả đêm không gặp nên nhớ anh sao?”

Hứa Lư Liễm buồn bực, vừa đẩy không ra hẳn không thể làm gì khác hơn hừ hừ nói,

“Anh sau này đừng cho người đưa cơm đến phòng làm việc cho em được không, thật là, người ta nhìn còn tưởng rằng em cố ý khoe khoang hạnh phúc!”

Khuôn mặt hẳn không có cảm xúc gì,

“Vậy thì thế nào? Anh không muốn em ăn cơm với tên họ Phương kia!”

“Em và anh ấy cùng chịu trách nhiệm thiết kế nha!”

Cô thì bất đắc dĩ, còn hẳn nói như hợp tình hợp lý,

“Chuyện đó thật không còn cách khác, em cho rằng anh nguyện ý đẩy em vào trong ngực người đàn ông khác sao!”

Hứa Lư Liễm nói còn hẳn chỉ bịu môi,

“Dù sao sau này anh đưa đến nữa em sẽ không ăn—— a ——”

Cô vừa mới dứt lời thân thể bỗng nhiên bay lên không, hẳn ôm cô sai bước đi tới phòng ngủ, vừa đi vừa oán hận nói với cô,

“Em không ăn cũng không cần gấp gáp, vậy thì buổi tối mỗi ngày trở về em phải dùng phương thức khác bù đắp nỗi khổ anh chờ em cả đêm!”

Cho nên cô và Phương Đông Thần thảo luận chuyện thiết kế suốt một tuần mới sửa bản vẽ hoàn chỉnh, trong một tuần đó cô cũng bị hẳn hung hăng bóc lột nghiên cứu, sau đó cô mỗi ngày đều không ngừng cầu nguyện bà di của mình đến nhanh nhanh, bởi vì chỉ có bà di tới hẳn mới ngừng chiến. Thân là một người phụ nữ nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ giống như hiện tại mong đợi “bài di” đại giá quang lâm.

Sau khi bản thiết kế được sửa chữa lại mở thêm một hội nghị ở tầng cao nhất, toàn bộ bản vẽ của bọn họ đều được bỏ phiếu thông qua, chính phủ lãnh đạo thành phố N sau khi nhận được bản vẽ luôn miệng tán thưởng, cũng muốn bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất khởi công xây dựng.

Bởi vì buổi tối bị áp bức quá mức, cho nên buổi sáng cô luôn dậy không nổi, hoặc dậy trễ, những lúc này cô luôn ngồi xe hẳn đi làm, vì tránh hiềm nghi mỗi lần xuống xe hoặc là trước lúc xuống xe cô đều quan sát thật lâu, cho đến không nhìn thấy công nhân viên Thân Viễn mới đi xuống.

Lục Chu Việt thấy cô làm như vậy khiến cho rất khó xử cộng thêm ủy khuất, hẳn cứ giống như gian phu trộm tình a? Hẳn đường đường là tổng giám đốc có cần như vậy không?

Có một buổi sớm Hứa Lư Liễm từ trên xe hẳn đi xuống, không cẩn thận nhìn thấy Phương Đông Thần không biết từ nơi nào đi đến, cô nhất thời cứng người đứng im tại chỗ, đây là lần đầu tiên phá vỡ quan hệ giữa hẳn và cô.

Phương Đông Thần trong mắt tất cả đều là kinh ngạc cùng không thể tin, hẳn nhìn thoáng qua chiếc xe xoa hoa quen thuộc, vừa nhìn thoáng qua người từ trong xe đi xuống,

“Lư Liễm, em em và Lục tổng. . . . . ?”

”Ồ, đó là, em chi tình cờ đi nhờ xe Lục tổng mà thôi, ha ha!”

Hứa Lư Liễm lúng túng tìm lý do qua loa sau đó chạy vào công ty, chiếc xe kia còn như khiêu khích roẹt một tiếng phóng nhanh vào ga ra tầng ngầm.

Phương Đông Thần đứng ở nơi đó về mặt từ kinh ngạc ban đầu biến thành dần dần hiểu rõ, hẳn nghĩ tới lời đồn giữa các bạn học ở trung học đệ nhị cấp, nói Lục lão sư có ý với Hứa Lư Liễm ban Văn khoa, lúc ấy hẳn căn bản không tin tưởng những việc này chỉ lo vui đầu học tập, cho rằng đó chẳng qua chỉ là lời đồn.

Hôm nay nhớ tới lúc cô đến thành phố Nhộc đại học hẳn đã ở thành phố N xây dựng công ty, hơn nữa cô còn vào Thân Viễn làm việc, hẳn thậm chí còn an bài cho cô chịu trách nhiệm thiết kế dự án lần này. . . . .

Phuong Đông Thần nghĩ tới đây bỗng nhiên không dám nghĩ tiếp nữa, bởi vì nghĩ thêm nữa sẽ làm cho hắn cảm thấy người đàn ông kia yêu thương cô thật nhiều, mặt ngoài thoạt nhìn gió êm sóng lặng thật ra thì yêu thương mãnh liệt mệnh mông.

Nhưng vừa nghĩ đến hắn thân là lão sư mà có ý với học sinh của mình, bản thân cảm thấy thật khinh thường. Cho tới trưa tâm trạng hắn vẫn không yên, nghĩ tới nên làm sao mở miệng hỏi cô, có phải cô thật ở cùng một chỗ với Lục Chu Việt.

Sau đó không đợi đến hắn hỏi cô đã gọi điện thoại tới, thanh âm của cô có chút khó xử,

“Đông Thần, Lục tổng gọi anh. . . . . lên đây một chuyến. . . . .”

Trong lòng hắn lộp bộp một chút, nắm chắc hai tay đi vào thang máy lên tầng cao nhất.

Thời điểm hắn đi tới đã không thấy cô, không biết có phải cố ý tránh hắn bận rộn trong phòng làm việc không, còn người đàn ông kia ngồi ở trên ghế dù bạn vẫn ung dung chờ hắn, thấy hắn đi vào liền trực tiếp nói vào vấn đề,

“Về chuyện sáng hôm nay, có phải cậu có rất nhiều điều muốn hỏi không?”

Lục Chu Việt biết Phuong Đông Thần tất nhiên sẽ có rất nhiều nghi vấn, nhưng hắn cũng biết Phuong Đông Thần sẽ không tới hỏi hắn, cho dù có hỏi thì nhất định đi hỏi cô gái nhỏ kia, thay vì chờ cô ấp a ấp úng ấp úng giải thích với Phuong Đông Thần quan hệ giữa bọn họ, không bằng để hắn trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của Phuong Đông Thần đối với cô.

Phuong Đông Thần nhú lông mày mở miệng,

“Lục lão sư, Lưu Liễm thật ở cùng thầy sao?”

Người đó không có gọi hắn là Lục tổng mà là lựa chọn gọi hắn là Lục lão sư, chính là muốn gián tiếp châm chọc hắn không có ý tốt với học sinh mình. Lục Chu Việt neho lại con người nguy hiểm nhìn hắn,

“Đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Câu trả lời của cô

Phuong Đông Thần là một người ôn hòa, nhưng giờ phút này nhìn người đó trả lời như hợp tình hợp lý “Đúng”, thì hắn chỉ cảm thấy một cỗ tức giận xông thẳng lên đầu, lời nói ra cũng có chút không suy nghĩ,

“Lục lão sư, thầy theo đuổi một người từng là học sinh mình chả lẽ thầy không cảm thấy xấu hổ sao?”

Hắn tuy nói khó nghe nhưng Lục Chu Việt không có tức giận, hắn chẳng qua vẻ mặt nghiêm túc giọng nói sắc bén từng câu từng chữ trả lời hắn.

“Yêu một người là sai sao? Yêu một người chẳng lẽ phải bận tâm thân phận cùng bối cảnh của người đó? Nếu như vậy đó là lợi dụng chứ không phải tình yêu!”

Phuong Đông Thần bị hắn phản bác một câu nói cũng nói không ra, chỉ nắm chắc hai tay đứng im tại chỗ ngực kịch liệt phập phồng, Lục Chu Việt cười lạnh một tiếng khoe môi vẽ ra vòng cung tao nhã,

“Phuong Đông Thần, tình yêu càng không phải nhìn trước ngó sau yên lặng chờ đợi là được, muốn yêu phải dũng cảm nói ra dũng cảm theo đuổi, đây chính là nguyên nhân vì sao cậu dễ vượt mắt cô ấy sáu năm!”

Hắn phải người nghe ngóng mới biết được tên Phuong Đông Thần này từ trung học đệ nhị cấp đã bắt đầu yêu thầm cô, hắn thậm chí còn biết tên này vui về đến thành phố N rồi lại mất đi tin tức của cô, giờ đây hắn chỉ có thể nói tính cách quyết định vận mệnh.

Phuong Đông Thần là người có tính cách ôn hòa, cho dù hôm nay không phải là Lục Chu Việt ở bên người cô, cũng sẽ là người đàn ông khác nhưng tuyệt đối không phải là Phuong Đông Thần. Người đàn ông như Phuong Đông Thần không thích hợp chủ động đuổi theo nữ sinh, mà chỉ thích hợp bị động để cô bé theo đuổi.

Phuong Đông Thần nghe hắn nói xong sắc mặt trong nháy mắt tái mét, hắn nắm chặt hai tay trên mặt tất cả đều là đau khổ, hắn thừa nhận Lục Chu Việt nói rất đúng, lúc ở trung học đệ nhị cấp hắn bởi vì thấy cô và Trần Thanh Sở một đôi mà không tỏ tình, mấy năm ở đại học hắn cũng không có dũng khí hỏi mấy bạn học khác về tin tức của cô, hôm nay lần nữa gặp lại hắn cũng không có dũng khí bày tỏ, hắn bắt tài để vượt mắt cô. . . . .

Lục Chu Việt bất động thanh sắc nhìn về mặt Phương Đông Thần, trong lòng hừ lạnh một tiếng, tiểu tử này mà dám đoạt người phụ nữ của hắn? Hắn tốt nhất nên về tu luyện thêm mấy năm, đem cái gì gọi là không lộ hi nộ luyện tốt rồi hắn nói.

Hắn thu hồi cảm xúc trong mắt lần nữa thấp giọng nói.

“Hôm nay gọi cậu lên đây, chỉ muốn nói nếu như cậu cảm thấy tôi thích học sinh mình là chuyện đáng xấu hổ, vậy cậu có ý với một người đã có chồng chẳng phải đáng xấu hổ hơn?”

Phương Đông Thần trên mặt tất cả đều mang theo kinh ngạc.

“Thầy nói cái gì? Có chồng? Hai người. . . . .”

“Không sai! Đúng như cậu nghĩ, chúng tôi đã đăng ký trước đó rất lâu, cô ấy hiện tại là vợ của Lục Chu Việt!”

Hắn cười lạnh nhạt mà xa cách.

“Tại sao không thấy báo đăng những việc nói? Hơn nữa cũng không thấy các người làm hôn lễ?”

Phương Đông Thần trong mắt tràn đầy hoài nghi. Dựa theo thân phận nổi tiếng của hắn, chuyện kết hôn lớn như vậy tại sao không thông báo?

“Nói vậy cậu không biết tính cách cô ấy, cô ấy không muốn làm lớn mọi chuyện!”

Lục Chu Việt mặt không đổi sắc tim không nhảy bình tĩnh trả lời.

Phương Đông Thần cuối cùng khôi phục chút ít lý trí, nghe hắn trả lời sau nhún vai cười lạnh một tiếng.

“Là cô ấy không thích làm lớn mọi chuyện, hay cô ấy vốn không muốn cuộc hôn nhân này?”

Dựa theo hiểu biết của hắn và cô, ban đầu cô ấy và Trần Thanh Sở yêu nhau bao nhiêu, cũng không nghe qua cô ấy có tình cảm đặc biệt gì với Lục Chu Việt, cho nên làm sao có thể đột nhiên gả cho hắn đây? Trong khoảng thời gian đó nhất định đã xảy ra chuyện gì!

Lời của Phương Đông Thần vừa vắn vắn trúng vết thương của Lục Chu Việt, tim của hắn không thể không chế đau nhói một chút sắc mặt cũng hơi thay đổi, nhưng trong nháy mắt hắn đã thu hồi lại tâm trạng của mình, bình tĩnh nhìn Phương Đông Thần nói,

“Bất kể cô ấy vì chuyện gì với gã cho tôi, cậu cũng không thể phủ nhận hiện tại cô ấy đã có tình cảm với tôi không phải sao?”

Mặc dù cô chưa nói lời gì, nhưng hắn là người nhạy cảm cỡ nào, nhất sau chuyện kia hắn lại càng nhìn thấu tâm tư bên trong của cô. Theo giữa hai người chung đụng dần dần hòa hợp, hắn cũng từ từ phát hiện cô thay đổi, trong lòng hắn mừng rỡ như điên nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ như thờ ơ, bởi vì hắn sợ dọa làm cô sợ.

Giờ đến phiên Phương Đông Thần trầm mặc, hắn làm sao nhìn không ra, cô toàn tâm lệ thuộc vào người đàn ông bên cạnh này. Có lẽ chính cô cũng không phát giác, mỗi lần nhắc tới hắn cô có chút xấu hổ, đôi khi còn kim lòng không được nở nụ cười, cô bận tâm suy nghĩ của hắn, tỷ như đêm đó bọn họ muốn đi ca hát, cô bởi vì sợ hắn không vui mà tính từ bỏ đi về.

Hắn nắm chặt hai tay hít một hơi thật sâu sau đó xoay người sai bước đi ra khỏi nơi làm người ta hít thở không thông, chạy trời chết. Nếu cô vẫn độc thân, hoặc đã có bạn trai, hoặc cho dù cô đã kết hôn nhưng trong lòng cô không có người đàn ông kia, hắn có lẽ sẽ thử đeo đuổi cô.

Nhưng hôm nay cô vui vẻ chấp nhận hôn nhân ngọt ngào do người đàn ông kia mang lại, hắn còn có tư cách gì nữa ở bên cạnh cô? Nói như vậy hắn mới thật sự đáng xấu hổ là người thứ ba phá hoại hôn nhân người khác!

Phương Đông Thần vừa mới rời đi, Lục Chu Việt liền gọi điện báo cô đi vào, cô tựa hồ đang bẽ bội, đối với việc hắn vô lý gọi cô vào rất căm tức, nhưng hắn mặc kệ cô, đi đến một bước đưa tay kéo cô vào trong ngực rồi để cô ngồi lên đùi mình, sau đó sâu lắng mở miệng,

“Anh muốn công khai quan hệ giữa chúng ta !”

Hắn chịu không được, chịu không được mỗi ngày lo lắng đề phòng tiểu tình địch xuất hiện ở cửa, chịu không được loại bức bối không được thừa nhận, bất kể cô có đồng ý hay không, dù sao mọi việc hắn sẽ làm hết.

Không nghĩ đến cô ngẩng đầu lên nghiêm túc nhìn hắn hồi lâu, sâu kín phun ra một chữ,

“Được!”

Sự thật này đổi lại hắn há hốc mồm, không thể tin dùng sức nắm vai cô hỏi ngược lại cô một lần,

“Thật?”

“Ừm!”

Hứa Luru Liễm nhìn trên mặt hắn có kinh ngạc có vui sướng có loại không thể tin, nghiêm túc gật đầu.

Thật ra thì đã sớm biết không đường để trốn,nhưng một mực giãy dụa vô vị , chẳng qua không cam lòng bị hắn giam cầm,nhưng lại không thể không thừa nhận cô đã không bài xích hắn,nhiều lần nói bản thân không nên yêu hắn,nhắc lại những chuyện hắn đã làm,những năm này hắn yêu thật giống như nồng đậm kịch độc,theo thời gian từng chút từng chút xâm nhập ngũ tạng lục phủ.

Hắn đang ôm lấy mặt cô có chút thất không hôn hít lung tung trên trán cô,trong giọng nói tràn đầy bất an.

“Luru Liễm,tại sao em,tại sao em bỗng nhiên đồng ý,thật ra thì em cự tuyệt cũng không sao,anh đợi em đến lúc tốt nghiệp mới công khai . . . . .”

Cô bỗng nhiên sáng khoái đồng ý ngược lại làm cho hắn bất an,hắn nhớ tới chuyện đã đồng ý với cô,nhất thời cảm giác bản thân đòi hỏi có chút bá đạo,cô tình gây sự .

Bộ dạng này của hắn khiến cho Hứa Luru Liễm nhìn cảm thấy trong lòng mơ hồ chua xót,cô kéo bàn tay lớn của hắn nhẹ nhàng nắm,trông mắt đen luru ly nhìn thẳng hắn , “Chu Việt,là em trước kia quá tùy hứng quá ích kỷ,một chút cũng không để ý cảm nhận của anh,cám ơn anh đã bao dung em. Nếu tính toán kỹ,em hẳn là nên lựa chọn đồng ý tất cả!”

Cô nói xong liền nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt ,mặc dù cô không biết bản thân có phải đã yêu hắn không,cũng không biết mình có thể yêu hắn như yêu nồng đậm Trần Thanh Sở hay không,nhưng cô biết cuộc sống của cô đã không thể thiếu hắn.

Lục Chu Việt nghe cô nói lời này xong,tâm trạng đã không thể dùng hai từ kích động để hình dung,hắn thậm chí cảm thấy được từ khóe mắt rỉ ra chút ươn ướt, hắn đem nàng thật chặt ôm vào trong ngực một lần vừa một lần địa hô tên của nàng

“Luru Liễm, Luru Liễm, cảm ơn em, cảm ơn em chịu tiếp nhận anh!”

Đợi nhiều ... năm,theo đuổi nhiều ... năm,những năm tháng giao ra rốt cục đợi được đến ngày cô đồng ý với hắn,trong chuyện này vui vẻ nhất chính là hắn,mặc dù cô không nói yêu hắn,cho dù có một ngày cô yêu hắn nhưng không sâu đậm giống hắn yêu cô,nhưng không sao cả,chi cần trong lòng cô có hắn,vậy là đủ rồi.

Hứa Luru Liễm chẳng qua nhẹ nhàng nhắm hai mắt để hắn dùng sức ôm vào trong ngực,lực đạo mạnh đến sắp làm gãy xương cô,cô cũng không có giãy dụa,vì cô biết hắn đang xúc động.

Một lát sau hắn buông cô ra cầm điện thoại trong tay định gọi,cô nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn lớn hơn trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu,liền vội vàng đề tay hắn lại hỏi,

“Anh định làm gì?”

Khuôn mặt hắn thật tình,

“Báo cho bộ phận PR, để cho bọn họ báo tin tức em đã có chồng!”

Cô có chút dở khóc dở cười,

“Anh có cần thiết hưng sư động chúng như vậy không nha?”

“Anh một khắc cũng chờ không kịp,anh muốn để cho người toàn bộ thế giới biết em chính là người phụ nữ của Lục Chu Việt,muốn cho những người có ý đồ với em ngừng lại!”

Hắn cười nhìn con mắt trong suốt của cô,giọng nói trẻ con như đứa bé.

Cô thờ dãi nhìn hắn,

“Như vậy đương nhiên không tốt? Nếu bị truyền thông chụp được thì hào phóng thừa nhận,nếu chụp không được chúng ta vẫn có thể trải qua cuộc sống yên lặng ,như vậy không tốt sao?”

Hắn cúi đầu ở trên đôi môi đỏ mọng của cô ấn xuống hôn lên,

“Được! Theo ý em!”

Sau đó ngậm lấy môi cô nhiều lần hôn sâu,cô không có cự tuyệt,giờ tay lên ôm hắn ngược ngừng đáp lại hắn,trong văn phòng làm việc sáng ngời,ánh sáng rực rỡ ảm áp xuyên qua cửa thủy tinh chiếu vào trên hai người ôm nhau thật chặt hôn môi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Tại nạn tại công trường

Phuong Đông Thần từ phòng làm việc Lục Chu Việt đi ra ngoài sau khi trở lại bộ thiết kế liền đưa đơn xin từ chức,quản lý thiết kế kinh ngạc thiếu chút nữa rơi xuống ghế,sau phục hồi tinh thần ông đi đến nắm tay Phuong Đông Thần muốn giữ lại hắn,

“Đông Thần,tại sao đang tốt bỗng nhiên muốn từ chức? Phải biết rằng cậu mới cùng Hứa thư ký liên thủ thiết kế một kiến trúc xuất sắc,với tại tôi sắp về hưu,chỗ ngồi quản lý thiết kế này sớm muộn gì cũng là của cậu!”

Quản lý thiết kế không nhắc tới Hứa Lưu Liễm thì thôi,nhắc tới hắn liền thấy trong lòng đau,hắn rũ mắt xuống che dấu thương cảm trong mắt xin lỗi nói,

“Quản lý,cám ơn ông đã giúp đỡ tôi nhiều như vậy,thật thật xin lỗi,tôi đã phụ lòng ngài!”

Quản lý thiết kế bắt đầu gặm thét ,

“Tiểu tử thúì,ngươi đây là thế nào? Không phải ban nãy vẫn tốt sao,tại sao từ tầng cao nhất trở lại liền muốn từ chức? Không được không được,tôi không đồng ý!”

Phuong Đông Thần chỉ trầm mặc cúi đầu đứng ở nơi đó,quản lý thiết kế cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt hắn cẩn thận thăm dò,

“Không phải cậu đang thất tình chứ? Chẳng lẽ Hứa thư ký cự tuyệt cậu sao? “

Phuong Đông Thần thật sự là một nhân tài thiết kế ưu tú,cũng là một nhân tài ông cực khổ bồi dưỡng cho Thân Viễn,nên quản lý thiết kế dụng tâm giữ lại, ông thật không muốn nhân tài như vậy lại rơi vào công ty khác.

Phuong Đông Thần cười khổ,so với cô cự tuyệt còn tổn thương hơn.Hắn nhìn thoáng qua quản lý thiết kế lấy lại tinh thần phun ra mấy chữ,

“Xem như thế đi. . . . .”

Sở dĩ nói như thế đi, là bởi vì hắn và cô chưa bao giờ chính thức yêu qua,cũng không có cái gì để mất,nhưng hắn đã yêu thầm người ta nhiều năm.

Quản lý thiết kế nghe hắn nói như vậy giận đến cầm lấy một quyển sách tới gõ lên đầu hắn,

“Chỉ có vậy thôi mà cậu từ chức? Thiếu phụ nữ thì không thể sống hả?”

“Thật xin lỗi quản lý,thật thật xin lỗi, bất kể ông có đồng ý hay không,tôi cũng muốn rời đi!”

Hắn khó khi có chấp,không phải hắn muốn buông tha tiền đồ của mình,mà hắn thật không có dũng khí ở đây lâu thêm nữa.

Quản lý thiết kế giương mắt nhìn,

“Được rồi,nhưng tôi phải báo đến bộ nhân viên còn có Lục tổng,nếu nhóm bọn họ OK là được,bất quá tôi cảm thấy cậu muốn đi liền cũng không thể đi bây giờ, dù sao công trình kia cũng là cậu chịu trách nhiệm,đoán chừng nhanh nhất cũng phải đợi đến cậu hoàn thành công trình mới có thể đi!”

Phuong Đông Thần không có nói gì,chẳng qua khẽ nhú nhú mày đi ra khỏi phòng quản lý thiết kế.

Đúng như quản lý thiết kế nói,đơn từ chức của hắn chưa được xét duyệt,bởi vì hắn phải hoàn thành công trình kia mới có thể nghỉ việc.Hắn bắt đầu đi không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày lấy tinh thần,đem tất cả kinh nghiệm vùi đầu vào công việc,để cho công việc bận rộn tẻ liệt suy nghĩ của hắn.

Bởi vì công trình này chính phủ hết sức coi trọng,cho nên khoản tiền làm việc cũng rất thuận lợi,tiền vốn rất nhanh đưa đến sau đó bọn họ vui đầu khản trương thi công.Mà kể từ sau ngày đó hắn cũng bắt đầu trốn tránh Hứa Lưu Liễm, Hứa Lưu Liễm bởi vì không biết hắn yêu thầm mình từ trung học đệ nhị cấp,cho nên bây giờ thấy hắn lúc lạnh lúc nóng cô rất đau lòng.

Sau khi bắt đầu thi công,thân là một trong những người thiết kế cô tất nhiên phải đến công trường xem chất lượng kiến trúc,nhưng một cô bé phải một mình đến nơi hỗn loạn đó cô thật có chút sợ,bất đắc dĩ cô đành gọi cho Phuong Đông Thần .

Trong điện thoại cô vừa mới nói rõ ý của mình liền bị hắn thần nhiên cự tuyệt,

“Hứa thư ký,chuyện như thế này để đàn ông như tôi đi là được,cô yên tâm đi,tôi sẽ thay cô nghiêm khắc giám sát !”

Cô có chút sốt ruột,

“Đông Thần,anh cũng là một người thiết kế, nói vậy anh nhất định cũng biết,mỗi một người thiết kế đều hy vọng có thể đến hiện trường chính mắt nhìn thấy bản vẽ được xây dựng thành hình!”

Phuong Đông Thần trầm mặc,cô thờ dài nói tiếp,

“Đông Thần,nếu như nói thân phận có chồng của tôi xúc phạm tới anh, như vậy tôi sẽ nói một tiếng xin lỗi, nhưng mặc kệ thế nào tôi cũng xem anh như

bạn,anh làm ơn giúp tôi,tôi thật sự rất buồn. . . . .”

Cô cho rằng Phuong Đông Thần không cho cô đến công trường bởi vì hấn không muốn gặp cô,thật ra Phuong Đông Thần sợ đi không cho là bởi vì công trường thật sự quá loạn,chỉ cần sơ ý chút sẽ đụng trúng đầu.

Hôm nay nghe cô nói hấn nên không thể làm gì khác hơn đồng ý,

“Vậy thì cô xin chỉ thị của Lục tổng,rồi tôi sẽ đưa cô đến công trường nhìn một chút!”

Người đàn ông kia đồng ý cho cô đi,hấn đương nhiên sẽ không làm trái,dù sao hiện tại hấn ta với cô đã là vợ chồng.

“Cám ơn!”

Cô vui rạo rức nói tiếng cảm ơn liền cúp điện thoại.

Đến phòng làm việc của hấn xin chỉ thị đi đến công trường xem xét,hấn không hề nghĩ ngợi liền không cho,lý do Lục Chu Việt dĩ nhiên là giống với Phuong Đông Thần,những nơi đó không phải nơi cô bé có thể đến.

Hứa Lưu Liễm rất buồn bực,

“Các người rút cuộc gặp chuyện gì? Cái này không cho đi cái kia không cho đi,thân là một kiến trúc sư nếu như không tự mình xem xét công trường,vậy em còn làm nhà thiết kế làm gì!”

Lục Chu Việt thấy cô không vui liền đưa tay ôm cô vào trong ngực,nhúu lại một đôi lông mày anh tuấn than thở,

“Em thật tình làm cho anh vừa yêu vừa hận vừa khó xử,anh vừa muốn thực hiện ước mơ của em,vừa không muốn em ngày ngày đến nơi nguy hiểm thế, Lưu Liễm,em nói xem anh nên làm gì bây giờ?”

Hứa Lưu Liễm biết hấn vì suy nghĩ an toàn cho cô,trong lòng cảm động đồng thời cũng thỏa hiệp,

“Em chỉ xin đi lần này,sau đó lại chờ đến thời điểm gần làm xong đi xem một lần nữa, có được không?”

Lục Chu Việt ngoại trừ đồng ý còn có thể thế nào? Thật ra thì giữa nam nữ chung đụng chính là như vậy,không nhất định người nào chiếm thượng phong người nào mới được,chỉ cần tôn trọng lẫn nhau thấu hiểu lẫn nhau,nhấn nhịn lẫn nhau là đủ.

Hứa Lưu Liễm cùng Phuong Đông Thần đến công trường,người chịu trách nhiệm xây dựng phái ra chuyên gia cùng bọn họ đi xem xét,công trường có rất nhiều cái hố khác nhau,đồ tạp nhăm cũng rất nhiều,nhiều lần bọn họ thiếu chút nữa ngã xuống,may có Phuong Đông Thần đỡ cô,cô nói cảm ơn nhưng hấn lại nhìn sang hướng khác.

Đến khi xem xét hai bên trái phải tòa kiến trúc,Hứa Lưu Liễm cùng Phuong Đông Thần đồng thời phát hiện một vấn đề,đó chính là lúc bọn họ thiết kế dùng bốn cây cột để chống đỡ cả tòa kiến trúc,hiện tại bọn họ nhìn qua chỉ thấy ba cây,không cần nghĩ cũng biết bọn họ nhất định ăn xén nguyên vật liệu có ý giảm bớt một cây.

Bọn họ dĩ nhiên không thể cho phép chuyện này xảy ra,kiến trúc là một việc nghiêm túc và phức tạp,có đôi khi một đinh một ốc cũng có thể ảnh hưởng chất lượng cả tòa nhà,huống chi bây giờ thiếu một cây cột chống,Phuong Đông Thần lập tức tìm bọn họ lý luận,người chịu trách nhiệm xây dựng không nghĩ tới hai người ngay này ngay cả chỗ ấy cũng chú ý tới,nhất thời bề mặt tìm một đốc công trung niên đi tới ứng phó bọn họ.

Người đàn ông trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng thô,vừa nhìn là biết bọn còn đồ nhà giàu mới nổi,ngậm điếu thuốc ngênh ngang đi tới,khi nhìn đến Hứa Lưu Liễm trong mắt người ông kia nhất thời xẹt qua một tia sáng quỷ dị, Phuong Đông Thần theo bản năng đưa tay kéo cô ra phía sau, Hứa Lưu Liễm cũng cảm thấy buồn bực,cô không nhận ra người này,tại sao có cảm giác ớn lạnh.

Người đàn ông cũng là rất nhanh thu hồi ánh mắt của mình,đi vào nhìn thoáng qua rồi trở lại vở vai Phuong Đông Thần nói,

“Cậu trai,theo kinh nghiệm nhiều năm xây dựng của ta thấy ba cây cột đã đủ chống tòa nhà này,các người cứ yên tâm!”

Hấn nói xong còn mập mờ gợn tay lên ở miệng Phuong Đông Thần bóp một cái,cho dù Phuong Đông Thần tính tình tốt hơn nữa,vừa nhìn thấy chút ít thô tục trong mắt hấn nhất thời hiểu chuyện gì,tức giận đẩy bàn tay bẩn thỉu của hấn ra.

Hứa Lưu Liễm bị khói hấn làm sặc ho khan không dứt,nhưng vẫn hữu lễ kiên trì quan điểm của mình,

“Vị anh hai này,nói cũng không thể nói vậy, kinh nghiệm ngài phong phú chúng ta theo lý nên tôn trọng ngài,nhưng chúng tôi làm nhà thiết kế,ở phương diện này so với ngài nhất định chuyên nghiệp hơn một chút,huống chi đây không phải là một tòa nhà bình thường,đây là nơi thành phố N sẽ xử lý công việc, chẳng lẽ các người muốn xây qua loa một tòa nhà sao?”

Người đàn ông kia vừa nghe liền tức giận,hùng hùng hổ hổ định đưa tay đẩy ra Hứa Lưu Liễm Phuong Đông Thần sắc mặt lập tức u ám đi đến gần hấn,về mặt nghiêm túc nói.

“Nói vậy ông nên biết,đây là hạng mục Thân Viễn khai phá? Chúng ta lấy thân phận nhà thiết kế Thân Viễn ra lệnh các người phải hủy việc xây dựng và

ngang, nếu không đừng trách chúng tôi báo cáo thẳng với Lục tổng!”

Người đàn ông kia lấy xuống điều thuốc trong miệng hung hăng quăng trên mặt đất chỉ vào Phương Đông Thần mắng,

“Tiểu tử,tôi cảnh cáo cậu đừng bới móc,cẩn thận tôi giết chết cậu! Ông đây hiện tại không chỉ ăn cơm ở Thiên Viễn,ông đây còn có khách hàng lớn hơn,bộ sợ các người sao !”

Người đàn ông vừa thu hồi hỏa khí vừa khôn có ý tốt nhìn Phương Đông Thần,

“Bất quá,nếu cậu chịu theo ông đây,ông đây sẽ yêu thương cậu thật nhiều, ha ha!”

Phương Đông Thần giận đến một gương mặt nhỏ nhả hiện lên nét giận giữ,thậm chí còn muốn động thủ đánh người đàn ông kia một trận nhưng bị Hứa Lưu Liễm ngăn cản,đây là địa bàn của người đàn ông kia,nếu động thủ với bọn họ lỡ là nhất định thuộc về bọn họ. Vừa lúc điện thoại của người đàn ông kia vang lên,người đó nhìn thoáng qua nhất thời mặt mày hờ hờ đi sang một bên nghe điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Xả thân cứu giúp

Hứa Lưu Liễm tức giận trách cứ với người chịu trách nhiệm xây dựng,

“Các người tại sao đem công trình này giao cho tên lưu manh kia!”

Người nọ vô cùng bất đắc dĩ nói,

“Hứa tiểu thư,cô có điều không biết,nếu nói Cường long gây khó khăn dồn ép thì người nọ rất nổi danh ở thành phố N,đổi tên thành Vàng đầu to,cơ hồ mỗi công trình hắn đều trộn một ít,chuyện này Lục tổng cũng biết chẳng qua trước kia hắn chưa gặp phải chuyện lớn,không hiểu sao lần này dám kiêu ngạo ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu như vậy?”

Vàng đầu to đang nói chuyện điện thoại,còn quay đầu lại nhìn thoáng qua Hứa Lưu Liễm và Phương Đông Thần bên này,sau đó cúi đầu khom lưng cực lực đề nén giọng nói trả lời điện thoại ,

“Ai ư,Ôn tiểu thư,chuyện cô nói với tôi tôi đây đang muốn đi làm,cô gái kia đã tự mình đưa tới cửa,còn đưa theo một tên tiểu tử mặt trắng giám sát công trường !”

Người bên kia điện thoại quả nhiên không biết nói cái làm hắn khinh thường cười to,

“Ôn tiểu thư,cô cứ yên tâm đi,cô bé kia tôi một chút ý kiến cũng không có,vừa lúc đám thù hạ của tôi đã lâu không có dụng phụ nữ,bảo đảm sẽ làm sạch sẽ cho cô, nhưng tên tiểu tử mặt trắng kia,tôi muốn giữ lại bên mình hưởng dụng no nê một bữa”

Hứa Lưu Liễm thấy chủ thầu nói điện thoại hồi lâu cũng không nói gì,nhất thời cũng không còn tính nhẫn nại liền nhìn phương đông Thần nói,

“Em xem ra chúng ta hôm nay không thể bàn bạc chuyện gì,không bằng chúng ta đi về trước,thương lượng với các ngành liên quan xem phải làm gì?”

Phương Đông Thần cau mày suy nghĩ một chút,cảm thấy cô nói cũng đúng,cái tên nhà thầu căn bản là Dã Man Nhân không nói đạo lý,nhất là ánh mắt thô tục kia, làm cho hắn buồn nôn muốn chết,cho nên hai người nói rõ với người phụ trách sau liền xoay người đi tới cửa lớn ra khỏi công trường.

Cái tên nhà thầu kia nói chuyện điện thoại xong vừa quay đầu lại thấy hai người đi ra ngoài, nhất thời nôn nóng,lên tiếng nói với Phương Ngôn một câu gì đó, chỉ thấy tên công nhân đang thi công lập tức đứng dậy đuổi theo bọn họ,Hứa Lưu Liễm cùng Phương Đông Thần quay đầu nhìn lại thấy tình hình ấy trong lòng biết không ổn,vội vàng ra sức chạy ra phía ngoài.

Mất thấy hai người chạy ra ngoài cửa công trường,tên nhà thầu ngẩng đầu nhìn trời cao,cầm lấy điện thoại di động gọi điện,sau đó đứng ở nơi đó ôm cánh tay cười lạnh hắc hắc nhìn hai người hoảng hốt chạy đi.

Hứa Lưu Liễm chạy theo phía sau Phương Đông Thần thở hổn hển chạy trước,mới vừa thấy cửa lớn công trường nhưng đột nhiên cảm giác được đỉnh đầu có đồ gì rơi xuống,cô vừa ngẩng đầu thì thấy một cái thùng lớn dường như đựng nước thẳng tắp từ không trung rơi xuống đỉnh đầu cô, cô bị dọa đến sợ hãi mặt tái mét đứng im tại chỗ, một bước cũng nhúc nhích không được.

Chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng thét chói tai,

“Lưu Liễm,mau tránh ra!”

Cô chỉ cảm thấy trước mắt có cái gì thoáng một cái đã qua, người bị một động lực đẩy sang một bên ngã nhào trên đất, cánh tay cô đập trúng tảng đá, đau đớn truyền đến làm cô hoàn hồn, thấy Phương Đông Thần đã ngã xuống trong vùng máu, cái thùng lớn vừa lúc đập vào sau lưng hắn nhích tới gần xương bả vai bên trái.

Cô giống như điên hét lên một tiếng bỏ qua hô tên của hắn,

“Đông Thần ——!”

Phương Đông Thần chẳng qua yếu ớt ngẩng lên nhìn cô, sau đó nhắm lại mắt ngắt đi. Nước mắt của cô không bị khống chế rơi xuống, ngã ngồi ở bên cạnh hắn cả người toàn là máu, lớn tiếng hô,

“Đông Thần ——!”

Còn tên nhà thầu cùng đám công nhân đuổi theo bọn họ, vừa nhìn thấy nhất thời cũng sợ choáng váng, nhưng ngay sau đó lập tức hoảng hốt tán loạn chạy trốn tứ phía, may người phụ trách công trình coi như có chút lý trí, vội vàng gọi điện thoại gọi xe cứu thương.

Khi tên chủ thầu đến đã thấy xe cứu thương đưa Phương Đông Thần cùng Hứa Lư Liễm gào thét lên xe chạy đi, người từ trước đến giờ không sợ trời không sợ đất bây giờ gương mặt một mảnh xám tro, hắn thật không nghĩ tới gây nên án mạng, hắn vốn chỉ muốn người trên kia dùng cái thùng ngăn cản bọn họ chạy trốn, sau đó bắt lấy hai người bọn họ.

Theo lời cô gái Ôn thần bí căn dặn, bắt được tiểu nha đầu kia thì tìm mấy người đàn ông đến làm cùng cô ấy sau đó chụp hình, còn người đàn ông kia để hắn giam lại tha hồ hưởng dụng có ai nghĩ đến xảy ra chuyện này. . . . .

Hắn ảo não đập một cái lên tay lái, sau đó bấm điện thoại gọi cho Ôn tiểu thư, áp a áp ứng kể lại chuyện vừa xảy ra, nghe xong cô gái kia cũng sợ hãi, giọng giận giữ mắng hắn một câu,

“Phế vật!”

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán,

“Ôn tiểu thư, tôi biết lần này tôi làm thất bại, nhưng xin cô nhất định phải cứu tôi, nếu tên tiểu tử mặt trắng thật chết thì cảnh sát sẽ không tha cho tôi, mà dù hắn không có chết, tôi cũng khó sống!”

“Người lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi thành phố N, đi càng xa càng tốt, tôi sẽ phái người gửi tiền cho anh!”

Cô gái kia hít một hơi thật sâu sau khi khôi phục lý trí ra lệnh cho hắn, nếu cô thật không ra tay cứu hắn, hắn bị bắt nhất định sẽ khai ra cô.

*

Trong bệnh viện, Hứa Lư Liễm vẻ mặt hoảng hốt sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu, lớn như vậy cô còn chưa từng thấy qua cảnh đầm máu, bị kinh sợ cả người không ngừng run rẩy, không tiếng động khóc nức nở. Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy? Cô một lần lại một lần tự hỏi mình.

Một đám người trong Thân Viễn cùng Lục Chu Việt sau khi biết được tin tức liền đi đến bệnh viện, đám người tầng cao nhất ngồi trên xe Lục Chu Việt không có bị tin Phương Đông Thần bị thương hù dọa, mà bị tốc độ xe một đường bão táp của hắn dọa tái mặt, sức chống cự chèn lệch vừa xuống xe đã chạy như điên vào bệnh viện.

Bọn họ không hiểu, không phải chỉ là công nhân viên bị thương sao? Hắn có cần thiết hoảng hốt như vậy không? Theo như địa vị của hắn có sóng to gió lớn gì chưa trải qua, tại sao thất không thể nhá? Bọn họ cảm giác bản thân ngồi không phải xe, mà là tốc độ ánh sáng !

Sau đó khi hắn xuống xe ,ngay cả xe cũng không khóa hai ba bước vọt tới phòng cấp cứu, bên ngoài hành lang một tay kéo người sắc mặt tái nhợt khuôn mặt đầy nước mắt Thư ký Hứa ôm chặt vào trong ngực khuôn mặt yêu thương, bọn họ mới hiểu được, hắn tại sao không kiểm soát được. Thì ra trước đó không lâu hắn để cho bộ phận PR công khai đã có người yêu, người đó lại chính là Hứa thư ký.

Hắn ôm thân thể cô run rẩy không thôi, ôm như một món bảo bối trân quý, một lần lại một lần nhỏ giọng trấn an cô,

“Lư Liễm, đừng sợ! Đừng sợ! Có anh ở đây!”

Bọn họ từng thấy khuôn mặt lạnh lùng, sắc bén, nghiêm túc, thật tình, tức giận, nhưng chưa từng thấy qua một khuôn mặt yêu thương nhu tình vạn chủng vậy nha. Mấy nữ bộ phận PR từ trước đến giờ len lén quay đầu lau nước khóe mắt, sau đó chua chát nói,

“Nếu có một người đàn ông có thể thật lòng yêu tôi, tôi sẽ lập tức gả cho hắn!” Quả thật Phương Đông Thần liều mình cứu cô làm cho người ta động lòng, nhưng ai có thể phủ nhận giờ này khắc này Lục tổng bọn họ lộ ra chân tình, tuyệt không thua kém Phương Đông Thần?

Mà Hứa thư ký bị hắn ôm vào trong ngực lại thoáng cái lên tiếng khóc rống ,cô ôm sống lưng rộng rãi của hắn khóc đến khàn cả giọng,

“Chu Việt, Phương Đông Thần có chuyện gì hay không? Nếu như, nếu như hắn thật sự gặp chuyện không may, em ——”

Cô không dám tưởng tượng nếu Phương Đông Thần gặp phải chuyện gì,nhất là cha mẹ hẳn phải làm sao nha? Dựa theo tuổi của hắn,gia đình phần lớn là con một, với lại đời người khổ nhất là chuyện kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. . . . .

“Sẽ không ! Hắn sẽ không có việc gì !”

Lời của cô còn chưa nói xong,đã bị hắn cường ngạnh cắt đứt,

“Chừa cho hắn là bác sĩ đứng đầu trong bệnh viện Đường Dục Hàn ,anh sẽ không để cho hắn có chuyện gì !”

Hắn dùng lực ôm chặt cô,dùng mình lồng ngực vững chắc để cô an tâm,hắn biết cô lo lắng cái gì,cho nên khi hắn nhận được tin tức đầu tiên là gọi điện thoại báo cho Đường Dục Hàn,bảo hắn an bài bác sĩ giỏi nhất,mà Đường Dục Hàn cũng đã lập tức lên máy bay đi tới thành phố N,để lỡ như thật sự có chuyện gì bất trắc hắn sẽ tự mình ra trận cứu giúp.

Lục Chu Việt quá mức lo lắng còn cô thì quá mức lệ thuộc vào hắn,thể cho nên hai người hoàn toàn không có chú ý tới về mặt người chung quanh đầu tiên ngạc nhiên ngay sau đó lại không thể tin cười cùng lại khôi phục bình tĩnh,đều nói hoạn nạn thấy chân tình có lẽ chính là ở chỗ này.

Khi hắn trấn an Hứa Lưu Liễm bóng ma trong lòng dần dần tản đi,thân thể không ngừng run rẩy rồi cục buông lỏng xuống,nhưng như cũ lo lắng Phương Đông Thần sống hay chết,Lục Chu Việt biết hiện tại bảo cô trở về nghỉ ngơi căn bản không thể nào,nên để cô ngồi ở trên ghế dài,sau đó đi tới hỏi thăm những người phụ trách công trình rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

Người phụ trách chưa hết hoảng sợ,đứt quãng nói với hắn đã xảy ra chuyện gì,sau khi hắn nghe xong gương mặt âm trầm giống như mây đen ập đến giữa ngày hè,hắn nhìn thoáng qua người phụ trách không chút lưu tình nói,

“Hạng mục này bắt đầu từ hôm nay không có bất kỳ quan hệ gì với công ty kia,Thân Viễn sẽ tự lựa chọn ra nhà thầu khác!”

Người nọ nom nớp lo sợ lau mồ hôi ra ngoài,nhưng ngay sau đó Lục Chu Việt gọi một cú điện thoại cho Diêm Hạo Nam và Đường Dục Hàn ,

“Lập tức giúp tôi truy nã một người tên là Vàng đầu to,tôi bắt kẻ các cậu dùng thủ đoạn gì phải bắt được hắn cho tôi!”

Hắn biết Vàng đầu to muốn chạy trốn chắc chắn sẽ không đi đường chính,Diêm Hạo Nam và Đường Dục Hàn đều là giới hắc đạo,thù hạ trải rộng khắp thế giới, mặc cho tên Vàng đầu to có bản lĩnh thông thiên cũng trốn không khỏi mắt hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Không cần mong đợi

Phương Đông Thần vì được cấp cứu kịp thời nên không nguy hiểm đến tánh mạng,nhưng bị thương rất nặng,dù sao một thùng lớn như vậy nện vào người, hơn nữa còn từ trên cao rơi xuống,nên xương bả gãy,nội tạng có chút tổn thương.

Hứa Lưu Liễm nghe hắn thoát khỏi nguy hiểm đầu tiên trước mắt tối sầm ngất đi,Lục Chu Việt đau lòng đỡ lấy cô sau đó căn dặn người bệnh viện an bài cho cô một phòng nghỉ ngơi,hắn nhìn cô vì kinh sợ quá độ mà mặt tái nhợt không còn chút máu,trong mắt xẹt qua một tia đau xót.Đây chỉ là một người ngoài mà cô đã không chịu nổi,nếu có một ngày Liên Tổ rời khỏi cô,thế giới của cô có thể mất hết hay không?

Nhẹ nhàng hôn lên trán cô,trong lòng hắn âm thầm nói với cô,

“Lưu Liễm,sau này mỗi một kiếp nạn trong cuộc đời em,anh sẽ cùng em trải qua!”

Chỉ là giờ phút này nói ra những lời này hẳn lại không nghĩ đến, nếu kiếp nạn lớn nhất trong đời cô chính là hắn,thì hắn nên làm gì đây?

Lục Chu Việt đến phòng bệnh thăm Phương Đông Thần,Phương Đông Thần đã tỉnh lại nhưng sắc mặt tái nhợt yếu ớt nhìn thấy mà giật mình,hắn nhìn thấy người đó tiến vào phản ứng đầu tiên chính là hỏi,

“Cô ấy thế nào?”

“Bị chút kinh sợ,nhưng tôi đã cho người đưa cô ấy đi nghỉ ngơi”

Lục Chu Việt nhìn hắn một lát,cuối cùng nhàn nhạt mở miệng,tư vị người phụ nữ của mình được người đàn ông khác toàn tâm toàn ý yêu thương,thật không dễ chịu chút nào.

“Hôm nay thật cảm ơn cậu!”

Hắn đứng bên cạnh giường bệnh Phương Đông Thần dùng giọng trịnh trọng biểu đạt lòng biết ơn của mình, nhưng một giây sau hắn lại đổi sang tư thái

cường ngành,

“Nhưng cậu đừng tưởng rằng cậu vì cô ấy mà có thể chết,thì tôi sẽ chấp tay đưa cô ấy cho cậu!”

Có một người đàn ông nguyên ý vì người phụ nữ của hắn mất đi tánh mạng,điều này nói rõ người phụ nữ của hắn rất ưu tú, nhưng hắn sẽ không vì người đàn ông khác yêu cô sâu sắc mà buông tha cô.

Phuong Đông Thần tựa tại nơi đó khoe miệng nhếch lên có chút tự giễu,

“Lục tổng,việc này thì ngài yên tâm,bởi vì tôi biết,tình huống hôm nay nếu như đổi lại là ngài,ngài cũng nhất định sẽ xả thân cứu cô ấy!”

Lục Chu Việt tâm trạng khá hơn một chút, Phuong Đông Thần lại tiếp tục nói,

“Huống chi tôi cũng biết,chẳng qua cố chấp cho dù dùng máu thịt trong người cũng không thể chân chính bảo vệ cô ấy,nếu muốn chân chính bảo vệ cô ấy là đem cô ấy để sau lưng nhỏ sạch tận gốc nguy hiểm,mà tôi thì không có năng lực đó!”

Đúng vậy,hắn chỉ là một người gia đình xuất thân bình thường,không có quyền thế lại không có tài phú càng không có thể lực đi bắt người cầm đầu sau vụ này, bởi vì trực giác nói cho hắn biết, chuyện này không hề đơn giản như mặt ngoài,nếu chỉ bởi vì chất lượng kiến trúc mà tranh chấp,cần gì phải bảo người đuổi theo hắn và cô tận cùng không buông?

“Phuong Đông Thần,tôi hi vọng cậu là người tốt!”

Lục Chu Việt nghe hắn nói xong lời mỉm môi trầm mặc hồi lâu,sau đó thật sâu nhìn thoáng qua ánh mắt phức tạp Phuong Đông Thần rồi mới mở miệng,hắn thật không hy vọng Phuong Đông Thần vì yêu sinh hận trở thành người như Trần Thanh Sở.

Đúng vậy,có lẽ Trần Thanh Sở từng thật lòng yêu cô,nhưng hắn vì yêu sinh hận,không ngừng lợi dụng cô thương tổn cô,tình yêu hắn đối với cô đã sớm hoàn toàn thay đổi.

Phuong Đông Thần làm như đoán được mấy phần ý tứ trong lời hắn,nhìn hắn thành khẩn nói,

“Nếu có người muốn thương tổn cô ấy,tôi sẽ là người đầu tiên đứng ở bên cạnh anh cùng sống vai chiến đấu! Nhưng lúc này tôi thật lòng chúc phúc hai người có thể hạnh phúc!”

Tính cách của hắn không phải loại người cực đoan,không chiếm được thì cần phải buông tha,hắn thủy chung hiểu đạo lý này nhưng cũng có đôi khi hắn không muốn tính toán đối mặt,lần này trước quý môn quan đề cho hắn thấy rõ,gia trị tánh mạng tồn tại không chỉ có tình yêu,còn có tình bạn,tình thân, sự nghiệp.

Lục Chu Việt trong lòng rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi,

“Có câu hứa hẹn này của cậu thì tôi yên tâm,cậu hãy dưỡng thương thật tốt,tôi sẽ đi thăm cô ấy một lát!”

“Lục tổng. . . . .”

Phuong Đông Thần từ phía sau lưng gọi lại hắn,hắn quay đầu lại thấy người đó có chút khó mở miệng,

“Có thể phiền ngài đừng cho cha mẹ tôi biết không,tôi không muốn bọn họ quan tâm. . . . .”

Hắn gật đầu,vì Phuong Đông Thần hiểu thuận mà cảm thấy vui mừng,

“Được,bất quá cậu cũng yên tâm,tôi đã gọi bác sĩ giỏi nhất bệnh viện chữa trị cho cậu,bảo đảm đầu mùa xuân trước khi cậu về nhà có thể hoàn toàn khang phục!”

“Cám ơn. . . . .”

Phuong Đông Thần cảm kích nói tiếng cảm ơn,hắn xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Còn chưa đi đến chỗ cô,đã nhận được điện thoại Đường Dục Hàn gọi tới,nói đã tìm được tên Vàng đầu to,hiện tại thủ hạ hắn đang nhanh chóng đưa Vàng đầu to đến bệnh viện,tranh thủ bằng tốc độ nhanh nhất để cho hắn thẩm tra,hắn cúp điện thoại trong mắt đầy lên tia tàn nhẫn bước đến phòng làm việc của Đường Dục Hàn.

Không đầy một tên Vàng đầu to kia đã bị dẫn tới,hắn hoàn toàn không nghĩ tới mình lại bị bắt nhanh như vậy,hơn nữa còn không phải thông qua cảnh sát mà thông qua hắc đạo bí mật,nhưng hắn cũng nhận lúc chuyện chưa xảy ra tìm một nơi nương tựa nổi tiếng thành phố N... một lão đại hắc đạo khác bảo vệ, không nghĩ tới phía sau Lục Chu Việt thậm chí có thể lực mạnh như vậy,dám từ nơi mình nương tựa cướp người đem về.

Những người đó chỉ nói danh hiệu Thailand”Thất.Dục”,mọi người nghe tin đã sợ mất mật,lão đại vốn đồng ý che chở hắn,trực tiếp chưa nói hai lời đã đẩy hắn ra ngoài. Cho nên lúc này hắn nhìn thấy Lục Chu Việt lạnh lùng ngồi đó, hai chân mềm nhũn quỳ xuống cầu xin tha thứ,

“Lục tổng,tôi biết sai rồi,xin ngài đại nhân không nên trách tiểu nhân xin tha tôi một mạng!”

“Hả? Người sai ở đâu?”

Hắn lạnh lùng cười,cả người tản ra lạnh lẽo kinh người,Vàng đầu to đã toát mồ hôi lạnh,trong thanh âm cũng mang theo thê lương,

“Tôi không nên sai người quăng thùng lớn đó xuống ngăn cản đường đi của bọn họ,nhưng tôi thật không có ác ý,tôi cũng không muốn thùng ấy đập vào người. . . . .”

Lục Chu Việt nghe hắn nói như vậy,chi cảm thấy trong lòng giống như bị hung hăng đâm một đao,hắn không dám tưởng tượng nếu như không có Phương Đông Thần,thì cái thùng lớn đã nện vào trên thân thể mảnh mai của cô vậy thì không biết thảm trạng ra sao. Hắn chỉ nghĩ nghĩ đã cảm thấy một cô tức giận xông thẳng lên đầu,lý trí mất hết,hắn bỗng nhiên vỗ cái bàn đứng dậy,đưa tay đoạt lấy súng của những tên áp tải bên cạnh chỉ thẳng tấp vào đầu Vàng đầu to.

Vàng đầu to”Ai ư” một tiếng tự che đầu gục trên mặt đất thân thể run rẩy cầu xin tha thứ,

“Lục tổng,thật ra thì tôi là người vô tội,tôi chỉ vì bị người ta sai nên mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy. . . . .”

“Nói!”

Hắn vừa nói chuyện đạn đã lên cò,Vàng đầu to bị làm cho sợ đến cả người run rẩy dữ dội hơn,một chữ đều nói không ra .

Đường Dục Hàn vào lúc này phong trần mệt mỏi đẩy cửa đi đến,vừa thấy điệu bộ hắn đã vội vàng chạy đến túm lấy súng trong tay hắn,sau đó đem súng ở trong tay vuốt vuốt nhìn Vàng đầu to thoải mái nói,

“Lục lão đại,ngài là người mua bán,muốn giết người cũng đừng làm ô uế tay mình chứ,không bằng để ta cho người tay đầy máu tanh đến ra tay là được!” Vàng đầu to không mang theo một chút do dự liền nói thẳng ra tất cả,

“Đừng giết tôi đừng giết tôi,toàn bộ ta đều nói.Là một cô gái họ Ôn sai tôi làm,cô ấy nói để cô gái tên Hứa Lư Liễm biết điều một chút,tìm đàn ông đến làm cô ấy. . . . .”

Hắn mới nói tới đây đã cảm thấy Lục Chu Việt cả người phát ra lửa giận,hắn rũ mắt xuống không dám nhìn bọn họ, nom nớp lo sợ nói,

“Bắt cô ấy làm cái kia,sau đó chụp cánh khóa thân—— a ——”

Lời của hắn còn chưa nói hết,đã cảm thấy trước mặt một trận gió sắc bén thổi qua,nhưng ngay sau ngực truyền đến một trận đau nhức,hắn che ngực bay ra thật xa, Thì ra Lục Chu Việt nghe nói những ý đồ xấu với Hứa Lư Liễm,giận giữ trực tiếp đá bay ra ngoài.

“Ôn —— Phó —— Doanh ——!”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi từng câu từng chữ đọc tên Ôn Phó Doanh,trong mắt nổi giận đạt đến cực hạn hắn có thể chịu được,lần trước cô hại Lư Liễm bị phong , hắn nói muốn thu tóm điện tử Ôn thị,cô cho rằng hắn đang dục dục cô sao.

Lần lại dám sai người làm thế với Lư Liễm!Nếu như hôm nay không phải cái thùng đó nện vào người,nếu như cô thật bị Vàng đầu to bắt được sau đó bị lăng nhục, nếu như. . . . .

Hắn thật không có dũng khí nghĩ tiếp,cũng không dám nghĩ tiếp,hắn hiện tại rất muốn giết người. Đường Dục Hàn là ai,đó là anh em kết bái của hắn,đương nhiên hiểu ý của hắn,nhìn về đám thủ hạ nhắc nhở thoải mái nói,

“Dẫn tên đó đi,nên làm sao xử lý hắn các người đã biết rồi!”

“Dạ!”

Đám người sau khi lĩnh mệnh liền kéo Vàng đầu to gào khóc thảm thiết đi xuống.

Có lẽ là thanh âm thê lương của Vàng đầu to làm Lục Chu Việt phục hồi lý trí,hắn hoàn hồn đề lại vai Đường Dục Hàn,

“Dục hàn đừng giết hắn,hãy đưa hắn đến cục cảnh sát ! Đừng giết người nữa,cậu không phải đã đồng ý cô ấy sao?”

Đường Dục Hàn về mặt trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt,trong đầu bỗng hiện ra một gương mặt mềm mại vui vẻ,cô nhìn thấy hắn không chút lưu tình giết người ở trước mặt,đau lòng khóc nói với hắn,

“Dục hàn ca ca,anh đừng làm những chuyện nguy hiểm này nữa có được không,ba ba em mặc dù giao hắc đạo lại cho anh,nhưng anh cũng không nhất định phải thừa kế!”

Chương 149: Chấp tử thủ

Nghĩ tới đây hấn đẩy ra bàn tay Lục Chu Việt đặt trên vai hấn,khóe môi nhưong cao hồ hững cười lạnh,

“Đồng ý với cô ấy? Chẳng lẽ anh cho rằng cô ấy trong lòng tôi có phần lượng nặng như vậy? Nặng đến có thể chi phối tư tưởng của tôi?”

Hấn nói xong liền lạnh lùng xoay người đi ra ngoài,Lục Chu Việt nhìn bóng lưng tịch tịch cổ găng dựng thẳng lắc đầu thở dài một cái. Kể từ khi cô bé khả ái rời khỏi hấn,hấn liền biến thành bộ dạng lãnh huyết vô tình thế này.

Đường Dục Hàn vẻ mặt lạnh lùng đi ra ngoài,bất giác nghĩ đến đám thủ hạ chuẩn bị áp giải Vàng đầu to ra bên ngoài xử lý sạch sẽ,mười ngón tay đút trong túi quần mạnh mẽ cuộn tròn,nhưng ngoài mặt vẫn nhàn nhạt căn dặn,

“Đưa hấn đến cục cảnh sát ! Nhớ kỹ phải bảo cảnh sát đại ca chiếu cố hấn tốt một chút”

Những thủ hạ thấy hấn đột nhiên thay đổi chủ ý có chút nghi ngờ nhưng vẫn làm tròn bổn phận thi hành nhiệm vụ hấn giao,đợi sau khi bọn họ đi,hấn trực tiếp lấy tay ra nện một đám lên tường bên cạnh,có chút oán hận tự nói với mình: Đường Dục Hàn,mi đây đang bị thần kinh gì,tại sao một cô gái biến mất trong cuộc sống nhiều năm ảnh hưởng tại sao mi còn canh cánh trong lòng?

Bình phục tâm tình vừa ngẩng đầu đã thấy Lục Chu Việt đứng ở cửa ánh mắt phức tạp nhìn hấn,hấn chặt vật rồi lại lập tức khôi phục dáng vẻ thường ngày,đi đến hỏi Lục Chu Việt,

“Chuyện Ôn Phó Doanh anh định làm thế nào”

Lục Chu Việt kéo lên khóe miệng cười lạnh một tiếng,

“Còn có thể làm gì? Thu mua điện tử Ôn Thành,để cho Ôn gia từ đó biến mất trong giới thương nhân!”

Đường Dục Hàn đỡ trán,

” Ôi . . . . . Lục lão đại,như vậy có phải quá mức không? Tuy nói “SEVEN” chúng ta muốn nuốt trọn điện tử Ôn Thành chỉ là chuyện nhỏ,nhưng tin điện Ôn thành dù sao cũng là xí nghiệp có danh dự uy tín tại Ôn Thành,hơn nữa rất có danh tiếng quan trọng nhất cả nước,phía sau Ôn gia cũng có thể lực chính trị chống đỡ. . . . .”

Mặc dù Ôn Phó Doanh lần này thật sự quá đáng,nhưng tất cả cũng nên biến nguy thành an,dù sao liên quan đến giới chính trị cũng có chút phiền toái.

Thật nhiều người vẫn cho rằng một trong tứ đại gia tộc Mĩ Quốc “SEVEN” thành viên tổng cộng có bảy,thật ra thì chỉ có bốn người bọn họ ,sở dĩ gọi “SEVEN” , là bởi vì hấn thành lập công ty vào lúc ngày 7 tháng 7 ngày mà thôi.

Khi đó bốn người bọn họ quen biết nhau tại Mĩ Quốc,Lục Chu Việt chủ công kiến trúc cùng kinh tế, Trác Thỉnh Phong chủ công quản lý, Đường Dục Hàn chủ công y học,Diêm Hạo Nam rất kỳ quái cái gì cũng học,điên cuồng và khát khao học đủ các thứ.

Bọn họ hỏi hấn nguyên nhân,hấn chỉ nói cái gì có thể làm cho mình trở nên lớn mạnh thì học. Diêm Hạo Nam cùng Đường Dục Hàn cũng có chuyện riêng,còn Lục Chu Việt bởi vì cùng quan hệ phức tạp với Lục Phương Đình mà tâm trạng có chút nặng nề.

Bốn người bọn họ chỉ có Trác Thỉnh Phong hạnh phúc nhất,cha ra tiền cho du học, còn quen một bạn gái dịu dàng,ngày ngày ở chung một chỗ hạnh phúc muốn chết.

Lục Chu Việt nghe lời của Đường Dục Hàn xong trầm mặc lại,hấn biết Đường Dục Hàn nói có đạo lý,nhưng hấn vừa nghĩ tới người đàn bà kia có ý làm tổn thương Lưu Liễm của hấn,hấn đã hận đến mất đi lý trí.

Đường Dục Hàn vỗ vỗ vai hấn,thoải mái nói,

“Cô gái họ Ôn kia không phải ở Ôn Thành sao? Để cho Tiểu Trác Từ giáo huấn cô ấy một chút là được! Tỷ như cái gì ,tai nạn xe cộ,bất cóc . . . . .”

Lục Chu Việt vốn không phải là người nhân từ gì,nghe lời Đường Dục Hàn lập tức gọi điện thoại cho Trác Thỉnh Phong,sau khi dặn dò liền cúp điện thoại ánh mắt âm tàn mở miệng,

“Lần sau cô ta còn dám làm hại Lưu Liễm,tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!”

Bất kể gia thế bối cảnh cô ra sao,bất kể cô có thân phận gì,hấn cũng sẽ không nhân từ nương tay. Hấn Lục Chu Việt đời này chỉ nhân từ với một người phụ nữ, người phụ nữ ấy gọi là Hứa Lưu Liễm.

Khi Hứa Lưu Liễm . . . tỉnh lại hần vừa lúc đi vào phòng bệnh, cô chợt từ trên giường ngồi dậy nhấc lên chân định xuống giường, Lục Chu Việt vội vàng đi qua ngăn cản cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tất cả đều là lo lắng,

“Phương Đông Thần có khỏe không, em muốn đi xem hần một chút!”

Lục Chu Việt nắm chặt bàn tay lạnh băng của cô để nó ấm áp,

“Bác sĩ không phải đã nói sao, không có nguy hiểm tánh mạng nhưng bị thương có chút nặng, cần phải nghỉ dưỡng thật tốt!”

“Là em hại hần, là em hại hần. . . . .”

Cô không ngừng lẩm bẩm tự trách, rũ mắt xuống thấy mười ngón tay của mình và hần siết chặt, nước mắt bỗng nhiên thoáng cái nổi lên,

“Chu Việt, em không dám suy nghĩ nếu như cái thùng kia nện trên người em, nếu như em rời khỏi cõi đời này, rời khỏi mẹ em, rời khỏi anh. . . . .”

Nếu như cô cứ như vậy rời đi, cô cảm thấy tiếc nuối, bởi vì cô còn chưa yêu thương những người yêu mình, còn chưa báo đáp cho Liên Tổ những năm gần nuôi dưỡng mình, còn chưa hồi đáp tình yêu sâu nặng của hần với cô.

Lục Chu Việt nghe cô đem hần và Liên Tô đặt cùng vị trí, trong lòng vui sướng đồng thời cũng vô cùng đau khổ, bởi vì nếu như không phải hần, Ôn Phó Doanh cũng không có ý nghĩ độc ác với cô.

Hần gơ tay lên lau nước mắt trên mặt cô đau lòng hỏi cô,

“Lưu Liễm, nếu như, nếu như sau này ở cùng với anh, những sợ hãi đó tiếp tục xuất hiện, vậy em . . . . . Có thể hỏi hần. . . . . giao trái tim cho anh không?”

Lần đầu tiên trong đời, sau khi đột nhiên xuất hiện biến cố, hần bắt đầu hoài nghi mình ban đầu cường hần kéo cô vào cuộc sống của mình, rốt cuộc là đúng hay sai? Hần ở địa vị cao bị vây trong hoàn cảnh phức tạp, còn cô là người đơn giản bình thường không có bất kỳ tâm tư hại người khác. . . . .

“Chu Việt không phải anh vẫn bảo vệ em sao?”

Hứa Lưu Liễm chỉ nhìn hần nhẹ nhàng hỏi một câu, sau đó ngược lại cầm tay hần.

Sinh mệnh luôn thay đổi, chúng ta không thể hy vọng xa vời nó luôn thuận buồm xuôi gió, nếu đã lựa chọn lẫn nhau, thì phải kiên định nắm tay đối phương cùng nhau đối mặt tất cả.

Tín nhiệm cùng lệ thuộc vào hần khiến Lục Chu Việt cảm động, hần nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên chân tình nói,

“Lưu Liễm, nếu không anh đưa em ẩn cư núi rừng, dù sao anh hiện tại số tiền kiếm tiền đủ để chúng ta sống mấy kiếp!”

Hần rất yêu cô mới không thể chịu đựng cô chịu chút thương tổn, mới có vọng động vì cô bỏ hết tất cả?

Hứa Lưu Liễm ngây ngốc nhưng ngay sau gạt giữ máng hần,

“Anh là đàn ông tốt, tại sao có thể có ý nghĩ tiêu cực như thế?”

Chẳng qua mặc dù miệng đang gạt giữ máng hần, nhưng trong lòng đau xót cảm động, sự nghiệp hôm nay của hần giống như mặt trời giữa trưa, có tài phú hiển hách, công ty không lỗ, vinh quang, lại nói muốn bỏ đi tất cả đưa cô ẩn cư núi rừng! Lòng cô dù cứng rắn thế nào cũng thấy cảm động.

Bất quá nhớ tới Phương Đông Thần còn đang nằm trong phòng bệnh, cô nhìn hần áp a áp ứng mở miệng,

“Chu Việt, anh xem Phương Đông Thần ở thành phố N này không có ai là người thân, hần lại bị thương nghiêm trọng như thế, hơn nữa còn vì cứu em mà bị thương, em muốn, em muốn. . . . .”

“Em muốn ở lại chăm sóc hần sao?”

Không đợi cô nói xong hần đã biết ý đồ của cô, cô vội vàng gạt đầu, hần có chút bất đắc dĩ cười,

“Sợ rằng còn chưa tới cơ hội phiên em phát huy lòng tốt của mình !”

Phương Đông Thần vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, hần đã nghe quản lý thiết kế nói, cô bé gái bộ thiết kế đã xin phép đến chăm sóc hần, cô muốn đi chăm sóc người ta sợ rằng còn phải xếp hàng.

Hứa Lưu Liễm không hiểu được hỏi hần,

“Có ý gì?”

Cái gì gọi là còn chưa tới phiên cô?

Hắn không giải thích, đứng dậy đỡ cô xuống giường đưa cô đến phòng bệnh Phương Đông Thần, trong lòng cô vốn còn áy náy đi đến, lại phát hiện trong phòng bệnh Phương Đông Thần có một cô gái tới lui làm việc, giúp hắn rót nước rồi giúp hắn gạt hoa quả, sau đó còn quan tâm hỏi hắn còn chỗ nào không thoải mái.

Trong mắt cô gái kia như dòng nước chảy ngoài ý muốn nhìn thấy tình cảm bên trong, cho nên Hứa Luru Liễm thoáng cái lúng túng không có đi vào, cô biết cô bé đó, lần đó đồng nghiệp bộ thiết kế cùng nhau ăn cơm cô bé đó cũng có đi, hình như tên là Tiểu Diễm.

Cô gái kia vừa ngẩng đầu thấy được cô đứng ở cửa còn có Lục Chu Việt, khóe miệng cong lên cười ngọt ngào đi lễ phép chào hỏi bọn họ.

“Lục tổng thư ký Hứa, các người đã tới, tôi vừa lúc phải ra ngoài mua đồ, các người mau vào đi!”

Tiểu Diễm nói xong cúi đầu chạy ra ngoài, Hứa Luru Liễm không khỏi cảm thán cô gái này thật thông minh, rất biết tìm lối thoát cho mọi người, Lục Chu Việt không đi vào cùng cô, mà nói với cô phải về công ty xử lý chút việc. Hắn cũng biết trường hợp này hắn ở đây thật không tiện, nếu cô lựa chọn để hắn thổ lộ tình cảm thì hắn cũng như vậy lựa chọn tin tưởng cô.

Hứa Luru Liễm đi vào ngồi xuống trước mặt Phương Đông Thần, không đợi cô nói gì Phương Đông Thần đã mở miệng cắt đứt lời cô,

“Luru Liễm, em không cần nói cảm ơn anh!”

Hắn nói như vậy Hứa Luru Liễm bỗng nhiên cũng không biết mình nên nói gì, bởi vì cô định mở miệng nói cảm ơn, Phương Đông Thần nhìn cô, chậm rãi và rõ ràng nói từng câu từng chữ,

“Bởi vì anh thích em, còn thích đến sáu năm!”

Rốt cục có dũng khí nói ra tình cảm của hắn với cô, cũng đến nói lời tạm biệt với cô. Đúng vậy, từ nay về sau hắn không bao giờ ... hy vọng xa vời có thể ở chung với cô, hắn chỉ chúc phúc cô gặp được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Phiền muộn của cô

Hứa Luru Liễm bị những lời của hắn làm kinh ngạc giờ tay lên bịt miệng, sau đó khuôn mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm hắn, hắn nói gì? Hắn thích cô? Còn thích đến sáu năm?

Cô luôn luôn hoài nghi, hắn tại sao vào tình trạng nguy cấp vẫn có thể xả thân cứu cô, bởi vì theo cô cảm thấy cô và hắn chỉ mới quen nhau mấy ngày, hắn không nên làm như vậy.

Nhưng mà tại sao? Cô rốt cuộc không biết mình có chỗ nào đáng giá để hắn yêu mến theo đuổi, còn làm cho hắn có tình cảm sâu như vậy.

Nhưng mà Luru Liễm, đây chính là tình yêu. Nếu như cô có thể giải thích tại sao thích một người, như vậy đó không phải là tình yêu, tình yêu chân chính không có nguyên nhân, cô yêu một người, hoặc người khác yêu cô đều không biết tại sao.

Phương Đông Thần nhìn dáng vẻ cô bị dọa không nhẹ, có chút tự giễu quay đầu nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài cửa sổ, giống như nói cho mình nghe, hoặc nói cho cô nghe,

“Từ lớp mười bắt đầu thích cô, nhưng bởi vì em quen với Trần Thanh Sở nên anh lựa chọn giấu đi tình cảm của mình, sau khi kết thúc thi tốt nghiệp trung học anh trăm phương ngàn kế hỏi thăm biết được em đến thành phố N, anh tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy em, bởi vì anh nghĩ em vào học viện kiến trúc . . . . .”

Phương Đông Thần nói tới đây rốt cuộc quay đầu lại nhìn cô, trong mắt rõ ràng rất đau đớn, Hứa Luru Liễm thì kinh ngạc đến một câu cũng nói không ra, Phương Đông Thần nói tiếp,

“Không nghĩ tới lại có thể gặp em ở Thân Viễn, anh cho rằng đây là trời cao chiếu cố đối với tình yêu say đắm nhiều năm của anh, nhưng em lại ở chung với người đó”

Rốt cuộc đem tình cảm giấu sâu trong nhiều năm qua tất cả nói cho cô nghe, Phương Đông Thần cũng giống như vứt đi một tảng đá lớn, hắn hít một hơi thật sâu, sau đó thay thành nụ cười,

“Luru Liễm, anh nói những lời này cho em nghe, không phải muốn trong lòng em có áp lực gì, mà chỉ muốn để cho tâm đắc của anh được giải thoát mà thôi”

Hứa Luru Liễm rót cục có thể hoàn hồn,cô nhẹ nhàng rũ mắt xuống bình phục tâm trạng lo sợ của mình,sau đó đưa mắt nhìn hấn trịnh trọng mở miệng,

“Đồng Thần,mặc dù anh nói không cần em cảm ơn anh,nhưng em vẫn muốn! Cảm ơn anh đã yêu em những năm qua, cảm ơn anh hôm nay xả thân cứu em,tình cảm của anh em mấy kiếp cũng thể báo đáp anh. . . . .”

Theo lời của cô bật ra,trong phòng bệnh lớn nhất thời lâm một mảnh yên tĩnh,hai người bỗng nhiên thoáng cái không nói gì,đang lúc trong không khí có chút lúng túng ,bên ngoài vang lên một thanh âm thanh thúy,

“Tôi đã trở về!”

Chỉ thấy tiểu Diễm xách bao lớn bao nhỏ vui vẻ chạy vào,trên hai má Diễm Diễm có lúm đồng tiền thật giống với tên cô,Hứa Luru Liễm vừa thấy cô tới liền vội vàng đứng dậy nhìn Phuong Đông Thần nói,

“Đồng Thần,anh hãy dưỡng thương thật tốt,em hôm nào sẽ trở lại thăm anh!”

Phuong Đông Thần không nói gì,hắn cũng biết nói nữa hai người sẽ càng lúng túng,cho nên sau khi Hứa Luru Liễm rời đi,tiểu Diễm ngồi xuống bên giường hấn lấy ra quả cam mình mới mua vậy vậy cười nói với hấn,

“Như thế nào? Rất thích phải không? Em biết anh thích cam nhất!”

Phuong Đông Thần nhìn cô thần thái phi dương nụ cười rạng rỡ cùng hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện,trong lòng dâng lên một loại cảm động,hắn không phải nhìn không ra tâm ý của Tiểu Diễm đối với hấn,chẳng qua hấn không thể đáp lại cô,tại vì trong lòng hấn yêu sâu đậm cô gái kia .

Cho nên hấn nhân nhạet bảo cô ngừng lại,

“Tiểu Diễm!”

“Mới vừa rồi tôi nói chuyện với Hứa thư ký cô ở bên ngoài nghe thấy phải không?”

Thật ra thì cô đã sớm trở lại,nhưng bởi vì không muốn cắt đứt lời hấn cho nên chờ ở ngoài cửa, tiểu Diễm nghe hấn nói như vậy nhất thời thu hồi nụ cười cúi mắt xuống không nói lời nào,cô dường như biết biết kế tiếp hấn sẽ nói chuyện gì.

“Tôi khổ sở yêu cô ấy nhiều năm,cho nên. . . . . tôi có thể. . . . . sẽ không thể yêu cô,cô còn trẻ,không nên đem thời gian lãng phí ở trên người tôi. . . . .”

Phuong Đông Thần cố gắng tìm từ ngữ thích hợp nói rõ lòng mình.

Từ trước đến giờ tiểu Diễm hi hi ha ha trầm mặc hồi lâu sau bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hấn,trong mắt tất cả đều là cố chấp,cô từng câu từng chữ hỏi ngược lại hấn,

“Phuong Đông Thần,lúc trước anh quyết định yêu cô ấy,vậy anh có suy nghĩ qua cô ấy có thể yêu anh không? Anh có nguyên nhân vì cô ấy có thể sẽ không yêu em,thì em sẽ lựa chọn buông tha sao?”

Hấn thoáng cái bị cô hỏi á khẩu không trả lời được, tiểu Diễm kiên định thuyết,

“Anh không có! Anh đau khổ yêu cô ấy nhiều năm như vậy,cho nên em cũng như vậy sẽ không buông tha!”

Sau khi cô nói xong liền cúi đầu bắt đầu dùng sức lột quả cam,Phuong Đông Thần phát giác cô đau khổ,nhưng cũng không biết nên nói gì chỉ đành trầm mặc. Nhưng không đầy một lát,cô lại bắt đầu liếc lông mày về phía hấn bắt đầu nói chuyện đùa ,trong mắt trên mặt nhìn không ra bất kỳ tia khổ sở.

*

Hứa Luru Liễm sau khi rời bệnh viện cũng không còn tâm trạng trở về Thân Viễn,nên gọi điện thoại cho Lục Chu Việt nói cho hấn biết cô đã trở về biệt thự Lan Đình,trong điện thoại giọng của hấn có chút lo lắng,

“Em hôm nay kinh hoảng không nhỏ,trở về nghỉ ngơi thật tốt một chút đi!”

Cô hôm nay quả thật kinh hoảng không nhỏ,hết chuyện ở công trường rồi đến chuyện của Phuong Đông Thần.

Sau khi trở về cô liền lên mạng chat với Hạ Vi Lương nói chuyện Phuong Đông Thần ,Hạ Vi Lương liên tục kinh hô,

“Khen cho một người đàn ông thâm tình!”

“Tại sao tại sao? Tại sao người thích cậu đều là đàn ông thâm tình,thậm chí có thể chết vì cậu,hu hu, ghen tỵ với hâm mộ cộng thêm hận a!”

Cô phát một vẻ mặt chảy mồ hôi cho Hạ Vi Lương,

“Bản thân tớ hy vọng bọn họ không nên có tình cảm sâu sắc ,như vậy tớ thiếu tình cảm của bọn họ sẽ ít một chút!”

Hạ Vi Lương phát cái vẻ mặt xem thường cho cô sau đó chuyển đổi đề tài,

“Không nói những thứ này,hiện tại cậu và lão Lục thế nào rồi?”

“Chỉ như vậy thôi!”

Cô có chút thẹn thùng,lúng túng nói với Hạ Vi Lương chuyện cô đã đón nhận hẳn,

“Ồ đúng rồi,Vi Lương này,tớ đã quyết định năm sau cùng hẳn trở về Ôn Thành rồi,tớ muốn ở bên cạnh chăm sóc mẹ.Gần đâytrải qua rất nhiều chuyện,tớ đột nhiên cảm giác được sống chết bất quá chỉ trong nháy mắt,nên phải thừa dịp còn sống yêu thương quý trọng người bên cạnh,xem mỗi một ngày như ngày cuối cùng,chứ không để sau khi mất đi người mình yêu thương mới hiểu thế nào quý trọng!”

“Nói như vậy. . . . . là cậu đã tiếp nhận lão Lục rồi?”

Hạ Vi Lương cười như tên trộm,tay cô đặt lên bàn phím gõ hồi lâu,cuối cùng chỉ trả lời Hạ Vi Lương một chữ,

“Ừ!”

Cô có cảm giác thiên ngôn vạn ngữ đều nói không hết.

“Luu Liễm,thật ra thì tớ cũng vậy muốn trở về, nhưng mà. . . . . Ai ya!”

Từ trước đến giờ tùy tiện câu thả Hạ Vi Lương bỗng nhiên thờ dài một hơi hiếm có,cô lập tức hỏi ngược lại,

“Tại sao? Cậu không phải nói muốn ở cùng bạn trai sao?”

“Tớ đúng là muốn ở chung với hẳn, nhưng . . . . . người nhà hẳn tựa hồ không thích tớ!”

Hạ Vi Lương rất buồn bực, Hứa Luu Liễm thì không hiểu,

“Tại sao không thích cậu? Cậu không phải nói bạn trai cậu gia thế cũng bình thường sao? Vậy tại sao còn không thích cậu?”

Theo Hứa Luu Liễm nhìn thấy,Hạ Vi Lương là cô gái không phải luôn làm cho người ta vui ?Cô nhiệt tình,thiện lương, sáng sủa, hoạt bát, hơn nữa còn là tài nữ. Mặc dù cô ngày thường là tiểu thuyết gia sắc tình, nhưng cô là người có học vấn .

Haiz ya cũng bởi vì gia thế hẳn bình thường,cho nên nhà bọn họ mới hy vọng hẳn có thể tìm được cô gái có bối cảnh,hơn nữa bọn họ còn nói tớ không có việc gì làm,con của bọn họ tương lai muốn thi nhân viên công vụ,dựa vào tiền nhuận bút của cô so với tiền lương của con trai họ thật không bằng không bằng!”

Hạ Vi Lương nghĩ tới mình mấy ngày hôm trước đến nhà Thịnh Thụy sắc mặt của bọn họ làm cô buồn bực muốn giết người.

Hứa Luu Liễm rất tức giận,nhưng vẫn tỉnh táo giúp Hạ Vi Lương phân tích,

“Vậy. . . . . Thịnh Thụy nói như thế nào?”

“Hắn đương nhiên nói giúp tớ,nhưng thế thì thế nào? Nhìn thấy sắc mặt người nhà bọn họ, hẳn làm sao có thể nói!”

Hạ Vi Lương càng nói càng tức,Hứa Luu Liễm không thể làm gì khác hơn là vội vàng trấn an cô,

“Tớ cảm thấy chuyện này cậu cần phải suy nghĩ kỹ,dù sao sắp đến ngày lễ nghỉ đông,không bằng thừa cơ hội này các người tách ra một thời gian ngắn để tỉnh táo suy nghĩ!”

“Chỉ có thể như vậy,tớ đây đang thu dọn đồ đạc mấy ngày nữa trở về Ôn Thành,sau này cậu trở về đừng quên tớ Hum!”

Hạ Vi Lương phát một hình ôm chầm sau đó ả n núp.

Kể từ khi xảy ra chuyện công trường,trước tiên bỏ cũ thay mới thay đổi tất cả người chịu trách nhiệm và đơn vị thi công,toàn bộ một lần nữa bắt đầu làm việc, bất kỳ một đơn bị hợp tác cùng bọn họ đều có Lục Chu Việt tự mình quan sát.

Mà sau chuyện kia quan hệ giữa hẳn và Hứa Luu Liễm hoàn toàn bị người trong công ty biết,bọn họ chỉ không biết bọn họ đã kết hôn,nhưng biết bọn họ đã ở cùng nhau.

Cho nên trong lúc nhất thời trong công ty chuyện trước đó của hẳn và Hứa Luu Liễm điên cuồng dấy lên,điều này làm cho Hứa Luu Liễm rất buồn rầu,bởi vì dĩ tới chỗ nào cũng có người chõ mỏ,có thiện ý đương nhiên cũng có ác ý .

Ngày nào đó buổi tối cô tựa đầu giường nhìn điện thoại di động ở trong lòng ngực cường tráng ả n núp buồn rầu kháng nghị ,

“Chu Việt,em cảm thấy. . . . . theo quan hệ của chúng ta,làm việc chung một chỗ có chút không thích hợp!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Yêu hay không yêu anh

Lục Chu Việt dĩ nhiên biết cô nói đến chuyện gì,những ngày qua có chút tin đồn hần đã nghe,hần cũng biết những lời khó nghe làm cô tổn thương,ban đầu hần dùng đủ mọi cách để cô vào Thân Viễn,không phải vì muốn cô chịu những loại ủy khuất này.

Hần chỉ nghĩ để cô ở bên cạnh hần sẽ có nhiều cơ hội thi triển tài hoa của mình,lại không nghĩ tới sau đó chuyện phát sinh thế này,đẩy quan hệ của hai người nói ra ngoài ánh sáng.

Để cô không thua kém người khác chỉ vì tấm bằng học viện chuyên nghiệp thiết kế thành phố N. Đoạn thời gian trước lúc bản vẽ mới ra,hần đã âm thầm phái người đưa đi tham gia cuộc so tài thiết kế kiến trúc cử hành nước Pháp Paris,hôm nay hần vừa nhận được tin báo cuộc thi bên đó gửi đến,bản vẽ của cô và Phương Đông Thần được giải thưởng.

Tuy nói bản vẽ là cô và Phương Đông Thần cùng nhau làm,ký tên cũng là của hai người bọn họ,nhưng dù sao danh tiếng của cô cũng được mọi người biết đến,đó là một cuộc tranh tài mang tính quốc tế,trong đương với giải Oscar kiến trúc,tác phẩm dự thi được lọt vào đã đủ nở mày nở mặt,huống chi còn được giải thưởng!

Cho nên hai tên Phương Đông Thần cùng Hứa Lưu Liễm,trong lúc nhất thời nổi lên trong giới thiết kế.Bất quá hần còn chưa kịp đem tin vui này nói cho cô biết thì Phương Đông Thần đã dưỡng bệnh trong bệnh viện.

Hần để quyển sách trên tay xuống đưa tay nâng cằm khéo léo cô lên khẽ cười hỏi cô,

“VẬY em muốn như thế nào?”

Không biết từ lúc nào hần đã thích cảm giác nằm trên giường cùng cô đọc sách.Vừa bắt đầu bởi vì cô luôn thích ôm IPAD tựa tại nơi đó xem tiểu thuyết,hần đoán chừng đây là thói quen dường thành bắt đầu từ trung học đệ nhị cấp.

Có đôi khi hần cố ý làm xong công việc sớm muốn kéo cô vào cùng nhau ngủ,nhưng cô không buồn ngủ sẽ không chịu ngủ.Hơn nữa có đôi khi cô mất hết tính người,hần thì phiền não muốn chết,hại hần mỗi lần muốn tìm cô thân mật cũng phí hồi lâu.

Hần mỗi lần đều oán hận nghĩ biện pháp để cô sửa lại thói quen này,nhưng có đôi khi nếu cô xem phim H ở trên giường.Chuyện thượng giường sẽ vô cùng nhiệt tình phối hợp hần,hần không nỡ bỏ lỡ nhiệt tình khó có của cô cho nên cũng rất quẩn quýt.

Sau đó hần lại cảm phiền sách mình thích nhất trèo lên giường cùng cô,sau đó thuận tiện kéo cô lại,thỉnh thoảng lén lén thòm môi cô và vân vân,sau nữa lại dần dần tạo thành thói quen,có đôi khi không có tiểu thuyết hay để cô xem,hần ngược lại cảm thấy không quen,bởi vì hai ở chung một chỗ đơn giản ôm nhau hạnh phúc hần vẫn khát vọng cô.

Hứa Lưu Liễm đem cảm chống đỡ trên đầu ngón tay hần bắt đắ dĩ thờ dài,

“Em cũng vậy không biết làm sao bây giờ,dù sao em cảm thấy chúng ta không nên đi làm chung,nếu không mỗi ngày đều bị người ta chỉ trích,nếu không sau khi trở về Ôn Thành em đi tìm việc ở những công ty khác!”

Lục Chu Việt nheo mắt nhìn cô,khoảng cách gần như vậy nhìn qua,càng cảm thấy mặt cô thật thanh tú làm cho không người nào có thể dời tầm mắt,đi động ngón tay tới vuốt ve gương mặt trơn bóng của cô sau đó nhẹ nhàng mở miệng,

“Anh trở về Ôn Thành thành lập công ty cho em làm,một mình em kinh doanh,em thấy thế nào?”

Hứa Lưu Liễm có chút buồn chán,

“Lục Chu Việt,anh đừng đùa với em! Thành lập công ty cho em làm? Theo tên tuổi của em sẽ có ai đến tìm em thiết kế? Không đến mấy ngày sẽ lỗ vốn đến chết, mặc dù anh có tiền nhưng em quả thật không muốn bị hành hạ!”

Lục Chu Việt nhìn phản ứng của cô vừa vội vừa giận,mím môi khẽ cười một tiếng đau đó đứng dậy đi đến tủ áo khoát cảm ra thông báo đưa đến cho cô,cô vừa bắt đầu còn có chút buồn bực,hần làm cho thần bí như vậy là muốn gì nha?

Từ trong tay hần nhận lấy tờ giấy kia vừa nhìn cô nhất thời kích động hét lên một tiếng,sau đó từ trên giường nhảy xuống thoáng cái nhào vào trong ngực hần, giải thưởng cuộc thi thiết kế kiến trúc quốc tế! Mấy chữ này trực tiếp sáng rõ trước mắt cô làm đầu cô choáng váng.

Thân là một người yêu thiết kế kiến trúc giống như tánh mạng ,có thể giải thưởng này quả thật vinh quang cao nhất,cô ôm hần hưng phấn cơ hồ sắp nhảy

dựng lên ,

“Em chưa từng tham gia cuộc thi,tác phẩm của em và Đông Thần thể nhưng đoạt giải,tại sao anh không nói sớm nha!”

Hắn ôm eo cô thuận thể ôm cô ngã xuống trên giường,để cho thân thể nhỏ nhắn của cô gục trên ngực hắn,

“Đây không phải muốn em vui sao? Có tự tin chưa? Có tấm bằng này,em sẽ không cần lo lắng sẽ không ai tìm em thiết kế,chỉ sợ là người đến tìm giậm nát cửa nhà em nha!”

Cô mừng rỡ gật đầu lia lịa,

“Ừ,em cảm thấy không cần làm cho người ta chú ý, chỉ cần có thể duy trì phòng làm việc bình thường là được!”

Hắn cố ý trêu chọc cô,

“Em chẳng lẽ không có chút mục tiêu nào sao? Không phải em từng hy vọng có thể giống như Reis hưởng thụ thể giới khen người sao?”

Hứa Luru Liễm không vui trừng hắn,sau đó đưa tay nhéo tay hắn,

“Lý tưởng rất nhiều nhưng hiện thực tàn khốc cuối cùng nói cho em biết, mơ ước cùng thực tế không thể đánh đồng!”

Hắn cười kéo tay cô ra,

“Anh đã cho người ở Ôn Thành bắt tay vào làm phòng làm việc cho em,năm sau vừa lúc Sunny trở lại,công việc của em sẽ dễ dàng làm thế,vậy em có thể chuyên tâm vào công việc của mình,nếu cảm thấy người không đủ có thể tuyển thêm !”

Hứa Luru Liễm nghe hắn đã an bày ti mi thỏa đáng tất cả,trong lòng ấm áp hồ hết,cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn một cái,sau đó nghiêm túc nói,

“Chu Việt, thật cảm ơn anh!”

Hắn rên sất khi còn nóng vội vàng hỏi,

“Vậy em yêu hay là không yêu anh?”

Cô nhìn thấy nóng bỏng mong đợi trong mắt hắn cười hi hi không chịu trả lời,hắn đợi không được đáp án liền xoay người đem cô từ trên người mình đặt xuống trên mặt giường lớn đè lên,còn cố ý dùng giọng hung hăng nói,

“Nói em yêu anh!”

Cô bấu môi kháng nghị ,

“Anh làm gì thế không nên ép người ta nói lời buồn nôn đó chứ?”

Cô cảm thấy chữ kia không thể cả ngày giắt ngoài miệng,cô cảm thấy chỉ cần trong lòng hắn có cô, trong lòng cô có hắn như vậy đủ rồi,không nhất định phải nói ra.

Nhưng hắn không chịu buông tha cô,bàn tay to dò vào trong đồ ngủ chiếm lấy mềm mại trước ngực dồn ép cô,

“Lời đó có gì buồn nôn? Nói chữ kia với ông xã mình không gọi là buồn nôn, mà là lãng mạn,ngọt ngào!”

Cô bị hắn làm cho ý loạn tình mê bất đắc dĩ bật thốt lên,

“Yêu không phải để nói mà là làm,em không tin anh không hiểu đạo lý này!”

Lời ngon tiếng ngọt hơn nữa chỉ là viên đạn bọc đường,chỉ có dùng hành động biểu đạt ra ngoài đó mới là tình yêu.Y của cô chính là thế,nhưng không nghĩ đến hắn nghe xong lời cô bỗng nhiên ngưng động tác tàn sát bừa bãi trên người cô,ngược lại ánh mắt gian tà nhìn cô cười xấu xa,

“Luru Liễm,đây đều là em nói nha,yêu là làm!” Hắn cố ý kéo dài mấy chữ phía sau,sau đó khi âm cuối biến mất thân thể Hứa Luru Liễm cũng bị hắn bế lên,cô chưa kịp phản ứng đã phát hiện mình ngồi lên hông hắn,nhất thời hiểu những lời hắn nói là có ý gì, gương mặt thoáng cái đỏ lên,sau đó tức giận nhìn chằm chằm tay hắn bận rộn chân loạn vùng vẫy muốn nhảy xuống

Hắn dĩ nhiên không để cô được như ý,một tay kéo đồ ngủ của cô sau đó kéo cô đến gần mình ,thậm chí còn nắm chặt lấy vai cô đem cô đặt tại lòng ngực mình,để cho thứ mềm mại trước ngực cô chực chờ kề gần lồng ngực cường tráng lửa lò của hắn,

“Cho nên em đã không chịu nói yêu anh,vậy thì dùng hành động của em chứng tỏ cũng được! Đối với loại phương thức này,anh mười hai vạn phần tán thành, sau này anh cũng vậy không nói yêu em,anh chỉ cần trực tiếp làm là được !”

Mềm mại cùng cứng rắn chạm nhau một khắc đó thân thể hai người đồng thời không thể ức chế run rẩy,cô thậm chí còn nghe được hắn thoải mái phát ra

một tiếng ngậm nga,cô mắc cở chôn ở trong ngực hấn sắp khóc lên, chết tiệt,hấn lại bảo cô chủ động!

Cô gục trên người hấn hồi lâu không động đậy,mềm yếu trước ngực theo mỗi lần cô hoảng sợ hô hấp từng chút từng chút vuốt ve da thịt hấn,Lục Chu Việt cảm thấy cả người đều đau khổ,hấn chịu đựng thứ bành trướng trên cơ thể,gọng nói khàn khàn cắn vành tai của cô,

“Em tính khi nào thì bắt đầu?”

“Lục Chu Việt,em...em không biết. . . . .”

Hứa Lưu Liễm đầu tựa vào cổ hấn buồn bực lắm bầm một câu như vậy,cô lúc này đã xấu hổ hận không thể chui vào kẻ đất,bọn họ tuy có rất nhiều lần hoan ái, nhưng mỗi lần đều là hấn dùng toàn lực lấy lòng cô,mặc dù bị hấn dùng đủ kiểu đáng yêu đùa,nhưng chưa bao giờ hấn yêu cầu cô làm như vậy.

Cô nói không biết nhưng kỳ thật là cô không muốn.

Lục Chu Việt giờ tay lên không khách khí bóp vú cô một cái,sau đó bắt đầu dĩ nhiên thờ,

“Thật đúng là bị anh làm hư !”

Cô vận vẹo qua lại hấn cũng nhin không được nữa,liền xoay người đè lên bàn tay to vân vê nụ hoa nhỏ quen thuộc trên ngực cô,

“Em nên nhớ kỹ,em còn thiếu anh một lần,lần sau anh nhất định sẽ không bỏ qua em!”

Cô bị hấn trên đầu bắt đầu phát ra thanh âm êm tai,thân thể cũng không tự chủ được cong lên nghênh đón hấn, hấn ngậm môi cô dùng lực mút lấy,sau đó thẳng lưng vọt vào nơi ướt át ẩm áp tận tình luật động .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Không thể buông tha

Hứa Lưu Liễm cùng Lục Chu Việt ở đến cuối năm mới trở lại Ôn Thành,còn bên Thân Viễn này hấn đã phái Tổng giám đốc mới tới quản lý,vì yêu cầu giao lại các loại công việc cho đối phương nên mỗi ngày bận rộn không thôi.

Tổng giám đốc mới đến họ Đoàn,gọi là Đoàn Thuần Niên,là một người đàn ông trung niên nho nhã cơ trí.Không biết tại sao cô cảm giác thấy hấn rất quen mắt, nhưng cô cũng tin chắc mình chưa từng thấy qua người này.Sau đó trên bàn làm việc Đoàn Thuần Niên cô tình cờ phát hiện một tấm hình Bành Vận cùng Bành Duy Triết chụp chung,thế mới hiểu rõ mọi chuyện.

Hình này tựa như lên chụp,Bành Vận một thân màu áo khoác đen vài ni ngoài ra còn mang kính râm bản lớn không biết bà nghiêng đầu nói gì với Bành Duy Triết ,mà Bành Duy Triết tự nhiên vươn tay tới ôm lấy vai bà,bà cúi đầu nở nụ cười,nhìn ra được quan hệ hai mẹ con cực kỳ ấm áp.

Không trách được cô cảm thấy nhìn quen mắt,thì ra Bành Duy Triết cùng Đoàn Thuần Niên cơ hồ là một khuôn mẫu khác ra.Cô nhớ tới ban đầu Bành Duy Triết bỗng nhiên ra khỏi nước,còn cô cùng Lục Chu Việt náo loạn một bữa.

Cô nhớ lúc ấy nói bởi vì ông lão nhà họ Đoàn hách hởi cho nên hết sức muốn gặp đứa cháu duy nhất của Đoàn gia không được thừa nhận,vì thế Bành Vận mới khẩn cấp đưa con ra nước ngoài,bây giờ mới biết được thân phận cao chót vót của Đoàn Thuần Niên.

Ngồi trên máy bay trở về Ôn Thành cô quán lấy Lục Chu Việt hỏi chuyện của Bành Vận và Đoàn Thuần Niên,không hiểu tại sao cô bỗng nhiên thật tò mò chuyện của hấn,là nguyên nhân gì để cho một người đàn ông rời đi mười sáu năm sau mới quay đầu vẫn hỏi mối tình này.

Lục Chu Việt rất bất đắc dĩ,

“Anh sẽ không kể,chuyện này em nên chờ Hạ Vi Lương tới nói”

“Nhưng cô ấy không biết chuyện này,anh nói cho em nghe sau đó em kể lại để cô ấy viết,như vậy mới tốt!”

Cô ngồi ở bên cạnh hấn kéo cánh tay của hấn không chịu buông tha,hấn không thể làm gì khác hơn buông tay đầu hàng,

“Anh chỉ kể đại khái cho em nghe thôi!”

Cô gạt đầu lia lịa sau đó tự động tìm một tư thế thoải mái tựa vào vai hấn,hấn lần đầu tiên trong đời sắm vai người tường thuật ,

“Thật ra thì chuyện của bọn họ rất đơn giản,đó là mười mấy năm trước Bành Vận còn trong tuổi dậy thì thi vào đại học Bắc Kinh,rồi quen được Đoàn tổng phong lưu phóng khoáng,sau đó hai người yêu nhau,nhưng bởi vì gia thế Bành Tổng hiền hách,cha mẹ cho tới ông bà đều giới quân chính,nên không

cho phép hân cưới một cô bé bình dân,sau đó ngành sanh bắt buộc hai người chia tay,tiếp đó Bành tổng gần mười tám tuổi bỏ học vì mang bầu trở lại quê hương thành phố N của mình,không quan tâm những lời đồn đãi áp lực một mình Bành tổng gây dựng sự nghiệp nuôi dưỡng con mình.”

Hứa Luru Liễm ngẩng đầu lên có chút tiếc nuối hỏi hân,

“Vậy Đoạn tổng năm đó chịu thua dễ vậy sao?”

Dáng vẻ Đoạn Thuần Niên thoát nhìn không giống như kẻ bội bạc,tại sao dễ dàng bỏ qua như vậy?

Lục Chu Việt xem như không nghe thấy thờ dài,

“Hân không thỏa hiệp thì không còn cách nào, bởi vì người nhà hân nói, nếu hân ở chung một chỗ với cô ấy chỉ có thể làm cho cô ấy chết! Cho nên hân lựa chọn để cho cô có thể sống. . . . .”

Hứa Luru Liễm hít không khí ,học mắt có chút ướt át,

“Tại sao cha mẹ hân có thể tàn nhẫn như vậy? Em sau này có con,nhất định sẽ không tham dự chuyện tình cảm của nó!”

Song người nói vô ý người nghe có lòng,cô còn vì chuyện tình của Bành Vận cùng Đoạn Thuần Niên mà đau lòng ,còn hân trực tiếp kéo cô lại cười híp mắt mở miệng,

“Ồ, anh không hiểu em tại sao đề cập tới chuyện sanh con nha? Xem ra anh phải ra sức một chút!”

Hứa Luru Liễm lúng túng nhìn thoáng qua người ngồi chung quanh bọn họ,oán hận trừng hân,

“Lục Chu Việt,đây là nơi công cộng,xin anh nói những lời đó nhỏ thôi,hoặc không nói thì càng tốt!”

Hân mới mặc kệ cô,nghe người tới đến gần tai cô vui mừng hỏi,

“Luru Liễm,em thật đồng ý chuyện sanh con rồi? Không bằng chúng ta tới nay trở về cố gắng tạo ra đứa bé ha!”

Hứa Luru Liễm xấu hổ muốn chết,

“Anh chờ em sau khi tốt nghiệp rồi nói được không? Chẳng lẽ anh muốn em mang thai đi nhận bằng tốt nghiệp”

Cô còn nữa năm mới tốt nghiệp,bất quá vì năm tư nên cơ hồ không có khóa,tất cả mọi người đều chuẩn bị nghiên cứu,tìm công việc, năm sau lại càng không có chuyện gì,rồi đợi đến tháng bảy trở về trường nhận bằng tốt nghiệp là được,nhưng hân cũng không cần nóng lòng sinh con vậy chứ?

Hân cau mày suy nghĩ một chút,sau đó ôm cô vào trong ngực dùng sức hôn xuống,

“Vậy thì theo ý em!”

Cô dần dần từ bài xích hân đến rốt cục chịu cam tâm tình nguyện sinh con cho hân, hân nhất thời cao hứng mong muốn cô thật nhanh tốt nghiệp .

*

Thế giới này rất lớn,lớn đến có một số người vốn rất thân mật tự dưng càng lúc càng xa thành người dưng.Nhưng thế giới này cũng rất nhỏ,nhỏ đến không khuôn muốn gặp mặt người đó lại dễ cho mình gặp được.

Phi trường Ôn Thành rất lớn,bãi đậu xe phi trường cũng rất lớn,nhưng Hứa Luru Liễm lại có thể gặp được Trần Thanh Sở. Lúc đó tài xế bọn họ đi phía trước đây hành lý đi tới,cô kéo tay Lục Chu Việt đi ở phía sau,vừa đi mặt mày vừ hớn hở cùng hân thảo luận chuyện trong phòng làm việc.

Vừa ngẩng đầu đã thấy được đứng bên cạnh xe bọn họ là một chiếc xe màu bạc Bentley bên cạnh xe Trần Thanh Sở,nhìn dạng này tựa hồ hân tới phi trường đón người,mà nhìn thần thái tựa hồ đã xuống xe thật lâu,đứng ở nơi đó ánh mắt nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm hướng bọn họ,trong lúc bình tĩnh lóe lên rồi lại dấu đi một tia đau đớn.

Khuôn mặt đầy nụ cười thoáng cái cứng lại,cô đột nhiên cảm giác được hiện tại mình đang rất lúng túng,cô kéo tay người khác ở trước mặt người yêu cũ cười vô cùng rục rờ , mặc dù cô đối với Trần Thanh Sở đã không còn tình yêu nam nữ nhưng vẫn cảm thấy lúng túng.

Lục Chu Việt đi bên cạnh cô dĩ nhiên đã nhận ra cô cứng ngắc,giương mắt nhìn sang sau đó một đôi con ngươi sắc bén bỗng dưng nheo lại,hân cũng không nói gì, chẳng qua có thâm ý khác nhìn Trần Thanh Sở,sau đó gơ tay lên kéo cô sai bước đi về phía trước.

Hứa Luru Liễm rũ mắt xuống mặc hân ôm đi tới,lựa chọn làm như không thấy Trần Thanh Sở,cô cảm thấy hiện tại trong tình trạng này,gặp nhau không bằng không thấy. Bởi vì muốn đến xe bọn họ,nhất định phải đi qua xe Trần Thanh Sở,thời điểm càng đến gần cô càng cảm thấy bất an,bởi vì trên đỉnh đầu ánh mắt Trần Thanh Sở một mực buốt bình vòng quanh.

Trần Thanh Sở đứng ở nơi đó nhìn cô trốn tránh không nhìn hân,trong lòng dâng lên một mảnh tuyệt vọng trống vắng,gióng như khí trời rét lạnh bên ngoài trong nháy mắt đóng băng,trong xe có mở điều hòa nhưng ngay cả hàm răng đều run lên.

Hắn mới vừa xuống xe đã thấy được cô cười má lúm đồng tiền xinh như hoa kéo tay người đàn ông kia, hắn không biết cô và người đàn ông kia đang nói gì đó, hắn chỉ biết nụ cười sáng lạn của cô đâm bị thương mắt hắn, đâm xuyên qua tim hắn.

Hắn không khỏi nhớ lại, thời điểm trung học đệ nhị cấp cô đã từng dựa vào trong ngực hắn gọi Thanh Sở, giống như chim nhỏ lú la lú rú, có đôi khi hắn không thích cô làm phiền, cô liền cười hi hi không nói, giờ đây hắn trong nháy mắt đau lòng, không thể làm gì khác hơn để tiếp tục như thế.

Người không biết con người cô có thể bị bên ngoài lạnh lùng của cô hù dọa, không dám nhích tới gần cô, thật ra thì sau khi chân chính đến gần cô sẽ phát hiện, thật ra cô rất đơn giản, khả ái vô cùng, hơn nữa còn rất hoạt bát. Tỷ như hiện tại mặt cô hồng hồng như hoa, hắn nhìn thấy mà trong lòng nhói đau, không phải cô luôn miệng nói yêu hắn, nhưng hôm nay cô rúc vào trong ngực người đàn ông khác vừa nói vừa cười? Đây chính là tình yêu cô nói sao?

Hắn nhớ được lúc hắn vừa về nước tìm cô, trong lòng cô hoàn toàn có hắn, hắn có thể cảm giác được, hắn thậm chí có thể cảm giác ra cô muốn cùng hắn thoát khỏi khát vọng người đàn ông kia, nhưng không tới bao lâu cô đã thay đổi lòng dạ rồi?

Hắn không biết người đàn ông kia sức quyến rũ quá lớn, hay tình yêu của cô đối với hắn quá ít? Ít đến người đàn ông khác hơi dùng chút thủ đoạn, cô đã chuyển sang dựa vào lòng người khác? Còn mình tới giờ vẫn nhớ mãi không quên cô, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận cuộn cuộn.

Chẳng qua hắn làm sao có thể bỏ qua, Lục Chu Việt chỉ dùng chút thủ đoạn với cô, còn hắn dùng là sáu năm thời gian. Chẳng qua hắn lại không hiểu được, tình yêu không phải là ước mơ lúc còn trẻ mà là sớm chiều chung đụng quan tâm chăm sóc lẫn nhau mới có.

Nhìn hai người gần bó đi tới trước mặt hắn, hắn che dấu tâm tình của mình đi đến hữu lễ chào hỏi cùng bọn họ, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không chào hỏi người đàn ông kia, hắn nhìn gương mặt thon gầy rũ xuống thản nhiên mở miệng,

“Tiểu Liễm, đã lâu không gặp, tại sao em lại gầy như vậy?”

Hắn nói vậy Hứa Lưu Liễm cũng chỉ bất đắc dĩ ngắc đầu, Trần Thanh Sở nói chuyện cũng quá sắc người. Nói cô gầy, đây không phải rõ ràng ám chỉ cô đi theo Lục Chu Việt sống không tốt? Cho nên cho dù cô ngắc đầu đối mặt Trần Thanh Sở, nhưng nụ cười cũng có chút lúng túng.

“Thanh Sở, đã lâu không gặp!”

Lục Chu Việt dĩ nhiên nghe ra lời châm chọc của Trần Thanh Sở, nhưng hắn mặc kệ người đó, bởi vì hắn cảm thấy bây giờ có được lòng cô đó chính là lợi thế và vũ khí lớn nhất hắn có. Hắn không cần làm gì, chỉ cần tin tưởng cô là tốt rồi. Cho nên hắn chẳng qua giờ tay lên cài lại áo cổ lông nhàn nhạt nói với cô,

“Anh lên xe trước chờ em, bên ngoài rất lạnh em trò chuyện chút rồi về!”

Sau đó nhìn cũng không nhìn Trần Thanh Sở một cái liền xoay người lên xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Anh tin em

Hứa Lưu Liễm không nghĩ tới Lục Chu Việt có thể nói như vậy, bởi vì thái độ này từ trước đến giờ chưa từng có, không phải hắn từng chính miệng nói, hắn rất ghen. Cô dĩ nhiên không biết, đây cũng là một trong các thủ đoạn của Lục Chu Việt. Trần Thanh Sở càng khiêu khích thì hắn càng trầm mặc, hờ hững cộng thêm thờ ơ chính là phản kích tốt nhất với Trần Thanh Sở.

Quả nhiên thấy Trần Thanh Sở hơi thay đổi sắc mặt, nhưng trong nháy mắt lại đem tất cả giấu xuống, hắn nhìn thoáng qua cô mặc áo lông cả người lạnh run, môi cong lên cười khê,

“Vẫn sợ lạnh . . . . .”

Hứa Lưu Liễm ngăn ra, nhưng ngay sau đó cười ha ha đưa tầm mắt chuyển sang nơi khác, có chút mất tự nhiên trả lời hắn,

“Không có cách, khí trời thật sự quá lạnh”

Không biết tại sao cô cảm giác thấy mình bây giờ không cách nào nhìn thẳng vào Trần Thanh Sở, cô thậm chí có chút —— sợ hắn, bởi vì cô hiện tại hoàn toàn nhìn không hiểu sau gương mặt tuấn tú cất giấu suy nghĩ thế nào, cô cảm thấy cô và hắn không phải cách nhau ba năm mà cách nhau ba năm ánh sáng.

“Nhớ rõ trước kia em luôn ——”

Lời Trần Thanh Sở lại vang bên tai, cô biết kế tiếp hắn muốn nói gì, đơn giản chính là trước kia bọn họ như thế nào, nhưng hôm nay hai người bọn họ đã

hoàn toàn thay đổi,nhắc lại những chuyện trước kia thì có ích lợi gì?

Cho nên cô quay đầu lại,cười lại như lơ đãng cắt đứt lời hấn,

“A? Thanh Sở,anh tới đón người sao?”

Cô vừa hỏi,giữa lông mày Trần Thanh Sở hiện lên một tia buồn rầu,cuối cùng có chút khó khăn mở miệng đáp lại cô một chữ,

“Phải . . . . .”

Hắn hôm nay phải tới phi trường đón người,đó là Anna Katherine. Hắnkhông cho phép Anna Katherine tới Trung Quốc tìm hấn,nhưng cô lại dám không nghe lời chạy tới,tám phần có mẹ hấn làm chỗ dựa,cũng tỷ như hôm nay đi đón người,cũng do mẹ hấn ép buộc hấn đến đón,cũng gần sang năm mới hấn không muốn làm cho người nhà không vui,không thể làm gì khác đành phải đến đây.

“Vậy thì không làm trễ nải thời giờ của anh,em đi trước,trời hôm nay thật sự quá lạnh!”

Cô cười ha ha nhìn thoáng qua Trần Thanh Sở, nói xong liền kéo chặt áo lông của mình chạy đến xe bên cạnh,dáng vẻ tựa hồ rất lạnh.

“Luru Liễm!”

Trần Thanh Sở ở sau lưng cô hô lên,cô không thể làm gì khác hơn là dừng bước quay đầu lại,chỉ thấy Trần Thanh Sở nhìn cô cười ôn hòa,

“Nếu đều trở về,hôm nào chúng ta cùng dùng một bữa cơm?”

” Ừm . . . . . Được——”

Cô suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Bởi vì nếu cô kiên quyết từ chối,Trần Thanh Sở vừa nhìn cũng biết cô có ý trốn hấn ,như vậy thật có chút thất lễ.

Cô nghĩ dù sao trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đều bận rộn mua đồ dùng và quà năm mới,căn bản không có tâm tình chuyên tâm vào phong hoa tuyết nguyệt,thấy người kia như muốn ra ngoài tìm cô,cho nên cô cũng phải vội vàng chạy vào trong xe.

Cô có chút hoảng hốt bỏ chạy,bởi vì không có dũng khí quay đầu lại nhìn hấn nên không không có phát hiện,sau khi bóng người cô ẩn vào trong xe,một cô gái mặc áo một thoát nhìn có chút hỗn loạn kéo hành lý vui vẻ gọi Trần Thanh Sở ,

“Anh Thanh Sở!”

Trần Thanh Sở lúc này mới thu hồi tầm mắt nhìn theo chiếc xe của cô,giương mặt lạnh lùng quay đầu nhìn lại cô gái kia.Mà Anna Katherine làm như không thấy được hấn không vui,vẫn vui rạo rức kéo hành lý chạy nhanh vào trong lòng hấn,

“Anh Thanh Sở,em ở bên trong đợi hồi lâu cũng không trông thấy anh,cho nên ra đây tìm anh!”

Hấn vốn bởi vì Hứa Luru Liễm vừa rời hờ hững mà trong lòng không vui,bây giờ lại thấy Anna Katherine thì càng không hoan nghênh,lập tức mặt lạnh ôm hành lý của cô ném vào trong xe,lớn tiếng chất vấn cô,

“Người nào cho em tới Trung Quốc !”

Anna Katherine bị hấn đột nhiên tức giận sợ hết hồn,bất an nhìn hấn khuôn mặt ủy khuất nhỏ giọng nói,

“Dạ,là mẹ gọi em về,mẹ nói ngày tết theo truyền thống Trung Quốc cả nhà đoàn viên,thân là con dâu Trần gia,em không thể không . . . . .”

Cô nói đến mẹ hấn,Trần Thanh Sở một chút tâm trạng cũng không có,hấn cũng biết đây nhất định là trò quỷ của mẹ hấn,cho nên tức giận hừ lạnh một tiếng lên xe, con người trong suốt của Anna Katherine nhìn về phía chiếc xe vừa biến mất,trong mắt xẹt qua một tia âm u.

Cô thật ra ở bên kia nhìn lâu rồi,từ lúc người đàn ông kia ôm cô gái Hứa Luru Liễm xuất hiện ở trước mặt hấn .Cô dĩ nhiên biết cô gái tên Hứa Luru Liễm,đó là cô gái người đàn ông của cô yêu sáu năm,cô cũng đã sớm âm thầm tìm kiếm hình của cô ta để xem

Hôm nay cô lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cô ấy,cô ấy xem ra rất gầy thanh tú,mái tóc đen thẳng tuốt,cả người mặc một cái áo lông thật dài,xem ra đáng vẻ rất sợ lạnh.

Theo cô ấy thì cô gái Hứa Luru Liễm không xinh đẹp hấp dẫn người,cô cảm thấy cô ấy không đủ sức sống hoạt bát,cô còn cảm thấy Trần Thanh Sở cá tính có chút lạnh nhạt,cần phải có một cô gái sôi nổi như ánh mặt trời tới chiếu sáng hấn.

Nhưng nếu như cô thấy Hứa Luru Liễm ba năm trước đây,có lẽ cũng sẽ không nghĩ như vậy,có lẽ cũng biết tại sao ở Mĩ Quốc ba năm,Trần Thanh Sở cô đơn đồng ý để cô đến gần hấn,bởi vì Hứa Luru Liễm ba năm trước đây chính là đáng vẻ thẳng thẳng hoạt bát như cô hiện giờ!

Cô vừa mới ngồi vào trong xe,thấy hấn vừa phát động xe vừa lạnh lùng nói,

“Qua tết em lập tức trở về Mĩ Quốc cho anh! Còn nữa,anh cảnh cáo em,mấy ngày ở Ôn Thành này,không cho phép em ra ngoài chạy loạn, không cho

phép để cho người khác biết quan hệ giữa chúng ta !”

“Được. . . . .”

Cô nhắm mắt lại tựa vào chỗ ngồi,một mồi tựa vào lưng ghế dựa lạnh như băng,biết điều đáp lại hần một chữ,hần quay đầu lại nhìn thoáng qua cô bỗng nhiên trầm mặc xuống, đạp xuống chân ga mau chóng đuổi theo.

Dọc theo đường đi Trần Thanh Sở hung hăng giẫm chân ga xe chạy như bão táp,Anna Katherine bên cạnh bị hần bị làm cho sợ đến tay phải dùng sức nắm cán tay trên đỉnh đầu,khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.Cô dĩ nhiên biết hần chạy xe nhanh là đang phát tiết cái gì,nhưng không thể nói gì,cô biết mình cần bản không khuyên được, cũng không có tư cách khuyên.

*

Bên kia sau khi Hứa Lưu Liễm như chạy trốn ngồi vào trong xe,phản ứng đầu tiên là không yên tâm nhìn Lục Chu Việt bên cạnh một cái.Còn Lục Chu Việt thu hồi ánh mắt đặt trên người cô bé Mĩ Quốc kia,trong con ngươi đen xẹt qua một tia cân nhắc,sau đó thành nhiên phân phó tài xế lái xe.

“Chu Việt. . . . .”

Hứa Lưu Liễm giơ tay lên kéo kéo ống tay áo của hần, gương mặt hần bình tĩnh quay đầu lại nhìn cô,

“Chuyện gì?” Ánh mắt của cô nháy cũng không nháy chăm chú nhìn hần,tĩnh tế quan sát vẻ mặt của hần sau đó cẩn thận mở miệng,

“Anh. . . . . Không tức giận chứ? Em không biết tại sao gặp Trần Thanh Sở ở chỗ này. . . . .”

Bởi vì trước kia chỉ cần cô hơi dính đến Trần Thanh Sở ,hần liền tức giận hận không được xé cô ra.

Lục Chu Việt nhìn bộ dáng cẩn thận của cô,nhất thời cảm thấy đau lòng,giơ tay lên cầm bàn tay nhỏ bé vừa ở bên ngoài bị đông cứng,vừa xoa xoa vừa nói,

“Anh không có giận, với lại tại sao anh phải giận!”

“Thật?”

Hứa Lưu Liễm hoài nghi hỏi lại hần một câu,hần không thể làm gì khác hơn là ôm đầu cô nhẹ nhàng nói,

“Thật!”

“Lưu Liễm,nếu anh lựa chọn đưa em trở về Ôn Thành định cư,thì đã sớm chuẩn bị tâm tư đối mặt những chuyện này!Trước kia có lẽ anh sẽ tức giận có lo sợ,đó là bởi vì anh không biết trong lòng em rốt cuộc có anh không,anh sợ có một ngày nào đó em sẽ rời khỏi anh!”

Hần nói thành khẩn và dứt khoát,

“Hiện tại anh biết trong lòng em đã bắt đầu có anh, cho nên anh không có gì e ngại ,chuyện anh làm chỉ là tin tưởng em thôi!”

Hứa Lưu Liễm nghe hần lời nói này,trong lòng trong nháy mắt giống như được châm đầy nước ấm,cùng hơi nóng lòng bàn tay hần truyền đến thoáng cái làm tan tan biến lạnh lẽo trong lòng và thân thể,cô đưa tay ôm eo hần vùi đầu vào trong lòng ngực hần,giọng nói có chút chất chất ,

“Chu Việt, cảm ơn anh. . . . .”

Ồ,người đàn ông này tính tình ôn hòa thật làm cô chóng đỡ không được,hần kiên định nói một câu hần tin tưởng cô,bất ngờ hành động đánh nát một tia tốt đẹp lưu luyến với Trần Thanh Sở trong lòng cô,giờ đây trong lòng của cô rốt cục chỉ còn lại một mình hần.

Từ phi trường trở về khu vực thành phố,hần hỏi cô tối nay hai người ở nơi nào,ý của hần chính là hai người cùng đến khách sạn đẹp nhất trong khu vực của hần,cô suy nghĩ một chút rồi nói,

“Ngày đầu tiên trở em muốn đến nhà mẹ,em rất nhớ mẹ,cũng muốn xem bệnh tình mẹ thế nào!”

“Còn anh làm sao bây giờ?”

Hần có chút không tình nguyện vuốt mái tóc cô,nhưng biết cô khẩn cấp muốn biết bệnh tình của Liên Tổ nên không có miễn cưỡng cô,cô cười hi hi trên gheo hần,

“Anh cũng có mẹ mình mà!”

Vừa nhắc tới mẹ hần, hần bỗng nhiên nghiêm nghị ,

“Hôm nào dẫn em đi gặp mẹ anh!”

Chương 154: Bảo vệ em chu toàn

Hứa Lưu Liễm lập tức bắt an, cầu xin hấn,

“Ồ ơ, chờ một khoảng thời gian nữa, em còn chưa có chuẩn bị tốt nha!”

Lục Chu Việt cố ý làm vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn nói,

“Chờ một khoảng thời gian? Chẳng lẽ em hi vọng mẹ anh bởi vì quan tâm chung thân đại sự con mình cho nên giúp anh an bài thêm một lần tương thân?”

Nhắc tới chuyện này hấn liền tức giận, nếu không phải lần tương thân đó hấn cũng không thể đụng phải người đàn bà Ôn Phó Doanh kia, cũng không để Ôn Phó Doanh làm hỏng tay cô còn có ý đồ làm tổn thương cô.

Hứa Lưu Liễm nhất thời hiểu ý, hấn nói rất đúng, nếu cô không đi gặp mẹ hấn, mẹ hấn có lẽ vẫn cho rằng chung thân đại sự con mình chưa có khởi sắc, nhất định sẽ tiếp tục an bài tương thân, huống chi bây giờ sắp đến tết, mọi người cơ hồ đều trở về mừng năm mới cũng là thời cơ tương thân tốt nhất.

Nghĩ tới hấn đi tương thân, trong lòng cô cực kỳ không thoải mái, nhưng nghĩ đến phải gặp mẹ hấn cô lại khẩn trương bắt an, Lục Chu Việt nhìn dáng vẻ cô cần mẫn không nói lời khế cười trừ chọc cô,

“Đang xấu hổ? Hay sợ? Em không phải từ trước đến giờ không sợ gì hết sao?”

Bởi vì hấn sùng ái cô nuông chiều cô, cho nên tính tình động một chút liền tăng lên, hấn hiện tại ở phương diện khác đã có thể trị được cô, còn về chuyện cô nổi giận, hấn cũng chỉ đành giơ hai tay đầu hàng.

Cô nghe ra trong lời hấn có chút ranh mãnh, tức giận liếc hấn một cái,

“Mẹ anh là trường bối!”

Mẹ của hấn là trường bối, cô dù vô pháp vô thiên thể nào sao dám vô lễ với trường bối nha?

Lục Chu Việt an ủi cô

“Yên tâm đi, mẹ anh là một người rất tốt, người con gái mà con trai bà coi trọng, bà nhất định cũng sẽ thích!”

Cô thờ dài giương mắt nhìn, có chút chần chờ hỏi,

“Vậy thì bố anh thì sao?”

Từ trong miệng hấn cô cũng được biết, mẹ của hấn nhất định là một người tao nhã hiền lành, nhưng Lục Phương Đình thì sao? Không nói đến chính bản thân hấn cùng Lục Phương Đình quan hệ không phải tốt lắm, chỉ nói đến quan hệ giữa cha cô Hứa Đình Biên và Lục Phương Đình, đã đủ để cho Lục Phương Đình phát điên.

Sắc mặt của hấn có chút trầm xuống, sau khi dời tầm mắt sang phía ngoài trung tâm chợ dần dần âm ỉ hờ hững mở miệng,

“Nếu trong lòng ông ấy chỉ có chức vụ không đứa con như anh, vậy chuyện của anh cũng không liên quan đến ông ấy!”

Hấn tuy nói rất bình tĩnh, nhưng Hứa Lưu Liễm nhìn ra ánh sáng chiếu xuống mặt nghiêng mơ hồ lộ ra thất vọng, lòng cô cũng có chút khổ sở thay hấn, dù không hợp nhau thế nào, chung thân đại sự của mình đều kỳ vọng nhận được chúc phúc từ người nhà?

Thấy cô không nói, hấn cho rằng cô lại đang suy nghĩ lung tung liền chợt quay đầu lại nhìn cô dùng sức cảm vai cô, trong con ngươi đen nhánh tất cả là kiên định,

“Lưu Liễm, em phải biết rằng, anh trước khi quyết định cưới em đã biết em là con ai, nếu anh lo những thứ này cũng sẽ không cần cố chấp theo đuổi em sáu năm!”

Hứa Lưu Liễm chẳng qua lẳng lặng nghe hấn nói,

“Hôn nhân của anh do anh làm chủ, anh sẽ không để cho hôn nhân của mình trở thành con cờ lên chức trong tay ông ấy. Cho nên em không cần ngại ông ấy mà bắt an, anh sẽ bảo vệ em chu toàn!”

Lời của hắn làm cho ngực cô khê đau,có lẽ vừa bắt đầu hắn cố chấp kéo cô vào thế giới của hắn có chút bá đạo ích kỷ, nhưng hôm nay một mình hắn bảo vệ tất cả đã xóa đi tội lỗi ban đầu hắn làm?

Rất hiển nhiên,trong lòng hắn đã cho ra đáp án chính xác,cô nhìn trong mắt hắn tất cả đều là đau lòng,

“Chu Việt,nếu vừa bắt đầu biết em là con ai,anh đã có thể dứt khoát không để mình rơi vào tình trạng khó xử như hiện tại!”

Quan hệ của hắn và Lục Phương Đình sẽ tốt,nếu ban đầu có thể kịp thời buông tha tình cảm với cô,hiện tại có lẽ không cần khiến cho quan hệ với Lục Phương Đình rơi vào bế tắc.

Lục Chu Việt gõ lên trán mềm mại trơn bóng của cô nhẹ nhàng cười,

“Đồ ngốc,nếu thật có thể dứt khoát thì anh đã làm rồi!”

Cô che trán rút vào trong lòng ngực hắn không nói thêm gì nữa.

Nếu như, nếu như tình cảm một người đối với một người thật có thể giống như chốt mở hệ thống cung cấp nước uống,nói mở thì mở,nói đóng thì đóng,thì tốt biết mấy? Nói như vậy trên thế giới này cũng sẽ không có nhiều chuyện tình khổ sở,vì yêu sinh hận,vì yêu tình thần chán nản chui mình vào rọ?

Xe dừng tại lầu dưới nhà cô,Liên Tổ bởi vì biết được tin tức bọn họ muốn trở về ,nên đã sớm đứng dưới lầu chờ. Hắn bỗng nhiên kéo cô không để cho cô xuống xe , thậm chí còn hết sức vô lại ôm cô vào trong ngực,

“Nghĩ đến em anh ăn không ngon ngủ không yên làm sao bây giờ ?”

Phía trước tài xế hé miệng cười từ kính chiếu hậu nhìn hai người bọn họ thân mật, Hứa Lư Liễm lúng túng dùng sức đẩy hắn,

“Anh mau buông,mẹ em đang đứng bên ngoài chờ kia!”

“Làm gì có chuyện như vậy,đã là vợ chồng còn phải ở riêng. . . . .”

Hắn vừa oán trách vừa nói lòng cô xoay người xuống xe.

Hứa Lư Liễm vừa xuống xe liền vui mừng chạy đến bên cạnh Liên Tổ,nắm lấy cánh tay mẹ ngọt ngào nói,

“Mẹ ——”

“Về rồi sao!”

Liên Tổ dịu dàng cười,sau đó đem tầm mắt chuyển tới trên người Lục Chu Việt vừa xuống xe,Lục Chu Việt đi lên trước lễ phép cùng cô chào hỏi,

“Bác gái!”

Liên Tổ nhìn thoáng qua khuôn mặt hạnh phúc của con gái,vừa nhìn thoáng qua Lục Chu Việt mặt mày đều cười,còn trêu ghẹo hắn,

“Bây giờ còn gọi mẹ là bác gái?”

Hắn đã từng nói với bà,hắn muốn kết hôn với con gái của bà. Theo quan sát của bà hai người này hắn đã đăng ký,nếu không theo tính tình cương liệt của con gái bà, không thể nào dễ dàng bị hắn thuần phục ngày ngày ở cùng một chỗ với hắn.

Không đợi Lục Chu Việt nói lại, đã bị Hứa Lư Liễm xấu hổ muốn chết vội vàng cắt đứt,

“Mẹ! mẹ mẹ,mẹ đang ở đây nói gì đó,trời lạnh quá,chúng ta vội vàng lên lầu đi!”

Cô nói xong đã kéo cánh tay Liên Tổ kéo tay bà lên lầu,thật là,mẹ cô chẳng lẽ sớm biết bọn họ đi đăng ký rồi sao? Nếu không tại sao bảo hắn đổi cách xưng hô?

“Hứa tiểu thư,hành lý của cô!”

Tài xế ở phía sau thét với cô,cô lúc này mới nhớ tới hành lý của mình,vừa quay đầu lại muốn đi lấy đã thấy hắn xách tới,cô bất động một lúc,sau đó xoay người tiếp tục kéo Liên Tổ đi,hắn thì xách hành lý đi theo phía sau,tài xế muốn đi đến giúp nhưng đã bị hắn cự tuyệt.

Cô mạnh mẽ khí thế bưng bưng đi tới phía trước,còn Liên Tổ ngược lại có chút không nổi,thình thoảng quay đầu lại nói với hắn mấy câu,cho đến trước cửa nhà cô, Liên Tổ muốn mời hắn vào ngồi một chút,hắn để xuống hành lý của cô cười nói,

“Bác gái,hôm nay cũng không sớm, hay để hôm nào con sẽ đến thăm hỏi!”

Hắn sau khi nói xong nhìn sang cô,nhìn không được giờ tay lên phủ lên mặt cô,sau đó cúi đầu dấn dò,

“Em cũng nên nghỉ ngơi thật tốt!”

Hứa Lưu Liễm bị hành động mờ ám của hắn khiến cho rất là lúng túng,có chút thẹn thùng nhìn Liên Tổ một cái sau đó dùng giọng thấp đến không thể thấp nữa nói với hắn,

“Anh cũng nhanh về nghỉ ngơi đi!”

Hắn lúc này mới có chút khôngỡ xoay người rời đi.Về đến nhà Liên Tổ nhìn bộ dạng hiện tại thỏa mãn thích ý của cô,lo lắng trong lòng rốt cục có thể buông lỏng xuống,khoảng thời gian trước lúc Trung thu trở về bà thấy hai đứa có vẻ không vui, từ lần đó trong lòng bà bắt đầu lo lắng,sợ hai người lại xảy ra chuyện gì.

Mặc dù hai người thường xuyên nói chuyện điện thoại,nhưng bà muốn hỏi rồi lại không có dũng khí hỏi,có đôi khi thật vất vả mở miệng hỏi,con bé lại trả lời không mặn không đậm,cho nên bà không hiểu quan hệ giữa hai người bây giờ tiến triển đến đâu.Bà lo con bé vẫn hận bài xích hắn?

Bà thậm chí còn nghĩ,nếu như lần này trở về con bé vẫn bài xích hắn,bà quyết định khuyên Lục Chu Việt buông tay con bé. Bởi vì bà cảm thấy, nếu như một người phụ nữ có thể cứng rắn chống cự tấn công của một người đàn ông ưu tú thâm tình,vậy chứng minh người phụ nữ đó không yêu hắn.

Hôm nay xem ra bà có thể yên tâm nhìn bảo bối khuê nữ có được hạnh phúc,đó là tâm nguyện lớn nhất đời này của bà,cũng không uổng bà một mực chống bệnh tình của mình đến bây giờ.

Liên Tổ đứng ở cửa phòng ngủ Hứa Lưu Liễm,nhìn con gái đang bận sống thu dọn hành lý của mình,suy nghĩ một chút vẫn nói ra lời trong lòng mình,

“Tiểu Liễm, Chu Việt có nói chừng nào các con làm hôn lễ không?”

Hứa Lưu Liễm dừng lại động tác của mình có chút lúng túng ngẩng đầu nhìn bà,

“Ừm . . . . Chúng con đã đăng ký,không làm hôn lễ cũng đâu có sao?”

Trong lòng cô không muốn tổ chức hôn lễ,cô cảm thấy bọn họ như bây giờ rất tốt, danh chính ngôn thuận rồi lại an tĩnh không bị bất luận kẻ nào quấy rầy.

Liên Tổ đi tới ngồi xuống bên người cô,đưa tay ôm cô về mặt nghiêm túc,

“Làm sao có thể được?Mẹ đây gả một khuê nữ cho hắn,hắn lại âm thầm đưa về nhà sao?”

“Mẹ không yêu cầu hắn làm long trọng ra sao,bình thường cũng được,nhưng dù sao cũng phải có,cả đời con gái chỉ có một lần. . . . .”

Giọng nói Liên Tổ có chút buồn phiền,

“Mẹ đời này tiếc nuối lớn nhất chính là không có thể mặc áo cưới gả cho người mình yêu,mẹ không hy vọng con cũng như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Ngủ không được

Bà không yêu cầu Lục Chu Việt tổ chức hôn lễ thật long trọng,bản thân bà cũng không thích trường hợp đó,chẳng qua bà hy vọng có thể tụ họp mấy người thân cùng một chỗ,cùng nhau chứng kiến con gái mình mặc áo cưới trắng tinh đi vào lễ đường thần thánh kết hôn với người mình yêu.

Bà sợ nếu bọn họ không làm hôn lễ,bà sẽ không nhìn thấy được. . . . .

Hứa Lưu Liễm nhìn về mặt chán nản của mẹ mình,cho rằng mẹ cô nhớ tới chuyện mình và Hứa Định Biên,nên vội vàng đổi giọng nói dễ dãi muốn điều tiết trạng mẹ cô,

“Mẹ,yên tâm đi,hôn lễ sẽ có nhưng chuyện này con không thể nói trước,nếu không lại biến thành giống như con đang rất gấp mong muốn gả cho hắn vậy!”

Liên Tổ nhìn con nhẹ nhàng cười,đưa con của bà từ nhỏ bởi vì thân phận mình là con riêng mà so nhạy cảm hơn với đám bạn cùng lứa,cho nên phần lớn con bà cố ý đem mình ngụy trang thành đáng vẻ vô cùng kiên cường,rất lạnh rất cứng rắn,sức mạnh vô địch,thật ra thì trong lòng con bà so với bất luận người nào đều yếu ớt,sợ hãi bị thương tổn.

Cho dù con bà cho tới bây giờ cái gì cũng không nói,nhưng bà biết sâu trong lòng con bà không phải vui vẻ, hơn nữa đối với tình yêu thì bài xích e ngại.Cho nên con bé ấy từng một lần nói với bà sẽ không yêu bất luận kẻ nào,nhưng sau này ngoài dự liệu của bà con bé quen với cậu nhóc tên Trần

Thanh Sờ.

Cậu nhóc kia bà từng thấy qua một lần,lúc ấy hình như cậu ta đưa con bé về. Nói thật bà không thích cậu nhóc đó,không có nguyên nhân nào,chỉ theo trực giác cảm thấy không thích hợp.Bà dĩ nhiên cũng biết con mình sau này vì cậu nhóc kia sa lầy,con bé không cho bà biết ,nhưng Lục Chu Việt ngay từ lúc ấy đã đem tất cả nói cho bà biết.

Đương nhiên hẳn nói cho bà biết những chuyện này không phải muốn bà khuyên con bé tỉnh lại,hắn chỉ vì muốn bà tâm,dù sao khoảng thời gian đó thành thích con bé tuột dốc không phanh,làm một người mẹ lại gần tới thi tốt nghiệp trung học,bà dĩ nhiên lo lắng không thôi nhưng người bà lại không thể chịu một chút kích thích.

Hắn tìm đến bà,nói năng khẩn thiết xin bà an tâm,nói hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp để cô tỉnh lại,nhất định sẽ để cô trước kỳ thi tốt nghiệp trung học khôi phục thành tích ban đầu,cho dù khôi phục không tới cũng để cô thi đủ điểm lớp chính quy.Bà không nói gì,lựa chọn tin tưởng hắn.

Sau đó hẳn quả nhiên nói được làm được,con bé thi đậu khoa chính quy,mặc dù không có thi đậu ngành mình thích.Bà quật cường không bao giờ chịu nói với bất luận kẻ nào,cô bé có tài về phương diện kiến trúc thật ra được di truyền từ người Hứa Định Biên,Hứa Định Biên cũng từng là sinh viên tài cao ngành kiến trúc.

*

Buổi tối lúc ăn cơm,Hứa Lưu Liễm khen không dứt miệng món bánh há cảo,Liên Tổ cười giận cô,

“Nhìn tướng ăn của con cứ giống như ở thành phố N Chu Việt không cho con ăn vậy!”

Hứa Lưu Liễm rất là buồn bực kháng nghị,

“Cơm cũng ngon, nhưng thức ăn không có ngon như mẹ làm!”

Liên Tổ nhú nhú mày,

“Con có phải chưa bao giờ nấu cơm cho hắn ăn?”

Cô cúi đầu ngậm lớn ăn bánh chéo đồng ý lời Liên Tổ nói,điều này cũng không thể trách cô,cô căn bản không có cơ hội phát huy,thời điểm ở N thành phố trong nhà một đồng lớn người giúp việc,cô cái gì cũng không cần làm,những ngày trải qua cuộc sống quần áo được đưa tới cơm dâng tới miệng.

Liên Tổ nhìn con giọng nói trịnh trọng ,

“Lưu Liễm,con như vậy không được,không phải ai cũng đều nói,muốn giữ lại một người đàn ông đầu tiên phải giữ dạ dày của hắn!”

“Mẹ,gì là thời đại nào, mẹ đừng quá lỗi thời nha!”

Cô nhỏ giọng kháng nghị.

Hừm,dùng lời Hạ Vi Lương mà nói,làm phái nữ thời đại thế kỷ 21,muốn giữ lại một người đàn ông,đầu tiên phải giữ nửa người dưới của hắn,bởi vì nam nhân đều là động vật dùng nửa người dưới để suy nghĩ,dĩ nhiên lời này cô không thể nói cho Liên Tổ nghe,nếu không mẹ cô sẽ té xỉu ngay.

Hạ Vi Lương đã sớm trở về Ôn Thành,kể từ khi lần trước hai người nói chuyện phiếm cô đã dọn dẹp đồ trở về,ngày hôm sau nhanh chóng trở lại,hôm nay vừa nghe cô đã trở về,cô lập tức tru lên muốn tới nhà cô tị nạn, không cần nghĩ chắc chắn bị mẹ cùng cậu buộc tương thân rồi ha ha.

Quả nhiên không đầy một lát Hạ Vi Lương đã gõ cửa nhà cô,tác giả đúng là không giống với người thường,đi tới chỗ cô cũng ôm bộ công cụ sinh tồn:Laptop.Cô nhanh chóng đóng máy tính lên trên tủ, đi đến ôm Liên Tổ làm nũng,

“Dì ơi,con rất nhớ dì!”

Hứa Lưu Liễm ở một bên mắt tròn trắng cả người nổi da gà,Liên Tổ cười kéo cô đi đến bên cạnh bàn ăn,

“Ăn cơm chưa? Tới ném thử bánh sủi cảo của dì xem!”

Hạ Vi Lương bung đến một chén bánh chéo bắt đầu ăn,vừa ăn vừa đáng thương khóc lóc kể lể

“Dì ơi,dĩ thật sự quá tốt,nếu cậu và mẹ con tốt như đi thì hay biết mất. Biết con tại sao đến nhà dì không? Bởi vì bọn họ nói con ngày mai không đi tương thân tới nay sẽ không cho con ăn cơm, hu hu hu. . . . .”

Hứa Lưu Liễm mặt không chút thay đổi đã kích cô,

“Hạ Vi Lương,cậu không đi làm diễn viên thật đáng tiếc,cậu nếu đi làm diễn viên,diễn viên đoạt giải Oscar tuyệt đối không có người khác !”

Theo cô biết cậu cùng mẹ Hạ Vi Lương tính tình hay trêu chọc,chuyện như vậy tuyệt đối có thể đã làm,nhưng cô bạn của cô miêu tả về mặt cùng thân sắc với tiếng nói không khỏi quá sinh động như thật nha? Chẳng lẽ tác giả cũng có thể diễn kịch?

“Cậu là cô gái không tim không phổi!”

Hạ Vi Lương tức giận trừng mắt nhìn cô sau đó tiếp tục khóc lóc kể lể với Liên Tổ,

“Người nào nói lúc đi học, ngày ngày ở bên tai không sợ làm phiền người khác nói không nên yêu sớm. Được, con đây đang hoang làm học sinh ngoan, nhưng bây giờ chưa đợi đến tốt nghiệp đại học đã ngày ngày thúc dục tìm bạn trai, tìm không được còn chết sống giới thiệu cho con, làm như con là người không ai thèm lấy vậy?”

Liên Tổ cũng bị cô chọc cười, nhẹ giọng an ủi cô,

“Đáng thương cho tấm lòng làm cha làm mẹ, người làm cha mẹ làm sao không hiểu lòng con!”

Hạ Vi Lương rất ủy khuất, phòng miệng lên liền tiếp ngậm lớn ăn bánh chèo.

Cơm nước xong hai người trở lại phòng ngủ của cô. Hạ Vi Lương để xuống máy tính thoáng cái nhào tới trên giường cô thờ dài một hơi,

“Cảm giác tự do tự tại thật là tốt, cuối cùng không có người ở bên tai nói chuyện tương thân!”

“Tại sao cậu không nói với bọn họ cậu đã có bạn trai?”

Hứa Lưu Liễm ngồi xuống bên người cô không hiểu hỏi,

“Cậu nói bọn họ không phải sẽ không an bài cậu tương thân sao?”

“Không muốn nói!”

Hạ Vi Lương nằm ở nơi đó nháy mắt to thông minh thờ dài,

“Cậu cũng biết cá tính bọn họ, một khi biết tờ có bạn trai nhất định buộc tờ đưa người về để bọn họ nhìn. Tờ cảm thấy được tờ cùng Thịnh Thụy không nhất định đi đến cuối, nên tờ mới không muốn nói——”

“Bởi vì người nhà hấn đối với cậu sao?” Hứa Lưu Liễm cau mày hỏi, Hạ Vi Lương thoáng cái từ trên giường đứng dậy lấy máy tính của mình,

“Không nói nữa, tờ còn chưa hoàn thành phần bài hôm nay, hu hu hu, còn ba nghìn chữ chưa có viết đây!”

Hứa Lưu Liễm buồn bực nắm gối vút xuống trên người cô, cô làm như rất chuyên nghiệp lúc nào cũng không đánh đủ chữ. Hạ Vi Lương ôm máy tính đến bàn bên cạnh ngồi xuống, trong mắt xẹt qua một tia khổ sở. Thật ra thì cô không có nói với Hứa Lưu Liễm, giữa cô và Thịnh Thụy, không chỉ có vấn đề thái độ người nhà hấn đối với cô, mà còn có những vấn đề khác.

Lần trước sau khi cô rời nhà Thịnh Thụy liền rầu rĩ không thể tả, sau cô lại cùng Thịnh Thụy đi tìm người mượn phòng cho cô, nói một chút bỗng nhiên dùng lời dụ dỗ cô, hòa hảo sau hai người khó ngủ cùng nhau hôn môi, tình đến cao trào hai người không thể tự chủ cô đột nhiên chạy ra khỏi giường, mặc dù cô ngày ngày bị Hứa Lưu Liễm gọi là tiểu thuyết gia sắc tình, nhưng trong xương cô thật ra là người bảo thủ, cho nên đẩy hấn ra.

Stịnh Thụy bị tổn thương, nói cô không đủ yêu hấn cho nên mới không muốn giao mình cho hấn, cô đang lúc buồn phiền liền nói người nhà của anh đối với em như vậy em làm sao có thể yên tâm giao mình cho anh, hai người mới tốt lần nữa trở lại nguyên điểm, cuối cùng Thịnh Thụy phát tay áo rời đi, cô thì tức giận thu dọn đồ đạc trở về Ôn Thành.

Hạ Vi Lương ở một bên đánh chữ, Hứa Lưu Liễm thì ôm IPAD của mình nằm trên giường xem tiểu thuyết, không đầy một lát điện thoại di động liền vang lên, cô lấy ra xem nhìn thấy tin nhắn hấn gửi đến: Muốn ngủ mà không được.

Lòng của cô kịch liệt rung động một chút, bất quá vẫn cảm thấy hấn như vậy thật trẻ con, vút điện thoại di động qua một bên mặc kệ hấn tiếp tục xem tiểu thuyết của mình, kết quả không đầy một lát hấn lại gửi đến: Em không phải đã ngủ chứ?

Cô như cũ không để ý tới hấn, hấn tiếp tục không buông tha phát: Hứa Lưu Liễm, không có anh ôm giữ ấm cho em, em cũng có thể ngủ được? Trong lòng em chẳng lẽ một chút cũng không muốn anh? Em là cô gái không tim không phổi!

Hứa Lưu Liễm tức giận, lúc này mới cảm qua điện thoại di động đáp lại hấn, bất quá vừa gửi đến máy hấn đã đủ để hấn học máu, bởi vì cô gửi lại: Em đã có người khác làm chăn ấm cho em!

Điện thoại của hấn lập tức gọi đến, hùng hổ chất vấn cô

“Em nói lại một lần nữa rồi xem?”

Trong lòng cô đã cười đến không ngừng được, ngoài miệng trả lời rất vô tội,

“Chuyện gì nha? Em thật sự có người khác làm chăn ấm cho em, Vi Lương tối nay đến ngủ với em đây!”

Chương 156: Ngày mai tìm em

“Cô ấy đến chỗ em làm gì?”

Lục Chu Việt dĩ nhiên biết cô nói có người khác làm chặn ả cho cô không thể nào chỉ người đàn ông khác, nhưng khi nghe nói Hạ Vi Lương ở chỗ cô vẫn rất cảm tức, bởi vì ôn hương nhuyễn ngọc hấn mò không đến lại bị Hạ Vi Lương chiếm lấy, nhưng Hạ Vi Lương sẽ không ôm bảo bối của hấn vào lòng, vì người ta không thích con gái, người ta chỉ thích đẹp trai.

Hứa Lưu Liễm tìm tư thế thoải mái nằm khẽ cười nói với hấn,

“Nói chuyện phiếm còn ôn chuyện cũ!”

Hạ Vi Lương ở bên bàn đọc sách vừa đánh chữ vừa quay đầu lại lớn tiếng ồn ào một câu.

“Ồ ơ, Lục lão sư, anh ngay cả con gái cũng ăn giấm sao, thật quá ích kỷ đi, thật chịu không nổi anh!”

Hứa Lưu Liễm liếc cô một cái, không phải đang liếc chết đánh chữ sao, còn có tâm trạng nghe lén cô nói điện thoại. Quả nhiên hấn nghe được lời Hạ Vi Lương sau truyền đến một tiếng hừ lạnh, cô mở miệng an ủi hấn,

“À, không nói nữa, với lại thời gian không còn sớm, anh cũng mau nghỉ ngơi sớm đi!”

“Ngày mai anh đi tìm em!”

Hấn bắt đầu dĩ ném cho cô một câu, cô suy nghĩ một chút chuyện ngày mai không thể làm gì khác hơn mở miệng nói xin lỗi,

“Ai nha, ngày mai sợ rằng không có thời gian, em phải cùng Vi Lưng đi dạo phố mua quần áo, còn phải đi một chuyến đến ba em!”

Cô gái Hạ Vi Lương này, đột nhiên kéo cô đi mua áo mừng năm mới, còn bên phía Hứa Định Biên cô cũng phải đi.

“Vậy thì tối ngày mai!”

Hấn có chút tức giận, nói xong liền cúp điện thoại, Hứa Lưu Liễm vội vàng hỏi,

“Ồ ơ, tối mai anh đến nhà em hay thế nào?”

Nhưng bên tai đã truyền đến thanh âm cúp điện thoại tích tích, cô buồn bực trở mình trên giường, người này làm sao vậy, một ngày không thấy mặt không được sao?

Vốn đang đánh chữ Hạ Vi Lương xẹt một cái chạy đến trên giường nhìn cô mới vừa cúp điện thoại mập mờ cười,

“Ai u ai u, nhìn hai người anh em em, thật là ước ao có người bên cạnh!”

“Hừ, cậu đánh xong chữ rồi sao?”

Gối của Hứa Lưu Liễm đã bị cô đoạt lấy, xoay người ôm IPAD của mình nhìn tiểu thuyết hiện lên, Hạ Vi Lương quả nhiên lập tức bay đến bàn sách tiếp tục lộp bộp đánh chữ,

“Ai, hôm nào chị đây cũng mang IPAD, so với mạng theo Tiểu Lam tiện hơn rất nhiều!”

Laptop Hạ Vi Lương là màu lam, cô luôn thân mật gọi nó là Tiểu Lam.

“A ——!”

Hạ Vi Lương mới vừa cần nhàn không đến mấy câu bỗng nhiên lại hét lên, Hứa Lưu Liễm sợ hét hấn vội vàng bò dậy chạy tới nhìn cô, chỉ thấy Hạ Vi Lương ngồi đối diện màn hình máy tính đen thui khóc không ra nước mắt.

“Tại sao như vậy?”

Hứa Lưu Liễm cũng rất buồn bực, vừa rồi không phải rất tốt sao, bỗng nhiên màn hình lại đen thui?

Hạ Vi Lương giống như điên vuốt vuốt máy tính của mình,gấp đến độ sắp khóc lên,

“Hu hu hu,bản thảo của tớ,bản thảo tớ viết cả đêm nha!”

“Vi Lương,đừng có gấp, nếu không khởi động xem lại một chút?”

Hứa Luru Liễm an ủi cô, Hạ Vi Lương lúc này mới hoàn hồn vội khởi động lại,trong quá trình chờ đợi khởi động cô một lần lại một lần nói liên miên cần nhân,

“Tiểu Lam ơi,chị không phải thật muốn vứt bỏ em,chị chỉ nói muốn mua IPAD,nhưng thật ra chị đây không muốn mua,em đừng bải công kháng nghị biết chưa?”

Rốt cuộc máy tính khởi động xong,Hạ Vi Lương phát hiện bản thảo của mình may bị mất một chút chữ không mất hoàn toàn,cô không có thời gian đau khổ chút ít bản thảo bị mất lại lần nữa vui đầu đánh chữ.

Sau lại chờ Hạ Vi Lương đánh đến hơn 12 giờ,sau đó vô cùng mệt mỏi nằm trên giường,Hứa Luru Liễm cả đêm cũng bị cô làm cho tâm trạng không yên,cho nên cũng hết buồn ngủ.

Hai người lẳng lặng nằm trên giường,bọc một cái chăn cảm nhận yên tĩnh trong đêm đông,hồi lâu Hạ Vi Lương sâu kín thở dài một hơi,

“Luru Liễm,tớ cảm thấy tớ quá mức lệ thuộc vào máy tính của tớ,như vậy thật không tốt, thật không tốt,cậu nhìn thấy đó nói một chút lại xảy ra ngoài ý muốn,tớ hoàn toàn luống cuống tay chân!”

Hứa Luru Liễm nhẹ nhàng tiếp lời cô,

“Cũng giống như cuộc sống của chúng ta,không nên quá độ lệ thuộc vào một người nào đó,đến một ngày nào đối phương bỗng nhiên rời đi hoặc xảy ra điều gì ngoài ý muốn,đó sẽ là điểm chí mạng của chúng ta!”

Cô hiểu Hạ Vi Lương muốn nói gì,nhắc nhở cô không nên yêu mù quáng, không nên yêu mất đi chính mình,nếu không đến cuối cùng bị thương chỉ có bản thân mình.

“Luru Liễm . . . . .”

Hạ Vi Lương không nói gì,gọng nói có chút chua xót nhẹ nhàng lăm bầm tên cô.

Cuộc đời sao mà ngắn,sinh mạng của người có phải cũng ngắn như thế,mình không cần nói thêm gì người đó cũng sẽ hiểu.

*

Ngày hôm sau Hứa Luru Liễm dậy rất sớm,bởi vì cô còn muốn đi sang chỗ Hứa Định Biên,Hạ Vi Lương không đi bảo là muốn đánh chữ, Hứa Luru Liễm trêu ghẹo cô,

“Lúc đi học tớ cũng chưa từng thấy cậu tích cực như vậy!”

Hạ Vi Lương trừng cô,cô xem thấy Hạ Vi Lương ở nơi đó mở máy tính bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì,mặt có chút đỏ lúng túng mở miệng,

“Cái kia Vi Lương . . . . .”

“Sao? Luru Liễm,cậu có chuyện gì? Mặt tại sao hồng như vậy? Không phải là bị cảm chứ?”

Hạ Vi Lương nhìn sang cô, kinh ngạc hỏi,cô nhắm mắt hỏi ra miệng,

“Cậu có tấm ảnh kia hay không?”

Lần trước hẳn không phải nói để cô chủ động sao,cho nên đã nghĩ muốn xem phim tìm chút kinh nghiệm. Hạ Vi Lương là tiểu thuyết gia sắc tình,hẳn sẽ có những món đồ đó?

Nhìn về mặt cô đỏ không thôi,Hạ Vi Lương nhất thời hiểu lời cô nói có dụng ý gì,lập tức mập mờ cười bắt đầu lục lọi máy tính của mình,

“À,không có,mấy tấm này được không!”

“Ảnh gì?”

Hứa Luru Liễm không hiểu đi đến phía trước,khi nhìn đến trong màn hình Hạ Vi Lương xuất hiện hình ảnh hai nam nhân đây đưa chung một chỗ,một lông mày nhất thời nhú lại,vội vàng đứng dậy dời ánh mắt sang nơi khác.

“Hạ Vi Lương,cậu,cậu là hủ nữ sao!”

Cô buồn bực kháng nghị,khi ở trung học đệ nhị cấp cô mặc dù cũng học theo Hạ Vi Lương xem rất nhiều tiểu thuyết BL,nhưng đọc là một chuyện,chân thật thấy lại là chuyện khác.

Cô không phải loại hủ nữ thích BL,cô bình thường chỉ lên net xem tin tức hoặc xem một chút tiểu thuyết bình thường,sau đó xem một chút hình ảnh liên quan đến phương diện kiến trúc.

Hạ Vi Lương bình tĩnh đóng hình ảnh lại,

“Ai nha đại Hứa,xem ra tỷ tỷ không có ở bên cạnh muội những năm này,muội OUT rất nhiều nha,hiện tại nào có xem hình kia,người xuất hiện cũng đã nhìn thấy!”

“Không tính,tớ không thích loại này !”

Cô rốt cục hiểu Hạ Vi Lương tại sao thích xoi mói bọn đàn ông,thì ra đã xem nhiều loại này.

Sau khi ăn xong điểm tâm cô phải đến bên Hứa Định Biên,Hạ Vi Lương thì ở lại nhà cô đánh chữ,hai người hẹn đợi cô ra khỏi nhà của Hứa Định Biên rồi cùng đi dạo phố.

Bên Hứa Định Biên kể từ sau sự kiện kia bắt đầu dần dần ít tiếp xúc công chúng,thật ra thì ông vốn là người được đề cử chức thị trưởng Ôn Thành, mặc dù ông không thích những loại tranh giành quyền thế,nhưng bởi vì ông là người xử lý công việc công minh cùng với danh tiếng trong sạch hóa bộ máy chính trị, cho nên tất cả mọi người rất mong đợi ông lên làm thị trưởng. Nhưng sau khi bị chuyện này,nghe nói mấy ngày hôm trước thượng cấp mới vừa nhận mệnh cho Lục Phương Đình làm thị trưởng Ôn Thành.Cho nên thời điểm Hứa Lưu Liễm đi đến tâm trạng có chút nặng nề,trước kia trong lòng cô không có Lục Chu Việt,cho nên cũng không có suy nghĩ đến chuyện này quá nhiều.

Cô trước kia đã nghĩ dù cô có chết cũng không trước mặt thừa nhận quan hệ mình cùng Lục Chu Việt trước mặt Hứa Định Biên,vì cô và hắn không có quan hệ, nhưng hôm nay trong lòng cô có hấn,nên hi vọng hắn có thể được người nhà của mình tiếp nhận,bên Liên Tổ đã sớm không có việc gì,nhưng bên Hứa Định Biên thì. . . .

Hứa Định Biên trước sau như một yêu thương cô,nhưng càng như vậy thì trong lòng cô càng cảm thấy khổ sở,trong thư phòng,Hứa Định Biên nhìn thoáng qua cô tâm trạng không yên ổn cần hỏi,

“Tiểu Liễm? con có phải có tâm sự gì không?”

Thấy cô như vậy,ông cho rằng cô đã quen bạn trai,liền cười nói,

“Yêu cầu duy nhất của bố chính là,đối tốt với con gái bảo bối của bố,những thứ khác. . . . không quan trọng!”

Hứa Định Biên vừa nói xong câu này vừa sâu lắng nhìn cô,

“Không liên quan đến gia đình hắn, bối cảnh, còn có thân phận!”

Ông trước kia mơ hồ nghe nói qua Lục Chu Việt vô cùng quan tâm cô,nhất là lần trước ông gặp chuyện không may,nghe nói là Lục Chu Việt ra tay cứu giúp , hôm nay nhìn phản ứng của con gái,trong lòng ông đại khái cũng đoán ra,nếu là người khác con bé sẽ trực tiếp đưa đến cho ông nhìn,chứ không phải khó xử như bây giờ.

Hứa Lưu Liễm hốc mắt chưa chút thiếu chút nữa rơi xuống nước mắt,Hứa Định Biên nói lời này,đã xóa đi kiêng kị lớn nhất trong lòng cô,còn yêu cầu duy nhất của ông,Lục Chu Việt nhất định làm được,hắn đối với cô rất tốt,người sáng suốt nhìn một cái đã nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Nhận được đồng ý

“Tiểu Liễm,nếu có quen bạn trai thì đưa đến đây để cha nhìn một chút,cha sẽ giúp con xem người đó!”

Hứa Định Biên thấy cô không nói lời nào liền cười mở miệng.

Hứa Lưu Liễm thu hồi tâm trạng của mình nhìn Hứa Định Biên do dự nói ra,

“Cha,thật ra thì. . . . người con nói. . . . chính là Lục Chu Việt. . . .”

Rất cực có thể lấy dùng khí đối mặt một cửa ải có chút khó khăn, cho hấn một thân phận quang minh chánh đại.

Cô sau khi nói xong liền chăm chú nhìn về mặt Hứa Định Biên, tìm kiếm trạng đến muốn nhảy ra cổ họng, mặc dù trong lòng cô mặc kệ Hứa Định Biên đồng ý hay không thì bọn họ cũng sẽ kiên trì chung một chỗ, nhưng thật ra sâu trong lòng hy vọng sẽ được Hứa Định Biên chúc phúc, dù sao ông cũng là người quan trọng trong cuộc đời cô.

Hứa Định Biên sắc mặt thay đổi một chút nhưng nhanh chóng giấu đi, mặc dù ông mơ hồ đoán được Lục Chu Việt, nhưng sau khi được chứng thực trong lòng nhất thời có chút khó chịu, dù sao ông thật sự không thích Lục Phương Đình, nhưng cũng không còn cách nào khác, trong mắt con bé chứa nòng đậm hy vọng để cho ông thân là phụ thân không đành lòng đập tắt, mỉm cười một chút nói,

“Người đàn ông này rất không tệ, hôm nào gọi hấn cùng nhau ăn một bữa cơm!”

Nói thật nếu không để ý Lục Phương Đình, người đàn ông Lục Chu Việt là một người rất ưu tú, ba mươi tuổi đã thành công có công ty kinh doanh của mình, nghe nói còn có công ty ở Mỹ Quốc. Ngoại hình cũng anh tuấn, là người yêu lý tưởng được đồng đạo thiên kim Ôn Thành mơ ước.

Nghe nói đời sống tình cảm của hấn cũng hết sức đơn giản sạch sẽ, rất ít có chuyện xấu truyền ra, không giống những danh môn công tử khác, cuộc sống riêng hỗn loạn không chịu nổi, bạn gái ngày ngày đổi không ngừng đổi, những năm này ông không nghe nói qua hấn có bạn gái.

Ông đã ở một số trường hợp nhìn thấy hấn mấy lần, là một người biết tiết chế hữu lễ, mặc dù biết quan hệ giữa ông và Lục Phương Đình không tốt nhưng vẫn lễ phép chào hỏi với ông, hơn nữa ông cảm thấy trong mắt hấn lộ ra kiên nghị cùng cố chấp, ông cảm thấy hấn là loại người một khi quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, cho nên đem con gái của mình giao cho một người đàn ông như vậy, ông cũng yên tâm.

Ông có đôi khi rất hoài nghi, Lục Phương Đình là một người háms lợi trong mắt tất cả đều là kim tiền cùng quyền thế, tại sao có thể sinh ra một đứa con trai ưu tú thế.

“Cha, cảm ơn cha, cảm ơn cha có thể không để ý thân phận của hấn rộng lượng chấp nhận hấn!”

Có được câu trả lời chắc chắn của cha, Hứa Lưu Liễm ngoại trừ nói thế ... mới có thể biểu đạt vui sướng cùng lòng cảm kích của mình,

“Tiểu Liễm, mặc kệ tranh đấu đời trước ra sao, cũng không nên liên lụy đến đời sau các con!”

Mặc dù vừa nghĩ tới phải kết thân với người như Lục Phương Đình ông đã thấy nhức đầu, nhưng con gái mình thích, ông phải làm thế nào đây? Không thể làm gì khác hơn kiên trì đón nhận.

“Ừ. . . . .”

Hứa Lưu Liễm gật đầu lia lịa, Hứa Định Biên lại hỏi,

“Cũng đã sắp tốt nghiệp, chuyện công việc con tính thế nào? Có trở về Ôn Thành không?”

Cô kéo khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc và thỏa mãn,

“Cha, Chu Việt nói sẽ mở phòng làm việc cho con, để cho con là nhà thiết kế như mình thích!”

Hứa Định Biên rất cảm động,

“Hấn thật đúng có lòng, biết con thích công việc này, không tệ! Không tệ!”

Hấn liền tiếp nói nhiều từ không tệ, khiến cho Hứa Lưu Liễm có chút ngượng ngùng, Hứa Định Biên thờ dãi,

“Tiểu Liễm, con cũng biết tâm nguyện lớn nhất đời này của bố thật ra chính là làm một kiến trúc sư, nhưng sinh không gặp thời, lúc đó chỉ phải tiếc nuối bỏ qua. Con hiện tại có Chu Việt cung cấp điều kiện tốt như vậy, nhất định phải làm thật tốt!”

“Ừ, còn nhất định dùng tấm lòng để làm!”

Cô nghiêm túc gật đầu, nhất định sẽ dùng tấm lòng để làm, cô sẽ không phụ khổ tâm của ông, không phụ kỳ vọng Hứa Định Biên dành cho cô. Sau đó cô lại cùng Hứa Định Biên hàn huyên một lát liền đứng dậy cáo từ, Hứa Định Biên bảo cô ở lại ăn cơm trưa, cô nghĩ tới sắc mặt Phương Tuệ cho nên cự tuyệt.

Cùng lúc đó ở Lục gia không khí hoàn toàn bất động.

Lục Chu Việt ngày thường thật ra ở trong căn hộ của mình, nhưng ngày hôm qua sau khi trở về thăm mẹ hấn nên ở lại đây, Lâm San Ni cũng đã trở lại, nghe nói cô đi một chuyến Châu Phi, tham quan một vòng trại tị nạn, sau khi trở về cả người cũng trở nên bình tĩnh rất nhiều.

Ngày hôm qua nhìn thấy hấn còn gọi hấn là anh, hấn sững sốt một chút sau thoải mái cười, cô chịu gọi hấn như vậy, có phải đại biểu cô sẽ không yêu hấn nữa?

Hấn rời giường dọn dẹp xong đồ mình đi xuống lầu chuẩn bị rời đi, mấy ngày qua hấn rất bận rộn, vừa bận rộn đi tìm người quét dọn bố trí một chút ngôi

nhà hai người, dù sao hẳn đã thật lâu không có ở đó.

Còn phải bận rộn đi xem tình trạng sửa sang phòng làm việc của cô, bởi vì gần tới cuối năm, công nhân tu sửa đều nghỉ về nhà mừng năm mới, nhưng hẳn đã ra giá tiền gấp mấy lần để bọn họ chịu tiếp tục ở lại làm việc, tranh thủ làm xong trước năm, để năm sau cô có thể trực tiếp vào làm việc.

Lục Phương Đình mới vừa cho người sắp xếp quà tặng người ta đưa đến, đứng trong phòng khách nhìn một đồng quà tặng mặt mày hớn hớn, gần tới cuối năm, Lục Phương Đình lại thăng chức thị trưởng cho nên người đến tặng lễ Lục gia nối liền không dứt, quà thực có thể hình dung đông như trảy hội.

Lục Chu Việt trong mắt xẹt qua một tia chán ghét, nhìn Lục Phương Đình một cái liếc tình rồi đi, Lục Phương Đình gọi hẳn,

“Tôi nay bọn họ mở một bữa tiệc ăn mừng cho bố, ăn mừng bố thăng lên chức thị trưởng, con đã trở về hãy cùng đi chứ!”

Mặc dù đứa con trai này không có dựa theo ý nguyện của ông tham gia trường quân đội, nhưng hiện tại ở ngoài thương trường cũng phong sinh thủy khởi, để cho ông vô cùng có mặt mũi.

“Con có xã giao khác !”

Lục Chu Việt không quay đầu lại, trả lời đại một câu định tiếp tục rồi đi.

Lục Phương Đình sắc mặt lập tức thay đổi, lớn tiếng trách cứ hẳn,

“Xã giao gì so với cùng với bố tham dự tiệc họp mặt quan trọng hơn sao? Đây là chuyện quan trọng của người bố thân sinh, con là con trai ta, là cháu Lục gia chẳng lẽ không nên đi với bố sao?”

“Đó là chuyện của ông là ‘vinh quang’ của ông không liên quan đến tôi!”

Lục Chu Việt không chút khách khí sắc hẳn, thậm chí còn cố ý tăng thêm hai chữ vinh quang, vô cùng châm chọc ông, Lục Phương Đình tức đến mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập, thét với người giúp việc bên cạnh,

“Đi lấy thuốc cho ta!”

Lục Chu Việt đứng nơi đó nhìn ông lấy một viên thuốc trong tay người giúp việc bỏ vào trong miệng nuốt vào, trong mắt xẹt qua một tia cảm xúc phức tạp, nếu hẳn không phải biết thân thể Lục Phương Đình cần uống thuốc, hẳn còn tưởng rằng người ông chỉ cần có mưu lợi là có thể sống sót.

Đồng Văn vẫn đứng ở cửa thang lầu thờ ơ lạnh nhạt, thấy Lục Phương Đình uống thuốc xong sau bà mới đi tới nói với Lục Chu Việt, tiểu Việt, con tôi nay hãy đi với ông ấy!”

Bà quay đầu lại nhìn Lục Phương Đình, giọng nói hờ hững,

“Lục Phương Đình, đây là một lần cuối cùng tiểu Việt phối hợp chữa mặt mũi cho ông, sau này chuyện của ông, là nhục nhã cũng được, là vinh quang cũng được, cũng không liên quan đến chúng tôi!”

Lục Chu Việt nghe Đồng Văn nói vậy, cũng không còn nói gì nữa xoay người đi ra cửa, trong phòng khách yên lặng còn lại hai người Lục Phương Đình cùng Đồng Văn đứng giằng co, từ lúc nào một đôi vợ chồng từng ân ái biến thành người xa lạ.

Hứa Lưu Liễm từ nơi Hứa Định Biên ra ngoài liền khẩn cấp gọi điện cho Lục Chu Việt, Lục Chu Việt lúc này mới từ trong nhà ra ngoài tâm trạng rất không tốt, sau khi biết người gọi đến là cô, lạnh lẽo trên mặt mới bị xua tan một chút, giọng nói dịu dàng đón điện thoại của cô.

Đều nói bách luyện cương cũng có thể hóa thành mềm dẻo, ý là nói tình hình này sao?

“Chào, nói cho anh biết một tin tức tốt!”

Trong giọng nói của cô tất cả đều mang theo vui và đắc ý, hẳn nghe ra được chắc là có chuyện gì cao hứng, nếu không sao lại chào hẳn, chuyện này trước nay thật chưa từng có nha.

Tâm trạng của hẳn dễ bị cô lây nhiễm, vừa lái xe bên vừa nhìn thoáng qua mặt mình trong kiến chiếu hậu toàn là nụ cười, nhẹ giọng hỏi cô,

“Sao? Có tin tức tốt gì báo với anh?”

“Ghét!”

Cô nhỏ giọng giận hờn hẳn một câu,

“Em hôm nay đã nói với cha chuyện chúng ta, anh đoán xem ông ấy phản ứng ra sao?”

Hẳn không khỏi cúi đầu nở nụ cười,

“Xem phản ứng này của em anh còn phải đoán sao?”

Cô nhóc của hắn có đôi khi thật đáng yêu,nếu cô hiện tại ở trước mặt hắn hẳn nhất định sẽ yêu thương vuốt mái tóc dài của cô búi vào trán của cô,cô có chút chán bần vì bị đoán ra nhưng vẫn vui vẻ nói với hắn,

“Được rồi,được rồi,bố em đồng ý,còn nói anh là người không tệ!”

Hắn nghe những lời này bỗng nhiên trong lòng đau nhói,nghe lại Hứa Định Biên rộng lượng tha thứ,lại nghĩ đến Lục Phương Đình ích kỷ , hắn không khỏi đau lòng vì mình,trong lòng cảm thấy vô cùng có lỗi với cô,cúi đầu mở miệng nói xin lỗi,

“Luru Liễm, thật xin lỗi. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Xuất thủ phản kích

Giọng nói hắn nặng trĩu,Hứa Luru Liễm nhất thời hiểu tâm tư hắn,vừa muốn nói gì lại nghe hắn kiên định nói,

“Luru Liễm,chúng ta tổ chức hôn lễ,công khai quan hệ của chúng ta đi,anh sẽ lập tức gọi điện thoại nói với ông ấy chuyện này,bất kể ông ấy đồng ý hay không,anh cũng muốn cho em một hôn lễ danh chính ngôn thuận!”

Hứa Luru Liễm trầm ngâm một chút,

“Chu Việt,em nghe nói tối nay có bữa tiệc mừng bác trai,chuyện này không bằng chờ hôm nào rồi nói, hôm nay. . . . . đừng làm ông ấy không vui!”

Không cần nghĩ cũng biết,Lục Phương Đình sau khi biết chuyện này nhất định sẽ giận tím mặt.

Cô thông tình đạt lý khiến Lục Chu Việt trong lòng càng vô cùng yêu thương cô,hắn thật rất may mắn ban đầu kiên trì cố chấp mới có được một cô gái tốt thấu tình đạt lý.Hắn nghĩ như vậy thôi đã cảm thấy ngực như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với cô,nhưng cuối cùng hóa thành một lời chân thành tha thiết,

“Luru Liễm,anh yêu em!”

“Không nói nữa, em muốn đi dạo phố với Vi Lương rồi”

Hứa Luru Liễm nghe có chút xấu hổ,vội vàng ném cho hắn một câu sau liền cúp điện thoại.Trước kia hắn nói không ít ba chữ kia,nhưng khi đó cô không có cảm giác, hôm nay mở rộng tâm lòng để hắn chiếm giữ nên thấy lời này của hắn thật ngọt ngào.

Lục Chu Việt cúp điện thoại tâm trạng thật tốt lái xe chạy đến phòng làm việc của cô,hắn vẫn chưa nói cho cô biết tình trạng cụ thể,hắn muốn đợi sau khi tất cả bố trí xong mới nói để cô vui mừng.Khi hắn nói với cô chuyện công ty sau đó cũng không nghe cô chủ động hỏi qua,toàn tâm tin tưởng hắn lệ thuộc vào của hắn,điều này làm cho hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

Hắn chọn phòng làm việc cho cô ở bên cạnh tổng bộ tập đoàn Lục thị ,như vậy để hắn cùng cô dễ dàng đi làm và tan việc,hơn nữa Offices chủ yếu là công ty thiết kế,hắn và cô cũng sẽ thể trao đổi qua lại.

Hắn mua toàn bộ tầng 12,hy vọng có thể cho cô một hoàn cảnh tương đối an tĩnh không phải hỗn loạn,phong cách trang trí là hắn trước kia sưu tập những bản vẽ cô trưng tuyến,trải qua hắn sửa đổi một chút sau giao cho công ty trang hoàng làm,cô có đôi khi cũng thích tiện tay vẽ nguệch ngoạc một chút đồ trang hoàng,nhưng cô không phải để ý lắm chuyện bố trí.

.....

Hứa Luru Liễm cùng Hạ Vi Lương cùng đến cửa hàng sau đó hai người lại bắt đầu đi dạo,cô vốn không muốn mua đồ mới,bởi vì cô cảm giác quần áo mình thật sự nhiều lắm,hơn nữa cô hoàn toàn không cần thiết ra ngoài.Kể từ khi hắn phát hiện cô không thích đi dạo phố,liền dứt khoát chỉ mấy nhãn hiệu,mỗi quý chỉ cần có hàng mới đưa ra thị trường,thì trực tiếp đóng gói đưa đến cho cô một đóng.

Cô vô cùng kháng nghị việc này,nói hắn bá đạo ngay cả cô mặc quần áo mang gì cũng quản,hắn nói hắn không làm sai,vấn đề là cô không thích ra ngoài mua. Hắn còn nói kể từ khi biết cô,hắn liều mạng làm việc để vì muốn cho cô một sống tốt.Cô gái khác có,hắn nhất định phải cho cô cũng có,cô gái khác không có,hắn muốn cô phải có.

Hạ Vi Lương điên cuồng mua sắm,cô nhìn thấy cô một lần lại một lần không ngừng cà thẻ,cuối cùng cũng biết được cái gì gọi là xài tiền như nước,không khỏi đau lòng đi tới mắng cô,

“Hạ Vi Lương cậu sẽ phá sản cho coi,cậu xài tiền này không phải chỉ của một mình cậu!”

Hạ Vi Lương phản bác hợp tình hợp lý

“Cậu biết cái gì,có thể xài là có thể kiếm nha! Hơn nữa chị đây không phải cả ngày ở đây,với lại đâu rồi tớ không mua sắm,xong lần này tớ sẽ chuyên tâm ở nhà đánh chữ!”

Hứa Lưu Liễm bắt đầu dĩ than thở, Hạ Vi Lương bủi môi tẩy não cho cô,

“Tớ nói Hứa Đại này,không phải là tớ nói cậu,lão Lục nhà cậu kiếm nhiều tiền như vậy,cậu tiết kiệm làm gì? Người ta không phải đều nói,tiếc nuối lớn nhất cuộc đời không phải không có tiền mà chết,mà là chết rồi tiền còn chưa có xài hết!”

“Sai rồi!”

Hứa Lưu Liễm liếc cô một cái.

Hai người vừa cười vừa nói đi đến trước cửa hiệu “Vận”,Hạ Vi Lương nhìn một số quần áo thoải mái trong tủ,trong mắt tràn đầy hâm mộ,

“Không biết là một người phụ nữ thế nào,mới có thể thiết kế ra quần áo gần sát lòng phụ nữ thế? Trực giác của tớ nói cho tớ biết,Bành Vận nhất định có một chuyện tình khó quên!”

Bởi vì tấm bảng “Vận” rất nổi danh trong giới thời gian,bởi vì lấy phong cách thoải mái tươi trẻ Trung Quốc làm chủ,thậm chí còn nổ phát súng đầu tiên ra nước ngoài,cho nên mọi người đều biết bà chủ “Vận” là Bành Vận,bà thường lấy tư thái trang nhã xinh đẹp xuất hiện trên khán đài.

Đừng xem Hạ Vi Lương cả ngày ở đằng đánh chữ,thật ra thì hiểu biết cô rất lớn,cô đặc biệt hâm mộ Bành Vận,còn Tô Thế Viên là một nữ cường nhân xông pha một mảnh bầu trời,cô lại càng mong đợi mình có một ngày, có thể từ nhân vật nhỏ biến thành nhân vật lớn,tỏa sáng trên diễn đàn tiểu thuyết.

Hứa Lưu Liễm nhìn bộ dáng hai mắt sáng lên của cô,cười hì hì nhìn cô,

“Một lát xin mời chị đây ăn bữa cơm,chị đây sẽ chỉ cho em chuyện người đó!”

“Thật?”

Hạ Vi Lương nhất thời tinh thần tỉnh táo,sau khi nói xong vừa hoài nghi nhìn cô,

“Nói cậu sẽ không lừa tớ đi,làm sao cậu biết chuyện xưa của cô ấy?”

“Tại sao lừa cậu,mới từ chỗ lão Lục nhà tớ có được trực tiếp tài liệu nhá!”

Hứa Lưu Liễm vừa nói vào đề vừa đi vào cửa tiệm,bởi vì cô nhìn thấy một áo khoác ngoài màu xám bạc rất là thích,thật khó có đồ để cô chủ động muốn mua. Ngắm một chút,cô từ trước đến giờ vẫn rất thích áo Bành Vận thiết kế,cảm giác rất thích hợp với trong lòng cô vết thương dần dần phai nhạt.

Cô đứng chiếc áo nhìn một lát vừa định bảo nhân viên lấy đến thử,đã nghe một giọng nói chanh chua truyền vào trong tai,

“Có ít người thật biết tính toán,cho rằng bản thân đã bay lên cành làm Phượng Hoàng,cũng bày đặt học theo người khác đến nơi sang trọng tiêu phí!”

Ôn Phó Doanh mấy ngày trước lúc tan việc công ty ở ga ra tầng ngầm bỗng nhiên không hiểu sao bị người bắt cóc,cô liều mạng trốn thoát khỏi xe chạy trốn nhưng đụng cây cột bên ngoài,bị gãy một cánh tay đường bệnh ở trong bệnh viện thật lâu.

Vừa bắt đầu cô có chút bực mình muốn điều tra là ai làm,dù sao ở Ôn Thành người ám động cô Ôn Phó Doanh cơ hồ không có,nhưng Trác Thỉnh Phong bỗng nhiên đến bệnh viện thăm cô,cô nhất thời hiểu người phía sau vụ này là ai,cô giận đến nghiến răng nghiến lợi,người đàn ông kia lòng dạ thật đủ độc ác,còn dám làm chuyện này với cô!

Trác Thỉnh Phong giống như hồ ly nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô,Chỉ thân nhiên cười nói,

“Ôn tiểu thư,có cần thiết tức giận vậy không? Tại sao cô không nghĩ đến,bản thân mình đã làm gì người ta!”

Cho nên trải qua chuyện âm ỉ,cuối cùng cũng yên tĩnh xuống.Cô quyết định sau này phải tu thân dưỡng tính,nhất định phải thay đổi hình tượng ác liệt trong suy nghĩ người đàn ông kia, nhưng đối mặt với cô gái này,cô không cần thiết giả dạng.

Hứa Lưu Liễm chỉ nghe giọng đã biết người nào,cho nên căn bản không có quay đầu lại chỉ căn dặn cửa hàng đến lấy cho mình thử,Hạ Vi Lương quay đầu lại nhìn thoáng qua Ôn Phó Doanh đang khoanh tay đắc ý,đi tới ở bên cạnh cô nhỏ giọng nói, “Oẹ,kẻ địch bị ồ tới kia!”

Hạ Vi Lương mặc dù nhỏ giọng nhưng cố ý khiêu khích,cho nên Ôn Phó Doanh dĩ nhiên nghe được,giẫm giày cao gót từ từ đi tới chất vấn Hạ Vi Lương,

“Xú nha đầu,cô nói ai đó?”

Hạ Vi Lương ra vẻ sợ hãi che miệng lui về phía sau một bước,

“Emma,tớ chưa nói tới cô ấy,cô ấy làm gì dữ vậy chứ?Chẳng lẽ cô ấy có tật rạch rịch?”

Ôn Phó Doanh giận đến mặt biến sắc,Hứa Luru Liễm biết tính tình Hạ Vi Lương,sợ cô và Ôn Phó Doanh ầm ĩ ,nên không thử quần áo liền kéo tay Hạ Vi Lương cầm áo trực tiếp đến quầy tính tiền,

“Bộ áo này không cần thử,trực tiếp gói lại cho tôi là được!”

Người bán hàng vừa mới nói được,cô vừa nhìn lướt qua vừa giơ tay lên chỉ mấy bộ áo treo trong cửa hàng,

“O,áo khoác ngoài vải nỉ,còn có quần jean,áo lông kia tất cả cũng gói lại cho tôi!”

Cô vừa nói vừa từ bên trong túi tiền lấy ra một tấm thẻ đưa cho người bán hàng,

“Còn nữa,đây là chị Bành trước đó tặng tôi một tấm thẻ bạch kim,nói là có thể dùng tám năm,trước kia là ở thành phố N,không biết ở Ôn Thành có thể tiếp tục dùng hay không?”

Người bán hàng nghe cô trực tiếp gọi bà chủ mình là chị Bành,lại thấy thẻ bạch kim tôn quý,lập tức cung kính nhận lấy tính tiền,Hạ Vi Lương thì sững sờ đứng ở một bên nhìn tâm trạng đại biến,Ôn Phó Doanh thì càng khiếp sợ,nhất là thấy cô lấy ra thẻ bạch kim,phải biết rằng thẻ kia không phải là người bình thường có thể có, Cô tiêu phí nhiều tiền mua quần áo “Vận” như vậy cũng chưa có một thẻ bạch kim đây!

Hứa Luru Liễm lấy quần áo của mình kéo Hạ Vi Lương đi ra ngoài,thời điểm đi tới bên cạnh Ôn Phó Doanh cô dừng lại bước chân nhậm nhậm mở miệng,

“Dù thế nào tôi cũng là danh chánh ngôn thuận hợp lý hợp pháp,so với một số người thích đoạt người khác bộ tốt lắm sao?”

Cô nói xong cũng không thêm đề ý tới Ôn Phó Doanh sắc mặt ba hồi đỏ ba hồi xanh,kéo Hạ Vi Lương đi ra ngoài,cô thật không phải loại người thích gây chuyện thị phi,nguyên tắc cô từ trước đến giờ đều kiên trì không nói đến người không đáng,nhưng Ôn Phó Doanh một lần lại một lần khiêu khích lực nhẫn nại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Lục đục với nhau

Ra khỏi cửa hàng “Vận”,Hạ Vi Lương nhìn cô bằng gương mặt sùng bái,

“Luru Liễm,cậu vừa rồi thật quá xinh đẹp,tớ muốn đem đoạn đối thoại này ghi vào mục gọi là ‘ Vợ cả đầu trí Tiểu Tam ’!”

Cô sau khi nói xong còn lên cười như tên trộm,

“Bất quá bộ dạng cậu nhanh nồm nhanh miệng tớ đã lâu không thấy,khiến tớ đột nhiên nhớ tới năm đó khi cậu nhanh nồm nhanh miệng chọc lão Lục tức chết không đền mạng!”

“Đi chết đi”

Hứa Luru Liễm tức hừ trả lại cô một câu,sau đó lấy đồ đạc mình đi tới phía trước.

Hiện tại thử nghĩ lại,bà năm trung học đệ nhị cấp giống như một giấc mộng. Mọi chuyện thoáng cái mơ hồ,cũng chỉ còn lại chút ít chuyện cũ của hấn đột ngột lưu lại trong đầu.Khi đó một là cô trẻ tuổi khí thịnh không sợ trời không sợ đất,nói chuyện không che đậy,hai là không biết tại sao có loại cảm giác bất kể cô chọc tức hấn thế nào, hấn cũng sẽ không đáp trả lại cô thế ấy.

Trong khách sạn,Ôn Phó Doanh sau khi bị hai cô gái kia chọc giận đến không có tâm trạng mua quần áo,đi ra ngoài cầm lấy điện thoại di động bấm số Trần Thanh Sở,sau liền thét.

“Trần Thanh Sở,Hứa Luru Liễm cùng Lục Chu Việt hiện tại đều trở về Ôn Thành,tại sao anh ngay cả chút hành động cũng không có,chẳng lẽ anh tính trốn mất nhìn hai người bọn họ ân ái tiếp sao?”

Bên kia trầm mặc một hồi,sau đó truyền đến giọng nữ tràn đầy mang theo chút ngây thơ,

“Cô là ai?”

Ôn Phó Doanh sững sờ một chút,bởi vì cô không biết bên cạnh Trần Thanh Sở có người phụ nữ khác,tâm trạng cô vốn không tốt cho nên giọng nói không khỏi có chút nóng nảy hỏi ngược lại đối phương,

“Còn cô là ai?”

Quả nhiên hô hấp có chút dồn dập,sau đó đã nghe cô bé kia dùng giọng rất lớn nói,

“Tôi là vợ của Thanh Sở,cô gái xấu kia,tôi không cho phép cô đến dụ dỗ Anh Thanh Sở!”

Ôn Phó Doanh hoàn toàn sững sốt,vợ Trần Thanh Sở ? Từ liệu cô điều tra về Trần Thanh Sở không nói hấn đã lấy vợ? Nếu hấn đã có vợ,vậy hấn trở về theo đuổi Hứa Lưu Liễm là vì chuyện gì?

Cô còn đang lo lắng thì nghe bên kia Trần Thanh Sở tức giận gầm lên,

“Người nào cho cô đón điện thoại của tôi !”

Sau đó giọng Trần Thanh Sở hữu lễ truyền vào trong tai,

“Chào, Ôn tiểu thư, tìm tôi có chuyện gì không?”

Cô hoàn hồn trì hoãn suy nghĩ kinh ngạc của mình,

“Mới vừa cô bé kia nói cô ấy là vợ anh,Trần Thanh Sở,tôi tại sao không biết anh đã kết hôn? Nếu như anh đã có vợ còn theo đuổi tận cùng Hứa Lưu Liễm làm gì? Hay là vì báo thù?”

Trần Thanh Sở trả lời vô cùng bình tĩnh,

“Cô đừng nghe cô ta nói hươu nói vượn,cô ấy chỉ là một người bạn bình thường mà thôi!”

Ôn Phó Doanh cũng cảm thấy Trần Thanh Sở có vợ khả năng không lớn,hơn nữa hấn vừa trả lời bình tĩnh,cho nên cũng không hoài nghi nữa,

“Bạn bè bình thường thì không sao,tôi hôm nay gọi điện tới chỉ vì muốn nhắc nhở anh,Hứa Lưu Liễm cùng Lục Chu Việt đã trở về Ôn Thành,anh có phải nên có chút hành động gì không?”

“Việc này không cần cô nhắc nhở,tôi tự có chừng mực!”

Trần Thanh Sở nhớ tới hấn mới vừa trở về đã thấy hình ảnh âm áp ngọt ngào của người đó tại phi trường,gọng nói không khỏi nặng trĩu,Ôn Phó Doanh lạnh lùng cười,

“Vậy thì tốt! Mong đợi tin tức tốt của anh!”

Cúp điện thoại,Trần Thanh Sở quay đầu lại nổi giận đùng đùng nhìn về khuôn mặt đầy nước mắt của Anna Katherine rống,

“Người nào cho cô nhận điện thoại của tôi?Cô chẳng lẽ ngay cả lễ tiết tối thiểu cũng đều không hiểu sao?”

Bởi vì bị ép,tối hôm hấn phải cùng Anna Katherine ở chung một phòng ngủ,nhưng hấn hoàn toàn không có đụng cô,hai người một người một giường một chăn tách ra ngủ ở hai đầu giường lớn,cho nên lúc này Anna Katherine đang ở trong phòng hấn,hấn mới vừa đi ra ngoài chút xíu,cô lại dám nhận điện thoại của hấn?

“Nhưng điện thoại của anh đang reng,renng đến em nhức đầu cho nên nghe . . . . .”

Anna Katherine chỉ vì một câu nói bạn bình thường của hấn khóc đỏ mắt,cho nên lúc trả lời chất vấn của hấn mang theo nòng đậm giọng mũi, rất đáng thương.

Thật ra thì cô mới vừa rồi có nghe điện thoại của hấn,có một nguyên nhân nữa là cố ý ,bởi vì cô nhìn thấy một người gọi đến tên là Ôn Phó Doanh,vừa nhìn là biết tên phụ nữ.Cô có thể chấp nhận hấn nhớ mãi không quên Hứa Lưu Liễm,bởi vì đó là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm,nhưng cô không thể chấp nhận hấn cùng cô gái khác dây dưa không rõ.

Trần Thanh Sở tức đến không thở được,cô mới vừa rồi thiếu chút đem thân phận có vợ tiết lộ ra ngoài,may là hấn phản ứng rất nhanh viện đại một lý do, hết lần này tới lần khác cô còn giả bộ đáng vẻ vô tội,không khỏi tức giận nói lời tàn nhẫn,

“Tôi nay có thích ngủ chỗ nào thì ngủ,đừng xuất hiện trong phòng của tôi!”

Anna Katherine thoáng cái lên tiếng,cần mồi chăm chú nhìn hấn,hồi lâu cô bỗng nhiên đi tới ôm hấn kiễng mũi chân hôn lên môi hấn, hấn kinh ngạc một chút nhưng ngay sau đó liền hung hăng kéo cô ra,

“Anna,cô điên rồi!Cô cút ngay cho tôi!”

Anna Katherine giống như bị điên,bị hấn đẩy ra cô chảy nước mắt thật chặt ôm lấy hấn,hấn lần nữa không chút lưu tình đẩy cô ra,cô lại tiếp tục chạy đến ôm, đến cuối cùng không biết ại sao hai người giằng co ngã nhào trên mặt giường lớn,cô cố chấp như cũ gắt gao ôm hấn không buông,đến cuối

cùng hấn có chút kiệt sức, nhưng không biết sức lực từ nơi nào đến,ôm cổ hấn hôn môi hấn,nước mắt mặn cùng môi mềm mại bị kéo ra,cô cúi đầu khóc cầu khẩn hấn,

“Anh Thanh Sở,còn em thì sao,em yêu anh như vậy,em tại sao không chịu quay đầu lại nhìn một lần, hu hu . . . .”

Hấn đưa tay đẩy cô ra từ trên giường đứng dậy lạnh lùng nhìn cô mở miệng,

“Anna,cô đừng quá đáng đấy!Ban đầu khi kết hôn không phải tôi đã nói rõ,tôi nói tôi vĩnh viễn sẽ không đụng cô,là cô sống chết đòi lấy tôi !”

Bị hấn đẩy ra Anna Katherine giống như có lại chút lý trí, cái gì cũng không nói chỉ là ngồi ở chỗ đó ủy khuất khóc hu hu,hấn tâm phiền ý loạn xoay người tự ra khỏi cửa.

*

Buổi tối Lục Phương Đình đến buổi tiệc được tổ chức tại Khách sạn năm sao lộng lẫy nhất Ôn Thành ,Lục Chu Việt một thân tây trang màu bạc gương mặt lạnh lẽo đi theo bên cạnh Lục Phương Đình,bưng ly rượu ngoài cười nhưng trong không cười nghe những lời nịnh bợ đối trá.

Hôm nay hấn vốn muốn đi tìm nhóc con của mình,nhưng ban ngày bận việc tối hôm nay lại theo Lục Phương Đình đi xã giao ở nơi này,cũng không biết đến mấy giờ kết thúc, hấn sợ cô ngủ muộn,như vậy hấn sẽ không nhẫn tâm đánh thức cô,tuy nhiên càng nghĩ đến cô lại càng khó chịu.

Tâm trạng vốn đã không tốt khi hấn nhìn đến một người đàn ông trung niên xuất hiện đi theo phía sau là Ôn Phó Doanh,gương mặt lại càng âm u kinh người. Hấn biết người đàn ông trung niên kia là bố của Ôn Phó Doanh hiện giữ chức tổng giám đốc tin điện Ôn Thành_ Ôn Tự,hấn vừa mới xoay người muốn lại bị Lục Phương Đình đưa tay kéo lại,Ôn Tự đã kéo Ôn Phó Doanh đi tới cười mở miệng,

” Lục lão đệ, chúc mừng chúc mừng nha,bác Lục lão đệ vinh dự trở thành thị trường thật là may mắn của người dân Ôn Thành chúng ta !”

Ôn Phó Doanh cũng hòa theo tao nhã cười,

“Bác Lục,chúc mừng bác!”

Tiếng nói vừa bật ra ánh mắt cũng đã liếc về phía Lục Chu Việt thủy chung đứng ở bên cạnh không nói được lời nào,hấn tối nay mặc một thân tây trang màu bạc,hợp với khuôn mặt kiên nghị anh tuấn của hấn,làm nổi bật khí phách trầm ổn vô cùng nhuần nhuyễn ra ngoài,trong con người xinh đẹp hiện lên một tia thương thức cùng ái mộ,nhưng lại vội giấu đi,cô phải ở trước mặt hấn giả bộ tao nhã bình tĩnh,thay đổi ấn tượng mình đối với hấn.

Lục Phương Đình nheo đôi mắt cười đến nheo thành một đường thẳng tắp,

“O,Ôn tổng,cô gái này của ngài thật đúng là chuyên nghiệp,còn chịu theo ra ngoài xã giao!”

Hấn vừa nói vừa giống như tức giận nhìn sang Lục Chu Việt ,

“Thằng nhóc nhà ta,là ta cứng rắn ép nó đến,xem ra có con trai không bằng có con gái bên cạnh!”

Lục Phương Đình vừa nói vậy,ánh mắt Ôn tự cùng Ôn Phó Doanh cũng dời đến trên người hấn,Lục Chu Việt khẽ giật khóe môi chào hỏi cùng bọn họ sau đó dời tầm mắt sang nơi khác,Ôn Tự cười nói,

“Lục thị trường,ngài không biết sao? Ở Ôn Thành,người nào không biết công tử của ngài là nhân tài mới xuất hiện trong giới thương nhân Ôn Thành,đúng là hổ phụ không thể sinh khuyển tử,lời này thật là một chút cũng không giả”

Ôn Phó Doanh cả đêm thủy chung biết điều ở bên cạnh không nói thêm một câu,bộ dáng này để cho Lục Phương Đình rất là hài lòng,không ngừng khen Ôn Phó Doanh.

“O,ta thật muốn có cô con dâu tốt thế này!”

Lục Phương Đình vừa nói ra lời này,gương mặt bình tĩnh vẫn duy trì nụ cười,còn nụ cười trên mặt Ôn Phó Doanh dù thế nào cũng che dấu không được,Lục Chu Việt thì thay đổi sắc mặt,

“Con qua bên kia một chút!”

Sau đó ném cho bọn họ một câu rồi thẳng rời đi.

Lục Phương Đình ý tứ đã biểu đạt vô cùng rõ ràng,đó chính là hi vọng hai nhà có thể đính hôn,một nhà đứng đầu giới chính trị Ôn Thành,một nhà có địa vị trong giới thương nhân Ôn Thành,nếu hai bên có thể kết hôn đó quả thực là lựa chọn không tệ giữa bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: An ủi hẳn

Lục Chu Việt không chút nề tình rời đi khiến khuôn mặt Lục Phương Đình nhất thời lúng túng, Ôn Tự thì nhân cơ hội nói,

“Lục thị trưởng, tôi thấy Chu Việt. . . . tựa hồ không hài lòng chuyện này?”

Lục Phương Đình vẻ mặt không sao cả khoát tay áo,

“Hôn nhân đại sự do cha mẹ làm chủ, làm sao đến phiên nó nói chuyện!”

Ôn Phó Doanh biết điều cười ngọt ngào nhìn Lục Phương Đình nói cảm ơn ,

“Cảm ơn Bác trai!”

Sau đó tầm mắt lần nữa nhìn phương hướng thân ảnh oai hùng cao ngất đi mất, có Lục Phương Đình làm hậu thuẫn cho cô, cô không tin mình không có cơ hội.

Lục Chu Việt xoay người đi ra sau nghĩ tới lời Lục Phương Đình mới vừa nói, càng nghĩ càng giận càng nghĩ càng thương tâm. Ở trong mắt Lục Phương Đình, đứa con trai này chẳng lẽ chỉ là công cụ để ông ta khoe khoang sao? Chẳng lẽ chỉ là con cờ ông dùng để củng cố chức vị của mình sao? Từ nhỏ đến lớn giá trị tồn tại của hắn tựa hồ chỉ dùng để khoe khoang. Ở trong mắt Lục Phương Đình, hắn nhìn không thấy tình yêu của bố đối với con, có chăng qua chỉ là ham muốn quyền lợi hoặc tiền bạc.

Vốn còn muốn cùng Lục Phương Đình chịu đến cuối bữa tiệc, nhưng hôm nay hẳn một giây đồng hồ cũng không muốn ở đây, biểu hiện tối nay của Lục Phương Đình lại một lần nữa hung hăng phá tan tình cảm mong mỏi của hắn, hắn nén đau buồn trong lòng ngửa đầu uống xong trong chén rượu, sau đó không quay đầu lại xoay người rời đi.

Hắn nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, cô từ trước đến giờ hay ngủ sớm, hôm nay lại là đêm đồng hồ này chắc cô đã ngủ, hẳn không muốn quấy rầy cô lại không biết nên đi nơi nào, lái xe không có mục đích ở trên đường phố đêm đông, hắn đột nhiên cảm giác được thế giới rất lớn, còn hắn như tinh linh không có bất kỳ người đến thương yêu, cuối cùng vẫn bất tri bất giác lái xe đi tới dưới lầu nhà cô.

Ngẩng đầu nhìn nhà phương hướng nhà cô, đã một mảnh đen nhánh hẳn tắt máy xuống xe, móc ra điều thuốc tựa tại bên cạnh xe hút hết một điếu lại một điếu , trong lòng đau khổ nặng trĩu và bị đè nén, có ai không khát vọng có một ngôi nhà ấm áp? Có ai không khát vọng tình yêu của cha và mẹ?

Mặc dù hẳn ngày thường thoát nhìn như rất chán ghét Lục Phương Đình, nhưng chỗ sâu nhất trong lòng vẫn khát vọng mong ông có thể xử sự như một người cha đối với đứa con trai này một lần, không trợn mắt bất kỳ nhân tố lợi dụng hắn, đơn thuần chỉ là quan hệ bố con, nhưng là Lục Phương Đình một lần lại một lần lòng dạ ác độc đưa chân giẫm nát.

Đem một điếu thuốc cuối cùng quăng xuống dưới chân hắn nghiền nát, tựa như Lục Phương Đình hung hăng nghiền nát hy vọng của hắn, hẳn cuối cùng lấy ra điện thoại di động gọi cho cô, giờ này khắc này hẳn phát hiện chỗ duy nhất hắn muốn dựa vào chỉ có cô.

Điện thoại sau được nhận hẳn không đợi cô mở miệng giọng nói đau đớn và trầm thấp,

“Luu Liễm, em xuống đây một chút được không? Anh hiện tại ở lầu dưới nhà em. . . . .”

Hứa Luu Liễm nghe ra trong giọng nói hẳn có điều kỳ lạ, vội vàng mở đèn, chạy đến bên ngoài cửa sổ quan sát hỏi hẳn,

“Chu Việt, anh có chuyện gì? Uống rượu sao?”

Cô nghe hẳn nói buổi tối phải đi theo Lục Phương Đình tham gia dạ tiệc, cho nên không có gọi điện thoại cho hắn, đợi hẳn đến hiện thật một muốn chết, vừa mới tắt đèn nằm xuống, kết quả mới vừa nằm xuống đã nhận được điện thoại của hắn, nhất thời hết buồn ngủ.

Từ ngoài cửa sổ nhìn xuống đi quả nhiên nhìn thấy một mình xe hắn cô độc đậu ở chỗ đó, thanh âm của hắn từ trong loa truyền đến,

“Em đừng hỏi, em mau xuống đây, xuống đây với anh có được không?”

Cô chưa từng nghe qua giọng nói bất lực mang theo đau đớn của hắn, ngay cả áo cũng không đổi lại, bện đồ ngủ phía ngoài khoác áo lông nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, Liễn Tổ cũng đã sớm nằm ngủ, vì không muốn đánh thức mẹ, cô đành phải rón ra rón rén từng bước nhẹ nhàng đóng cửa lại sau đó chạy như điên xuống lầu dưới.

Thở hồng hộc đứng lại trước mặt hắn, cô chưa kịp nói đã bị hắn bỗng nhiên vươn tay ra ôm cô thật chặt vào trong ngực, cô ngửi được trên người hắn có nồng đậm mùi thuốc lá truyền đến, kèm theo hơi thở nặng nề và khổ sở vây quanh cô, cô chỉ cảm thấy ngực đau nhói ,giơ tay lên ôm hông hắn nhẹ nhàng gọi tên hắn,

“Chu Việt?”

Hắn ôm cô càng chặt vùi đầu vào cổ cô cúi đầu lẩm bẩm,

“Luu Liễm, giá trị tồn tại của nha có phải chính là để cho ông ấy lợi dụng? Có phải chính là để cho ông ấy khoe khoang? Trong lòng ông ấy có một tia thương yêu cùng thương tiếc đứa con trai này hay không?”

Hứa Luu Liễm không hiểu rõ lắm chuyện của hắn với Lục phương Đình, cô chẳng qua mơ hồ từ trong ít lời hắn phát hiện quan hệ giữa bọn họ không tốt lắm mà thôi, cho nên lúc này hắn bắt lực hỏi cô, cô cũng không biết làm sao trả lời hắn, cơ sở nói sai ngược lại làm hắn càng thêm đau khổ.

Cho nên dùng hết lực đạo của mình, lẳng lặng để hắn tùy ý ôm mình, hắn bỗng nhiên buông cô ra, khuôn mặt vốn kiên nghị dưới bóng đêm lộ ra nòng đậm đau thương, hắn cúi đầu tìm môi cô hôn lên

Bàn tay to của hắn có lực nắm lấy hai vai cô, răng môi đang lúc mang theo nòng đậm mùi thuốc lá như cuồng phong bão táp quấn lấy môi cô, hắn dùng sức hôn nóng bỏng, hôn đến có chút tuyệt vọng, môi của cô mặc dù bị hắn mút đau nhưng vẫn hơi kiễng mũi chân cẩn thận đáp lại nụ hôn nóng bỏng phát tiết tình cảm trong lòng hắn.

Cô có thể cảm nhận được đau khổ trong lòng hắn, nhưng cô không biết nên nói gì, đành phải dùng phương thức này dỗ dành hắn.

Một màn lưu luyến không rời rơi vào trong tầm mắt Ôn Phó Doanh cách đó không xa, hung hăng đâm bị thương lòng tự ái cao ngạo trong lòng cô, cô biết hắn rất thích cô bé kia, tuy nhiên không nghĩ tới say mê đến thế, hôm nay nhìn hắn thất khống ôm hôn cô, cô chỉ cảm thấy trong lòng thật hận.

Tại sao? Tại sao? Cô bé đó nơi nào cũng không bằng cô, vóc người không bằng cô, dung mạo không bằng cô, gia thế bối cảnh lại càng không bằng cô, tại sao hắn ưu tú như vậy lại yêu cô bé đó điên cuồng đến thế? Cô không cam lòng!

Bởi vì bây giờ là mùa đông nhiệt độ đêm khuya quá thấp, Lục Chu Việt biết cô từ trước đến giờ sợ lạnh, cho dù hôn cô hôn đến có chút khó phân thắng bại, nhưng vẫn lưu luyến buông lỏng môi cô nhắc lên áo khoác ngoài đem thân thể nhỏ nhắn của cô quấn vào trong ngực, sau đó cúi đầu muốn hôn cô.

Bị cô đầu nghiêng né tránh, Hứa Luu Liễm nghiêm khuôn mặt đỏ hồng nhìn hắn hờn dỗi,

“Tại sao anh giống đứa bé thế nha, đã trẻ thế này mau về ngủ đi!”

“Ôm thêm một lát. . . . .”

Hắn ôm cô thật chặt vào trong ngực, cảm nhận được tâm trạng mình vừa rồi vọng động khổ sở dần dần trở nên bình thản. Hứa Luu Liễm cũng không có phản kháng để hắn tùy ý ôm.

Không biết lúc nào, trên bầu trời lại có bóng tuyết tung bay, ở trong đêm đông lộ ra ánh sáng trong suốt, từng mảnh từng mảnh bay múa trên mặt đất, rơi vào trên tóc hai người, trên mặt, cùng với khóe mắt. Hứa Luu Liễm bỗng nhiên cong lên khóe miệng nghịch ngợm đề nghị,

“Lục Chu Việt, không bằng chúng ta đi mượn phòng đi?”

Cảm nhận được tâm trạng hắn dần dần bình tĩnh lại, tâm trạng cô cũng đặc biệt thật tốt, vì mình có năng lực làm cho tâm trạng hắn chuyển tốt mà cảm thấy vui mừng, thỏa mãn.

Hắn bị lời nói to gan của cô làm sợ, đưa tay đẩy cô ra hung hăng nắm chặt tay cô, trông mắt đen dấy lên ngọn lửa thiêu đốt hùng hục,

“Thật không?”

Cô không nói lời nào, chỉ trừng mắt nhìn hắn giáo hoạt cười, lời to gan như vậy cô thật không có dũng khí nói lần thứ hai, hắn lập tức kéo cô nhét vào trong xe, trong miệng còn tàn bạo nói,

“Hứa Luu Liễm em đừng hời hợt, anh sẽ làm em không thể xuống giường!”

Ý tứ rõ ràng của hắn nhất thời làm cho cô đỏ mặt, hời hợt núp ở vị trí tay lái phụ, hắn mặc kệ cô, đó là cô thịnh tình muốn mời hắn, hắn dĩ nhiên cầu cũng không được, hắn vốn cùng cô trở về nhà cô nhưng lại sợ đánh thức Liên Tổ.

Mới vừa rồi tình lưu luyến buông cô ra trở về chỗ ngủ của riêng mình, cô bỗng nhiên lại đề nghị như vậy, hắn không thể không thừa nhận, đề nghị này của cô thật là quá tuyệt vời! Hắn mở ra cửa xe bên kia, mãnh liệt chân ga chạy đến khách sạn.

Vào khách sạn đăng ký, song hắn liền kéo cô khẩn cấp đi vào trong thang máy, mới vừa vào thang máy hắn đã hôn mạnh lên môi cô, lúc này cũng đã trễ, nên có rất ít người ra ngoài đi lên, cho nên hắn hôn cô không chút kiêng kỵ.

Đợi đến khi vào gian phòng hai người đã thờ hồng hộc, cô vốn chỉ mặc đồ ngủ bên ngoài khoác vào áo lông, lúc này bị hắn hai ba cái lột sạch, thân thể căng mọng mê người không chút nào giữ lại hiện ra ở trước mặt hắn, nhin hai ngày nổi nhớ nhất thời như có đại lan tràn.

Hắn giống như một con thú khát vọng đặt cô lên giường lớn mãnh liệt hôn, môi nóng bỏng từ nàng xuong quai xanh một đường đi xuống, từng tắc một thiêu đốt da thịt cô, cô động tình vờn ra mười ngón tay nắm chặt chân giường cong người nghênh hợp với hắn.

Hai người chưa bao giờ có triền miên kịch liệt lưỡng tình tương duyệt như vậy, trước kia chỉ có hắn khát vọng cô khát vọng muốn chết, nhưng cô lại chưa

bao giờ chịu thật lòng phối hợp với hắn, cho nên lần này cô làm theo ý hắn, không đầy một lát hai người đã tiến vào trạng thái tình nồng

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Khách sạn nồng tình(18+)

Lục Chu Việt đưa tay dò nơi trơn dính ướt át của cô, cời dây nịt ngang eo thẳng tiến vào cô, nhưng cô giơ tay lên nhẹ nhàng đẩy lồng ngực hắn ngăn cản động tác của hắn, hắn bị đè nén hơi thở thô ráp gấp rút không hiểu nhìn cô, cô làm như hạ quyết tâm, nhắm mắt lại ôm hắn xoay người, để cho cả người cô cõng lên eo hoàn mỹ của hắn.

Hai đoàn trắng nõn mềm yếu trên người hoàn toàn rơi vào mắt hắn, theo động tác của cô mà phập phồng lên xuống, làm bụng dưới hắn nổi lên một dòng nhiệt lưu từ thiếu chút nữa phóng ra mình, hắn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn vờn bàn tay to nắm chặt eo cô, mơ hồ mở miệng,

“Luu Liễm, em . . . . ?”

“Em không phải còn thiếu anh một lần sao?”

Cô cúi người xuống chôn trong cổ hắn dùng thanh âm nhỏ như muỗi kêu làm bầm một câu, cô yếu ớt thổi khí vào tai hắn, Lục Chu Việt chỉ cảm thấy nơi nào đó trên thân thể bành trướng dâng lên nóng bỏng ham muốn, sắp phá hủy lý trí hắn.

Hắn đỏ mặt giờ bàn tay to nắm hông cô,

“Vậy em còn không mau bắt đầu? Chẳng lẽ em muốn anh nhịn hồng mắt sao?”

Cô cong người tại chỗ không động đậy, từ từ cọ xát hồi lâu, thẳng đến làm cho Lục Chu Việt thiếu chút nữa kéo cô từ trên người xuống đặt tại dưới thân thể hào hào sùng ái, cô lúc này mới cần môi đứng dậy mặt đỏ bừng nhìn hắn, dĩ nhiên chỉ một giây sau cô liền đưa tầm mắt sang nơi khác, giờ tay lên cảm nóng hồi dâng trào đưa về nơi ướt át của mình.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương tựa hồ cảm không hết vật bành trướng to lớn kia. Nó ở trong tay cô run rẩy vài cái mới tìm được ngọn nguồn mềm mại, cô khẽ đứng dậy thử thăm dò rồi ngồi xuống thắt lưng, nơi kia vốt siết chặt thoáng cái lồi đi được mờ ra, nhưng bởi vì cô đã sớm đầy đủ ướt át cho nên không đau đớn khó chịu, ngược lại thoải mái thờ dài một tiếng, hắn thì trực tiếp phát ra tiếng gầm hải lòng.

Có đôi khi có một số việc không cần phải đi học, chỉ cần thật lòng thích theo bản năng cũng có thể làm. Tỷ như Hứa Luu Liễm giờ phút này đem hai tay chống lên người hắn trên dưới có tiết tấu bắt đầu đưa thân thể mình, cô chẳng qua dựa vào trực giác cảm giác làm vậy hắn sẽ thoải mái, cho nên cứ như vậy mà làm.

Lục Chu Việt thấy thoải mái trước nay chưa có, nhưng lại cảm thấy độ mạnh yếu của cô không đủ, cho nên cô mỗi một lần ngồi xuống hắn cũng sẽ bắt lấy hông cô kéo cô đến gần mình hơn, đồng thời nửa hung hăng đâm vào cô, thẳng đến chỗ sâu nhất đôi lần lấy một tiếng kinh hô của cô.

Tuy nói tư thế thành cô ở phía trên, nhưng quyền chủ động vẫn hoàn toàn nằm trong tay hắn, bởi vì thể lực cô không đủ cho nên chuyển động mấy cái đã mệt đến thở hồng hộc, cả người vô lực nằm trên người hắn để mình hắn đòi lấy, lực đạo của hắn thỉnh thoảng hung mãnh thỉnh thoảng dịu dàng, cọt sạt điểm mẫn cảm nhất, không đầy một lát cô đã chống đỡ không được phóng ra mình.

Nhưng hắn càng đánh càng hăng, thấy chưa đủ lướt qua xoay người đè lên cô, tách ra hai chân cô để cho nơi hai người chực chờ kết hợp hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hắn, sau đó nắm eo cô mãnh liệt va chạm.

Đến thời điểm cuối cùng hắn đem dịch nóng tưới vào trong cơ thể, cô mơ mơ màng màng tính đây không phải kỳ an toàn, tính toán sau cảm thấy không có vấn đề yên tâm nhắm mắt lại ngủ say sưa.

Một đêm đó còn có ngày hôm sau, hai người chỉ ở trong phòng khách sạn tiêu hao thời gian gọi người phục vụ, cô lười đến ngay cả giường cũng không rời, không có nguyên nhân khác đều do hắn làm cô mệt mỏi, hắn cũng khó được vụng trộm như vậy, ôm cô liêu chết trên giường lớn, mỗi một lần đều làm đến cô hô tên hắn cầu xin tha thứ hắn mới bằng lòng bỏ qua.

Lúc Liên Tổ gọi điện thoại tới, cô còn đang ngủ mê man. Lục Chu Việt thay cô nhận điện thoại, trong điện thoại giọng Liên Tổ có chút lo lắng, hỏi cô hiện tại ở nơi đâu tại sao không trở về nhà. Dù sao cô nửa đêm mất tích, cả ngày lại không về nhà, bà ó thể không lo lắng sao?

Lục Chu Việt nắm điện thoại của cô, quay đầu lại nhìn thoáng qua cô còn đang ngủ say, nhẹ nhàng đứng dậy đi tới sân thượng nhỏ giọng nói với Liên Tổ,

“Bác gái, cháu quên nói với bác một tiếng, Luu Liễm hiện tại đang ở chung với con, bác không cần lo lắng!”

Tối hôm qua còn có hôm nay hai người thật sự quá điên cuồng, quên gọi cho người nhà báo bình an, dù sao hiện tại lại sắp đến tết, để cho người nhà nóng ruột nóng gan cũng không tốt lắm. Liên Tổ nghe lời của hắn sau mới yên tâm, chỉ dặn dò hắn mấy câu rồi cúp điện thoại.

Hắn gọi điện thoại báo người mang thức ăn lên, lúc này mới tới giường lớn gọi cô dậy ăn cơm ăn no mới có sức lực phối hợp tác thủ chứ.

Hứa Luru Liễm đang nằm mơ mộng đẹp bị đánh thức dĩ nhiên rất khó chịu, nhưng bụng quả thật rất đói, gãi đầu đứng dậy đến phòng tắm rửa, bị hấn hành hạ một ngày một đêm, cô hiện tại hai chân như nhũn ra cả người vô lực .

Hắn gọi thức ăn cô thích, vốn đói đến trước ngực dán sau lưng, cô nhất thời động ngón tay, ngồi ở chỗ đó bắt đầu ăn,

Cô mặc áo tắm màu trắng rộng thùng thình, mái tóc dài bị cô tùy ý buộc sau ót, lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần sạch sẽ, nhìn cả người cô hấn cũng vui vẻ.

Hắn ngồi đối diện với cô, chậm rãi mở miệng,

“Về nhà lấy một chút đồ rồi đến chỗ anh ở, nhà cũng đã cho người dọn xong rồi, hôm nào anh sẽ đưa em đi tham quan chút phòng làm việc!”

Cũng không cách nào nhìn được nổi thống khổ mỗi ngày không gặp được cô, mặc dù một ngày một đêm qua triển miên rất là mê hồn, nhưng hấn tình nguyện mỗi ngày về nhà để gặp cô, cho dù không làm những chuyện này chỉ nhìn thấy cô thôi đã đủ.

Chờ thêm đến khi nơi cô làm việc ổn định hấn liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ hai người, nếu cả đời chỉ một lần, vậy hấn nhất định phải cho cô cả đời khó quên.

“Ừ!”

Hứa Luru Liễm gật đầu đồng ý, sau đó nuốt xuống một ngụm cháo thơm ngon giương mắt nhìn hấn, giữa lông mày tất cả đều là phong tình của phái nữ,

“Chu Việt, chúng ta đừng có mượn người giúp việc được không, như vậy cảm giác rất không tự tại, có gì chúng ta cùng làm có được không?”

Hấn vốn sẽ không cự tuyệt bất kỳ thỉnh cầu nào của cô, huống chi bộ dáng mê người hiện tại của cô, hấn cúi người qua hôn lên đôi môi mềm mại của cô, thanh âm trầm cúi đầu trả lời cô,

“Được. . . . .”

Hứa Luru Liễm tức giận đẩy hấn ra, hờn dỗi ,

“Lục Chu Việt, anh có dùng hay không, để em ngủ một lát đi!”

Cô nói xong cũng đứng dậy leo lên giường lớn, lúc rút đi áo ngủ sống lưng hoàn toàn hở lỗ, đôi chân dài thon dài cùng với mông ưỡn lên ngạo nghễ chỉ nhìn thôi hấn đã nhiệt huyết sôi trào thiếu chút nữa cuồng phun máu mũi, may cô nói chỉ muốn ngủ một lát rồi cuốn mình vào chăn, nếu không hấn không dám bảo đảm mình không thể không nhào đến.

Hấn ăn xong rồi thu thập thỏa đáng cũng theo bò lên giường, thật sự là rất nhàm chán, muốn mở TV xem tin tức lại sợ đánh thức cô, muốn đi làm việc lại không nỡ rời ra thân thể mềm mại, nên đành phải đến xoay người cô lại kéo tới vuốt ve thân thể mềm mại.

Vừa muốn ngủ Hứa Luru Liễm lại bị hấn làm tỉnh, giận giữ nhấc chân hung hăng đạp hấn, lại bị hấn bắt được mắt cá chân, kéo chân cô để lên hông hấn, cô nhất thời nhớ tới thời điểm cô chủ động ngồi lên người hấn, không khỏi đỏ mặt, đem đầu vùi vào trong chăn không chịu ngẩng đầu. Lục Chu Việt bị dáng vẻ cô làm cho tâm thần nhộn nhạo, từ trong chăn kéo cô ra ngoài tìm môi cô hôn lên, Hứa Luru Liễm sắp khóc,

“Lục Chu Việt, em muốn xin ngừng chiến, hu hu. . . . .”

Quá kinh khủng, hấn không dứt màn đoạt lấy làm cho cô cảm giác cả người mình đều bị hấn chiếm hết, vừa rồi cô rời giường tắm rửa, cảm thấy tứ chi vô lực, nơi bị hấn điên cuồng thương yêu rất đau, nếu như còn tiếp tục nữa, cô rất hoài nghi cô không thể sống cuộc sống bình thường.

Hấn đem môi từ cánh môi mềm mại của cô dời đến nơi mềm mại trước ngực, nuốt vào một viên trái cây ngâm trong miệng dùng đầu lưỡi mập mờ liếm, sau đó từ trong cổ họng phát ra thanh âm vụn vặt ,

“Được, ngừng chiến thì ngừng chiến. . . . . Bất quá phải chờ anh làm xong lần này rồi hãy nói!”

“Lục Chu Việt, anh sau này đừng hy vọng sẽ được đụng em nữa!”

Hứa Luru Liễm cơ hồ nửa gào thét nửa rên rỉ phát ra những lời này, sau đó thanh âm của cô bị môi hấn găng gao ngăn chặn.

Bị hấn lấn qua lần lại, cô vốn muốn ngủ rồi lại thôi, thế là hai người lại tiếp tục ở lại một đêm trong khách sạn, ngày hôm sau. . . tỉnh lại nghe được bên ngoài truyền đến tiếng pháo đùng đùng, hai người lúc này mới nhớ tới hôm nay đã là tết.

Hứa Luru Liễm kéo thân thể chua đau từ trên giường nhảy dựng lên cầm điện thoại di động nhanh chóng gọi điện thoại cho Liên Tố, không nghĩ tới cô lại ở với hấn trong khách sạn lâu lông hai ngày hai đêm, hấn còn mặt dày nửa nằm ở nơi đó nhìn cô,

“Mẹ nói hôm qua gọi đến, anh nói là anh với em ở cùng một chỗ, nên em không cần gọi lại nữa!”

Hứa Luru Liễm tức trùng hấn,hấn nói cho mẹ cô biết bọn họ đang ở chung một chỗ,Liên Tổ không cần nghĩ nhất định cũng biết hai người ở chung một chỗ đã làm gì. Cô vút điện thoại đi động xuống một bên đi tới phòng tắm gõ thét với hấn,

“Anh còn không nhanh lên,chẳng lẽ anh muốn ăn tết ở khách sạn sao!”

Lục Chu Việt cười đứng dậy cùng cô đi vào phòng tắm,mặc dù cô cố gắng muốn đẩy hấn ra, nhưng về sức mạnh cô làm sao là đối thủ của hấn,thế là bị hấn ép cùng nhau tắm tắm uyên ương.

Bởi vì lúc cô ra ngoài chỉ mặc đồ ngủ phủ thêm áo lông,may hấn đã nhân lúc khoảng thời gian cô ngủ mua một bộ mới cho cô,hấn ôm cô cười nói đi ra thang máy, bên ngoài phản phát một đồng ký giả thật kinh ngạc,Lục Chu Việt cùng Hứa Luru Liễm cũng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Công khai quan hệ

Những ký giả kia sở dĩ giật mình bởi vì bọn họ chờ ở cửa vì muốn chụp đại minh tinh ICE,đến từ Mĩ Quốc gốc Hoa, ICE một năm trước gặp may bằng một vai diễn trong bộ phim thần tượng vào vai một người đàn ông xấu tính cách âm độc tàn nhẫn rồi lại yêu sâu đậm.

Rõ ràng trong phim thần tượng nam chủ tâm tình cuối cùng ôm được mỹ nhân,lại biến thành nam hai được chút ý hơn yêu mà không được,hấn dựa vào cái sùng này giống như một hắc mã đoạt nhiều giải thưởng lớn vinh quang,nhanh chóng lan nhanh từ khắp Á Châu cho tới toàn bộ thế giới.

Hấn có một gương mặt tràn đầy kiệt ngạo cùng bất tuân,có một khuôn mẫu nam tính. Vóc người rất tốt,điểm chết người chính là ánh mắt của hấn,vừa thiêu đốt tình yêu mãnh liệt rồi lại tiết lộ ra âm tàn,nên tất cả mọi người đều bị nam tử Đông Phương mê đến thần hồn điên đảo.

Có tin tức nói ICE mặc dù đến từ Mĩ Quốc nhưng thật ra cổ hương của hấn là Ôn Thành,bọn họ vừa nghe được công việc năm sau của ICE sẽ chuyển dời đến trong nước,nhất là Ôn Thành,nghe nói hấn đã cùng tập đoàn Lục thị Ôn Thành tiếng tăm lừng lẫy ký hợp đồng quảng cáo,năm sau sẽ lập tức khai mạc.

Thậm chí còn có người hỏi thăm được ICE tối ngày hôm qua tới Ôn Thành và ở khách sạn này,cho nên nhóm lớn ký giả từ đêm qua đã bắt đầu ở chỗ này,chuẩn bị trực tiếp chụp ICE phát tin tức.

Chẳng qua bọn họ không nghĩ tới,chưa đợi được ICE nhưng lại gặp được một người toàn bộ ký giả Ôn Thành đều biết : Tổng tài tập đoàn Lục thị Lục Chu Việt! Mà càng làm cho bọn họ hưng phấn chính là hấn từ trước đến giờ không có chuyện xấu,giờ thân mật ôm một cô bé trong ngực,hơn nữa hai người còn nói cười ra khỏi thang máy.

Cô bé kia còn tựa trong lòng ngực hấn nghịch ngợm đưa tay xoa cằm hấn,về mặt thoát nhìn xinh đẹp động lòng người,hấn cũng không tránh né,suy nghĩ đều tập trung vào cô bé kia,tùy ý để cô làm xằng làm bậy,một động tác đơn giản lộ ra tất cả thâm tình.

Nếu như nói bọn họ theo đuổi ICE bởi vì hấn là một minh tinh nổi tiếng,còn Lục Chu Việt đối với bọn họ mà nói,là một người thần bí mà tôn quý. Hấn rõ ràng có thân thế hiển hách: Con của Lục thị trưởng mới nhậm chức,tài phú kêu ngạo:Đưa ra thị trường công ty Lục thị tập đoàn,nhưng hấn ít khi xuất hiện để cho những ký giả như bọn họ quên đi sự hiện hữu của hấn.

Thời điểm ánh đèn lóe lên,Hứa Luru Liễm phản ứng đầu tiên theo bản năng giơ tay lên che kín mặt vội vàng lùi về phía sau hấn,Lục Chu Việt dù sao đã sớm quen trường hợp này,lông mày anh tuấn khẽ nhíu một lúc sau lại đưa tay kéo cô từ phía sau ra ngoài,hấn rũ mắt thấy khuôn mặt cô hoảng sợ bộ dạng bất an,cho cô một ánh mắt kiên định rồi ôm cô mỉm cười nhìn ống kính ký giả.

Hấn đã sớm muốn tìm cơ hội công khai quan hệ hai người,không nghĩ tới hôm nay vừa lúc bị chụp,vậy thì biết thời biết thế vừa lúc công khai thật quá tốt, tiết kiệm tâm tư hấn lo việc này.

Hứa Luru Liễm phát hiện ý đồ của hấn,có chút khẩn trương bất an co lại trong ngực hấn,cô đúng là không thích cảm giác được tôn sùng , tuy nói lúc trước cô đồng ý công khai quan hệ của hai người,nhưng cô lại không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện,quá đột nhiên làm cho cô ứng phó không kịp,trong lòng cô còn chưa chuẩn bị tốt nha. . . . .

Đám ký giả kia vốn cho rằng sẽ có người ngăn lại không cho chụp sau đó hai người rời đi,không nghĩ tới hấn ngược lại ôm cô bé kia đứng ở nơi đó hào phóng mặc cho bọn họ chụp,bọn họ trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng chưa nhớ chức trách mình,cầm lấy cameras tới vừa quay vừa chụp,chuyện có lợi như vậy bọn họ tại sao không nhanh bắt lấy? Phải biết rằng chuyện này không phải là người khác,mà là đỉnh đỉnh đại danh Lục tổng tập đoàn Lục thị a!

Trong đám ký giả có một người bỗng nhiên”Ồ” một tiếng,

“Khuya ngày hôm trước tôi đợi trước cửa khách sạn,tựa hồ đã từng thấy Lục tổng cùng cô bé này đi vào,tôi lúc ấy cảm thấy không thể tin còn tưởng

rằng mình hoa mắt xuất hiện ảo giác,cho nên nhanh xóa đi ý nghĩ của mình,bây giờ nhìn lại đúng là thật!”

Người nọ vừa nói đám người nhất thời xôn xao,có ký giả kịp thời nắm vấn đề này bắt đầu đặt câu hỏi,

“Lục tổng,nói như vậy hai người các người ở trong khách sạn suốt hai ngày hai đêm?”

Hứa Lưu Liễm lập tức bị lời trắng trợn này khiến cho mặt đỏ tới mang tai,có chút lúng túng tựa tại trong ngực hắn,đem tất cả giao cho hắn giải quyết, bất quá những người đó hoàn toàn không để cho hai người bọn họ cơ hội nói chuyện, vấn đề tiếp theo giống như bắn liên hồi về phía bọn họ,

“Xin hỏi Lục tổng ngài cùng vị tiểu thư bên cạnh ngài có quan hệ gì? Cô ấy là bạn gái mới của ngài sao?”

Lục Chu Việt ôm cô thật chặt,ôn hòa hữu lễ nói với bọn họ,

“Về thân phận của cô ấy,tôi nghĩ các người có thể gọi cô ấy một tiếng ‘Lục phu nhân’!”

Một tiếng Lục phu nhân,nhất thời giống như quăng một quả bom uy lực khổng lồ vào trong đám ký giả, oanh tạc mọi người hồn phi phách tán thần thờ thật lâu, nếu hắn nói cô bé đó là người tình,bạn gái bọn họ cũng có thể tiếp nhận,nhưng hắn nói là “Lục Phu Nhân”, bọn họ dĩ nhiên biết ba chữ kia ý nghĩa thế nào,đó chính là bọn họ đã trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận!

Nhìn thấu mọi người kinh ngạc việc gì,Lục Chu Việt bình tĩnh nói tiếp,

“Chúng tôi đã đăng ký kết hôn nửa năm trước !”

Nếu đã công khai ra ngoài vậy công khai hoàn toàn.

Các ký giả phục hồi tinh thần,sau vấn đề nêu ra so với trước đó còn sắc bén hơn,

“Vậy tại sao kết hôn lâu như vậy hiện tại mới muốn công khai? Lục tổng thân phận ngài hiển hách,kết hôn hẳn là một chuyện lớn quan trọng,tại sao cũng không tổ chức tiệc nha?”

“Nếu đã kết hôn,muốn ân ái thì ở trong nhà mình không được sao,tại sao còn phải đến khách sạn mướn phòng?”

Vấn đề mọi người liên hoàn quăng ra,Hứa Lưu Liễm chỉ cảm thấy đầu mình sắp muốn nổ tung,Lục Chu Việt siết chặt vai cô ý bảo cô yên tâm,sau đó tao nhả cười bình tĩnh trả lời vấn đề ký giả,

“Mặc dù thân phận tôi hiển hách, nhưng tôi chỉ muốn một hôn nhân yên tĩnh bình thân như người bình thường,hon nữa vợ tôi trời sinh không thích ồn ào,cho nên chúng ta vẫn không có công khai,bất quá nếu hôm nay đã bị mọi người chụp,vậy chúng ta cũng hào phóng thừa nhận,tiết kiệm các người ngày ngày đuổi theo phía sau hỏi!”

“Còn nguyên nhân tại sao đến đây mướn phòng. . . . .”

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua nhóc con trong ngực ,khóe miệng nhướng lên khẽ cười,

“Nếu như tôi nói là bởi vì tôi nhất thời khó nén kích tình,các người có tin hay không?”

Hắn vừa nói ra lời này,chúng ký giả nhất thời ồn ào lên tỏ vẻ hiểu chuyện,tất cả mọi người là người trưởng thành,cũng biết thời điểm tình nồng mật ý khi hai người ở chung một chỗ,khó tránh khỏi nổi lửa,nếu không tại sao có người thích xe chẵn, đã chiến chứ.Có một nữ ký giả tràn đầy hâm ngó chừng Hứa Lưu Liễm vẫn trầm mặt nhìn hồi lâu sau đó mở miệng,

“Lục tổng,chuyện kết hôn là một chuyện lớn,ngài không làm hôn lễ có phải thật đáng tiếc hay không?”

“Đúng vậy đúng vậy!”

Những người khác cũng hòa theo nhất nhất đáp lời,làm một phụ nữ đương nhiên hy vọng có một hôn lễ xa hoa với người mình yêu.

“Các người cũng đã nói thế,vậy mấy ngày nữa đi,đến lúc đó kính xin các vị đến chúc mừng!”

Hắn nói vô cùng tự nhiên cộng thêm biết thời biết thế,thoáng cái đã đẩy nguyên nhân tổ chức hôn lễ đẩy tới trên người đám ký giả,làm cho người ta cảm thấy hắn chẳng qua thịnh tình không thể chối mà thôi,thành công che dấu hai người kết hôn nửa năm hiện tại mới tổ chức hôn lễ đột ngột.

Hứa Lưu Liễm cũng không nghĩ tới hắn lại nói như vậy,lúc trước Liên Tổ từng nói chuyện tổ chức hôn lễ của bọn họ,cô còn đang lo không biết làm sao mở miệng với hắn,dù sao chuyện này không nên để con gái nói trước,không nghĩ tới hôm nay hắn lại vui vẻ nói ra,làm cho trong lòng cô thật cảm động.

Hắn luôn có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô,luôn hiểu cô,luôn ở thời điểm cô lo lắng cho quan tâm và lo lắng.

Các ký giả vừa nghe hắn thật muốn tổ chức hôn lễ nhất thời tinh thần tỉnh táo,hết sức phấn chấn nấn nỉ hắn đến lúc đó nhất định phải gửi thiệp mời cho bọn họ, hắn cười cười chuyển đề tài,

“Nếu mọi người muốn biết gì cũng đã biết,có thể phiên tránh ra để chúng tôi đi được không!”

Sau đó liền ôm cô đưa tay gầy nắm người sai bước rồi đi,bởi vì hân khí thể cường đại,đến mức mỗi người cơ hồ chủ động tránh đường để bọn họ đi,vì quá mức đắm chìm niềm vui Lục Chu Việt mang đến cho bọn họ,nhà hoàn toàn không chú ý đến người bọn họ muốn truy tìm đã sớm đội mũ lưỡi trai từ nơi khác ra ngoài.

Mãi cho đến ngồi vào trong xe Hứa Lư Liễm tinh thần cũng còn căng thẳng,Lục Chu Việt giơ tay lên vuốt ve đôi mi thanh tú nhú thật chắc,

“Tạo sao? Công khai quan hệ lại khản trương đến như vậy?”

“Chẳng lẽ hỏi hân ban đầu đồng ý với anh công khai rồi?”

Hân đến gần cô ngó chừng cô gần trong gang tấc mặt có chút nghiêm túc hỏi, cô vội vàng lắc đầu,

“Vậy thì không có,chẳng qua là cảm thấy có chút quá đột nhiên. . . . .”

“Sớm muộn gì mọi người cũng biết,chẳng lẽ em tính che giấu chuyện chúng ta cả đời sao?”

Hân vừa nói vào đề vừa phát động xe chở cô chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Sóng to gió lớn

Hứa Lư Liễm lặng lẽ ngồi vị trí kế bên tài xế nghiêng đầu nhìn gương mặt bình tĩnh của hân, đúng vậy,hân nói rất đúng,bọn họ không thể nào che giấu cả đời, trước kia cô không hiểu bởi vì trong lòng cô không có hân,hôm nay thấy hân thật tốt nên trong lòng mới hiểu được.Nếu bạn thật yêu một người tuyệt không muốn âm thầm với hân .

Bạn thậm chí sẽ có hướng vọng động cảnh cáo những người phụ nữ khác,cảnh cáo các cô không nên có ý nghĩ gì với hân,bởi vì hân chỉ thuộc về một mình bạn, bạn muốn độc chiếm hân.

Sau khi về đến nhà Liên Tổ cũng không nói gì,Lục Chu Việt cũng đi theo lên lầu,về mặt Liên Tổ trịnh trọng nói với Liên Tổ,

“Bác gái,con quyết định chờ xong năm này con sẽ bắt đầu tổ chức hôn lễ với Lư Liễm!”

Liên Tổ đương nhiên mừng rỡ,bởi vì chính bà hiểu rõ thân thể mình nhất,nếu hôn lễ của bọn họ tổ chức chậm,sợ rằng bà thật sự nhìn không thấy.Sau lại cùng Lục Chu Việt hàn huyên một lát mới đứng dậy rồi đi,mà một lát giữa hân và Hứa Lư Liễm thì ở các nơi khác xảy ra rất nhiều việc.

Tin tức con rể lý tưởng nhất trong suy nghĩ thiên kim Ôn Thành chính là Lục Chu Việc,trải qua truyền thông phát tin,trong nháy mắt đã truyền khắp trên dưới Ôn Thành,cho tới cả giới tài chính và kinh tế,gới giải trí.

Dĩ nhiên trong chuyện này phản ứng lớn nhất đương nhiên là Lục Phương Đình,ông nhìn tin tức kia giận đến thiếu chút nữa hít thở không thông mà chết. Đêm đó bữa tiệc mừng ông,ông mới vừa âm thầm muốn tổ chức lễ đính hôn với phía Ôn gia,hôm nay lại truyền ra tin tức nó đã có vợ!

Nếu như,nếu như nó nói có bạn gái hoặc tình nhân thì thôi,còn hết lần này tới lần khác cường điệu đã có vợ,vậy cũng thôi đi nếu như hân kết hôn với cô gái khác thì ông không nói,nhưng hết lần này tới lần khác cô gái kia lại là con gái của Hứa Định Biên mà ông sống chết đối đầu,nó thử nói xem hôn sự này ông làm sao đồng ý?

Cho nên khi Lục Chu Việt vừa đến phòng khách trong nhà,một chén trà nóng hổi đã vút tới trước mặt hân,trong mắt hân hiện lên một tia lệ khí mỉm cười lắc mình né ra.

Đối với việc Lục Phương Đình giận tím mặt,hân cũng sớm đã sớm chuẩn bị tâm lý,cho nên hân không thêm để ý đến ông,như không có chuyện gì xảy ra nên bước đi lên lầu,giong nói hôn hên của Lục Phương Đình từ phía sau hân truyền đến,

“Con đứng lại đó !”

Hân dừng bước trầm mặc đứng ở nơi đó,cũng không quay đầu nhìn Lục Phương Đình,bóng lưng cổ chấp và cao ngất,Đồng Vân cùng Lâm San Ni nghe được động tĩnh cũng từ trong phòng đi ra ngoài,Lâm San Ny muốn đi đến kéo lại Đồng Vân,cuối cùng chỉ có thể đứng trên thang lầu nhìn hai người đang tranh chấp.

“Chuyện kết hôn lớn như vậy con cũng không nói một tiếng với người trong nhà,trong mắt con có còn người bố này không!”

Lục Phương Đình bị thái độ hồ hững của hấn chọc giận, đứng ở nơi đó rống đến run trời.

Ông không nói thì đỡ, nhưng ông vừa nói Lục Chu Việt không khỏi nhếch khóe miệng cười lạnh một tiếng xoay người,

“Trong mắt con không có bố, vậy trong lòng bố có đứa con trai này sao?”

Lục Phương Đình bị hấn chẹn họng, Lục Chu Việt đút tay vào túi quần đứng ở nơi đó trong mắt tất cả đều là kinh hãi, tình thế nhìn lại cũng có nhàn nhạt đau thương,

“Con tại sao phải nói với bố? Chẳng lẽ phải chờ bố chia rẽ sau đó đem hôn nhân của con biết thành con cò trính trị sao?”

“Thằng khốn!”

Lục Phương Đình tức cả người run rẩy, khuôn mặt tức giận giờ tay lên chỉ vào hấn.

Lục Chu Việt về mặt bình tĩnh mắt lạnh đứng nhìn Lục Phương Đình nổi giận, một lúc sau hấn bỗng nhiên trịnh trọng gọi ông một tiếng,

“Bố!”

Lục Phương Đình ngẩn ra, bởi vì không biết từ lúc nào hấn cơ hồ rất ít gọi ông là bố, kể từ khi Đồng Vân ẩn cư trên núi sau bố con cũng rất ít gặp mặt, trừ thỉnh thoảng ngày lễ.

“Bố, con sẽ cưới cô ấy, không có nguyên nhân khác, đơn giản chỉ là con yêu cô ấy, con yêu cô ấy sáu năm, thậm chí yêu cô ấy đến không chừa thủ đoạn nào ——”

Lục Chu Việt nói tới chỗ này bỗng nhiên có chút nói không được, hấn chẳng bao giờ hèn mọn thừa nhận thủ đoạn mình chiếm lấy cô, hấn hít một hơi thật sâu nghiêm túc nhìn Lục Phương Đình, trong mắt tất cả đều là khẩn cầu,

“Cho nên con hi vọng bố có thể thành toàn chúng con!”

Cho dù không thích cách đối nhân xử thế cùng với sắc mặt chỉ mong kiếm lợi của Lục Phương Đình ra sao, nhưng ông cuối cùng vẫn là bố hấn, đối với việc lựa chọn cô gái sống với mình cả đời, chỗ sâu trong lòng hấn luôn khát vọng có thể được ông đồng ý.

“Con yêu con bé đó?”

Lục Phương Đình nghe hấn nói như vậy không khỏi bật cười ha ha,

“Tình yêu là vật gì? Tình yêu có thể làm cơm ăn sao? Có thể làm cho người có thể diện và vinh quang sao?”

Nói tới chỗ này ông thu lại thần sắc khuôn mặt chán ghét nói,

“Dù sao bất kể con nói cái gì, ta cũng sẽ không đồng ý việc hôn sự này, con lập tức ly hôn với cô ta cho bố! Con cưới ai thì không nói, con tại cưới con gái Hứa Định Biên, có phải con muốn chọc tức chết ta hay không?”

“Ly hôn?”

Lục Chu Việt nghe Lục Phương Đình không chút lưu tình nói ra hai chữ này, sau cùng trong mắt một tia mong đợi cũng lạnh đi,

“Ngài cảm thấy, sau khi con thấy mẹ chịu ủy khuất nhiều năm, còn có thể giống như ngài xem hôn nhân như trò đùa sao?”

Hấn vốn muốn cất bước lên lầu, dù sao hôm nay là tết, là ngày mọi người trong nhà quây quần cùng nhau, nhưng hôm nay nghe Lục Phương Đình nói lời này, hấn chỉ cảm thấy nơi này thật bức bối, liền cất bước đi ra ngoài, thời điểm đi tới bên cạnh Lục Phương Đình hấn dừng một chút mở miệng,

“Năm sau chúng con sẽ làm hôn lễ, sau này con không muốn từ trong miệng ngài nói hai chữ ly hôn!”

Lục Phương Đình vừa tức vừa giận nhìn chằm chằm hấn ném cho hấn một câu tuyệt tình,

“Người đừng mong ta đến tham dự hôn lễ của người!”

Hấn nghiêng đầu nhìn Lục Phương Đình thẹn quá thành giận, trên mặt tăng thêm gợn cợt,

“Tôi tôn trọng ngài mới nói cho ngài chuyện này, ngài tham gia hoặc không tham gia, hôn lễ của tôi vẫn cử hành, còn thật long trọng!”

Hấn nói xong liền không chút lưu tình sai bước rồi đi, cuối cùng đối với người bố này, hấn đã hoàn toàn mất đi hy vọng.

“Tiểu Việt ——”

Phía sau hấn, Đồng Vân bước nhanh xuống lầu thét lên tên hấn, còn có Lâm San Ný cùng đến.

Đồng Văn đến bên cạnh hấn đưa tay khoác lên tay hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về nơi Lục Phương Đình đứng,

“Lục Phương Đình, tôi Đồng Văn hôm nay ở nơi này có lời muốn nói với ông, trong chuyện này nếu ông dám làm gì Tiểu Việt, cẩn thận tôi sẽ đem gốc gác của ông nói toạc ra !”

“Bà dám!”

Lục Phương Đình hồn hển chia về phía bà, nhiều ... năm này bọn họ đã sớm trở lại, hấn oán giận bà không hiểu dã tâm của người đàn ông bà thì hận không buông tha.

Mà ông vẫn không đề nghị ly hôn, một là bởi vì tiếng tăm không tốt, hai là bởi vì khi lúc ban đầu làm công chức, ông có rất nhiều nhược điểm rơi vào trong tay bà, khi đó bà còn rất ủng hộ ông, nhưng sau đó ông càng ngày càng thăng chức, giữa bọn họ không hiểu nhau cũng càng ngày càng sâu.

Đồng Văn cười lạnh một tiếng,

“Ông xem thử tôi có dám hay không!”

Bà vừa rồi ở trên lầu đã nghe Lâm San Ny nói tâm ý của hấn với cô bé kia, dĩ nhiên Lâm San Ny không nói chuyện hấn vì một đoạt cô bé mà không chừa thủ đoạn nào hãm hại Hứa Định Biên, cô chỉ nói hấn theo đuổi cô bé sáu năm, hôm nay rốt cục có thể ôm mỹ nhân về.

Sáu năm! Theo Đồng Văn thấy, tình cảm sâu đậm như vậy không thể nào xuất hiện trên người đứa con trai trầm lặng ít nói của bà, tuy nhiên nó hết lần này tới lần khác lại xảy ra, Lâm San Ny không thể nào lừa gạt bà.

Mới vừa rồi nhìn thấy con mình vì khẩn cầu Lục Phương Đình mà hèn mọn nói, bà chỉ cảm thấy lòng thật đau, đau như bị dao cắt, bà quyết định phải giúp con trai mình.

Bà nói với Lục Phương Đình một câu sau đó quay lại một tay kéo Lục Chu Việt còn một tay kéo Lâm San Ny đi ra ngoài,

“Tiểu Việt, chúng ta cùng đi khỏi cái nhà này để thoải mái, ông không phải thích ly hôn lắm sao? Mẹ đây chắc cũng phải ly hôn với ông, dù sao nhiều năm qua cả hai cũng như người lạ!”

“Cút! Cút cho ta! Có bản lĩnh các người đừng bỏ trốn về !”

Phía sau bọn họ là tiếng rống giận hồn hển của Lục Phương Đình, vốn ngày lễ cả ngày đoàn viên, nhưng bọn họ lại tan rã trong không vui.

Lục Chu Việt lái xe chở Đồng Văn cùng Lâm San Ny đến căn nhà hấn vừa bố trí tốt, mặc dù không có như các biệt thự xa hoa mà trước đó hấn ở nhưng đơn giản ấm áp, phong cách cũng dựa theo cô thích mà trang trí, tới đây Đồng Văn cùng Lâm San Ny thở dài một hơi, trong lòng hấn cũng hết sức đau lòng,

“Mẹ, San Ny, thật thật xin lỗi, một ngày tết vui vẻ lại bị con biến thành như vậy. . . . .”

“Tiểu Việt, con nói ngốc gì thế, mẹ cho dù liều cái mạng này cũng sẽ không để ông ấy hại đến con, huống chi là ngày tết, cho dù chúng ta bốn người ngồi một bàn thì thế nào? Chỉ không phải chỉ đang diễn kịch thôi sao!”

Đồng Văn nhẹ giọng an ủi hấn,

“Hôn lễ của con và cô bé kia muốn làm gì thì làm, không cần phải để ý đến ông ta!”

Lục Chu Việt kiên định gật đầu,

“Con biết! Ngày mai con sẽ đưa cô ấy đến đây để mẹ nhìn!”

“Được! Nói cho mẹ nghe các con bé thích ăn món gì, mẹ sẽ chuẩn bị trước!”

Đồng Văn rất cao hứng, kéo hấn không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia, mặc dù bà chưa từng thấy qua cô bé kia, nhưng bà cảm thấy cô bé có bản lĩnh để cho con của bà mê luyến, nhất định là rất tốt .

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Một lần nữa bắt đầu

Com tất niên ba người Lục Chu Việt cùng Đồng Vân còn có Lâm San Ni ở phòng trọ ăn uống, Lục Phương Đình có sai người giúp việc tới gọi ba người bọn họ trở về, nhưng Đồng Vân quyết tâm không chịu về, cuối cùng Lục Phương Đình đành phải từ bỏ.

Lúc ăn com Lục Chu Việt nhớ tới hôm nay tại khách sạn trong lúc lơ đãng liếc thấy bóng người, liền nhìn thoáng qua Lâm San Ni sau đó giống như vô ý mở miệng,

“Sunny, em hôm nay ra ngoài không đụng phải ai sao?”

Lâm San Ni có chút buồn bực nhìn hắn,

“Không có, tại sao hỏi như thế?”

“Ồ, không có gì, anh thuận miệng hỏi thôi. . . . .”

Hắn mỉm cười bình tĩnh trước lời nói dối của mình, tại sao người kia trở lại còn chưa tới tìm cô? Thật đúng vô cùng bình thản, xem ra tính nơi nghỉ ngơi dưỡng sức tốt rồi triển khai một cuộc theo đuổi cô.

Com nước xong sau hắn cùng Đồng Vân xem TV một lát rồi không chịu nổi nhớ đến cô, cầm lấy điện thoại di động đi sang một bên gọi lại cho cô, bên cô có chút âm ỉ giống như bên ngoài, tựa hồ còn kèm theo lộp bộp tiếng pháo cùng tiếng hoan hô, thanh âm cười hi hi từ đầu bên kia điện thoại truyền đến ,

“Lục lão sư, em đang cùng Vi Lương ở giữa quảng trường nhìn pháo hoa đây, anh có muốn tới không? Đẹp lắm đấy!”

Lời cô cứng rắn bật ra, thanh âm hưng phấn của Hạ Vi Lương lại vang lên,

“A a, Lulu Liễm, mau nhìn mau nhìn kia xem!”

Hạ Vi Lương hình như thấy cô đang nói điện thoại, buồn bực lắm bầm,

“Thật chịu không được hai người các người tối ngày đánh nhau, không phải mới ở trong khách sạn triển miên hai ngày hai đêm sao!”

Bị Hạ Vi Lương nói thế, cô gấp gấp nói,

“Anh có muốn tới đây hay không? Không đến cũng không sao, nếu đến thì gọi cho em, em cúp điện thoại trước nha Vi Lương mắng em!”

Điện thoại của cô vừa cúp hắn cuối cùng nhìn không được, cầm lấy cái chìa khóa ra cửa. Trên quảng trường rất nhiều rất nhiều người, đúng là náo nhiệt, hắn sau khi đến liền gọi điện cho cô, không đầy một lát liền thấy dáng người cô từ trong đám người chui ra, thấy hắn liền vui mừng nhào vào lòng hắn.

Hắn vội vàng vươn tay ra đón được cô, lúc này vừa lúc có pháo hoa bắn lên, nổ rộ trong quảng trường, năm màu rực rỡ chói mắt làm người ta yêu thích. Kèm theo tiếng thét chói tai mọi người, trong đám người nhiều cặp nam nữ bắt đầu ôm hôn, hắn cũng không được cúi người hôn môi cô ... vì khí trời se lạnh nên môi cô lạnh băng.

Cô cười hi hi cười giờ tay lên ôm hông hắn, kiễng mũi chân đón nhận hắn, bốn tám lạnh như băng dây dưa dán chặt chung một chỗ, gắng bó keo sơn khó phân thắng bại.

Thế giới quả thật rất nhỏ.

Trong bóng râm cách đó không xa, Trần Thanh Sở buông tay đứng ở nơi đó ngó chằm chằm màn trước mắt, tay bấm sâu vào trong lòng bàn tay, hắn chẳng qua phụng mệnh đưa Anna Katherine ra ngoài đi dạo hưởng thụ một chút không khí náo nhiệt tết của người Trung Quốc, chứ không nghĩ rằng vừa đến chỗ này đã đụng phải hai người bọn họ, hơn nữa còn thấy được cảnh hai người bọn họ hôn môi.

Trong lòng bắt đầu lan tràn hận thù, tại sao! Tại sao hiện tại hắn phải đi chung với người mình không yêu, mà tên kia ở chung một chỗ với cô hưởng thụ tất cả hạnh phúc vốn nên thuộc về hắn? Hắn chỉ nghĩ thôi gương mặt không khỏi có chút dữ tợn.

“Anh Thanh Sở . . . . .?”

Mà Anna Katherine bên cạnh cũng đã nhận ra lạ thường của hắn sau theo ánh mắt nhìn qua trầm mặc không nói, trong lòng nhất thời mừng rỡ.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc cô gái kia, nhất định là rất yêu người đàn ông ôm cô vào trong ngực cúi đầu hôn cô, mấy ngày hôm trước ở phi trường lúc thấy bọn họ, cô đã nhìn thấy hai bọn họ nhìn nhau cười, xem ra quan hệ giữa bọn họ rất tốt, mà hôm nay vừa mới phát ra tin tức hai người đã kết hôn nửa năm trước.

Cô có thể không mừng rỡ sao? Bởi vì ... cho dù anh Thanh Sở nhớ mãi không quên cô bé kia thì sao chứ, bọn họ đã không thể trở về như trước.

Trần Thanh Sở bị Anna Katherine hỏi nhất thời hồi phục tinh thần, lần nữa giương mắt dữ tợn nhìn thoáng qua hai người như cũ dây dưa ở chung một chỗ, hắn tức giận hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi, mặc kệ Anna Katherine chạy theo phía sau.

Hai người Lục Chu Việt cùng Hứa Lulu Liễm bị tiếng chuông điện thoại di động của cô tách ra, bởi vì vừa rồi hai người hôn quá tập trung nên không chú

ý tới Trần Thanh Sở trong bóng tối,điện thoại do Hạ Vi Lương gọi tới ,

“Ồ,Hứa Luru Liễm,cậu đang ở chỗ nào?”

Hạ tác gia nhìn xong pháo bông vừa quay đầu lại không thấy bóng người cô,vội vàng gọi điện thoại tìm cô,cô nói với Hạ Vi Lương vị trí của mình sau cúp điện thoại.

Lục Chu Việt ôm cô vào trong ngực rũ mắt thấy gương mặt cô trắng trong thuần khiết nhẹ giọng mở miệng,

“Ngày mai đến nhà anh ăn cơm đi,mẹ anh muốn gặp em,thuận tiện đưa em đi xem một chút khu nhà ở!”

“Các người tại sao không ở chỗ bác Lục?”

Hứa Luru Liễm có chút không hiểu,khi bắt được buồn phiền trong mắt hắn sau nhất thời đã hiểu,

“Chu Việt, có phải ba anh ông ấy không. . . . .?”

Lời của cô còn chưa nói hết đã bị hắn lạnh lùng cắt đứt,

“Em có thể xem ông ấy như không tồn tại!”

Cô thở dài,

“Nếu không chúng ta không cần làm hôn lễ,để tránh làm ba anh không vui. . . . .”

Cô không cần phải có hôn lễ,nếu hiểu tâm ý hắn đối với mình,cũng dần dần thấy rõ tình cảm của mình đối với hắn,thì cứ tiếp tục sống như vậy,không nhất định phải tổ chức hôn lễ.

“Luru Liễm,anh rất vui vì em quan tâm suy nghĩ cho anh,em cũng không cần thiết tự ủy khuất mình,anh cũng vậy sẽ không cho phép em chịu chút ủy khuất!”

Lục Chu Việt giờ tay lên đẩy ra vài sợi tán loạn trước trán cô về mặt nghiêm túc nói,

“Có ít người đáng giá để chúng ta giao ra,có ít người không đáng được nó!”

Hứa Luru Liễm thấy hắn kiên trì cũng không nói gì thêm nữa,Hạ Vi Lương thờ hồn hên tìm đến,thấy bộ dạng hai người ở chung một chỗ không khỏi tức giận lên án,

“Hứa Luru Liễm này,cậu cũng không vừa nha? Đi ra ngoài cũng không nói với tớ một tiếng,,chị đây vừa quay đầu lại không thấy cậu liền hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh, còn tưởng rằng cậu bị bắt cóc đấy!”

Hứa Luru Liễm vô cùng lúng túng đến gần nói xin lỗi cô,vừa rồi nhận được điện thoại hắn cô liền đi ra,sau lại bị hắn ôm vào trong ngực hôn hồi lâu,nên quên nói với cô..

Sau đó Lục Chu Việt lái xe đưa hai người trở về,Hứa Luru Liễm vừa vào nhà đã nhận được điện thoại Trần Thanh Sở gọi tới,cô không muốn nghe,nhưng hắn không buông tha một lần lại một lần gọi đến,cô không thể làm gì khác hơn là cố gắng nhận .

Trần Thanh Sở thanh âm rất bình tĩnh,nghe không ra tức giận,

“Luru Liễm, ngày mai là mừng một tết,em chắc không có việc gì? Không bằng chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm thế nào?”

“Ừm . . . . .”

Hứa Luru Liễm rất buồn bực,ngày mai cô vốn không có chuyện gì,nhưng tối nay Lục Chu Việt mới nói với cô ngày mai đến nhà ăn cơm gặp mẹ hắn,cho nên cô có chút xin lỗi cự tuyệt Trần Thanh Sở,

“Xin lỗi Thanh Sở,ngày mai sợ rằng không được,em thật có chút chuyện!” Trần Thanh Sở vừa nghe cô cự tuyệt,cho rằng cô cố ý trốn tránh không chịu gặp hắn, cho nên không chịu bỏ qua từng bước bức bách,

“Luru Liễm,tại sao trùng hợp ngày mai em có việc? Em có phải . .đang trốn tránh anh?”

“Nào có! Thanh Sở,anh suy nghĩ quá nhiều rồi,em thật sự có chuyện,bất kể trước kia chúng ta xảy ra chuyện gì,em hiện tại như cũ xem anh như bạn!”

Cô vội vàng giải thích,gọng nói Trần Thanh Sở đều mang theo đau thương,

“Hứa Luru Liễm,em chẳng lẽ chưa từng nghe qua một câu? Chia tay sau còn có thể làm bạn,hoặc căn bản không có có yêu,hoặc hiện tại vẫn yêu,em,em thuộc về loại nào?”

Hắn dám khẳng định hắn thuộc về loại thứ hai, nhưng còn cô?

Hứa Lưu Liễm không muốn trả lời vấn đề này của hắn, bởi vì cô không biết nên trả lời như thế nào, trả lời loại đầu thì quá đã thương lòng hắn, trả lời loại thứ hai thì là nói láo, bởi vì trong lòng cô hiện tại có yêu một người nhưng không phải hắn.

Trần Thanh Sở thấy cô vẫn trầm mặc không khỏi có chút thất vọng.

“Hứa Lưu Liễm, đây chính là tình yêu mà em luôn miệng nói với anh sao? Đây chính là câu em nói yêu anh sao? Cả tấn công của người đàn ông kia cũng không ngăn cản được, đây chính là tình yêu của em sao?”

Hứa Lưu Liễm bị hắn liên tiếp hỏi vấn đề về mặt có chút cứng ngắc, nhưng cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng nói vào loa,

“Thanh Sở, quá khứ cũng đã qua, những khoảng thời gian tốt đẹp của chúng ta cũng không thể trở về, em nghĩ mình nên quên đi một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, hi vọng. . . . anh cũng có thể làm được!”

“Hay cho một câu quên mất chuyện đã qua một lần nữa bắt đầu, em chỉ muốn nói một câu nhẹ nhàng như vậy là muốn xóa bỏ quá khứ của chúng ta sao? Hứa Lưu Liễm, em thật là một cô gái nhẫn tâm!”

Trần Thanh Sở tức giận gào thét chất vấn cô.

Trần Thanh Sở không buông tha cô cũng phát hỏa, cô nhớ được mình trước kia chưa bao giờ lớn tiếng chất vấn Trần Thanh Sở,

“Chúng ta bây giờ đến loại tình trạng này, anh còn muốn làm sao? Trần Thanh Sở, em không phải không chờ anh, trong suốt ba năm đại học, anh không phải là em, làm sao anh biết em trải qua những chuyện gì, anh có tư cách gì ở nơi đó chất vấn tình cảm em đối với anh?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Chuyện cũ chưa xốt

Hai người ở trung học đệ nhị quen nhau mấy năm, cơ hồ chẳng bao giờ đồ đạc lẫn nhau, Hứa Lưu Liễm tuy tính tình không tốt lắm nhưng chẳng bao giờ gào thét với Trần Thanh Sở, bây giờ nghĩ lại những năm cô tựa hồ đem tất cả tính tình phát trên người Lục Chu Việt.

Cô từng chanh chua châm chọc quá hắn, ngang ngược vô lý cãi với hắn, có đôi khi lạnh lùng không nhìn hắn, thậm chí hiện tại cô có đôi khi cô chọc hắn tức muốn chết, nhưng hắn vẫn bao dung cô, yêu cô.

Trước kia không cảm thấy có gì, hiện tại nhớ tới đột nhiên cảm giác mất có chút ươn ướt. Có người nói hạnh phúc nhất là tìm được một người yêu thương mình, mà một nửa khác luôn mê luyến mình không thôi. Cô rất cảm ơn hắn có thể bao dung tất cả tính xấu của cô, để cô chân thật nhận ra lòng mình.

Trần Thanh Sở thấy cô tức giận trong nháy mắt cũng trầm mặc lại, Hứa Lưu Liễm thở dài một hơi làm cho hơi thở bình thường lại hòa khí tiêu tan sau đó nhận nhậ mở miệng,

“Em có thể từ chối nửa năm tấn công của hắn, nhưng không có thể từ chối sáu năm tấn công của hắn, em bắt quá chỉ khát vọng nhận được ấm áp được người thương yêu, Thanh Sở, em thật xin lỗi đã phụ anh những năm qua”

Trần Thanh Sở tiếp tục trầm mặc, giữa hai người không khí trầm muộn đến làm cô có loại ý nghĩ cứ muốn cúp điện thoại, một lúc sau Trần Thanh Sở âm trầm mở miệng,

“Tiểu Liễm, nếu em biết hắn vì muốn có được em mà dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ, có lẽ em sẽ không nói như vậy?”

“Anh có ý gì?”

Hứa Lưu Liễm trong lòng kinh ngạc vội vàng hỏi, nhưng Trần Thanh Sở không nói gì, chỉ âm trầm cười một tiếng sau liền cúp điện thoại, nhưng cô thoáng cái ngã ngồi ở nơi đó, sống lưng lạnh cả lên.

Cô biết hắn vì cô mà ép Trần Thanh Sở bỏ đi, cũng biết hắn vì có được cô mà nhân cô uống rượu say để cô ký vào hợp đồng kết hôn, còn gì nữa? Hắn còn làm gì?

Không! Không! Cô lắc đầu lung tung tự nói với mình, hắn nhất định không làm gì nữa, cô phải tin tưởng hắn, mới vừa rồi Trần Thanh Sở nói những lời đó, có lẽ là hắn nhất thời tức giận muốn chia rẽ quan hệ giữa bọn họ cho nên mới nói như vậy.

Tự an ủi mình nửa ngày trời, lúc sau cô mới lên giường nằm xuống.

Rạng sáng ngày hôm sau hẳn đã tới đón cô, thuận tiện xách theo túi lớn túi nhỏ quà tặng vội tới chỗ Liên Tổ, Liên Tổ dĩ nhiên cũng không thể thất lễ tặng một đồng đồ lớn bảo cô mang tới cho Đồng Văn, khiến cho hai người rất buồn bực.

Hứa Lưu Liễm cùng Lục Chu Việt mới vừa đi một lát, cửa nhà bà lại bị người khác gõ, Liên Tổ đang cảm thấy ngực khó chịu ngồi ở ghế sa lon ho khan không dứt, lúc này nghe được tiếng chuông cửa không thể làm gì khác hơn là lấy lại tinh thần đi đến mở cửa, người đứng ngoài cửa làm tim bà cứng lại, tựa hồ có mùi máu tươi chảy ra, bà vội vàng xoay người chạy vào phòng rửa tay.

Hứa Định Biên đi theo bà vào trong, nhìn trong chậu rửa tay bà ho ra một ít máu tươi chói mắt, khuôn mặt tái mét vội đến trước đỡ lấy bà, luôn miệng hỏi, “Tổ Tổ, bà làm sao thế?”

Liên Tổ lại dùng lực ho vài cái, cho đến cảm giác phổi hô hấp thông thuận mới đứng dậy, bình tĩnh rút ra khăn giấy một bên lau khóe miệng, bà tránh ra không để cho Hứa Định Biên đỡ rồi mặt nhàn nhạt nói,

“Không có chuyện gì, chỉ là bệnh già tái phát mà thôi!”

Hứa Định Biên còn chưa hoàn hồn từ màn kinh khủng kia, vẻ mặt như cũ là sợ hãi xen lẫn đau lòng, ông không nói gì đi đến kéo thân thể gầy yếu của bà đi ra ngoài,

“Đã ho ra máu còn nói không có chuyện gì? Tôi lập tức đưa bà đến bệnh viện!”

Liên Tổ đứng tại chỗ không nhúc nhích, một tay bà bị ông nắm tay còn lại thật chặt bám khung cửa, Hứa Định Biên thấy bà không đi có chút nóng lòng quay đầu lại, bà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hứa Định Biên, trong hốc mắt mãnh liệt rơi xuống nhiều giọt nước mắt lớn, bà cúi khỏi khóe miệng cười nhạt,

“Vô dụng thôi Định Biên, đã đến thời kỳ cuối. . . . .”

“Bà nói cái gì?”

Hứa Định Biên vẻ mặt trong nháy mắt từ sợ hãi chuyển thành ngạc nhiên sau đó lại là không thể tin, người ông lão đảo vài bước mới đứng vững.

Dáng vẻ bà cười rơi lệ khiến cho ông nhớ tới cảnh năm đó bà quyết định rời khỏi ông. Bà cũng như vậy vừa rơi nước mắt vừa cười nhìn ông nói,

“Toàn bộ thôn nhà đều tự hào vì anh, anh không thể vì một người phụ nữ mà phụ bọn họ!”

Chẳng qua bà không thể nào biết, cuộc sống không có bà, ông có nhiều tài phú quyền thế cùng địa vị hơn nữa cũng cảm thấy nhạt nhẽo.

Kể từ năm ấy gặp được cô ở bệnh viện, ông vẫn canh cánh trong lòng chuyện bà, năm lần bảy lượt yêu cầu gặp mặt, nhưng bà tránh không chịu gặp, ông biết bà không muốn phá hư gia đình ông, sau đó ông dần dần bình tĩnh trở lại, cảm thấy chỉ cần biết rằng bà mỗi ngày đều sống tốt vậy là đủ rồi, cho dù cả đời không gặp mặt cũng không sao.

Nhưng hôm nay, hôm nay thậm chí ngay cả một tia hy vọng trong lòng ông cũng bị phá hủy, ông hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này, cho nên ông có chút thất không nắm lấy vai bà lớn tiếng thét,

“Không thể nào! Không thể nào! Tổ Tổ, bà nhất định đang gạt tôi, có đúng không? Tôi biết bà không muốn thấy tôi, sợ phá hư tình cảm giữa tôi bà Phương Tuệ, nhưng bà không thể dùng cách tàn nhẫn này lừa gạt tôi ——”

Ông hu hu chảy nước mắt xuống, sau đó đưa tay ôm bà vào lòng, ôm thật chặt, ôm thật chặt, đầu tựa vào cổ bà thấp giọng nức nở khóc hu hu. Ông biết bà không phải gạt ông bởi vì nếu bà có thời gian, hôm nay bà sẽ không mở cửa cho ông vào, bà đích thực đã biết mình không có bao nhiêu thời gian, mới cho phép ông đến gần bà.

Tổ Tổ! Tổ Tổ của ông! Ông từng cả ngày lẫn đêm ảo tưởng có một ngày có thể lần nữa ôm bà vào lòng, nhiều năm sau hy vọng này rốt cuộc đã đạt được, nhưng tình cảnh này lại để cho ông đau đến không thiết sống, ông siết chặt thân thể gầy yếu vào lòng thấp giọng nức nở, thương để rồi cuộc là chăm sóc ông, hay đang trừng phạt ông?

Liên Tổ không nhúc nhích để mặc ông ôm, trong mắt không ngừng rơi nước mắt, bà cho rằng trải qua nhiều năm một mình đợi chờ, lòng của bà đã cứng không ai bằng, nhưng khi thoáng nhìn thấy ông, được ôm vào trong ngực, bà mới biết được, cái gọi kiên cường bất quá chỉ là dối người lừa mình mà thôi.

Hai người ai cũng không nói gì nữa, cũng không có khí lực để nói, hai người ôm nhau khóc thật lâu, bà mới lau nước mắt nhẹ đẩy ông ra, trong mắt tràn đầy tình cầu,

“Không nên nói với tiểu Liễm!”

Hứa Định Biên đau thương ngẩng lên nhìn bà, tựa hồ không phải đồng ý suy nghĩ của bà, nhưng không đợi ông nói gì đã bị bà cắt đứt,

“Ông thấy đó tiểu Liễm cùng Chu Việt tình cảm mới vừa ổn định, hơn nữa lập tức tổ chức hôn lễ, tôi không muốn vào lúc này lại đưa con bé xuống địa ngục, đứa nhỏ này theo em những năm qua sống có mấy ngày tốt, chờ sau khi hôn lễ kết thúc rồi mới nói con bé biết!”

Nói tới đây khóe miệng bà giương cao vẻ mặt nháy mắt có hoảng hốt,

“Tôi nghĩ con bé mặc áo cưới nhất định là rất đẹp,nếu hiện tại nói con bé biết bệnh tình của tôi,con bé nhất định sẽ lùi hôn lễ lại,nói không chừng em sẽ nhìn không thấy hôn lễ của con bé. . . . .” Bà nhìn thấy hấn khẽ than thở,

“Định Biên,đây là tâm nguyện duy nhất đời này của em!”

Trong mắt bà có đau thương còn có nồng đậm buồn phiền khiến cho lòng Hứa Định Biên đau nhói đồng thời cũng nặng nề gập gật đau,

“Được! Anh đồng ý với em!”

Hấn vội bà đi tới ngồi xuống ghế sa lon,vẫn chưa từ bỏ ý định với bệnh tình của bà,ông kéo lấy tay bà qua trong mắt tràn đầy hy vọng,

“Tổ Tổ,anh đưa em ra nước ngoài trị liệu,bên nước ngoài anh có rất nhiều bạn bè,anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất chữa bệnh cho em,anh không tin trên thế giới không có bác sĩ chữa khỏi bệnh cho em”

Liên Tổ nhẹ nhàng rút tay mình về ngồi xuống bên cạnh,rũ mắt xuống che dấu đau đớn trong mắt mở miệng,

“Chu Việt đã tìm bác sĩ tốt nhất thế giới khám cho em rồi,không được,anh cũng đừng phí tâm tư vì em,đây chính là số mạng,em chấp nhận!”

Đúng vậy,bà trừ đón nhận còn có thể làm gì? Thượng đế lần này cho bà,không phải là nỗi đau chia lìa người yêu,mà là mang đến bệnh tật đoạt đi mạng bà,cho dù cô muốn chống chọi cũng không có sức.

“Tổ Tổ ——”

Hứa Định Biên đau lòng muốn nói tiếp chuyện gì, bà liền vội vàng chuyển đề tài,

“Ông hôm nay đến đây là vì chuyện tiểu Liễm và Chu Việt sao?”

Hứa Định Biên thấy bà không muốn tiếp tục đề tài kia đành phải thôi,

“Đúng! Thật ra thì mấy ngày hôm trước tiểu Liễm có đề cập tới chuyện con bé yêu Lục Chu Việt ,cộng với xem tin tức ngày hôm qua,tôi tính hỏi bà có ý kiến gì không,dù sao con bé cũng là con chúng ta,hôn nhân đại sự của con bé,tôi muốn thương lượng với bà một chút!”

Bà nhàn nhạt mở miệng,

“Tôi còn có ý kiến gì? Chỉ cần con bà có thể hạnh phúc thì bà yên tâm,còn ông có thể bởi vì cha của Chu Việt_ Lục Phương Đình mà ——”

Bà còn chưa nói hết đã bị Hứa Định Biên cắt đứt,

“Tổ Tổ,anh là loại người chỉ lo lợi ích của mình mà không màng đến hạnh phúc con gái mình sao?”

Ông nhìn bà trong mắt tất cả đều là đau đớn,

“Kể từ khi chúng ta chia lìa,anh thật không muốn chia rẽ hai người yêu nhau,cho nên bất kể tôi cùng Lục Phương Đình Chi có bao nhiêu ân oán,chỉ cần tiểu Liễm cảm thấy Lục Chu Việt là người đáng giá gửi gắm cả đời,anh liền đồng ý hôn sự này!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Tình cảm dịu dàng

Trong mắt Liên Tổ lần nữa lóe lên nước mắt,không chỉ vì ông vui vẻ đồng ý hôn sự này,mà là bởi vì ông nói ông bị chia lìa cùng người mình yêu. Hứa Định Biên thấy bà như thế trong lòng cũng rất khó chịu,hắn không để ý bà giãy dụa tiến đến cầm tay bà,

“Tổ Tổ,tôi thật muốn ở bên cạnh chăm sóc bà!”

Ông nghĩ tới cảnh bà ho ra máu,nghĩ tới bà không biết lúc nào rồi ông đi,đã cảm thấy tim giống như bị người ta khoét một lỗ thủng to,ào ào phun ra máu tươi khiến ông đau đến không muốn sống.

Ông muốn chăm sóc bà,muốn ở lại bên cạnh mấy ngày cuối cùng trong cuộc sống của bà,đền bù áy náy mấy năm nay đối với bà. Tuy nói ban đầu bà vì tiền đồ của ông mà chủ động rời khỏi ông,nhưng vẫn bởi vì ông không đủ kiên định muốn ở chung với bà,mới tạo thành chuyện chia lìa nhiều năm.

Liên Tổ vừa nghe lời của ông nhất thời hoảng sợ thoát khỏi tay ông,ông nắm thật chặt không buông,

“Tổ Tổ, chúng ta cũng đã có tuổi, tôi không muốn nói những thứ tình yêu kia, tôi chỉ muốn nói bà là hạnh phúc lớn nhất đời này của tôi, những năm qua bất kể xảy ra bao nhiêu chuyện, trong lòng tôi thủy chung chỉ có một mình bà!”

Cách 23 năm, bọn họ ngồi trên mặt đất thật sâu nhìn lẫn nhau, dung mạo của ông và bà đã sạm không còn trẻ như lúc ban đầu, tóc mai bắt đầu có màu trắng, mắt của bà lưu lại nếp nhăn trải qua năm tháng, nhưng chút ít tình cảm trôi trong mắt ông trước sau như một nồng đậm và chân thành tha thiết, thời gian chỉ thay đổi được bề ngoài của bọn họ.

Một tiếng chuông sắc bén phá vỡ yên tĩnh khó được, Hứa Định Biên lấy điện thoại di động ra vừa nhìn thấy trong mắt xoẹt qua một tia khó chịu, Liên Tổ nhất thời hiểu do ai gọi điện tới, bà quay đầu sang chỗ khác lặng lẽ giơ tay lên lau nước mắt, sau đó quay đầu lại tận lực làm cho vẻ mặt mình thoát nhìn bình tĩnh,

“Thời gian không còn sớm, ông mau mau về đi!”

Thiếu chút nữa đã quên, ông là người đã có vợ, đã không phải là Hứa Định Biên của bà.

Bà đã hạ lệnh trục khách Hứa Định Biên cho dù nếu không đi cũng không yên tâm, cũng không thể ở lại nữa. Hơn nữa Phương Tuệ vừa gọi điện đến, Phương Tuệ là người đa nghi, sau khi xảy ra chuyện ngày hôm qua Lục Chu Việt công khai cùng tiểu Liễm, bà chắc đoán được ông sẽ tìm đến Tổ Tổ, ông cũng sợ Phương Tuệ tới đây âm ỉ, thân thể Tổ Tổ hiện tại như vậy căn bản chịu không nổi kích thích.

Ông đứng dậy rồi đi, thời điểm đi tới cửa trong lòng ông âm thầm ra một quyết định, sau đó liền mở cửa đi ra ngoài. Sau khi Liên Tổ đóng cửa lại, che ngực ngã ngồi trên mặt đất, lên tiếng khóc lớn, trong cuộc đời bà quan trọng nhất là hai người, bà phải nhìn đau bỏ qua.

*

Hứa Lưu Liễm trước kia đã từng nghe Lục Chu Việt nhắc tới Đồng Vân, theo sự miêu tả của hần cô cảm thấy Đồng Vân là một người vĩ đại thân thiện, hôm nay tự mình nhìn thấy Đồng Vân, cô cảm thấy hình tượng của bà hoàn toàn phù hợp trong suy nghĩ của mình, ánh mắt Lục Chu Việt hoàn toàn di truyền từ Đồng Vân, vừa lớn vừa có thần, có thể đoạt lấy hồn phụ nữ, con người thâm thúy mê người.

Cô bởi vì trời sanh tính chậm nhiệt cho nên có chút nút nhát, Đồng Vân không để ý kéo tay cô ngồi vào ghế sa lon thân thiết hỏi han, Lục Chu Việt ở một bên bất mãn kháng nghị,

“Mẹ, mẹ đây là tra hộ khẩu nhà người ta à!”

Hần dĩ nhiên không thể nhận ra quan hệ giữa mẹ và vợ, chỉ cảm thấy mẹ của hần bình thường là một người rất tao nhã, tại sao hôm nay bỗng nhiên trở nên dài dòng.

Đồng Vân giận mắng hần,

“Đứa nhỏ này, mẹ đây không phải tìm đề tài nói chuyện phiếm với Lưu Liễm để con bé hết lúng túng sao!”

Hứa Lưu Liễm ngồi cười ha hả nhìn mẹ con bọn họ hai người mẹ một lời con một câu, Lục Chu Việt đứng dậy lạnh lùng nói,

“Cô ấy cảm thấy sợ thì con đưa cô ấy về phòng, cô ấy ở chung một chỗ với con sẽ không câu nệ bó buộc!”

Hần nói xong đã đưa tay tới kéo cô, Hứa Lưu Liễm lúng túng đứng ở nơi đó bị hần kéo, hần có phải quá ngang bướng chứ, lại dám kéo cô rồi đi? Còn nói rõ muốn dẫn cô đến phòng hần, cô sẽ không đi, ai biết hần vừa vào trong sẽ làm gì cô.

Đồng Vân nhìn hần che chở cô, cười ha ha đứng dậy,

“Được rồi được rồi, mẹ không nói, để thời gian lại cho hai người các con, mẹ vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn! Sunny này cũng thiệt là, nói xong buổi trưa trở lại giúp mẹ, tại sao đến bây giờ còn chưa trở lại!”

Hứa Lưu Liễm vội vàng nói,

“Bác gái, để con giúp bác——”

Bất quá lời của cô còn chưa nói hết đã bị một lực đạo mạnh kéo rồi đi, kèm theo tiếng cười ranh mãnh của hần,

“Em tay chân vụng về càng giúp chỉ càng rối thôi!”

Cô tức giận vừa đánh hần vừa bị hần kéo vào phòng, tránh không khỏi lại bị hần ngậm môi hôn một hồi, hôn cô đến đau nhói, hần tựa hồ tâm trạng vô cùng tốt, ngay cả bị hần hôn cô cũng cảm giác được. Cô dĩ nhiên không thể hiểu hần đang vui sướng chuyện gì, đem một cô gái quan trọng trong đời hần giới thiệu cho một phụ nữ quan trọng nhất của hần, hơn nữa hai người nói chuyện hòa hợp vui vẻ, dùng ngôn ngữ không cách nào biểu đạt ra được, cho nên hần không thể làm gì khác hơn dùng hành động để diễn tả.

Bởi vì Đồng Vân còn đang bên ngoài cho nên hần không thể làm chuyện sâu hơn với cô, buông cô ra rồi nhanh vòng qua vòng eo mảnh khảnh dịu dàng hôn cô,

“Căn nhà này anh đặc biệt bày trí cho em,như thế nào? Còn hài lòng không?”

“Hài lòng, rất hài lòng!”

Cô tựa đầu tựa vào trong ngực hắn,cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn có lực của hắn nhẹ nhàng trả lời.Chỉ cần ở cùng người yêu,nơi nào cũng là Thiên đường.

“Hôm nào đưa em đi xem phòng làm việc một chút!”

Hắn nghe cô nói hài lòng, khoe miệng không khỏi khê giơ cao lên một chút,

“Đúng rồi,gải thưởng lớn thiết kế lần trước của em và Phương Đông Thần,lễ trao giải được cử hành vào tháng sau ở Paris,khi đó chúng ta vừa lúc làm xong hôn lễ, anh đưa em đi nhận giải thuận tiện đi hưởng trăng mật luôn!”

Cô kinh ngạc từ trong lòng ngực hắn đứng dậy tò mò hỏi,

“Thật hay giả ? Còn có trao giải lễ sao?”

Hắn nhìn vẻ mặt phong phú của cô cười khẽ,

“Đó là đương nhiên,đây cũng là một giải thưởng quan trọng nhất trong giới thiết kế,có thể so với giải Oscar dành cho điện ảnh, tại sao lại không có lễ trao giải ? Hơn nữa không có lễ trao giải làm sao có thể giới thiệu những người thiết kế kiệt xuất cho toàn bộ thế giới biết nha!”

“Vậy em phải mau báo cho Phương Đông Thần, đem tin tức tốt này nói cho hắn biết!”

Cô vừa nói vừa tính đẩy hắn đi gọi điện cho Phương Đông Thần.

Phương Đông Thần kể từ khi về thương khòì liền từ chức ở Thân Viên trở về Ôn Thành,Lục Chu Việt cũng không có giữ hắn lại, bởi vì hắn cũng biết người kia biết quan hệ giữa hắn và Hứa Lưu Liễm sau này sẽ rất khó xử.

Bởi vì là người ưu tú,vừa tung ra tin tức hắn đưa đơn từ chức trở về Ôn Thành,liền có các công ty lớn tranh nhau mời hắn,nghe nói hắn hiện tại được một công ty lớn mời làm quản lý bộ thiết kế.

Lục Chu Việt để lại tay cô không vui hừ lạnh,hắn đoán Phương Đông Thần sẽ không đi ,dĩ nhiên đó chỉ là suy đoán của hắn,dù sao bất kể hắn đi hay không đi, đến lúc đó bạn nam bên cạnh cô phải là hắn.

Hứa Lưu Liễm cảm thấy hắn ăn dấm có chút buồn cười,

“Anh không phải nói thuận tiện đi hưởng tuần trăng mật ư,chẳng lẽ em có thể bỏ lại mình anh sao ?”

Hắn lúc này mới buông lỏng cô để cho cô gọi điện thoại, Hứa Lưu Liễm cùng Phương Đông Thần nói chuyện lễ trao giải,sau đó quả nhiên Phương Đông Thần không đi,

“Lưu Liễm,dù sao phần lớn bản thiết kế đều do em vẽ,anh chỉ giúp đỡ một chút thôi,hơn nữa khi đó anh có một công trình cần cất công,cho nên không có thời gian đi!”

“Được rồi. . . . .”

Cô rất là tiếc nuối,vậy hắn sẽ mất đi một cơ hội nổi thế giới,dĩ nhiên cô tin tưởng theo tài hoa của Phương Đông Thần nhất định sẽ có cơ hội để hắn nắm bắt.

Cuối cùng Phương Đông Thần giọng nói khó nén đau thương mở miệng nói với cô,

“Lưu Liễm, chúc mừng em,em nhất định phải hạnh phúc!”

Chuyện ngày hôm qua trải qua truyền thông đưa tin,cơ hồ đã truyền khắp cả Ôn Thành,Phương Đông Thần dĩ nhiên cũng biết.Hứa Lưu Liễm nghe ra giọng nói của Phương Đông Thần có chút buồn bã,nhưng chỉ có thể giống như trước chúc phúc hắn,

“Cám ơn anh Đông Thần, anh cũng sẽ được như vậy!”

Cô còn có thể nói gì? Nếu như hắn xuất hiện trước Lục Chu Việt,có lẽ cô sẽ xem xét một chút,nhưng mà có đôi khi vận mệnh an bài khó xử như vậy, trước khi hắn xuất hiện cô đã cùng Lục Chu Việt đây đưa không rõ.

Đến lúc sắp ăn cơm Lâm San Ni mới trở về,một lòng mảy may nhủ lại thật chắc,Đổng Vân có chút bận tâm hỏi cô,

“Sunny,có chuyện gì à?”

“Ồ, không có chuyện gì, con đi nửa đường xe bị nổ lốp, mới sang năm mới mà đã xui xẻo, thật là!”

Lâm San Ni vừa cúi đầu đổi giày, Đồng Vân lại hỏi,

“Vậy con làm sao về được?”

“À, một người bạn đưa con trở lại!”

Lúc nói lời này ánh mắt cô có chút tránh né, trên khuôn mặt xẹt qua một tia không được tự nhiên, lời vừa mới ra Lục Chu Việt như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái.

Cô bị ánh mắt khó hiểu của hắn nhìn đến sống lưng run rẩy, vừa định mở miệng hỏi hắn tại sao nhìn cô, liền thấy Hứa Luru Liễm từ trong phòng hắn gian đi ra, liền vội vàng chạy đến bắt chuyện với cô,

“Chị dâu nhỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167: Tình hình của Sunny

Hứa Luru Liễm rất thẹn thùng,

“Chị Sunny, hay chị gọi tên em đi!”

Lâm San Ni so với cô thì lớn tuổi hơn, hơn nữa đáng vẻ thoát nhìn thành thực dịu dàng, nếu gọi cô là chị dâu làm cho cô cảm giác không được tự nhiên.

Đồng Vân vừa mới xào xong một món ăn ra cười nói với cô,

“Luru Liễm, con và tiểu Việt cũng đã thành vợ chồng danh chính ngôn thuận, Sunny gọi con chị dâu cũng đúng thôi, con có thể gọi con bé là Sunny, nhưng không thể thêm chữ chị nha”

“Đạ. . . . .”

Hứa Luru Liễm rất bất đắc dĩ đón nhận xưng hô thế này, Lâm San Ni cũng len lén mỉm cười, ,

“Các người trò chuyện trước, em vào nhà đổi lại bộ áo”

Chẳng qua cô vừa vào phòng ngủ, liền ngồi ở chỗ đó nhủ lại một đôi chân mày suy nghĩ người đàn ông mới đưa cô về, cô cảm giác hình như đã thấy hắn ở nơi nào, chẳng qua nghĩ không ra là ai.

Sáng hôm nay cô đi đến mộ cúng bái cha mẹ cô, lúc này mỗi nhà đều đang ăn mừng năm mới, chỉ có một mình cô đến mộ viếng lễ. Cô không có cách nào, bởi vì cha mẹ cô gặp tai nạn xe cô qua đời vào ngày lễ.

Khi đó cô hình như chỉ mới mười tuổi, thoáng cái từ Tiểu công chúa trong nhà trở thành cô nhi lưu lạc không cha mẹ, sau đó nhờ Lục Phương Đình từng là chiến hữu lâu năm của cha nên thu dưỡng cô, để cô tránh đi nỗi khổ một mình bơ vơ, cho nên bất kể hiện tại người khác nói Lục Phương Đình ích kỷ ham tiền thế nào, nhưng trong lòng cô thủy chung rất cảm kích ông ấy.

Chỉ chớp mắt cái đã nhiều năm, cô đã trở thành cô gái ăn nhấm bền bỉ, nhưng hàng năm cô đều đến nơi này bái tế, dâng hoa cho mẹ, rót một chén rượu cho ba, sau đó lẳng lặng đứng ở nơi đó, không tiếng động nói với bọn họ chút ít lời trong lòng.

Sau khi biết được tình yêu giữa hắn và Hứa Luru Liễm được công khai, trận khổ sở thâm mền này rốt cục đã qua một đoạn thời gian. Có đôi khi cô nghĩ Ôn Phó Doanh tận cùng không buông vì theo đuổi hắn không chừng thủ đoạn nào, cô thật hoài nghi có phải bản thân đã yêu hắn, nếu không cô tại sao có thể dễ dàng buông tay thế?

Vừa rồi có tuyết rơi không khí năm mới lạnh thấu xương, tuyết thật dày phủ lên cành tùng trong mộ viên, cả mộ viên cũng bao phủ một loại yên tĩnh, cô thì mặc một bộ áo khoác ngoài màu đen lẳng lặng đứng ở trong nơi đầy tuyết, nhẹ nhàng nhắm mắt lại hưởng thụ yên tĩnh nhưng cũng mang chút ít thương cảm khó được.

Bỗng dưng một mùi khói nồng nặc xông vào lỗ mũi, phá vỡ mùi vị năm mới và sự yên lặng, cô không vui nhủ lại lòng mày quay đầu nhìn chung quanh, nhưng một bóng người cũng không có thấy, chuyện như vậy cô không còn tâm tình nữa ở lại, liền khom lưng lay ba cái trước bia mộ sau đó xoay người rời đi.

Bất quá làm cho cô thật buồn bực chính là,cô phát động lên xe mới vừa đi không bao đã nổ lốp,đối với mấy chuyện này cô một chút cũng không biết,cô đi vòng quanh xe vài lần đành bỏ tay, bắt đầu cô không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại gọi xe tải kéo xe mình về.

Còn cô thì đứng ở ven đường bắt đầu đón xe,một viên vốn là vùng ngoại thành người ở thừa thớt,mà hôm nay lại tết,cho nên cơ hồ không có xe taxi chạy chung quanh,không đầy một lát cô đã lạnh run,một bộ thân ảnh màu đen ở trong tuyết lộ ra vẻ mỏng manh.

Đợi hồi lâu không có xe taxi đến,cô không thể làm gì khác hơn là run run bắt tay lấy điện thoại cho Lục Chu Việt,cô biết hôm nay Hứa Lư Liễm đến nhà ăn cơm, đoán chừng hẳn lúc này đang ở cạnh Hứa Lư Liễm,cho nên cú điện thoại này cô có chút lưỡng lự tính không gọi .

Bất quá cô còn chưa bấm đã nghe đã có người nói,

“Vị tiểu thư này,cô đang muốn trở về sao?”

Cô ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy một chiếc Hertz màu đen lóe sáng chậm rãi dừng trước mặt cô,cửa sổ xe quay xuống một người đàn ông trung niên nhìn cô cười híp mắt hỏi,cô nhất thời phòng bị nhìn từ trên xuống dưới hắn.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy cô vậy vội vàng thật thà nói,

“Tôi thấy xe cô dường như bị hư,với lại tôi cũng đang lúc muốn về nên thuận tiện đưa cô một đoạn,cô xem trời đã bắt đầu lạnh. . . . .”

Khuôn mặt khi nói của người đàn ông kia rất thật thà,cô nhìn thấy bộ dạng hắn cũng không giống người xấu,gấp điện thoại di động của mình nhìn hắn cười,

“Vậy thì làm phiền chú!”

Cô muốn đến cửa tay lái phụ,người đàn ông kia cười nói với cô,

“Cô ngồi phía sau đi!”

Cô có chút buồn bực,bởi vì nếu như cô ngồi vị trí kế bên tài xế là tỏ vẻ tôn trọng hắn,bất quá nếu người ta đã không chấp nhận lòng tốt của cô,vậy thì người ta ngồi nơi nào cô sẽ nói nơi đó.

Cô xoay người mở ra cửa xe sau,vừa muốn ngồi vào bỗng nhiên giật mình,bởi vì cô thấy ngồi ở phía sau còn ngồi một người đàn ông thấy cô mở cửa xe ngồi vào hắn xoay đầu lại nhìn cô,bởi vì trong xe điều hòa mở vừa đủ nên hắn chỉ mặc một áo màu xanh ngọc thật mỏng,cổ áo chữ V vật liệu may mặt tôn lên vóc người hắn thật tốt có thể so với người mẫu.

Tạo hình toàn thân rất sang trọng,làm cho cô nhớ tới mấy minh tinh hiện nay luôn xuất hiện trước mặt công chúng,nhưng trên sống mũi đeo một kính râm thật to,nên không thể nhìn rõ dung mạo hắn,nhưng cô lại có thể cảm giác được ánh mắt của hắn động lại thật chắc trên người cô,mang theo cảm giác bị áp bách,điều này làm cho cô có loại muốn vọng động muốn mở cửa chạy đi.

Bất quá không đợi cô có hành động,người đàn ông phía trước đã quay đầu lại cười ha ha giải thích với cô,

“À,đây là ông chủ của tôi,ông ấy nói tôi đưa cô một đoạn đường !”

Người ta đã nói đến thế này cô không thể đóng cửa xe bỏ đi,đành phải ngồi xuống lễ phép bắt chuyện với người đàn ông kia,

“Chào! Cảm ơn ngài đưa tôi một đoạn đường!”

“Không cần!”

Hắn tựa lại chỗ cũ thâm sâu nhìn cô,sau đó nhàn nhạt đáp lại cô hai chữ, quay đầu lại nhìn thẳng phía trước,tài xế thấy cô đã đóng cửa tốt liền phát động xe rồi đi.

Cô lúc này mới thở dài một hơi sau đó cẩn thận nhìn người đàn ông dựa sát cửa sổ,sớm biết bên trong có nhân vật lớn cô sẽ không đón xe,bây giờ khiến cho cả người ngồi cũng bất an,không biết tại sao,rõ ràng người đàn ông bên cạnh này cô thấy rất xa lạ,nhưng cô lại có cảm giác quen thuộc.

Cô lớn như vậy người làm cho có cảm giác dễ chịu cũng chỉ có một,không giống Lục Chu Việt,hắn cho cô cảm giác dễ dàng thoải mái. Người kia làm cô bỗng nhiên nhớ lại người làm bạn trai một ngày của cô.

Bất quá khi đó cô không có ấn tượng gì với hắn,một học sinh giỏi cùng một tên lưu manh,bạn có thể giao thiệp gì với bọn họ? Ban đầu ngày đó bất quá do hắn vừa lúc tìm đến,cô cũng thuận miệng đồng ý,cô thậm chí còn không thấy rõ bóng người hắn đã bỏ chạy trở về phòng học.Hắn hẹn cô gặp mặt vào buổi tối thao trường,thật xa cô đã nghe đám anh em của hắn cất tiếng cười to bàn về chuyện của hắn,nói cái gì đánh cuộc,cô đi đến quãng hắn một cái tát sau đó rồi đi.

Hôm nay đã nhiều năm,cô không nhớ rõ mặt hắn ra sao,nhưng hắn để lại trong lòng cô cảm giác bối rối bất an,như người đàn ông ngồi bên cạnh này. Nghĩ tới đây cô không khỏi lần nữa quay đầu lại nhìn hắn,muốn từ trên mặt hắn nhìn ra bất kỳ một tia dấu vết,tuy nhiên chợt phát hiện,trong trí nhớ cô trừ một cái tát kia ngoài ra toàn bộ đều trống rỗng.

Cô nhìn hần rồi sa vào suy nghĩ của mình, hoàn toàn không chú ý tới người nọ đã sớm quay đầu lại tỉnh tề đánh giá cô, nhìn khuôn mặt mơ màng giờ phút này của cô, trong lòng hần không khỏi xẹt qua một tia đau nhói, cô quả nhiên hoàn toàn không nhớ rõ hần. Hần có chút khổ sở nhếch khóe miệng, là hần thay đổi quá nhiều, hay trong lòng cô cần bản chưa từng nhớ hần?

Bởi vì biết cô sẽ đến bãi té cha mẹ mình, cho nên sáng sớm đã thức dậy theo dõi phía sau cô, thời điểm ở mộ công viên hần núp trong bóng tối nhìn gương mặt quật cường nén đi đau đớn, hần đau lòng từng ngậm từng ngậm hút thuốc lá để giấm bớt tâm tình, rồi lại sợ quấy rầy thanh tịnh của cô.

Sau đó lại đi theo cô ra khỏi mộ công viên, xe của cô vừa ngừng lại, hần xa xa ngồi trong xe nhìn cô rúm trong gió lạnh, hần đột nhiên có suy nghĩ đi đến ôm cô vào ngực cho cô ấm áp. Ai nói năm đó hần đánh cuộc nên tìm cô làm bạn gái? Hần vốn yêu cô nên mới chịu đi.

Cô từng là học sinh ưu tú phẩm hạnh tốt nhiều mặt, còn hần lại là một tên lưu manh không đáng đặt vào mắt, cách nhau năm năm hần thay hình đổi dạng nở mày nở mặt trở về, chỉ vì một lần nữa muốn thắng được lòng cô.

Trở về khu vực thành phố lộ trình nói dài không dài nói ngắn cũng không ngắn, bởi vì tuyết rơi quá nhiều nên đường trơn, cho nên bọn họ đi suốt nửa giờ, dọc theo đường đi không ai nói một câu, vừa đến lầu dưới nhà Lục Chu Việt, cô nói cảm ơn sau vội vàng xuống xe, bởi vì cô cảm thấy cô cần xuống xe, cô cần phải hít thở không khí trong lành.

Giơ tay lên vỗ nhẹ vào mặt mình, tự nói với mình không nghĩ ra người nọ thì đừng nghĩ, có thể do cô suy nghĩ hỗn loạn nhất thời xuất hiện ảo giác mà thôi, đôi quần áo ra ngoài ăn cơm, ba người bọn họ đã chuẩn bị xong chờ cô.

Cô có chút lúng túng, vội vàng ngồi xuống, bốn người một bữa ăn vui vẻ hòa thuận, chỉ là vui vẻ này kéo dài không bao lâu đã bị tin tức trên tivi cắt đứt. Thân là thị trưởng Lục Phương Đình xuất hiện chúc mừng quần chúng bị chúng ký giả vây quanh phỏng vấn, thời điểm cuối cùng có ký giả Bát Quái nhắm vào chuyện công khai tình yêu náo động Ôn Thành muốn phỏng vấn ông.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Rất hiểu chuyện

“Lục thị trưởng, năm nay ngài đứng là song hỷ lâm môn, bản thân ngài vinh dự trở thành thị trưởng, còn Lục công tử vừa cưới được mỹ nhân về nhà!”

Các ký giả vốn vui mừng chúc mừng của ông, chứ không nghĩ ông bỗng nhiên thay đổi mặt,

“Sau này không nên nhắc chuyện đó trước mặt tôi, tôi sẽ không chấp nhận hôn sự này!”

Vốn là vui vẻ mọi người nhất thời yên tĩnh lại, có người nhớ tới giữa hần và Hứa Định Biên có mâu thuẫn không khỏi thử thăm dò,

“Lục thị trưởng, nghe nói quý công tử ông lấy là con gái của cục trưởng Hứa Định Biên, ông có phải bởi vì ân oán giữa phó cục trưởng mới phản đối việc hôn sự này?”

Lục Phương Đình đề nén hỏa khí của mình,

“Bất kể do nguyên nhân nào, dù sao con trai Lục gia tuyệt đối sẽ không lấy người con gái đó!”

Nghe nói hôm nay Đồng Văn còn mời cô bé đến ăn cơm, ông nghĩ đến liền giận đến muốn chết. Ông vốn còn muốn từng bước khuyên nó rời người phụ nữ kia, nhưng bọn họ lại xem lời ông như gió thổi bên tai, nên ông đành phải ra đòn sát thủ, ông đã tuyên cáo như vậy, để xem bọn họ còn có thể yên tâm thoải mái làm đám cưới không.

Cho nên chỉ trong chốc lát, tin tức Lục thị trưởng tỏ vẻ vô cùng bất mãn của con trai trong nháy mắt chiếm hết tất cả trang đầu truyền thông, ngay cả tin tức phát sóng cũng bắt đầu truyền bá.

Đang đang ăn cơm mấy người bọn họ vừa nhìn thấy tin tức, nhất thời sắc mặt rất khó coi, nhất là Đồng Văn, từ trước đến giờ tính cách nhã nhặn lịch sự giờ bà giận đến trực tiếp giận vỗ bàn đứng lên muốn đi tìm Lục Phương Đình lý luận, ông thân là bố mà làm như vậy sao? Đem chuyện riêng nhà mình khiến cho mọi người đều biết, ông không cảm thấy mất mặt sao?

“Mẹ, cần gì phải giận giữ?”

Lục Chu Việt vươn tay ra kéo bà, giọng nói bình tĩnh khuyên can,

“Ông ấy chỉ cho con một sinh mạng nhưng chẳng bao giờ cho con một người bố ủng hộ cùng quan tâm, về Lục Phương Đình, con có thể xem ông ta là bố, cũng có thể xem hần như người xa lạ!”

Hần nói quyết tuyệt trước nay chưa có, nói bi thương để chết tâm, đó là suy nghĩ của hần bây giờ với Lục Phương Đình, không hề mong mỏi cho rằng bố

sẽ quay lại nhìn mình, vậy sẽ không bị lời của ông khiến đau lòng. Ông đã không xem hấn là con, vậy hấn cũng không cần xem ông như bố.

Hứa Luru Liễm cũng an ủi Đồng Vân,

“Đúng vậy đấy bác gái, bất kể bác trai nói như thế nào, bất kể người khác nói như thế nào, chỉ cần con và Chu Việt bắt mãi mãi ở cùng nhau là được sao? Bác không nên vì chút chuyện không đáng này mà tức giận!”

Bị hai người bọn họ nói, Đồng Vân lúc này mới lại lần nữa ngồi xuống chỗ mình, ánh mắt bà nhìn Hứa Luru Liễm tràn đầy áy náy,

“Luru Liễm, thật đã làm con khó xử, mới vừa vào cửa Lục gia chúng ta đã ——”

Hứa Luru Liễm thấy bà lại đang tự trách, liền vội vàng nhận lấy giọng có chút nghịch ngợm phá tan không khí trầm buồn,

“Bác gái, bác cũng đừng nói những lời này, con chỉ quan tâm đến ý Chu Việt, chứ không phải quan tâm đến ý bác trai!”

Hạ Vi Lương thường nói, chị đây không phải là người vì tiền, cũng không cần được mọi người thích. Cô rất may mắn bên cạnh có người bạn lạc quan như Hạ Vi Lương, mới có thể khiến cô giữ vững tâm trạng lạc quan vào lúc này. Cô lựa chọn chính là người đàn ông tên Lục Chu Việt sáu năm qua không rời bỏ cô, chứ không phải gia đình của hấn, cha mẹ hấn. Lục Phương Đình đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, chỉ cần hấn không buông cô sẽ kiên trì ở bên cạnh hấn.

Cô hoạt bát để cho sắc mặt tối tăm của Đồng Vân hơi chút thả lỏng, ngồi ở bên cạnh cô Lục Chu Việt đưa bàn đưa tay dùng sức nắm chặt tay cô, cảm kích nhìn cô sau nhìn sang Đồng Vân nói,

“Mẹ, những chuyện này mẹ cũng đừng để ý, mẹ chỉ cần an tâm chờ đợi tham gia hôn lễ của chúng con là được!”

Đồng Vân thở dài,

“Thôi thôi, ngày mai mẹ trở về núi, mẹ sợ nhìn nữa, mẹ thật để lộ những chuyện kia ra ngoài ánh sáng!”

Lâm San Ni cũng cười trấn an mẹ nuôi,

“Di Đồng, di cứ hưởng thụ sự an tĩnh, anh sẽ xử lý tốt tất cả!”

Đồng Vân nhìn dáng vẻ dịu dàng của con bé, lại nhớ tới con bé vừa về nhũn chặt lồng mày, liền bắt đầu quan tâm chuyện của cô,

“Sunny, con cũng trưởng thành, sau hôn sự tiểu Việt cũng nên đến phiên con, nếu có người thích hợp thì gặp thử một chút!”

Cô nói xong rồi nhìn Lục Chu Việt khai báo,

“Tiểu Việt, con cũng đừng chỉ quan tâm đến mình, hãy tìm người đàn ông sự nghiệp thành công ưu tú thật là tốt giới thiệu cho Sunny đi!”

Đồng Vân vừa nói, Lục Chu Việt chỉ khẽ mỉm cười ý vị sâu sa, hấn cũng đã sớm trải tốt đường, giờ chỉ xem duyên phận cùng tạo hóa thôi. Mà trong đầu Lâm San Ni lại lập tức hiện ra người đàn ông đeo kính râm vừa rồi cả người tản ra hơi thở không kém chế được, cô lóe lên một cái sau lưng túng che dấu đi,

“Khụ khụ, di Đồng, chuyện này di không cần quan tâm, con đã quyết định năm nay bắt đầu tiếp nhận tương thân, tranh thủ sớm ngày tìm được một người đàn ông tốt, để cho di khỏi phải lo cho cháu!”

“Con biết nghĩ như vậy là tốt!”

Đồng Vân lúc này mới thoải mái cười, hai người bọn họ hiểu chuyện như vậy là an ủi lớn nhất của bà.

Sau khi com nước xong Lục Chu Việt đưa Hứa Luru Liễm về nhà, trong xe Lục Chu Việt không có vội vã phát động xe, mà đưa tay ôm chầm nhóc con đang cười bên cạnh thật chặt ôm vào trong ngực, dùng sức ôm, trong giọng nói có cảm kích, có thương yêu, còn có vô cùng yêu thương,

“Luru Liễm, em hiểu chuyện như vậy, anh không biết yêu em bao nhiêu mới đủ!”

Cô không có vì Lục Phương Đình ở trước mặt truyền thông không chút khách khí phủ nhận chuyện hấn và cô mà tức giận, ngược lại giúp đỡ hấn cùng nhau an ủi Đồng Vân, trong lòng hấn bị Lục Phương Đình vô tình tổn thương cô vậy như rót vào hấn một dòng nước ấm. Có lẽ hấn mặt ngoài thoát nhìn kiên cường không chê vào đâu được, nhưng chỉ có chính hấn biết, tim của hấn có nhiều khát vọng được yêu thương.

Có được tình yêu này là do hấn cố chấp, hấn cố chấp chờ đợi người con gái hấn yêu đến yêu hấn. Nếu như sáu năm trước cô chưa từng xuất hiện trong tầm mắt hấn, có lẽ Lục Phương Đình kín đáo giới thiệu cho hấn một cô gái hấn sẽ kết hôn, như vậy cũng sẽ không xảy ra những chuyện không vui như hiện tại, nhưng cô đã xuất hiện, điều này làm cho hấn cảm thấy, hấn không muốn mãi như thế.

Cho nên hấn không hề nhìn bất cứ một cô gái nào, cố chấp đuổi theo cô, chờ cô, yêu cô, cho đến cô rốt cục cũng chịu đem lòng mình giao cho hấn.

Hứa Luru Liễm bị hấn kéo, cảm nhận được hấn nồng đậm cảm xúc, trầm mặc một hồi mới nhẹ nhàng mở miệng,

“Anh yêu em đã đủ nhiều,hiện tại đến lượt em đáp lại anh!”

Bọn họ cũng không biết phía trước có chuyện gì đang đợi chờ bọn họ,có lẽ là bình tĩnh an bình,có lẽ là trắc trở không thể biết trước,nhưng cô biết, giờ phút này cô nguyện ý kiên định đứng bên cạnh hắn .

Lục Chu Việt nghe lời của cô lại dùng sức ôm cô thật chặt,cô khẽ cúi kháng nghị hắn, “Lưng của em sắp bị anh bẽ gãy. . . . .”

Hắn lúc này mới buông cô ra nhưng mạnh mẽ hôn lên mặt cô mấy cái mới ngồi trở lại chỗ mình chuyên tâm lái xe,có lẽ hiện tại hắn có thể cho cô chính là một cuộc hôn lễ long trọng,làm cho cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới,như vậy mới có thể biểu đạt tình yêu cùng cảm kích hắn dành cho cô.

Sau khi Hứa Lưu Liễm về đến nhà,mới phát hiện sắc mặt Liên Tổ nhợt nhạt,mặt mũi nằm trên ghế sa lon,cô kinh ngạc đá rơi giày vội vàng chạy tới,

“Mẹ,mẹ bị sao vậy? Tại sao sắc mặt khó xem thế?”

Liên Tổ bị cô dao động tình,cổ gồng chống mình ngồi dậy,

“À,mẹ cảm thấy có chút tức ngực,có thể là đi dạo bên ngoài khí trời quá lạnh nên cảm lạnh!”

Sau khi Hứa Định Biên đi,bà khóc lớn một trận sau nằm trên ghế sa lon bất tri bất giác ngủ đi, bà cho là mình ngủ sẽ không tỉnh lại, chứ không nghĩ tới thượng đế vẫn quan tâm bà, quan tâm cho bà nhìn thấy hôn lễ con gái bà sau mới đưa bà đi,để cho bà không còn tiếc nuối gì.

“Con đưa mẹ đến bệnh viện !”

Hứa Lưu Liễm cảm thấy ánh mắt cô bà kỳ lạ,đôi môi thậm chí có chút tím,dựa theo kinh nghiệm của cô thì có thể dấu hiệu mẹ phát bệnh,Liên Tổ lắc đầu đứng dậy,

“Không có chuyện gì,Chu Việt đã cho bác sĩ mấy ngày sẽ tới nhà kiểm tra một lần,nếu có vấn đề gì đã sớm nói ra,con đừng khẩn trương vô ích,hơn nữa mới sang năm mới mà đi bệnh viện gì, xui lắm!”

“Mẹ,thân thể không khỏe thì nhất định phải đến bệnh viện,quản gì xui hay không xui!”

Hứa Lưu Liễm không nghe theo,trong lòng Liên Tổ rất hoảng hốt sợ con gái nhìn ra cái gì,nhưng mặt ngoài vẫn bình tĩnh,

“Mẹ lên trên giường nằm một lát,nếu sau khi đứng lên còn không tốt mẹ liền theo con đến bệnh viện,có được không?”

Bây giờ đối với bà mà nói,có thể kéo dài bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

“Được rồi,vậy mẹ có chỗ nào không khỏe thì nói với con!”

Hứa Lưu Liễm biết bà từ trước đến giờ cố chấp cho nên không miễn cưỡng bà,đỡ bà vào phòng ngủ,Liên Tổ đợi sau khi con bé đi từ trong tủ đầu giường lấy ra một lọ thuốc,uống mấy viên thuốc,sau đó nhắm mắt lại yên hồi lâu,bà cầu xin ông trời nhìn những năm gần đây bà làm việc tốt ,không nên vào lúc này đưa bà đi.

Hứa Lưu Liễm sau khi rời khỏi phòng Liên Tổ liền gọi điện cho Lục Chu Việt,hắn vốn nói cô về nhà dọn chút đồ,ngày mai sẽ đưa cô đến chỗ hắn,bởi vì ngày mai Đông Vân trở về trên núi còn Lâm San Ni dĩ nhiên cũng trở về phòng trọ của mình,hắn muốn cô qua đó,để hai người trải qua cuộc sống bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Mặt trái tin tức

Hắn đón lên điện thoại chỉ “Ờ” một tiếng liền làm lòng cô bình tĩnh lại,giọng nói của hắn trầm ổn như có loại ma lực xuyên thấu lòng cô,cô quay sang nhìn phòng ngủ Liên Tổ sau nhỏ giọng nói với hắn,

“Chu Việt,em thấy sắc mặt mẹ không tốt lắm,em muốn ở nhà chăm sóc mẹ một thời gian,nên trước không thể qua nhà anh được không?”

Bên kia điện thoại quả nhiên Lục Chu Việt nghe cô nói tình huống Liên Tổ không tốt lắm,tim không khỏi đập mạnh,hắn siết chặt ngón tay nắm điện thoại,tận lực làm cho giọng mình nghe bình tĩnh,

“Được,em cứ an tâm chiều cổ mẹ,chuyện hôn lễ em cái gì cũng không cần quan tâm,chỉ lo làm cô dâu xinh đẹp nhất là được!”

“Ừm . . . . .”

Lời dịu dàng quan tâm của hấn khiến Hứa Lưu Liễm hốc mắt nóng lên, tình yêu không phải chỉ cần lời ngon tiếng ngọt mà có thể chống đỡ, mà là trong thời khắc khó khăn cả hai hiểu và ủng hộ lẫn nhau.

Lục Chu Việt cúp điện thoại của cô xong liền vội vàng liên hệ Đường Dục Hàn, để cho hấn đưa bác sĩ tới đây khám cho Liên Tổ, cần phải chống đến Liên Tổ thấy được hôn lễ của bọn họ, tất cả mọi người biết đây chính là tâm nguyện duy nhất của Liên Tổ.

Sau đó hấn lại bắt đầu gọi điện thoại liên lạc chuyện hôn lễ, xem ra hấn có thể dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành hôn lễ tốt, nếu không Liên Tổ có chuyện gì. . . . . Hấn thật không dám nghĩ tiếp, không dám nghĩ sau khi Liên Tổ đi cô sẽ thương tâm thế nào.

Chỉ là bọn hấn không nghĩ tới ngày hôm sau hai người lần nữa trở thành đầu đề của các truyền thông, Hứa Lưu Liễm dậy sớm làm tốt điểm tâm tính đi gọi Liên Tổ rời giường đột nhiên nhận được điện thoại của Hạ Vi Lương, trong điện thoại giọng nói Hạ Vi Lương vừa vội vừa tức,

“Lưu Liễm, cậu có xem tin tức ngày hôm nay chưa?”

“Không có, tớ vừa mới làm xong điểm tâm đây!”

Cô có chút buồn bực Hạ Vi Lương tại sao tức giận thế,

“Cậu làm sao vậy? Sáng sớm đã tức thế?”

Hạ Vi Lương lại ồ ào,

“Cậu mau lên xem tin tức ngày hôm nay, ơ thật bị Trần Thanh Sở làm tức chết!”

Hạ Vi Lương vừa nói đến Trần Thanh Sở trong lòng cô nhất thời nổi lên một loại cảm giác xấu, liền vội vàng cúp điện thoại vội tới phòng ngủ mở máy tính, tất cả tin tức đầu đề đều bị cô và Lục Chu Việt chiếm hết, cái gì “Lục Chu Việt không chừa thủ đoạn nào đoạt bạn gái học sinh” “Lấy gia tộc sự nghiệp bức bách ép học sinh đi xa Mi Quốc ba năm” mặt trái tin tức đập vào mi mắt.

Cô nhớ hấn từ trước đến giờ tốt đẹp giờ lại bị những tin tức tiêu cực hủy diệt, cô cảm thấy tim trong nháy mắt giống như bị thứ gì níu lấy, không lên cũng không xuống, tiếp tục nhìn xuống nét mặt của cô từ kinh ngạc dần dần biến thành đau đớn.

Bởi vì truyền thông đăng một số hình thân mật lúc cô quen Trần Thanh Sở, có hình hấn nhẹ nhàng hôn trán cô, cũng có hình cô tựa trong ngực của hấn cười vui vẻ, còn có hình hai người cùng nhau sóng vai đứng yên lặng nhìn về nơi xa, tóm lại chỉ là một số hình thân mật giữa người yêu hay làm.

Những hình này ngoại trừ cô có thì chỉ có Trần Thanh Sở có, mà những ảnh kia từ lúc Trần Thanh Sở đi Mi Quốc đã bị một mối lửa đốt sạch sẽ, cho nên có thể đem những hình này giao cho truyền thông, trừ Trần Thanh Sở ra không có người khác.

Cô ngồi ở chỗ đó nhìn những hình ảnh phát tán công cộng mà kinh ngạc ngẩn người, trong lòng không biết là loại cảm giác gì, chỉ cảm thấy thật buồn, vì mình cũng vì khoảng thời gian ở cùng Trần Thanh Sở, cô thậm chí hoài nghi Trần Thanh Sở hiện tại có phải là chàng trai rực rỡ như ánh mặt trời năm xưa không?

Hấn tại sao có thể như vậy? Hấn rốt cuộc muốn làm gì? Cô đã nói với hấn nên quên hết tất cả một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, đó là trước khi kết hôn cô nói rõ, chẳng lẽ hấn nhìn cô khó xử thì hấn mới vui vẻ sao?

Hạ Vi Lương lại gọi điện tới, cô có chút mờ mịt đón nghe, Hạ Vi Lương giọng nói tương đối tức giận,

“Lưu Liễm, cậu có khỏe không? Tớ đã nói Trần Thanh Sở không phải là người tốt, hiện tại rõ ràng hiện nguyên hình!”

Hứa Lưu Liễm hốc mắt chưa xót, ủy khuất, mang theo tiếng khóc nức nở lên án,

“Hạ Vi Lương, cậu đây là đang gián tiếp nói tớ lúc trước bị mù sao?”

Kể từ lần trước Trần Thanh Sở bị tai nạn xe cộ, ở bệnh viện bị hấn lợi dụng cô đã đau thấu tim, hôm nay hấn lại đối vô như vậy, cô thật rất muốn khóc lớn một trận chia buồn mình giao ra mấy năm qua.

Hạ Vi Lương gạt mình bản thân nói có chút không lịch sự, vội vàng an ủi cô,

“Không có không có không có, ý tớ tuyệt đối không phải là vậy, hơn nữa bây giờ nhìn rõ cũng không muộn, lúc này thấy rõ mặt thật của hấn, vừa lúc xúc tiến tình cảm giữa cậu và lão Lục!”

Hứa Lưu Liễm vẫn rơi nước mắt, bên ngoài truyền đến giọng Liên Tổ,

“Tiểu Liễm?”

“Điểm tâm cũng đã làm xong, tại sao không ra đây ăn, nếu không sẽ nguội đấy!”

Thanh âm Liên Tổ càng ngày càng gần,tựa hồ đang đi đến gần phòng cô,cô vội vàng sờ soạn lung tung lau nước mắt nói với Hạ Vi Lương ,

“Không nói nữa,mẹ tớ đã dậy!”

Sau đó liền cúp điện thoại đóng máy tính vội vã ra ngoài,Liên Tổ thân thể vốn không tốt,nếu thấy chuyện này nhất định tức không ít,hay là tạm thời dầm bà đi, chỉ mong chuyện này sẽ không làm quá lớn.

Liên Tổ thấy vẻ mặt cô rất tệ,lo lắng hỏi cô,

“Hôm nay tại sao đổi lại sắc mặt con không tốt lắm?”

Cô nhẹ nhàng rũ mắt xuống che dấu mắt mình,

“Có thể tối hôm qua ngủ không ngon. . . . .”

Liên Tổ nhìn mặt cô một lát bỗng nhiên sâu kín nói ra một câu,

“Không phải con bị chứng sợ hãi trước hôn nhân chứ?”

Cô cảm thấy Liên Tổ suy đoán có chút buồn cười,

“Mẹ,con sợ cái gì nha,chúng con ở bên nhau đã lâu như vậy,kết hôn chỉ là hình thức mà thôi!”

Sợ Liên Tổ tiếp tục hỏi tiếp cô vội vàng chuyển hướng đề tài,

“Đừng rồi mẹ,tình trạng mẹ hôm nay thế nào? Có muốn đến bệnh viện hay không?”

Liên Tổ nhìn cô cười cười,

“Con không nhìn ra hôm nay mẹ rất khá sao,ngày hôm qua có thể bị cảm chút ít thôi!”

“Vậy thì tốt!”

Hứa Lưu Liễm gật đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô nói,

“Mẹ,mẹ cũng biết,mùa đông bệnh suyễn hay tái phát,nếu có gì khó chịu nhất định phải nói cho con biết!”

“Mẹ biết,con cũng đừng tới ngày lo những chuyện này,phải lo làm tốt cô dâu mới đúng!”

Liên Tổ vừa nói vậy cô không khỏi nhớ đến tin tức kia,cúi đầu vội vã ăn xong điểm tâm sau cô trở về phòng ngủ của mình.

Đứng ở nơi đó do dự thật lâu,rồi gọi điện cho Trần Thanh,Trần Thanh Sờ nghe được điện thoại của cô dường như rất là vui mừng,cô chẳng qua hồ hững hờ, “Anh tại sao phải làm như vậy?”

Trần Thanh Sờ trầm mặc,sau đó mở miệng trong giọng nói tràn đầy chân thành,

“Lưu Liễm,anh chỉ muốn tốt cho em,em không biết hấn hèn hạ cỡ nào——”

Hứa Lưu Liễm không đợi hấn nói xong liền cắt đứt,

“Trần Thanh Sờ,bất kể anh ấy hèn hạ bao nhiêu,bất kể anh ấy vì đoạt được em không chừa thủ đoạn nào,bất kể anh hận anh ấy cỡ nào,nhưng hiện tại em đã yêu hấn!”

Những lời này nói xong ngay cả chính cô cũng có chút kinh ngạc,cô chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của mình đối với hấn trước mặt người khác,mặc dù chính cô trong lòng đã chấp nhận chuyện yêu hấn,nhưng chẳng bao giờ chính miệng nói ra,đối với người khác không có,đối với hấn càng không có.

“Em nói gì? Em yêu hấn?”

Trần Thanh Sờ thanh âm lại càng đau đớn không dứt,cô trước kia đã nói với hấn,nói là muốn quên tất cả một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới,nhưng hấn không nghĩ tới cô nói yêu người đàn ông kia rồi?

Điều này làm cho trong lòng hấn càng thêm hận người kia,thật ra thì hấn nhiều lần gặp phải bọn họ,thấy hình ảnh ngọt ngào hài hòa giữa tên kia và cô,nhưng hấn vẫn lừa mình dối người lựa chọn không chịu tin tưởng.Hấn không tin cô hiền lành lại có thể yêu ác ma hèn hạ vô sỉ vì đạt được mục đích không chừa thủ đoạn nào!

“Đúng vậy,em yêu hấn,qua nhiều năm như vậy vẫn theo bên cạnh em yên lặng quan tâm giúp đỡ em,em không biết từ lúc nào đã yêu anh ấy!”

Hứa Lưu Liễm lần nữa kiên định trả lời hắn một lần, sau đó lại có chút khản cầu nói,

“Cho nên anh đừng làm những chuyện này nữa? Em xin anh để cho em một cuộc sống yên tĩnh vui vẻ? Thanh Sở, có một số việc không phải chúng ta muốn chống lại là có thể chống lại được, tỷ như vận mệnh an bài chúng ta!”

Trần Thanh Sở thủy chung trầm mặc, nhưng cô làm sao có thể cảm giác được vết thương của hắn nỗi đau của hắn còn có hắn không cam lòng? Không phải là cô muốn vứt bỏ hắn, mà là vận mệnh không chịu cho cô cơ hội một lần nữa bắt đầu với hắn. Cuối cùng cô thờ dài,

“Em không muốn trước đó chúng ta từng vui vẻ, đến hiện tại khiến cho ai nấy cũng không vui!”

Cô nói xong câu này liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Tới trong ngực anh

Lục Chu Việt sau đó gọi điện tới, hắn nhất định cũng nhìn thấy tin tức kia, bất quá không đợi hắn mở miệng cô đã nghẹn ngào lên tiếng,

“Chu Việt, tại sao? Tại sao? Tại sao anh ấy làm vậy với em?”

Cô càng khóc càng thương tâm, hôm nay Trần Thanh Sở trở nên tâm tư ác độc làm cho cô chịu nhiều đau khổ. Ai cũng nói mối tình đầu là đẹp nhất, cô cũng cho như vậy, cô từng nghĩ lên lên để một vị trí bảo tồn khoảng thời gian tốt đẹp giữa cô và hắn, nhưng hôm nay hành động hắn làm đã phá hủy tất cả mộng đẹp của cô, cô hiện tại hận phải chi không có khoảng thời gian kia.

“Hắn chẳng qua . . . . . chưa học được buông tay mà thôi!”

Cô khóc nhưng trong lòng Lục Chu Việt so với cô càng khó chịu hơn nên phải dùng lời đó an ủi cô.

Hắn không nói cho cô biết Trần Thanh Sở có vợ rồi còn tới đây dây dưa với cô. Nếu thật để cho cô biết cô sẽ khóc thương tâm hơn? Trong lòng hắn nhớ tới chàng trai kia, vào thời điểm cô còn yêu hắn thì hắn lại chạy đi lấy người khác, thậm chí còn không chịu trách nhiệm trở lại dây dưa không dứt với cô.

Nghĩ như vậy hắn quyết tâm giấu đi bí mật này xuống, bởi vì hắn không đành lòng nhìn cô chịu thương tổn. Có người vì yêu muốn người đó hạnh phúc, ví như Phương Đông Thần, cũng có người vì yêu sinh hận, ví như Trần Thanh Sở. Hắn có đôi khi cũng nghĩ, nếu hắn không chiếm được cô sẽ biến thành Phương Đông Thần, hay Trần Thanh Sở?

Bất quá hắn không có cơ hội này, bởi vì hắn dựa vào kiên trì của mình rốt cục sau sáu năm có thể ôm cô vào lòng. Cho nên hắn sẽ không trở thành ai hết, hắn chỉ là chính mình Lục Chu Việt. Dĩ nhiên Trần Thanh Sở hay Phương Đông Thần bất kỳ một ai trong bọn họ cũng không thể trở thành hắn hay thay thế được hắn.

Cô vẫn còn đang khóc giọng nói có chút đè nén, hắn đoán là sợ bị Liên Tổ nghe được không khỏi càng đau lòng thay cô,

“Ngao, đừng khóc, nếu không anh đến đón em đến chỗ anh được không?”

Hứa Lưu Liễm biết ý của hắn, hắn muốn cô tựa vào ngực hắn để cho hắn an ủi cô, trong lòng cảm động đồng thời lại nghĩ tới tin tức kia ảnh hưởng đến hắn càng khóc dữ hơn,

“Hiện tại, hiện tại tin tức biến thành như vậy, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Em cái gì cũng không cần nghĩ, trước sau như một sống cuộc sống của em, sau đó lắng lắng chờ làm cô dâu của em, những thứ khác giao cho anh xử lý!”

Hắn bình tĩnh và trầm ổn địa trả lời cô, cô bắt đầu dần dần ngừng khóc, đúng vậy, cô nên tin tưởng hắn, tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt tất cả, tin tưởng hắn sẽ cho cô một hôn lễ hoàn mỹ.

“Đừng nghĩ loạn nữa, ở nhà chờ anh, anh làm xong chuyện sẽ đến thăm em!”

Hắn không yên lòng dặn dò cô một câu, cho đến nghe được cô bình phục thanh âm hắn mới yên lòng cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại Hứa Lưu Liễm làm gì được tâm trạng như hắn nói, bất quá cô còn chưa kịp đau khổ đã nghe được tin Hứa Định Biên bỗng nhiên bị bệnh nhập viện.

Điện thoại là Phương Tuệ gọi cho cô, quá sợ hãi cô không kịp che dấu cảm xúc lo lắng của mình đã bị Liên Tổ phát giác, đang áp úng né tránh không biết

nên làm sao giấu điểm Liên Tổ đã nhìn cô sau đó yếu ớt nói,

“Có phải bố con đã xảy ra chuyện?”

Cô không nghĩ tới Liên Tổ nhìn thấy mình đi ra, muốn dấu điểm cũng không được đành phải nói ra,

“Dạ. . . .”

Cô vừa nhìn Liên Tổ vừa thật cẩn thận nói,

“Di Phương gọi điện đến báo bỗng nhiên ngã bệnh, hiện tại ở bệnh viện nhưng bác sĩ kiểm tra không ra chỗ nào có vấn đề. . . . .”

Về mặt Liên Tổ không như cô dự đoán kinh hoàng cùng lo lắng, ngược lại có một tia hoảng hốt, sau đó bà lẩm bẩm tự nói với mình hoặc như nói với Hứa Lưu Liễm.

“VẬY CON NHANH ĐI XEM MỘT CHÚT!”

Thân thể Hứa Định Biên trước giờ vẫn rất tốt, cho nên người khác có lẽ không biết nguyên nhân ông tại sao bị bệnh, nhưng bà biết ông bởi vì ngày hôm qua nghe nói bệnh tình của bà mới như vậy. Bà biết ông nghĩ không thông cũng biết ông đau lòng khổ sở, nhưng có gì hữu dụng đâu?

Hứa Lưu Liễm mặc dù rất là kinh ngạc mẹ từ trước đến giờ cực kỳ đề ý chuyện Hứa Định Biên, tại sao mẹ lần này bỗng nhiên bình tĩnh, nhưng lại không có thời gian ngẫm nghĩ, liền nắm túi mình vội vã ra ngoài,

“VẬY CON ĐẾN BỆNH VIỆN NHÌN MỘT CHÚT, MẸ CŨNG ĐỪNG NGHĨ QUÁ NHIỀU. . . . .”

Cô an ủi Liên Tổ, song đang lúc cô xoay người sắp rời đi Liên Tổ bỗng nhiên gọi lại cô,

“TIỂU LIỄM, GIÚP MẸ NÓI CÂU NÀY CHO BỐ CON!”

Cô có chút kinh ngạc quay đầu lại, ở trong ấn tượng của cô mỗi lần cô muốn đi đến gặp Hứa Định Biên, Liên Tổ cũng sẽ dặn dò cô vài câu, nói cô không nên nói tình trạng của mình cho Hứa Định Biên nghe, lần này mẹ cô lại chủ động bảo cô nói lại với bố?

Liên Tổ về mặt trước sau như một dịu dàng nhưng giọng nói có chút kiên cường, bà nói,

“BẮT KỂ BAN ĐẦU MẸ YÊU ÔNG ẤY, HAY LỰA CHỌN RỜI KHỎI ÔNG ẤY, MẸ CŨNG CHƯA BAO GÌ HỐI HẬN QUÀ!”

Liên Tổ nói xong liền xoay người đi vào phòng ngủ của mình, còn dư lại Hứa Lưu Liễm một mình đứng ở nơi đó kinh ngạc nghe những lời này. Bất kể yêu hay rời đi, chưa bao giờ hối hận?

Cô mang theo những lời Liên Tổ nói chạy tới bệnh viện, không nghĩ đến khi cô đến cửa bệnh viện một chiếc xe taxi đã bị ký giả vây quanh, bởi gì mấy ngày qua chuyện cô và Lục Chu Việt làm náo loạn của Ôn Thành, mà giữa Hứa Định Biên và Lục Phương Đình lại sống chết đối đầu, cho nên ngay cả Hứa Định Biên cũng bị các ký giả chú ý.

Dĩ nhiên bọn họ tụ tập ở chỗ này chờ đợi vị nữ chính Hứa Lưu Liễm vì Hứa Định Biên cô nhất định sẽ xuất hiện, nhất vào sáng sớm hôm nay vừa phát tin mỗi tình đầu của cô là Trần Thanh Sở, cùng tin Lục Chu Việt không chừa thủ đoạn nào ép Trần Thanh Sở bỏ đi.

Bởi vì cô không giống như những thiên kim thường ngày xuất hiện trên ống kính, cô gái Hứa Lưu Liễm này tựa như vệt con xấu xí trong một đêm lột xác thành thiên nga trắng, trước đây không có ai biết sự tồn tại của cô, cho nên các ký giả đối với hành tung của cô không đặc biệt hiệu lực.

Cho nên chỉ đứng ở đây chờ cô đến, Hứa Lưu Liễm vừa xuống xe đã bị vây quanh không khỏi giật mình, cô căn bản không biết mình lúc này thành nhân vật công chúng, cô cũng không quen ánh đèn quỳnh quang chớp nháy.

Cho nên cô lập tức cúi đầu xoay người tính vượt qua đám ký giả, bọn họ dĩ nhiên không thể để cho cô dễ dàng chạy mất, phản phát thoáng cái vây quanh người cô, một đồng máy ghi âm đưa về phía cô.

Mà so sánh với những thứ làm người ta khó chịu thì những vấn đề sắc bén do bọn ký giả đặt ra càng khiến cô bức hơn,

“HỨA TIỂU THƯ, XIN HỎI HỨA CỤC TRƯỞNG CÓ PHẢI VÌ LỤC THỊ TRƯỞNG PHẢN ĐỐI HÔN SỰ CHUYỆN CÔ VÀ LỤC TỔNG MÀ TỨC GIẬN ĐẾN NỖI NHẬP VIỆN?” “XIN LỖI, CÓ THỂ TRẢ LỜI MỘT CHÚT ĐƯỢC KHÔNG?”

Cô rất chán ghét chuyện như vậy cho nên căn bản không trả lời vấn đề bọn họ, hơn nữa cô hiện tại đâu phải bố cô, cô làm sao biết ông tại sao ngã bệnh?

“HỨA TIỂU THƯ, XIN CÔ TRẢ LỜI MỘT CHÚT?”

Bọn họ như cũ không buông tha, cô đã gấp đến độ sắp khóc, Hứa Định Biên còn đang trong bệnh viện rốt cuộc không biết tại sao ngã bệnh, bọn họ lại ngăn ở nơi này không cho cô vào, bọn họ có còn chút lương tâm không đây? Cho nên cô chỉ hờ hững đáp lại bọn họ hai chữ,

“Không biết!”

“Xin hỏi tin tức sáng sớm hôm nay cô và Trần tổng tập đoàn Trần thị từng là người yêu phải không?”

“Lục tổng thật sự đã ép Trần tổng đi sao?”

Các ký giả thấy cô không chịu trả lời chuyện Hứa Định Biên,ngược lại đổi sang vấn đề chuyện ban sáng,Hứa Luru Liễm vốn còn chưa thoát khỏi khổ sở chuyện này, hôm nay lại bị bọn họ ở nơi công cộng hỏi tới,cô chỉ cảm thấy chóp mũi chua xót thật muốn khóc.

Đang ở thời điểm cô cho là mình thiếu chút nữa thất thổ khóc lên,chỉ thấy cửa lớn bệnh viện xõng ra một đám người áo đen xếp thành hai hàng,mặt mũi lạnh lùng, thân hình vạm vỡ ,không nói một lời chạy đến kéo đám ký giả đang vây cô,động tác có phần thô lỗ.

Có một ít camera của đám ký giả trực tiếp bị quăng trên mặt đất,bọn họ hết sức tức giận vừa tránh vừa lớn tiếng ồn ào ,

“Các người làm gì? Tại sao động võ với chúng ta?”

Khi bọn họ thành công kéo cô ra,nhìn Hứa Luru Liễm vội vã chạy vào bệnh viện,sau đó một trong đám người áo đen mặt không chút thay đổi mở miệng nói chừng chút ít máy ảnh trên mặt đất,

“Chúng tôi không cho phép chụp hình trước cửa bệnh viện!”

Những ký giả tuy buồn bực giận nhưng không dám nói gì,bởi vì bọn họ biết bệnh viện này do hắc đạo mở,nghe nói đối phương lai lịch to lớn ngay cả chính phủ cũng không dám làm gì.Nhưng tuy là hắc đạo mở,bọn họ thu phí cùng phục vụ cùng với y thuật không khác gì với các bệnh viện khác,nhất là những đám người yếu thế.

Cho nên cả Ôn Thành chỉ có bệnh viện này đông người nhất,số người chạy chữa cũng nhiều nhất. Hôm nay bọn họ cuồn cuộn đi ra ngoài đối kháng bọn họ,nhìn một trong số bọn họ bộ dạng hung thần ác sát,cho dù cho bọn họ mười lăm gan bọn họ cũng không dám đi lên,liền vội vã thu dọn đồ đạc hoảng hốt rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Bảo vệ thật tốt

Hứa Luru Liễm nhìn đám ký giả bị đám người áo đen đẩy lui,liền vội vã chạy vào trong bệnh viện, năm lần bảy lượt bị đẩy đến đầu ngọn sóng,bị ác ý công kích,cô cảm giác nhẫn nại của mình đã đến cực hạn.

Vì Hứa Định Biên vừa làm kiểm tra nên bác sĩ lễ phép tiếp đãi cô,vừa bắt đầu cô còn không biết tại sao mình được đãi ngộ thế này,sau lại nghe bác sĩ kia nói đây là Đường viện trưởng chỉ thị,cô giờ mới hiểu được do Lục Chu Việt gọi cho Đường Dục Hàn.

Những chuyện này đúng là Lục Chu Việt đã dặn,sau khi hai người cúp điện gọi điện thoại hẳn tính lái xe đi tìm Trần Thanh Sở nói chuyện một chút,kết quả từ truyền thanh nghe được tin tức cô bị ký giả vây quanh tại bệnh viện,hắn lập tức giận không kìm được gọi điện thoại cho Đường Dục Hàn,trực tiếp đề cho hắn dùng vũ lực tới xử lý những chuyện này.

Bất kể Lục Phương Đình cũng được,Ôn phó Doanh cũng được,còn có Trần Thanh Sở cùng với những ký giả truyền thông không biết tốt xấu kia,bọn họ đừng tưởng rằng hắn vẫn giữ trầm mặc thì có thể làm tới,hắn chẳng qua không muốn hao tâm tổn trí đối phó bọn họ,hắn chỉ muốn toàn tâm toàn ý chuẩn bị hôn lễ với cô.

Chọc giận hắn,hắn ở Ôn Thành nhắc lên một cuộc Tình Phong Huyết Vũ để cho cả đám bọn họ đều chịu không nổi. Thị trường thì thế nào,tin điện Ôn Thành thì thế nào,gia tộc Katherine thì thế nào? Có thể làm cho thủ lĩnh hắc bang ZNV hùng cứ Mĩ Quốc Nghiêm Hạo Nam cùng Đường Dục Hàn cam tâm tình nguyện gọi hắn lão đại,để xem bọn họ còn cho hắn lương thiện nữa không?

Đường Dục Hàn vừa nghe hắn muốn dùng vũ lực giải quyết không khỏi hưng phấn muốn chết,

“Lão Đại,anh rút cuộc đã chịu dùng vũ lực,đám bảo vệ lâm ở bệnh viện em còn chưa có hành động lần nào đây,rất cực đã có một chút công dụng!”

“Đừng ở đó nói nhảm với tôi,vội vàng cho người ra kéo đám cận bá kia ra”

Hắn giọng nói thật không kiên nhẫn,khi nghe được giọng cô bị làm khó sắp khóc lên hắn đã nghĩ quay đầu vọt tới bệnh viện,nhưng vị trí hắn hiện tại cách bệnh viện rất xa,cho dù chạy qua cũng không thể làm gì.

Đường Dục Hàn thu hồi hi hi ha ha của mình lập tức báo cho bên bệnh viện Ôn Thành,cho nên không đầy một lát đám người kia đã chạy ra đuổi đi đám ký giả.

“Lão Đại,hôn lễ của anh ngày nào cử hành,phải nói trước để em an bài một chút chuyện rồi đi tham gia hôn lễ của anh!”

Đường Dục Hàn khai báo xong chuyện gọi điện thoại đến cho hấn nóng lòng hỏi,hấn nhíu nhíu mày,

“Đại khái bây giờ cũng chưa có định,ước chừng hai tuần sau sẽ không chậm thêm!”

Thật ra thì nếu như có thể nói bọn họ tùy thời cũng có thể cử hành hôn lễ,nhưng hấn không chấp nhận ,nếu là chuyện lớn hấn không để cô ỳ ỳ khuất,bất kể áo cưới hay lễ phục hoặc trang sức,cùng với bố trí hấn đều muốn đứng đầu nhất .

Đường Dục Hàn giọng nói có chút thương cảm,

“Lão Đại,thật rất hâm mộ anh,cuối cùng đã có thể ôm mỹ nhân về,đây là giờ khắc quan trọng nhất cuộc đời lại tiến hành trong tình huống hai bên yêu nhau, chúc mừng!”

“Chuyện này có gì hâm mộ,mặc dù cậu từng có một lần hôn nhân ‘ thất bại ‘ nhưng thời điểm lấy lần nữa cậu có thể tìm người mình,tôi thấy mối tình đầu của cậu cũng rất thích hợp?”

Lục Chu Việt sâu kín ném cho hấn một câu,còn cố ý tăng thêm hai từ thất bại cùng lần nữa.

Thân là anh em của hấn,Lục Chu Việt cùng Trác Thỉnh Phong Nghiêm Hạo Nam đều rất thích cô vợ nhỏ ngọt ngào khả ái hơn nửa tuổi còn trẻ đã chịu cho sanh con cho hấn,nhưng hấn hết lần này tới lần khác bị ma quỷ ám ảnh chấp nhất mối tình đầu,vô tình kết thúc hôn nhân với cô bé kia.

“Xem như anh lợi hại!”

Đường Dục Hàn bị hấn chọc tức muốn học máu,nghe thấy hấn ném cho hấn mấy chữ liền cúp điện thoại.

Thời điểm Lục Chu Việt đến chỗ hẹn Trần Thanh Sở,Trần Thanh Sở đã đến đang ngồi ở nơi đó về mặt tối tăm chờ hấn,đây là một phòng cà phê chung quanh vang lên âm nhạc nhẹ nhàng cùng không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người rất không tương xứng.

Hấn sau khi đi vào bình tĩnh ngồi xuống,nhìn Trần Thanh Sở liền đi thẳng vào vấn đề hỏi,

“Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

Trần Thanh Sở lộ nụ cười tà ác,

“Muốn như thế nào? Tôi muốn thế nào chả lẽ anh không biết sao? Tôi muốn anh rời khỏi cô ấy! Rời đi càng xa càng tốt!”

“Tại sao? Cậu cho tôi lý do rời khỏi cô ấy,là bởi vì tôi không đủ yêu cô ấy,hay bởi vì cô ấy không yêu tôi?”

Lục Chu Việt tao nhã uống cà phê,nheo mắt bất động thanh sắc phản kích Trần Thanh Sở,

“Nếu như hiện tại cô ấy không yêu tôi,tôi có lẽ nghe lời của cậu buông tay,đáng tiếc cô ấy đã yêu tôi.Cậu nói xem lý do gì để tôi buông tay?”

Cô yêu hấn vấn đề này khiến Trần Thanh Sở thất không,hấn nhớ tới cô chính miệng nói với hấn cô đã yêu người đàn ông này,mặt mũi nhất thời có chút hung ác,

“Anh muốn lý do? Năm đó hai chúng ta vui vẻ yêu nhau,tôi yêu cô ấy cô ấy cũng yêu tôi,nhưng anh hèn hạ vô sỉ chia rẽ chúng tôi,anh nghĩ lý do này đủ chưa ?”

So với Trần Thanh Sở tức giận ,Lục Chu Việt thùy chung bình tĩnh,

“Tôi nghĩ cậu nên hiểu,cho dù tôi không chia rẽ hai người,hai người cũng không thể đi đến bước kết hôn!”

Mà hấn càng bình tĩnh trấn định Trần Thanh Sở lại càng tức giận,hấn hận người đó khinh thường hấn,

“Anh không để cho chúng ta cơ hội thử một lần,tại sao anh biết chúng ta không đi đến bước này!”

“Bởi vì tôi không muốn để cô ấy đem thời gian lãng phí trên người không thể nào,tôi lại càng không đồng ý để cô ấy chịu tổn thương người không thể bảo vệ cô ấy!”

Lục Chu Việt về mặt trước sau như một bình tĩnh,giọng nói mơ hồ bộc lộ ra tàn nhẫn,

“Nếu như cậu hận tôi lúc đầu chia rẽ các người,vậy cứ trả thù tôi,đánh nhau cũng được,công ty cũng không sao,nhưng tôi cảnh cáo cậu,đừng làm chuyện liên lụy đến cô ấy,xúc phạm tới cô ấy!”

Trần Thanh Sở giương mắt nhìn cô,khóe miệng vung lên nụ cười đắc ý,

“Không như vậy anh làm sao đau?”

Cho dù lúc trước dù nén hỏa khí mình giỏi đến cỡ nào, nghe được lời vô tình của Trần Thanh Sở Lục Chu Việt cũng giận, hấn đứng dậy nhìn về phía Trần Thanh Sở,

“Trần Thanh Sở, đây là tình yêu cậu nói với cô ấy sao? Vì đạt được mục đích trả thù tôi, cậu không tiếc để cho cô ấy đau?”

Trần Thanh Sở sắc mặt thoáng cái trở nên khó coi, Lục Chu Việt lạnh lùng nhìn hấn một cái sau đó xoay người rời đi. Hấn vẫn không ra tay bởi vì sợ cô thấy Trần Thanh Sở lâm vào khốn cảnh mà khó chịu, nhưng sau hôm nay Trần Thanh Sở còn dám giờ thù đoạn gì, hấn nhất định sẽ không bỏ qua hấn, bất kể phía sau hấn có gia tộc Katherine hay là cái gì.

Sau khi hấn đi, cả người Trần Thanh Sở cứng ngắc đứng ở nơi đó bỗng cảm chén cả phê trên bàn hưng hăng quăng ngã trên mặt đất, mảnh nhỏ vấy ra chung quanh giống như tim hấn từng mảnh vỡ vụn.

*

Trong phòng bệnh Hứa Định Biên, Hứa Lưu Liễm nhìn khuôn mặt ông có chút tái nhợt lo lắng nói,

“Bố, đây là chuyện gì? Bác sĩ nói thân thể của bố không có vấn đề gì, tại sao đột nhiên như vậy?”

Hứa Định Biên nhìn mặt mũi thanh tú của cô rất giống Liên Tổ, trong đầu xẹt qua hình ảnh Liên Tổ ho ra máu hôm đó, không khỏi đau đớn đưa mắt sang nơi khác, chỉ có chính ông biết đây là tâm bệnh, tâm bệnh phải cần tâm thuốc.

“Bố?”

Hứa Lưu Liễm thấy vẻ mặt bố cô như thể trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu, Hứa Định Biên nhắm mắt thu hồi chút ít đau thương trong mắt mình, ông không quên Liên Tổ nói gì,

“Không có chuyện gì, có thể gần đây công việc có chút bận rộn, không có nghỉ ngơi tốt!”

Mặc dù ông nói thế nhưng Hứa Lưu Liễm hoàn toàn không yên lòng, cô có chút áy náy nói,

“Bố, có phải bởi vì chuyện con và Lục Chu Việt gần đây khiến bố rất khó xử?”

Hứa Định Biên lắc đầu cười cười,

“Tiểu Liễm, con suy nghĩ nhiều rồi, bố hoàn toàn không có vì ... chuyện ấy mà phiền muộn, bởi vì bố biết bất kể Lục Phương Đình phản đối thế nào, bất kể người ngoài bịa đặt ra sao Lục Chu Việt cũng sẽ lấy con!”

Đúng vậy Lục Phương Đình đã gọi điện thoại cho ông, còn xem thường chế giễu ông, nói ông không biết dạy con, không biết liêm sỉ dụ dỗ con hấn muốn gả vào nhà giàu có, ông không có tức giận cũng không có tức giận, chẳng qua bình tĩnh nói với Lục Phương Đình,

“Lục phương đình, đầu tiên tôi muốn cho ông thấy lập trường của tôi, tôi không hy vọng ân oán giữa hai chúng ta ảnh hưởng đến tình cảm đời sau. Còn hôn sự này, là ai chủ động trước tôi nghĩ ông hiểu rõ con ông, ông nên biết là ai chủ động trước !”

Lục Phương Đình giận không kìm được cúp điện thoại, đúng vậy, ông cũng biết tính cách Lục Chu Việt. Nếu nó không muốn có ai có thể ép được nó?

Hứa Lưu Liễm nghe Hứa Định Biên nói mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô rất lo lắng tin đồn mấy ngày qua sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Hứa Định Biên với Liên Tổ nhưng bây giờ là cô suy nghĩ quá nhiều, bọn họ so với cô còn hiểu rõ hơn.

Ở trong bệnh viện vừa hàn huyên một lát với Hứa Định Biên, vừa muốn đứng dậy từ biệt thì Lục Chu Việt đã tới, Hứa Định Biên nhìn sang cô nói,

“Tiểu Liễm, con ra ngoài trước, bố có mấy câu nói muốn cùng Chu Việt !”

Cô không thể làm gì khác hơn là xoay người ra ngoài trước.

Nhìn cô đóng cửa lại, Hứa Định Biên lúc này mới nhìn Lục Chu Việt nghiêm túc mở miệng,

“Tôi sẽ giao con bé cho cậu, những chuyện khác tôi cái gì cũng không cần nói !”

Hứa Định Biên tin tưởng để hấn cảm động, Lục Chu Việt mỉm cười gật đầu đồng ý hấn,

“Bác yên tâm, cháu nhất định sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt!”

Cuối cùng hấn cười có chút giễu cợt một câu đâm trúng tim Trần Thanh Sở ,

“Trần Thanh Sở, cậu yêu rất cuộc là cô ấy hay là bản thân mình?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Xem phòng làm việc

“Khoan,tôi có việc muốn nhờ cậu giúp đỡ,cậu cũng biết mẹ con bé sống không còn được bao lâu. . . . .”

Hứa Định Biên nói tới đây giọng nói hơi dừng giống như đang cực lực đè đau khổ trong lòng,

“Cậu có thể giúp tôi an bài một việc,tôi muốn đưa bà ấy đến một nơi an tĩnh,tôi biết những năm này trong lòng bà ấy vẫn có tôi,tôi hy vọng có thể cùng bà ấy đi đoạn đường cuối cùng,nơi chỉ có hai người chúng tôi không bị bất luận kẻ nào quấy rầy. . . . .”

Cho dù Lục Chu Việt là một người đàn ông cũng bị những lời Hứa Định Biên làm trong lòng khổ sở,có ít người rõ ràng không yêu nhưng phải sống chung cả đời, mà cũng có ít người rõ ràng yêu nhưng lại không thể không chia ly, trên thế giới này có thể chân chính sống cùng người mình yêu bao nhiêu?

“Dạ”

Cho nên hắn không chút do dự đồng ý yêu cầu này,có lẽ sau này Phương Tuệ biết rồi sẽ có ý kiến rất lớn nhưng hắn không cách nào cự tuyệt.

Hứa Định Biên tỉ mỉ nói với hắn,

“Nếu nói rõ cho bà ấy,bà ấy chắc chắn sẽ không đi với tôi,tôi hi vọng cậu có thể lấy lý do an bài bà ra nước ngoài nghỉ ngơi chữa bệnh,tôi đi trước ở nơi đó chờ bà ấy đến”

“Bác yên tâm,tất cả cháu sẽ an bài thỏa đáng !”

Hắn thật tình gật đầu đồng ý với Hứa Định Biên,cho dù Hứa Định Biên không nói hắn cũng biết tâm tư Liên Tổ.Hứa Định Biên rất cảm kích,

“Trước khi đến hôn lễ chúng tôi nhất định sẽ trở lại !”

*

Trên đường đưa Hứa Lưu Liễm trở về,Lục Chu Việt đứng lúc nói với cô chuyện này,

“Lưu Liễm,gần đây giữa chúng ta xảy ra nhiều,mẹ em thân thể vốn không tốt,anh sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của mẹ không bằng trong khoảng thời gian chúng ta chuẩn bị hôn lễ đưa mẹ em ra nước ngoài dưỡng bệnh một chút?”

Hứa Lưu Liễm do dự,thân thể Liên Tổ gần đây quả thật không khỏe cô có thể cảm giác được nhưng cô không yên lòng để Liên Tổ một mình đi đến nơi xa lạ,Lục Chu Việt biết cô lo lắng những chuyện gì,đưa tay qua cầm lấy tay cô,

“Bệnh viện Dục Hân ở nước ngoài máy móc tốt hơn,bên kia sẽ có người chăm mẹ em tốt thôi !”

Hứa Lưu Liễm cuối cùng hạ quyết tâm,

“Như vậy cũng tốt,để tránh mẹ ở trong nước nhìn những tin tức đáng ghét này!”

Lúc này chỉ mới bắt đầu đây,ai biết những người ác ý kia sẽ giở thủ đoạn gì.

Hai người đến nhà cô nhìn chung quanh,Hứa Lưu Liễm nhìn đồng hồ,cho rằng Liên Tổ giờ này đang ra ngoài tản bộ,vừa định xoay người vào bếp rót ly nước cho Lục Chu Việt,lại bị hắn đưa tay tới ngăn ôm cô vào trong ngực nhẹ nhàng hôn hít.

Kể từ lần ở khách sạn triền miên sau hai người chưa từng ở với nhau,đây so với lúc trước ở thành phố N mỗi ngày đều bị Lục Chu Việt ôm vào lòng cực kỳ không thích ứng,vốn nói muốn đến chỗ của hắn,kết quả bởi vì cô muốn chăm sóc Liên Tổ mà ở lại.

Hứa Lưu Liễm bị hắn ôm vào trong ngực nắm lấy vạt áo hắn ngửa đầu đáp lại hắn,đang lúc lưỡi đang dầy đưa hơi thở dần dần rối loạn,ý thức được hai người giờ phút này không phải là đang ở nhà riêng,Lục Chu Việt mới buông lỏng ra cô,nhìn gương mặt cô đỏ hồng khẽ cười nói,

“Hôm nay có thời gian,không bằng đưa em đi xem một chút phòng làm việc!”

“Có thật không? Em rất mong đợi đấy!”

Hứa Lưu Liễm rất là hưng phấn,con ngươi trong sáng giống như các cô bé.

Hai người đang nồng tình mật ý ngay cả tiếng chìa khóa chuyển động ở trên cửa cũng không chú ý tới,Liên Tổ vừa mở cửa đi vào liền thấy hình ảnh hai

người ôm nhau thấp giọng nói,vội vàng ho khan một tiếng nhắc nhở hai người.

Bị mẹ nhắc nhở Hứa Lưu Liễm từng từng rời khỏi ngực hấn vội vàng đẩy hấn ra,có chút xấu hổ nói,

“Mẹ,mẹ mới về!”

Lục Chu Việt khẽ cười chào hỏi với bà,Liên Tổ nhìn đáng vẻ hai người trên mặt tràn đầy vui mừng,

“Chu Việt cũng tới sao,buổi trưa ở đây ăn cơm nha? Mẹ sẽ ra ngoài mua thức ăn!”

Lục Chu Việt vội vàng ngăn cản bà,

“Không cần đâu bác gái,con chút nữa đưa Lưu Liễm đi xem phòng làm việc của cô ấy,cơm trưa con và cô ấy ăn bên ngoài là được!”

“Mẹ,con vừa lúc có một chuyện muốn thương lượng với mẹ!”

Hứa Lưu Liễm đi tới kéo tay Liên Tổ ngồi xuống trên ghế sa lon ,

“Con thấy mẹ trong khoảng thời gian này sắc mặt không tốt lắm,Chu Việt nói bạn anh ấy có bệnh viện ở nước ngoài trị bệnh rất tốt,con muốn thừa dịp trước lúc chúng con kết hôn đưa mẹ ra nước ngoài nghỉ ngơi một chút,để khi tinh thần tốt mười phần trở lại tham gia hôn lễ của chúng con!”

Có lẽ là sợ Liên Tổ không đồng ý,cô sau đó lại nói,

“Hơn nữa trong khoảng thời gian con cùng Chu Việt xuất hiện rất nhiều lời đồn đãi nhảm nhí,con sợ mẹ lại tức giận,như vậy đối với thân thể mẹ thật không tốt!”

Liên Tổ nhìn thoáng qua Lục Chu Việt, sau đó gật đầu,

“Được!”

Bà biết khoảng thời gian này bà thương ho ra máu,bệnh tình của bà e rằng dấu điểm không nổi nữa.

Lục Chu Việt khẽ cười,

“Bác gái hãy thu thập một ít đồ cần dùng,có thể là ngày mai sẽ đi,bác không cần mang quá nhiều,bên kia con đã chuẩn bị xong bác chỉ cần người đi là được!”

“Được,bá sẽ lấy một ít,các con không phải muốn đi xem phòng làm việc sao,vội vàng đi đi!”

Liên Tổ thúc giục hai người,Lục Chu Việt ôm cô vào trong ngực nói lời tạm biệt với bà sau đó hai người cùng đi ra cửa.

Lục Chu Việt chờ Hứa Lưu Liễm đến phòng làm việc hấn mua cho cô,trang tu đã hoàn toàn kết thúc,gìờ chỉ đợi đến cô vào làm việc thôi,tòa nhà thật lớn có thể dùng bát ngát để hình dung.

Hứa Lưu Liễm nhìn hoàn cảnh phòng làm việc cảm thấy trang trí nhìn rất là quen mắt,đơn giản đồng thời rất tỉ mỉ ,bởi vì về qua quá nhiều bản vẽ,cô cũng không nhớ được mình lúc nào về qua bản thiết kế này.

Bất quá cô cũng không tinh tế suy nghĩ những thứ này,cô chỉ lo hưng phấn cùng kích động,kéo hấn nói chuyện,

“Tại sao mua cả tầng này nha,em căn bản không cần phòng làm việc lớn như vậy?”

Lục Chu Việt búng một cái lên trán cô,

“Như vậy mà lớn sao,nói không chừng em sau này càng làm càng lớn nơi này cũng không đủ!”

“Việc này hấn không thể có. . . . .”

Hứa Lưu Liễm không tự tin cười ha ha,cô thật đúng là không có dã tâm lớn thế,cô bất quá chỉ hy vọng có một phòng làm việc,cho dù nhỏ cũng không sao,có thể để cô làm là được.

Từ phòng làm việc đi ra ngoài hai người cùng đi dùng cơm trưa,không nghĩ tới oan gia ngõ hẹp vừa đi vào cửa gặp được Ôn Phó Doanh vừa ăn xong đang định rời đi,Lục Chu Việt trực tiếp đi thẳng bước,hoàn toàn xem Ôn Phó Doanh không tồn tại,Hứa Lưu Liễm cũng không có ấn tượng tốt với cô ta,kéo tay Lục Chu Việt đi lướt qua người cô.

Ôn Phó Doanh nhìn bóng lưng hai người thân mật đi qua,hấn không được cắn nát một ngụm ngọc nha,cô ngồi vào trong xe mình bấm điện thoại gọi Trần Thanh Sở,lần này cô thông minh không có lập tức nói, mà là đợi hồi lâu rốt cục đợi đến giọng của hấn mới yên tâm mở miệng,

“Trần Thanh Sở,anh hiện tại định làm như thế nào? Cứ buông tha cho cô ấy đi vậy sao,tro mắt nhìn cô ấy cùng người đàn ông khác ân ái ái hạnh

phúc sống sao? Nếu anh không có ý định tiếp tục làm thì giao cho tôi, anh sau này cũng đừng nhúng tay vào chuyện này!”

Trần Thanh Sở cười có chút ghê rợn,

“Cô gấp cái gì? Đòn sát thủ còn chưa dùng đây!”

“Cái gì đòn sát thủ?”

Ôn Phó Doanh rất hoài nghi, hần còn tính giờ thủ đoạn gì?

Trần Thanh Sở vừa cười vừa tàn ác kể chân tướng cho cô nghe. Ôn Phó Doanh nghe xong tính toán của hần, không khỏi che miệng kinh hô một tiếng,

“Trần Thanh Sở, anh quả là ác thật!”

Trần Thanh Sở cười tàn ác,

“Cho nên cô phải kiên nhẫn đợi chuyện này, không nên nóng lòng, đến thời điểm thích hợp tôi sẽ ra tay!”

Lục Chu Việt lựa chọn nơi nghỉ ngơi cho Liên Tổ và Hứa Định Biên là Mĩ Quốc một bởi vì bệnh viện Đường Dục Hần ở Mĩ Quốc là tốt nhất, hai bởi vì Mỹ có Diêm Hạo Nam ở đó.

Chẳng qua Liên Tổ không nghĩ tới mình lên máy lại thấy Hứa Định Biên, bà lúc ấy mới hiểu đây trò của ông và Lục Chu Việt hợp diễn, nhưng bà đang ra nước ngoài, chẳng lẽ muốn bà một lần nữa mua vé trở về Trung Quốc?

Bà có một khắc tính toán, thay đổi động tác muốn xoay người bị Hứa Định Biên cản lại, nhìn bà không hề nghĩ ngợi liền xoay người rời đi, giọng Hứa Định Biên có chút đau xót,

“Tổ Tổ, bà đừng quá cố chấp có được không?”

Tay bà bị Hứa Định Biên nắm, đầu ngón tay khô ráo ấm áp của ông làm cho bà nhớ tới những năm bọn họ ở với nhau, bà nhất thời có chút thất thần, đã nghe giọng ông vang lên phía sau tai,

“Tôi biết trong lòng bà đang suy nghĩ gì, những năm gần đây bà một mực trốn tránh tôi, một là bởi vì bà không muốn phá hỏng chuyện tôi và Phương Tuệ, hai bởi vì bà sợ bị người ta chụp chúng ta ở chung một chỗ sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của tôi, nhưng bà làm sao biết, sau khi bà rời đi trong lòng tôi cũng chỉ có một mình bà.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Lâm vào khốn cảnh

Mặc dù tay Liên Tổ bị Hứa Định Biên kéo nhưng vẫn đưa lưng về phía ông, hôm nay nghe ông nói những lời này, hốc mắt thoáng cái liền đỏ, Hứa Định Biên nắm tay bà một tắc cũng không nói lời.

“Tổ Tổ, tôi thiếu bà quá nhiều, xin bà cho một cơ hội cuối cùng để bù lại có được không?”

Liên Tổ cuối cùng không có cự tuyệt, bị ông kéo vào trong ngực thất thanh khóc.

*

Hứa Lưu Liễm và Lục Chu Việt cùng nhau tiễn Liên Tổ đi sau tâm trạng rất không tốt, không biết tại sao cô nhìn thấy bóng dáng Liên Tổ dần dần biến mất ở cửa, bỗng nhiên có loại xúc động muốn khóc, cô thậm chí cảm thấy được cô dường như dần dần mất đi mẹ, nhưng cảm giác sợ hãi này cô không biết làm sao nói với người khác chỉ có thể một mình buồn bực.

Lục Chu Việt cho rằng cô nhất thời không rời xa hoặc không yên lòng về Liên Tổ, liền đề nghị cô,

“Nếu không anh đưa em đến chỗ Hạ Vi Lương để tâm sự với cô ấy!”

Có mấy lời cô không muốn nói với hần, nhưng đối với bạn nữ thân có thể sẽ mở rộng cửa lòng.

Hứa Lưu Liễm cảm thấy hần nói cũng có lý, liền gọi cho Hạ Vi Lương, thế nhưng không nghĩ tới Hạ Vi Lương từ trước đến linh tinh lang tang thế nhưng nghiêm túc nói cô ấy đang phỏng vấn, hơn nữa còn phỏng vấn biên tập « Tô » , điều này làm cho Hứa Lưu Liễm giật mình không ít,

“Vi Lương,cậu không phải nói muốn ở lại thành phố của bạn trai cậu sao?”

“Đây vừa hay nhìn thấy 《 Tô 》 đang tuyển biên tập, cơ hội tốt như vậy bỏ lỡ đáng tiếc lắm,cho nên thử một chút, ha ha. . . . .”

Hạ Vi Lương trả lời có chút tránh né,Hứa Lưu Liễm tuy buồn bực nhưng nghe cô nói phỏng vấn cũng không nói thêm nữa liền điện thoại.

Cô nghiêng đầu trong chốc lát nhìn Lục Chu Việt nói,

“Nếu không em đi làm việc của em,xem một chút còn có cái gì cần đặt mua .”

“Cũng được!”

Lục Chu Việt thật rất muốn chờ cô về nhà thân mật một chút,nhưng hần có hội nghị quan trọng cần tham gia,nên đành bỏ qua ý nghĩa đó.

Sau khi Lục Chu Việt đưa cô đến phòng làm việc rồi rời đi,nói sau khi kết thúc hội nghị sẽ tới đón cô,Hứa Lưu Liễm một mình làm việc ở nơi đó,mặc dù vệ sinh và vân vân hần đã sớm mượn người quét dọn qua,bất quá có nhiều thứ bài biện cô phải một mình an bài lại.

Bận việc đã hơn nửa ngày rốt cục hài lòng cách trang trí của mình,cô lúc này mới thờ hẩn hẩn ngã xuống ghế sa lon nheo mắt mỉm cười nhìn mình thành quả lao động ,bên ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gõ cửa,cô buồn bực đứng dậy đi tới vừa nhìn,người đến thì ra là Trần Thanh Sở.

Hần tựa hồ uống rất nhiều rượu,bước chân có chút lảo đảo về mặt mơ màng,tựa tại nơi đó nhìn cô cười dịu dàng ,

“Tiểu Liễm,nghe nói em tính mở phòng làm việc của mình,cho nên anh tới đây tham quan một chút!”

Trên người hần truyền đến mùi rượu làm cô cau mày,bình tĩnh lui về phía sau lễ phép hỏi,

“Tại sao anh biết ?”

Cô mở phòng làm việc chuyện này rất ít có người biết,bất quá nếu hần cho người điều tra. . . . . Quả nhiên nghe hần nói,

“Chuyện của em có cái gì anh không biết ?”

Cô cười không tự nhiên đứng ở nơi cửa,không muốn mời hần đi vào,Trần Thanh Sở thấy dáng vẻ cô thờ ơ trên mặt xẹt qua một tia đau thương sau nhưng sau đó sai bước đi vào,

“Giì nha? Anh ở xa đến đây cũng không mời anh đi vào nhìn một chút?”

Hứa Lưu Liễm muốn ngăn nhưng cô căn bản ngăn không được,Trần Thanh Sở vẫn lảo đảo đi vào phòng làm việc lớn của cô,

“Tiểu Liễm,chúc mừng em,rốt cục mơ ước trở thành sự thật!”

Mặc dù hần luôn miệng nói lời chúc mừng,nhưng Hứa Lưu Liễm cảm thấy hần căn bản không phải phát ra từ nội tâm,ngược lại cảm thấy trong lời nói hần tràn đầy nồng đậm châm chọc,tựa hồ châm chọc cô hiện tại có đủ bất quá chỉ nhờ Lục Chu Việt mà thôi,lời của hần làm cho cô cảm giác mình là một cô gái hám muộn hư vinh.

Cho nên cô cũng chỉ đứng xa xa,nhìn xuống khó chịu trong lòng nhìn Trần Thanh Sở,lúc nào thiếu niên trong sáng như ánh mặt trời trong lòng cô hôm nay biết thành người đàn ông hay nói móc người? Là cô thay đổi,hay hần thay đổi?

Cô nhìn thấy Trần Thanh Sở dừng chân ở trước bàn làm việc không nhúc nhích,từ chỗ cô đứng nhìn sang có thể thấy mặt nghiêng hần đang kéo căng,tựa hồ đè nén tức giận trong lòng,cô giật mình trong lòng vội vàng cất bước đi tới.

Trần Thanh Sở đang nhìn chính hình trong khung hình trên bàn cô,đây là lần trước Hạ Vi Lương đến thành phố N chụp trộm lúc cô đau răng khôn.Khi đó cô bị đau răng,một nửa mặt cũng sưng,cô quay mặt đi,hần nhẹ nhàng đưa tay tới xoay mặt cô lại xem xét,cô lúc ấy bận tâm có Hạ Vi Lương ở đó nên lúng túng quay đầu lại không để cho hần nhìn.

Hạ Vi Lương vừa lúc này nhấn nút chụp lại cảnh đó,trong tấm ảnh cô đang quay đầu sang nơi khác suy nghĩ,còn bàn tay lớn của hần thì khẽ vuốt nữa bên má sưng phồng của cô,đường viền thâm thụy trước mặt bao phủ một tầng dịu dàng khó nói nên lời.

Hạ Vi Lương thật ra đã đưa tấm hình này cho cô,lúc cô nhận được thấy một hình ảnh ám áp thể trong lòng hơi rung động một chút, nhưng khi đó cô vẫn bài xích hần cho nên đem tấm hình này giấu đi không muốn suy nghĩ nữa.

Khoảng thời gian trước cô sửa lại đồ trong máy vi tính bỗng nhiên lại thấy được tấm hình này,tâm tình đã trải qua từ bài xích đến yêu thích hần,thái độ đối đãi tấm hình này cũng hoàn toàn khác lúc trước,cô phảng phất có thể thấy gương mặt hần tràn đầy tình cảm.Cho nên cô mới đem làm tấm hình lớn hơn đặt vào khung hình,sau đó đặt lên bàn làm việc của mình.

Hôm nay nhìn Trần Thanh Sở sắc mặt âm trầm ngó chừng tấm hình này,cô đứng ngồi không yên nhưng cô không thể nói gì,càng không thể lấy tấm hình đi, mặc dù cô rất muốn rất muốn làm nhưng cô không thể. Như vậy sẽ chỉ làm Trần Thanh Sở cảm thấy cô đang trốn tránh,cô không muốn hần cho như vậy.

Đang lúc cô sắp bị sắc mặt u ám của hắn khiến cho hít thở không thông,Trần Thanh Sở thu hồi ánh mắt nhìn hình ngược lại quảng đến trên mặt cô, khóe miệng hiện lên hàm ý sâu xa,

“Hình vô cùng đẹp!”

“Cám ơn!”

Cô xa cách và khách khí trả lời hắn,Trần Thanh Sở mím môi nhìn chăm chăm cô hồi lâu bỗng nhiên cất bước đi về phía cô,cô theo bản năng lui về phía sau giương mắt có chút bất an nhìn hắn càng ngày càng gần đến mình.

Trần Thanh Sở từng bước ép sát cô phải liên tiếp lui về phía sau,cho đến lui đến phía sau ghế sa lon không đường thối lui hơn nữa cô không phòng bị ngã ngồi trên ghế salon,cô nhận thấy chuyện có chút không ổn liền vội đứng dậy muốn né ra,Trần Thanh Sở đưa tay đè lại cô,khẽ nhường môi cười tất cả đều là đau đớn,

“Tiểu Liễm,anh yêu em như vậy,yêu đến hy sinh hạnh phúc cả đời anh,tại sao em có thể xoay người yêu người đàn ông kia?” Hắn vì có thể có được cơ hội trở về nước,không tiếc lấy hôn nhân cả đời trao đổi với gia tộc Katherine,nhưng cuối cùng hắn đổi lấy chính là cái gì? Là tình yêu cô dành cho người đàn ông khác! Bảo hắn tại sao có thể không hận không oán ?

Chỉ tiếc Hứa Lưu Liễm căn bản nghe không hiểu hắn nói những thứ gì,cô không hiểu cái gì gọi là hy sinh hạnh phúc cả đời,cô thủy chung tin tưởng duyên phận , người nào sống với người nào cả đời đều được trời cao an bài.

Cho nên cô không hiểu hắn không cam lòng việc gì,cô bắt an giờ tay lên đẩy bàn tay hắn đặt trên vai cô,

“Thanh Sở,anh buông em ra trước,có gì chúng ta nói lại,được không?”

Cô và hắn từng có quá cử chỉ thân mật đã từng hôn qua,thời điểm nồng tình tay hắn đã từng cách quần áo thăm dò đường cong của cô,nhưng giờ khắc này tay của hắn đặt ở trên vai cô lại làm cho cô khó chịu muốn chết.Cô chợt phát hiện mình đã thay đổi,kể từ khi có Lục Chu Việt,sau đó cô tự hờ hững ý để mình hắn động vào.

Trần Thanh Sở nghe lời cô xong cũng không buông cô ra,ngược lại cúi người gần hơn để sát vào cô,nhìn trên mặt cô càng ngày càng sâu bài xích cùng kháng cự, hắn lạnh lùng cười nắm cầm khéo léo của cô,

“Tiểu Liễm,em nói xem . . . . Nếu như anh hôm nay biến em thành người của anh,hắn sẽ còn cần em không?”

Hứa Lưu Liễm sững sốt một chút nhưng ngay sau khuôn mặt hiện đầy hoảng sợ,cô cũng không cách nào giữ vững bình tĩnh giờ tay lên đẩy bàn tay hắn đang nắm cầm cô lớn tiếng la,

“Trần Thanh Sở,anh điên rồi! Em và anh ấy đã kết hôn,em đã sớm làm người phụ nữ của anh ấy!”

Trần Thanh Sở trong mắt nồng đậm hận thù làm cho cô sắp điên mất,cô không phải không biết,cô nhìn thấy trong mắt hắn nồng đậm khát vọng chiếm đoạt, phát hiện này làm cho cô trước mắt tối sầm thiếu chút nữa ngất đi.

Nhưng cô nói vậy càng kích thích thần kinh nhạy cảm của Trần Thanh Sở,hắn giờ tay lên nắm bàn tay trốn tránh lần tới đây cô ngã lên ghế salon,khuôn mặt kinh thường cười,

“Anh thật rất muốn biết,hắn yêu em bao nhiêu,rốt cuộc sâu đậm đến mức độ nào? Có sâu đậm đến cho dù em nằm phía dưới người đàn ông khác,hắn cũng không để ý?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: May là có hắn

Trần Thanh Sở nói xong liền kéo cả vạt trên cổ,bởi vì lực đạo quá mạnh nút trên áo cũng đi theo bị bứt ra vài viên nút nên lồng ngực cường tráng thiếu niên mơ hồ thoáng hiện.

Hứa Lưu Liễm thấy hắn thật bắt đầu muốn hành động,tâm trạng thất không vừa trốn tránh vừa hờ ,

“Không ——”

“Thanh Sở,anh không thể làm vậy với em,không thể làm vậy với em ——!”

Trần Thanh Sở hai mắt đỏ rực, giờ phút này trong đầu hắn chỉ còn sót lại một suy nghĩ trong đầu, đó chính đoạt được cô sau đó làm cho người đàn ông kia đau, cho nên hắn không để ý cô phản đối, cúi người đặt cô lên ghế sa lon cúi đầu định hôn cô.

“Buông ——”

Hứa Lưu Liễm giống như điên vùng vẫy phát ra tiếng thê lương, thanh âm của cô phát ra trong văn phòng rộng rãi càng đau đớn, đáng tiếc bởi vì ... tầng này toàn bộ bị Lục Chu Việt mua lại cho cô làm phòng làm việc nên ngày thường căn bản không có người đến .

Trần Thanh Sở trước mắt không phải là người mà cô từng ngưỡng mộ ngọt ngào hôn, bọn họ đã từng ngọt ngào hạnh phúc hai bên yêu nhau, nhưng hôm nay giờ khắc này hắn cậy mạnh ép cô, cô có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại thật chặt nhắm lại môi mình không để cho Trần Thanh Sở có cơ hội, sau đó một giọt nước mắt lớn nóng hổi từ hốc mắt lăn xuống .

Nước mắt cô rơi xuống khiến Trần Thanh Sở tỉnh lại, hắn hơi thu hồi lý trí thất khống của mình, sau đó động tác mềm mại cúi đầu hôn lên nước mắt trên mặt cô, trong miệng không ngừng nói,

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi tiểu Liễm, đã dọa em!”

Mặc dù hắn chỉ hôn nước mắt trên mặt cô, nhưng người Hứa Lưu Liễm nhất thời kinh hoàng không ngừng run rẩy, nước mắt trên mặt rơi càng nhiều hơn, cô mở ra hai mắt đắm lệ nhìn Trần Thanh Sở cầu khẩn,

“Thanh Sở, xin anh buông em ra, buông em ra ——”

Trần Thanh Sở thật vất vả ổn định lại cảm xúc nhưng bởi vì lời nói này mà đốt lên lửa giận, hắn giơ tay lên xé áo trên người cô,

“Hứa Lưu Liễm, em đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, người đàn ông kia rốt cuộc cho em uống thuốc mê hôn gì, để em chỉ muốn hắn?”

“A ——, Trần Thanh Sở, em hận anh ——”

Bởi vì biết giấy dựa cũng vô ích, cho nên Hứa Lưu Liễm tuyệt vọng dùng hết toàn lực lớn tiếng hô một câu, lúc này trong lòng cô đã đến thời điểm xấu nhất nếu như hôm nay Trần Thanh Sở đụng cô, cô sẽ không sống nữa.

Trần Thanh Sở động tác dừng một chút nhưng không có ngừng lại, cô ôm chặt lấy mình nằm ở nơi đó vẻ mặt hoảng hốt lâm lâm,

“Chu Việt ——”

“Cứu em! Chu Việt, cứu em . . . . .”

Mong muốn của cô đột nhiên có hy vọng, đang ở thời điểm cô tuyệt vọng sắp bất tỉnh, bỗng dưng nghe được cửa phòng làm việc bị người đá văng, ngay sau đó tiếng gầm giận dữ truyền vào trong tai,

“Trần Thanh Sở, cậu buông cô ấy ra cho tôi!”

Trần Thanh Sở vốn bởi vì vừa rồi cô một mực không ngừng lâm lâm nắm tên người đàn ông kia mà thất thần, trong lúc nguy hiểm nhất cũng chỉ nghĩ đến người đàn ông kia có thể thấy được cô đã lệ thuộc sâu vào người đàn ông đó.

Theo hắn hiểu rõ cô, cô là người tính tình ngoại nhu nội cương, hắn biết nếu hôm nay hắn thật đụng cô chỉ sợ cô suy nghĩ nông nổi. Hắn tuy một lòng muốn người đàn ông kia đau, mặc dù đã từng lặp đi lặp lại nhiều lần tổn thương lòng cô nhưng hắn vẫn chưa tới mức muốn cô chết, cho nên hắn dừng tay lại động tác tay khuôn mặt đau đớn nhìn cô co rúc một lần lại một lần nắm tên người đàn ông kia, trong đầu cảm giác say dần dần tàn đi.

Bất quá hắn còn chưa phục hồi tinh thần lại đã bị một đám nặng nề vung lên mặt, lực đạo mạnh đến để cho cả người hắn từ trên ghế salon lăn xuống, bất quá hắn dù sao cũng từng tập luyện ở Mỹ Quốc, thời điểm đang rơi xuống đất hắn nhân cơ hội lộn một vòng đứng lên.

Hứa Lưu Liễm nhân lúc Trần Thanh Sở từ trên ghế salon ngã xuống một khắc đã ngồi dậy, vừa nhìn thấy ngoài cửa xông tới bóng người quen thuộc, cô từ trên ghế salon nhảy xuống khuôn mặt nước mắt chạy vào trong ngực hắn, ôm hắn khóc rống lên,

“Chu Việt —— Chu Việt ——”

Lục Chu Việt đè nén lửa giận trong lòng, dịu dàng an ủi nhẹ vỗ về sống lưng bởi vì khóc rống mà kịch liệt phập phồng,

“Ngaoan, đừng khóc, anh không phải đã đến rồi sao?”

May là hắn vừa rồi hạp xong liền lái xe đến đón cô, nếu hắn trì hoãn một lát không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vừa rồi hắn vừa ra thang máy đã nghe tiếng thê lương của cô, nhất thời lao đến nơi này, sau đó đã nhìn thấy hình ảnh làm cho hắn hận không được giết người.

Hắn tuy nói cực kỳ dịu dàng an ủi Hứa Lưu Liễm, nhưng ánh mắt nhìn về phía Trần Thanh Sở cách đó không xa như muốn hắn xé hắn ra, mà Trần Thanh Sở cũng không cam lòng yếu thế đứng ở nơi đó lạnh lùng theo dõi hắn, hai người đàn ông cứ như vậy tiến hành giao chiến qua suy nghĩ.

Một lát sau đến khi cô dần dần ngừng khóc,Lục Chu Việt lúc này mới để cô đứng sang một bên,

“Luu Liễm,em đứng một bên chờ anh,anh trước phải đánh tên này một trận rồi hãy nói!”

Sau đó không đợi Hứa Luu Liễm nói gì đã đẩy Hường Luu Diễm ra vọt tới Trần Thanh Sở,Trần Thanh Sở cũng không yếu thế hai người đánh nhau thành một đoàn.Hứa Luu Liễm co rúm lại thân thể ôm chặt mình đứng ở nơi đó,roi nước mắt nhìn hai người đang kịch chiến.May có hấn đến,nếu không cô không dám tưởng tượng chuyện về sau.

Trần Thanh Sở thể lực cùng quyền thuật dù sao cũng không bằng Lục Chu Việt,hơn nữa Lục Chu Việt toàn thân đầy lửa giận,cho nên cuối cùng hấn vẫn thua trong tay Lục Chu Việt,Lục Chu Việt đứng nhìn Trần Thanh Sở về mặt nổi giận che ngực tựa tại tường.

Nghĩ đến hấn dám động vào cô Lục Chu Việt cảm thấy giận đến cổ họng chảy ra máu tạnh,không hề nghĩ ngợi liền móc súng trong ngực,có chút thất không nhắm ngay Trần Thanh Sở,Trần Thanh Sở giương mắt nhìn hấn dám cầm súng chỉ vào mình,sắc mặt không khỏi thoáng cái trắng bệch,hấn không nghĩ tới người này lại dùng súng!

Mà Hứa Luu Liễm đứng bên cạnh nhìn thấy nhất thời sợ hãi,vội xông đến nắm chặt tay hấn lo lắng khuyên,

“Chu Việt,anh nên tỉnh táo,đừng vì chuyện nhỏ này mà lấy mạng anh ấy!”

Giết người phải đền mạng.Cho dù hấn có tiền có quyền hoặc là con trai thị trường đi nữa,hấn cuối cùng cũng trốn không thoát khỏi luật pháp trừng trị.

Lời khuyên của cô khiến Lục Chu Việt khôi phục một chút tỉnh táo,hấn thu hồi súng hướng về phía Trần Thanh Sở lớn tiếng la,

“Cút ——!”

Trần Thanh Sở tự biết mình đuối lý và đánh không lại hấn,hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ,ôm cánh tay bị thương xoay người xông ra ngoài.Giờ phút này trong lòng hấn duy nhất chỉ có một suy nghĩ chính là phải phá hủy bọn họ.

Sau khi Trần Thanh Sở bỏ đi Lục Chu Việt cúi đầu nhìn thấy áo cô bị Trần Thanh Sở xé có chút xóc xếch,trong mắt lần nữa nổi lên tức giận, Hứa Luu Liễm cảm giác cả người mình rất bất an,cho dù trên thực tế Trần Thanh Sở không có xâm phạm cô bao nhiêu,nhưng cô vẫn cảm thấy rất bất an,trừ hấn ra bất kỳ một người đàn ông nào thân mật đụng vào cô,cô đều cảm thấy rất bất an.

Cho nên cô cúi đầu khép lại chặc quần áo của mình xoay người đi về phía phòng tắm,Lục Chu Việt từ phía sau kéo lấy lưng cô,nhìn cô nước mắt ràn rụa đau lòng hỏi cô, “Anh làm sao vậy?”

Cô khóc càng thêm ủy khuất,roi nước mắt nghẹn ngào nói,

“Thật xin lỗi Chu Việt,em muốn đi tắm,em cảm thấy mình thật bẩn,hấn —— ta ——”

Cô nhớ tới vừa rồi Trần Thanh Sở đã làm tất cả đã thấy sợ nói chuyện cũng không có mạch lạc,Lục Chu Việt đưa tay ôm cô cả người run rẩy vào trong ngực,

“Chuyện cũng đã qua không nên nghĩ nhiều!”

Hấn vừa nói vừa cúi đầu muốn hôn cô lại bị cô lực mạnh đẩy ra,sau đó cô xoay người chạy vào phòng tắm,hấn bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là để mặc cô, sau đó bản thân đi tới một bên cầm điện thoại tới gọi cho Diêm Hạo Nam.

SEVEN ở Mĩ Quốc từ trước đến giờ đều do Diêm Gạo Nam chịu trách nhiệm quản lý,dĩ nhiên Diêm Hạo Nam cũng cực ít ra mặt câu thông liên lạc cùng các ngành liên quan,hấn gọi điện thoại cho Diêm Hạo Nam mục đích là để cho hấn đem chuyện hôm nay Trần Thanh Sở đã làm truyền tới Edem người cầm đầu gia tộc Katherine.

Edem Katherine từ trước đến giờ thương yêu con gái của mình,nếu không ban đầu cũng sẽ không đưa con gái của mình nhất quyết gả cho Trần Thanh Sở, cho nên Trần Thanh Sở mặc dù là con rể gia tộc Katherine,nhưng nếu để cho Edem Katherine biết hấn đã làm chuyện như vậy,nhất định sẽ giận tím mặt.

Hấn biết Trần Thanh Sở gần đây đang toàn lực thu mua một tòa nhà,nếu Edem Katherine trong cơn nóng giận không tiếp tục giữ đỡ hấn,hấn muốn xem tên kia làm sao thu dọn?

Diêm Hạo Nam nghe hấn nói chân tướng mọi chuyện cũng tức giận,

“Lão Đại,không bằng dứt khoát xử tên tiểu tử kia,dù sao giữ lại hấn cũng là tai họa,chỉ biết không ngừng ảnh hưởng tình cảm của anh và chị dâu nhỏ!”

Lục Chu Việt có chút nhứt đầu,Đường Dục Hàn cùng Diêm Hạo Nam bởi vì là hắc đạo cho nên có đôi khi nói chuyện hoặc làm việc cũng tàn ác hơn,bọn họ bởi vì sống trong bóng tối nên không bận tâm những chuyện bên ngoài.

Bất quá lập trường của hấn không giống bọn họ,cho nên hấn chỉ thản nhiên mở miệng,

“Tôi sau này sẽ có cách xử hấn!”

Chương 175: Yêu anh yêu anh

Lục Chu Việt cúp điện thoại sau ngời ở đằng kia đợi một lát kết quả cô còn chưa ra khỏi phòng tắm,hắn trong lòng căng thẳng đồng thời đứng dậy chạy ào vào phòng tắm, quả nhiên tựu thấy cô ôm mình rúc ở một góc khóc,hắn thở dài cầm qua khăn tắm bên cạnh tới bao lấy thân thể ướt nhẹp của cô bế ngang lên.

Đặc biệt chuẩn bị phòng nghỉ ngơi tốt cho cô,đơn giản mà ấm áp hắn lau khô thân thể vừa tắm xong đặt lên giường lớn,sau đó vừa xoa người đi lấy điều khiển mở điều hòa,cô đã kéo tay của hắn không chịu để hắn đi hu hu khóc

“Chu Việt,em sợ mình đã chết, hu hu. . . . .”

Một đôi đẹp mắt lông mày bỗng ngưng nhú lại,trong lòng càng hận Trần Thanh Sở sâu thêm vài phần,hắn cầm ngược lại tay cô an ủi

“Anh đi mở điều hòa”

Hắn biết tính tình cô từ trước đến giờ rất nóng cho dù Trần Thanh Sở không làm gì cô trong lòng cô vẫn còn bóng ma.

Không nghĩ tới nắm chặt hắn không buông,con người trong suốt tất cả đều thấm đẫm nước mắt,hắn nhìn đau lòng vạn phần,nên để cô nắm chặt lấy mình,sau đó nghiêng người lấy điều khiển mở máy điều hòa.

Hắn nghiêng người nằm xuống kéo cô vào lòng nhẹ giọng an ủi,cô vẫn như cũ không ngừng nói lầm bầm,

“Em không dám nghĩ nếu hôm nay hắn thật làm gì em,em làm sao đối mặt với anh,em. . . . .”

Cô còn chưa thoát khỏi bóng ma,vẫn khóc rất khổ sở,Lục Chu Việt không thể làm gì khác hơn là cúi đầu tìm môi cô ngăn chặn lời cô muốn nói,cô khẽ sùng sốt một chút,nước mắt trong mắt chảy càng nhiều hơn.

Đang thời điểm hắn không biết làm sao,cô bỗng nhiên vươn tay ra ôm cổ hắn,hé miệng ngậm môi hắn cắn mạnh lên,dùng sức mút lấy,lực đạo mạnh hơn trước đây rất nhiều,hắn bị đau đồng thời tựa hồ có một dòng điện theo hai người dây dưa rằng môi truyền khắp toàn thân.

Nếu bạn thật yêu một người phụ nữ như vậy bạn phải chọn lựa thế nào.Trêu chọc người tuyệt đối không có chút sức phản kháng,bạn sẽ không quan tâm thân hình cô có đầy đặn hay không,bạn cũng sẽ không quan tâm cô giờ phút này khuôn mặt có khóc không,chi là cô nhích tới gần bạn đã vô lực kháng cự.

Song nhưng chỉ hôn hắn cô dường như cảm thấy chưa đủ,cô lại duỗi thân ra chân thon dài vòng lên người hắn kéo hắn đến gần mình,tay nhỏ bé lung tung thăm dò vào quần áo sờ lên lồng ngực cường tráng của hắn,hắn bị động tác đột nhiên của cô trêu chọc.Hồ hấp dồn dập đưa tay bấn bấn tay không an phận.

“Luu Liễm,em. . . . .”

“Chu Việt,yêu em——”

Cô buông ra môi hắn khuôn mặt nước mắt nhìn thẳng vào hắn.

Mới vừa bị Trần Thanh Sở hành hạ,cô thật cần hắn sủng ái tới bù vào khủng hoảng trong lòng cần cùng hắn chắc chắn kết hợp,cần hắn ở trong thân thể cô,cô mới có thể cảm thấy an lòng cảm giác mình sẽ không mất đi hắn.

Lục Chu Việt xuyên thấu qua con người sương mù nước mắt nhìn thấu khủng hoảng trong lòng cô,nhìn dáng cô mà đau lòng,cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô,bàn tay to xoa lên thân thể trơn bóng chậm rãi tự do,dùng động tác của mình đến trả lời cô ,Hứa Luu Liễm thì ôm sát hắn ngẩng đầu lên đáp lại hắn.

Cô chưa bao giờ giống giờ khắc này vô cùng khát vọng hắn,khi hắn tiến vào cô cong người nghênh hợp hắn ,trong miệng phát ra thở dài thỏa mãn sau đó dùng lực giữ chặt sống lưng rộng rãi cùng hắn trầm luân.

Lục Chu Việt cũng quán chặt vòng eo cô một lần lại một lần mạnh mẽ tiến vào cô,thật ra thì cảnh vừa rồi hắn cũng sợ,sợ, sợ sẽ mất đi cô.Có đôi khi người có càng nhiều lại càng sợ mất đi,hắn tâm trạng giờ phút này chính là như vậy,nhất là đêm trước hai người sắp đám cưới,tim của hắn thật ra còn yếu ớt hơn so với cô.

Có một ngày hắn sẽ hiểu,hắn yêu sâu sắc một khi bị tổn thương sẽ bị thương rơi vào vạn kiếp bất phục.

Kích tình tẩn đi Hứa Lưu Liễm không chịu nổi mỗi một tựa vào người hắn ngủ thật sâu.Đợi khi cô...tỉnh lại hắn đã sớm về nhà lấy quần áo sạch sẽ cho cô, trong lòng cô cảm động đồng thời ôm chầm lấy cười hi hi hôn hắn một cái,sau đó có chút xấu hổ nói,

“Yêu anh!”

Trước đó hắn nói rất nhiều lời yêu thương,nhất là thời điểm hai người hoan ái nói xong thường làm cho cô nghe mặt đỏ tím đập,nhưng cô chẳng bao giờ trực tiếp biểu lộ tình cảm của mình qua,nặng dù nhất cử nhất động của cô còn có ánh mắt đã sớm tiết lộ ý mình.

Hắn không quá vui mừng,ngược lại vòng quanh eo cô đương nhiên tiếp nhận lời tỏ tình của cô,còn làm như đồng ý gật gật đầu,

“Ừ, bây giờ nói không muộn!”

“Anh cũng quá tự đại đi!”

Cô hồn dỗi gờ tay lên đấm hắn,bị hắn trở tay cầm đặt lên môi cắn,cô thấy ngứa núp trong lòng ngực của hắn cười khanh khách không ngừng,hắn hơi ai oán oán trách,

“Chẳng lẽ không đúng sao? Anh còn tưởng rằng phải chờ tới kết hôn mới có thể nghe được câu này!”

Hắn vừa nói như vậy khiến cho cô lúng túng,qua nhiều năm mới ý thức cô đã yêu hắn,có tính quá muộn hay không? Nghĩ tới đây cô không khỏi ôm hắn thật chặt giống như sợ hắn sẽ biến mất,tính trẻ con vô cùng.

Lục Chu Việt thấy thế bất đắc dĩ kéo cô xuống,mặt tràn đầy nuông chiều nhìn cô,

“Sắc trời không còn sớm,dọn dẹp một chút chúng ta về nhà đi!”

Hắn cho rằng cô thông minh dĩ nhiên hiểu được,thời điểm hai người đi tới bàn làm việc bên ngoài,Lục Chu Việt liếc nhìn tấm hình đặt trên bàn,khóe miệng cười khẽ thỏa mãn,

“Hạ Vi Lương chụp ảnh kỹ thuật không tệ, có thể làm nhiếp ảnh gia được rồi!”

“Hạ tác giả chụp anh thật đẹp trai,anh đáng lý nên mời người ta ăn bữa cơm!”

Cô cười hi hi nhân cơ hội đi đường vòng sẵn có lợi cho mình,hắn gõ gõ trán cô,

“Thật đúng là bạn bè tình thâm đây!”

Cô biết hắn đã đồng ý,cười hắc hắc lấy điện thoại di động vội gọi điện cho Hạ Vi Lương,gìong Hạ Vi Lương nghe ra ừ ừ

,cô vừa hỏi mới biết được là 《 Tô 》 biên tập không có nhận đơn,lại vừa vặn nhân cơ hội nói,

“Vậy buổi tối cùng ra ngoài dùng cơm sao,mời ăn bữa tiệc lớn đi tới địa ngục xui xẻo!”

“Thật?”

Hạ Vi Lương vừa nghe cô muốn mời khách hơi chút lên tinh thần,Hứa Lưu Liễm cười,

“Tại sao tớ lại lừa cậu,không phải vừa lúc nói về chuyện cậu làm phù dâu sao!”

Cô kết hôn,Hạ Vi Lương Hạ tác giả hoàn toàn xứng đáng làm phù dâu.

“Tại sao cậu không nói sớm,sớm nói chị đây sẽ nhịn đói trước ba ngày!”

Hạ Vi Lương nhất thời tinh thần tỉnh táo,cất cao cổ họng hét.

“.....”

Hứa Lưu Liễm khuôn mặt hắc tuyến,cô thật rất muốn nói cô không nhận ra Hạ Vi Lương này là phụ nữ.

Bên cạnh Lục Chu Việt nhìn bộ dạng cô như phát điên không khỏi cười khê,hai người có thể trở thành bạn tốt cũng có nguyên nhân.Một chịu không được khảo nghiệm quen với lợi ích,có một loại còn lại là thú vị cùng chung chí hướng,còn lại là người đó có một thứ mà mình còn thiếu sót.

Cô và Hạ Vi Lương hẳn là thuộc về loại cuối cùng,việc này từ trung học đệ nhị cấp hắn đã nhìn ra. Hạ Vi Lương hướng ngoại còn cô hướng nội,hai người nhất động nhất tĩnh chung đụng vô cùng hòa hợp, Hạ Vi Lương hoạt bát có thể mang đến sức sống cho cô,mà cô trầm tĩnh có đôi khi có thể kéo Hạ Vi Lương nóng nảy lại.Hẹn tốt địa điểm với Hạ Vi Lương,hai người liền đi xe đến trước. Hạ Vi Lương vừa thấy được cô liền ôm cô khoa trương vui đầu khóc rống,

“Còn tưởng rằng thử việc đơn giản lắm,không nghĩ tới chị đây vòng thứ nhất đã rớt!”

« Tô » phải tuyển chọn qua ba vòng,vòng thứ nhất cô đã chịu nổi khổ đào thải,đây đối với người từ trước đến giờ đối với phương diện văn chương rất là tự tin Hạ Vi Lương là một đả kích không nhỏ.

Hứa Luru Liễm không thể làm gì khác hơn an ủi cô,

“Ai bảo mắt cậu nhìn cao vậy,vừa nghĩ liền muốn vào« Tô » nha? Nếu cậu đi làm công ty bình thường,theo năng lực của cậu nhất định liền thành công!”

“Tớ không phải chỉ muốn nhích tới gần thần tượng của tớ sao!”

Hạ Vi Lương lăm bằm ngồi xuống chỗ mình,hai người cùng trò chuyện,Lục Chu Việt bên cạnh chịu trách nhiệm gọi thức ăn.

Hứa Luru Liễm biết cô nói thần tượng chính là Tô Thế Viên,trong đầu hiện ra cô gái xinh đẹp tao nhã lần trước giúp cô giải quyết việc Trần Thanh Sở ,không hiểu hỏi Hạ Vi Lương,

“Lần trước Tô tổng không phải rất thích cậu sao,tại sao cậu không đi cửa sau?”

Cô cũng không quên mất lần trước Hạ Vi Lương cùng Tô Thế Viên trò chuyện rất nhiệt tình,Hạ Vi Lương liếc cô một cái,

“Xin đi,phòng vấn vòng thứ nhất thần tượng tớ căn bản còn chưa ra!”

“Ồ,cũng đúng!”

Hứa Luru Liễm nhớ tới mình ban đầu phỏng vấn ở Thân Viên đến vòng cuối cùng hần mới xuất hiện,xem ra cuối cùng BOSS ra mặt mới có thể cho thấy địa vị cao nhất của bọn họ .

“Không ngại thì các người ra tay từ Trác hiệu trưởng thử xem!”

Lục Chu Việt sau khi chọn món ăn giao thực đơn giao cho người phục vụ sau đó nhìn hai người cười mờ ám ném cho một câu.

Hạ Vi Lương âm ỉ lập tức ngồi thẳng lên tò mò hỏi,

“Chẳng lẽ Trác hiệu trưởng cùng Tô tổng thật sự quen biết?”

“Vợ trước,có tính là quen biết không?”

Lời của hần vừa nói ra,Hứa Luru Liễm cùng Hạ Vi Lương đồng thời há to miệng,trợn tròn đôi mắt nhìn hần.

Đúng vậy,Trác Thính Phong cùng Tô Thế Viên từng có một đoạn hôn nhân khoảng hai năm,sau lại nhanh chóng chết đi. Chẳng qua là theo hần biết,Trác Thính Phong gần đây cảm thấy hứng thú với vợ trước,bất quá Tô gia Đại tiểu thư kia dường như không ưa hần,hần ra chủ ý này bất quá chỉ muốn hần và Tô Thế Viên có cơ hội tiếp xúc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Tình hình hiệu trưởng

Bốn năm trước thời điểm Trác Thính Phong cùng Tô Thế Viên kết hôn từng chấn động một thời,bất quá khi đó Hứa Luru Liễm cùng Hạ Vi Lương đều ở bên ngoài đại học,Hứa Luru Liễm vốn không có hứng thú với chuyện âm ỉ của bọn nhà giàu còn Hạ Vi Lương tuy cảm thấy hứng thú nhưng khoảng thời gian đó cô phải hưởng ứng quốc gia đi đến vùng núi Tây Bộ nghèo khó bị ngăn cách gì cũng không biết.

Đợi đến thời điểm cô trở lại thành phố tin tức đã sớm lặn xuống.Hơn nữa khi đó Tô Thế Viên chỉ mới vừa tiếp nhận « Tô »,còn chưa có trở thành nữ cường nhân giới truyền thông như hiện tại,cũng chưa trở thành thần tượng Hạ Vi Lương cho nên cô cũng chưa chú ý Tô Thế Viên lắm

Hứa Luru Liễm nhớ tới lần trước Trác Thính Phong đưa cô đến cửa nhà Tô Thế Viên cuối cùng phân vân lựa chọn rồi đi,lúc ấy cô đã cảm thấy có điều gì lạ nhưng bởi vì khi đó bản thân cô còn phiền toái muốn chết,cho nên không có tâm trạng quan sát những thứ này.

“Ồ ơ,Lục lão sư,Trác hiệu trưởng cùng Tô tổng có phải loại đỉnh hôn kinh doanh ,hôn nhân chỉ có ích lợi không có tình yêu phải không?”

Hạ Vi Lương hăng hái tới lấy ra bút ký mang theo bên người tính vội vàng ghi chép,Emma quen biết với người quyền cao chức trọng làm cô biết nhiều bí mật nhà.

Hứa Luru Liễm đối với chuyên nghiệp của cô tỏ vẻ kháng nghị,

“Lần trước nói chuyện Bành Vận cậu đã viết xong chưa? Tại sao lại cảm thấy hứng thú với chuyện Trác hiệu trưởng nữa,cái nào cũng đào hố chắc sẽ bận rộn lắm nha?”

“Cậu biết cái gì,tớ viết không phải muốn đào hố,tớ giữ lại để từ từ viết không được sao”

Hạ Vi Lương vừa trả lời vừa nghĩ mình đã đào bao nhiêu cái hố,một cô ấy và lão Lục,một Bành Vận,hôm nay lại thêm một Trác Thỉnh Phong,A, còn một số cổ văn cô muốn viết lại không có thời gian viết,cô thật đúng là bận rộn muốn chết.

Lục Chu Việt dĩ nhiên không phải loại người nhiều chuyện,kể từ khi ném ra câu kia sau đó đóng chặt lại miệng vô luận Hạ Vi Lương hỏi sao cũng chỉ cười,ngoài ra một câu cũng không chịu nói,chuyện tình cảm người ngoài làm sao có thể hiểu rõ ràng .

Hạ Vi Lương thấy ra tay từ chỗ hần không được,liền giựt giấy bảo Hứa Lư Liễm gọi điện thoại cho Trác Thỉnh Phong trên danh nghĩa bảo Hứa Lư Liễm nói một chút công việc của cô,trên thực tế kỳ vọng Trác Thỉnh Phong có thể gặp mặt Tô Thế Viên,gì khác này Hạ Vi Lương rốt cục hiểu cô nhiệt tình yêu thương chuyện tình yêu hơn bất kỳ một công việc nào,cho nên cô vẫn muốn ở nhà đánh chữ.

Hứa Lư Liễm nhìn cô năn nỉ không thể làm gì khác hơn nhìn sang cầu cứu Lục Chu Việt,Lục Chu Việt dĩ nhiên tán thành ý cô,hần vốn muốn Trác Thỉnh Phong có cơ hội nên,

“Gọi đi,bất quá không biết Tô Thế Viên có chịu chừa mặt mũi cho Trác hiệu trưởng không!”

Hứa Lư Liễm rất buồn bực,hần đã nói vậy cô còn có thể làm gì,có chút không tình nguyện lấy điện thoại ra vội gọi cho Trác Thỉnh Phong,không nói đến Tô Thế Viên là vợ trước Trác Thỉnh Phong cho dù hai người bây giờ còn là vợ chồng hợp pháp,đối với chuyện làm việc dựa theo quan hệ cô ấy chắc chắn cũng phản đối.

Ấp a ấp úng mới nói rõ ý với Trác Thỉnh Phong,Trác Thỉnh Phong phản ứng đầu tiên là bảo Lục Chu Việt nghe điện thoại,Lục Chu Việt cầm điện thoại tới Trác Thỉnh Phong đã hỏi,

“Lục lão đại này,anh có ý gì đây? Anh biết rõ cô ấy hiện tại không muốn thấy ta,anh còn cứng rắn đẩy tới hòng sủng!”

Nếu không phải Lục Chu Việt chỉ thị cho cô,theo hần biết Hứa Lư Liễm cô làm sao không biết xấu hổ nói chuyện này.

Lục Chu Việt cười,

“Cô ấy không gặp,cậu không phải nên đến đó gặp thử? Tôi bất quá biết thời biết thế mà thôi!”

Nếu Tô Thế Viên chào đón hần,hần cũng không như hiện tại.

“Tôi hôm nay coi như thấy được cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn!”

Trác Thỉnh Phong hừ hừ lạnh một tiếng liền cúp điện thoại,thật ra thì dụng ý Lục Chu Việt hần dĩ nhiên cũng biết,chẳng qua . . . . . cô gái Tô Thế Viên kia. . . . .

*

Khi Trác Thỉnh Phong đến lầu dưới Tô Thế Viên đã gấp chiếc xe màu đen dùng đi làm đậu ngay lầu dưới,còn người đàn ông anh tuần kia có khả năng trợ lý của cô đang xách túi lớn túi nhỏ hành lý để lên xe,cô thì mang áo khoác ngoài màu đen đứng ở một bên, trong tay đang cầm một ly thức uống nóng vừa uống vừa trò chuyện với người trợ lý,nói chuyện đến chỗ cao hứng còn bất chợt cười thoải mái.

Tuyệt vừa rơi một mảnh trắng xóa bao phủ xung quanh,cô một bộ áo đen đứng ở nơi đó,tư thái ngao nghể độc lập đẹp mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng,hần bỗng nhiên liền nhớ lại nhiều năm trước cô bé bắt lức một mình khóc trong đêm khuya .

Chỉ bất quá nụ cười trên mặt cô lúc này lại làm cho tâm trạng thật tốt của hần trong nháy mắt rơi xuống tới đáy cốc,hần lạnh lùng xuống xe đi tới,khi nhìn thấy hần khuôn mặt cô cứng ngắc trong chốc lát nhưng ngay sau đó cười máy móc chào hỏi với hần,

“O,hiệu trưởng Trác? Thật đúng lúc”

Cô biết rõ hần đến nơi đây tìm cô nhưng như cô lại giả như không biết việc gì nói lời xa cách,nhìn người trợ lý nam của cô về mặt ranh mãnh muốn cười lại không cười,hần nhin xuống hóa khí bị cô chọc tức muốn học máu,hừ lạnh một tiếng hỏi,

“Đang muốn công tác sao?”

“À,muốn đi một chuyến Anh quốc !”

Cô nhìn hần trên mặt như cũ treo nụ cười máy móc mặt tự nhiên trả lời hần.

Trác Thỉnh Phong về mặt trong nháy mắt liền dừ tợn lên,hần nhìn,ráng nhìn,vẫn nhìn không được,cuối cùng một câu cũng không nói không phong độ chút nào xoay người phát tay áo rồi đi,hần không quên cô vẫn nhớ mỗi tình đầu ở Anh quốc,mà gần đây truyền thông thường phát tin đồn đôi cô bấy giờ đang

ở chung với người đàn ông kia.

Tô Thế Viên nhìn hần nổi giận lên xe , gương mặt bình tĩnh cảm thức uống đã uống sạch trong tay ném vào thùng rác bên cạnh ,sau đó xoay người ngồi vào trong xe. Cô và người đàn ông này từng có hôn nhân hai năm ngắn ngủi.Bắt đầu bằng lợi ích lúc kết thúc cô không có cảm giác nhiều lắm với hần.

Nhưng lúc hai người tách ra cô không cẩn thận đã mang thai,lần này cô đi Anh quốc chính là thăm con gái của bọn họ.Dĩ nhiên hần không thể nào biết đứa bé này tồn tại,cô cũng không muốn dùng đứa con buộc hần cái gì,huống chi giữa bọn họ không có quá nhiều tình cảm.

*

Hạ Vi Lương không được vào 《 Tô 》 làm việc mà phiền lòng nhưng thật ra cô cũng không để ý,cô cũng không có tâm trạng để ý,một là bởi vì cô mỗi ngày đều bận rộn giúp Hứa Lưu Liễm chuẩn bị hôn lễ,quan trọng bởi vì lực chú ý cô nhắm trúng hai người hấp dẫn đến tham dự Lục Chu Việt cùng với Hứa Lưu Liễm chính là Đường Dục Hàn cùng Nghiêm Hạo Nam .

Đối với một người cả ngày sống trong ảo tưởng viết truyện ngôn tình mà nói,nếu có nhìn thấy nam chính miêu tả trong tiểu thuyết bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mình thì kích động đến cỡ nào,cho nên những ngày tiếp theo cô đều thừa dịp các loại cơ hội đến gần hai người nam mẫu kia.

Nhất là phù rể Nghiêm Hạo nam,Đường Dục Hàn cùng Trác Thỉnh Phong đã lấy vợ,Đường Dục Hàn thậm chí còn có một đứa con bảy tuổi cho nên Nghiêm Hạo Nam trở thành Phù rể là chắc chắn,phù rể cả ngày gương mặt lạnh lùng băng sơn cùng phù dâu Hạ Vi Lương tối ngày liú riu cũng rất thú vị,Hạ Vi Lương thật không sợ gương mặt lạnh của hần,còn da mặt dày cười hi hi ha ha trước mặt người ta,quan sát sau vài ngày cô rốt cục về mặt nghiêm túc ra một kết luận với Hứa Lưu Liễm.

“Hừm,tớ cảm thấy chuyện của Đường Dục Hàn và Nghiêm Hạo Nam nhất định hay!”

Hứa Lưu Liễm im lặng hỏi ông trời.

Trần Thanh Sở vào hôm sau gọi rất nhiều điện thoại cho cô,cô không có đón,cô cho là giữa bọn họ không có chuyện gì hay để nói,kết quả ngày đó cô và Phương Đông Thần ra ngoài uống cà phê gặp được hần,Phương Đông Thần nói ngài cô kết hôn hần phải ra nước ngoài công tác,cho nên hẹn cô ra ngoài đưa quà kết hôn trước cho cô.

Phương Đông Thần đưa cô là bản sách trân quý của Reis,cô không nói cho hần biết thật ra cô đã có một bộ chính là Lục Chu Việt ở lúc trước cô bị đau răng đưa cho cô,cô chỉ cười nhận dù sao đây cũng là tâm ý của hần,hơn nữa để có được tập tranh này phải tốn một ít công sức.

Hai người lúc đi ra ngẫu nhiên gặp được Trần Thanh Sở,cô nhớ tới chuyện ngày đó mặt không chút thay đổi cúi đầu đi khiến cho Phương Đông Thần cũng có chút lúng túng vội vàng bước nhanh đuổi theo cô,Phương Đông Thần cũng không biết cô và Trần Thanh Sở đã đến tình trạng như vậy,hần cho là cho dù chia tay cũng có thể làm bạn bình thường,cho dù làm không được bạn bình thường cũng không đến mức đối nghịch như hiện tại.

Trần Thanh Sở nhìn cô vừa rồi còn cười nói với Phương Đông Thần,lúc này lại đối với lạnh lùng,không khỏi đau lòng ngăn cản cô,

“Tiểu Liễm!”

Hần biết mình ngày đó thật không làm chuyện đáng khinh.

Hứa Lưu Liễm không để ý hần,đi qua hần tiếp tục tiến về xe mình,Trần Thanh Sở vươn tay ra kéo tay cô,

“Tiểu liễm em nghe anh giải thích! Chuyện ngày đó anh xin lỗi em,anh ngày đó uống rượu,sau tỉnh táo lại sau hồi hận muốn chết ——”

“Anh cái gì cũng không cần nói,em còn có việc, đi trước!”

Hứa Lưu Liễm lực mạnh hất tay hần ra không quay đầu lại rồi đi.

Một câu đơn giản xin lỗi là có thể đền bù hần tổn thương hần làm cho cô? Nếu như tất cả sai lầm có thể dùng một câu xin lỗi để giải quyết,như vậy đời này sẽ không còn ân ân oán oán?

“Tiểu Liễm——”

Trần Thanh Sở đứng tại chỗ về mặt đau đớn ngó chừng bóng lưng cô biến mất ở trong xe ,hần rốt cục đích thân lần lượt đẩy cô vào trong lòng người đàn ông kia, hiện tại hần không biết,hần đến tốt cùng nên hận mình hay nên hận người đàn ông kia.

Liên Tô trở lại trước một ngày bọn họ kết hôn,Hứa Lưu Liễm nhìn khí sắc mẹ cô khá hơn nhiều,sắc mặt cũng hồng nhuận không ít,cô còn tưởng rằng thật sự là nguyên nhân ở Mĩ Quốc nghỉ ngơi,không khỏi cao hứng gồm Lục Chu Việt hôn một cái,cũng không để ý còn ở trước mặt Liên Tô,

“Cám ơn anh!”

Sau đó nhìn sang Liên Tô nói,

“Mẹ,sau khi chờ chúng con kết hôn,sẽ đưa mẹ đến Mĩ Quốc tiếp tục tịnh dưỡng?”

Liên Tổ chẳng qua nhìn Lục Chu Việt một cái sau đó cười ha ha có lệ đi qua, sắc mặt và tốt một mặt là đến nơi tốt tịnh đường, một mặt là do Hứa Định Biên dốc lòng chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Biết được chân tướng

Sau khi Liên Tổ trở về Hứa Lưu Liễm liền trở về ở cùng mẹ mình yên lặng đợi đến ngày đám cưới.

Đêm trước hôn lễ thân là phù dâu Hạ Vi Lương dĩ nhiên ở cùng nhà cô, cô khó nén tâm trạng hưng phấn ở nơi đó không ngừng sửa sang áo cưới, hẳn cho cô một buổi hôn lễ tốt nhất ví như áo cưới chính là đặt ở Italy làm riêng cho cô, thủ công tinh tế cao cấp nghe nói hao hơn ngàn vạn, cô lúc ấy nghe đau lòng muốn chết hẳn thì nói không sao.

Hắn nói

“Anh làm như vậy không phải khoe khoang, không phải xa xỉ, là bởi vì anh có năng lực cho em những thứ này, nếu như anh hiện tại chỉ là nhân viên bình thường anh dĩ nhiên sẽ không như vậy, anh chỉ muốn trong phạm vi năng lực cho em thứ tốt nhất, anh không cần em đau lòng, em chỉ cần biết điều nhận lấy!”

Hạ Vi Lương ngồi chỗ đó lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên yên tĩnh làm Hạ Vi Lương rất không thích ứng, cô vừa sửa sang áo cưới vừa quay đầu lại nhìn cô,

“Đánh xong chưa? Thân là phù dâu ngày mai đoán chừng cậu cả ngày không rảnh”

Hạ Vi Lương xi cô,

“Cậu thật cho tớ là người máy sao, chị đây đã nhân lúc trước mấy ngày hôn lễ đánh xong bản thảo, cho dù chưa có viết tớ cũng không viết, chuyện lớn cả đời cậu tớ phải liệu mình theo giúp!”

Đã sớm biết Hạ Vi Lương nói năng rất giỏi, còn Hứa Lưu Liễm đã làm tốt chuẩn bị tâm tư nhưng khi cô nghe nói những lời đó vành mắt vẫn thoáng đỏ lên, Hạ Vi Lương đi tới nhẹ nhàng ôm cô giọng nói chua chát

“Đại Hứa này, nhiều năm qua nhìn cậu từng bước đi tới cùng chịu khổ hay ủy khuất ra sao tớ đều biết, thật không dễ dàng có được cho nên. . . . . cậu nhất định phải hạnh phúc!”

Hạ Vi Lương nói bản thân cũng đã ghen ngào, Hứa Lưu Liễm thì càng không cần phải nói đưa tay đẩy ra cô lau nước mắt,

“Hạ Vi Lương cậu nói nhiều quá, chuyện gì cũng có thể làm người ta khóc!”

Hạ Vi Lương vừa lau nước mắt vừa cười hắc hắc,

“Tuy nói lúc trước hai người đã đăng ký nhưng tớ cảm thấy ngày mai vẫn là một ngày rất quan trọng, cảm thấy sau này cậu nhất định theo người đàn ông đó cả đời, trong lòng tớ rất khó chịu mặc dù lão Lục là một người đàn ông tốt, nhưng vẫn khó chịu. . . . .”

“Vi Lương, chúng ta sẽ cùng hạnh phúc!”

Hứa Lưu Liễm kéo tay cô dịu dàng nói. Cô là cô gái hiền lành nhất định sẽ nhận được lão thiên chiếu cố để cô cả đời hạnh phúc.

Hai người trò chuyện qua lại hồi lâu, Hạ Vi Lương đứng dậy đi ra ngoài rót nước uống, điện thoại di động của cô bỗng nhiên vang lên, cô nhìn thấy người gọi đến là Trần Thanh Sở, cô lập tức không chút do dự liền cúp điện thoại. Cô không biết hẳn gọi điện thoại tới lại có chuyện gì, tóm lại cô không muốn trước một ngày kết hôn lại bị hấn khiến cho tâm trạng không vui.

Trần Thanh Sở làm như biết cô sẽ không chịu nghe cũng không gọi đến nữa, nhưng không đầy một lát điện thoại di động cô vang lên thanh âm tin nhắn, cô mở ra nội dung tin nhắn rõ ràng hiện ra ở trước mắt cô: Em chẳng lẽ không cảm thấy chuyện ba em bị hãm hại có chỗ kỳ quặc sao? Bác Hứa là một người liêm chính với lại lúc đầu điều tra không ra, tại sao bỗng nhiên có chứng cứ chính xác bỏ tù nha?

Lông mày cô thoáng cái nhíu lại, bàn tay nắm điện thoại di động run rẩy, nói thật ban đầu chuyện của bố cô từng hoài nghi qua, bất quá lúc ấy cô hoài nghi chính là, tất cả đều là Lục Phương Đình bức cha đến chỗ chết, nhưng hôm nay xem những lời này, chuyện không đơn giản như cô nghĩ.

Cho nên cô lập tức gọi điện cho Trần Thanh Sở hỏi thẳng vào vấn đề,

“Anh gửi tin nhắn kia có ý gì?”

Trần Thanh Sở ở trong điện thoại nhẹ nhàng cười, giọng nói rất dịu dàng,

“Tiểu Liễm,nếu như anh nói chuyện bác Hứa lúc đầu sắp bị bỏ vào tù là do người luôn miệng nói yêu em là người đàn ông tốt Lục Chu Việt một tay bày ra,vậy ngày mai em có chịu lấy hắn không?”

Nếu cô ngay sau đó gọi điện cho hắn,vậy thì đại biểu trong lòng cô hoài nghi cho nên hắn không dây dưa,trực tiếp đem lời mình muốn nói toàn bộ nói cho cô nghe,sau đó ngừng thờ lảng lạng chờ phản ứng của cô.

“Không thể nào! Làm sao có thể! Chuyện ba em là anh ấy ra tay cứu đấy!”

Hứa Lưu Liễm đầu trống rỗng chốc lát sau chợt lắc đầu phản bác Trần Thanh Sở nói xấu.

Trần Thanh Sở không nhanh không chậm ứng phó lời phản bác của cô,tinh tế nghe qua sẽ phát hiện ở trong đó mang theo nồng đậm đắc ý,

“Không bức bác trai đến đường cùng em tại sao lại hết đường đi? Mà hắn lại hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt em,em không cảm thấy trùng hợp quá sao?”

Hứa Lưu Liễm tim đập thối loạn cái roi xuống,cô nhớ tới ban đầu cô từ nhà họ Hứa ra ngoài hắn ngẫu nhiên xuất hiện ở trước mặt cô,cô nhớ được hắn lúc đó giải thích là: Tôi đây thăm bạn,mà cô còn tin hắn

Thấy cô bắt đầu trầm mặc Trần Thanh Sở đổi lại lời nói chân thành,

“Tiểu Liễm,đây cũng là nguyên nhân anh phản đối em sống chung với hắn,cho dù em hiện tại không yêu anh,anh cũng hy vọng em có được hạnh phúc,nhưng anh không muốn em ở chung với người đàn ông vô sỉ đó,bởi vì mỗi lần nhìn em đi chung với anh,anh liền sẽ nhớ đến năm đó hắn không chừa thủ đoạn nào chia rẽ chúng ta!”

Trần Thanh Sở nhìn như vô ý thật ra cố ý nói câu sau cùng,hung hăng đâm trúng huyệt chết của Hứa Lưu Liễm,cô nắm điện thoại di động thân hình không bình tĩnh lao đảo về phía sau một câu cũng nói không ra,cô hiện tại chỉ cảm thấy vô tận bi ai xen lẫn đau lòng.Nếu như, nếu như tất cả giống như Trần Thanh Sở nói,vậy hắn thật quá hèn hạ,cho dù hắn muốn có được cô cũng không cần hăm dọa cô!

“Nếu như em không tin lời anh,vậy không bằng em chính miệng hỏi hắn,anh tin hắn sẽ kể chi tiết cho em biết! Tiểu Liễm,có một ngày em sẽ biết, trên thế giới này người yêu em nhất chính là anh!”

Thông qua phản ứng của cô Trần Thanh Sở đã hiểu rõ tâm trạng cô đối với Lục Chu Việt,cho nên cười như không cười ném cho cô một câu nghiêm túc sau đó liền cúp điện thoại. Hứa Lưu Liễm cảm thấy trước mắt trời đất mờ mịt,bức tường cố gắng yêu thương hắn âm ỉ sụp đổ,hắn có biết ban đầu hắn làm chuyện đó, thiếu chút nữa làm hại mạng của Liên Tô và Hứa Định Biên không,làm hại cô cả ngày tâm trạng không yên,làm hại Phương Tuệ thiếu chút nữa phát điên. . . . .

Nghĩ đến Hứa Định Biên gặp chuyện không may mấy ngày đó cô chịu rất nhiều đau khổ,nghĩ tới lòng cô còn thầm cảm ơn có hắn bên cạnh, cuối cùng người làm ra chuyện này lại chính là hắn,đau khổ tự ái bị giấu dưới lòng bàn chân,tin tưởng lại bị hắn phá nát vô cùng đau đớn, cô ôm ngực khó chịu ngồi xổm xuống dưới nước mắt không thể không chế tràn mi ra.

Lục Chu Việt,anh rốt cuộc là người đàn ông thế nào? Anh là ông trời phái tới cứu em hay là ác ma phá hủy em?

Phía ngoài vang lên tiếng chuông cửa,sau đó là thanh âm kinh ngạc của Hạ Vi Lương ,

“O,Lục lão sư,trễ như thế anh tới đây làm gì?O,không phải nói trước một ngày kết hôn ông xã không thể gặp mặt bà xã sao,chỉ một ngày không thấy thấy đã không chịu nổi à!”

Hạ Vi Lương không lớn không nhỏ gọi hắn,nhưng chỉ nghe hắn nhẹ giọng hỏi,

“Cô ấy đâu?”

Giọng của hắn mặc dù nhẹ nhưng cô lại nghe ra trong đó thật ra mang theo nụ cười,quen thuộc làm cô không biết hắn đang vui hay buồn,chẳng qua giọng nói từng làm cô an tâm hôm nay nghe lại vô cùng chói tai.Trong đầu trong nháy mắt giống như có một ngọn lửa đốt,cô lau nước mắt đứng dậy xông ra ngoài.

Khuôn mặt nước mắt của cô dọa hắn và Hạ Vi Lương nhảy dựng,hắn nhíu lại một đôi mày rậm sai bước vội vàng đi tới phía cô,

“Lưu Liễm,có chuyện gì?”

Cô không hề suy nghĩ chung quanh không có ai,sau đó gào thét lên tiếng,

“Lục Chu Việt,tại sao anh có thể hèn hạ vô sỉ như vậy!”

Hắn bị cô bất thành linh lửa giận ngút trời vút một cái tát hoàn toàn sững sốt,cả người nghiêng qua một bên một lúc lâu mới phục hồi tinh thần,hắn dù nhịn tốt cỡ nào trong tình huống này sắc mặt cũng khó coi.Nếu nói hai người vỡ lẽ không vui cô tức giận cho hắn một bạt tai lời hắn sẽ không có ý kiến gì,nhưng hắn không hiểu sao cô lại làm vậy,bảo hắn sao có thể không tức giận?

Hắn giờ tay lên lau lau gương mặt sau đó quay đầu lại nhìn cô, cố gắng đè ép hỏa khí trong lòng hỏi cô,

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy, đúng vậy, mới vừa rồi không phải còn tốt sao, cậu bị thần kinh gì vậy!”

Hạ Vi Lương bị dọa đến chén nước trong tay thiếu chút rơi xuống, vội vàng cất kỹ mới chạy đến kéo cô đang kích động.

“Ban đầu Bố em gặp chuyện không may, rõ ràng chuyện gì cũng không điều tra ra, anh tại sao phải gián tiếp hãm hại ông ấy, để cho ông ấy bị nói là tham ô nhận hối còn bị bỏ tù!”

Hứa Lưu Liễm cơ hồ là gào thét những lời này, cả người cô cũng bối vì quá mức tức giận mà kịch liệt run rẩy, giống như một đóa hoa xốc xếch lay động ở trong gió lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Việc đã đến nước này

Lời cô vừa nói ra khỏi miệng Hạ Vi Lương vốn bối vì cô thất không đánh Lục Chu Việt mà vội vàng chạy tới kéo cô giờ nhất thời sững sờ, thoáng cái một đôi con người kinh ngạc nhìn lẫn vừa nhìn sang cô, một câu đều nói không ra.

Lục Chu Việt nhú lại lông mày thật chặt, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ nặng nề, Trần Thanh Sở quả thật nói tất cả cho cô biết, thật đúng là ngoan độc, sớm không nói muộn không nói hết lần này tới lần khác chọn trước ngày đám cưới nói.

Hắn trầm mặc khiến Hứa Lưu Liễm tuyệt vọng càng nhiều, trong mắt cô phun ngọn lửa tức giận chăm chú theo dõi hắn, lạnh lùng lớn tiếng ép hỏi hắn,

“Trả lời em!”

Lục Chu Việt đưa mắt nhìn thẳng cô, thần sắc cô thê lương, trong mắt hắn cũng không rõ đau đớn nặng nề, hắn làm như đang khó khăn lựa chọn, song, cuối cùng hắn vẫn chậm rãi mở miệng,

“Đúng——”

Thật ra thì hắn có thể không thừa nhận cũng dù sao Trần Thanh Sở cũng không có căn cứ xác thực, nhưng hắn không muốn lừa gạt cô nữa, nếu hai người đi tới một bước này, hắn hi vọng bọn họ có thể hiểu lẫn nhau, hắn không muốn giấu giếm cô bất cứ chuyện nào.

Nhưng hắn mới vừa nói ra một chữ cô đã thoát khỏi Hạ Vi Lương, thất không vọt tới trước mặt hắn giống như điên giờ tay lên đánh hắn,

“Lục Chu Việt, tên ác ma này, miệng anh nói bao nhiêu lời yêu tôi, chẳng lẽ làm hại gia đình tôi mới chính là yêu sao?”

Hắn cầm hai tay cô quơ lung tung, đem cô giam cầm trong ngực mình,

“Em nghe anh giải thích, anh chẳng bao giờ nghĩ muốn hại ai, anh ban đầu làm vậy vì anh đã nắm chắc để cha em bình an vô sự, mà ông ấy cuối cùng cũng bình an vô sự không phải sao?”

Hứa Lưu Liễm vốn ở trong ngực hắn kịch liệt vùng vẫy, hôm nay nghe hắn nói lời này lửa giận trong lòng càng sâu, mắt thấy thoát không khỏi hắn, cô tức giận cúi đầu hung hăng cắn lấy bàn tay giam cầm mình, dùng hết toàn lực cắn, hắn nhất thời bị đau buốt lòng cô, cô đưa tay đẩy ra hắn chạy trốn, đứng ở đằng kia lớn tiếng hét,

“Lục Chu Việt, anh vẫn cho là tự mình đúng, bản thân anh nghĩ anh có thể cứu cha tôi nhưng anh có suy nghĩ những người không biết như chúng tôi đau khổ ra sao không?”

“Lưu Liễm, cậu tỉnh táo lại, ngày mai sẽ là hôn lễ hai người, cũng đã đi tới bước này hai người không thể bình tĩnh nói với nhau sao?”

Hạ Vi Lương vội vàng chạy tới trấn an tâm trạng thất không của cô, vốn đang rơi lệ cô nghe Hạ Vi Lương nói bỗng nhiên khóe miệng kéo căng nở nụ cười lạnh lùng.

Cô vừa cười nước mắt càng rơi nhiều trên mặt, ánh mắt đều mang theo hận ý nhìn về phía hắn,

“Hôn lễ? Vi Lương, mắt tớ thật bị mù, mới có thể quyết định người đàn ông tâm địa ác độc này! Sẽ không còn hôn lễ gì nữa, tôi muốn ly hôn, tôi muốn ly hôn với người ác độc này——”

Cô lớn tiếng gào thét, tâm trạng cô đã gần như điên cuồng, tiếng nói bởi vì . . . liên tiếp thét mà dần dần khản đi, nghe làm cho người ta cảm thấy thê lương, Lục Chu Việt vốn trầm mặc, vừa nghe lời này nhất thời nguy hiểm nheo lại mắt nhìn chăm chăm cô,

“Em nói thêm một lần nữa cho anh?”

“Tôi nói, tôi muốn ly hôn! Tôi muốn ly hôn với người ác độc như anh ——”

Cô tựa tại trên tường dùng hết khí lực toàn thân gào thét về phía hắn.

Hắn tiến lên một bước nắm người cô, giọng nói căng thẳng xen lẫn tức giận,

“Hứa Lư Liễm, chỉ vì chuyện này em muốn ly hôn? Em đang ở trước mặt chúng ta sắp cử hành hôn lễ nói ly hôn với anh? Anh tâm địa ác độc vậy thì em tâm ác độc không?”

Hứa Lư Liễm giương mắt quát cường giằng co với hắn, sau đó cười giễu cợt,

“Làm sao? Tôi giờ đây nói ly hôn không được sao? Có phải anh cảm thấy ngày mai khó giải thích với mấy người trong đám thương nhân? Tốt, hôn lễ cử hành, cùng lắm tôi sẽ nói với toàn bộ thế giới, Lục Chu Việt anh là một người hèn hạ vô sỉ cỡ nào!”

Lục Chu Việt sắc mặt khó coi trước nay chưa có, tay nắm cằm cô lực đạo không khỏi siết chặt, Hạ Vi Lương ở một bên bị dọa sợ đến sắp khóc lên, cô không muốn trước mặt hai người vẫn rất tốt, tại sao thoáng một cái biến thành kẻ thù!

“Các con làm sao!”

Đang thời điểm Hứa Lư Liễm cùng Lục Chu Việt hai người giằng co, phía sau bọn họ bỗng nhiên truyền đến một tiếng suy yếu nhưng cũng tràn đầy uy nghiêm, Hứa Lư Liễm tâm cả kinh giương mắt liền thấy Liên Tổ sắc mặt trắng bệch tay phủ lên ngực tựa tại cửa phòng ngủ nhìn bọn họ.

“Mẹ ——”

Cô không kịp quan tâm ân oán giữa mình và hắn, đẩy hắn ra vội vã bỏ chạy đến bên cạnh Liên Tổ, vừa rồi tâm trạng quá kích động nhất thời đã quên Liên Tổ đang ở phòng bên cạnh, cô nói những chuyện kia đều bị Liên Tổ nghe thấy. . . . .

Hạ Vi Lương cùng Lục Chu Việt cũng khẩn trương đi tới, Liên Tổ hô hấp dồn dập, sắc mặt vô cùng tái nhợt, bà giương mắt nhìn Lục Chu Việt không thể tin tức đầu,

“Chu Việt, chuyện tiểu Liễm vừa nói. . . . .”

Khi bọn họ âm ỉ bà đã thức dậy nghe thấy, vốn muốn chạy sang đây khiển trách tính tình không tốt của con gái, không nghĩ tới bà lại nghe được chuyện này, còn hắn, đã trả lời đúng. Bà làm sao cũng không nghĩ ra, người chừng chạc như hắn lại làm việc không chừng tất cả thủ đoạn nào, tất cả là bởi vì quá yêu sao?

“Thật xin lỗi, bác gái!”

Lục Chu Việt không đợi Liên Tổ nói xong đã cúi đầu quyết định thừa nhận.

Việc đã đến nước này hắn giải thích nhiều hơn nữa cũng vô dụng, hắn ban đầu cùng đường bí quá hóa liều không có ai sẽ hiểu. Lúc ấy Trần Thanh Sở sắp trở về nước nếu hắn không có được cô đời này thật không còn cơ hội. Loại đau chiếm không được người mình yêu trắng đêm gặm nát xương tủy trong người hắn, chỉ có chính hắn một mình nếm thử .

Lời hắn vừa dứt Liên Tổ hô hấp bỗng ngưng dồn dập, Hứa Lư Liễm nhất thời quá sợ hãi, đi đến đưa tay vỗ về ngực giúp bà thở ,

“Mẹ! Mẹ làm sao vậy?”

Liên Tổ hít vài ngụm lớn, sau đó đưa tay kéo tay Lục Chu Việt cùng tay Hứa Lư Liễm, khó khăn đặt hai bàn tay cùng nhau, Hứa Lư Liễm làm như nhìn thấu ý đồ của Liên Tổ vội rút tay ra, hắn nhìn Liên Tổ sắp không có khí liền đưa tay nắm tay cô, cô nhất thời khuôn mặt địch ý ngẩng lên nhìn chăm chăm hắn, giống như hắn là kẻ thù thâm sâu của mình.

Liên Tổ cúi đầu nhìn thoáng qua hắn cảm thật chắc tay cô, thở hắt hắt mở miệng,

“Tiểu Liễm, Chu Việt, bắt kẻ, bắt kẻ ——”

Chẳng qua lời bà còn chưa nói hết, bởi vì phổi dưỡng khí cung cấp chưa đầy bà phủ lên ngực ngắt đi, Hứa Lư Liễm bản năng đưa đỡ lấy bà, cô nhìn đóng chặt hai mắt đau khổ phát ra một tiếng hét,

“Mẹ ——”

“Dì Liên. . . . .”

Một bên Hạ Vi Lương đã sợ đến nước mắt chảy ra giờ tay lên che miệng ở nơi đó không biết làm sao, Lục Chu Việt đi đến đỡ lấy Liên Tổ trong ngực Hứa Lư Liễm bình tĩnh nói,

“Lập tức đến bệnh viện!” Hứa Lư Liễm cho dù ghét hẳn, lúc này cũng không thể bởi vì tức giận hẳn mà làm trễ nãi thời gian chữa bệnh cho Liên Tổ, nên mặc hẳn ôm Liên Tổ lao xuống lầu, mình thì theo Hạ Vi Lương đi theo.

Lục Chu Việt vừa lái xe chờ các cô chạy như điên đến bệnh viện vừa gọi điện cho Đường Dục Hàn để hẳn an bài tốt tất cả, Hứa Lư Liễm ôm Liên Tổ đang hôn mê chảy nước mắt,

“Mẹ, mẹ đừng có việc gì, ngàn vạn đừng có việc gì, con còn chưa có hiếu kính mẹ. . . . .”

Hạ Vi Lương ở bên cạnh nhẹ giọng an ủi cô,

“Lư Liễm, cậu đừng quá lo, di Liên là người tốt vậy, ông trời sẽ không đưa đi đi sớm!”

Hứa Lư Liễm trầm mặc một hồi chợt giương mắt nhìn bóng lưng anh tuần ngồi phía trước, tàn bạo nói một câu,

“Lục Chu Việt, nếu mẹ tôi lần này gặp bất trắc gì, kiếp này tôi sẽ không tha cho anh!”

Nếu như không phải hẳn, nếu như không phải hẳn đã làm chuyện hèn hạ vô sỉ, nếu như không phải là hẳn chuyện này sẽ không kinh động đến Liên Tổ, mẹ cô cũng không bị kích thích lớn mà hôn mê?

Cô tàn nhẫn nói rõ khiêu tim Lục Chu Việt bỗng dưng đau đớn, tiếp theo bàn tay cũng không có lực nắm tay lái thiếu chút nữa đụng vào vòng bảo hộ bên cạnh, chỉ có hẳn còn có Đường Dục Hàn cùng Hứa Định Biên biết rõ bệnh tình của Liên Tổ, Liên Tổ lần này phát bệnh e rằng sống không được bao lâu.

Nhưng cô lại nói quyết tuyệt thế. . . . . Trong lúc nhất thời hẳn chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sợ hãi, dưới chân mãnh liệt nhún ga chạy đến bệnh viện. Đường Dục Hàn đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả, bọn họ vừa đến đã có người trực tiếp đưa Liên Tổ đẩy vào phòng cấp cứu.

Hạ Vi Lương ôm khuôn mặt nước mắt tâm thần hoảng của cô ở ngoài phòng cấp cứu ngồi xuống trên ghế salon, hẳn đau lòng muốn đi đến an ủi cô, mới vừa đến trước mặt cô không chịu ngần đầu nói ra hai chữ,

“Cút ngay!”

Đường Dục Hàn cùng Diêm Hạo Nam và Trác Thỉnh Phong cũng tới nơi này, thấy cô đối với hẳn như vậy, ba người nhất thời đã hiểu xảy ra chuyện gì, ban đầu thời điểm hẳn đang quyết định làm, Trác Thỉnh Phong đã từng nhắc nhở quá hẳn: Anh không sợ một ngày cô ấy biết sẽ hận anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Sẽ không kết hôn

Hắn đứng nơi đó khuôn mặt đau đớn thấy cô hồ hững hờ, chân cũng không còn dừng khí bước xa hơn một bước, cứ đứng im tại chỗ không dám đi đến, Hạ Vi Lương ngẩng đầu lên nhẹ nhàng lắc lắc, ý bảo hẳn lúc này tốt nhất đừng đến gần cô ấy.

Hắn cuối cùng xoay người đi tới một chỗ khác trên ghế sa lon ngồi xuống, tầm mắt một giây đồng hồ cũng không có rời trên cô, cho dù cô không chịu ngẩng đầu nhìn hẳn một lần.

Trác Thỉnh Phong cùng Diêm Hạo Nam liếc mắt nhìn nhau sau cùng đi ra ngoài, Đường Dục Hàn thì ở lại nơi đó cùng bọn họ chờ kết quả Bác sĩ chẩn đoán, hẳn cũng biết tình trạng của Liên Tổ cho nên lúc này trong lòng hẳn cũng hết sức bất an, nhìn không khí hiện tại giữa hai người nếu cô biết được bệnh tình Liên Tổ thì. . . . .

Haizzz, hẳn ở trong lòng nặng nề thở dài một hơi, chỉ có thể cầu nguyện cho anh em mình, cầu nguyện giữa hai người có thể giải quyết chuyện Hứa Định Biên, dù sao ngày mai là hôn lễ của bọn họ.

Trác Thỉnh Phong cùng Diêm Hạo Nam ở bên ngoài hút thuốc lá, sương khói lượn lờ Trác Thỉnh Phong từ trước đến giờ cười hi ha giờ cũng nặng nề thở dài,

“Tớ cảm thấy lần này Lục lão đại có chút phiền toái!”

Lồm đả lồm đồm trong bóng đêm Diêm Hạo Nam bắn ra khói roi trên đầu ngón tay,

“Thật không hiểu nổi, cả đám các người đây đưa đến phụ nữ làm gì”

Trác Thỉnh Phong bị chuyện không liên quan chọc tức, hừ lạnh một tiếng kích thích hân,

“Cậu không phải đã đau khổ tìm kiếm cô gái năm đó sao?”

Diêm Hạo Nam quả nhiên lập tức trầm mặt, giọng nói thậm chí còn có chút kích động,

“Tôi tìm cô ấy là vì để cho cô ấy ném thù tư vị trong một đêm cửa nát nhà tan, chứ không phải giống các người bị phụ nữ hành hạ đến chết đi sống lại!”

“Được được tốt! Diêm đại thủ lĩnh, ngài bớt giận ngài bớt giận!”

Trác Thỉnh Phong gấp gáp vội vàng xin khoan dung Diêm Hạo Nam hừ lạnh một tiếng xoay người đi vào.

Thời điểm hai người đi vào vừa hay nhìn thấy người trong phòng cấp cứu đi ra ngoài, Hứa Lư Liễm xông tới trước tiên, bác sĩ kia nhìn thoáng qua Lục Chu Việt cùng Đường Dục Hàn, không tiếng động và bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nói với Hứa Lư Liễm,

“Mẹ cô muốn gặp cô, cô đi vào trước!”

Hứa Lư Liễm không có thời gian suy nghĩ nhiều liền vội vàng vọt vào, Lục Chu Việt nhường mầy đi đến hỏi bác sĩ,

“Tình huống thế nào?”

Bác sĩ kia than thở,

“Đã vô dụng chúng tôi cũng tận lực, Đường viện trưởng cũng biết bệnh trạng của bà là chúng ta dùng hết sức áp chế. Bất quá bà nói với chúng tôi cần phải để bà chống cự đến kết thúc hôn lễ ngày mai!”

Lục Chu Việt đột nhiên cảm giác được trong lòng nóng lên, Liên Tổ làm như vậy đại biểu bà tán thành hôn lễ của hân và cô, hân cảm thấy thẹn với bà, tuy nói bệnh tình của bà lúc trước lạc quan nhưng nếu không có chuyện tối nay, có lẽ còn có thể chống đỡ thêm mấy ngày cùng con gái mình vui vẻ.

Không biết tại sao, rõ ràng Liên Tổ đã cho hân một viên Định Hải Thần Châm, hân cũng biết cô là người hiểu thuận sẽ nghe lời Liên Tổ ngày mai tham dự hôn lễ, nhưng hân cảm giác mình thoáng cái cách cô thật xa, cô hồ hững để cho hân cảm giác mình cố gắng đều uổng phí, quan hệ giữa hai người thoáng cái lui trở về đối nghịch lúc ban đầu

“Không ——”

Trong phòng bệnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng bi thương, sau đó tiếng khóc đau đớn dọa đám người bên ngoài nhảy dựng, nhất là Hạ Vi Lương tức thì cả kinh thoáng cái từ trên ghế salon nhảy lên chạy vào bên trong, Trác Thỉnh Phong tay mất lạnh lẽ giữ cô lại.

“Tại sao tại sao? Lư Liễm tại sao khóc lớn như vậy?”

Cô bất an bắt lấy cánh tay Trác Thỉnh Phong hỏi, Trác Thỉnh Phong nhìn Lục Chu Việt một cái trầm mặc không nói gì.

Hạ Vi Lương trong lòng nảy lên một loại dự cảm xấu, cô chột che miệng lại hoảng sợ nhìn mấy người bọn họ,

“Chẳng lẽ, chẳng lẽ đi Liên. . . . .”

Mấy người ăn ý trầm mặc, Hạ Vi Lương nhất thời hiểu nước mắt cũng thoáng cái chảy xuống, cô nhìn Lục Chu Việt oán hận nói,

“Lục Chu Việt, lần này anh xong rồi, anh hại chết đi Liên. . . . hu hu”

Rất hiển nhiên cô cũng cho rằng tất cả chuyện tối nay đều bởi vì Lục Chu Việt dựng lên, Lục Chu Việt sắc mặt bởi vì cô lên án lần nữa âm trầm kinh người, Đường Dục Hàn đuổi bác sĩ trưởng đi, sau đó đi tới trước mặt Hạ Vi Lương nhìn cô chân thành nói,

“Bác Liên bệnh tình thật ra năm trước đã chuyển biến xấu!”

Hạ Vi Lương sửng sốt, Đường Dục Hàn nói tiếp,

“Bất quá chúng ta một mực đè ép, đây cũng là ý nguyện của Bác Liên, bác ấy bảo chúng tôi phải giữ bí mật tạm thời không để cho Lư Liễm biết, bởi vì bác ấy muốn nhìn con gái mình mặc áo cưới hạnh phúc lập gia đình!”

Liên Tổ ban đầu bảo bọn họ giữ bí mật cũng đã nói hết lời trong lòng bà cho hân nghe, bây giờ hân nói không sai một chữ lại cho Hạ Vi Lương nghe, bởi vì lúc này ở bên cạnh Hứa Lư Liễm nhất định phải có một người hiểu chuyện ngăn cô ấy lại, hơn nữa người này phải khuyên nhủ cô tỵ như Hạ Vi Lương.

Bởi vì lúc này Hứa Lư Liễm trong đầu đã toàn bộ ghen ghét Lục Chu Việt chiếm cứ, cần phải có một người tức thời tới kéo lý trí cô, Hạ Vi Lương là lựa chọn có một không hai.

Lục Chu Việt lúc này đã không có tâm trạng nói một câu, không có tâm trạng giải thích một câu nào cho mình, cho nên Đường Dục Hàn đảm đương trách

nhệm nặng nề giải thích mọi chuyện,

“Bất kể chuyện tôi nay có hay không,bệnh tình bác Liên cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đến kết thúc hôn lễ bọn họ,cho nên chuyện này không liên quan đến Lục lão đại,hơn nữa nếu không phải Lục lão đại ngăn vãn dùng tiền tìm kiếm danh y chữa bệnh suyễn cho bác ấy,bác ấy có sống đến được hôm nay cũng là một vấn đề!”

Hạ Vi Lương dù sao không có tình cảm dây dưa gì với Lục Chu Việt,cho nên thời điểm đối mặt tất cả cũng không có thất không mất lý trí như Hứa Lưu Liễm, cho nên Đường Dục Hân giải thích một hồi sau cô có thể hiểu.

Cô nhìn sang Lục Chu Việt cả đêm thủy chung ở nơi đó trầm mặc,

“Lục lão sư,thật ra thì trước đây tôi vẫn luôn ủng hộ thầy,bởi vì tôi cảm thấy,Lưu Liễm không có cảm giác an toàn người thích hợp với cô ấy nhất là người có thể làm cho cô ấy cảm giác an toàn,nhưng thầy đã làm chuyện kia,ơ,ơ thầy tự cầu phúc cho mình đi!”

Lục Chu Việt nhìn cô bỗng nhiên mở miệng phá vỡ trầm mặc,

“Hạ Vi Lương,em biết ban đầu tôi tại sao phải làm vậy không?”

Hạ Vi Lương đối với hắn có chút thất vọng giờ bị đau đớn trong mắt hắn làm chấn động,sững sờ nghe hắn mở miệng nói,

“Bởi vì khi đó Trần Thanh Sở còn mấy ngày nữa về nước,em cũng biết khi đó lòng cô ấy chỉ nghĩ đến một mình Trần Thanh Sở, nếu như tôi khi đó không ra tay,tôi chỉ sợ kiếp này cũng không có cơ hội!”

Cho dù Hạ Vi Lương là tác giả tài hoa thế nào,cho dù cô viết ra bao nhiêu câu chuyện cảm động lòng người,giờ khắc cô cũng bị tình yêu nồng đậm tuyệt vọng của hắn đã động,có lẽ hắn thật sự có chút ít ích kỷ nhưng tất cả chỉ vì quá yêu cô ấy.

Chỉ bất tình yêu này có chút ít nặng nề,chó chút ít cố chấp,có chút ít bướng bỉnh . . . . . Cô cuối cùng chỉ thờ dài xoay người ngồi xuống trên ghế salon, đối mặt với tất cả biến cố tối nay,ngay cả cô từ trước đến giờ tự xưng là tài nữ nhất thời cũng nghĩ không ra từ nào để miêu tả giờ khắc này.

Mà trong phòng bệnh vừa rồi Hứa Lưu Liễm nghe lời bác sĩ vội vàng vọt vào sau khi vào chỉ thấy cả người Liên Tổ cắm đầy ống nhựa,suy yếu vô lực nằm trên giường bệnh, thấy cô đi vào bà miễn cưỡng kéo khóe miệng cười với cô,Hứa Lưu Liễm nước mắt thoáng vờ mờ.

“Tiểu Liễm,đến nước này mẹ cũng không nên gạt con. . . . .”

Liên Tổ nắm tay cô,hốc mắt có chút ướt át mở miệng nói chân tướng với cô,từ bà biết được bệnh tình mình rồi bảo Lục Chu Việt giữ bí mật cho bà.

“Không ——”

Khi bà nói mình sống không còn được mấy ngày,Hứa Lưu Liễm trực tiếp bộc phát một tiếng thét bi thương,

“Mẹ,tại sao phải làm vậy,tại sao không để cho con biết!”

Tại sao cô là người cuối cùng biết? Đây không công bằng với cô,nếu như cô sớm biết bệnh Liên Tổ nghiêm trọng thế cô sẽ không cử hành hôn lễ,cô nhất định sẽ mỗi một phút mỗi một giây ở bên cạnh người mẹ,bảo hiếu chăm sóc mẹ cô.

Liên Tổ thở dốc một hơi, khó khăn nói,

“Tiểu Liễm,con cũng biết,tiếc nuôi nhất đời này của mẹ,chính là không thể mặc áo cưới gả cho người đàn ông mình yêu,nên không hy vọng con giống mẹ!”

Hứa Lưu Liễm đã nhận ra ý đồ của mẹ,quay đầu đi chỗ khác nói,

“Mẹ,con sợ sẽ khiến mẹ thất vọng. . . . .”

“Tiểu Liễm!”

Liên Tổ giọng nói nghiêm túc khó được hô lên tên cô,cô quay đầu lại, Liên Tổ còn nói,

“Không nói đến chuyện bố con,mẹ cảm thấy Chu Việt tổng thể mà nói là người không tệ ,ưu tú ... với lại nhiều năm qua chỉ yêu mình con,con còn cái gì không thể tha thứ hắn? Hơn nữa chuyện bố con không phải vì hắn quá mức yêu con sao?”

“Hắn đã làm rất nhiều chuyện hèn hạ,không phải chuyện nào con cũng phải tha thứ hắn!”

Hứa Lưu Liễm kiên trì ý nghĩ của mình,lễ cưới ngày mai cô bất cứ giá nào cũng không chịu tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Hôn lễ như cũ

Cô quyết tuyệt khiến Liên Tổ nhất thời trầm mặc, riêng bản thân hơi lo lắng dù sao ngày mai là hôn lễ hai người, con bé bây giờ lại nói không kết hôn vậy bảo Lục Chu Việt ngày mai làm sao trả lời với người ngăn dậm xa xôi đến đây dự lễ cưới ? Hôn nữa những người đó đều là nhân vật lớn?

Cố ý lựa chọn đêm trước hôn lễ nói chuyện này bà đã đoán được là ai làm, nhưng bà không nghĩ tới người thiếu niên năm đó thoát nhìn tuấn tú nhỏ nhắn giờ lòng dạ ác độc vậy.

Bà thờ đốc một hơi đưa tay nhẹ nhàng cầm tay Hứa Lư Liễm, kiên nhẫn khuyên nhủ,

“Tiểu Liễm, bắt kể con giận Chu Việt ra sao, trong lúc mấu chốt con phải lo cho toàn cục, chuyện hôn lễ đã truyền tin nửa tháng trước, ngày mai nếu bỗng nhiên hủy bỏ hôn lễ con nói xem mặt hấn để ở đâu!”

Hứa Lư Liễm mím môi trầm mặc một hồi rồi nói ra một câu hờ hững,

“Hấn cho tới bây giờ điều vì tư lợi, chỉ lo có được thứ hấn muốn, con cần gì phải bận tâm mặt mũi hấn!”

Cô tuy nói hờ hững nhưng khoảng cách chênh lệch mắt Liên Tổ thoáng thấy trong mắt cô xoẹt qua một tia do dự, vội vàng nhân cơ hội nói,

“Tiểu Liễm, con coi như hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của mẹ có được không? Tâm nguyện lớn nhất đời này của mẹ đó là có thể nhìn tận mắt con mặt áo cưới đi vào lễ đường. . . . .”

“Mẹ ——!”

Hứa Lư Liễm khổ sở nghẹn ngào đối mặt với thỉnh cầu duy nhất của Liên Tổ, cô cho dù trong lòng không đồng ý đối mặt hấn cũng phải gật đầu đồng ý yêu cầu Liên Tổ, mấy ngày nay Liên Tổ bệnh nặng cô còn chưa tròn đạo hiếu chăm sóc, nếu như đây là yêu cầu duy nhất lúc mẹ còn sống, cô làm sao còn có thể cự tuyệt?

Liên Tổ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm về mặt đối loại thanh thân,

“Vừa rồi bác sĩ đã cho mẹ uống thuốc, con giúp mẹ dọn dẹp một chút rồi chúng ta trở về nhà, hôn lễ ngày mai của con mẹ còn phải tham gia!”

Hứa Lư Liễm đau lòng đè lại bà,

“Mẹ cũng vậy, hay ở lại bệnh viện nghỉ ngơi thật tốt, hôn lễ con sẽ đi. . . . .”

Liên Tổ cố gắng nén cảm giác mơ màng trước mắt cười lắc đầu,

“Không sao, mẹ vừa rồi đã nói với bác sĩ, hấn nói ngày mai mẹ tham dự hôn lễ của tụi con tuyệt đối không có vấn đề!”

Dù thế nào bà cũng ráng sống đến ngày mai, bà tuyệt đối không thể để hôn lễ con gái mình biến thành tang lễ của bà,

Liên Tổ cố chấp phải ra khỏi bệnh viện về nhà, Hứa Lư Liễm cũng không có cách, không thể làm gì khác hơn giúp dọn dẹp một ít đồ rồi đỡ bà ngồi vào xe lăn bên cạnh đã sớm chuẩn bị, tâm trạng nặng nề đẩy bà ra ngoài.

Vốn lo lắng chờ ở bên ngoài mấy người vừa thấy các cô đi ra vội vàng nghênh đón, nhất là Lục Chu Việt sai bước đi tới nhận lấy xe lăn trong tay cô đẩy Liên Tổ, cô mặt không chút thay đổi ngẩng lên đưa tay đẩy ra tay hấn hấn sau đó nhìn về phía Đường Dục Hàn lễ phép hỏi,

“Đường viện trưởng, có thể phiền ngài cho xe bệnh viện đưa chúng tôi trở về hay không?”

Lục Chu Việt thân hình cứng ngắc đứng im tại chỗ bởi vì cô không chút lưu tình cự tuyệt, hấn từ trước đến giờ hình tượng cao lớn thoáng cái trở nên hèn mọn nhỏ bé, bọn người Trác Thỉnh Phong thấy chuyện không xong đi tới kéo hấn ra ngoài,

“Lục lão đại, hiện tại thời gian cũng không sớm, anh hay về nghỉ ngơi, ngày mai anh còn phải làm chú rể tuấn tú đẹp trai vô địch, chị dâu nhỏ cứ để Đường Đường cho người đưa về nhà là được!”

Đường Dục Hàn bởi vì Trác Thỉnh Phong một câu Đường Đường mà buồn bực muốn đánh hấn, nhưng lại ngại trường hợp hiện tại chỉ hung hăng trợn mắt nhìn Trác Thỉnh Phong, tiếp theo đi đến đẩy Lục Chu Việt,

“Đúng vậy, đúng vậy, Lục lão đại, anh cũng nhanh về đi, em đảm bảo đưa chị dâu nhỏ an toàn về nhà!”

Lục Chu Việt trong lúc sững sờ đã bị ba người bọn họ đẩy ra cửa, hấn quay đầu lại nhìn thoáng qua bộ dạng hờ hững của cô, cảm thấy trong lòng vạn phần đau đớn, hấn biết cô tối nay mới vừa biết tin tức bệnh nặng của Liên Tổ trong lòng nhất định rất đau khổ, hấn rất muốn trong khoảng thời gian đó có

thể ở bên người an ủi cô nhưng cô cần bản không cần.

Trong khoảng thời gian hân nhin cô,cô chỉ thủy chung rũ mắt đứng ở nơi đó hoặc quay đầu nói gì đó với Hạ Vi Lương,tầm mắt cũng chưa từng quay qua nhìn hân,hân cuối cùng đành phải xoay người chán nản rời đi.

Trác Thính Phong cùng Diêm Hạo Nam cùng nhau đưa Lục Chu Việt trở về,dọc theo đường đi hân thủy chung trầm mặc ngồi phía sau nhìn ra bên ngoài cửa sổ,Diêm Hạo Nam từ trước đến giờ ít nói bỗng nhiên mở miệng,

“Lão Đại,anh vậy không tốt chút nào,anh yêu quá nhiều cho nên không thể che giấu được mắt người ngoài,cô ấy cũng thoáng cái có thể phá hủy anh!”

Trác Thính Phong cùng Lục Chu Việt đồng thời trầm mặc,hiển nhiên bọn họ đồng ý lời Diêm Hạo Nam nói rất đúng,Diêm Hạo Nam nói tiếp,

“Cho nên anh phải kịp thời rút ra tình cảm của mình,nếu không có một ngày cô ấy làm tổn thương anh,anh nhất định chỉ có con đường chết,nếu không thì thay đổi tính tình!”

Trác Thính Phong cùng Lục Chu Việt đồng thời nhìn sang Diêm Hạo Nam,bọn họ không biết Diêm Hạo Nam bỗng nhiên thoáng cái nói ra lời triết lý thế,Diêm Hạo Nam nhìn qua nơi khác tránh tầm mắt bọn họ,quay cửa kính xe xuống đốt một điếu thuốc,thật ra hân đã từng cảm nhận qua đau khổ bị cô gái mình yêu mến tổn thương mà thôi.

Nếu vượt qua được có thể sống lại,nếu không được thì vạn kiếp bất phục tính tình thay đổi bài xích phụ nữ.

“Cho tôi một điếu!”

Lục Chu Việt mở miệng Diêm Hạo Nam đốt một điếu thuốc cho hân,bởi vì biết cô không thích hân hút thuốc uống rượu,hân trong khoảng thời gian này đã dần dần thích ứng từ bỏ những yêu thích không tốt,nhất là nghĩ đến sau này bọn họ con cho nên định coi như luyện tập trước.

Hân từng ngậm từng ngậm hít một hơi suy nghĩ lời Diêm Hạo Nam nói:Rút ra một phần tình cảm? Nếu hân có thể hút ra,cần gì phải đi tới bước đường hôm nay đưa mình đến tử lộ? Cô bây giờ rất hận hân,hân tới nay đã cảm nhận được đầy đủ.Tuy nói ngày mai hôn lễ vẫn cử hành nhưng hân không biết sau khi cưới phải chung sống thế nào với cô.

Mà bên Hứa Lư Liễm được Đường Dục Hàn tự mình lái xe đưa các cô trở về,cuối cùng thấy các cô định lên lầu hân do dự gọi lại cô,

“Chị dâu nhỏ!”

Cho dù mấy người bọn họ đều lớn tuổi hơn cô nhưng bọn họ vì tôn trọng Lục Chu Việt cung kính gọi cô một tiếng chị dâu nhỏ, Hứa Lư Liễm hồ hững quay đầu lại nhìn hân,trong mắt một mảnh tĩnh mịch,điều này làm cho Đường Dục Hàn có chút hoảng hốt thay Lục Chu Việt,

“Người không phải thánh nhân,chuyện bác Hứa đúng là Lục lão đại không đúng nhưng hân không phải bởi vì ——”

Chẳng qua lời của hân còn chưa nói hết đã bị cô cắt đứt,

“Đường viện trưởng,ngài cái gì cũng không cần nói,thời gian không còn sớm ngài cũng nên về nghỉ ngơi!”

Hứa Lư Liễm nói xong cũng xoay người lên lầu,Đường Dục Hàn thật ra muốn nói không phải hân quá yêu cô nên mới làm vậy sao.Xin thứ cho cô là người bình thường không hiểu chuyện tình yêu,vì muốn được người yêu sâu đậm có thể không chừa thủ đoạn nào.Có lẽ cô hiện tại yêu hân nhưng hân làm những chuyện khiến cô không thể quên được.Sau khi xảy ra chuyện tất cả mọi người đều khuyên cô tha thứ hân,muốn cô tiếp tục ở chung với hân,chẳng lẽ không có ai đứng ở trên lập trường cô thử nghĩ cảm nhận của cô? Nếu như một người đàn ông luôn miệng nói yêu cô lại từng không chừa thủ đoạn hại bỏ cô,các người cũng dễ dàng tha thứ hân sao?

Đừng bảo cô không biết phân biệt,cũng đừng nói cô cố chấp tùy hứng,chi vì yêu cô mà hân có thể không để ý cảm nhận của mình không chút kiêng kỵ làm những chuyện mình cho là đúng sao? Xin tha thứ cô muốn không phải loại tình yêu này,cho nên cô cảm thấy bọn họ không nên ở cùng nhau,hoặc tạm thời tách ra một thời gian ngắn.

Hôn lễ ngày mai bắt quá chỉ muốn làm tròn đạo hiếu với Liên Tổ mà thôi.

Sau khi về đến nhà Hạ Vi Lương đã đỡ Liên Tổ nằm xuống giường,dù sao thể lực cũng hạn,thế là một phen hành hạ Liên Tổ mệt mỏi không thôi,Hứa Lư Liễm đau lòng ở bên giường nắm thật chặt tay bà, Liên Tổ bảo cô đi ngủ sớm cô không chịu.

Bất đắc dĩ Liên Tổ đành nói với Hạ Vi Lương,

“Vi Lương,con cũng mệt mỏi cả đêm,con cũng ngủ trước đi,ngày mai con còn phải chăm sóc tiểu Liễm nhiều,hay là ngủ ở đây đi!”

Lời nói của Liên Tổ, Hạ Vi Lương thoáng cái đã nghe hiểu,Liên Tổ bảo cô ngày mai tốn nhiều công sức chăm sóc cô,chắc là cũng biết hôn lễ ngày mai Hứa Lư Liễm tuyệt đối sẽ không có sắc mặt tốt,liền cúi đầu thờ dài,

“Cháu đi ngủ trước, Lư Liễm,cậu cũng đừng suy nghĩ lung tung, có chuyện gì chờ qua ngày mai hân nói!”

Lúc Hạ Vi Lương xoay người điện thoại Hứa Lư Liễm vang lên,cô thấy người gọi đến là ai liền cúp máy,sau đó tháo pin ra quăng điện thoại qua một

bên, Hạ Vi Lương lắc đầu lui ra ngoài sau đó gọi cho Lục Chu Việt ,điện thoại vừa tiếp giọng nói khổ sở xen lẫn lo lắng của hân vang lên,
“Cô ấy khỏe không?”

“Ừ, rất tốt, ở trong phòng ngủ chăm sóc Liên Tổ,à anh cũng đừng gọi điện thoại đến nữa cô ấy sẽ không nhận !”

Hạ Vi Lương đem chi tiết sự thật nói cho hân biết để cho hân đừng uống phí gọi điện lại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Bắt đầu đau lòng

Lục Chu Việt ở đó trầm mặc hồi lâu cuối cùng cúp điện thoại. Thật ra hân cũng biết lúc này gọi điện cô không phải ý kiến sáng suốt, cô sẽ không nghe bất kỳ giải thích nào của hân, nhưng hân về nhà tâm trạng lo lắng ăn ngủ không yên bất tri bất giác cầm điện thoại gọi cho cô.

Nhưng nghe được chỉ có thanh âm tắt máy lạnh như băng, thật ra không cần Hạ Vi Lương nói hân cũng biết cô sẽ không nhận .

Bởi vì hôn lễ của hân Đồng Vân cùng Lâm San Ni tất cả đã đến ở nơi hân, Lục Phuong Đình cố chấp trước sau như một, thậm chí đã sớm tuyên bố tuyệt đối không tham gia hôn lễ của hân. Nếu ông đã vô tình Lục Chu Việt cũng không quan tâm đến ông làm gì.

Đồng Vân nghe nói chuyện Liên Tổ gặp chuyện không may, lại từ chỗ Lâm San Ni biết được những chuyện hân làm Hứa Định Biên, không khỏi giận đến chết vắn hân.

“Tiểu Việt, mẹ cho tới bây giờ thật không biết con là người làm việc không chừa thủ đoạn nào, mẹ không phải cảm thấy Lưu Liễm không tốt, mẹ chỉ muốn nói chẳng lẽ trên thế giới này ngoại trừ cô ấy không có cô gái khác tốt hơn sao? Con không nên làm vậy với con bé”

Hân chỉ cúi đầu trầm mặc ngồi chỗ đó không nói được lời nào, Lâm San Ni đi đến kéo Đồng Vân đang kích động,

“Di Đồng, nếu anh ấy ban đầu bỏ xuống được, anh ấy cũng không cần làm vậy?”

Người khác có lẽ không hiểu nhưng những năm đau khổ của hân cô mỗi ngày đều thấy, hàng đêm nghĩ tới cô so với ai khác càng hiểu hân. Có lẽ ở bất cứ việc khác hân đều có thể khéo léo đưa đẩy nhưng trong chuyện tình cảm hân rất cố chấp, sau khi nhận thức người đó là cô liền liều lĩnh theo đuổi.

Lục Chu Việt có chút cảm kích đưa mắt nhìn Lâm San Ni, trong tình trạng này hân rất may mắn có một người có thể hiểu hân. Đồng Vân nghe lời Lâm San Ni tức giận giảm một chút nhưng rất đau lòng nói,

“Nếu như các con ằm ỉ bằng miệng cũng thôi, con nói xem con làm chuyện như vậy, bảo mẹ làm sao nói giùm con trước mặt Lưu Liễm đây?”

“Mẹ, tự mình con có thể xử lý tất cả, thân thể mẹ không được khỏe không nên quan tâm nhiều!”

Hân đứng dậy nhìn khuôn mặt Đồng Vân nói xin lỗi, đây vốn là một chuyện vui giờ trở thành vậy, đối với một người mẹ mong ngóng con lập gia đình cũng là một đả kích không nhỏ.

“Chỉ mong đứa bé Lưu Liễm kia sẽ không quá làm khó dễ con!”

Đồng Vân nói xong liền thở dài trở về phòng mình, Lục Chu Việt cất bước đi tới tủ rượu, đáng người vốn oai hùng cao ngất giờ thoạt nhìn mỗi một, đầu ngón tay thon dài xoẹt qua trước từng chai rượu, cuối cùng dừng lại ở Vodka cực nóng.

Lâm San Ni nhìn thoáng qua bóng lưng cô đơn của hân, trong lòng khẽ thở dài một tiếng xoay người trở về phòng, ông trời thật không công bằng với bọn họ, thật vất vả hai người mới có thể yêu sống chung với nhau rồi lại lòi ra chuyện. Có lẽ ông trời cảm thấy chị dâu nhỏ chưa đủ yêu hân, cần dùng phương thức như thế tới khảo nghiệm bọn họ một chút. Dù sao hân yêu cô sáu năm, còn cô chỉ mới yêu hân một khoảng thời gian ngắn thôi.

Lục Chu Việt cầm một chai xoay người trở lại ghé sa lon, ngửa đầu uống xong vài ly, dựa vào cảm giác say mơ màng hân mới dần dần ngủ đi. Có lẽ chuyện của Hứa Định Biên hân thật đã sai, nhưng hân không hối hận nếu như ban đầu hân không làm cũng sẽ không có hân và cô hiện tại.

Có lẽ hiện tại cô giận hân, bắt quá hân nghĩ có lẽ chờ sau hôn lễ hai người sẽ ngồi xuống nói chuyện rõ ràng, cô sẽ tha thứ hân, ít nhất sẽ không đòi ly hôn với hân. Hân sa vào trong suy nghĩ tốt đẹp ngủ đến hừng sáng, ở trong mộng hân mơ thấy cô, mơ cô mặt áo cưới trắng tin khuôn mặt hạnh phúc xen lẫn thẹn thùng đưa tay mình giao cho vào trong tay hân, hân còn mơ tới bọn họ sau đó sinh một đôi bé gái xin xắn, hân và cô cùng nhau chơi đùa với con, làm cho hân cảm thấy đây là chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời.

Nhưng khi tỉnh hân mới phát hiện tất cả chỉ là giấc mộng của hân, chuyện tàn khốc đêm qua cơ hồ làm hân vui mừng phấn chấn biến thành một chú rề lo lắng, thân là phu rể Diêm Hạo Nam đã thu thập thỏa đáng đến gõ cửa nhà hân, hân lên tinh thần chuẩn bị chuyện của mình.

Bởi vì bận tâm tâm trạng của cô nên hẳn tạm thời nói Trác Thỉnh Phong người chịu trách nhiệm lo chuyện hôn sự hủy bỏ ký giả truyền thông vào, dẫn tới truyền thông mãnh liệt bất mãn cùng lên án, bởi vì trước đây hẳn đã từng ý để bọn họ phỏng vấn nhưng xảy ra chuyện kia, cô phối hợp hẳn hoàn thành hôn lễ đã là may mắn.

Lục Chu Việt không phải không có tiếc nuối, chuyện lớn một đời hẳn vốn muốn tổ chức một buổi hôn lễ long trọng thông báo toàn bộ thế giới, đến cuối cùng biến thành như vậy, dĩ nhiên đây chỉ là chỉ mình hẳn thấy đơn giản, nhưng người ở bên ngoài thấy tổ chức như vậy đã là chuyện lớn.

Cô trang điểm hơi đậm dành cho cô dâu hợp với áo cưới trắng như tuyết đẹp đến rung động lòng người, hẳn lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn cô thật lâu không hồi phục tinh thần, nếu trên mặt cô có thêm một tia xấu hổ nụ cười e ngại thì càng thêm hoàn mỹ, chỉ tiếc cô lúc này về mặt bình tĩnh xem hẳn như người xa lạ.

Liên Tổ cùng phu dâu Hạ Vi Lương một thân lễ phục đi bên cạnh cô, Liên Tổ đeo một ít trang sức trang nhã trang điểm che dấu khuôn mặt tái nhợt của bà, Hạ Vi Lương cũng thanh tú động lòng người nhưng con người bất an nhìn hẳn, hẳn đi đến nắm tay người một mực im lặng không lên tiếng, mới phát giác mười ngón tay bầu lại thật chặt, trong lòng hẳn bắt đầu đau nhói, mở ra bàn tay đem toàn bộ tay cô bọc trong tay hẳn.

Cô cuối cùng có chút đáp lại, gương mặt thần nhiên nhìn hẳn một cái sau lại nhìn sang nơi khác. Bởi vì hẳn và cô không phải là giáo đồ cho nên hôn lễ không cử hành ở giáo đường, mà là dựa theo hôn lễ truyền thống Trung Quốc cử hành.

Trên đường đi đến khách sạn, trong phòng xe xa hoa cô vẫn trầm mặc không nói gì, hẳn ngoại trừ nắm thật chắc tay cô ngoài ra cũng không nói gì. Trải qua cát giảm hôn lễ người điều khiển chương trình tiến hành đầu vào đây, cô vẫn im lặng hẳn không khỏi cảm thấy hoảng hốt nhưng nói không ra lời tại sao.

Thật ra thì Hứa Lưu Liễm vẫn yên tĩnh, bởi vì cô đã không còn bất kỳ mong đợi buổi hôn lễ này, có cô gái nào có thể sau khi biết được tánh mạng mẹ mình đe dọa còn có thể an tâm lập gia đình? Cô hiện tại một lòng nghĩ tới chính là bệnh tình của mẹ, hôm nay Liên Tổ nét cười đầy mặt ngồi ở dưới đài nhìn cô, còn bất chợt kích động rơi nước mắt, cô chỉ mong ở đây mau kết thúc rồi vội vàng đưa Liên Tổ vào bệnh viện.

Hứa Định Biên dĩ nhiên cũng tới tham gia hôn lễ của cô, dựa theo lễ thường ông nên đưa theo Phương Tuệ nhưng ông không có đưa, Hứa Lưu Liễm nghĩ ông nhất định bận tâm cảm nhận của mẹ cô mới làm vậy. Chỗ ngồi Hứa Định Biên vốn cách vị trí rất xa Liên Tổ, nhưng ông lấy một đôi một từng chút không làm kinh động cho đến ngồi xuống vị trí phía sau mẹ cô, ánh mắt của ông chăm chú nhìn vào trên người Liên Tổ, sợ thân thể bà có bất kỳ dấu hiệu không thích ứng nào. Hứa Lưu Liễm mặc dù đang trên đài nhưng ánh mắt vẫn không rời phương hướng Liên Tổ, cô đang quan tâm tình trạng Liên Tổ, nhưng thấy được Hứa Định Biên yên lặng lo lắng cho Liên Tổ, cô chợt cảm động thấy cha lo lắng cho mẹ, còn đang nghĩ người điều khiển chương trình bên cạnh hướng dẫn tuyên thệ, nước mắt thoáng cái không thể không chế nổi lên.

Mà lúc này hẳn vừa lúc tuyên thệ, người điều khiển chương trình cho là nước mắt của cô là bởi vì hẳn tuyên thệ mà cảm động chảy xuống, chỗ đó liên vang lên tiếng vỗ tay mãnh liệt đem không khí hôn lễ hôm nay nhắc lên một tầng cao, nhưng cô chỉ là giờ tay lên che miệng đứng ở nơi đó nước mắt chảy nhiều hơn, người điều khiển chương trình thừa dịp bắt đầu cô động chủ đề hôn cô dâu.

Cô chảy nước mắt đứng ở nơi đó thờ ơ, hẳn tự tay kéo đầu vai cô lại cúi người hôn lên, nước mắt cô ràn rụa rơi, từ trán cô bắt đầu từng chút từng chút tinh tế hôn cô, mí mắt, chóp mũi, gương mặt, sau đó là môi cô, hẳn hôn thật thành kính dưới đài tiếng vỗ tay càng lớn hơn, cuối cùng khi hẳn buông cô ra bên tai đau đớn thấp giọng lầm bầm một câu.

“Thật xin lỗi!”

Hứa Lưu Liễm cúi đầu xuống cắn chặt môi nên chưa xót trong lòng, lúc lòng cô vẫn nguội lạnh có một tia buồn lòng dưới đài bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, cô quá sợ hãi gương mặt nhìn sang, chỉ thấy Liên Tổ đã té xỉu ở trong ngực Hứa Định Biên, cô nhất thời liêu lĩnh chạy tới.

Phía ngoài đã sớm có bác sĩ bệnh viện Đường Dục Hàn chuẩn bị đợi lệnh, chỉ vì bệnh tình Liên Tổ, Hứa Lưu Liễm không để ý trên người mình còn mặc áo cưới nhảy lên xe cứu thương. Một cuộc hôn lễ tốt đẹp bởi vì Liên Tổ bất tỉnh mà kết thúc qua loa, có lẽ người ở bên ngoài thấy đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, đối với Lục Chu Việt mà nói đã bắt đầu đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182

Liên Tổ qua đời vào buổi sáng ngày hôm sau, người phụ nữ cả đời sống thiện lương ản nhẩn rồi lại quật cường tận mắt nhìn hôn lễ con gái mình nhưng cuối cùng không thể nhìn được cuộc sống ngọt ngào mỹ mãn. Chờ đợi ở bên người cô Hứa Định Biên khóc đến nước mắt chảy ngang dọc, Hứa Lưu Liễm một giọt nước mắt cũng không có, về mặt kinh ngạc ngồi bên giường Liên Tổ.

Cô không tin, không tin người nương tựa cùng cô hơn hai mươi năm lại vô tình rời khỏi cô, không tin người mấy ngày hôm trước vẫn còn dịu dàng an ủi cô. Tất cả xảy ra đối với cô quá đột ngột, cô lúc trước chỉ biết thân thể Liên Tổ không tốt lắm chứ không nghĩ rằng bệnh đã nguy kịch đến nước này, thời gian cô ở bên cạnh mẹ quá ngắn, cô nhất thời không cách nào tiếp nhận.

Liên Tổ trước khi qua đời còn gọi cô và Lục Chu Việt đến trước giường,kéo tay bọn họ khó khăn thỉnh cầu,

“Chu Việt,tiểu Liễm,bất kể lúc trước con đã làm gì trải qua chuyện gì,nếu có thể kết làm vợ chồng nên hảo hảo quý trọng đoạn duyên phận này,đồng ý với mẹ sau này sống tốt hơn được không?”

Trong thế giới có thể có may mắn gặp nhau đã không dễ,nếu có thể kết làm vợ chồng càng phải quý trọng? Đây là suy nghĩ lúc tồn tại duy nhất trong đầu Liên Tổ, tỷ như bà và Hứa Định Biên,chỉ có duyên phận gặp nhau chứ không có duyên phận kết làm vợ chồng,đối mặt với tất cả,bà tin Hứa Định Biên cũng sẽ tha thứ những chuyện Lục Chu Việt từng làm

“Con sẽ chăm sóc Lưu Liễm thật tốt,có lẽ con từng làm sai rất nhiều chuyện nhưng vẫn cảm ơn mẹ đã tin tưởng con. . . . .”

Lục Chu Việt cơ hồ đồng ý Liên Tổ đầu tiên,Hứa Lưu Liễm mỉm cười thật chắc một chữ cũng không chịu nói,y thức Liên Tổ dần dần mơ hồ nhưng và vẫn không từ bỏ ý định ngộ chừng cô,cô cuối cùng nhìn ánh mắt mong chờ mong của Liên Tổ mở miệng,

“Con sẽ . . . . . đồng ý”

So sánh với Hứa Định Biên thật khổng bên cạnh Hứa Lưu Liễm không khóc không náo càng làm cho người lo lắng,Lục Chu Việt đau đớn ôm cô vào lòng thật chặt, vỗ về sống lưng thon dài cúi đầu gọi tên cô,

“Lưu Liễm,nếu em đau khổ cứ khóc đi,đừng đè nén. . . . .”

Cô không giống lúc trước lạnh lùng đầy hằn,hà để mặc hấn ôm,thân thể thon gầy lạnh lẽo dị thường mơ hồ run rẩy đè nén cái gì, hấn không biết cô đang đè nén khổ sở hay đang đè nén tức giận,hay đang đè nén tuyệt vọng,tóm lại hấn vô cùng kinh hãi,hấn cảm thấy cho dù lúc này cô đang trong ngực hấn,hấn cũng đã không cách nào có được cô.

Chuyện tang sự của Liên Tổ cũng một tay Lục Chu Việt tổ chức,Hứa Lưu Liễm cả người hoàn toàn bị vây trong trạng thái hoảng hốt,không nói lời nào cũng không rơi lệ,chỉ nháy một đôi mắt trống rỗng một thân áo đen chết lặng làm theo chỉ thị người khác,Lục Chu Việt bảo Hạ Vi Lương một khắc cũng không rời khỏi cô coi chừng cô dìm hấn,trầm mặc quả thật không phải là phong cách của cô,hấn hy vọng cô khóc lớn một trận nhưng cô không có.

Cho đến thời khắc xuống mồ,cô mới chợt bộc phát vùng vẫy khỏi ngực hấn vọt tới trước mộ bia quỳ khóc rống thê lương,bởi vì khóc quá mức lớn tiếng,không đầy một lát cổ họng của cô khàn khàn,đến cuối cùng một tiếng cũng không nói được đau khổ nức nở,mọi người nhìn cô lòng chua xót không dứt,Hạ Vi Lương không thể không được ở bên cạnh cùng cô khóc rống,đối với người không cha không mẹ như cô mà nói,Liên Tổ hiền lành cũng giống mẹ cô.

Cuối cùng Lục Chu Việt đành phải đi đến kéo hai người,có lẽ là thời gian quý quá dài,có lẽ là khóc nhiều dẫn đến thiếu đường, Hứa Lưu Liễm sau khi bị hấn kéo liền xiu ở trong ngực hấn,hấn đau lòng hấn không được để cho tất cả nỗi đau chuyển sang người hấn.

Xử lý xong hậu sự Liên Tổ mấy ngày qua cô bài xích,cô lạnh lùng,cô kháng cự nhìn hấn.Vừa bắt đầu hấn sợ cô ở trong căn nhà Liên Tổ thấy cảnh thương tình cho nên cố ý an ủi người đưa cô đến nhà bọn họ,cô không chịu nhưng cũng không nói lời nào cố chấp đứng ở bên cạnh không chịu lên xe, hấn không thể làm gì khác hơn là sửa lại chủ ý để cô ở lại.

Hạ Vi Lương vẫn ở bên cạnh cô,buổi tối khi hấn đến xem cô,muốn an ủi cô,cô chỉ nói một câu,tôi mệt mỏi,hồ hững đóng cửa phòng ngủ để hấn ngoài cửa, hấn vô luận thế nào cũng không có dũng khí bước vào một bước,bởi vì một gian phòng ngủ khác là chỗ Hạ Vi Lương,hấn đành ngủ một đêm ở ghế salon phòng khách.

Hạ Vi Lương không đành lòng để thân thể cao lớn của hấn ngủ trên ghế sofa nhỏ,nên bảo hấn vào phòng ngủ của mình trước đó là phòng ngủ Hứa Lưu Liễm,hấn sợ làm cho cô ghét cực tuyệt.Từ đêm Trần Thanh Sở nói cho cô biết chuyện kia cho đến sau hậu sự Liên Tổ,cô nói với hấn không hơn ba chữ,hấn từng nghĩ tới để cô tựa vào trong ngực mình khóc toan bộ đã thành ảo mộng,hấn tỉnh lại trong ngực không có một bóng người.

*

Hứa Lưu Liễm té xiu trong ngực hấn,khi lần nữa . . . . .tỉnh lại đã ở trong một biệt thự xa lạ,lúc trước hai người ở nhà Liên Tổ,giờ Lục Chu Việt sợ cô thấy cảnh thương tình cho nên đổi một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ,hy vọng có thể làm cho cô quên mất những chuyện đã qua,hấn thậm chí còn mời Tần tỷ chăm sóc bọn họ ở thành phố N đến đây,chỉ vì có thể tức thời an ủi cô,dù sao lúc trước ở thành phố N cô chung đụng với Tần Tỷ cũng rất vui vẻ,hấn dùng bất cứ cách nào để cô tựa vào trong ngực mình khóc toan bộ đã thành ảo mộng,hấn tỉnh lại trong ngực không có một bóng người.

Hạ Vi Lương khuôn mặt lo lắng canh giữ ở bên cạnh cô,thấy cô tỉnh lại gần không được rơi lệ,

“Đại Hứa,cậu tốt cực tình,hu hu. . . . .”

Cô ngồi dậy không có nhìn Hạ Vi Lương,mà nhìn thẳng phía trước bình tĩnh nói,

“Tôi muốn ly hôn!”

Hạ Vi Lương ngăn người,ngay sau đó nghiêng người giữ lại vai cô bình tĩnh hỏi,

“Cậu nói điên gì vậy!”

“Tôi muốn ly hôn!”

Cô lại lặp lại nhiều,kéo chân lên tính xuống giường,Hạ Vi Lương vội vàng kéo cô,

“Luu Liễm,cậu mau tỉnh táo lại!”

Cô giương mắt lẳng lẳng nhìn Hạ Vi Lương,

“Vi Lương,tớ đã rất tỉnh táo,tớ không phải đang nói giỡn!”

Mấy ngày qua trừ nhớ đến Liên Tổ,còn nghĩ đến chuyện giữa cô và hắn.

Một lần đã hăm hại bỏ cô,gán tiếp hại chết mẹ cô,cô không biết nên đối mặt thế nào,cho dù lần yêu cô đi nữa trong lòng cô vẫn cảm thấy hoảng sợ ,có lẽ tách ra là giải thoát tốt nhất cho cả hai.

Hạ Vi Lương bị quyết tuyệt trong mắt cô làm ngăn người không biết nói gì,cô đã đứng dậy xuống giường,thân thể thon gầy trải qua nhiều chuyện càng thêm mỏng manh,cô vừa muốn mở cửa ra ngoài lần lần đẩy cửa đi vào,nhìn thấy cô xuống giường vội vàng đi đến ân cần hỏi cô, “Thức dậy làm gì? Đầu còn choáng váng không?”

Trên mặt cô xẹt qua một tia chán ghét,xoay người không cho hắn đụng vào,Hạ Vi Lương bên cạnh không đành lòng nhìn nữa,vội vã đứng dậy nói với Lục Chu Việt ,

“Anh đã trở về vậy tôi đi trước!”

Lục Chu Việt coi như không nhìn thấy bài xích trong mắt cô,như cũ đưa tay ra nắm tay cô dịu dàng nói,

“Nếu tỉnh thì xuống ăn chút cơm? Tàn tỷ đã làm món em thích nhất!”

“Tàn tỷ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không hiểu nhìn hắn,nếu như cô nhớ không lầm bọn họ bây giờ đang ở Ôn Thành.

Trên mặt hắn có mỗi một vô cùng,nấy ngày qua tổ chức chuyện Liên Tổ hơn nữa cô hồ hững không quan tâm hắn hắn cũng tiêu tụy không ít,nhưng vẫn nhẫn nại giải thích với cô.

“Đúng vậy,Tàn tỷ là anh mời bà ấy từ thành phố N tới,em không phải thích ăn món cô ấy?”

Hứa Lưu Liễm chợt quay đầu không nhìn mặt hắn,cố gắng bỏ qua những suy nghĩ phức tạp trong lòng xoay người bỏ đi. Đây là một nơi cô hoàn toàn xa lạ,phong cách trang trí đơn giản hào phóng có thể thấy được là phong cách riêng của hắn,ngay cả từng chi tiết cũng lộ rõ khí phách của hắn.

Đây thật ra là căn nhà trước kia Lục Chu Việt độc thân ở Ôn Thành,lúc trước vì phối hợp cuộc sống hai người,không muốn mượn người giúp việc cho nên mới quyết định chọn nhà nhỏ hơn.

Trong phòng ăn Tàn tỷ đã chuẩn bị xong thức ăn, thấy cô xuống tới cười híp mắt dịu dàng nhìn cô cười,

“Phu nhân, đã lâu không gặp!”

“Đã lâu không gặp!”

Cô miễn cưỡng nở nụ cười với Tàn tỷ sau đó ngồi xuống ở trước bàn ăn,mặc dù cô không có gì khẩu vị nhưng cô biết chỉ có ăn no mới có khí lực đối kháng với hắn, bởi vì cô biết cô nói yêu cầu hắn sẽ không đồng ý.

Hắn cũng ngồi xuống đối diện cô,Tàn tỷ làm đủ món thơm ngon,toàn bộ là những món cô thích ăn nhất,cô trầm mặc ăn hắn thỉnh thoảng gấp vài món vào chén cô.

“Những ngày qua em gầy không ít, ăn nhiều một chút!”

Cô nhìn hắn cười một tiếng, sau đó để xuống bát đĩa nhìn hắn bình tĩnh mở miệng,

“Lục Chu Việt, chúng ta ly hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Anh không đồng ý

Lục Chu Việt sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, bàn tay gấp thức ăn vào trong chén cứng ngắt giương giữa không trung, trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện cảm xúc phức tạp nhìn chăm chăm vào cô, có đau lòng, có chua xót, có đánh mắt, có ngán ngẫm, hồi lâu hắn mới thu hồi tay mình sau đó rũ mắt xuống bình tĩnh nói.

“Không được!”

Từ đêm hôm đó cô như người bệnh tâm thần thét với hắn hai chữ ly hôn, hắn vẫn đang lo lắng không nghĩ tới hôm nay cô thật nói ra. Hắn vốn muốn đợi sau hôn lễ rồi nói chuyện với cô, thật không nghĩ tới Liên Tổ phát bệnh qua đời. Hắn biết Liên Tổ mất là đã kích lớn với cô, cho dù cô chẳng bao giờ biểu hiện quá mức bi thương, nhưng cô càng đau đớn thì càng nguy hiểm, tỷ như giờ phút này.

Hắn có đôi khi nghĩ đây không lẽ là trừng phạt ông trời dành cho hắn, trừng phạt hắn mỗi lần ra tay không chừa thủ đoạn nào, nên để cho hắn rõ ràng có được hạnh phúc với cô, rồi lại lần nữa đẩy cô cách xa hắn.

Cô đứng dậy mặt mũi bình tĩnh, thần sắc bình tĩnh giọng nói bình tĩnh vang lên,

“Làm ơn, đối với người ra tay hại bố tôi, gián tiếp hại chết mẹ tôi, tôi thật không cách nào sống chung với người đó!”

Cô bình tĩnh vậy mới tổn thương người nhất, hắn có đôi khi tình nguyện để cô như người điên nằng hấn, trong lòng hắn lúc đó mới thể dễ chịu một chút, đáng về cô hắn cảm giác cô bướng bỉnh cô chấp không chừa vào đâu được, trong lòng tất cả đều là bất lực, hắn đề xuống bát đĩa giương mắt nhìn cô, giọng nói chậm rãi,

“Luu Liễm, chuyện bố em anh thừa nhận là lỗi của anh, nhưng chuyện mẹ em . . . . . Thì”

Hắn dừng một chút, giọng nói khỏ sở và đau đớn.

“Bệnh tình của bà năm trước đã tăng thêm, bất kể chuyện kia có xảy ra hay không. . . . .”

Cô lạnh lùng cười,

“Nhưng ít nhất bà sẽ không bị kích thích thoáng cái rồi đi phải không? Nếu như không có chuyện kia, có lẽ bà còn sống được một khoảng thời gian, còn có thể để tôi báo hiếu mẹ——”

Cô nói tới chỗ này bỗng nhiên thương tâm nghẹn ngào, Liên Tổ rời đi quá đột ngột cô còn chưa kịp báo hiếu, đây là tiếc nuối khó phai mờ trong lòng cô.

Cô gơ tay lên che miệng bình phục tâm trạng mình, lần nữa hờ hững mở miệng,

“Lục Chu Việt, tôi không muốn nghe anh nói những lời này nữa, tôi chỉ nói cho anh biết, tôi muốn ly hôn, anh đồng ý cũng được không đồng ý cũng được, tôi đã quyết định như thế!”

“Không được!”

Hắn cũng bỗng nhiên đứng dậy, lần nữa ngữ khí kiên định lập lại một lần những lời ban nãy, hắn cách bàn ăn nhìn cô,

“Hứa Luu Liễm, chẳng lẽ bởi vì anh làm sai mấy lần, mà em xóa bỏ hết trước anh làm sao?”

“Đúng thì sao?”

Cô lạnh lùng giằng co với hắn, nét mặt có một tia buồn bã.

“Bởi vì một lần làm sai của anh, vận mệnh cả đời tôi bị người như anh thay đổi! Nếu như không phải là anh, cuộc sống hiện tại của tôi sẽ hoàn toàn không khác chứ không phải giống như bây giờ, mỗi ngày đau đến không muốn sống đối diện ác ma làm hại cha mẹ mình——!”

Thời điểm nói câu cuối cùng tâm trạng cô dần dần có chút thất khống, giọng có chút gào thét, Lục Chu Việt hai tay bên cạnh siết chặt, trên trán nổi gân xanh, hắn cố gắng chịu đựng đau đớn dần lớn trong lòng không thể tin hỏi cô.

“Ồ chung với anh em đau đến không muốn sống?”

Cô nhìn thẳng vào hắn quật cường giằng co.

“Đúng vậy, em mỗi ngày đau đến không muốn sống, cho nên tôi muốn ly hôn ——!”

“Anh đây cũng nói cho em biết, em cứ mơ đi!”

Hắn cũng nổi giận nhìn chăm chăm cô tàn bạo ném cho cô một câu song xoay người cảm lấy áo khoác của mình đi ra ngoài.

“Lục Chu Việt, anh là tên khốn kiếp ——!”

Hứa Lưu Liễm bị lời hắn nói giận đến cả người run rẩy, đứng ở tại chỗ lớn tiếng mắng hắn, hắn thờ ơ sai bước ra ngoài, cô chạy đuổi theo hai bước tiện tay lấy bình hoa cổ bên cạnh đường như phát tiết quăng về phía hắn.

Không cần nhìn cô cũng biết bình hoa này nhất định giá trị không rẻ, nhưng bởi vì tâm trạng quá mức kích động, bình hoa kia không có nện vào người hắn mà nện vào gót chân hắn, bình hoa cao quý trong nháy mắt vỡ vụn, mảnh nhỏ đâm vào lòng bàn chân vẽ ra một đóa hoa chói mắt, người hắn chỉ dừng lại một chút, tiếp theo không quay đầu lại rồi đi, cô thất không đứng ở nơi đó khóc ròng.

Tần tỷ trở mặt nhìn hai người âm ỉ mà không biết làm gì, đi đến đâu lòng dờ cô dậy,

“Phu nhân, cô và tiên sinh đã ở chung với nhau lâu như vậy, có chuyện gì không thể nói rõ chứ cần gì nói hai chữ ly hôn tổn thương người vậy?”

Theo Tần tỷ thấy hai người ngay cả lúc ban đầu ở thành phố N thời kỳ khó khăn nhất cũng đã vượt qua, còn có cái gì không thể cùng đối mặt đây?

Cô rơi nước mắt lắc đầu.

“Tần tỷ, chị không biết, trở về không được, trở về không được, chúng tôi đã trở về không được. . . . .”

Dù tốt đẹp thế nào cũng xua không được bóng ma trong lòng cô, huống chi chuyện Hứa Định Biên với Liên Tổ đột nhiên rời đi làm tính tình cô thay đổi, cô hiện tại đã hoàn toàn không nhớ nổi hắn tốt chỗ nào. Cô nhắm mắt lại chính là cảnh ban đầu hắn “Vô tình gặp được” ở trước cửa Hứa Định Biên, sẽ nhớ tới hắn cười vô hại nói hắn tới đây thăm bạn, sẽ nhớ tới hắn nhìn như quan tâm dụ cô lên xe, sau đó ở quầy rượu cố ý nhìn cô uống rượu say ép cô ký hợp đồng, loại cảm xúc đau đớn bị lừa gạt khiến cô mỗi lần nhớ tới hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô thế nhưng còn ngậm ngút cho hắn tốt bụng cứu Hứa Định Biên, còn vì chuyện đó . . . mà cảm kích hắn. Khoảng thời gian đó cho dù cô không tình nguyện cũng thường dùng chuyện đó an ủi mình, an ủi mình dù sao hắn cũng đã cứu Hứa Định Biên, hắn coi như là ân nhân một nhà cô, chứ không nghĩ rằng tất cả đều do hắn dàn dựng.

Cảm giác thoảng cái từ thiên đường rơi vào địa ngục tuyệt vọng có ai có thể hiểu cho cô? Còn nữa bởi vì hắn tâm cơ thâm trầm, cô hiện tại cảm thấy hắn làm tất cả đều muốn lừa gạt cô, ngay cả tình yêu sáu năm hắn nói cô cũng đột nhiên không có cảm giác an toàn, cô cảm thấy tất cả đều áo khoác ngoài bao phủ xấu xa của hắn, cô hiện tại cái gì cũng không muốn làm, cô chỉ muốn thoát khỏi hắn!

“Được rồi được rồi, phu nhân đừng khóc nữa, tôi đỡ cô trở về phòng nghỉ ngơi một chút!”

Tần tỷ thấy cô tâm trạng kích động không thể làm gì khác hơn không tiếp tục khuyên cô, cô không để cho Tần tỷ đỡ mà một mình trở về phòng.

Cô đang ở trong phòng ngủ, có sân thượng khổng lồ, bên ngoài là một mảnh xanh tươi, cô lẳng lặng nhìn một mảng lớn xanh biếc cảm xúc có chút thất không dần dần bình phục, sau cô lại nằm trên ghế sân thượng bắt tri bắt giác ngủ đi.

Khi lần nữa . . . tỉnh lại trong phòng tối đen, cô vội vàng đứng dậy mở đèn, mặc dù vào đông ban ngày thời gian lúc nào cũng ngắn, nhưng cô không biết cảm giác mình ngủ bữa trưa đến thẳng buổi tối.

Cảm thấy bụng có chút đói, cô tính xuống lầu ăn chút cơm, vừa đi đến cửa, cửa phòng bỗng nhiên thoảng cái từ bên ngoài bị đá ra, cô sợ hết hồn lui về sau thấy hắn người đầy mùi rượu đi lại lảo đảo sai bước vào, áo sơ mi từ trước đến giờ ủi thiếp giờ nhiều nếp nhăn chập vạt. Mặc dù trước cô đã ngủ qua hắn hút thuốc lá hay say rượu, nhưng lần này không biết tại sao, cô ngủ thấy những mùi vị kia đã cảm thấy buồn nôn muốn ói, cho nên nhường mảy lui qua một bên tính vòng qua hắn đi nhanh ra ngoài.

Hắn tự tay giữa cô lại chăm chăm cô không vui hỏi.

“Em đi đâu vậy?”

Cô cảm thấy trong dạ dày vô cùng khó chịu, cô không nghĩ tới cô ghét hắn đến tình trạng này, hắn chỉ đụng vào liền làm cho cô muốn ói, vùng vẫy muốn tránh khỏi hắn thuận tiện lạnh lùng trả lại một câu,

“Không cần anh quan tâm!”

Có lẽ chán ghét trên mặt cô không phải cố ý làm mà bởi vì trong dạ dày phản ứng không thích, nhưng cô lúc thật chọc giận thần kinh yếu ớt của Lục Chu Việt, hắn đưa tay đẩy cô ngã trên mặt giường lớn, đè lên người cô,

“Anh là người đàn ông của em, anh tại sao không để ý?”

Hứa Lưu Liễm bị hắn đẩy ngã đầu văng mắt hoa, sau khi phục hồi tinh thần lại tức giận đẩy hắn,

“Ồ một khác tôi nói ly hôn anh đã không còn là người đàn ông của tôi, từ nay về sau anh đi đường thênh thang của anh, tôi đi cầu gối của tôi!”

Hắn có chút say về mặt cứng ngắc, cô có thể cảm giác được cả người hắn dâng lên tức giận, da thịt cứng rắn cắn cả người cô đau, hồi lâu hắn bỗng nhiên kéo khóe miệng cười nguy hiểm, sau đó dè sát vào tai của cô nói,

“Phải không? Lòng của em cách xa anh, còn thân thể em có thể thoát khỏi sao?”

Cô vốn mặc áo rộng rãi ở nhà, bây giờ giầy giụa một trận cỏ áo đã nửa lộ nhìn thấy ngực, xương quai xanh mê người, hân nhìn lớn màn xuân sắc cổ họng không thể không chế phập phồng lên xuống, hô hấp cũng dần dần dồn dập.

Cô giận đến cắn chặt môi mình mặt tràn đầy phần hận nhìn chăm chăm cô, đây là nhục nhã, nhục nhã cô trước đó mỗi lần hoan ái đều say mê ở dưới người hân uyển chuyển yêu kiều, cảm xúc trong mắt hân nồng đậm, cô tâm hoảng ý loạn bàn tay không bị không chế, hân đưa tay bắt được cô, tiếp theo mặt cô đang thét chói tai vạch tìm tòi quần áo cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Tổn thương lẫn nhau

Hứa Lưu Liễm không nghĩ tới hai người quan hệ chuyển biến xấu hân còn làm vậy với cô, cô dĩ nhiên không biết đàn ông khi cùng đường thường thường dùng phương thức nguyên thủy nhất để chinh phục phụ nữ, phụ nữ càng phản kháng càng kích thích thú tính người đó bộc phát.

Hân một tay giữ hai tay cô giam cầm trên đỉnh đầu, một tay đẩy áo cô giật xuống áo lót nắm đầy đả của cô không chút thương tiếc xoa nắn, cô lửa giận công tâm chỉ cảm thấy trong dạ dày cảm giác buồn nôn càng thêm mãnh liệt, trợn mắt nhìn chăm chăm hân tàn bạo mắng hân.

“Lục Chu Việt, anh đúng là không bằng cảm thú!”

Cô càng mắng hân càng đau lòng càng mất đi lý trí, bàn tay to dò xuống người cô thô lỗ khuấy động hoa nhị nhạy cảm, tiếng thét thê lương của cô vang dội cả phòng ngủ trống trải, ngoài cửa truyền đến thanh âm Tần tỷ lo lắng gõ cửa.

“Tiên sinh, ngài không nên phạm thêm sai lầm”

Lục Chu Việt gục ở trên người cô hai mắt đỏ ngầu quay đầu lại hướng cửa phòng rống giận hét một tiếng.

“Cút ngay ——!”

Ngoài cửa nhất thời không có tiếng vang, hân ồ ồ thở hào hển quay đầu lại nhìn cô nằm phía dưới, cô nhắm hai mắt thật chặt quay đầu sang nơi khác không chịu nhìn hân, môi vốn đỏ tươi đã sắp bị cô cắn nát, hân gào thét một tiếng cúi đầu tìm môi cô cưỡng hân tách môi cô, không để cô cắn nát môi mình đồng thời quấy lấy chất ngọt trong miệng cô.

Cô cuối cùng đành bất lực nức nở tràn ra lúc lưỡi hai người dây dưa lẫn nhau, hân nhắm nghiền hai mắt, không dám nhìn bị phần trên mặt cô, sau đó cúi người tiến vào điên cuồng chiếm đoạt cô để chứng minh cô còn thuộc về hân.

Chờ hân rút cục gào thét phóng ra mình, cô đưa tay đẩy ra hân xuống giường vọt vào phòng tắm mở nước, hân nghe cô đau khổ nôn, trong lòng nháy mắt bị hưng hăng xé rách, lúc nào hân và cô hoan ái lại làm cô chán ghét đến trình độ này?

Mà phản ứng của cô khiến hân cảm giác mình thật không bằng cảm thú, thứ nhất mẹ cô mới vừa qua đời cô hiện tại nhất định không có tâm trạng làm những thứ này với hân, thứ hai cô hiện tại đang bài xích hân, nhưng hân hết lần này tới lần khác còn cạy mạnh bức cô.

Hân xuống giường về mặt u ám chính đốn lại mình, trong lúc nhất thời cảm thấy không có cách đối mặt cô, cuối cùng hân giương mắt thật sâu nhìn thoáng qua phòng tắm, xoay người đi ra ngoài.

Hứa Lưu Liễm ở trong phòng tắm như điên sau mới cảm thấy trong dạ dày dễ chịu một chút, lúc này mới đứng dậy mở vòi nước tắm lên người, người cô nơi nào cũng là mồ hôi hân còn có hơi thở của hân, cô cùng trước ngực có lốm đốm vết đỏ, cô hiện tại thật hận chết hân, bởi vì cô cảm giác mình rồi không khác gì bị hân cưỡng bạo.

Cô ở dưới vòi nước hưng hăng chà xát lên người, cô một chút cũng không muốn ra ngoài đối mặt hân, cô cảm giác mình sau khi ra ngoài có lẽ tâm trạng thất không đích thân giết hân, đợi đến cô hít thở không nổi nữa mới lau khô thân thể đi ra ngoài, bất quá sau khi cô ra ngoài phát hiện trong phòng ngủ không có một bóng người, Cô thở phào nhẹ nhõm một cái ngã xuống trên mặt giường lớn còn hơi thở hân, hỗn loạn ngủ đi.

Bởi vì trước một đêm không có ăn cơm cho nên sáng sớm cô tỉnh lại rất sớm, rời giường dọn dẹp một chút rồi đi xuống lầu ăn điểm tâm, không nghĩ gặp được hân quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn ăn cúi đầu xem báo, cô bản năng liền xoay người muốn rời khỏi.

Cô cho rằng tối hôm qua hân rồi đi, không nghĩ tới hân vào giờ này còn ở đây? Hân không có tìm cô có phải cũng cảm thấy không mặt mũi nhìn cô, nghĩ tới đây khóe miệng cô hiện nụ cười lạnh lùng.

Giọng của hân từ phía sau truyền đến,

“Tôi ăn xong rồi, Tàn tỵ, dọn chén đĩa của tôi đi!”

“Hả? Tiên sinh, ngài không phải còn chưa có ——”

Tàn tỵ bưng cho hắn một cái trứng chần nước sôi đi ra buồn bực muốn nói ngài không phải còn chưa ăn sao, kết quả nhận ý trong mắt hắn, bà nhìn sang thấy Hứa Lưu Liễm đưa lưng về phía bọn họ nhất thời không nói nữa.

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua bóng lưng cô đứng dậy cầm lấy áo khoác của mình đi ra ngoài, hắn biết tối hôm qua cô chưa ăn cơm, nếu lúc này bởi vì giận hắn mà không ăn nữa chẳng phải cô sẽ đói bụng sao?

Hứa Lưu Liễm nghe thanh âm hắn đứng dậy đẩy ghế tính rời đi, lúc này mới xoay người lại đi tới phòng ăn, chỉ cần không đói mắt hắn ăn gì cũng ngon. Cô mới vừa đi không tới mấy bước điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, cô nhìn thấy Trần Thanh Sở gọi tới, cô vốn không muốn nghe nhưng nhớ tới cái tên không bằng cảm thù tối qua bất buộc cô liền tính trả thù nhấn xuống phím nghe.

“Ồ, Thanh Sở. . . . .”

Quả nhiên thấy hắn đi đến cửa chợt quay đầu lại sắc mặt không vui nhìn chằm chằm cô, cô khiêu khích nhìn hắn ngồi xuống bàn ăn lớn tiếng nói,

“Có thời gian cùng nhau ăn cơm sao? Được, em lúc nào cũng có thời gian!”

Quả nhiên Trần Thanh Sở không biết còn nói gì, cô nắm điện thoại mặt mày cong lên cười rục rờ,

“Thanh Sở, không bằng chúng ta đến quán bar uống rượu đi?”

Không cần nghĩ Trần Thanh Sở nhất định là đồng ý, cô hài lòng cúp điện thoại nhìn hắn đứng ở cửa sắc mặt u ám, trong lòng oán hận nghĩ, Lục Chu Việt, anh không phải không ly hôn sao? Tôi sẽ có biện pháp để anh ly hôn!

Vậy mà hắn giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, giờ tay lên ưu nhã sửa sang lại cả vạt thu hồi những cảm xúc trên mặt sau đó cất bước đi trở về trước mặt cô, thản nhiên mở miệng,

“Chỉ cần không ly hôn, em cần quấy thế nào cũng được!”

Ngữ khí của hắn nói rõ cô đang cố tình gây sự, cô giận giữ lập tức đứng lên sắc mặt không đổi sắc tiếp tục ,

“Bình hoa trong nhà em cần lúc nào cũng có, em có thể tha hồ đập!”

Hắn nói xong không để ý cô tức đến cả người run rẩy xoay người ưu nhã ra khỏi cửa, cô giận giữ ngực kịch liệt phập phồng vào ghế.

Hắn càng không muốn ly hôn, cô càng muốn ly hôn, cô không muốn bị một người tự cho mình là đúng khống chế.

Nếu âm ỉ thành như vậy cô cũng không muốn làm việc mà hắn chuẩn bị sẵn, cô định ăn điểm tâm xong sẽ lên nét tìm việc làm, có lẽ cô không thể tìm được công việc liên quan thiết kế kiến trúc, nhưng vậy thì thế nào? Dù sao cuộc sống cô đã không còn gì, làm công việc gì mà nói đối với cô không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hạ Vi Lương online, cẩn thận hỏi cô.

“Hôn, cậu có khỏe không?”

Cô biết Hạ Vi Lương chỉ chính là việc gì, cũng không chính diện trả cô chỉ nói.

“Rất tốt, đang lên net tìm việc đây!”

“Ồ? Vậy phòng làm việc kia ——”

Hạ Vi Lương nói bỗng nhiên im miệng, chuyện phòng làm việc cô cũng đã nói với Hạ Vi Lương, lúc ấy Hạ Vi Lương còn hâm mộ không được giống cô, hâm mộ cô làm bà chủ không cần nhìn sắc mặt người khác.

Cô cũng rất bình tĩnh.

“Cũng sắp ly hôn còn lấy đồ người ta làm gì, tự lực cánh sinh mới là tốt nhất!”

Hạ Vi Lương trầm mặc một hồi mới mở miệng,

“Không nên âm ỉ đến tình trạng này?”

Lần này đổi lại cô trầm mặc, Hạ Vi Lương thấy cô hồi lâu cũng không nói chuyện lại lộp bộp gửi đến một đoạn văn,

“Lưu Liễm, bất kể thế nào cậu cũng là bạn tôi, nếu như cậu cảm thấy thật không cách nào tiếp tục, vậy tôi ủng hộ quyết định của cậu!”

Có lẽ mọi chuyện người trong cuộc u mê hơn so với người bên ngoài, theo Hạ Vi Lương thấy cô và Lục Chu Việt không bằng hiện tại sớm tách ra mới tốt, hiện tại hai người đều không đủ lý trí, cô càng muốn thoát đi hẳn càng không buông tay, nếu tiếp tục ở đây cả hai sẽ càng thương tổn lẫn nhau.

Hứa Luru Liễm cùng Hạ Vi Lương sau khi hàn huyên xong chợt nhớ tới trong phòng làm việc còn đặt tấm hình kia, mặc lên quần áo đi ra cửa, dù sao cô cũng tính trả lại phòng làm việc cho hắn còn để lại tấm hình đó làm gì, nếu để cho người mua hay chủ thuê tiếp theo nhìn thấy thật không tốt.

Chẳng qua cô không nghĩ tới, cô vừa mở cửa liền thấy hắn ngồi chỗ đó, trong tay đang cầm tấm hình cô muốn mang đi, thậm chí còn đuổi ra ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm hình kia, thấy cô đi vào hắn nhất thời có chút lúng túng, vội vàng thu hồi tầm mắt của mình nhìn về phía cô.

Khi đó bọn họ thật tốt đẹp cho dù cô bài xích của hắn nhưng cũng dần mở rộng cửa lòng đón hắn, khi đó mỗi lần nhận thấy cô mở lòng một chút hắn đã vui muốn chết cho nên tính tình cô thế nào hắn đều nhìn. Mà không phải như hiện tại, cô bài xích hắn đồng thời cũng dần dần đóng cửa tim mình, điều này làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng, cho nên hiện tại cô mỗi một lần tổn thương hắn, đều làm cho hắn cảm thấy đau đớn vô cùng.

“Tại sao anh đến chỗ này?”

Cô xông qua giật tấm ảnh trong tay hắn giọng nói gắt gỏng hỏi hắn, hắn đứng dậy có chút khò sở kéo khoe miệng,

“Đến xem em có đến đây lấy món đồ ấy không!”

Thật ra thì hắn cũng không biết bản thân tại sao đến nơi này, hôm nay hắn vốn phải đi ký hợp đồng với ICE, nhưng sáng sớm nghe cô buổi tối muốn đi uống rượu với Trần Thanh Sở sau đó thấy khó chịu tâm trạng làm việc cũng không có, định gọi điện thoại cho Lâm San Ný, bảo cô tiếp đãi ICE, dù sao hắn nghĩ ICE nhất định sẽ rất thích an bài này của hắn.

Hắn chỉ muốn tìm một chỗ an tĩnh chữa thương, Hứa Luru Liễm nghe lời hắn không chút khách khí đáp lại,

“Cám ơn ngài quan tâm, bắt quá nếu chúng ta ly hôn tôi dĩ nhiên sẽ không muốn bất kỳ việc gì của ngài, nhà, phòng làm việc..v.v..!”

Cô nói xong liền đem chìa khóa từ trong túi móc ra đặt trên bàn, cầm lấy tấm hình kia xoay người rời đi, cô đang muốn tìm một cơ hội đem trả lại chìa khóa cho hắn đây. Nếu hôm nay vừa lúc gặp nhau vậy thì vừa lúc trả lại cho hắn. Còn nữa tấm hình trong tay cô, cô thật ra rất muốn xé trước mặt hắn lạnh lùng ném vào trong thùng rác, nhưng không biết tại sao cô quyết tâm lắm mà vẫn làm không được, đành mang theo nó cùng nhau rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185: Gặp lại cố nhân

“Luru Liễm!”

Hắn vội vàng đuổi tới từ phía sau ôm cô thật chặt, đầu tựa vào cổ cô giọng nói chua xót cầu khẩn.

“Đừng ly hôn được không? Em muốn đánh anh cũng được nhưng đừng nói ly hôn được không?”

Cực khổ lắm mới có được cô, hắn làm sao có thể buông tha cô?

Cô không quay đầu lại cả người cứng ngắt đứng im để mặc hắn ôm, hơi lạnh bên ngoài dần dần bị hơi ấm hắn hòa tan, ngữ khí của cô có chút mềm hơn nhưng không chịu thỏa hiệp.

“Có lẽ bây giờ đối với chúng ta mà nói, ly dị là giải thoát tốt nhất, thật xin lỗi!”

Cô nói xong liền vùng khỏi giam cầm của hắn cúi đầu che miệng chạy ra ngoài, để lại hắn một mình vô cùng đau lòng gọi tên cô,

“Luru Liễm——”

Nhưng dù hắn thét như thế nào cô đều chưa từng quay đầu lại chạy vào trong thang máy, trong tay hắn nắm thật chặt chìa khóa phòng làm việc cô để lại, đồ vật bằng sắt lạnh như băng khảm vào lòng bàn tay hắn nhưng hắn không cảm thấy đau.

Hắn hao tổn nhiều tâm huyết chuẩn bị phòng làm việc cho cô, cô nói không cần là không tựa như cô đối với những khoảng ngày bình thân chung đụng ở thành phố N hắn làm cô từ từ yêu hắn, nhưng cô đảo mắt nói không muốn hắn không cần hắn.

Hứa Luru Liễm, anh nên bắt em làm gì bây giờ?

Bên tai loáng thoáng hồi tưởng lại tối hôm qua hắn tìm bọn Đường Dục Hàn cùng uống rượu, Đường Dục Hàn khuyên hắn,

“Cầu mà không được không bằng buông tay! Hôm nay mắt thấy quan hệ của hai người lâm vào cảnh này, cô ấy chỉ thấy cậu sai một lần mà không chịu quay đầu lại nhìn những gì cậu đối tốt với cô ấy, đây đưa tiếp nữa chỉ càng ngày càng thống khổ!”

Hắn cố chấp không chịu nghe, cố chấp cho là mình có thể hòa tan cô, để cô hồi tâm chuyển ý nhưng chỉ đòi lấy kết quả thế này.

*

Lâm San Ny mặc trang phục vừa vặn vừa lật xem tài liệu vừa tạo nhã sĩ bước đi vào đại sảnh Lục thị, sau đó vào thang máy chuyên dụng đi tới tầng cao nhất, đây là tài liệu Lục Chu Việt sáng nay mới vừa bảo tài xế đưa cho cô, nói hôm nay có một minh tinh tới ký hợp đồng còn bảo cô tiếp đãi hắn, hắn có việc sẽ tới muộn.

Cô biết hắn trong khoảng thời gian quan hệ giữa hắn và Hứa Lưu Liễm chuyển biến xấu mà bề đầu sứt trán, cho nên phải cố gắng làm việc không nên phiền đến hắn. Chẳng qua qua minh tinh này là ai? Dù sao từ khi Lục thị thành lập đến giờ chưa bao giờ có chuyện minh tinh quảng cáo. Chẳng lẽ trong khoảng thời gian cô nghỉ phép nếu không cô tại sao một chút ấn tượng cũng không có?

Cô vừa nhíu lông mày thanh tú vừa nhìn tài liệu, lúc nhìn đến lý lịch minh tinh kia không khỏi ngạc nhiên ngẩn ngơ, cô dùng sức trừng mắt nhìn cẩn thận xem lại một lần tên hắn: Anh văn tên: ICE, Trung văn tên: Hoắc Nhĩ Kiệt.

Hoắc Nhĩ Kiệt! Cái tên này giống như một chiếc chìa khóa chứa ma lực, trong nháy mắt khơi động bánh răng trí nhớ trong đầu cô, lôi kéo trí nhớ cô trở lại thuở ngày thơ ơ trung học đệ nhị cấp, trở lại trên người tên lưu manh kêu ngoạc không kìm được.

Khi cô xem lại lý lịch trung văn, không khỏi lại nghĩ tới ngày lễ cô đi mộ viên và được hắn đưa về nhà, mặc dù lúc ấy hắn mang kính râm nhưng hôm nay nhìn ảnh đường viền thâm thúy, cô dứt khoát khẳng định người này chính là hắn.

Hồ hấp của cô thoáng cái dồn dập rối loạn, trong lòng không biết là loại cảm giác gì, tức giận hắn ngày đó che giấu thân phận mình, vừa sợ sợ bất an mục đích hắn dùng cách này xuất hiện trước mặt cô, trực giác nói cho cô biết rất nguy hiểm, nhưng cô lại không có dấu vết tìm ra, cũng sờ nắm phần tài liệu đứng ở trước thang máy động cũng không động, mặc cho cửa thang máy khép khép mở mở nhiều lần.

“ICE! ICE! ICE——!”

Đang lúc cô sợ hãi phía sau bỗng nhiên truyền đến một nữ nhân viên lớn tiếng hét chói tai cùng tiếng ồn ào, cô cũng sờ xoay người lại lại bị người vội vàng chạy tới đụng vào, cô còn chưa kịp thấy rõ thì người đàn ông đi từ đại sảnh không vội vàng khom lưng xuống nhặt giấy tờ.

Kèm theo tiếng hét chói tai của một đám nữ nhân viên, một đôi ngón tay thon dài giúp cô nhặt những giấy tờ kia, cô cầm lấy kia vẫn kiên nhẫn ngồi ngược đầu nhìn khom lưng đứng ở trước mặt cô, vẫn mang kính râm to như cũ nhưng khoảng cách gần quan sát, cô cảm thấy hắn hôm nay thật đẹp làm cô mê muội.

“Cô không sao chứ?”

Hắn thân sĩ vươn tay về phía cô, đường vòng cung duyên dáng cánh môi hé mở nhàn nhạt hỏi cô. Hắn mang kính râm cô nhìn không thấy cảm xúc trong mắt hắn, nhưng cảm thấy ánh mắt hắn nóng rực muốn đốt người.

“Không sao, cảm ơn!”

Cô lễ phép nói tiếng cảm ơn hắn sau đó thu hồi ánh mắt của hắn vội vã đứng dậy đi vào thang máy lên tầng cao nhất. Không biết tại sao, mỗi lần hắn đến gần là cô cảm thấy nguy hiểm, có lẽ bởi vì nguyên nhân hắn trước kia là tên lưu manh, cô tự an ủi mình.

“Ồ ơ, chờ một chút chờ một chút!”

Bên cạnh hắn người đại diện bộ trung niên vội vàng chạy đến ấn phím mở thang máy, nhìn thấy ánh mắt cô không vui cười hắc hắc giải thích.

“Chúng tôi cũng đi tầng cao nhất tìm Lục tổng ký hợp đồng!”

Cô nhất thời chán nản nhớ tới Lục Chu Việt đã thông báo chuyện hắn, đành nghiêng mặt lui vào trong góc thang máy chờ chỗ trống để hai người bọn họ đi vào. Những năm gần đây trong lòng cô luôn tôn kính Lục Chu Việt, nhưng lần trong lòng cô hung hăng năng một trận, người tốt lành thì không để cho cô tiếp đãi hết lần này tới lần khác là người đàn ông này.

Hắn đưa tay vào túi quần lạnh lùng đứng ở nơi đó, thấy cô mở cửa thang máy cho bọn họ đi vào, ngay sau đó cất bước đi tới, fans ngoài cửa mắt thấy hắn muốn đi càng hét chói tai hơn, hắn vội đi vào thang máy kiệt ngoạc lãnh khốc khí.

Cô từ trước đến giờ đối với chuyện Bát Quái cùng tiêu khiển giới giải trí không thích lắm, cũng rất ít chú ý những tin tức này, cô vừa rồi nhìn lý lịch mới biết hắn, cho nên cô căn bản không có chú ý tới ICE nổi danh khắp thế giới là tên lưu manh năm đó, tại vì hắn chủ yếu dùng nghệ danh ICE, nếu dùng tên Quách Nhĩ Kiệt có lẽ cô sẽ chú ý một chút.

Vì tận lực tránh ánh mắt quanh quẩn trên người mình, cô định cúi đầu lật xem tài liệu cố gắng làm như bình thường, nhưng trong thang máy lớn chỉ có ba người, hắn hết lần này tới lần khác đứng ở bên cạnh cô, mùi nước hoa mát lạnh trên người hắn nhất thời truyền tới mũi cô, cô bình tĩnh khẽ nhíu mày đi sang bên cạnh.

Thang máy dừng ngay lầu chót,cô không để ý lễ phép hay không lễ phép đi ra ngoài trước chạy vào phòng làm việc,sau đó tựa vào trên cửa ngậm lớn hít thở, đợi đến cảm giác hít thở không thông trong ngực mình rốt cục tàn đi cô mới đi ra ngoài,hữu lễ cười với người đại diện hần,

“Hai vị trước phòng họp chờ một chút,hôm nay Lục tổng chúng tôi có việc không thể tới đây,chuyện ký hợp đồng sẽ do tôi trách nhiệm!” Cô vừa dứt lời chỉ thấy môi hần khẽ giương lên một độ cong,hần giờ tay lên lấy kính râm xuống,cô rốt cục có thể thấy rõ mặt hần,mày rậm thẳng như muốn bay vào tóc mai,ánh mắt trong suốt đường viền kiên nghị tỉ mỉ,cùng với một đôi con ngươi sâu thâm thúy như u đắm,cô từ trong mắt hần loáng thoáng thấy được ánh mắt gian tà không kèm chế được của thiếu niên năm đó.

Hần nhìn cô cười một tiếng vươn tay ,

“Đã lâu không gặp,Sunny!”

Cô bị động tác đột nhiên xuất hiện của hần làm sợ hết hồn,nhất là cái tên Sunny từ trước đến nay quen thuộc,khẽ lui về phía sau một bước khôi phục tỉnh táo của mình,bất kể đối mặt là người nào cô thủy chung không quên thân phận của mình là thư ký cao cấp tổng tài Lục thị,nếu cô không được bình tĩnh làm sao hoàn thành chuyện này? Cho nên cô chỉ khẽ cười,

“Hai vị muốn uống cà phê hay trà?”

Người phía sau hần vừa muốn mở miệng nói cà phê lại bị hần cắt đứt,hần nheo mắt nhìn cô sâu lắng nói ra một chữ,

“Trà!”

Trực giác nói cho Quách Nhĩ Kiệt biết cô dịu dàng như vậy nhất định một tay pha trà rất ngon.

Quả nhiên không đầy một lát cô bung tới hai chung trà Long Tĩnh Tây Hồ,huong trà phảng phất bốn phía mùi vị dịu dàng làm cho người ta nghĩ tới cô.Sau khi đưa trà đến,Lâm San Ni lấy ra hộp đồng để cho hần ký,nhưng một lát sau hần vẫn chưa chịu hạ bút ký,cô từ trước đến giờ bình thân cũng ngồi không yên.

Nhưng cô cũng không tiện phát tác,hết sức nén hỏa khí mặt không chút thay đổi ngồi ở chỗ đó chờ hần,hần hai chân đan chéo tựa nghiêng trong ghế,bộ dáng lười nhác.

“Sunny ——”

Hần vừa mới mở miệng đã bị cô không chút khách khí cắt đứt,

“Xin lỗi Hoắc tiên sinh,tôi không cho chúng ta quen biết đến trình độ ngài gọi thẳng tên tôi,xin ngài gọi tôi Lâm tiểu thư là được!”

Người đàn ông này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cô không cho bọn họ quen thân,hần còn luôn miệng gọi cô Sunny,gọi đến cả người cô nổi da gà.Còn nữa,hần có thể ngồi dàng hoàng hay không? Bộ dạng lười nhác kia nhìn không thoải mái chút nào.

Bỗng nhiên Quách Nhĩ Kiệt như cũ tựa nghiêng vào ghế,một đôi con ngươi đen như mực khẽ nheo lại.

“Lâm tiểu thư,nói vậy cô cũng biết cố hương của tôi là Ôn Thành,chi là tôi nhiều năm không trở về đối với nơi này rất là xa lạ,Lâm tiểu thư có thời gian đưa tôi đi tham quan chút khung cảnh Ôn Thành được không?”

“Xin lỗi tôi không phải là hướng dẫn viên du lịch!”

Lâm San Ni không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt hần,hần thật không thể nhanh ký hợp đồng được sao?Cô còn có một việc gấp cần phải đi làm đây.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Sớm một chút trở lại

Bỗng nhiên Quách Nhĩ Kiệt sắc mặt đen thui,người đại diện bên cạnh nhìn bộ dạng hần kinh ngạc không nhận được cười trộm,hần ngày thường quen khi dễ mình,hôm nay thật vất vả thấy hần bị khi dễ đương nhiên rất vui.

Hung hăng trợn mắt nhìn người đại diện cười đến miệng cũng không khép được,hần quay đầu lại tiếp tục dây dưa với Lâm San Ni,

“Lâm tiểu thư,tôi tính mua một phòng ở Ôn Thành,Lục thị các người không phải là chủ công bất động sản sao,có căn phòng nào tốt giới thiệu tôi một chút không?”

Trả lời hắn vẫn là giọng nói lạnh băng không một tia gọn sóng,

“Xin lỗi tôi không phải là người bán nhà”

Từ trước đến giờ được vạn người hâm mộ bỗng nhiên Quách Nhĩ Kiệt cảm thấy khó khăn,ngồi thẳng lên nhìn cô có chút buồn bực mở miệng,

“Sunny,dáng vẻ này của cô một chúng cũng không đáng yêu, rất không làm đàn ông vui!”

“Xin lỗi tôi vốn không nghĩ làm anh vui”

Lâm San Ni thấy hắn như cũ không có ý ký hợp đồng,ôm văn kiện đứng dậy nhìn hắn hữu lễ nói.

“Hoặc tiền sinh nếu như là cảm thấy hôm nay Lục tổng chúng tôi không tới,còn tôi là thân phận thư ký không xứng để anh ký hợp đồng nên cố ý ở đây gây khó dễ tôi,vậy thì hẹn lần sau có Lục tổng chúng tôi!”

Quách Nhĩ Kiệt thấy cô thật phát hỏa,ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm cô một lúc lâu sau mới lười biếng ngồi thẳng lên,cầm bút ký tên lên hợp đồng,sau đó cầm lấy bản hợp đồng đứng dậy lấy tốc độ chậm rãi từng bước đến gần cô,còn người đại diện hắn thấy vậy vội vàng biết điều làm như muốn đến phòng rửa tay đi ra ngoài.

Đối mặt với hắn ngông nghênh từng bước tiến tới gần,Lâm San Ni có chút bất an ôm văn kiện lui về phía sau một bước,không cô chạy xa hơn thân hình cao lớn của hắn đã lấn tới,đem hợp đồng nhét vào trong lòng cô đồng thời hắn cũng đưa tay giam cầm cô ở trước bàn làm việc,sau đó cúi đầu dán mặt đến gần cô cúi đầu hỏi.

“Số điện thoại di động bao nhiêu?”

Lâm San Ni đã bị động tác nhẹ nhàng của hắn giận đến sắc mặt cũng thay đổi,vươn tay ra dùng sức đẩy hắn sau đó tức giận nói,

“Không thể trả lời!”

Thân thể của hắn rất mạnh cứng rắn,cô đẩy một chút căn bản vẫn không nhúc nhích,cô giận đến trợn mắt nhìn chăm chăm hắn,đối với người từ trước đến giờ tính cách ôn hòa như cô mà nói cơ hồ chưa bao giờ chọc cô tức như vậy,còn hắn là tên lưu manh lớn lối không biết xấu hổ trêu chọc cô.

Hắn không có tức giận ngược lại bỗng nhiên thu hồi hơi thở lười nhác không kèm chế được,ngược lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô,

“Thật xin lỗi!”

Mặt cô dịu dàng như năm đó trung học đệ nhị cấp,mỗi lần luôn làm bất an trong lòng hắn dần dần an tĩnh lại.

Hắn bỗng nhiên nói chuyện nghiêm túc khiến Lâm San Ni sững sốt một chút,nhưng ngay sau đó cô hiểu hắn tại sao nói xin lỗi,vì năm đó hắn đánh cược bạn bè mới làm quen cô,cô lại dùng lực đẩy hắn một chút sau đó quay đầu sang nơi khác.

“Không cần nói xin lỗi,bất quá lợi dụng lẫn nhau mà thôi!”

Hắn vì đánh cược,cô thì lợi dụng hắn khiến cho Lục Chu Việt chú ý đến cô,cho nên không cần thiết nói xin lỗi.Cô nói xong liền ôm văn kiện chạy ra khỏi phòng hội nghị,cô sau này không bao giờ ... muốn liên quan đến tên lưu manh này nữa,hắn tốt nhất nên biến mất trong thế giới của cô,cô không thích đàn ông không theo bình thường, tính cách quái đản gian tà,điểm nào cũng không thích.

*

Hứa Lưu Liễm ban ngày chấp nhận lời hẹn Trần Thanh Sở đến quán bar uống rượu,thật ra chỉ thuần túy muốn chọc tức Lục Chu Việt,nhưng không nghĩ tới buổi tối Trần Thanh Sở thật gọi điện thoại đến cô muốn nói không đi,nhưng trên ban công từ lầu hai nhìn thấy chiếc xe Land Rover màu bạc vững vàng dừng ở bên ngoài, nhớ tới chuyện tối qua hắn đã làm cô,cô liền cúp điện thoại mặc lên áo khoác vội vã chạy ra ngoài.

Không bao giờ ... muốn ở đây đối mặt hắn,hắn,hắn không muốn để hắn nhục nhã cướp đoạt.

Mới vừa chạy đến cửa hắn cũng đã đi đến,bên ngoài tuyết vừa rơi,bông tuyết trắng nõn lốm đốm rơi vào trên tóc trên vai hắn, khiến cả người hắn thêm vài phần lạnh lùng,cô nhìn thấy hắn không khỏi co rúm lại một chút sau cúi đầu tiếp tục ra ngoài,hắn đưa tay kéo cô lại thản nhiên hỏi,

“Đi đâu?”

Cô không có ý tránh hắn,giương mắt khiêu khích nhìn hắn,từng câu từng chữ nói cho hắn nghe.

“Đi uống rượu!”

Sắc mặt của hắn khẽ thay đổi,cuối cùng buông lỏng tay ra ném cho cô bốn chữ.

“Sớm chút trở về !”

Vốn muốn chọc hấn giận mà đặc ý cô nhất thời tâm trạng thất không,cô nhìn thấy bộ dạng nhợt nhèo bình tĩnh kia liền hận đến muốn lớn tiếng hét chói tai, trên đời thất bại nhất chính là nhìn không ra thực lực đối phương hành quân không phân thắng bại,mà đối thủ của bạn hoàn toàn không để ý tới khiêu khích của bạn, cứ mặc cho cho bạn âm ỉ ra sao hấn vẫn hồ hững.

Hấn vừa rồi phản ứng vậy làm cô thấy thất bại,cô cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi tròng mắt nhìn hấn một cái sau chạy nhanh ra khỏi biệt thự. Dọc theo đường đi nhớ đến dáng vẻ bình tĩnh của hấn làm cô tức giận,mãi cho đến cửa quán bar mà Trần Thanh Sở hẹn sắc mặt của cô vẫn rất khó coi.

Trần Thanh Sở đã sớm chờ ở nơi đó, thấy cô mặt mày xanh mét vội đứng lên hỏi cô.

“Có chuyện gì? Người nào chọc giận em rồi?”

Hấn bất động thanh sắc quan sát nét mặt của cô,nhưng đáng vẻ cô như không hứng thú cái gì cũng không muốn nói,hấn không thể làm gì khác hơn buông tha đợi hai người uống rượu xong mới hỏi.

Thật ra Hứa Lưu Liễm hoàn toàn không thích trường hợp ồn ào,cô chạy đến nơi này vì muốn chọc hấn giận,hấn không phải nói chỉ cần cô không ly hôn muốn làm gì cũng được sao? Cô cũng muốn xem một chút,cô hằng đêm ra vào quán ăn đêm cả ngày say rượu thành tánh hấn có thể chịu được hay không?

Dù hiện tại quan hệ giữa cô và hấn không tốt,nhưng cô và Trần Thanh Sở cũng như cũ không hi hợp ý,hai người tìm một bàn sau khi ngồi xuống cô gọi mấy ly rượu sau đó gục lên bàn uống,trong lúc uống cô nhớ tới ban đầu hấn đợi cô uống rượu say ép cô ký này phản hiệp ước,trong lòng không khỏi hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi ngửa đầu từng ngậm từng ngậm uống cạn.

Trần Thanh Sở nhìn cô vài lần sau rốt cục không nhịn được đoạt ly rượu trong tay cô.

“Cô bé, uống nhiều quá không tốt!”

Hấn nhìn ra tâm trạng cô rất tệ,nhưng không nỡ nhìn cô uống đến say mềm,từ lượng cô có hạn đều này hấn biết. Thật vất vả có thể dụ cô ra ngoài, hấn tại sao có thể để cô uống say nha?

“Có chuyện gì được hay không !”

Cô một tay chống đầu,một tay vươn ra đoạt ly rượu trong tay hấn,hấn không đưa cô cô,cô liền giờ tính trẻ con muốn đoạt của hấn,động tác bốc đồng của cô khiến hấn nhớ tới lúc bọn họ quen nhau,cô thường tùy hứng đoạt đồ hấn.

Đang lúc hấn thất thần cô đoạt lấy ly rượu đó uống,hấn nhìn hai gò má cô ửng hồng sâu lắng mờ mờ miệng,

“Hấn lần này làm sao độ lượng vậy,có thể cho em ra ngoài uống rượu với anh?” Cô rũ mắt nhìn ly rượu đã uống cạn,mặt không chút thay đổi nói.

“Em muốn ra ngoài thì ra ,muốn uống rượu thì uống rượu,hấn quản được em sao?”

Nghe câu trả lời của cô Trần Thanh Sở trong mắt lóe lên tia đặc ý,cô nói vậy chứng tỏ quan hệ giữa cô và hấn đã rơi vào cục diện bế tắc,bởi vì dựa theo tính tình của cô,nếu như bọn họ rất hòa thuận cô sẽ nói chuyện che chở hấn,nhưng hôm nay cô nói hấn không thể xen vào cô,hấn nghĩ,xem ra cú điện thoại ngày đó đã có tác dụng.

Thật ra cho dù cô không nói hấn cũng mơ hồ đoán được hai người bọn họ đã xảy ra vấn đề gì,nếu không hấn làm sao có thể hẹn được cô,lúc trước ở thành phố N còn có sau khi trở về Ôn Thành hấn từng hẹn cô nhiều lần đều bị cô lấy cớ cự tuyệt.

Nghĩ tới đây hấn vội vàng nhìn cô cẩn thận hỏi.

“Vậy em hiện tại tính làm gì với anh ta?”

“Uống rượu!”

Cô miễn cưỡng rót cho mình một ly rượu,không biết tại sao,cho dù quan hệ của cô và người đó không tốt,cô cũng không muốn nói chuyện này với Trần Thanh Sở .

Cô tránh né khiến Trần Thanh Sở có cảm giác thất bại,nhưng cảm ly rượu mình ánh mắt kiên định nhìn cô nói,

“Mặc kệ kết cục em và hấn thế nào,anh cũng chờ em!”

Hứa Lưu Liễm sững sốt,nhưng ngay sau đó cười xé xa đề tài kia,

“Em là một người đã có chồng anh chờ em làm gì,cho dù có một ngày ly hôn em cũng là phụ nữ một đời chồng,nhiều cô gái xinh đẹp anh không đợi,anh đợi một người như em làm gì!”

Trần Thanh Sở nghe ra trong lời cô có ý muốn ly hôn,bưng ly rượu lên nhìn cô tâm trạng thật tốt cười.

“Ngàn vàng khó mua đều mình muốn ?”

Hứa Lưu Liễm coi lời hắn là hồ ngôn loạn ngữ, bởi vì cô không muốn quen lại Trần Thanh Sở nữa, cho dù cô ly hôn với Lục Chu Việt cũng không thể nào quay lại Trần Thanh Sở, không biết tại sao cô cảm thấy giữa hai người cách một hố rất sâu, hẫng nhẩy không qua, cô cũng bước không đến, bọn họ nhất định chỉ có thể làm người từng yêu thôi.

Khi bọn họ ra khỏi quán bar đã là rạng sáng nửa đêm, cô uống đến đầu vầng mắt hoa cộng thêm dạ dày khó chịu cho được Trần Thanh Sở dìu ra khỏi quán bar, kết quả vừa liền gặp được chiếc xe Land Rover màu bạc của hắn im lặng dừng ở trước cửa quán rượu, cô say rượu thoáng cái liền tỉnh rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Hiệp nghị ly hôn

Cô còn đang sợ sệt thì thấy hắn đã xuống xe đi về phía cô, cô theo bản năng muốn thoát khỏi giam cầm của Trần Thanh Sở, vậy mà Trần Thanh Sở bỗng nhiên tăng thêm lực đạo, cô vừa uống giờ bị nấc cục lại bị hắn ôm hai vai. Đêm đông vốn là rét lạnh thấu xương huống chi lúc này đã là rạng sáng nửa đêm, Hứa Lưu Liễm hơi run rẩy thấy trong tay hắn cảm lấy áo lông đi về phía cô, cô nhất thời cảm thấy trong lòng dâng lên cảm xúc bỗng nhiên muốn bộc phát. Hắn về mặt bình tĩnh đi tới khoác áo lông lên người cô, sau đó tự nhiên kéo cô từ trong ngực Trần Thanh Sở tới đây, hắn làm một loạt động tác thủy chung trầm mặc không nói một lời, Trần Thanh Sở giống bị khí thế mạnh mẽ của hắn chấn động để mặc hắn ôm cô vào trong ngực. Chờ Trần Thanh Sở kịp phản ứng muốn vẫn hồi đã không kịp, chỉ có thể nắm chặt cánh tay cô không buông, ba người cứ như vậy giằng co, phát giác giữa hai người mặc dù trầm mặc nhưng không khí gợn sóng mãnh liệt, cô cắn cắn môi cuối cùng chủ động bỏ rơi bàn tay Trần Thanh Sở, sau đó để hắn ôm đi vào trong xe. Trần Thanh Sở đương nhiên không nghĩ tới theo cô theo Lục Chu Việt ngay khi quan hệ hiện tại đến mức căng thẳng, hắn bị cô bỏ rơi kinh ngạc đứng ở nơi đó nhìn cô bị hắn ta ôm lên xe, trên khuôn mặt tuấn tú xẹt qua một tia bị thương sau đó lại là nồng đậm đau đớn, hắn cho tới bây giờ vẫn bị cô bỏ rơi ở một vách núi cheo leo. Chiếc xe màu bạc vững vàng chạy ở trên đường, Hứa Lưu Liễm ngồi ở vị trí kế bên tài xế nghiêng đầu nhìn mặt nghiêng bình tĩnh của hắn hồi lâu, bỗng nhiên kéo khóa miệng lạnh lùng nở nụ cười. “Lục lão sư, ngài đang tức giận đúng không?” Hắn quay đầu lại ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái sau tiếp tục chuyên chú lái xe, cô cười ra hơi lạnh lẽo. “Ngài đó, gân xanh sắp phá vỡ cả da ngài kia, ngài cần gì phải nhìn khổ cực như vậy!” Cô biết hắn không độ lượng đến nỗi chịu cho cô và Trần Thanh Sở thân mật ở cùng nhau, nhưng hắn hết lần này tới lần khác tỏ ra bộ dạng rộng lượng là muốn kích thích cô, làm cho cô đau lòng nhưng hắn sẽ thất bại mà thôi. Cô hận hắn tâm cơ thâm trầm giả dạng lương thiện lừa gạt người khác! Xe vốn chạy vững vàng trên đường chợt thẳng gấp dừng ở ven đường, hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm cô, gương mặt bình tĩnh rất cục dần dần tan vỡ. “Em có ý gì?” Khóe miệng cô phát ra nụ cười tàn ác xem thường. “Ý tôi là nếu ngài giận cứ phát tiết ra ngoài, đánh tôi mắng tôi hoặc xé rách tôi cũng có thể nhưng xin ngài đừng diễn kịch trước mặt tôi, bởi vì ngài nên tâm cơ ác độc diễn bộ dạng độ lượng làm tôi buồn nôn!” Cô nói câu cuối cùng cơ hồ gào thét mà ra, cô cũng không chịu nổi bộ dạng này của hắn nữa, cảm giác tất cả đều do hắn diễn kịch muốn lừa gạt cô, thế giới của cô rất đơn giản chịu không được tình yêu xen lẫn âm mưu quỷ kế. Con giận của hắn rất cục toàn bộ bộc phát, đưa tay ra nắm cầm nhỏ cổ chấp và đáng hận của cô hung hăng rống, “Hứa Lưu Liễm, em muốn chết có phải không?” Cô không để ý cảm truyền đến đau đớn, tiếp tục cười ha ha cười đến nước mắt chảy ra. “Ngài xem đây xem đây Lục lão sư, đây mới chính là mặt thật của ngài? Nếu ngài sớm như vậy không phải tốt à? Nếu ngài nói ngài sớm muốn tôi là được? Cần gì phải ở thời điểm trung học đệ nhị cấp phải đi ép Trần Thanh Sở bỏ đi, cần gì phải ở nửa năm trước hãm hại cha tôi?” Nếu cô sớm biết hắn ác độc, cô có lẽ thật sớm thỏa hiệp, như vậy cũng sẽ không hại Trần Thanh Sở đến Mi ba năm, cũng sẽ không hại cha cô gặp một cuộc tai bay vạ gió. Lục Chu Việt đã bị cô chọc giận hận không được bóp chết cô ngay bây giờ, hắn siết chặt tay ngăn không để mình giận giữ. “Anh không nói sớm với em sao? Em đồng ý anh sao? Em không phải muốn ngọt ngào hơn nữa với Trần Thanh Sở sao?” Cô cắn chặt môi không nói lời nào rơi lệ cổ chấp đối nghịch hắn, hắn cũng điên rồi, đầu đầy máu nóng nói lời độc ác. “Được! Quá khứ tạm thời không nói, hiện tại, nói hiện tại đi, anh nói anh muốn em, em chịu sao? Em đồng ý sao?” Tôi hôm qua dùng sức mạnh muốn cô, trong lòng hắn vẫn còn đau nhưng cũng đang giận, giận cô không tình nguyện, cho nên hôm nay nói giận không khỏi thốt ra lời này. Cô hiển nhiên đã bị tổn thương, sưng sốt một chút sau trên mặt ý châm biếm càng đậm, càng giễu cợt đồng thời tôn tại trong mắt, môi bị in dấu răng khê mờ mờ nói một chữ. “Được!” Sau khi nói xong cô đẩy ra bàn tay nắm cầm mình nhìn hắn lạnh lùng hỏi. “Anh hiện tại có muốn không?” Hắn thân thể cũng cứng ngắc ngồi im chỗ mình, nhìn trong mắt cô tràn ra hận ý mà sống chết nhắm mắt không nói lời nào, nếu muốn đau vậy thì mọi người cùng đau đi, hắn thân thể muốn xem một chút, thành ý của cô rốt cuộc có bao nhiêu. Cô lần nữa cắn môi, giờ bàn tay run rẩy lên cởi nút áo mình, đầu tiên cởi áo lông hắn phủ trên người mình, sau đó là áo khoác ngoài cô mặc, nữa là áo bên trong, cuối cùng là . . . . . áo lót màu đen bó sát người, cô cởi từng cái từng cái chậm chạp và nặng nề, vừa giương mắt hung hăng nhìn chằm chằm hắn, đầy mắt tràn đầy ác độc hận ý. Hắn cũng không tránh né nhìn thẳng vào cô, cho đến cô chống đỡ không nổi nữa khuôn mặt rơi đầy nước mắt, hắn mới chợt quay đầu sang nơi khác mở cửa xe sai bước vọt xuống, một khóa cửa xe bị đóng mạnh, cô kéo qua quần áo của mình lên tiếng khóc rống. Lục Chu Việt phiền não sau khi xuống xe chạy như điên đứng ở ven đường móc ra thuốc từng ngụm hút, nếu không xuống xe nói không chừng hắn thật muốn cô, nhiệt độ cực lạnh bên ngoài để cho đầu óc bị lừa giận đốt cháy tình ái vài phần. Hắn ngửa đầu nhìn ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, vừa hút thuốc vừa thờ bình thường. Đúng vậy, cô mắng rất đúng, hắn từ trước đến giờ chính là thích không lộ vui buồn, nhiều năm qua đánh trên thương trường khiến hắn dần dần quen bình tĩnh bày mưu nghĩ kế, chẳng qua hắn không nghĩ tới những thủ đoạn này dùng trong chuyện tình cảm sẽ khiến cô bị thương sâu vậy. Mới vừa hắn nói những lời ác độc kia chỉ là nghĩ một đằng nói một nẻo, tại sao phải như vậy? Hắn rõ ràng rất yêu cô, tại sao hiện tại hai người đến trình độ tổn thương lẫn nhau? Chẳng lẽ bọn họ thật không thể tiếp tục nữa sao? Chẳng lẽ cô chấp sáu năm qua của hắn phải ngưng ở đây? Thời điểm hắn đè nén đau đớn muốn ngửa mặt lên trời lớn tiếng gào thét, cách đó không xa cửa xe rầm một tiếng bị mở ra, chỉ thấy cô lung tung bọc áo lên người vọt xuống ven đường, hắn nhớ tới vừa rồi cô uống say mềm nên vội vàng sai bước vọt tới ngồi xổm xuống vịn cô, cô có lẽ ới đến không còn sức lực, cũng không tuyệt hắn, cuối cùng khi ới xong cô vô lực ngã xuống trong lòng hắn. Dùng áo lông ôm cô sắc mặt có chút khó coi sau đó giẫm chân ga phải một đường chạy như điên về nhà. Rõ ràng không có lưu lượng, còn có ý chọc tức hắn chạy tới quầy rượu uống rượu, hắn có chút hối hận lúc cô ra cửa không có ngăn lại cô, cô về đến nhà liền vọt tới phòng rửa tay phun ra một hồi mới ngã xuống giường ngủ thật say, hắn ở bên cạnh chăm sóc cô cả đêm, ôm chặt sợ cô biến mất, từ chuyện kia xảy ra đến việc lo hậu sự Liên Tổ đến đêm qua, hắn đều chưa từng ôm cô ngủ qua. Có lẽ mấy ngày qua hắn quá mệt mỏi, hắn ôm cô ngủ thẳng đến hừng sáng, chờ khi hắn . . . tỉnh lại cô đã sớm không có bên cạnh, hắn cả kinh thoáng cái liền từ trên giường ngồi dậy hét một tiếng tên cô, “Lưu Liễm?” Không có lên tiếng, tim của hắn bỗng nhiên hoảng loạn, đứng dậy chớp đại một bộ quần áo định xuống lầu tìm cô, đột nhiên phát hiện trên tủ đầu giường một phần văn kiện chỉnh tề, hắn cố nén dự cảm xấu trong lòng đi tới, “Hiệp

nghe Ly hôn” mấy chữ to trong nháy mắt ẦM làm đầu óc hắn trống rỗng. Vẫn cố chấp cho cô ly hôn chẳng qua trong lúc giận giữ mà thôi chứ không làm thật, vẫn cho rằng chỉ cần hắn không mời luật sư viết hiệp nghị ly hôn cô sẽ không ly hôn, nhưng, nhưng, nhưng giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm giác đau đến không thở nổi, cả phòng chỉ có thể nghe được thanh âm hắn từng chút từng chút bóp nát phần hiệp nghị ở lòng bàn tay. Trên tủ đầu giường còn có một tờ giấy khác, rõ ràng một mảnh giấy thật mỏng hắn lại tựa hồ không có sức lực cầm lấy nó, nặng nề ngồi xuống đầu giường giờ tay lấy mảnh giấy đó tới xem, là chữ của cô lạnh lùng vô tình như con người cô. “Đơn ly hôn em đã ký, em ra ngoài đi một khoảng thời gian, hi vọng sau khi trở về chuyện giữa chúng ta có thể kết thúc, cũng có thể sẽ không trở về nữa, anh ký xong gửi lại cho cha em là được, cảm ơn!” Từng câu từng chữ như thanh đao đâm vào tim hắn, hắn sau khi xem xong rống lớn một tiếng sau đó xé nát bầy tờ giấy kia, sau khi xé xong tựa hồ còn chưa hết giận cầm tờ đơn ly hôn xé thành từng mảnh nhỏ, sau đó cầm điện thoại di động gọi cho cô. Điện thoại vang lên thật lâu mới được đón, mà đợi chờ trong khoảng thời gian này đã sớm dùng hết sự nhẫn nại của hắn, cho nên điện thoại được nhận hắn liền hét lên một tiếng. “Hứa Luru Liễm, anh không buông tay em đừng mong rời đi!” Trong điện thoại hồi lâu không có tiếng vang, trong lòng hắn lộp bộp một chút rồi nghe thanh âm Trần Thanh Sở mang theo nụ cười từ bên kia truyền tới, “Lục lão sư, thầy cần gì khổ vậy? Bọn tôi nhanh chóng muốn trốn khỏi thầy, thầy cần gì đau khổ ép sát thế?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Trở lại ngay

Lục Chu Việt chỉ cảm thấy đầu trong nháy mắt bị tức giận làm căng lên, hắn hung hăng siết chặt ngón tay nắm điện thoại di động từ trong hàm răng thốt ra ba chữ.

“Cô ấy đâu?”

“Cô ấy không muốn nghe điện thoại thầy cho nên tôi nhận thay !”

Trần Thanh Sở giọng nói vô cùng lớn lối, hắn rốt cục không thể nhịn được nữa lấy điện thoại ném mạnh vào tường, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng ngủ, Tần tỷ vốn chờ ở cửa hỏi hắn muốn ăn gì nhưng nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của hắn liền lui xuống.

Phi trường.

Trần Thanh Sở nghe được bên kia điện thoại truyền đến rầm khỏe miệng không khỏi đắc ý giương cao, giương mắt nhìn một chút sang phòng rửa tay, hắn hoạt động ngón tay đem số điện thoại Lục Chu Việt gọi đến bình tĩnh xóa đi.

Thật ra không có chuyện cô muốn nghe điện thoại hay không muốn nghe, thật ra hắn hôm nay phải đi công tác nước ngoài vừa lúc gặp một mình cô ở phi trường, hắn vui mừng vạn phần đi đến chào hỏi cô nhưng cô trước sau như một không vui.

Vừa rồi nói không tới mấy sắc mặt cô có chút khó coi ôm bụng, bảo là muốn vào phòng rửa tay nói hắn xem dùm hành lý, bởi vì quá mức khó chịu cô ngay cả túi cũng ném cho hắn, mới đi không đầy một lát điện thoại di động cô đã vang lên.

Nghe tiếng chuông trong túi không ngừng vang, trực giác nói cho hắn biết cú điện này do Lục Chu Việt gọi tới, cho nên hắn có chút ko lễ phép lấy ra điện thoại di động, nhìn vào quả nhiên do Lục Chu Việt gọi đến. Nếu trời cao không ngừng cho hắn cơ hội, hắn tại sao không nhanh tay bắt lấy?

Đem điện thoại di động của cô một lần nữa nhét vào trong túi, hắn ngo chùng phòng rửa tay nghĩ đáng về yếu ớt của cô trong lòng đột nhiên nổi lên một loại dự cảm xấu, cô không phải . . . . Có con với người đàn ông kia chứ? Nếu như vậy Lục Chu Việt sẽ càng không buông tay cô.

Trong lúc hắn kinh hãi càng nghĩ càng cảm thấy đã thấy cô từ phòng rửa tay đi ra, hắn đi đến đưa cô một chai nước khoáng chăm chú nhìn mặt cô hỏi.

“Tiểu Liễm, em làm sao. . . . . Bỗng nhiên dạ dày không thoải mái?”

Cô giờ tay lên xoa xoa trán nhận lấy chai nước và hành lý trong tay hắn,

“Chắc tối hôm qua uống quá nhiều, hôm qua em cũng nôn rất nhiều. . . . .”

Cô giải thích Trần Thanh Sở cảm thấy có khả năng, dù sao từ lượng cô có hạn tới qua lại uống nhiều như vậy, uống rượu nô cũng bình thường truyền thanh truyền đến tin tức chuyển bay cô đi, cô vẫy tay với hắn.

“Cảm ơn anh, em lên máy bay trước!”

Hắn đứng im tại chỗ nhìn bóng lưng cô dần dần đi xa, hắn nhìn về cô biết cô muốn đi đến một thành phố nhỏ ở phía nam, hắn có loại vọng động muốn bỏ xuống tất cả đuổi theo cô cùng nhau rời đi, nhưng hắn không thể, hắn phải lập tức lên đường tham gia hội nghị rất quan trọng liên quan đến vấn đề trọng đại phát triển Trần thị trong tương lai, hắn cuối cùng buông lỏng quả đấm, dưới sự thúc giục của thư ký đi lên chuyến bay của mình.

Hứa Luru Liễm lên máy bay sau đó lấy điện thoại di động ra nhìn, thấy không có ai gọi đến cùng tin nhắn liền dập máy sau đó nhắm mắt tựa vào chỗ ngồi nghỉ ngơi. Mấy ngày qua hắn từng bước ép sát làm cho cô sắp không thở nổi, nên cô nhanh chóng muốn ra nước trốn khỏi hắn.

Chẳng qua máy bay vừa hạ xuống,thời điểm cô kéo hành lý ra khỏi đại sảnh phi trường nghênh đón cô là hai người vạm vỡ đeo kính râm,cô ngay lúc đó phản ứng chỉ có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Cô dĩ nhiên không biết trước đó Trần Thanh Sở nói với hân những câu gì,cho nên cũng không hiểu cô chỉ ra nước ngoài nghỉ ngơi hân cũng phải người giám sát, nhất là khi thấy một người trong đó đưa máy bay về cho cô,tâm trạng cô liền không thể khống chế,lấy điện thoại di động ra gọi cho hân.

“Lục Chu Việt,anh bị thần kinh gì đó?”

Cô đứng ngoài cửa phi trường,hoàn toàn không để ý ánh mắt khác thường của mấy người xung quanh,khàn cả giọng hét với hân. Hân tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Coi như hân bắt mẫn cô đưa hân đơn ly hôn,hân cũng không thể ép cô trở về?

Hân bá đạo giữ tất cả của cô trong tay,hân rút cuộc cho mình là ai! Rút cuộc cho mình là thân phận gì! Nhưng cô đã giận không kìm được,còn giọng hân nghe thật bình tĩnh.

“Anh hạn cho em hôm nay phải trở về Ôn Thành,nếu không hậu quả tự gánh lấy!”

“Lục Chu Việt,anh tại sao phải như vậy?”

Cô bị lời nói bá đạo của hân chọc giận cả người run rẩy,lớn tiếng quát vắn hân.

“Tại sao à?”

Hân hừ lạnh một tiếng,cô nghe được thanh âm vật gì bị ném đi,

“Chỉ bằng anh bây giờ còn là người đàn ông của em,chỉ bằng anh không thể dễ dàng tha thứ bà xã của mình theo người đàn ông khác trộm tình bên ngoài !”

Lục Chu Việt sáng sớm cúp điện thoại cô sau lập tức phái người tra xét mục đích của cô,hân dĩ nhiên cũng đồng thời tra xét một chút chuyến bay Trần Thanh Sở , mặc dù bọn họ không phải đi cùng một thành phố nhưng Trần Thanh Sở trước đó nói chút ít lời cộng với lửa giận công tâm,hân kết luận bọn họ vì muốn trốn hân, cố ý trước tách ra sau đó lại gặp lại.

Trộm tình,hai chữ này quá ác độc,thoáng cái khiến Hứa Lưu Liễm giật mình,một lúc lâu cô mới tìm được giọng mình lắm lắm mở miệng.

“Anh nói cái gì?”

Tuy nói cô từng nhớ mãi không quên Trần Thanh Sở,ngay cả lúc ban đầu cô ở với hân trong lòng cũng chỉ có Trần Thanh Sở,mặc dù cô hiện tại ghét hân bài xích hân,nhưng cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới xảy ra chuyện gì với người đàn ông khác,nhưng hân bây giờ lại ác độc nói cô và người đàn ông khác trộm tình, chẳng lẽ hân cho cô ra ngoài giải sầu chơi đùa sao?

“Lời anh không nói lần thứ hai,nếu em không trở lại trong thời gian quy định,đừng quên ở Ôn Thành còn cha em,còn cô bạn Hạ Vi Lương mà em thân nhất!”

Hứa Lưu Liễm tim lần nữa giống như bị thứ gì nặng nề nện vào rơi xuống đáy cốc,cô nắm điện thoại giọng nói vô cùng xem thường vô cùng chán ghét.

“Lục Chu Việt,anh cũng quá rách việc đấy,dùng thủ đoạn hèn hạ này bức tôi . . . . .”

Cô nói xong liền cúp điện thoại,đưa tay phủ miệng không để cho nước mắt mình chảy xuống,một tay khác thì kéo hành lý của mình chạy nhanh ra. Quà nhiên hèn hạ ác độc mới là mặt thật của hân,nhưng cô không có ý định để hân uy hiếp lần nữa.

Cô vừa chạy vừa nói thầm với Hứa Định Biên và Hạ Vi Lương:Cha,Vi Lương,sau cô xoay người chạy đi,một người trong đó xoay người lên xe đuổi theo cô,mà cô chỉ lo thương tâm chạy trốn nên căn bản không chú ý tới phía trước có một chiếc xe chạy đến,đội cô phát hiện đã gần đụng vào,may chiếc xe vội vàng đổi hướng lái,đầu xe trượt qua người cô rẽ vào hướng khác,cô thì ngã mạnh xuống đất.

Người lái xe hoảng sợ cả người đổ mồ hôi lạnh,quay cửa kính xe xuống chửi ầm lên,

“Muốn chết sao,muốn chết thì đến chỗ khác!”

Bất quá người nọ về mặt hân hân nhìn đến người vạm vỡ đứng sau lưng cô nhất thời đổi thành vẻ mặt quan tâm,nhảy xuống xe chạy tới đỡ cô,

“Không bị thương nào chứ?Đến đây, tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra một chút!”

“Tôi không sao,vừa rồi là tôi không đứng. . . . .”

Hứa Lưu Liễm vô lực lắc đầu đẩy ra người nọ,cô không có chuyện gì,chẳng qua cảm giác trên đùi bị trầy,chân tựa hồ bị trẹo,chủ yếu nhất là cô vừa rồi vọt ra người nọ sắp đụng vào cô,người nọ thấy cô nói như vậy không khỏi lúng túng nhìn sang hai người vạm vỡ phía sau

“Cút!”

Sau đó vừa mở cửa xe nhìn cô nói,

“Lục tiên sinh căn dặn,bất kể bị thương hay không bị thương,tốt nhất phải đến bệnh viện kiểm tra một chút!”

Vừa rồi thất mán kia thật bị dọa sợ chảy ra mồ hôi lạnh,hắn lập tức gọi cho Lục Chu Việt nói chuyện vừa xảy ra,bên kia nổi câu mắng hắn một trận,sau đó căn dặn đưa cô ta đến bệnh viện kiểm tra,một cọng tóc gãy cũng không thể tổn thương.

Hứa Lưu Liễm bởi vì giận Lục Chu Việt căn bản không có sắc mặt tốt với hai người kia,giờ lại nghe người kia nói do hắn căn dặn,trực tiếp xem lời người nọ như gió bên tai,kéo hành lý của mình xoay người sẽ rời đi,nhưng mắt cá chân truyền đến đau nhức làm cho cô thiếu chút nữa té ngã trên đất,may có hai người vạm vỡ ở bên cạnh đỡ,cô bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn lên xe theo bọn họ đến bệnh viện kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Rốt cuộc buông tay

Vốn chỉ muốn kiểm tra một chút mắt cá chân nhưng bác sĩ thấy sắc mặt cô thật không tốt tiêu tụy không chịu nổi nên kiểm tra tất cả cho cô,chẳng qua khi có kiểm tra kết quả đối với cô mà nói là sét đánh giữa trời quan,mắt cá chân cô không có chuyện gì,những nơi khác cũng không bị gì,nhưng cô đã. . . . . mang thai!

Cô ngồi trong phòng làm việc bác sĩ nhìn bản xét nghiệm hắn đưa,trộn to hai mắt thật lâu cũng chưa phục hồi tinh thần,đại não có vài phút đồng hồ bị vây trạng thái trống rỗng không cách nào suy tư.Bác sĩ thấy cô lo lắng như vậy đến hỏi thăm cô.

“Cô gái,cô không sao chứ? Tôi nhìn thấy cô hơi lạ thì ra mang thai,bất quá đó cũng là chuyện vui!”

Bác sĩ kia cười nói xong đứng dậy tính đi ra ngoài,cô chợt đưa tay kéo vị bác sĩ đó lại,kinh ngạc trên mặt vẫn không có tan đi cầu khẩn hắn.

“Bác sĩ,có thể phiền ông đừng nói với hai người bên ngoài?Chuyện này tôi tạm thời không muốn người khác biết”

Bác sĩ kia thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô lại nghe những lời cô nói nhất thời hiểu ý cô,thờ dài một tiếng gạt đầu xoay người đi ra ngoài,nhìn dạng như vậy xem ra lại một sinh mạng nhỏ không được hoan nghênh.

Hứa Lưu Liễm chỉnh lại suy nghĩ của mình,đem bản xét nghiệm nhét vào trong túi theo bác sĩ ra ngoài,hai người kia vội vàng đi đến hỏi cô.

“Hứa tiểu thư,kết quả kiểm tra thế nào? Không có nơi nào bị thương sao? “

“Ừ, không có chuyện gì,mắt cá chân cũng không sao,chi cần nghỉ ngơi một chút là tốt. . . . .”

Cô có chút mất tự nhiên tránh ra ánh mắt hai người.

“Hiện tại tôi trặc chân,hôm nay sợ rằng không cách nào ngồi máy bay trở về,như vậy đi các người giúp tôi đặt một phòng khách sạn không!”

Một người trong đó lĩnh mệnh xoay người rời đi đặt phòng khách sạn cho cô,cô nhìn sang một người khác.

“Tôi hiện tại hơi mệt chút,muốn nghỉ ở chỗ này một chút cậu có thể ra ngoài một lát,chút nữa đi tôi sẽ gọi cô!”

Người nọ tuy có chút không yên tâm nhưng thấy cô kiên trì đành phải ra ngoài,dù sao hắn một thân trang phục đen đi lại trong bệnh viện cũng rất kinh người.

Hứa Lưu Liễm tìm góc yên tĩnh chán nản ngồi xuống ghế,sau đó nhắm hai mắt hồi lâu mới từ túi lấy ra bản xét nghiệm,đã 40ngày,cô giờ tay lên xoa trán tính toán, hắn là lần hai người ở khách sạn,lúc ấy hai người ở chung một chỗ thật sự quá kích tình cho nên vứt bỏ chuyện ngừa thai qua một bên,bất quá cô khi đó tựa hồ còn tính kỹ an toàn nhưng không biết tại sao có thể như vậy.

Mà khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện,cô cũng không còn tâm trạng để ý thân thể mình có gì lạ,mấy ngày hôm trước thấy buồn nôn,cô còn tưởng rằng do tâm trạng không tốt cộng thêm chán ghét hắn,cô hoàn toàn không có nghĩ đến mình mang thai,còn hôm nay nôn ở phi trường cô cho rằng bản thân tôi hôm qua uống rượu.

Cầm tờ giấy xét nghiệm cô chỉ cảm thấy tất cả thật chói mắt,cô từng nghĩ sau hôn lễ cô sẽ nói với hắn cô không uống thuốc ngừa thai nữa,nếu có cô sẽ biết điều sinh con cho hắn một đứa bé nhưng hôm nay tất cả đều trở thành cơn ác mộng.

Nói nữa trong khoảng thời gian này tâm trạng cô hỗn loạn cực kỳ đau buồn còn nổi giận uống rượu đứa con sinh ra sẽ không khỏe mạnh,chẳng qua quan hệ giữa hắn và cô lúc này rất tệ,đứa bé này cô cũng không muốn,nếu có con sau này sẽ đưa con tới uy hiếp cô,cô đời này cũng thoát không khỏi

hắn,mới vừa rồi hắn không phải còn dùng Hứa Định Biên Hạ Vi Lương tới ép cô trở về Ôn Thành còn gì?

Hôm nay cô không muốn có chút xíu quan hệ gì với hắn. Cho nên đứa bé này. . . . Cô sẽ không cần !

*

Lục Chu Việt nghe thủ hạ báo cáo nói cô thiếu chút nữa bị tai nạn xe cộ sau bị thương lập tức ngồi không yên,cầm lấy áo khoác của mình vội vã ra khỏi phòng làm việc,đơn giản nói với Lâm San Ny mấy câu sau liền xoay người rời đi.

Lâm San Ny nghe hắn phản phô mất hạnh tròn tròn thật lâu một câu cũng nói không ra,nhưng khi nhìn hắn về mặt nôn nóng rời đi nên không nói gì, hắn dặn cô hôm nay có thời gian theo Quách Nhĩ Kiệt đi chọn phòng ốc,còn nói cái gì bạn học cũ muốn cô chiều cô hắn,dù sao hắn cũng mới vừa trở về Ôn Thành chưa quen cuộc sống nơi đây .

Cô vừa đi về phòng làm việc của mình vừa tức giận nghĩ thầm,đây nhất định là cái tên Quách Nhĩ Kiệt giờ trò quý,không biết hắn làm sao nói xong với Lục Chu Việt , cô càng không hiểu nổi Lục Chu Việt.

Được rồi được rồi,cô thể cô Lâm San Ny lớn như vậy chưa từng có ý đồ xấu với khác,nhưng lần này cô thừa nhận cô tà ác,Lục Chu Việt bảo cô đưa Quách Nhĩ Kiệt đi xem phòng ốc cao sang,cô quyết định đưa hắn đến một cư xá hoàn toàn khác với phòng ốc cao sang,mặc dù cũng là Lục thị các cô xây dựng,nhưng một ở phía Tây Ôn Thành,một ở phía đông Ôn Thành,lái xe làm sao cũng phải bốn mươi năm mươi phút đồng hồ. . . . .

*

Lục Chu Việt vội vã chạy tới phi trường,còn chưa lên máy bay đã nhận được Tần tỷ gọi điện tới,trong điện thoại giọng Tần tỷ có chút do dự,

“Tiên sinh,tôi thấy phu nhân mấy ngày qua có chút khó chịu,mỗi ngày sáng sớm đều ới một trận,tôi muốn hỏi thẳng trước ngài và cô ấy nghĩ lẽ ấy,ngài nói xem cô ấy có phải mang thai không?”

Lục Chu Việt vốn vừa nghe điện thoại của Tần tỷ,nghe Tần tỷ nói như vậy hắn nhất thời dừng bước, mang thai? Hắn nghĩ tới phản ứng mấy ngày qua của cô một đôi mày rậm không khỏi nhíu lại suy tư,đang suy nghĩ đến chuyện lần đó tay nắm điện thoại di động nhất thời không kìm được run rẩy.

Chưa kịp chào hỏi Tần tỷ hắn đã cắt điện thoại,sau đó gọi điện cho cô,nhưng trong điện thoại truyền đến thanh âm nhắc nhở,tim của hắn không khỏi sợ hãi có dự cảm xấu đang từng từng chút chút lan ra trong đầu,trong nháy mắt xương cốt một mõi,hắn cảm giác mình từ trước đến giờ tràn đầy sức sống tay chân giờ lạnh như băng .

Vừa đã thông hắn liền gọi điện thoại cho thủ hạ đi tìm cô.

“Cô ấy đâu?”

Người nọ cho rằng hắn quan tâm cô có bị thương không,tận chức tận trách hỏi báo

“Bác sĩ mới vừa kiểm tra toàn thân cho Hứa tiểu thư ,nói là không có gì đáng ngại,bất quá cô ấy nói muốn ở riêng một mình——”

“Khốn kiếp ——!”

Lời thủ còn chưa kịp nói xong đã bị tiếng rống hắn cắt đứt,Lục Chu Việt vừa nghe thủ hạ nói làm kiểm tra toàn thân đã nghĩ đến cô nhất định không biết mình mang thai.

Lại nghe nói cô muốn một mình đợi nhất thời cảm thấy chuyện không ổn,hắn vừa sải bước đi vào cửa máy bay vừa căn dặn đám thủ hạ,

“Lập tức tìm cô ấy trở về cho tôi !”

Hắn nói xong liền cúp điện thoại tăng nhanh bước chân,biết rõ cho dù hắn dù sớm xông lên máy bay thế nào, không tới thời gian cất cánh máy bay cũng không chuyên động,nhưng vẫn lừa mình dối người an ủi mình,thừa dịp máy bay còn chưa cất cánh hắn không buông tha bất kỳ một tia cơ hội,một lần lại một lần gọi điện thoại của cô,thầy chung không người nào đón nghe,hắn cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đập máy.

*

Mà thủ hạ phụng mệnh hắn đi tìm Hứa Lưu Liễm,mới vừa hai người tách ra tìm vẫn không thấy cô,vừa lúc thấy người từ khách sạn trở về,hai người cùng nhau đến bệnh viện xem thử,rất cục ở một phòng giải phẫu phụ khoa thấy được cô sắc mặt tái nhợt vịn cửa đi ra.

Hai người giương mắt nhìn tấm bảng phòng giải phẫu treo ở phía trên,ngày thường thầy chung không có vẻ mặt nhất thời hoảng sợ dử tợn lên,tiếp đó có một tiếng thở dài nặng nề đâm một cú lên vách tường bên cạnh,một người khác thì cứng tại nơi đó hồi lâu câu gì cũng không nói .

Cô giờ tay lên sửa sang mái tóc trên trán mình,đi lên trước có chút suy yếu nói với bọn họ,

“Phiền toái các người đưa tôi về khách sạn nghỉ ngơi?”

Không biết tại sao,cô rõ ràng một chút cũng không muốn đứa bé này,nhưng khi mất đi nó cô lại cảm thấy vạn tiền xuyên tâm khó chịu, thậm chí còn

muốn tìm một nơi để khóc.

Cho nên khi Lục Chu Việt lòng như lửa đốt chạy tới tất cả đều đã trễ, hấn nhặt điện thoại vừa rơi xuống đất lên gọi cho cô, như cũ tắt điện thoại, tim của hấn càng ngày càng đau, khi hấn nghe được thủ hạ áp a áp ứng báo với hấn, hấn bỗng nhiên thoáng cái mất tất cả ngôn ngữ, kinh ngạc đứng ở nơi đó, cảm thấy trước mắt một mảnh tối tăm.

Sau khi phục hồi tinh thần hấn cơ hồ lấy thái độ nổi giận vọt vào phòng khách sạn của cô, một tay kéo cô còn đang mê man trên giường, hai tay dùng sức bóp cổ cô, nổi điên hết lớn,

“Hứa Lưu Liễm, cô là cô gái lòng dạ ác độc, tôi muốn giết cô ——”

Hứa Lưu Liễm thấy vẻ mặt thất không cũng hiểu hấn đã biết tất cả, mặc dù bị hấn bóp sấp không thở nổi, nhưng cô vẫn nghiêm khuôn mặt tái nhợt kéo khóa môi lạnh lùng cười.

“Lục lão sư, ngài có cần thiết tức giận vậy không? Một mạng đổi một mạng mà thôi, ngài hại chết mẹ tôi, tôi giết con anh, sau này. . . . Chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau!”

Hai tay hấn bóp cổ cô bỗng dừng cứng lại, mà cảm xúc trong mắt hấn đã không thể dùng ngôn ngữ miêu tả, có tức giận, có đau khổ, cũng có nồng đậm tuyệt vọng, cuối cùng hấn che dấu tất cả cảm xúc trong mắt hóa thành vẻ lạnh như băng, hấn mở miệng, giọng không có sóng lớn.

“Hay cho một câu chúng ta không thiếu nợ lẫn nhau! Hứa Lưu Liễm, tôi đồng ý yêu cầu của cô, chúng ta ly hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Một mối quá

Hấn sau khi nói xong liền buông ra cô cô, lần này hấn buông tay trong động tác mang theo chán nản nói không ra lời còn có thương tâm tuyệt vọng, hấn nhìn sang ánh mắt bình tĩnh của cô, ánh mắt hấn bình tĩnh tựa hồ đang nhìn một người xa lạ không quen biết, dáng vẻ này của hấn để Hứa Lưu Liễm cảm thấy xa lạ và sợ hãi, cô có chút bất an co rúm lại, hấn cuối cùng không nói gì đứng dậy phát tay áo rời đi.

Còn lại một mình cô thất thần ngã ngồi trên mặt giường lớn khách sạn mặt rơi đầy nước mắt. Giống như vì con họ vừa mới chết, hoặc vì tình cảm dây dưa giữa bọn họ rốt cuộc đi tới cuối, cũng giống như cô thoát khỏi giam cầm của hấn, lúc này ngay cả chính cô cũng không hiểu nổi cô rốt cuộc suy nghĩ gì.

*

Mà Lục Chu Việt vừa rời về mặt còn bình tĩnh sải bước ra khỏi phòng cô, sau khi cửa phòng đóng lại trên mặt nhất thời một mảnh đau lòng, bước chân cũng càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, hai thủ hạ thấy hấn vậy cũng bị làm cho sợ đến ngăn người không dám tiến lên, hấn đưa tay tóm lấy chìa khóa xe một người trong đó xông ra ngoài.

Giờ này khắc này, hấn khẩn cấp cần một nơi phóng thích đau khổ trong lòng.

Hấn chặt vật vọt tới bãi đậu xe khách sạn, mở cửa xe chán nản ngồi trong xe, hai tay hấn siết chặt tay lái phía trước, trên mu bàn tay nổi đầy nổi gân xanh hấn cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân đè nén đau lòng, một lúc sau hấn đầu tựa vào trên tay lái, phát ra một tiếng trầm thấp và đau đớn nhưng ngay sau đó lại là tiếng khóc thê lương.

Hấn đau quá đau đến không chịu nổi nữa, không chỉ cô quyết tâm bỏ đi con bọn họ còn nữa cuối cùng hấn đã bật thốt hai chữ ly hôn. Kiên trì lâu như vậy hấn rốt cục thấy mệt mỏi, rốt cục vẫn phải chủ động buông tay. Hấn không bỏ cũng không có khí lực tiếp tục, cũng không có khí lực lại một lần nữa bị cô tổn thương.

Hấn lần đầu tiên cảm thấy những năm gần đây tình cảm hấn dành cho cô thật sự sai lầm, lần đầu tiên hoài nghi năng lực mình, ba mươi năm qua cuộc đời hấn chưa bao giờ thất bại như lần này, ngay cả năm đó Lục Phương Đình không cho hấn tiền học phí để cho hấn tự sinh tự diệt ở Mĩ Quốc hấn cũng không cảm thấy thất bại như bây giờ, ngay cả ban đầu hấn hai bàn tay trắng ở Mĩ Quốc tạo dựng Lục thị cũng không có thất bại, mà hôm nay tất cả đều được cô gái Hứa Lưu Liễm để hấn ném thừ.

Trái tim hấn đã chết, hấn sẽ không yêu ai nữa, cũng không để ai đến tổn thương hấn nữa.

*

Vì không để cho mình có một chút hối hận, ngày đó liền ngồi máy bay trở về Ôn Thành, thời điểm máy bay đáp xuống Ôn Thành đã là nửa đêm, khi Trác Thính Phong ở phi trường thấy vẻ mặt tiêu tụy của hấn mà giật mình, trong đám bọn họ Lục lão đại luôn là người bình tĩnh nhất, giờ đây hấn cảm giác lão đại thoáng cái già đi rất nhiều.

Đội Lục Chu Việt ngồi vào trong xe ,sau đó Trác Thỉnh Phong nghiêng đầu hỏi.

“Lão Đại, đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Chu Việt không trả lời hắn, chỉ nhắm mắt lại nặng nề tựa tại trên ghế dựa nói.

“Tìm một chỗ uống vài chén!”

Bất quá mặc dù hắn cái gì cũng không nói, Trác Thỉnh Phong từ ngữ khí và nét mặt hắn phát giác những thứ gì.

Bởi vì Đường Dục Hàn cùng Diêm Hạo Nam sau khi tham gia hôn lễ đều tự mình trở về địa bàn của mình, chỉ còn lại một mình Trác Thỉnh Phong, cho nên dù hiện tại nửa đêm canh ba, lão Đại nhà hắn tâm trạng không tốt, hắn cũng phải phụng bồi.

Ai nói mựon rượu giải sầu buồn càng thêm buồn, lời này thể hiện ở trên người Lục Chu Việt càng thêm rõ ràng, mấy chén rượu mạnh xuống bụng Trác Thỉnh Phong cảm thấy hắn không bớt buồn, ngược lại về mặt càng thêm đau đớn, hắn nhớ dạ dày yếu ớt của người kia vội vàng ngăn lại ly rượu trong tay hắn,

“Lão Đại, anh có gì cứ nói, không phải chị dâu nhỏ chọc anh tức chứ?”

Không nghĩ đến mới nhắc tới Hứa Lưu Liễm về mặt hắn luôn nhu hòa trở nên dữ tợn, đưa tay hất bàn tay cầm ly rượu kia ra nhìn chăm chăm hắn tàn bạo mở miệng,

“Từ hôm nay trở đi, không được nhắc tên người phụ nữ này trước mặt ta, một chữ cũng không được!”

Hắn từng chữ từng câu đều nói quyết tuyệt lạnh như băng, còn Trác Thỉnh Phong ở bên cạnh lo lắng, chỉ thấy hắn ngửa đầu một ngụm uống cạn sạch một ly Kê Vĩ Tửu được xưng rượu mạnh nóng nhất trong quán này, sau đó đứng dậy cất bước đi ra ngoài, song, hắn đi không có mấy bước bỗng nhiên chân mềm nhũn thân thể cao lớn thẳng tắp ngã xuống, Trác Thỉnh Phong trong cơn say tỉnh lại, hoảng sợ chạy đến đỡ hắn.

Kết quả cuối cùng, cách hơn nửa năm sau Lục Chu Việt lần nữa bởi vì say rượu phải nhập bệnh viện, bất quá lần này tình trạng của hắn tương đối nghiêm trọng, dạ dày tổn thương cộng thêm tổn thương trong lòng, hai bút cùng về mặc dù hắn đường đường là nam nhi bảy thước, cũng bởi vì ... đã kích trí mạng mà bệnh nặng.

Đường Dục Hàn sau khi nghe ở trong điện thoại liên tiếp than thở,

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi làm lão Đại bị thương nặng như vậy?”

“Không biết, cũng không dám hỏi, đêm hôm đó cũng giận giữ nói sau này không được nhắc đến chị dâu nhỏ một chữ cũng không!”

Trác Thỉnh Phong rất buồn khổ nhủ một đôi lòng này, Đường Dục Hàn và Diêm Hạo Nam thì khỏe, ở phía xa không nhìn thấy trạng thái mỗi ngày làm người ta lo lắng của Lục Chu Việt.

“Sau này một chữ cũng không được nhắc đến chị dâu nhỏ?”

Đường Dục Hàn suy nghĩ những lời này, sau đó do dự mở miệng,

“Tiểu Trác Tử, cậu nói đi . . . . . Có phải . . . . . Lão Đại đã ly hôn với chị dâu nhỏ rồi?”

“Làm sao có thể?”

Trác Thỉnh Phong không hề nghĩ ngợi liền gạt bỏ đề nghị của hắn,

“Lão Đại khổ cực lắm mới giữ được cô ấy, tại sao có thể nói buông tay là buông tay!”

Người khác có lẽ không biết, những năm này hắn vẫn cùng hắn ở Ôn Thành, từ ban đầu vào trường hắn làm lão sư cho đến bây giờ, những năm này hắn đối với Hứa Lưu Liễm một lòng một dạ, hai chữ ly hôn này không thể nào xảy ra trên người Lục Chu Việt .

Bất quá Trác Thỉnh Phong mới vừa cúp điện thoại Đường Dục Hàn xoay người vào phòng bệnh Lục Chu Việt, đang ở ngoài phòng bệnh thấy Lục Chu Việt nói chuyện với luật sư, hắn trong lòng nảy lên một loại dự cảm xấu, vội vàng bước nhanh tới nói chuyện với Luật sư, sau đó hỏi hôm nay mục đích ông tới đây. Luật sư hữu lễ cười.

“Lục tiên sinh bảo tôi viết một phản hiệp nghị ly hôn, tôi tới đưa hắn xem qua!”

Trác Thỉnh Phong sững sờ đứng im tại chỗ, thật đúng là để cho Đường Dục Hàn nói trúng, chẳng qua rốt cuộc vì sao?

*

Sau khi Lục Chu Việt bỏ đi ngày thứ hai Hứa Lưu Liễm trở lại Ôn Thành, trở lại cô liền tìm Hạ Vi Lương mượn giùm cô một căn hộ nhỏ ở chung tâm chợ, Hạ Vi Lương đã tính ở lại Ôn Thành, một nhà trọ nhỏ rất thích hợp với cô gái đơn độc như cô ở.

Hạ Vi Lương lái F0 của mình vui vẻ đi phi trường đón người bệnh về, sau khi nghe nói cô bỏ đứa con Hạ Vi Lương chẳng qua mím môi trầm mặc một hồi, sau đó nhìn cô lẳng lặng nói.

“Có lẽ quan hệ giữa hai người vô phương cứu chữa, đứa bé này quả thật không nên tới thế giới này!”

Làm một trong những người đứng xem, cô đã sớm nhìn thấu giữa bọn họ hiểu lầm nặng nề, mà cô trời sanh tính cố chấp hơn nữa hấn lại quá mức, còn cô thì không nên móng tình cảm với hấn, nếu như lúc này sinh ra một đứa con cô không trốn được, hấn không buông tay, cho dù cố gắng ở chung một chỗ cũng chỉ có hai bên càng thêm đau khổ, đến cuối cùng hai bên đều tổn thương.

Có lẽ tách ra hai người khôi phục quan hệ bình thường, tình táo suy nghĩ lại đoạn tình cảm này, mới có thể suy nghĩ đoạn tình cảm này quan trọng hay không, dĩ nhiên đối với Lục Chu Việt mà nói nhất định là quan trọng, nhưng đối với cô mà nói quả thật cần thời gian suy sết.

Về chuyện bỏ đứa con cô chỉ trầm mặc, cô cảm thấy cô không có tư cách giải thích chuyện kia, dù sao đó là chuyện giữa cô và Lục Chu Việt, là con hai người bọn họ giữ lại cũng được bỏ đi cũng được, bất quá đó là đứa con này không có duyên với bọn họ mà thôi.

Hứa Lư Liễm nước mắt thoáng cái chảy xuống, cong người nằm trên ghế sofa nhỏ đau đớn khóc, thật ra sau khi xảy ra việc này cô cũng chịu áp lực tâm lý rất lớn, Hạ Vi Lương vội vàng tới đỡ cô đi vào phòng ngủ.

“Đừng khóc đừng khóc, tớ lúc trước viết tiểu thuyết có tra qua tài liệu, nói là phụ nữ sau khi sinh cùng sanh con ở cữ đều quan trọng giống nhau, cần điều trị cùng tu dưỡng thật tốt, nếu không sẽ còn mầm bệnh!”

*

Tại sao nam chủ ngược nữ chủ chết đi sống lại cũng có thể tiếp nhận, ngược lại nữ chủ ngược nam chủ thì thành không biết phân biệt?

Tại sao nam chủ vô tình ép nữ chủ bỏ con thì có thể tiếp nhận, ngược lại nữ chủ bỏ con thì trở thành người độc ác?

P/S: Đơn giản vì con là máu mủ trong lòng người mẹ... người mẹ phải mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra, nếu đứa con mất người mẹ sẽ đau nhất, nếu chính người mẹ giết đi con mình... cũng sẽ phạm phải lỗi lầm khó thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Tính tiền sự ngu dại của mình

Hứa Lư Liễm lần nữa bị lời Hạ Vi Lương khiến cho hốc mắt ướt át. Sau khi Liên Tổ qua đời, cô lại đang quyết định kết thúc tình cảm với Lục Chu Việt, người cô hiện tại có thể dựa vào chỉ còn lại mình Hạ Vi Lương cùng Hứa Định Biên, mà nơi Hứa Định Biên còn có Phương Tuệ thủy chung không thích cô, cho nên cô chỉ có thể nương tựa Hạ Vi Lương.

Hạ Vi Lương nhét cô vào trong chăn, cười đùa nói.

“Bắt đầu từ hôm nay chị đây tạm thời chăm sóc cậu một khoảng thời gian ngắn, thuận tiện bắt cậu luyện luyện tài nấu bếp, chớ sau này sẽ làm vợ hiền mẹ tốt nhé hum!”

Cô bị lời khoa trương của Hạ Vi Lương chọc cho nín khóc mà cười, cô thật rất hâm mộ Hạ Vi Lương luôn lạc quan sáng sủa, chuyện gì nặng nề thế nào đến nơi cô cũng giảm bớt mấy phần.

“Đơn giản món ăn thì không sao, tớ còn không chế được, về phần các loại canh bổ.....”

Hạ Vi Lương đi lòng vòng chớp con ngươi đen nhánh sau đó che miệng cười,

“Vậy thì giao cho mợ tớ!”

Cô nói xong liền cầm qua điện thoại di động của mình vội gọi, cố ý nói thấp giọng như làm nũng.

“Mợ à, cháu hôm nay muốn uống canh xương——”

Lời cô còn chưa nói hết Hứa Lư Liễm đã nghe bên kia điện thoại truyền đến thanh âm giận giữ.

“Nói thật dễ đấy!”

Hạ Vi Lương lập tức cả người run run một chút nghiêm mặt nói.

“Con hiện tại muốn uống canh xương,sáu tiếng nữa con trở về lấy!”

Mợ Hạ Vi Lương giọng nói rõ ràng truyền ra khỏi loa.

“Cháu không phải vì giảm cân từ trước đến giờ không uống loại canh bổ này sao? Hôm nay tại sao? Nha đầu chết tiệt kia con không phải bị người ta làm bụng lớn chứ?”

“Cháu. . . . .”

Hạ Vi Lương lúng túng.

“Con ngay cả bạn trai cũng không có,con có thể làm với ai đây!”

Cô không có đem chuyện Thịnh Thụy nói với người trong nhà vì thủy chung cảm thấy hai người không thể đi đến cuối cùng.

“Con cũng biết con không có bạn trai sao? Ngày mai bắt đầu đi xem những mối tương thân mợ sắp đặt xem có ai vừa ý không——”

Giọng mợ cô tiếp tục liên miên cần nhằn bên tai,Hạ Vi Lương khuôn mặt hắc tuyến cúp điện thoại xoay người đi vào phòng khách.

“Nha đầu chết tiệt kia,con đang nói với ai!”

Hứa Lưu Liễm nghe được đầu kia truyền đến một tiếng giận mắng sau đó điện thoại bị đập máy,cô nhấc lên chắn nhẹ nhàng đi vào, mặc dù cha mẹ ruột Hạ Vi Lương đã sớm qua đời,nhưng một nhà mợ cô ấy đối với cô rất tốt,âm áp không khỏi làm cho cô nhớ lại Liên Tổ,từ nay về sau trên đời này chỉ có mình cô cô đơn lẻ loi.

Sau khi Hứa Lưu Liễm để Hạ Vi Lương chăm sóc mình,cô muốn đi nhưng là Hạ Vi Lương bắt luận thế nào cũng không chịu,nói phụ nữ phải yêu thương mình,còn xem cô như bảo bối,ngày ngày cho cô nằm trên giường không thể tùy tiện xuống đất đi lại,không thể cảm lạnh,không cho phép cô chơi điện thoại di động, không cho cô đụng vì tính,ngay cả TV cũng không cho xem,nói là sẽ không tốt cho mắt cô.

Hứa Lưu Liễm im lặng Hạ Vi Lương thì đang nói cho cô biết,nhớ năm đó chị dâu cô ở cữ mợ cô chính là hầu hạ như vậy,cho nên cô cũng noi theo dùng ở trên người cô. Sau khi nói xong Hạ Vi Lương lại tính phải khen mình.

“Tớ cảm thấy sau này tớ sẽ có bạn trai,cậu nhìn xem tớ hoàn toàn có tiêu chuẩn của một bà mẹ chồng, ha ha ——”

Hạ Vi Lương cười hai tiếng sau bỗng nhiên ý thức được không nên nói,nhất thời không lên tiếng nhìn cô một hồi sau do dự hỏi.

“Lưu Liễm,nói thật,cậu có hối hận bỏ đứa bé này không?”

Cô cắn chặt môi,về mặt không ngừng biến hóa,một lúc lâu cuối cùng cô quay mặt đi nơi khác nói ra một chữ,

“Có. . . . .”

Nói không hối hận là giả,cô thừa nhận mình lúc đó mất lý trí,dù sao đó cũng là kết quả giữa hai người.Nhưng có đôi khi cô nghĩ nó không đến thế giới này cũng tốt, bởi vì cho để lại nó,nó phải trở thành mồi côi trong một gia đình không hoàn chỉnh,vừa ra đời cha mẹ đã ly hôn.

Cô thủy chung nghĩ nếu không thể để đứa bé sống trong một gia đình âm áp mỹ mãn thì tốt nhất không để nó đến thế giới này chịu khổ. Không cần phải nhìn những gia đình không đủ điều kiện chỉ cần nhìn cô bạn Hạ Vi Lương là đủ rồi.

Hạ Vi Lương nhẹ giọng an ủi cô.

“Chuyện đã qua cũng đừng nghĩ nhiều,tất cả sẽ tốt hơn thôi!”

*

Kể từ ngày đó hần chính miệng đồng ý ly hôn sau hần cũng chưa từng xuất hiện,Hứa Lưu Liễm bảo Hạ Vi Lương cùng mình đi xem phòng ốc,kết quả hần không tới mà gửi một bản đơn ly hôn đã ký tên sẵn. Tâm trạng cô thoáng cái trở nên cực kỳ phức tạp,từ ngày đó phản ứng của hần cô biết hần hiện tại hận chết cô,cho nên cô không có dũng khí ở trước mắt đòi hợp đồng ly hôn.

Khoảng chừng một tuần sau,Hạ Vi Lương đi ra ngoài mua đồ còn cô một mình ở nhà,chuông cửa vang lên cô mở cửa sau có chút buồn bực nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt,người nọ lễ phép cười từ trong túi lấy ra một phần văn kiện.

“Cô khỏe chứ,tôi là luật sư của Lục tiên sinh,đây là hiệp nghị ly hôn xin cô xem qua,nếu như không có vấn đề gì xin ký tên phía dưới!”

Cô vừa bắt đầu còn hơi sững sốt một chút,bởi vì cô không nghĩ tới người của hần sẽ tìm được nơi này,bất quá sau đó cô khôi phục bình tĩnh nhận lấy phần hiệp nghị kia,dựa theo thể lục của hần còn có chuyện gì hần làm không được?

Phần hiệp nghị kia không phải phần lúc trước cô để lại,tăng thêm rất nhiều thứ,phần lớn đều là phân phối tài sản,nhìn thôi mắt đã choáng váng,cái gì cô

phiếu bất động sản còn có sản nghiệp và v.v.v., cô biết hán gia thế giàu có nhưng cô một đồng cũng không muốn lấy, ban đầu cô kết hôn cũng không phải vì tiền hán.

Lần này hiệp nghị trên đã có chữ ký, ba chữ mạnh mẽ có lực, nhưng cô lại không thể ký, cho nên cô sau khi xem xong phần hiệp nghị rồi trả lại cho kia luật sư kia, có chút xin lỗi cười cười nói.

“Xin lỗi, phiền ông trở về chuyển cáo ngài ấy một tiếng, bảo ngài ấy đổi phần này hiệp nghị này một chút, tài sản của ngài ấy một đồng tôi cũng không muốn!”

“Này. . . . .”

Luật sư rất khó xử, lại nghĩ đến thời điểm này Lục tiên sinh cảm xúc thật không tốt, giống như tùy thời cũng có thể giết người, hán thật vất vả trong lòng run sợ chịu đựng qua, giờ cô gái này lại muốn hán trở về đổi mặt một lần nữa.

Nhưng không có biện pháp, cô gái cố chấp không chịu ký hán cũng phải trở về.

Hạ Vi Lương lúc trở lại thấy cô tâm trạng không vui liền hỏi cô tại sao, cô bình tĩnh nói.

“Buổi sáng hán phái người đưa đơn ly hôn tới?”

“Trời ơi! Nơi này cũng tra được, có còn thời gian riêng tư không a, hu hu ——”

Hạ Vi Lương kêu rên một tiếng sau lại cẩn thận cẩn thận hỏi cô,

“VẬY. . . . . cậu ký rồi sao?”

“Không có! Trong đó phân cho tớ rất nhiều tài sản, tớ không muốn!”

Cô có chút tự giễu ngoắc ngoắc khóe môi, Hạ Vi Lương há mồm muốn nói gì cuối cùng lại gật đầu.

“Được rồi được rồi, không có cũng không sao, tiền nhuận bút của chị đây còn đủ nuôi sống người một khoảng thời gian ngắn !”

Mặc dù đối với Hạ Vi Lương người thiên về vật chất, tự nhiên trả lại một đồng lớn tài sản vậy thật đáng tiếc, nhưng cô cũng biết nếu mà nhận sẽ mất tự ái.

“Tớ mới vừa lên net gửi sơ lược lý lịch cho một số nơi, thân thể cũng khỏe hơn rất nhiều, nếu có công việc thích hợp tớ sẽ đi làm!”

Hứa Lưu Liễm khép lại máy tính của mình đứng dậy thấy Hạ Vi Lương cảm thức ăn mình mua nhìn cô cười,

“Hôm nay để cho chị đây bộc lộ tài năng cho em thấy!”

Mấy ngày qua vẫn luôn là Hạ Vi Lương đang bận sống, trong lòng nàng rất là băn khoăn. Hạ Vi Lương liếc nàng một cái xông lại túm lấy trong tay nàng đồ,

“Này, cậu biết điều một chút chờ xem, mặc dù tài nấu nướng của tớ không bằng cậu, nhưng không dễ ăn cũng phải ăn!”

Cô không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ cười bỏ qua suy nghĩ của mình.

*

Ngày thứ hai luật sư lại tới nữa, khuôn mặt buồn bực lần nữa đưa hiệp nghị cho cô, cô nhìn luật sư kia vẻ mặt buồn bực cúi đầu xem, phát hiện những điều khoản phân chia tài sản như cũ không chút thay đổi, luật sư khó xử nói.

“Chuyện đó . . . . . Lục tiên sinh nói không thay đổi. . . . .”

“Tại sao không thay đổi?”

Cô không khỏi hòa lớn, cảm thấy hán đang trắng trợn nhục nhã cô, hán cho cô không có hán thì không thể sống sao? Hay là nói hán cảm thấy cô ham tiền của hán?

“Hán nói, hán nói. . . . .”

Luật sư áp ứng hỏi lâu cuối cùng không có dũng khí nói ra nguyên nhân, cuối cùng hán thờ ải.

“Hứa tiểu thư, cô có chuyện gì cứ trực tiếp gọi cho ngài ấy, tôi không phải chân chạy việc thật không giải quyết được vấn đề gì!”

Hán nói xong xoay người đi, trời mới biết ngày hôm qua thời điểm hán nghe Lục Chu Việt nhấn nhủ lời cho cô cảm giác kinh sợ cỡ nào, hán cảm giác tim sắp nhảy ra ngoài, hôm qua hán nhờ ông chuyển cáo cho cô câu.

“Số tiền này không phải cho cô,mà trả tiền cho những năm ngu dại của hần!”

Bạn nói xem,lời tổn thương người vậy hần có thể chuyển cáo ra khỏi miệng sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Đặt dấu chấm hỏi kết thúc

Hứa Lưu Liễm còn chưa kịp hỏi luật sư Lục Chu Việt đã nhanh như chớp bỏ đi hiện tại tại nơi nào cũng không biết,cô không thể làm gì khác hơn là gọi điện hỏi hần,kết quả điện thoại di động của hần không ai nhận,cô gọi hai ba lần trong lòng nghĩ hần cố ý không nghe,ngược lại liền gọi cho Trác Thỉnh Phong.

Trác Thỉnh Phong vốn đau lòng Lục Chu Việt vì phụ nữ mà hành hạ hần như vậy,tức giận nói.

“Cô thật muốn biết hần ở đâu?”

Cô nghe ra giọng Trác Thỉnh Phong không vui đành nói.

“Tôi có chút chuyện muốn tìm hần. . . . .”

“Được! Cô ở đâu?”

Trác Thỉnh Phong giọng nói nghe giống như ra quyết định trọng đại,cô không hiểu rõ ràng mình hỏi tung tích Lục Chu Việt tại sao biến thành hần hỏi mình ở nơi nào,bất quá cô vẫn nói địa chỉ cho hần,hần trực tiếp căn dặn.

“Mười phút sau chờ dưới lầu cho tôi”

Sau đó liền cúp điện thoại,cô càng thêm buồn bực,hần chỉ cần nói cô biết hần ở nơi nào là được cần gì đến đón cô,mười phút sau Trác Thỉnh Phong xuất hiện dưới lầu cô,giương mặt tuân thủ của hần từ trước đến giờ đều mang theo nụ cười giờ siết chặt,nhìn dạng vậy đoán chừng đã biết chuyện giữa bọn họ,cô tự giấu nhúc nhích khoe miệng mở cửa xe không tiếng động ngồi xuống.

Trác Thỉnh Phong chở cô một đường chạy như bay,hai người không nói chuyện,Trác Thỉnh Phong không nói là bởi vì hần sợ mình mở miệng sẽ không nhận nổi nắng cô,ngày đó sau khi luật sư đi hần có chút vọng động vọt vào phòng bệnh chất vấn Lục Chu Việt.

“Lão Đại,tại sao anh bỗng nhiên muốn ly hôn ? Hai người vừa mới cử hành hôn lễ không bao lâu mà!”

Lục Chu Việt vốn đang tựa tại trên giường bệnh nhìn giấy tờ luật sư để lại,người mặc quần áo đường vân bệnh nhân mấy ngày nay hần gầy không ít,nghe Trác Thỉnh Phong hỏi gương mặt cứng đờ,ngón tay cầm lấy văn kiện siết chặt,hần giương mắt nhìn Trác Thỉnh Phong thần nhiên mở miệng.

“Nếu như một người phụ nữ đích thân bóp chết xương thịt của cậu,cậu sẽ làm sao?”

Trác Thỉnh Phong lúc ấy liền ngẩn người,một lúc sau cũng phản ứng không kịp lời Lục Chu Việt vừa nói bởi vì hần cảm thấy không thể tin,có lẽ về mặt kinh ngạc của hần kích thích nhạy cảm trong lòng Lục Chu Việt, hần vốn bình tĩnh giọng nói bỗng dưng cất cao.

“Cô ấy đã làm vậy sao? Anh nói xem cô ấy đã làm chuyện đó sao?Anh nói! Anh nói ——!”

Cuối cùng hần thất không ép hỏi người kia sau đó đưa tay lấy văn kiện ném xuống mặt đất,đứng im tại chỗ,cuối cùng không nói gì chỉ trầm mặc đi đến giúp hần lượm văn kiện rơi tán loạn,sau đó xoay người xông ra ngoài.

Nghiêm Hạo Nam đã sớm nói,hần yêu cô sâu sậm bao nhiêu khi bị cô tổn thương sẽ khó vãn hồi.Bởi vì rốt cục tổn thương thấu tim,cho nên mới phải lựa chọn buông tay,hần cũng hiểu nên hần sẽ ký.

Xe dừng lại ở cửa bệnh viện,Hứa Lưu Liễm vừa xuống vừa không hiểu hỏi Trác Thỉnh Phong.

“Tại sao đến bệnh viện? Chẳng lẽ hần bị bệnh?”

Nghĩ vậy trong lòng cô không biết tại sao lướt qua một tia cảm giác khác thường,loại cảm xúc đó hình như mang tên lo lắng.

Trác Thỉnh Phong nhìn cô không phản ứng,đi tới nắm tay cô sai bước đi vào bên trong,cô không thể làm gì khác hơn chạy chậm theo hần,Trác Thỉnh Phong kéo cô đến trước cửa phòng bệnh Lục Chu Việt, sau đó một cước đá văng cửa đẩy cô đi vào,tức giận nói.

“Cô nhìn nhìn,cô nhìn nhìn ——”

Song,lời của hần còn chưa nói hết,đã bị màn trước mắt làm cho hoảng sợ một câu cũng nói không ra,hần vốn muốn đưa cô đến nơi này chất vấn một bữa,hần muốn nói cô nhìn xem,đường đường là một người đàn ông ưu tú lại bị cô làm ra bộ dạng người không ra người quý không ra quý!

Hần hôm nay đưa cô tới nơi này chủ yếu để cô nhìn thấy thảm trạng hiện tại của người kia,hy vọng có thể đổi lấy đồng tình của cô cho dù chút xíu cũng tốt, sau đó để lại cô một mình chăm sóc hần,sau đó quan hệ giữa hai người có thể hòa hoãn một chút.

Mà thời điểm cô đến bệnh viện,hai đầu lông mày có xẹt qua một tia lo lắng,cho nên hần cảm thấy cô ấy đối với lão đại cũng không phải hoàn toàn oán hận,dù sao trước kia bọn họ cũng từng nồng tình mật ái,người nào từng nghĩ . . . . .

Trong phòng bệnh,Lục Chu Việt trước mặt đang đặt máy laptop về mặt chuyên chú làm việc,Ôn Phó Doanh một thân áo mỏng màu vàng ngồi ở bên cạnh lật cam cho hần ăn,còn bất chợt ngược mắt dịu dàng thăm thiết nhìn hần, hoặc nhẹ giọng trò chuyện gì với hần,mà hần mặc dù nhìn vào màn hình máy tính cũng không có động tác gì với Ôn Phó Doanh,nhưng nhìn ở trong mắt hai người bên ngoài vô cùng mập mờ.

Ôn Phó Doanh kể từ tai nạn xe cộ lần trước bắt đầu rất biết điều,một là bởi vì hần ra tay với cô thật quá ác,hai là bởi vì cô biết bí mật Trần Thanh Sở nắm giữ đã đủ phá hoại tình cảm bọn họ,cho nên cô thông minh không dây dưa với hần nữa,ngược lại cố gắng giả bộ khí chất hiền thực.

Mặc dù hần đã cử hành hôn lễ với Hứa Lưu Liễm,nhưng cô vẫn hết sức lấy lòng Lục Phương Đình,bởi vì cô biết sẽ có một ngày quan hệ giữa hần và Hứa Lưu Liễm sẽ tan biến,Lục Phương Đình nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào giúp cô.

Mà Trác Thỉnh Phong nhìn thấy một màn trước mắt này,hần cảm thấy Lục Chu Việt điên rồi,hần từ trước đến giờ giữ mình trong sạch không thích gần phụ nữ, huống chi là cô gái Ôn Phó Doanh này.Mấy ngày hôm trước cha Ôn Phó Doanh không khỏe đến bệnh viện kiểm tra,mới ngẫu nhiên biết được hần cũng nằm viện ở đây, bắt đầu mỗi ngày đều đến xem hần.

Mặc dù mặt hần từ đầu tới đuôi thủy chung lạnh lùng,mặc dù hần từ đầu đến cuối không chịu nhìn mắt cô,cô cũng không để ý chút nào tiếp tục kiên trì,Lục Chu Việt nằm viện mấy ngày cô sẽ đến mấy ngày,ngay cả Trác Thỉnh Phong là người ngoài cũng bội phục nghị lực của Ôn Phó Doanh.

Quay đầu nhìn bên cạnh Hứa Lưu Liễm giống như hần cùng ngăn người,hần bực tức giơ tay lên đập mạnh lên tường sau đó xoay người rời đi,nghiệt duyên đúng là nghiệt duyên,có lẽ đây vốn là số mệnh hai người,phải là một đoạn tình yêu không nên bắt đầu. . . . .

Sau khi thanh âm Trác Thỉnh Phong bực tức đập tường bỏ đi,Hứa Lưu Liễm bị vây trong giạt mình sưng sờ cũng khôi phục thần trí,mới vừa thấy một màn kia trong lòng cô thấy đau đớn,cô đã nghĩ qua sau khi cả hai tách ra bên cạnh hần sẽ có oanh oanh yến yến,chẳng qua không nghĩ tới người đó là Ôn Phó Doanh. Ôn Phó Doanh là dạng phụ nữ gì,cô nghĩ hần so với cô còn hiểu rõ hơn.

Nghĩ tới đây ngón tay cô nín chặt áo lông cổ gắng che dấu cảm xúc trong mắt mình,sau đó giương mắt nhìn đang hai người nồng tình mật ý,lúc đó Ôn Phó Doanh đang đặc ý nhìn cô một cái sau đó giơ tay lên đem một miếng quýt vừa bóc vỏ đưa vào trong miệng hần,hần cũng không có cự tuyệt mở miệng nuốt vào sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn cô,bình tĩnh phảng phất nhìn cô như một người xa lạ.

Cô từ trong túi lấy ra đơn ly hôn “Đơn ly hôn tôi sẽ ký,nhưng tôi sẽ không cần bất cứ một đồng nào của anh!”

Bên cạnh hần Ôn Phó Doanh vừa nghe lời này không khỏi kinh hô một tiếng sau đó vội vàng che miệng sau đó không hiểu nhìn sang hần,nhưng chỉ là lạnh lùng nhìn cô cười đưa tay kéo Ôn Phó Doanh vào trong ngực.

“Làm sao? Chẳng lẽ luật sư của tôi không nói cho cô biết?”

“Cái gì?”

Cô có chút không hiểu,khóe môi hần càng cười lạnh lẽo,gióng như muốn đóng băng cả người cô đang lúc gió lạnh thổi đến cô lại nghe giọng hần vang lên.

“Những số tiền kia không phải là tặng cho cô,tôi chỉ tính tiền những năm ngu dại của mình!”

Giọng nói bình tĩnh không có bất kỳ sóng,nhưng từng câu từng chữ giống như kiếm sắc đâm vào mặt cô,mặt cô thoáng cái tựa trắng bệch,còn thân thể run rẩy không ngừng lại được.

Cô đã từng lĩnh giáo mấy lần nói mát của hần,bất quá mấy lần trước hần nổi giận mới nói cho nên trình độ trình độ yếu ớt rất nhiều,nhưng hôm nay hần vẫn đậm phong khinh,cô cảm thấy nói ra từng câu từng chữ đều khiến cô đau.

Cho tới nay cô luôn cho mình nhanh nhẹn nhanh miệng ở trước mặt hần nên có thể làm chuyện mình tùy thích,cho đến giờ phút này cô mới phát hiện,thì ra người chua chất nhất chính là hần,hơn nữa không chua chất không phải là hần.

Mà trong ngực Lục Chu Việt,Ôn Phó Doanh cũng cực kỳ phối hợp tựa vào trong ngực hần,sau đó vươn tay ôm eo hần,chuyện tiến triển đến bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu giữa bọn họ xảy ra chuyện gì,cô ta nhìn thấy Hứa Lưu Liễm sắc mặt trắng bệch trong lòng lạnh lùng cười: Hứa Lưu Liễm,hần yêu cô,cô mới rục rờ kêu căng độc nhất vô nhị,nhưng một khi hần không yêu cô,cô cái gì cũng không phải.

Lúc này vừa lúc có y tá kiểm tra phòng đi vào,vừa đi tới cửa nhìn bầu không khí giương cung bạt kiếm vội vàng tính lui ra ngoài,cô đưa tay kéo y tá đó lại,túm lấy cây bút trong tay cô ta ký tên mình lên đơn ly hôn,bên cạnh còn lại là ba chữ mạnh mẽ có lực hần đã sớm ký.

Cuối cùng ký một chữ kết thúc cô khẽ nhắm mắt,tất cả đã kết thúc.Đi đến một bước đặt hợp đồng lên giường hần,sau đó xoay người không quay đầu lại rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Không thể vãn hồi

Phía sau cánh cửa cô nhìn không thấy Lục Chu Việt hai tay siết chặt lại,về mặt cũng bởi vì cố gắng đè nén những thứ cảm xúc mãnh liệt trong lòng mà dần dần dừ tợn.Nếu như không vậy,hắn không biết mình có thể lại một lần nữa mất tự ái xông lên kéo cô trở lại.

Còn Ôn Phó Doanh thì khuôn mặt vui sướng từ trong lòng ngực hắn đứng dậy vừa muốn mở miệng nói gì với hắn,cô đã thấy được tờ giấy ly hôn đặt trên giường,hai người cũng đã ký tên vào tất cả đã thành định cục,kết quả là nghe hắn lạnh lùng rống lên một tiếng.

“Cút!”

Trên mặt cô vui sướng nhất thời cứng lại,trong mắt Lục Chu Việt dâng lên lửa giận giương mắt lạnh lùng nhìn cô hét lên một tiếng,

“Cút ra ngoài cho tôi,cút —— mau”

Cả người cô run lên biết điều vội vàng cầm lấy áo khoác xoay người ra ngoài,dù sao nếu bọn họ đã ly hôn cơ hội của cô đã tới rồi sao.

Lâm San Ny mới từ hành lang đầu kia đi tới đã thấy được Hứa Luru Liễm sắc mặt tái nhợt vội vã chạy đến cô lo lắng chạy đến hỏi .

“Chị dâu nhỏ,tại sao phải đi?”

Cô đang định tới khuyên Lục Chu Việt,cô nghe bọn họ muốn ly hôn thậm chí còn nghe cô bỏ đi con hắn,nhưng Lục Chu Việt là người hiểu tình lý cô không hy vọng bọn họ đi bước đường này.

Hứa Luru Liễm dừng bước nhìn Lâm San Ny cười nhạt.

“Sunny,sau này đừng gọi em như vậy,em và hắn đã ly hôn,chị còn gọi vậy sẽ làm những người khác hiểu lầm !”

Lâm San Ny hoàn toàn ngờ ngẩn,ly hôn? Bọn họ thật đi tới bước này rồi? Theo cô thấy đây tuyệt đối là kết quả lưỡng bại câu thương!Cô đột nhiên không biết nên nói gì chỉ cảm thấy trong lòng rất đau khổ.

Ai nói chỉ cần yêu nhất định có thể tiếp nhận được thực tế? Chấp nhận tổn thương? Có đôi khi không phải không yêu chẳng qua là yêu không nổi nữa.

“Em còn có việc, đi trước!”

Hứa Luru Liễm không nói nữa xoay người rồi đi,không biết tại sao về mặt Lâm San Ni làm cô thấy buồn phiền,cô đứng ở cửa bệnh viện gọi xe trở về,không biết tại sao đột nhiên rơi lệ đầy mặt.

Sau khi Lâm San Ni cùng Hứa Luru Liễm chia ra cô liền đi đến phòng bệnh Lục Chu Việt,còn chưa đi tới cửa đã thấy Ôn Phó Doanh cầm lấy áo khoác từ bên trong đi ra,cô bỗng nhiên hiểu vừa rồi Hứa Luru Liễm tại sao đừng nói để người khác hiểu lầm,cũng hiểu sắc mặt vừa rồi của cô tại sao nhợt,chắc thấy được hắn ở chung với Ôn Phó Doanh.

Theo cô hiểu rõ Lục Chu Việt,hắn hiện tại rất thương tâm nói không chừng đã làm chuyện kích thích,nghĩ tới đây cô không vui trừng mắt nhìn Ôn Phó Doanh một cái, sau đó ngay cả chào hỏi cũng không vòng qua cô đi vào phòng bệnh,Ôn Phó Doanh thấy cô ta không nhìn mình tức giận cắn răng.

“Lâm San Ni,đừng để tôi biết cô bày tỏ gì với hắn,cô chờ đó cho tôi!”

Thời điểm Lâm San Ni đi vào Lục Chu Việt cảm xúc còn chưa hoàn toàn bình phục,đang tựa tại đầu vào giường từng ngum từng ngum hô hấp,cho nên thấy cô đi vào ngữ khí hắn có chút không vui.

“Chuyện gì?”

Lâm San Ni liếc mắt liền thấy được đơn ly hôn bị ném trên giường,cô lấy tới đi tới trước mặt khuôn mặt khổ sở của hắn.

“Anh,không thể vãn hồi sao?Con mất thì có thể sinh đứa khác,cô ấy còn còn trẻ như vậy anh cũng khỏe mạnh,em thấy trong lòng cô ấy cũng rất không dễ chịu ——”

“Liên lạc 《 Tô 》 một chút,bảo bọn họ công bố chuyện ly hôn!”

Cô còn một đồng lời khuyên còn chưa nói hết đã bị hấn một câu lạnh băng cắt đứt, hoàn toàn không để cho cô cơ hội nói tiếp, cô cũng không chịu nổi nữa bởi vì nếu hấn ra quyết định vậy, chứng tỏ. . . . . hấn đã quyết tâm kết thúc đoạn tình cảm này.

Cô thờ dài xoay người ra ngoài tính làm việc theo hấn dặn, lúc đi tới cửa giọng hấn từ phía sau vang lên.

“Nguyên nhân ly hôn. . . . . là bởi vì không cách nào giải tỏa mâu thuẫn !”

Cô khẽ gật đầu một cái đi ra ngoài, haizzz thật ra thì trong lòng hấn vẫn còn cô ấy, nếu không cũng sẽ không can thiệp đoạn văn này. Không cách nào giải tỏa mâu thuẫn tuy là một phía trả lời, ít nhất để cô tránh bị truyền thông suy đoán hấn tại sao vứt bỏ cô.

Sau khi Hứa Lưu Liễm ngồi lên xe taxi liền nhận được điện thoại Hứa Định Biên, kể từ khi Liên Tổ qua đời sau hai người cũng không gặp mặt qua, Liên Tổ rời đi cũng là đã kích rất lớn với Hứa Định Biên, trong giọng ông đến bây giờ vẫn còn cất giấu mỗi một xen lẫn khổ sở.

“Lưu Liễm, có thời gian cùng Chu Việt ra ngoài ăn cơm với cha, con xem chuyện mẹ con cũng do hấn làm hết!”

Hứa Định Biên biết chuyện ban đầu Lục Chu Việt đã làm với ông, mặc dù trong lòng ông rất không thoải mái, ông ở quan trường làm việc nhiều năm mới có vinh dự cùng địa vị hôm nay, thế mà bị cha con bọn họ liên thủ thoả cái phá hủy tất cả, ông hiện tại cơ hồ nửa ẩn nửa lui làm công việc bình thường.

Nhưng khi ông nhìn thấy hấn tận tâm tận lực lo hậu sự cho Liên Tổ, rồi lại che chở con gái ông, ông cũng đem những chuyện khó chịu nuốt vào trong bụng, dù sao con gái ông cũng phải sống với hấn cả đời, ông không thể bởi vì tình cảm cá nhân mà khiến cho vợ chồng son khó xử.

Cho nên ông mới chủ động mời bọn họ cùng ăn cơm, Hứa Lưu Liễm nghe lời Hứa Định Biên cảm thấy nước mắt cô nén đi vừa trở lại hốc mắt.

“Cha, xin lỗi, chúng con đã ly hôn, cho nên không thể cùng cha ăn cơm. . . . .”

Bên kia Hứa Định Biên dừng một chút mở miệng,

“Ra ngoài ăn bữa cơm đi, cha mời!”

Ông không tin Lục Chu Việt dễ dàng buông tha cô vậy, giữa bọn họ có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

“Ừ!”

Hứa Lưu Liễm cúp điện thoại lần nữa rơi lệ đầy mặt, cô không biết bản thân tại sao trở nên mềm yếu rồi, dễ dàng rơi nước mắt phá vỡ điều trước nay chưa từng có.

Hứa Định Biên cùng cô ăn nồi lẩu nóng hổi, trong mùa đông rét lạnh thật là một lựa chọn không tệ. Lúc mới bắt đầu hai người ăn ý không nói gì, ăn đến một nửa Hứa Định Biên bỗng nhiên mở miệng,

“Lưu Liễm, cha thật xin lỗi con——”

Hứa Lưu Liễm không hiểu hỏi.

“Cha, cha đang nói gì!”

“Cha thế nào cũng không nghĩ đến, có một ngày trở thành con cò đẽ người khác ép buộc con, cha vẫn cố gắng trở thành người để con dựa vào, nhưng kết quả. . . . .”

Hứa Định Biên nói không được trong lòng ông thủy chung thấy có lỗi với con, hôm nay lại làm hại con mình thành như vậy, cho dù ông hoàn toàn không biết chuyện nhưng trong lòng vẫn khó chịu muốn chết.

Hứa Lưu Liễm vội vàng cắt đứt lời ông,

“Cha, tại sao là lỗi của cha? Rõ ràng do hấn không chừa thủ đoạn nào !”

Hứa Định Biên thất tâm trạng cô có chút kích động, vội vàng chậm rãi nói.

“Cho nên cũng vì chuyện này mà con ly hôn với hấn?”

Cô cúi đầu xuống,

“Cha, con chịu không được đáng về đó của hấn, con nghĩ thôi đã muốn nổi điên, bất kể động cơ của hấn thế nào, hấn làm sao có thể hãm hại người thân nhất của con!”

Cô nói tới chỗ này bỗng nhiên ngược mắt nhìn Hứa Định Biên

“Cha, cha nhất định đang suy nghĩ hấn tại sao đồng ý ly hôn phải không?”

Khỏe miệng cô cười, miệng nụ cười, mang theo chút ít tự giấu xen lẫn chút ít đau thương.

“Bởi vì . . . . con bỏ con của hấn!”

“Càn quấy! Thật là càn quấy!”

Hứa Định Biên rất tức giận.

“Dù mâu thuẫn thế nào cũng không thể bỏ con mình! Người tuổi trẻ các con thật xao động!”

Cô cúi mặt xuống cắn môi thật chặt trầm mặc không nói lời nào, Hứa Định Biên tức giận nhưng không có cách với cô, con cũng đã không còn liên thờ dài.

“Tính tình con thật giống mẹ con, mặt ngoài thoát nhìn dịu dàng yếu ớt nhưng trong xương so với ai khác đều cố chấp hơn, không thể nhìn thoáng sao!”

Cô như cũ không nói lời nào nhưng vẻ mặt đã sắp khóc, trong ấn tượng cô Hứa Định Biên chưa bao giờ nghiêm nghị khiển trách quá cô, ông vẫn luôn ôn hòa, hiền lành, dĩ nhiên cô cũng chưa từng làm chuyện chọc ông giận, cho nên hôm nay thấy ông tức giận vậy, điều này làm cho cô ý thức được mình có lẽ làm có chút quá mức.

Hứa Định Biên đứng lên.

“Con lập tức đi nói xin lỗi hấn, nói xin lỗi để vẫn hỏi mọi chuyện!”

“Con không đi!”

Cô phản ứng đầu tiên chính là cứng ngạnh từ chối, với lại cả câu chuyện cũng không phải lỗi một mình cô, là hấn ban đầu không chứa thủ đoạn nào trước, tại sao phải bảo cô nói xin lỗi, huống chi mới vừa rồi hấn còn nói lời tổn thương cô, còn phải nhìn nòng tình mặt ý cùng Ôn Phó Doanh.

Hứa Định Biên tức giận trừng cô, bộ dạng cố chấp của cô khiến ông nhớ lại hình ảnh ban đầu Liên Tố cố chấp muốn rời khỏi hấn, mẹ con làm cho người ta vừa yêu vừa hận, Hứa Lưu Liễm quay mặt sang nơi khác quật cường nói.

“Hơn nữa, chúng con cũng vừa ký vào đơn ly hôn, đã không thể vẫn hỏi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Lấy lại đồ

Hứa Định Biên sau khi nghe chán nản ngồi xuống, ông biết nếu như không phải hấn chịu tổn thương quá sâu, hấn làm sao có thể dễ dàng ly hôn. Lúc hấn yêu cô bé sâu đậm có thể tặng toàn bộ thế giới cho cô, thậm chí ngay cả tự ái cũng nguyện để cô dẫm lên chà đạp, nhưng một khi hấn không còn yêu con bé, như vậy con bé sẽ không là gì đối với hấn.

Ông trong lòng có chút tiếc nuối nặng nề thờ dài một hơi sau đó nhìn về phía cô hỏi.

“Vậy con sau này tính thế nào?”

Hứa Lưu Liễm không phục lại tâm trạng mình,

“Con cũng không biết, có thể sẽ không ở Ôn Thành . . . . “

Lúc trước cô vốn tính cho dù ly hôn với hấn cũng ở lại Ôn Thành, bởi vì . . . đây dù sao cũng là cố hương của cô là nơi cô trưởng thành, nhưng hôm nay ở bệnh viện gặp mặt hấn giờ cô một chút cũng không muốn ở lại, thậm chí còn muốn nhanh chóng rời thành phố này.

Hứa Định Biên nghe cô nói có thể sẽ không ở Ôn Thành, vẻ mặt rất khổ sở.

“Lưu Liễm, có thể ở lại không? Có cái gì không thể đổi mặt “

Cô trầm mặc không nói lời nào cũng không nghĩ tới Hứa Định Biên nhìn thấu suy nghĩ của mình, Hứa Định Biên còn nói,

“Sau khi mẹ con đi, cha thật không muốn . . . mảy đi con nữa, hy vọng có thể thường xuyên nhìn thấy cô, tuổi cha cũng đã lớn nói không chừng ngày nào đó cũng đi ——”

“Cha!”

Cô kinh hãi giọng có chút nâng cao cắt đứt lời Hứa Định Biên

“Con không đi! Con ở lại, ở lại chăm sóc cha!”

Buổi nói chuyện với Hứa Định Biên làm cho cô trong nháy mắt nhớ lại Liên Tổ, cho nên cô nhanh bỏ đi suy nghĩ chạy trốn trong đầu, cô không thể để cho tiếc nuối đối với mẹ xảy ra trên người Hứa Định Biên, ông là người thân duy nhất trên đời này của cô. Cô phải ở lại Ôn Thành báo hiếu với Hứa Định Biên cho dù cô phải đối mặt với sóng to gió lớn.

Hứa Định Biên vươn tay ra cách cái bàn vỗ nhẹ nhẹ lên tay cô, nói lời chân thành,

“Luu Liễm, bất kể ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, con đều phải dừng cảm đối diện ngày mai.”

Có lẽ cô và hắc đời này thật không có duyên phận làm vợ chồng lâu dài giống như ông và mẹ cô.

“Cha, cảm ơn cha, cảm ơn cha trước sau như một yêu thương con!”

Có lẽ cõi đời này thứ duy nhất có thể tin tưởng chỉ có tình thân.

Sau khi tạm biệt Hứa Định Biên cô chưa trở về chỗ Hạ Vi Lương mà trở về ngôi nhà trước kia cô cùng Liên Tổ sống, phiên Hạ Vi Lương lâu vậy cô thật không muốn tiếp tục ở chỗ đó, hơn nữa lâu dài cũng không phải chuyện hay, chỗ Hạ Vi Lương dù sao chỉ là căn phòng nhỏ, mỗi ngày hai người chen chúc ở một phòng có chút chật chội, cô cũng không phải không có chỗ ở, cô còn gọi cho Hạ Vi Lương bảo cô ấy trả phòng trọ đến đây sống với cô, nơi cô ở có hai phòng ngủ một phòng khách vừa đủ hai cô gái các cô ở.

Đẩy cửa đi vào đập vào mặt đều là dấu vết mẹ cô để lại, hoa trên bàn công, trên tường treo tấm vải thêu tất cả bài biện đều do một tay mẹ cô bày trí, cô đi tới chỗ nào cũng có thể thấy bóng dáng Liên Tổ, cô không chịu nổi nhào vào ghế sa lon khóc lớn một hồi.

Nhưng khóc thương tâm hơn nữa thì có ích gì, người chết không thể sống lại rồi đi chính là rồi đi. Khóc xong cô chỉ có thể lấy lại tinh thần bắt đầu dọn dẹp phòng, về vật dụng của Liên Tổ đều được cô đóng gói xử lý sạch, dọn dẹp xong cô mới phát hiện quần áo cùng đồ dùng của cô một cái cũng không có.

Ban đầu Liên Tổ ra ngoại quốc nghỉ ngơi khoảng thời gian cô không phải để hắc chuẩn bị tất cả sao, lúc ấy hắc trực tiếp đưa tất cả đồ dùng cô tới, còn nói sau khi kết hôn cũng sẽ sống ở đó, sau Liên Tổ lại qua đời hắc lại cho người đem tất cả đến biệt thự, thế cho nên nơi này một mảnh trống rỗng.

Những thứ khác đồ dùng cuộc sống và vân vân cô có thể mua lại một lần nữa, nhưng quần áo một năm bốn mùa tất cả làm sao bây giờ, chẳng lẽ phải mua một lần nữa? Đây chính là một khoản tiêu xài không nhỏ, tuy nói cô ký vào hiệp nghị ly hôn, hắc chia cho cô một phần tài sản nhưng cô sẽ không động bởi vì tiền kia không phải cô kiếm nên cô sẽ không dùng.

Mấy ngày qua cô ở nhà Hạ Vi Lương không ra khỏi cửa cho nên không nhớ đến vấn đề này, hôm nay xem ra rất khó giải quyết, trời lạnh thế này, ngoại trừ áo lông trên người cô tất cả đều không có.

Suy nghĩ một chút cô vẫn gọi điện cho Tần tỷ, giọng Tần tỷ rất là kích động,

“Phu nhân!”

Cô cười nhạt.

“Tần tỷ, chị sau này gọi em là Luu Liễm hoặc là tiểu Liễm!”

Tần tỷ ở đầu dây bên kia than thở

“Được rồi, Luu Liễm. . . . .”

“Tần tỷ, em muốn phiền chị một chuyện. . . . .”

Lời cô còn chưa nói hết Tần tỷ đã vội vàng nói

“Phiền cái gì phiền, em quá khách khí, có chuyện gì nói thẳng được rồi!”

“Chuyện đó. . . . .”

Cô có chút do dự lại có chút lúng túng

“Phiền chị giúp em thu dọn chút quần áo của em bảo tài xế đưa đến nhà em!”

Cô tuy hoàn toàn tách khỏi hắc nhưng cô không muốn quay về, cô không bao giờ . . . muốn bước vào nhà hắc, không bao giờ . . . muốn liên quan đến hắc.

“Được!”

Tần tỷ trả lời vô cùng thoải mái

“Chỉ lập tức đi cho người lấy cho em!”

Tần tỷ cũng biết tất cả quần áo của cô đều ở nơi này,cô cảm kích nói cảm ơn, Tần tỷ chỉ thờ dài,

“Em không ở chỗ này,chị tính mấy ngày nữa cũng trở về thành phố N,sau này nếu có thời gian hoan nghênh em tùy thời đến thành phố N!”

“Ừ!”

Hứa Luru Liễm có chút thương cảm,cô thủy chung cảm kích Tần tỷ.

Hứa Luru Liễm cúp điện thoại với Tần tỷ liền gọi đến cho Hạ Vi Lương

“Luru Liễm, em và ngài ấy thật đã ly dị sao?”

Cô nhớ tới mình ném cho hắn bản hiệp nghị kia,thần nhiên nói

“Ừ. . . . . Bất quá tại sao cậu biết?”

Hạ Vi Lương dừng một chút sau đó giọng nói có chút nặng nề

“Tin tức đã đăng ra. . . . .”

Xem ra Lục Chu Việt lần này thật sự hạ quyết tâm buông tha đoạn tình cảm này.

Hứa Luru Liễm nắm điện thoại sững sờ tại chỗ,sau đó nhẹ nhàng rũ mắt xuống

“Sớm một chút công khai cũng tốt,để người ta tìm niềm vui mới!”

“A a a a a,tớ muốn điên rồi,tớ sẽ không tin tưởng vào tình yêu nữa!”

Hạ Vi Lương nín hồi lâu rốt cục rống ra một tiếng,sau đó lại hỏi

“Nói,cậu hiện tại ở đâu? Tớ vừa tới nhà tại sao không gặp cậu?”

“Tớ mới vừa về nhà,dọn dẹp vệ sinh một trận,một lát tớ đến lấy ít đồ của mình!”

Cô giương mắt nhìn chung quanh phòng ốc trống rỗng nhìn Hạ Vi Lương nói, Hạ Vi Lương nghe cô nói vậy biết cô không có ý định ở chỗ này

“Anh chút nữa họp xong có chút rảnh rồi sẽ đưa cho em,em cũng không tiện đón xe đến đây, một lát đến Hm!” Thời điểm Tần tỷ đang thu dọn đồ đạc Hứa Luru Liễm,Lục Chu Việt cùng Lâm San Ni xuất viện trở về nhà,hắn gọi mấy tiếng Tần tỷ cũng không có lên tiếng,hắn có chút buồn bực lên lầu lại phát hiện cửa phòng thay quần áo mở ra,hắn lúc ấy trong lòng kịch liệt rung động một chút,trước mắt có chút choáng váng,hắn phản ứng đầu tiên là tưởng cô về,trong lúc nhất thời trong lòng không biết là vui hay tức,trực tiếp một cước đá văng cửa bước dài đi vào.

Đang lấy từng bộ quần áo trong tủ,cầm ra xếp chỉnh tề,sau đó bỏ vào hành lý Hứa Luru Liễm,Tần tỷ bị một tiếng vang thật lớn này giật mình,tay run lên bộ quần áo trong tay mới vừa xếp tốt rơi xuống mặt đất,bà có chút kinh ngạc ngược mắt nhìn Lục Chu Việt hai mắt đỏ ngầu xông tới

“Lục tiên sinh? Ngài đã xuất viện?”

Không phải nói còn phải ở bệnh viện mấy ngày ư,bà đoán chắc hắn sẽ không trở về mới len lén dọn dẹp cho cô,bà cũng biết bị hắn phát hiện nhất định sẽ giận tím mặt.

“Đi đang làm gì ở đây?”

Lục Chu Việt vừa nhìn người trong phòng thay quần áo là Tần tỷ,trong lòng nhất thời có cảm xúc mất mát có tức giận gộp lại rỗng rãi,nhìn thấy trong túi hành lý đều là quần áo cô,máu cả người nhất thời xông thẳng lên đầu,hắn lấy một vật thủy tinh bài bên cạnh hung hăng đập xuống mặt đất,

“Cô ta đã chết rồi sao? Không có chết thì bảo cô ấy tự mình đến lấy!Tôi muốn người giúp việc không phải phục vụ cho cô ta ——!”

Hắn rống xong sau ngực bởi vì tâm trạng quá kích động mà kịch liệt phập phồng,Tần tỷ thì bị hắn dọa sợ hãi lui về phía sau đứng im không dám nhúc nhích, ở trong ấn tượng của bà,những năm gần khi bà bắt đầu lo cuộc sống hằng ngày của hắn,hắn chưa từng thất lễ với bà,bất quá bà có thể hiểu tâm trạng hắn lúc này,sau khi cô ấy rời đi trong lòng hắn tuyệt không dễ chịu như người ngoài nhìn.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn bà,sau mở cửa rung trời xoay người đi sang phòng ngủ cách vách của hắn,Lâm San Ni đi lên phòng thay quần áo vừa thấy Tần tỷ, đồng thời cũng nghe được một trận rầm rầm kịch liệt đập bẻ đồ.

*

Thì ra buông tha cho em nhưng vẫn yêu em,hỏi hận ngày đó không chịu giữ em lại. —— Lục Chu Việt

Thì ra rồi đi cô mới phát hiện yêu anh,hỏi hận ban đầu lựa chọn rồi khỏi anh – Hứa Lưu Liễm

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 195: Truyền thông chú ý

Tần tỷ cùng Lâm San Ni bắt đầu đi liếc nhau một cái,trong mắt hai người đều là đau lòng không thể làm gì,hắn phát hỏa Tần tỷ dĩ nhiên cũng không thể thu dọn nữa,đánh phải gọi điện báo cho Hứa Lưu Liễm sau đó uyển chuyển truyền đạt ý hắn.

Hứa Lưu Liễm dĩ nhiên nghe rõ lời Tần tỷ,cô cũng hiểu nỗi khổ tâm Tần tỷ,hắn nổi giận lên quá thật dọa người không ít,nên nói với Tần tỷ

“VẬY em sẽ chờ hắn ngày nào đi làm đến lấy,bất kể như thế nào cũng cảm ơn chị giúp em!”

“Dù sao em cũng có chìa khóa,nói không chừng lúc em đến lấy thì chị đã đến thành phố N,đến lúc đó một mình em vào là được!”

Tần tỷ vừa dặn dò cô,cô gật đầu trả lời

“Dạ!”

Vừa hay đến lúc đó vừa lấy lại đồ thuận tiện trả chìa khóa lại cho hắn.

Sau khi cúp điện thoại Tần tỷ cô vừa định vào phòng bếp nấu cho mình chút cháo,không đầy một lát ngoài cửa truyền đến dồn dập tiếng gõ cửa,cô vừa mở cửa thấy Hạ Vi Lương xách đồ cô thờ hồng học vọt vào.

“Má ơi,quá kinh khủng!”

“Chuyện gì?”

Cô không hiểu nhìn Hạ Vi Lương mở miệng thở dốc,Hạ Vi Lương bỏ đồ trong tay xuống kéo cô vọt tới trên ban công

“Cậu nhìn xem,cậu nhìn xem!”

Cô vừa nhìn xuống thấy được dưới lầu một đồng ký giả bu quanh,cô nhất thời hiểu chuyện gì vội vàng rút người lại,đây nhất định là sóng to gió lớn do hắn tuyên bố hai người ly hôn,các truyền thông đều tranh nhau phát tin này.

“Tớ mới vừa đến lầu dưới nhà cậu thấy tình trạng này thật bị dọa sợ,hôm nay rốt cục thấy được đội săn tin chó con,sau này có thể dùng ở trong tiểu thuyết, hắc hắc. . . . .”

Hạ Vi Lương thủy chung không quên tiểu thuyết cô,ngã người trên ghế sa lon may cô là dân chúng bình dân,không ai biết cô mới có thể thuận lợi đi lên.

Hứa Lưu Liễm như rồng mây ngồi xuống bên cạnh,lúc trước nghe Hạ Vi Lương nói hắn tuyên bố ly hôn sau cô cũng biết chuyện này sẽ bị truyền thông chú ý,nhưng không nghĩ rằng bọn họ quá điên cuồng bao quanh dưới lầu ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của cô.

Hạ Vi Lương gục ở một bên nhìn cô làm như có thật lắc đầu

“Này,tớ thấy nơi này không nên ở lâu!”

Vô luận tình trạng nào Hạ Vi Lương đều có thể giữ vững lạc quan làm cho người khác tâm trạng thoải mái.Hứa Lưu Liễm gần ra chân mày ném cho cô một cái gối ôm

“Đúng vậy,xem ra tớ phải trốn chỗ cậu nhưng vấn đề là bọn mình làm sao ra ngoài?”

Hạ Vi Lương cũng buồn bực,hai người dùng đủ cách thức. . .,chờ đến buổi tối bọn họ sẽ rút lui,thật không nghĩ đến đám ký giả nghị lực rất kiên cường,đến giờ ăn cơm tối bọn họ chưa thấy đám người có khuynh hướng tản đi,không có cách Hạ Vi Lương không thể làm gì khác hơn là ra ngoài mua.

Thời điểm cô đi qua còn nghe được bọn họ nhiệt liệt thảo luận chuyện này

“Thật không biết Lục Chu Việt tại sao coi trọng cô bé Hứa Lư Liễm kia nha, không có thân phận không có bối cảnh, bề ngoài cũng không xinh đẹp, theo địa vị cùng quyền thế của hẳn hoàn toàn có thể lấy thiên kim nhà giàu!”

Hạ Vi Lương tức giận trừng bọn họ, Lư Liễm nhà bọn họ tại sao không xứng với hẳn? Bọn họ biết cái gì, trong tình yêu làm gì có phân biệt thân phận bối cảnh, trong mắt của bọn họ nhìn thấy chỉ có quyền thế cùng địa vị, bọn họ đều bị quyền thế và lợi ích che mắt hai mắt

“Tôi còn nghe nói, Lục Chu Việt ban đầu vì muốn có cô ấy còn không tiếc giờ thủ đoạn hại Hứa Định Biên!”

Không biết tin tức là ai truyền đến cho bọn ký giả, những người khác rồi rít đi theo thảo luận

“Người từ nơi nào biết?”

“Làm sao có thể, đối với Lục Chu Việt muốn có được một người phụ nữ dễ như một bữa ăn sáng, có cần thiết giờ thủ đoạn không?”

“Nói không chừng là cô bé Hứa Lư Liễm giờ thủ đoạn bỏ lên giường hẳn buộc hẳn kết hôn đây!”

“Đúng vậy đúng vậy, không chừng mưu kế bị hẳn biết được, nếu không tại sao ly hôn!”

Hứa Lư Liễm xuất hiện đối với truyền thông giới mà nói giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn, lúc trước không có bất kỳ tin đồn cô và Lục Chu Việt ở chung một chỗ, rồi sau đó bỗng nhiên truyền ra tin tức hai người kết hôn, mà ngăn ngừa không đến hai tháng đã ly hôn.

Ngoại giới vốn không chấp nhận đoạn tình cảm chênh lệch lớn vậy, ai cũng đều cho rằng Hứa Lư Liễm với cao Lục Chu Việt, tiên đoán bọn họ sớm muộn gì có một ngày ly hôn, vốn cho rằng bọn họ chống đỡ được một năm nửa năm, không nghĩ tới ngăn ngừa một hai tháng bọn họ đã tuyên bố ly hôn.

Hạ Vi Lương nghe bọn họ thảo luận tự cho là đúng, giận đến hận không được chạy đến mắng bọn họ một trận, nghe một chút bọn họ hoàn toàn đem Lư Liễm nghĩ thành một hồ ly tinh dụ dỗ người, phải biết rằng hẳn theo đuổi tận cùng không buông dây dưa cùng cô ấy sáu năm hay không! Bọn heo này!

Cô hung hăng trợn mắt nhìn bọn họ một cái sau đó hừ hừ xách đồ lên lầu, đám ký giả đang thảo luận vui vẻ, đột nhiên thấy cô bé mặc áo lông đi qua sau lưng, không khí bốn phía nhất thời giảm xuống vài độ, làm cho người ta có loại cảm giác lạnh cả người.

Hứa Lư Liễm mở cửa cho cô, thấy bộ dạng cô tức giận liền hỏi

“Chuyện gì?”

“Đám người lầu dưới đúng là đầu heo!”

Hạ Vi Lương sắp tức chết liên tiếp mắng chửi người, Hứa Lư Liễm đoán chừng cô ở phía dưới nghe những lời gì, ký giả Bát Quái tụ chung một chỗ chắc hẳn không thể cùng mở tiệc trà nhiệt liệt thảo luận.

Cô nhận lấy đồ Hạ Vi Lương mua xoay người đi vào bếp,

“Không sao cả, lời đồn đãi một ngày nào đó sẽ biến mất!”

Cô biết giới báo chính bình luận cô ra sao, sau khi cùng hẳn công khai quan hệ ban đầu những lời khó nghe hơn cô cũng từng nghe, hôm nay xoẹt cái kết hôn xoẹt cái ly hôn, chỉ sợ nói càng thêm khó nghe.

Lúc ăn cơm tối cô đột nhiên nhận được điện thoại Phương Đông Thần gọi tới, trong điện thoại Phương Đông Thần giọng có chút do dự

“Lư Liễm, tôi nhìn tin tức hôm nay, em và Lục tổng . . . . .”

Bởi vì cô bỏ con hẳn còn có chuyện hẳn hăm Hứa Định Biên chỉ có mấy người bên cạnh biết được, cho nên Phương Đông Thần là người ngoài xem ra bọn họ ly hôn là cực kỳ lạ, dù sao bọn họ mới vừa cử hành hôn lễ không bao lâu, mặc dù ở giữa xảy ra chuyện mẹ cô qua đời nhưng chuyện này không thể ảnh hưởng tình cảm hai người.

Cô thân nhiên đáp một tiếng

“Ừ, đúng như anh nhìn thấy!”

Cô rõ ràng nghe ra Phương Đông Thần rất muốn hỏi tại sao, bất quá hẳn rất có phong độ không hỏi vòng vo,

“Vậy em sau này có tính toán gì không?” Hẳn biết Lục Chu Việt mở phòng làm việc cho cô, nhưng hai người đã âm ỉ vậy theo tính tình của cô, nhất định sẽ không chịu Lục Chu Việt giúp đỡ.

“Cũng không có tính toán gì, lại bắt đầu quảng lý lịch tìm việc làm mà thôi!”

Cô cảm kích Lục Chu Việt ở phương diện thiết kế kiến trúc đã bồi dưỡng cùng giúp đỡ cô, bất kể giữa bọn họ xảy ra chuyện gì trong việc này trong lòng cô luôn cảm ơn hẳn.

Nghĩ tới đây cô đột nhiên cảm giác ngực buồn bực một chút, những hình ảnh hân từng ly từng tý lo lắng không có chút nào báo trước xông ào vào trong đầu cô, trong nháy mắt quán lấy tất cả suy nghĩ của cô, làm cho cô trong lúc nhất thời đã quên mình đang nói chuyện cùng Phương Đông Thần thông năm điện thoại ngăn người.

“Luu Liễm?”

Phương Đông Thần hô tên cô một tiếng mới kéo cô trở về thực tế, nghe giọng dịu dàng của Phương Đông Thần vang lên bên tai,

“Công ty của anh vừa lúc cần mấy kiến trúc sư, nếu như em cảm thấy hứng thú có thể tới thử một chút!”

“Nhưng em không phải xuất thân chuyên nghiệp, hơn nữa một công ty lớn như vậy có thể muốn em sao?”

Cô nghe tuy là vui mừng nhưng không quên Phương Đông Thần hiện tại đang làm trong công ty thiết kế rất nổi tiếng ở Ôn Thành, Phương Đông Thần cười

“Có anh đề cử em còn sợ gì, hơn nữa anh còn có thể chứng minh phương án thiết kế đoạt giải thưởng lớn quốc tế đều do em làm!”

Cô có chút cảm động, thật ra cô gần đây quãng lý lịch sơ nộp đơn làm một nhân viên bình thường, cô muốn đợi công việc ổn định mới từ từ làm thiết kế mình thích, Phương Đông Thần thấy cô do dự lại tiếp tục khuyên cô

“Yên tâm đi, công ty của chúng tôi rất chú trọng năng lực thực tế của nhân viên, chuyên nghiệp hay không chỉ suy nghĩ là biết!”

Đối với Phương Đông Thần, hân cũng không phải vừa nghe cô lý hôn liền vội vàng tận dụng mọi thứ kéo cô đến bên cạnh mình, hân đã sớm nói chỉ cần cô hạnh phúc hân cam nguyện buông tay. Hân chẳng qua chỉ cảm thấy cô có tài hoa nếu không biết phát huy thật đáng tiếc.

Mà cô cũng không phải chuyên nghiệp, nếu như đi những công ty khác nhất định không có cơ hội, còn hân bây giờ là quản lý bộ thiết kế, theo cách làm người của hân ra đề cử chắc cô có thể làm được.

“Cám ơn!”

Hứa Lưu Liễm rất cảm kích.

“Vậy em chuẩn bị mấy phần bản thảo thiết kế, mấy ngày nữa phòng vấn anh sẽ báo em một tiếng!”

Phương Đông Thần dặn dò cô mấy câu liền cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Một lần nữa làm việc

Cô cúp điện thoại phát hiện Hạ Vi Lương như có điều suy nghĩ nhìn cô, hồi lâu sau mới khẽ mở miệng

“Luu Liễm, tớ đột nhiên cảm giác được thật ra đối với những cô gái bình thường như chúng ta lão Lục cao cao tại thượng hân là chỉ tồn tại trong ảo tưởng, tỷ như trong tiểu thuyết, trên thực tế thích hợp nhất với chúng ta hân như Phương Đông Thần người đàn ông kinh tế thực dụng!”

Hứa Lưu Liễm không có ý kiến chỉ cúi đầu tiếp tục ăn cơm, cô thừa nhận người đàn ông Lục Chu Việt quả thật không thích hợp với nữ sinh bình thường như cô, nhưng cô hoàn toàn không có ý kiến về Phương Đông Thần, sau đoạn hôn nhân này những năm gần tiếp theo cô không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm.

Để cho hai người hồng mắt chính là các cô đợi đến nửa đêm đám ký giả kia cũng chưa chịu tản đi, mặc dù bộ đội lớn đã rút lui nhưng những người linh tinh vẫn còn mấy người canh giữ ở nơi đó, các cô phải bội phục sự chuyên nghiệp của đám ký giả này.

Xem ra bọn họ tính từ từ ở chỗ này đợi đến khi cô ra, phỏng vấn một chút chuyện lý hôn của cô, cho dù cô có trả lời hay không chỉ cần chụp hình là được, có thể họ còn nhìn hình đoán bậy, tỷ như vừa rồi Hạ Vi Lương ở dưới nghe được một số lời suy đoán.

Hạ Vi Lương dứt khoát không chịu nói, nói lúc trước đọc tin tức thấy có minh tinh nói có một số ký giả canh giữ ở dưới lầu nhà mình gió thổi, ngày phơi, mưa đánh, gió thổi cũng không dao động, lúc ấy còn cảm thấy có phải quá khoa trương hay không, bây giờ nhìn lại chuyện điên cuồng vậy quả thật tồn tại.

Hứa Lưu Liễm không thể làm gì khác hơn là nhìn Hạ Vi Lương nói

“Nếu không cậu hôm nay ngủ ở chỗ tớ, ngày mai xem tình hình ra sao rồi nói, tớ đoán bọn họ hân là đợi không được sẽ bỏ đi”

Nói thật cô hiện tại có chút tức giận, còn có chút phiền não, những ký giả này ảnh hưởng đến sinh sống bình thường của cô, cô còn muốn ra ngoài tìm việc làm, còn muốn đi phỏng vấn, bọn họ canh ở dưới cô làm sao ra cửa? Cô cũng không phải người của công chúng, có thể khéo léo xử lý tất cả.

Cô hiện tại có thể hiểu được những nhân vật công chúng kia tại sao liều mạng cũng không chịu công khai tình cảm của mình, phần lớn đều do những ký giả này mà ra.

Hạ Vi Lương bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn ở nơi này với cô, cả đêm Hứa Lư Liễm đều cơ hồ không ngủ, không ngừng đứng lên vén rèm cửa sổ nhìn tình huống bên ngoài, những người đó như cũ ở dưới, cô không biết bọn họ làm vậy rốt cuộc có lợi ích gì, chẳng lẽ đem riêng tư của người khác công bố ra ngoài nhìn người khác lúng túng bọn họ mới vui vẻ sao?

Hạ Vi Lương sáng sớm hôm sau đứng lên nhìn những ký giả kia lại lần nữa tụ tập, đội hình mới bắt đầu ngày hôm qua không khác nhau mấy, trực tiếp giận đến thiếu chút nữa nhảy lên,

“Tớ đi xuống mắng bọn họ? Tớ đi xuống mắng bọn họ? Chết mất!”

Cô không thể làm gì khác hơn là trấn an Hạ Vi Lương,

“Vi Lương, cậu về nhà cậu trước đi, cậu còn phải bận chuyện của mình cũng không thể tối ngày theo tớ! Có điều tình huống chuyển biến tốt đẹp tớ sẽ gọi điện thoại báo cho cậu!”

Hạ Vi Lương chỉ có thể cực kỳ buồn bực gật đầu, sắp xếp đồ mình sau rồi đi.

Cả ngày đám người kia chuyên nghiệp canh giữ không rời đi, lúc xế chiều cô nhịn không được ngủ một giấc trên ghế sa lon, may là Hạ Vi Lương gọi điện đánh thức cô

“Lư Liễm, cậu mau sắp xếp đồ xuống đây, bọn họ đã rút lui!”

Cô vừa nghe trực tiếp liền từ trên ghế sa lon nhảy dựng lên vội tới bên cạnh sân thượng, quả nhiên không còn ai! Hạ Vi Lương lái F0 đậu trước lầu đang giờ điện thoại ngoắc ngoắc về phía cô.

“Tớ thấy cậu nên tìm một nơi để tránh đi, tuy nói bọn họ hiện tại rút lui nhưng không có nghĩa sẽ không tới nữa!”

Cô cảm thấy Hạ Vi Lương nói có lý, liền vội vàng cúp điện thoại kéo đồ đạc của mình vội xuống. Cô không có sức đối mặt bọn chó săn, nên phải tránh né. Trong khoảng thời gian này cô thật mệt mỏi, cô thật rất muốn van xin bọn họ cho cô một cuộc sống bình thân an tĩnh.

Sau khi lên xe Hạ Vi Lương ánh mắt phức tạp nhìn cô sau đó mở miệng,

“À . . . . Đám ký giả kia hình như là lão Lục tìm người xua tan bọn họ, bởi vì hắn gọi điện thoại nói cho tớ biết bọn họ đã rút lui . . . . .”

Hạ Vi Lương không dám nói cho cô biết, thật ra thì vừa rồi lúc cô tới mơ hồ thấy được xe hắn quẹo vào góc đường, tựa hồ thấy cô đến sau đó nhanh chóng rời đi, haizzz, cũng không biết hắn rốt cuộc đang làm gì, hắn ra tay giúp cô ấy giải vây đại biểu trong lòng hắn còn có cô. Nếu trong lòng còn yêu cô ấy, ban đầu tại sao muốn ký ly hôn?

Nếu đã ly hôn vậy thì để cô tự sinh tự diệt. Bất kể cô sống không tốt, bất kể cô có rơi vào khốn cảnh hay không đều có thể mặc kệ cô, vừa yêu vừa hận như vậy không đau khổ sao? Cô có đôi khi thử nghĩ cũng cảm giác rất đau khổ.

Hứa Lư Liễm ngăn người, nhưng ngay sau đó vội vàng quay đầu sang nơi khác

“Có cơ hội cậu giúp tớ nói với hắn một tiếng cảm ơn!”

“Tớ không nói! Tại sao xem tớ như loa phát thanh, muốn cảm ơn thì tự mình cảm ơn đi!”

Hạ Vi Lương liếc trộm nét mặt cô sau phát động xe chạy nhanh.

Dọc theo đường đi Hứa Lư Liễm thủy chung trầm mặc nhìn ngoài cửa sổ không có động tác gì, đến khi tới phòng trọ nhỏ, Hạ Vi Lương không nhận được mở miệng,

“Bất quá lão Lục lần này quả thật rất trọng nghĩa Hmm, nếu không cậu phải chờ tới lúc nào mới có thể bỏ rơi bọn họ !”

Bị Hạ Vi Lương nói như vậy, Hứa Lư Liễm trợn mắt nhìn cô một cái, cô biết Hạ Vi Lương đang kích cô nói cảm ơn hắn, thật ra thì theo lẽ phép cô hắn nên nói cảm ơn nhưng lại đang do dự. Hạ Vi Lương nháy một đôi mắt to long lanh nhìn cô, cô cuối cùng cầm lấy điện thoại di động gửi cho hắn một tin nhắn: cảm ơn.

Hắn không có trả lời.

Hơn một tuần tiếp theo cô trốn ở nhà Hạ Vi Lương, nhà cô không có người đến, phi trường trạm xe lửa bến xe cùng với các nơi có thể xuất hành cũng không thấy cô xuất hiện, các ký giả truyền thông thấy cô vẫn không xuất hiện cơ hồ dùng hết tính nhẫn nại.

Hắn ngày thường rất ít xuất hiện,sau khi xảy ra chuyện này lại càng ít hơn,các ký giả cơ hồ chụp được hắn,trừ có một lần xuất tịch tham gia hoạt động buôn bán, sau khi kết thúc các ký giả bao vây chặt hắn điên cuồng ép hỏi,hắn thủy chung mang kính râm mím môi trầm mặc không nói lời nào,không chịu phát biểu một chữ về chuyện ly hôn.

Hai người trong cuộc,một biến mất không thấy gì nữa,một người hỏi mấy cũng không chịu nói,đám ký giả kia tính nhẫn nại khá hơn nữa cũng bị hao hết,đây vốn là một tin tức có sức gây chấn động,nhưng hiện tại không có người nguyên ý tiếp tục theo nữa.

Trong khoảng thời gian này cô thật không có gì làm có thì cũng vẽ bản thảo,Phuong Đông Thần không phải bảo cô vẽ mấy phần bản vẽ sao,vừa lúc mấy ngày qua coi như cô bề quan,đánh ra tất cả vốn liếng của mình tranh thủ bắt được công việc này,hiện tại cô có thể dựa vào cũng chỉ có mình.

Thời điểm cô nhận được điện thoại Phuong Đông Thần bảo cô đi thử việc cô mới nhớ cô chưa đến chỗ hắn lấy đồ,nên phải mượn trước Hạ Vi Lương một áo khoác ngoài đi phỏng vấn,may hai người các cô không chênh lệch nhiều lắm.Trên đường đi phỏng vấn cô đột nhiên cảm giác được mình bây giờ trải qua rất chật vật xen lẫn chua xót,nhưng sau lại nghĩ cô không phải luôn sống cuộc đời chua xót sao,lúc đại học phải để dành tiền chữa bệnh cho Liên Tỏ,cô thường thức suốt đêm để vẽ,còn nhận mấy phần công việc,mỗi ngày đều mệt mỏi nằm xuống liền ngủ.

Bây giờ cô bắt quá chỉ trở lại cuộc sống lúc ban đầu mà thôi,cô sợ dĩ có loại cảm giác này là bởi vì khoảng thời gian ở với hắn rất thoải mái làm cho cô quên cả thân phận mình thì ra người thật sự dễ quen mọi việc vậy.

Cô tự giễu cười an ủi mình,sau đó đợi sau khi phỏng vấn kết thúc trực tiếp đến nhà hắn lấy lại đồ.

Thử việc ở công ty Phuong Đông Thần trước mặt rất thuận lợi,Phuong Đông Thần tiến cử là một chuyện,quan trọng là bản vẽ cô rất ưu tú, lãnh đạo Trung Hoà vừa nhìn bản vẽ đã bị cô đã động luôn miệng muốn mời cô tới công ty đi làm.

Sau khi kết thúc buổi thử việc Phuong Đông Thần đưa cô ra ngoài,cô không khỏi kích động rơi nước mắt,không có ai biết hơn một tuần qua cô chịu bao nhiêu áp lực tâm lý, buổi tối thường thức đêm cùng con cú Hạ Vi Lương,có đôi khi nằm một đồng lớn bản vẽ trên bàn ngủ thiếp đi.

Bởi vì cô biết đây là cơ hội cuối cùng,nếu như thất bại cô có lẽ đời này cũng không có cơ hội bước vào ngành kiến trúc!

Phuong Đông Thần thấy cô như vậy,giao tay lên vỗ nhẹ vai cô sau đó vươn tay về phía cô,

“Anh đã nói anh vĩnh viễn giỗi nhất,chúc mừng em lần nữa trở thành đồng nghiệp của anh!”

Cô có chút ý lúng túng lau nước mắt,sau đó đưa tay ra

“Bất kể thế nào vẫn muốn cảm ơn anh,buổi tối cùng em ăn cơm?”

Phuong Đông Thần chưa kịp trả lời cô,đã nghe một giọng nữ mang theo chút giễu cợt vang lên

“Ồ,đây không phải là Hứa tiểu thư sao?”

Hứa Lưu Liễm nghiêng một cái liền thấy Ôn Phó Doanh cũng từ trong tòa cao ốc đi ra,khuôn mặt mập mờ nhìn cô cười,vừa nhìn một chút Phuong Đông Thần,ý trong mắt cô ta khiến Hứa Lưu Liễm sinh lòng chán ghét,bởi vì đáng về cô ta như xem cô cùng Phuong Đông Thần như một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Lúng túng gặp nhau

Cô vốn không có ấn tượng tốt với Ôn Phó Doanh cho nên chỉ nhìn cô một cái sau không để ý nói với Phuong Đông Thần

“Em đi trước,tôi sẽ gọi điện cho anh!”

Phuong Đông Thần mặc dù không có gặp qua Ôn Phó Doanh,nhưng ở trong Ôn Thành hắn có đôi khi cũng nghe qua tên cô,hắn không biết cô tại sao biết Hứa Lưu Liễm nhưng trực giác nói cho hắn biết hai cô gái này không ưa nhau,nên theo ý Hứa Lưu Liễm nhanh chân xoay người đi vào cao ốc.

Ôn Phó Doanh thấy thái độ Hứa Lưu Liễm không khỏi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi,nhìn bóng người cô khom lưng ngồi vào xe taxi,cô nhường đôi mày thanh tú cười lạnh một tiếng lấy điện thoại di động ra gọi cho hắn.

Lục Chu Việt mới vừa rời giường lớn,trên người là đồ ngủ lỏng lẻo gờ tay lên xoa trán tính vào phòng tắm,kể từ khi cô rời khỏi hắn,hắn liền bắt đầu mất ngủ cả đêm,điều này làm cho hắn cơ hồ đến rạng sáng mỗi ngày mới có thể ngủ,cho nên buổi sáng thoát không khỏi dậy trễ.

Điện thoại là Ôn Phó Doanh gọi tới,hắn vốn bởi vì nhức đầu mà nhủ lại đôi mày rậm,từ khi hắn nằm bệnh viện bắt đầu từ đó cô dây dưa không nghĩ,hai

ba ngày đầu thì gọi điện cho hân,ba năm ngày sau rữ hân ăn cơm,hân có đôi khi lười đón mà các bữa tiệc một lần cũng không đi,cô cũng không nổi giận trước sau như một gọi điện thoại.

Ôn Phó Doanh có ý gì hân không phải không biết,nếu như cần phải kết hôn mới có thể hoàn thành sứ mạng người kia ngoại trừ Hứa Lưu Liễm ra bất kỳ cô gái nào cũng có thể. Ôn Phó Doanh cử chỉ hào phóng quan hệ với Lục Phương Đình cũng rất tốt,hơn nữa còn thể lực Ôn gia cũng là lựa chọn không tệ.

Cho dù cô ấy từng ở thành phố N tổn thương cô,tất cả cũng không sao.Một hôn nhân không có nửa phần tình cảm,hân còn có thể yêu cầu đối phương thế nào?

Dĩ nhiên hân chỉ nói nếu như muốn kết hôn sẽ xem xét Ôn Phó Doanh,nhưng hiện tại bị Hứa Lưu Liễm tổn thương quá nặng,it nhất ba hay năm năm sau hân sẽ không suy nghĩ chuyện tình yêu,nếu như Ôn Phó Doanh có tính nhẫn nại đợi đến khi đó.

Hân cuối cùng vẫn nhấn xuống phím nghe,thanh âm mơ hồ lộ ra một tia không kiên nhẫn

“Chuyện gì?”

Ôn Phó Doanh không biết tâm trạng hân đang rất xấu

“Anh đoán xem em vừa đụng phải ai?”

Hân mỉm môi thần trầm mặc không nói lời nào,Ôn Phó Doanh thấy không thể khơi hứng thú của hân đành nói thẳng

“Em thấy Hứa Lưu Liễm cùng chàng trai trẻ tuổi qua lại cùng nhau,hai người còn ôm ấp bộ dạng rất thân mật !”

Rõ ràng Phương Đông Thần chỉ giờ tay lên vỗ vỗ vai Hứa Lưu Liễm,cô lại chuyển sang nói ôm ấp.

Lục Chu Việt ngón tay nắm điện thoại di động bỗng dưng siết chặt,gắt gao nắm chặt điện thoại xác nhận không bóp nát nó,hai đầu lông mày thoáng cái xông lên nồng đậm đau đớn, Ôn Phó Doanh gặp trầm mặc lại tiếp tục thử thăm dò

“Em còn nghe người đàn ông trẻ tuổi kia nói cái gì hoan nghênh cô ấy lần nữa trở thành đồng nghiệp của hân. . . . .”

Bên kia vẫn trầm mặc,trầm mặc đến nỗi làm tim cô đập dồn dập,có chút chột dạ có chút bất an,dù sao mới vừa cô có chút khuyếch đại sự thật,nhưng cô gọi cú điện thoại mục đích đúng là hủy diệt hình tượng Hứa Lưu Liễm trong lòng hân,cho nên cô không thể để lộ nửa điểm sơ hở.

Một lúc sau,giọng hân bình tĩnh không có bất kỳ gợn sóng vang lên bên tai

“Nói xong rồi?”

“Ack. . . . . Phải . . . . .”

Hân bình tĩnh làm cho cô nhất thời có chút không biết làm sao,chỉ phải sững sờ trả lời một tiếng,hân không phải là giận tím mặt chứ,bởi vì cô thấy được hân mặt ngoài buông tha nhưng hân trong lòng thật ra không thể hoàn toàn buông tha cô ấy.

Không nghĩ hân chỉ trả lời một tiếng sau cúp điện thoại,cô giận đến dậm chân tại chỗ,cho đến cuối cùng cô cũng không hiểu hân thật không để ý chuyện này sao.

Lục Chu Việt lấy điện thoại di động vút trên giường,giương mặt lạnh lẽo xoay người đi về phía phòng tắm,thời điểm đi tới cửa phòng tắm hân một cước đá học tủ bên cạnh,đồ bỏ trí trên học tủ ầm ầm rơi xuống đất,hân lúc này mới hết giận đi vào phòng tắm,Ôn Phó Doanh nói người đàn ông kia nói bọn họ lần nữa trở thành đồng nghiệp,thì hân đã biết người ở chung với cô là Phương Đông Thần.

Nhìn tình huống hân là Phương Đông Thần giới thiệu cô đến công ty Trung Hòa làm với hân, thật đúng là dụng tâm lương khổ ! Hân ở dưới vôi hoa sen nhếch môi cười lạnh một tiếng,trong lòng không biết là loại mùi vị gì.Phương Đông Thần có ý với cô hân so với ai khác càng biết rõ,chẳng qua hân không nghĩ bọn họ đến với nhau nhanh như vậy.Còn ôm ấp lẫn nhau.

Hân phiền não lắc đầu vịn vôi sen đến mức lớn nhất,để cho dòng nước mãnh liệt đánh vào khuôn mặt hân,đánh tan vọng động muốn bắt cô trở về.

Thời điểm Hứa Lưu Liễm ngồi xe taxi tới biệt thự cô nhìn đồng hồ đã sắp mười giờ rồi,giờ này hân nhất định ở công ty,cho nên cô yên lòng đi vào.Căn phòng trăm mét trống rỗng không có một người,cô nhìn chung quanh vừa thấy quen thuộc vừa thấy lạ lẫm,đột nhiên cảm giác được trong lòng có chút thương cảm.

Cô nhẹ nhàng kêu mấy tiếng Tàn tỷ,không có lời Tàn Tỷ đáp lại,cô biết Tàn tỷ có thể đã đi trở về có chút tiếc nuối thờ dài,cô cất bước chạy lên lầu. Bởi vì trong nhà rất ấm cô cởi áo khoác đặt lên cánh tay đi tới.

Cúi đầu mở ra cửa phòng ngủ,vừa ngẩng đầu cả người bỗng dưng cứng ngắc,chỉ thấy người bên hông cường tráng quần khăn tắm đầu tóc ướt nhẹp đang từ trong phòng tắm đi ra,nhìn thấy cô đứng ở nơi đó hân dĩ nhiên cũng sững sờ một chút,cô tròn tròn suy nghĩ nhìn chằm chằm hân một lát sau đó cúi đầu nói

“Thật xin lỗi!”

Sau đó vội vàng lui đi ra ngoài tựa vào trên tường bên cạnh bắt an thờ hồn hèn,giờ này hấn tại sao còn ở nhà? Hấn ở nhà cũng thôi đi, còn hết lần này tới lần khác để cô bắt gặp bộ dạng thế kia,cô tại sao lại xui xẻo như vậy nha!

Hay là để hôm nào đến lấy!Cô buồn chán ở trong lòng an ủi hồi lâu,sau đó liền cất bước tính rời đi, bởi vì theo quan hệ hai người hiện tại,cô hoàn toàn không biết gặp mặt nên nói gì,cho nên cô mới chọn lúc hấn không có ở nhà mới đến,lại không nghĩ rằng hấn còn ở nhà.

Cô mới vừa tình mở cửa bước ra phòng ngủ đã bị mở toan,hấn đổi lại chiếc áo mới tình tựa tại cạnh cửa sắc mặt không tốt nhìn cô,đơn giản quần tây đen,áo sơ mi trắng dùng làm việc,có thể bởi vì thời gian vội vàng cho nên nút áo sơ mi chưa kịp gài hết,phía trên còn hai ba viên chưa gài mở rộng ra ,mạch hoa văn trên lồng ngực hoàn toàn triển lộ ra .

Cô có chút mất tự nhiên nhìn sang nơi khác,giọng nói không khỏi có chút run,không biết bởi vì cả người hấn phát ra hàn khí hay bởi vì khác nguyên nhân gì khác

“Cái kia. . . . . em tới lấy đồ của em. . . . .”

Hấn trầm mặc cô có chút lúng túng nhìn hấn một cái,về mặt hấn thoát nhìn thật đáng sợ,giống như rất tức giận rồi lại bị kìm nén,cho nên cô có thể thấy rõ mạch máu trên huyết thái dương,trong lòng cô không khỏi nhú lại một chút không thể làm gì khác hơn nói,

“Nếu không tiện,em bữa nào đến lấy!”

Cô không hiểu hấn tại sao tức giận,kể từ khi ly hôn tới nay cô chưa có chộc qua hấn nha? Hiện tại bộ dáng hiện tại của hấn khiến cô thấy xa lạ ,trước kia cô chẳng bao giờ sợ hấn nhưng bây giờ cô nhìn thấy hấn chỉ muốn lùi bước chỉ muốn chạy trốn.

Thật ra Lục Chu Việt không phải không muốn nói chuyện,mà hấn sợ mình vừa nói liền không nhịn được mắng cô, không nhịn được muốn bóp chết cô, hấn mới vừa nghe nói cô thân mật với người đàn ông khách giờ cô còn dám chạy đến dưới mắt hấn,đây không phải là muốn chết sao? Nhưng hấn không muốn làm vậy chứng tỏ hấn còn quan tâm cô,đành phải cố gắng chịu đựng cho nên mới có vẻ mặt thế.

Hấn trầm mặc như trước,Hứa Luru Liễm đã sắp hít thở không thông cúi đầu định rời đi,hấn đành khẽ nghiêng người nhường một khe hở,cô cần môi nhìn hấn một cái,cô thật không muốn lấy nhưng hấn đã nhường bước,cô không thể làm gì khác hơn là kiên trì cất bước đi vào.

Bởi vì thân thể hấn cao lớn và cổ ý chứa một khe hở rất hẹp,cho nên thời điểm cô đi qua cho dù cố gắng thế nào cũng không thể tránh khỏi gò ngực ngạo nghễ chạm qua ngực hấn,Hứa Luru Liễm cũng phát giác,đỏ mặt vội chạy vào trong trong lòng tức giận hấn cố ý làm khó cô.

Nhưng bây giờ cô không thể nói gì,tức giận đặt áo khoác trong tay sang một bên nhìn đồng hồ hỗn độn như bị đá ngã,sau đó thu hồi tâm trạng của mình đi tới trước tủ treo quần áo sắp xếp quần áo mình thường ngày.

Mà một thoáng ngực cô chạm qua ngực hấn,ương thơm đặc biệt thuộc về cô lao vào trong mũi,Lục Chu Việt cảm thấy bụng dưới bỗng dưng căng thẳng,con người u ám không khỏi bắt đầu di động theo người cô.Cởi xuống áo khoác ngoài cô mặc chiếc áo đơn giản,buộc vòng thân thể linh lung,lúc cô đứng ở nơi đó khom lưng thu dọn đồ đạc dưới thắt lưng quần bò lộ ra vòng eo trắng nõn thon nhỏ.

Cổ họng hấn hoạt động lên xuống,hai tay hấn đưa vào trong túi quần hung hăng nắm lại,chết tiệt,sau khi cô làm những chuyện vô tình với hấn,hấn vẫn có phản ứng với cô!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Đùng tạm biệt

Hứa Luru Liễm vốn cho rằng hấn sẽ ra ngoài,không nghĩ đến hấn động cũng không tựa tại cửa nhìn chăm chăm vào cô,cô quay đầu lại nhìn hấn một chút nhất thời bị dọa sợ đến vội vàng quay đầu lại,bởi vì ánh mắt hấn trắng trợn bộc lộ mong muốn có!

Nhớ tới ban đầu hấn dùng sức mạnh với mình,bàn tay sắp xếp đồ đạc của cô bắt đầu run lên,cảm thấy ánh mắt sau lưng làm cô đứng ngồi không yên,không đầy một lát cô đã bị hấn dọa sợ ngay cả trán cũng rỉ ra mồ hôi lạnh.

Cô muốn bảo hấn ra ngoài một chút nhưng lại nghĩ đây là nhà hấn,cô đuổi hấn ra ngoài tựa hồ có chút không hợp lý,đành phải đem đồ đạc lung tung của mình cất vào hành lý,sau đó đứng dậy cầm áo khoác ngoài của mình muốn đi ra ngoài.

Thân hình cao lớn của hấn che ở nơi đó không nhúc nhích cũng không có ý nhường đường cho cô,cô chỉ cảm thấy ánh mắt sắc bén trên đỉnh sắp thiêu đốt cô,cô cúi đầu cố gắng làm cho giọng mình không khản trương

“Phiền anh tránh ra một chút”

Cô bị gì nha, đã chia tay lâu rồi gặp lại còn sợ hấn? Là bởi vì bỏ con hấn nên trong lòng đau? Hay vì đáng về lạnh lùng bây giờ của hấn làm cô rất xa lạ?

Cô nghe được trên đỉnh đầu truyền tiếng cười lạnh của hấn, một giây sau cảm cô đã bị hấn nâng lên, ngũ quan kiên nghị lớn dần trước mắt.

“Hứa Luru Liễm, có người yêu mới nên quên người cũ sao?”

Cô sùng sốt một chút, trong mắt xẹt qua một tia bị thương sau đó quay đầu sang chỗ khác muốn hất ngón tay hấn ra

“Em không biết anh đang nói gì!”

Hấn tại sao luôn nghĩ cô không thể quên người đàn ông kia? Lần đó ở phi trường hấn gọi điện thoại cũng dùng giọng đó nói với cô, trong mắt hấn Hứa Luru Liễm chính là một cô gái treu hoa ghẹo nguyệt vậy sao? Vừa ly hôn mắt ngày đã dựa vào ngực người đàn ông khác? Cô thừa nhận tính tình mình rất hư lại bướng bỉnh nhưng cô không phải loại phụ nữ đó!

Hấn đưa tay xoa mặt cô lại, trong giọng nói mang theo đùa cợt

“Làm sao? Còn biết xấu hổ không thừa nhận sao?”

“Em không có bạn trai em thừa nhận cái gì!”

Thanh âm của cô có chút sắc bén, trong mắt ẩn chứa nước mắt bởi vì hấn mạnh mẽ cưỡng từ đoạt lý đặt chiếc mũ lên đầu cô.

Hấn như cũ không buông tha, nhìn trong mắt cô có nước mắt khoé miệng nở nụ cười vui vẻ có thể trả được thù

“Anh dám thừa nhận quen với Ôn Phó Doanh, còn em không dám thừa nhận quen với Phương Đông Thần sao?”

Hứa Luru Liễm nghe hấn nói vậy chỉ cảm thấy ngực đau đớn, lúc trước ở bệnh viện đã từng gặp hấn cùng Ôn Phó Doanh thân mật, nhưng cô cảm thấy hấn không phải loại người tùy tiện, nhưng hiện tại hấn lại chính miệng thừa nhận quen với Ôn Phó Doanh! Rốt cuộc là cô nhìn lầm hay hấn không chịu nổi cô đơn?

Trong mắt nước mắt thoáng cái không thể khống chế lăn xuống, lần này cô không có tránh né mà trực tiếp roi nước mắt nhìn thẳng vào hấn từng câu từng chữ chậm rãi nói

“Đúng! Người yêu mới của em là Phương Đông Thần, nói như vậy anh hài lòng chưa? Có thể thả em đi được không?”

Hồ hấp của hấn thoáng cái dồn dập, tay nắm cầm cô càng lúc càng dùng sức cô đau đến nhũn chặt lông mày, nhưng quật cường một tiếng cũng không nói cắn răng giằng co với hấn, hồi lâu hấn chợt vứt cô qua một bên tàn bạo rống

“Cút!”

Lực đạo của hấn quá lớn Hứa Luru Liễm sợ ứng phó không kịp đụng vào cạnh cửa, trên sống lưng truyền tới đau đớn rất buốt nhưng lại không bằng đau đớn trong lòng, nước mắt trong mắt chảy càng nhiều hơn, cô đưa tay đẩy hấn ra sau đó gơ tay lên che miệng kéo hành lý của mình xông ra ngoài.

Lục Chu Việt, ép em thừa nhận mình là một người phụ nữ xấu xa anh mới hài lòng sao? Thoải mái sao? Cô vừa khóc vừa chạy ra bên ngoài, thời điểm đi tới cửa cô móc ra chìa khóa trong túi áo bỏ trên mặt đất, cô thể, cô thể... kiếp này cô sẽ không dây dưa gì với hấn nữa!

Lục Chu Việt về mặt đồ dẫn đứng ở thang lầu nhìn cô vừa khóc vừa chạy, nhìn cô vứt bỏ chìa khóa, nhìn cô lao ra ngoài cửa, hung hăng đánh mạnh một quyền lên lan can, sau đó ngẩng đầu lên đau đớn chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Rõ ràng không muốn nghe cô ở cùng người đàn ông khác, lại dùng ngôn ngữ kích cô nhục nhã cô ép cô thừa nhận rõ ràng rất muốn nhìn cô bị hấn nhục nhã mà đau khổ nhưng sau khi nhìn thấy hấn lại càng đau hơn, hấn cảm giác mình sắp bị điên, cả người gần sụp đổ.

Hồi lâu đợi những cảm xúc mê mông mãnh liệt trong lòng rốt cục bình phục lại, hấn cầm lấy điện thoại di động gọi cho Lâm San Ni, hờ hững phân phó

“Lập tức giúp tôi đặt vé máy bay Mĩ Quốc, tôi muốn sớm nhất hôm nay!”

Lâm San Ni có chút giật mình

“Tại sao bỗng nhiên muốn đi Mĩ Quốc? Công ty bên kia xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có, đi qua xem một chút mà thôi!”

Hấn xoa người trở lại phòng ngủ, một tay nắm điện thoại một tay bắt đầu thu dọn hành lý của mình.

“Ồ, vậy về về thì sao? Có muốn đặt cùng hay không?”

Lâm San Ni tuy buồn bực nhưng vẫn chuyên nghiệp thi hành mệnh lệnh của hấn.

Có lẽ vừa rồi cô lấy quá vội vàng, trong góc tủ treo quần áo còn rơi là tà vài bộ quần áo, ngón tay của hân chạm rầy rầy mon trón những bộ quần áo kia, tưởng tượng bộ dạng cô từng mặc bọn họ, hoặc lãnh diễm, hoặc khả ái, hoặc thanh thuần, hoặc quyến rũ. . . . .

Trong lúc nhất thời ngàn vạn dáng vẻ của cô thoáng cái xông lên đầu, hân đau đớn nhắm nghiền hai mắt đem tất cả cách xa, sau đó khó khăn mở miệng,

“Vé về không cần đặt, tôi muốn sống bên kia một khoảng thời gian ngắn.”

Nếu như không trốn khỏi nơi này hân sợ mình thật không nhìn được giờ thủ đoạn đoạt lấy cô, bởi vì hân không muốn nghe cô ở cùng người đàn ông khác, càng không có dũng khí chấp nhận cô kết hôn sống chung với người đàn ông khác.

Nhưng hân lại không thể đoạt cô lần nữa, như vậy chỉ làm cô càng hận hân mà thôi, quan trọng nhất hân sợ bị cô tổn thương, sợ cô một mực bài xích, tim của hân đã bị cô khoét một lỗ lớn yếu ớt đến không thể tiếp nhận thêm một tia tổn thương, cho nên hân chỉ có hèn yếu lựa chọn thoát đi.

Rời đi, không nghe, không nhìn, không thấy, cũng sẽ không có bất kỳ đau khổ. Hân lừa mình dối người tự an ủi.

Lâm San Ni giật mình nghe hân bỗng nhiên quyết định

“Nhưng mà. . . . . chuyện đó. . . . . công việc bên này còn rất nhiều việc chưa xử lý tốt !”

Hân mới vừa nói muốn về máy bay đi sớm nhất hôm nay, nhưng chuyện này quá đột nhiên đi, còn một đồng lớn chuyện còn cần hân quyết định, hân chẳng lẽ không thể trì hoãn một hai ngày nữa lên đường sao?

“Tôi qua bên kia sẽ gọi điện xử lý, cứ làm vậy đi!” Hân không nghe Lâm San Ni khuyên nhủ cố ý lập tức đi ngay, Lâm San Ni không nói được gì, sau khi cúp điện thoại không thể làm gì khác hơn lập tức đặt vé máy bay cho hân.

Thật ra cô lo lắng nhất không phải công việc trong công ty, mà là hân rời đi sẽ hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc Hứa Lư Liễm, một ở Mĩ Quốc, một Trung Quốc, cách xa xôi Thái Bình Dương khoảng cách cùng thời gian có thể hòa tan hết thấy. Nhưng cô nào biết đâu rằng, hân vì muốn trốn người kia mới đi đến Mĩ Quốc .

Lúc Hứa Lư Liễm trở về nhà mình tâm trạng vẫn chưa bình phục lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tràn đầy nước mắt chưa khô, trong đầu vọng lại lời hân nói, hân nói hân thừa nhận hiện tại hân đang ở chung với Ôn Phó Doanh, còn có vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn, tất cả đều làm cô khổ sở muốn khóc một trận.

Tuy nhiên khóc không ra nước mắt, cô cố gắng lấy tinh thần bắt đầu sửa sang lại đồ đạc của mình, sau đó tự nói trong lòng: Hứa Lư Liễm, bắt đầu từ hôm nay mi chỉ có thể dựa vào mình, tìm một công việc tốt, sống cuộc sống tốt, làm người hữu dụng.

Hạ Vi Lương gọi điện thoại cho cô, khẩn trương la hét

“Ồ ơ, Lư Liễm, mau mở TV!”

“Tại sao?”

Cô có chút không hiểu, vừa lúc sắp xếp một mồi ngồi trên ghế salon, vừa muốn mở ti vi, đã nghe Hạ Vi Lương thờ dài,

“Haizz, lão Lục phải ra khỏi nước !”

Tay cô run lên nhấn phím mở TV, chỉ thấy một đồng ký giả vây quanh hân vốc người cao ngất đeo kính râm điên cuồng hỏi, ánh đèn chớp nháy không ngừng làm đầu cô choáng váng, lâu như vậy rốt cục bắt được hân ở phi trường, bọn họ có thể bỏ qua cho hân sao?

“Lục tổng, xin hỏi ngài lần này đi Mĩ Quốc là vì công chuyện sao?”

“Lục tổng, xem hành lý của ngài nhiều như vậy tựa hồ phải qua đó rất lâu?”

“Lục tổng, ngài không phải trốn sang nước ngoài chữa vết thương tình chứ?”

Còn có một nữ ký giả sắc bén đột nhiên hỏi như vậy, phụ nữ luôn chú ý đến vấn đề này, hơn nữa người đàn ông trong cuộc lại ưu tú như thế.

Hân như cũ một chữ cũng không nói, độ cong khéo môi bỗng dưng chìm xuống. Con người dưới kính râm giống như hung hăng trợn mắt nhìn, nữ ký giả kia bị dọa sợ đến cả người con rúm lại, bảo vệ bên cạnh hân thấy sắc mặt hân không vui nhất thời mặt lạnh tách mọi người, bảo vệ hân một đường lên máy bay.

Hạ Vi Lương ở đây bên kia than thở,

“Tớ thấy thầy ấy không giống như đi làm việc, em ra là đi chữa thương đây! Haizz——”

“Mình hi vọng hân vĩnh viễn không trở lại!”

Cô nhìn thấy bóng lưng hần biến mất trong óng kính sau đó tắt TV, hồ hững nói với Hạ Vi Lương.

“Sao?”

Hạ Vi Lương bị sợ nhảy cần lên,cô không nói rõ với Hạ Vi Lương xong liền cúp điện thoại.

Hạ Vi Lương đương nhiên không biết hần một lần lại một lần nhục nhã cô ra sao,nếu như có thể,cô tình nguyện,bọn họ...cả đời này không gặp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Cuộc sống mới tinh

Thật lâu trước đó hần đã để luật sư gửi hiệp nghị ly hôn cho cô,với lại khoảng thời gian qua công ty hần về vấn đề kinh tế đã từ từ thoát khỏi lệ thuộc vào gia tộc Katherine,mặc dù vừa bắt đầu Trần thị có thể gặp chút khó khăn nhưng hần tin tưởng chỉ cần hần cố gắng kinh doanh Trần thị nhất định có thể từ từ phát triển.

Nhưng Anna Katherine vẫn không đồng ý ly hôn,vừa bắt đầu cô cố chấp không chịu ký,bây giờ mỗi ngày đều gọi điện thoại đến khóc, ngay cả Edem Katherine từ trước đến giờ mặc kệ bọn họ cũng tự mình gọi điện thoại cho cha mẹ của hần,mà sau khi khuyên không có hiệu quả mẹ hần trong cơn tức giận bệnh tim phát tác vào bệnh viện.

Tôi nay hần vốn bởi vì thấy Hứa Luru Liễm cùng Phuong Đông Thần ở chung một chỗ tâm trạng phiền não,hôm nay cô ta lại đến vừa khóc vừa ầm ĩ hần trực tiếp rống vào đầu điện thoại.

“Anna Katherine,ban đầu cô không phải nói tôi có thể nói ly hôn bất cứ lúc nào à nhưng cô hiện tại không chịu là có ý gì? Tôi cuối cùng thanh minh một lần nữa,cô không muốn ly hôn cũng phải ly hôn!”

Anna Katherine khóc càng thêm lớn tiếng.

“Em nói với điều kiện anh tìm được mối tình đầu nhưng cô ấy vẫn còn yêu anh,em sẽ buông tay thành toàn các người! Nhưng hiện tại cô ấy không yêu anh,không yêu anh,anh chỉ có thể là của em——!”

Nói xong lời cuối cùng,từ trước đến giờ biết điều không tức giận Anna Katherine cơ hồ gào thét nói ra,sau đó cô không chờ Trần Thanh Sở phản ứng liền cúp điện thoại,có lẽ cô không nên đợi thêm nữa ngồi chờ chết ở nơi đây,cô cũng nên tìm cách duy trì hôn nhân mỏng manh không có trụ cột tình yêu.

.....

Ngày đó sáng sớm Hứa Luru Liễm cùng Phuong Đông Thần vừa tới công ty đã bị ông chủ gọi cả hai cùng vào trong phòng làm việc,sau đó cười híp mắt đưa cho bọn họ mỗi người một tờ thư mời thiệp vàng,hai người mở ra vừa nhìn về mặt đều không giống nhau,Phuong Đông Thần có chút vui mừng,Hứa Luru Liễm hơi nhíu mày.

Đây chính là thư mời buổi lễ trao giải bọn họ đoạt được giải thưởng lớn thiết kế,suy nghĩ của cô thoáng cái trở về hình ảnh triển miển kia,là thời điểm cô lần đầu đến nhà hần,hần kéo cô một đường vào trong phòng hần ngậm môi cô hung hăng hôn sau đó lại cùng cô nói chuyện tuần trăng mật.

Buổi lễ trao giải cử hành ở Paris,hần nói thừa dịp đi tham gia giải trao lễ cùng cô đi hưởng tuần trăng mật,hần lúc ấy thậm chí còn ghen nói người đàn ông bên cạnh cô nhất định là hần,cô lúc ấy còn hồn giổ nói phải đi tuần trăng mật chẳng lẽ cô bỏ lại một mình hần sao?

Những chuyện ngọt ngào từng chút từng chút thoáng cái giống như thủy triều tuôn ra trong đầu cô,cô muốn ngăn cản nhưng không ngăn cản được,suy nghĩ không tự chủ nhớ lại những hình ảnh đã qua,nhân tiện làm cô suy tất cả chuyện khi sống chung với hần.

Chẳng qua ban đầu ngọt ngào hôm nay thì chua xót.

“Hai người các người hợp tác về bản thảo thiết kế không phải đoạt giải vô địch ư,đấy là thư mời người ta gửi đến,tất cả chi phí đi sẽ do công ty bao hết,hai người các người cứ yên tâm đi,phải giúp công ty chúng ta nổi tiếng, ai nha,đây thật là cơ hội tốt với Trung Hòa chúng ta!”

Ông chủ bọn họ còn đang kích động về chuyện này,Hứa Luru Liễm thì không có tâm trạng nghe tiếp,liền nắm thư mời xoay người chạy ra ngoài.

“Ồ ơ, tiểu Hứa!”

Ông chủ bọn họ vừa nhìn cô bỏ chạy liền hô một tiếng,Phuong Đông Thần tựa hồ hiểu xảy ra chuyện gì cất thư mời lễ phép nói với ông chủ.

“Tôi ra ngoài xem cô ấy một chút!”

Trên sân thượng tầng cao nhất Hứa Lưu Liễm ngưỡng mặt lên để cho gió lạnh liên phật vào trong đầu mình, cố gắng dùng phương thức như thế để mình khôi phục tỉnh táo, cô xảy ra chuyện gì, tại sao chỉ nhớ lại đã làm cô muốn khóc?

Khi Phương Đông Thần đuổi theo tới tâm trạng cô đã khôi phục lại, cô quay đầu sang chỗ khác lau đi giọt nước mắt cuối cùng khước mắt sau đó cúi đầu nhìn thư mời trong tay cúi đầu nói với Phương Đông Thần.

“Em có thể lựa chọn không đi không?”

“Lưu Liễm, em phải biết rằng đây là cơ hội duy nhất để em nổi tiếng khắp thế giới, tuy nói năng lực của em ngày thường tất cả mọi người đều biết nhưng sau chuyến đi này sẽ làm bọn họ tâm phục khẩu phục!”

Phương Đông Thần ôn hòa khuyên cô.

Lúc trước cô muốn mời hắn cùng đi tham gia lễ trao giải hân cự tuyệt, bởi vì biết Lục Chu Việt nhất định sẽ đi với cô, còn hắn không có dũng khí đối mặt cô hạnh phúc ngọt ngào, tất cả chúc phúc bất quá chỉ ở trong lòng chúc phúc mà thôi, tận mắt nhìn thấy hình ảnh đó chói mắt cỡ nào.

Hôm nay người đàn ông một mực sau lưng yên lặng quan tâm để cô dựa vào đã không còn tồn tại, như vậy hắn đồng ý đi với cô, nhìn cô đứng trên bục thiết kế cao nhất để cảm nhận ánh sáng lấp lánh từ người cô tản ra.

“Tôi không muốn đi. . . . .”

Cô vừa nói giọng đã nghẹn ngào, luôn không chế hình ảnh giờ trào ra.

“Là bởi vì. . . . . Đang nhớ hắn sao?”

Hắn nghiêng đầu nhìn cô thủy chung cúi đầu thủ thỉ thăm dò hỏi, cô trầm mặc không nói.

Hắn đưa tay vào túi quần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la xanh thẳm nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, trong lòng đấu tranh tư tưởng thật lâu mới nói ra lời muốn nói

“Lưu Liễm, anh không biết giữa hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì, không biết là em tổn thương hay hắn tổn thương mà hai người đi đến bước đường ly hôn nhưng anh cảm thấy trong lòng em còn yêu hắn?”

Muốn tác hợp mình cô gái mình yêu cùng tình địch của mình ở chung một chỗ là một chuyện không dễ dàng, cho nên hắn trước khi nói đấu tranh tư tưởng thật lâu. Thật ra hắn hiện tại hoàn toàn có thể lợi dụng chức vụ, lợi dụng ưu thế được ở bên cạnh cô triển khai theo đuổi, nhưng hắn không có bởi vì hắn nhìn ra được trong lòng cô không có hắn cũng không có Trần Thanh Sở.

Bởi vì người kia ra nước ngoài, bởi vì hai người đã ly hôn cho nên hắn không có nhắc đến người kia với cô, cho nên cũng nhìn không thấy phản ứng của cô, nhưng hôm nay nhìn cô như vậy, hắn nghĩ người trong lòng cô vẫn là Lục Chu Việt.

Cô yêu hắn? Hứa Lưu Liễm thoáng cái ngẩng đầu nhìn Phương Đông Thần, trong mắt xẹt qua một tia lúng túng

“Anh nói vậy ư?”

Cô làm sao có thể còn yêu của hắn? Cô rõ ràng hận hắn! Hận hắn không chữa thủ đoạn nào đoạt lấy cô, hận hắn sau khi ly hôn một lần lại một lần dùng ngôn ngữ ác độc công kích cô, làm cho cô mỗi lần nhớ luôn đau đến không muốn sống.

Cô không giải thích nguyên nhân bọn họ chia tay với Phương Đông Thần, cô cảm thấy rất loạn, có thể là hắn trước tổn thương cô, còn cô sau tổn thương hắn. Cũng có thể có thể là trước cô làm hắn đau, sau hắn làm cô đau, tóm lại bọn họ đi tới bước này đã không cách nào挽回.

Thật ra Phương Đông Thần không biết cô sở chuyện gì, thật ra bản vẽ thiết kế cô và Phương Đông Thần là hắn gửi đi cho nên hắn nhất định sẽ tham gia buổi lễ trao giải kia, cô sợ chính là lỡ như gặp phải hắn, hắn lại giống như trước nhiều lần nhục nhã cô, nếu hắn nói như vậy nữa cô sẽ không chịu nổi.

“Đi đi!”

Phương Đông Thần thấy cô không chịu thừa nhận tình cảm của mình cũng không ép cô nữa, dù sao lúc này ép cô thừa nhận chuyện này quả thật không sáng suốt, nên hắn giờ tay vỗ vỗ bả vai thon dài xoa người rồi đi, giọng hắn trầm thấp dịu dàng theo gió nhẹ truyền vào trong tai cô

“Mặc kệ yêu hay hận, mơ ước luôn không thể thiếu, quan trọng là phải sống thật tốt!”

Có một người yêu là tổn thương người đó, có một số yêu là bảo vệ người đó, khác nhau là: Bạn có phải hay không nhất định có được cô. Hơn nữa khi bạn đã yêu người không nên yêu, muốn phá lệ hỏi vấn đề thật khó. Người không nên yêu chỉ cho bạn tình yêu. Người yêu bạn sẽ đưa cho bạn toàn bộ thế giới.

Mà cô đối với hắn chính là người không nên yêu, hắn đương nhiên biết.

Hứa Lưu Liễm thoáng cái chết đứng nhìn thư mời, đúng vậy, Phương Đông Thần nói rất đúng, mơ ước luôn không thể thiếu quan trọng là phải sống thật tốt. Bất kể phải bị hắn nhục nhã, bất kể bị hắn lạnh lùng vô tình tổn thương, cô đều lựa chọn phải đi!

Quyết định xong hai người lại bắt đầu bận rộn chuẩn bị, ông chủ bọn họ hào phóng bao hết tất cả chi phí, từ vé máy bay đến khách sạn còn có lễ phục, như vậy làm cho Hứa Luru Liễm thở phào nhẹ nhõm, nếu không sẽ tốn một khoảng tiền lớn.

Hạ Vi Lương vừa nghe cô phải đi Paris, ghen tỵ với hâm mộ hận muốn chết, cả đêm gửi cho một trang dài, đồ trang điểm, nước hoa, vân vân, phàm là nước Pháp có thứ gì có thể mua được cô ấy đều gửi vào, rất nhiều cái cô chưa nghe qua với lại ngày thường cô cũng không nghiên cứu những thứ này, cho nên bị tức thiếu chút nữa học máu.

Cuối cùng Hạ Vi Lương hết sức không tình nguyện xóa hon phân nửa, vừa xóa hon phân nửa, cô mới đồng ý, cô nói đi lần này là công việc chứ không phải đi du lịch, với lại lịch xếp đặt dày cả xấp, cô thật không biết mình có thời gian mua những thứ này không.

Paris quả nhiên không hổ danh là thành phố lãng mạn, nơi đầy đầy mùi vị tình yêu và nghệ thuật.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Gặp nhau lần nữa

Hứa Luru Liễm cùng Phương Đông Thần ra phi trường ngồi lên xe an bày sẵn đón bọn họ đến khách sạn, vào ở khách sạn nào là do người khác quyết định, còn nói khách quý tham gia lễ trao giải cũng ở trong khách sạn này.

Gian phòng của cô và Phương Đông Thần cùng một tầng lầu, hần ở nghiêng đối diện, hai người hẹn nghỉ ngơi một chút rồi cùng ăn cơm tối sau đó ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Cô đang sắp xếp hành lý của mình chợt nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói, cô mơ hồ nghe được tên một người, tay đang sắp xếp hành lý nhất thời cứng ngắc, chợt đứng dậy vội tới cạnh cửa nhìn lỗ nhỏ thông với bên ngoài.

Chỉ thấy đối diện cửa phòng cô ngừng một đồng người, trong đó một người quản lý người Pháp nói Anh văn lưu loát cung kính nói với người đàn ông bóng lưng cao ngất, đối với cô chuyện nghe hiểu Anh ngữ không thành vấn đề, người nọ nói.

“Lục tổng, chúng tôi có ý chuẩn bị cho ngài ‘phòng cho tổng thống’, ngài chạy tới phòng tiêu chuẩn bình thường này làm gì, điều này làm cho chúng tôi thật khó xử!”

Bóng lưng quen thuộc và xa lạ kia, tên quen thuộc và xa lạ, mới vừa rồi cô còn nghe bọn họ gọi cái gì Lục tổng, cô cho là mình nghe lầm cho nên mới vội vàng chạy tới nhìn, không nghĩ tới thật sự chính là hần. . . .

Cô nhìn thấy hần nghiêng đầu nói gì với những người đó, mặt nghiêng dưới ánh đèn hành lang có chút tối lộ ra vẻ anh tuấn, cô cảm giác lòng bàn tay mình rỉ ra mồ hôi, ba tháng không thấy cô càng sợ hần.

Không đầy một lát những người đó cung kính khom lưng tạm biệt hần, hần đáp lời qua loa cất bước đi vào phòng, một khắc trước khi cửa đóng, hần chợt quay đầu lại nhìn thoáng qua, ánh mắt sắc bén như chim ưng thẳng tắp đâm vào mắt cô.

Không biết tại sao rõ ràng hần nhìn không thấy cô bây giờ nhưng ánh mắt hần tựa như nhìn thấu cô lên nhìn hần, trong lòng cô kinh sợ vội vàng phản xạ có điều kiện ngồi xổm xuống, sau khi ngồi xổm xuống cô chán nản vỗ đầu mình, cô tại sao tự hù dọa mình.

Cho đến nghe được đối diện truyền đến thanh âm đóng cửa, cô lúc này mới hữu khí vô lực đứng lên đi tới bên giường nằm xuống. Cô tại sao có loại dự cảm xấu, cảm thấy hần ở đối diện chính là có ý nhắm vào cô, nếu không hần tại sao không ở ‘phòng cho tổng thống’? Nếu không tại sao có nhiều phòng vậy hần lại hết lần này tới lần khác chọn ở đối diện cô? Nếu không hần cuối cùng tại sao quay đầu lại nhìn cô, cảm giác giống như hần biết cô ở bên trong.

Chỉ mong tất cả là tự cô suy nghĩ lung tung.

Chuông cửa bị Phương Đông Thần bấm vang lên lúc cô đang ngủ trời đất mờ mịt, liếc nhìn thời gian mới phát hiện đã đã hơn bảy giờ đến thời gian ăn cơm tối, nhưng hiện tại cô rất buồn ngủ không muốn ăn gì, mở ra nói phương đông Thần xuống dưới ăn trước, cô cần ngủ thêm một lát.

Phương Đông Thần thấy cô núp ở sau cửa bộ dạng còn buồn ngủ không khỏi cười cười.

“Vậy cũng tốt, đừng ngủ quá ... rồi dậy ăn cơm tối!”

Cô gật đầu cười đóng cửa lại trở lại trên giường tiếp tục ngủ.

Đợi cô ngủ đủ đi ... tỉnh lại đã chín giờ đêm, cô mặt áo ngủ kéo rèm cửa dày cộm từ cửa sổ quan sát cảnh đêm nổi tiếng lãng mạn ở thành phố này, xa xa ánh đèn rực rỡ vô cùng náo nhiệt, bên cạnh lòng cô không khỏi thương cảm. Nhớ tới hần ở phòng đối diện cô có loại vọng động muốn chạy khỏi nơi này. Nhưng lại không thể cô mà dám làm chuyện đó công ty Trung Hoà sẽ chịu trách nhiệm.

Cô biết ông chủ cô coi trọng cơ hội nổi tiếng lần này, mặc dù bản vẽ là lúc ấy cô cùng Phương Đông Thần ở Thân Viễn dưới trướng Lục thị thiết kế ra, nhưng hiện tại có thể thu hai người có năng lực nhất hai người bọn họ dưới trướng mình để người ngoài nói ông biết nhìn người. Hơn nữa Trung Hoà có hai viên đại tướng bọn họ, sau này còn sợ không có khách hàng đến sao?

Thờ dài không để mình suy nghĩ lung tung, cô đi vào phòng tắm tắm rửa thân thanh khí爽 tính xuống dưới ăn chút gì, vừa mở cửa ra, cửa phòng đối diện cũng đồng thời mở ra, thời điểm giương mắt nhìn sang chỉ thấy Ôn Phó Doanh ra phòng hán trước, hán thì đi theo phía sau Ôn Phó Doanh, trên mặt mặc dù không có nụ cười nhưng cũng rất thích ý thoải mái.

Ôn Phó Doanh mặc cao quý trang điểm tinh tế, mang giày cao gót, nữ trang tinh xảo mái tóc quăn rũ cuộn sóng, giữa lông mày tất cả đều là vui sướng đắm chìm trong tình yêu, hán ăn mặc tương đối tùy ý một chút, trên cánh tay cầm một áo khoác đen.

Cô không phải không biết một phụ nữ đêm hôm khuya khoác từ phòng một người đàn ông đi ra ngoài đại biểu cái gì, cô cũng không quên mất hán chính miệng thừa nhận hán quen với Ôn Phó Doanh, nhưng hôm nay tận mắt thấy màn này cô không nhịn được sùng sốt một chút, nhưng một giây sau đưa tay vào túi áo gió siết chặt lại, cô dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay đau đến ép bản thân phải bình tĩnh.

Đối diện Ôn Phó Doanh đã phát hiện cô, đương nhiên cô không biết người ở đối diện là cô ta, cho nên về mặt trong lúc nhất thời kinh ngạc, còn Hứa Lưu Liễm bị cô nhìn chằm chằm trong lúc nhất thời ra cũng không được vào cũng không xong, chỉ có thể ở nơi đó nhìn bọn họ.

“Hứa tiểu thư?”

Ôn Phó Doanh về mặt từ lúc ban đầu kinh ngạc đến khôi phục bình thường, ra vẻ vui mừng chào hỏi với cô,

“Tại sao trùng hợp như thế?”

Thật ra trong lòng Ôn Phó Doanh hận cô đến nghiêng răng nghiêng lợi, vốn cô và hán cùng ở tầng ‘phòng cho tổng thống’ xa hoa nhất, nhưng hán không biết xảy ra chuyện gì bỗng nhiên thay đổi muốn ở chỗ, cô chịu không được điều kiện phòng ở đây cho nên vẫn ở phòng tổng thống của mình.

Cô vốn buồn bực hán tại sao phải làm như vậy, bây giờ nhìn thấy người phụ nữ đối diện đi ra cô mới hiểu rõ mọi chuyện, sau đó cũng có nồng đậm tức giận từ sâu trong lòng bộc phát ra ngoài. Cô không hiểu Hứa Lưu Liễm rốt cuộc có cái gì tốt, có thể làm cho hán nhớ mãi không quên.

Ba tháng này cô tận lực đến bên cạnh làm bạn hán, hán đi Mỹ Quốc chữa thương cô cũng đi theo, còn mặt dày ở tại biệt thự hán chỉ vì muốn làm hán chú ý chỉ vì có thể tiếp xúc gần hơn với hán, nhưng ba tháng qua hán cơ hồ không có nhìn qua cô, cô nhiều lần trong đêm khuya muốn ở chung với hán, tất cả đều bị hán lạnh lùng cự tuyệt.

Làm một phụ nữ cô đã từ bỏ tất cả tự ái cùng kiêu ngạo nhưng hán vẫn thờ ơ như cũ. Hán cũng từng nói lời tàn nhẫn với cô, nói hán đời này cũng không thể yêu cô, cô tốt nhất biết khó mà lui chủ động buông tha, nếu không đến lúc đó đừng trách hán vô tình. Nhưng cô cố chấp không chịu buông tha, cố chấp kiên trì theo đuổi.

Ba tháng này hán không nói về cô ta một chữ cũng không bao giờ có một tia hoài niệm hơn chưa từng ra vẻ khổ sở, cô cho rằng thời gian cùng khoảng cách sẽ hòa tan tất cả, sẽ có một ngày hán quên người đàn bà kia, nhưng hôm nay nhìn thấy tất cả mong đợi của cô đều hóa thành vô ích.

Mà Ôn Phó Doanh chào hỏi cô xong, hán cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô, ngũ quan hán trước sau như một thâm thúy anh tuấn, nhưng về mặt bình tĩnh không có sóng, trong mắt cũng không có bất kỳ một tia ngọn sóng tựa hồ cô chỉ là người xa lạ có cũng được không có cũng không sao, tâm trạng cô cũng không tốt, không nóng không lạnh trả lời Ôn Phó Doanh một câu

“Đúng là rất đúng lúc!”

Sau đó xoay người đi tới hướng thang máy, cô mặc áo gió mỏng vàng nhạt, hai tay đút vào trong túi áo gió đi tới phía trước, phía sau có tiếng bước chân cùng giọng nói nũng nịu của Ôn Phó Doanh truyền đến, cô cố gắng làm cho mình ngẩng đầu ưỡn ngực thoát nhìn không chặt vật.

Thời điểm chờ thang máy hai người đi theo đứng sau lưng cô, mùi vị đặc biệt thuộc về người hán truyền vào trong mũi cô, cô trong nháy mắt cảm thấy không khí thoáng cái ngưng lại, cũng có chút mất tự nhiên cúi đầu nhích sang bên cạnh, tận lực cách bọn họ xa một chút, sau đó nghe Ôn Phó Doanh nhẹ nói

“Em lần trước mua cho anh cả vật Violet tặng anh, anh chưa đeo sao? Hay là tối mai đeo đi, em cảm thấy màu sắc đặc biệt đó sẽ tôn lên khí chất đặc biệt của anh!”

“Được!”

Hán nhẹ nhàng nói một chữ nghe không ra bất kỳ vui buồn, lại làm cho Hứa Lưu Liễm tâm trạng lần nữa nặng nề.

Trước kia chẳng bao giờ cảm giác cô quan tâm hán, cũng có lẽ sáu năm hán lúc nào cũng ở bên cạnh làm cô thấy hán vĩnh không rời đi cô, bất quá giờ khắc này có phụ nữ khác ở trước mặt cô lớn lối nồng tình mật ý hỏi han ân cần với hán, cô mới phát hiện mình đang ghen tỵ, tuy nhiên đã không thể quay lại.

Thang máy dừng lại, cô vẫn thất thần, Ôn Phó Doanh kéo tay hán đi vào trước, sau đó cố ý tựa vào trong ngực hán nhìn người đứng ngoài cửa lúm đồng tiền như hoa nói,

“Hứa tiểu thư,cô không vào sao?”

Cô lúc này mới ý thức được mình thất thần,sau khi phục hồi tinh thần thấy ánh mắt hần đang đánh giá cô,trong mắt tựa hồ có một tia đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Bữa ăn tối – Bò bít tết

Cô nhẹ nhàng cúi đầu đi vào,biết rõ nhìn hần thân mật với Ôn Phó Doanh là một chuyện cực khổ nhưng cô quyết cường cố chấp không muốn để Ôn Phó Doanh thấy mình nhút nhác,cũng không muốn để hần thấy mình yếu ớt cho nên cô mạnh mẽ đi vào.

Cô từ vách tường thang máy sáng ngời thấy Ôn Phó Doanh cả người sắp dính trên người hần,nhưng hần vẫn không có đẩy cô ấy ra để mặc cô ấy kéo mình,cô khẽ quay đầu lại không có dừng khí nhìn nữa.

May ở những tầng lầu khác lại có rất nhiều người đi lênchen chúc đi vào tách hai người ra,lúc này cô đứng ở trong góc nhỏ mới thờ phào nhẹ nhõm,chỉ có trường hợp nhiều người cô mới có thể làm cho lực chú ý của mình không đặt trên người hần,mới có thể giảm bớt đau khổ.

Phần lớn mọi người đều ra ở lầu hai,bởi vì lầu hai chính là phòng ăn khách sạn,thật ra mấy người này đều xuống ăn khuya,hần cùng Ôn Phó Doanh cũng vậy,còn cô vốn muốn xuống phòng dùng bữa com tối nhưng giờ nhìn hai người bọn họ ra ngoài,cô vừa muốn bước ra lại thu trở lại,cô không thể vào phòng ăn cùng với hần,thế nào Ôn Phó Doanh cũng cố ý ngồi bên cạnh cô,cô cảm giác mình nhất định sẽ buồn bực chết.

Thế là cô quyết định không ăn tiếp tục sống chết trong thang máy,sau đó chỉ chốc lát sau theo một đám người khác đi tới lầu một.Màn đêm bên ngoài rất đẹp, chung quanh thật nhiều người cũng đang thảo luận,cô kéo lại áo khoác ra ngoài tản bộ,vừa rồi mới rời giường còn cảm thấy rất đói bụng,lúc này đi qua đi lại đã thấy hết đói bụng,cô đi một đường dọc theo bờ sông.

Khi cửa thang máy một khắc chậm rãi khép lại ngăn cách cô với hai người kia,Lục Chu Việt bình tĩnh đẩy ra bàn tay Ôn Phó Doanh đang kéo tay mình

“Xin lỗi!”

Hần cúi đầu nói với Ôn Phó Doanh một câu sau đó sải bước đi tới phòng ăn.

Ôn Phó Doanh có chút bực mình nhưng lại ngại đang ở nơi công cộng không thể lớn tiếng ồn ào,cho đến đi theo phía sau hần ngồi xuống một góc tương đối bí mật,cô mới cảm phần chất vấn hần.

“Lục Chu Việt,anh tại sao vừa rồi gọi tôi đến phòng của anh,lại còn lừa gạt tôi hồi lâu,chính là vì để cho tôi phối hợp anh diễn xuất ở trước mặt cô ấy phải không?”

Trời mới biết cô nhận được điện thoại của hần gọi cô đến phòng hần lúc ấy cô vui mừng cỡ nào,cô cho hần rốt cục chịu mở rộng cửa lòng chấp nhận cô,vội vàng tỉ mỉ chọn trang phục đến nơi hẹn,cho dù hần đang ở một căn phòng bình thường cũng không sao.

Không nghĩ đến cô vui rạo rức đi đến sau hần lại không có nhiệt tình cô nghĩ,mà mặt trước sau như một không chút thay đổi nói cô chờ hần một chút,hần còn có chút công việc phải xử lý.Được! Cô chờ! Cô không phải loại người không hiểu ý,cô cũng rất thích đàn ông quan tâm sự nghiệp.

Không nghĩ cô đợi hồi lâu hần vẫn ngồi trước màn ảnh máy tính không nhúc nhích cũng hoàn toàn không có ý muốn ngừng lại,cô không khỏi có chút gấp gáp,cởi áo lông trên người chạy đến ôm hần,nề hoặc hần,cô biết mình có một vốc người rất mê người,cô cũng chắc chắn không có mấy người đàn ông có thể chống lại mê hoặc này nhưng hần vẫn thờ ơ như cũ.

Cô không nhịn được muốn phát hỏa,hần vừa lúc đứng dậy cầm áo khoác của cô tới choàng tại trên người cô dịu dàng nói,

“Phó Doanh,mới vừa rồi bạn quá quên không nói em biết,anh gọi em lên đây là muốn cùng em ăn com,mấy ngày qua em đã cực khổ!”

Về mặt cô trong lúc nhất thời lúng túng ba hồi trắng ba hồi xanh,cô còn tưởng rằng hần gọi cô tới phòng hần vì muốn cùng cô triển miến thân mật,không nghĩ tới hần chỉ muốn cùng ăn com,điều này làm cho cô thấy thất bại, nhưng hần nói câu sau cùng lại làm cho lòng cô dấy lên một hy vọng.

Hần nói mấy ngày nay cô đã cực khổ,vậy thì đại biểu cô làm tất cả hần đã thấy được cố gắng của cô không có uống phí,cho nên biết điều dựa vào trong lòng hần để mặt hần lấy áo khoác cho mình,cô mơ hồ nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm mở cửa,sau đó nhận thấy được bàn tay đặt lên vai cô cứng ngắc hần nói

“Chúng ta đi thôi!”

Cô hết sức phấn chấn đi ra ngoài,vừa ngẩng đầu lại thấy Hứa Lưu Liễm đứng ở đối diện gian phòng,cô thoáng cái hiểu tất cả mục đích hần làm,trong lòng cô vô cùng chua xót thì ra cô chỉ là con cờ bị hần lợi dụng mà thôi.

Lục Chu Việt tựa nghiêng vào ghế ngồi đối diện Ôn Phó Doanh, đối mặt cô hùng hổ và vẻ mặt buồn bã chất vấn, hần chẳng qua thần nhiên phun ra một chữ

“Đúng!”

Hần đã sớm nói với cô, hần không thể yêu cô, trên thực tế lời hần nói có ý kiếp này trừ Hứa Lưu Liễm ra hần sẽ không yêu bất kỳ một cô gái nào nữa, hần khuyên cô sớm buông tay nhưng cô không chịu vậy thì đừng trách hần vô tình.

“Lục Chu Việt, anh. . . .”

Ôn Phó Doanh bị một câu nói hần tổn thương trong mắt ả chứa nước mắt úy khuất nhìn chăm chăm hần, nhưng hần không có chút dao động, chẳng qua nhìn cô bình tĩnh lần nữa nhắc lại lập trường của mình

“Phó Doanh, tôi nói rõ một lần nữa, tôi không thể ——”

“Anh không cần phải nói, tôi biết anh muốn nói gì tiếp theo!”

Lời hần còn chưa nói hết đã bị Ôn Phó Doanh giơ tay lên lau đem nước mắt cắt đứt, trên mặt tất cả đều là cố chấp,

“Lục Chu Việt, anh nhất định hiểu rõ, mùi vị yêu một người mà không được, em yêu anh cũng giống anh yêu cô ấy, anh đau khổ đợi cô ấy sáu năm em cũng có thể!”

Ý ở ngoài lời của cô là muốn tiếp tục dây dưa, hần không hứng thú nâng ly rượu giữa đầu uống một hơi cạn sạch, người yêu hần và người hần yêu, tại sao không thể cùng là một ?

.....

Hứa Lưu Liễm kéo chắc áo khoác ngoài một mình tản bộ, trong đầu hiện ra hình ảnh vừa rồi hần cùng Ôn Phó Doanh ở chung với nhau, một cảnh lại một cảnh lập lại dây dưa trong đầu cô, buổi tối nhiệt độ vốn rất thấp hơn nữa lại là bờ sông, cho nên cô co rúm lại hất hơi một cái lúc này mới phát hiện mình đi rất xa.

Cô mới vội vàng dọc theo đường cũ trở về, lúc trở về cô không đến phòng ăn mà trực tiếp trở về phòng của mình, thời điểm đứng ở cửa phòng cô theo bản năng nhìn cánh cửa phòng đối diện, haizzz, Ôn Phó Doanh ở chung với hần, không biết Phương Đông Thần ở cách vách có thể bị bọn họ làm cho ngủ không yên.

Sau khi trở về phòng cô bỗng nhiên hắt xì vài cái trên người cảm thấy thật lạnh, cô buồn bực nghĩ do cả đêm bị gió lạnh thổi vào người, nghĩ thế cô vội vàng chạy vào phòng tắm ngâm nước nóng, hy vọng có thể đẩy lui hần khí trên người.

Buổi tối cô vốn chưa ăn cơm hơn nữa vừa tiêu hao một phần thể lực cho nên lúc ra ngoài phát hiện mình đói bụng, làm sao đây? Uống mấy ly nước trái cây khách sạn chuẩn bị sẵn vẫn đói, thời điểm đang định gọi điện thoại bảo phục vụ chuông cửa bỗng nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng.

Đi tới nhìn ra ngoài một chút, thì ra là người phục vụ khách sạn, cô mới vội mở cửa chỉ thấy nhân viên kia cầm một phần ăn cung kính nhìn cô cười

“Xin hỏi cô là Hứa tiểu thư sao?”

“Đúng. . . .”

Cô không hiểu nhìn phần đồ ăn kia, nhân viên làm việc nói,

“Phương Đông Thần Phương tiên sinh đã dặn chuẩn bị một phần bò bít tết, chúc cô ăn vui vẻ!”

“Ừm. . . .”

Cô vừa bắt đầu còn có ảo tưởng, bất quá vừa nghe Phương Đông Thần dặn đem đến cô liền cẩn thận cầm đĩa bò bít tết vào phòng.

Bò bít tết vốn là món cô thích nhất hơn nữa cô giờ đói bụng sắp xỉu đến nơi, cho nên không kịp ngẫm nghĩ Phương Đông Thần tại sao biết cô chưa ăn tối, nên vui vẻ cầm dao nĩa bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong trong dạ dày rất cực thoải mái rất nhiều cô lúc này mới nhất điện thoại gọi cho Phương Đông Thần.

“Đông Thần, cảm ơn món bò bít tết vừa rồi của anh, anh không biết em sắp chết đói đấy, anh thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi a”

Nói thật cô rất cảm động, mặc dù cô biết Phương Đông Thần là người đàn ông rất tỉ mỉ nhưng cô không nghĩ tới hần có thể tỉ mỉ đến như vậy, nếu như không phải là cô đã. . . . ., cô nhất định sẽ xem Phương Đông Thần là lựa chọn thích hợp.

Phương Đông Thần cũng không hiểu ra sao,

“Bò bít tết? Bò bít tết nào? Anh không có gọi phục vụ đưa lên ? Làm sao? Em tối nay chưa ăn cơm sao?”

“A?”

Cô hoàn toàn vỡ mộng,

“Vừa rồi có người đưa lên một phần bít tết,còn nói là anh dặn——”

Cô nói tới chỗ này bỗng nhiên thoáng cái đứng lên,chẳng lẽ là hấn đưa ? Cô nheo mắt bắt đầu tỉnh tề hỏi tương ở nơi này biết cô chưa ăn cơm tối hơn nữa còn biết Phương Đông Thần lại biết cô thích ăn nhất bò bít tết,ngoại trừ người đối diện thì còn ai!

Nghĩ tới đây trong dạ dày cô có một trận sóng cuộn biển gầm,món thịt bò thơm ngon vừa ăn thoáng cái trở thành ngọn lửa thiêu đốt,cô nôn khan một tiếng xông vào phòng rửa tay.

“Em làm sao vậy? Tại sao có người giả mạo anh đưa bò bít tết cho em?”

Phương Đông Thần giọng có chút lo lắng truyền đến.

“Em không sao,cúp trước!”

Cô nôn hồi lâu nhưng căn bản ới không ra bất cứ vật gì,hữu khí vô lực ngã ngồi trong phòng tắm nói một câu rồi cúp điện thoại.

Thật ra món bò kia không có gì,dạ dày cô cũng không có gì,có chính là vấn đề trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Bá đạo ra lệnh

Hấn có ý gì? Vừa rồi không phải nồng tình mật ý với Ôn Phó Doanh giờ lại tỏ vẻ quan tâm cô? Là nhục nhã cô hay thấy cô đáng thương?.

Cô tức giận đứng dậy muốn xông qua đối diện lý luận một phen,thời điểm đi tới cửa lại dừng bước,giờ này hấn nhất định đang triền miên với Ôn Phó Doanh,cô đi còn không phải tự làm mình khó xử?

Vừa nghĩ chuyện hấn làm chuyện thân mật với cô gái khác,cô cảm thấy trong lòng buồn bực,trở lại trên giường dùng chăn che đầu mình lại,lừa mình dối người nói mình không được suy nghĩ lung tung,cứ xem như không xảy ra chuyện gì là được.

Tách ra ba tháng sau gặp lại hấn,cô chợt phát hiện tình cảm bản thân dành cho hấn,tỷ như cô có đau buồn, có khổ sở, có phiền muộn, thậm chí còn có ghen tỵ.Chuyện này trước kia không có,trước kia cô chỉ biết im lặng hưởng thụ tất cả hấn cho,vô luận là quan tâm hay che chở.

Hiện tại nghĩ lại có lẽ lúc trước ở chung với hấn,hấn yêu cô nhiều hơn cho nên cô không kiêng kị,không lo lắng hấn sẽ cùng những cô gái khác thế nào,không lo lắng hấn sẽ rời khỏi cô bởi vì được cưng chiều quá mức cho nên cảm thấy tất cả là đương nhiên,cho nên khi hấn phạm một chút sai lầm cô đã không chịu nổi.

Cô vẫn cố chấp cho hấn tổn thương cô nhưng chưa từng quay đầu lại xem những ngày hấn đối tốt với cô.Sau khi cô cùng hấn tách ra suy nghĩ kỹ lại,trong lòng yêu hấn nhiều hơn hận hấn.

*

Sáng sớm hôm sau cô bị tiếng chuông điện thoại của mình dồn dập đánh thức, vừa mở mắt đã cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung giọng nói khàn khàn,cô vừa ho khan vừa chống mình ngồi dậy,phát giác cả người mình cũng nhẹ bồng.

Cô buồn bực gỡ gỡ tóc,thật vất vả có cơ hội ra nước ngoài,ở thành phố lãng mạn thế này mà cô vinh quang bị cảm! Hơn nữa tựa hồ còn nóng rần,điều này xem ra tất cả kế hoạch của cô phải gặp trở ngại.

Cô tựa đầu vào giường hữu khí vô lực ấn phim nghe,vừa mở miệng thanh âm nồng đậm giọng mũi

“Alo?”

Mất đi vị giác cùng khứu giác cô cảm giác không giống mình.

“Luu Liễm,em đang ở trong phòng sao? Anh gõ cửa hồi lâu em không đáp lại,cho nên gọi điện thoại cho anh!”

Trong điện thoại truyền đến kèm theo giọng ân cần của Phương Đông Thần, ngoài cửa cũng đồng thời truyền đến tiếng gõ cửa

“Không phải nói ngày hôm nay cùng tham quan kiến trúc Paris sao?”

Lễ trao giải cử hành tối hôm nay, hai người vốn tính toán lợi dụng ban ngày ra ngoài tham quan học tập kiến trúc thành phố lãng mạn này, thuận tiện giúp Hạ Vi Lương mua đồ cô ấy muốn.

“Em ở. . . . .”

Cô lên tinh thần trả lời sau đó cúp điện thoại mặc đại áo ngủ đi ra mở cửa cho Phương Đông Thần, bây giờ xem ra cô đi đâu cũng không được, cô hiện tại khó chịu chỉ muốn trở lại giường tiếp tục ngủ.

Phương Đông Thần vừa nhìn dáng người ốm yếu hai gò má đỏ không bình thường, vội vàng giơ tay lên đặt lên trán cô, một đôi lông mày thanh tú nhíu thật chặt

“Tại sao nóng như thế?”

“Có thể là. . . . . Khụ khụ. . . . . không hợp khí hậu nơi đây. . . . .”

Cô mở miệng giải thích chứ không thể nói tối hôm qua bị kích thích một mình đi hóng gió đến nửa đêm.

Cô nói xong vừa ngẩng đầu đã thấy được hán đang từ bên ngoài trở về đứng trước cửa, nhìn quần áo chắc lại đi vận động sáng sớm, trước mắt cô nhất thời một mảnh đen tối, thân thể vốn suy yếu có chút lảo đảo muốn ngã. Phương Đông Thần sợ hết hồn vội vàng đưa tay đỡ cô

“Đã nóng thế, xem ra hôm nay không thể ra ngoài dạo rồi, hay em về phòng nằm trước, anh sẽ mua thuốc cho em!”

Cô giữ vững thân thể mình, nở nụ cười suy yếu với Phương Đông Thần

“Cám ơn. . . . .”

Phương Đông Thần lo lắng nhìn cô một cái sau đó xoay người rời đi.

Xoay người sang chỗ khác hán nhìn thấy Lục Chu Việt đứng ở đối diện cửa đang cau mày nhìn về phía này, hán nhất thời kinh ngạc lên tiếng

“Lục tổng. . . . .?”

Sau khi nói xong hán phản xạ có điều kiện quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa phòng phía sau, cô đã đóng cửa lại ngăn cách tất cả bên ngoài.

“Chào!”

Lục Chu Việt thu hồi cảm xúc trong mắt mình chỉ nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi Phương Đông Thần vừa cà thẻ vào phòng mình, chết tiệt, cô ta tại sao chỉ một đêm đã biến thành đáng yêu kia rồi?

Tối hôm qua lợi dụng Ôn Phó Doanh kích thích cô một phen, nhìn thấy trong mắt cô đè nén u ám tâm trạng của hán thoáng cái vui vẻ nhất trong ba tháng qua, nhưng sau vui vẻ chính là nồng đậm mất mát. Nhất là hán bị ma xui quỷ khiến gọi món thịt bò cô thích nhất cho người đưa lên phòng cô, hán càng thêm mờ mịt ngay cả chính hán cũng không hiểu mình rốt cuộc đang làm gì.

Rõ ràng yêu cô nhưng lại sợ bị cô tổn thương nên một bước cũng không dám tới gần, muốn hận cô rồi lại yêu thương cô.

Phương Đông Thần đứng ở nơi đó nhìn một chút phòng hán lại nhìn một chút phòng cô, trong lòng nhất thời hiểu xảy ra chuyện gì, nói vậy món bò bít tết tối hôm qua là ngài ấy đưa? Hán câu khôi khôi mỗi tự giễu cười, phiền não xoay người ra ngoài mua thuốc cho cô.

Hán cuối cùng không bỏ được cô? Còn cố ý an bài ở đối diện cô? Còn cô trong lòng cũng có hán? Tối hôm qua cơm cũng không ăn vì thấy hán sao?

Rõ ràng hai người trong lòng đều có đối phương, tại sao lại đến mức độ thương tổn lẫn nhau? Hán chẳng bao giờ nghĩ khi yêu nhau phải tàn nhẫn như vậy mới có thể chứng minh yêu sâu bao nhiêu.

*

Sau khi Hứa Lưu Liễm đóng cửa phòng đi không tới mấy bước phía sau truyền đến tiếng gõ cửa, cô cho Phương Đông Thần có chuyện gì, liền xoay người đi mở cửa, kết quả vừa ngẩng đầu đã thấy hán đứng trước mắt! Cô nhất thời nhíu mày muốn đóng cửa, lại bị hán vươn tay ra chặn lại, cô không có lực thoát cái bị hán đẩy cửa chen đi vào.

Cô chưa kịp nói bàn tay to của hán đã đặt trên trán cô, cô nghĩ tới hình ảnh hán ở chung một chỗ với Ôn Phó Doanh liền vô cùng chán ghét chợt quay đầu lại tránh đi, tránh né không cho hán đụng vào.

“Đừng đụng tôi!”

Lục Chu Việt nghĩ tới ban này Phương Đông Thần giờ tay lên thử trán cô hẳn nhớ cô không hề né tránh, mà bây giờ đối với hắn là khuôn mặt chán ghét, cho nên tức giận giọng nói không vui lạnh lùng nói.

“Hiện tại chỉ để cho tên tiểu tử thú kia đụng vào thôi phải không?”

Không cần phải nghĩ tới cô và Phương Đông Thần làm những chuyện thân mật khác, chỉ cần thấy tên kia đụng vào trán cô, hẳn đã hận không thể chặt tay tiểu tử ấy.

“Anh đừng lấy bàn tay đụng người phụ nữ khác đụng vào tôi, anh không cảm thấy buồn nôn nhưng tôi cảm thấy buồn nôn đây!”

Cô không chút khách khí sắc hắn, cô cùng Phương Đông Thần là trong sạch không giống hắn với Ôn Phó Doanh.

Hắn bị cô sắc đến một câu đều nói không ra, giận giữ nhìn chăm chăm cô, cô cũng không cam chịu yếu thế ngưỡng mặt lên nhìn thẳng hắn, trong không gian nhỏ hẹp hai người mặt đối mặt, hô hấp cũng tình huống phá lên mặt đối phương, nhưng hai người ai cũng không thỏa hiệp tiếp tục giằng co.

Nhưng cô dù sao cũng là bệnh nhân, vừa nóng vừa mệt cho nên không đẩy một cô đã bại trận, cuối cùng cô quay đầu sang nơi khác lạnh lùng ném cho hắn một câu

“Anh đi đi!”

Cô nói xong cũng xoay dáng người mảnh khảnh đi tới phía giường, cô hiện tại chỉ muốn ngã xuống giường nằm ngủ, không muốn tốn thời gian với hắn.

“Em đứng lại đó cho anh!”

Hắn gầm lên một tiếng đưa tay kéo cô lại, cái kéo này hẳn dùng lực quá lớn, cô lại không phòng bị thoắt cái bị hắn kéo ra một nửa áo ngủ mỏng manh trên người, lộ ra hơn phân nửa bả vai mịn màng cùng lưng, cô hoảng sợ hét lên một tiếng vội vàng xoay người chặt vật kéo áo ngủ.

Con người hắn bỗng nhiên tối sầm, chết tiệt cô không mặc gì dưới áo ngủ còn ra mở cửa cho Phương Đông Thần? Nhìn bộ dạng cô tựa hồ cũng không có ý định sửa sang lại mình, một lát Phương Đông Thần sẽ tới nữa, khó tránh muốn vào xem cô, chẳng lẽ cô định quần áo xốc xếch cùng Phương Đông Thần sống chung một phòng?

“Anh bệnh thần kinh à!”

Hứa Lưu Liễm luống cuống tay chân sửa sang lại áo mình, thấy hắn không nói chuyện còn ánh mắt u ám nhìn chăm chăm cô, không khỏi tức giận mắng hắn một câu.

Hắn hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, sau đó đưa tay kéo ra cửa tủ treo quần áo đem nội y, áo lông toàn bộ vứt xuống trước mặt cô, bá đạo ra lệnh.

“Mặc quần áo này vào!”

Hứa Lưu Liễm bị hành động bá đạo vô lý của hắn chọc giận, giờ tay lên đem những quần áo kia ném vào trong tủ treo quần áo sau đó không thể nhịn được nữa rống hắn.

“Tôi một lát phải lên giường ngủ cần gì mặc quần áo? Còn nữa đây là phòng tôi, có thể phiền anh ra ngoài được không?”

Cô rống xong ngón tay mảnh khảnh đồng thời chỉ ra ngoài, tức giận không thôi nhìn chăm chăm hắn. Hắn rốt đang bệnh thần kinh gì, tự xông vào phòng cô còn chưa nói, giờ lại ép cô mặc quần áo. Xin đi, cô bây giờ rất nóng? Một lát nữa cô phải lên giường phủ chăn ra mồ hôi để cơ thể khỏe hơn? Hắn lại bảo cô mặc mấy thứ này vào? Không phải bệnh thần kinh là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Lặng lẽ quan tâm

Hắn bình tĩnh nhìn cô thất không rống to, sau đó khom lưng từ tủ quần áo lấy ra áo lót màu đen tinh xảo nếp lại con người nguy hiểm lạnh giọng nói.

“Em mặc hay không mặc?”

Cô nhìn thấy áo lót của mình bị móc tại đầu ngón tay hắn, động tác kia rất mập mờ, cho dù bọn họ từng có nhiều lần hoan ái thân mật, giờ phút này cô cảm thấy mặt bắt đầu rất đỏ lên, đưa tay đoạt lấy áo lót lúng túng nói một câu

“Ai cần anh lo!”

Sắc mặt của hần bỗng dung u ám, không giải thích bàn tay to đưa qua kéo dài lưng quần quanh eo cô, cô quá sợ hãi giấy dựa, hần thì không chút khách khí giữ chặt cô, hai ba cái áo ngủ đã rớt xuống đất, cô vừa sợ vừa tức đưa tay che cánh xuân trước ngực phần hân mẫn hần.

“Lục Chu Việt, anh biến thái! Anh muốn làm gì!”

Hần không nói chuyện để mặc cô mắng, cầm lấy nội y đặt lên người cô, bởi vì làn da cô nóng hổi so với nhiệt độ coi như lạnh trên tay hần, ngón tay đang lúc kéo ra của hần nhiều lần va chạm thân thể mềm mại của cô, hơi lạnh làm cho cả người cô run rẩy, trong mắt mắt hần chứa nước mắt khuấy nhục xen lẫn tức giận nhìn chằm chằm hần, trên mặt tất cả đều là hận ý.

Hần tại sao phải? Tại sao phải nhục nhã cô? Hần bây giờ là thân phận gì? Còn dám cường ngạnh coi quần áo cô? Cô đang hoảng tới tham gia lễ trao giải không trên chộc hần, hần tại sao phải làm vậy với cô? Cô không mặc quần áo liên quan gì đến hần?

Bàn tay to dò phía móc lại khóa cho cô, rồi cầm áo lông lên mặc cho cô, cuối cùng đem áo ngủ đắp lên trên người cô đem cô gói lại nghiêm chỉnh, Lục Chu Việt lúc này mới thở hắt hắt buông cô ra, cô thoáng cái ngã ngửa trên giường, gục ở chỗ đó khổ sở thất thanh khóc ồ lên.

Hần nhìn dáng vẻ khóc thương tâm của cô không khỏi tức giận hừ lạnh một tiếng phát tay áo mở cửa rồi đi, cô bây giờ không những không nghe lời hần nói, ngay cả hần đụng cô cũng có thể làm cô khóc thành như vậy, thật đúng tính vì tên tiểu tử thú kia giữ thân như ngọc sao, cửa phòng đóng lại một cái chớp mắt hần nghe được cô khóc càng lớn tiếng hơn, ngực hần đau nhói.

Thật ra hần cũng không biết mình tại sao, chỉ biết cô mới kháng cự đã khiến hần mất đi lý trí hoàn toàn không thể tĩnh táo tự hỏi mình rốt cuộc đang làm gì vậy, chẳng qua theo bản năng muốn thuận phục trong lòng mà hành động, một khắc kia trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ: Không muốn cô áo quần không ngay ngắn bị Phương Đông Thần thấy, tất cả những gì xinh đẹp của cô chỉ thuộc về một mình hần!

*

Phương Đông Thần mua thuốc trở lại lúc cô mở cửa phát hiện hai mắt cô sưng đỏ giống như mới vừa khóc, vội vàng lo lắng hỏi.

“Tại sao khóc? Là thân thể khó chịu hay có chuyện gì? Nếu không anh đưa em đến bệnh viện xem thử?”

“Không sao, chỉ cần uống chút thuốc là không sao. . . .”

Giọng nói cô vốn bởi vì cảm mạo mà có chút khàn, cộng thêm vừa rồi khóc lớn giờ càng khàn hơn nghe rất thảm người.

Phương Đông Thần đi theo phía sau cô vào, đỡ cô lên giường sau đó bận rộn nấu nước cho cô uống thuốc và vân vân, trong lúc đợi nước sôi hai người không nói gì, cô cúi đầu nhìn quần áo mình ăn mặc chỉnh tề, trong đầu bỗng nhiên xẹt qua hình ảnh hần vừa rồi cường ngạnh mặc cô mặc áo, cô bỗng nhiên có chút hiểu ý đồ hần, tuy nói quan hệ giữa cô và Phương Đông Thần nhưng dù sao cũng chỉ là bạn bình thường, nếu hiện tại bị hần thấy quần áo xộc xệch sợ rằng sẽ có rất nhiều hiểu lầm.

Nhưng hần tại sao không thể nói rõ với cô? Tại sao phải dùng thủ đoạn cứng rắn mạnh mẽ để ép cô? Hần có hiểu tôn trọng lẫn nhau không? Hần một chút cũng không thay đổi, vẫn bá đạo tự cho mình là đúng!

“Đang suy nghĩ gì?”

Phương Đông Thần nhìn cô cúi đầu không nói được lời nào nhẹ giọng hỏi, cô tâm trạng không yên đáng vẻ rầu rĩ không vui, nhất định trong khoảng thời gian khi hần không có ở đây đã xảy ra chuyện gì, mà có thể làm cho cô như vậy trừ người đàn ông kia ra không có người khác.

Hứa Lưu Liễm nghe hần hỏi vội vàng lắc đầu thu hồi những suy nghĩ lung tung không tự nhiên lắc đầu

“Không có gì. . . . .”

Phương Đông Thần đứng dậy đi lấy thuốc cho cô

“Cẩn thận nóng! Uống thuốc xong em cứ ngủ ngon một giấc, anh đi mua đồ giúp Hạ Vi Lương!”

Vừa nãy trải qua Lục Chu Việt thô bạo giờ phút này đối mặt với Phương Đông Thần quan tâm, Hứa Lưu Liễm cảm thấy hốc mắt nóng lên, giọng nói dịu dàng

“Cám ơn. . . . .”

Phương Đông Thần cười đứng dậy

“Giữa hai chúng ta không cần khách khí như thế, chờ trở về bảo Hạ Vi Lương mời anh ăn bữa tiệc lớn được rồi!”

Thật ra hần muốn Hạ Vi Lương mời khách, chỉ vì muốn có cơ hội một lần quang minh chính đại ở chung với cô mà thôi.

“Chuyện đó tất nhiên!”

Cô nghiêm túc gật đầu, hần lại dặn dò

“VẬY em nghỉ ngơi thật tốt,có chuyện gì gọi điện cho anh!”

“Ừ!”

Thấy cô gật đầu trả lời, Phương Đông Thần lúc này mới đi ra ngoài.

Bất quá hẳn sau khi ra ngoài không có trở về gian phòng của mình,mà trực tiếp đến đối diện gõ cửa,Lục Chu Việt không vui đi đến mở cửa,hắn lễ phép mở miệng.

“Lục tổng,có thể nói chuyện một chút với ngài không?”

Lục Chu Việt như rồng mây thật cao nhìn hẳn một cái sau đó nghiêng người để hẳn đi vào,hắn cũng không có tránh né mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Lục tổng,ở tại gian phòng này có dự định gì tốt sao?”

“Cậu muốn nói cái gì?”

Lục Chu Việt tựa tại nơi đó cầm ly rượu trong tay,không biết lúc nào hẳn bắt đầu nghiện rượu.

Phương Đông Thần trực tiếp mở miệng

“Tôi muốn nói mới vừa rồi có phải ngài làm cô ấy khóc?”

Lục Chu Việt ngửa đầu uống xong một ly rượu dùng trăm mặc trả lời hẳn,phản ứng này của hẳn khiến Phương Đông Thần từ trước đến giờ tính tình ôn hòa cũng tức giận

“Lục tổng,ban đầu là ai ở trước mặt tôi luôn miệng nói đòi này cũng sẽ không buông tha cô ấy?”

Lục Chu Việt vẻ mặt cứng lại,ánh mắt nhìn về phía hẳn bỗng nhiên lạnh lẽo,hắn cũng không lùi bước mà tiếp tục dùng từ sắc bén lên án

“Ban đầu tôi nhìn thấy ngài yêu cô ấy,che chở cô ấy mới nén đau lòng rời xa cô ấy nhưng bây giờ ngài đã làm gì cô ấy?”

Phương Đông Thần không để ý tới hẳn sắc mặt càng ngày càng khó coi,từng câu từng chữ trăm giọng nói

“Nếu như ngài không yêu cô ấy,vậy xin ngài buông tha cô ấy,nếu như ngài tiếp tục dùng lời tổn thương cô ấy như vậy tôi quyết định một lần nữa theo đuổi cô ấy!”

Về cuối cùng của hẳn hoàn toàn chọc giận Lục Chu Việt,ngón tay hung hăng nắm ly rượu thủy tinh như muốn bóp nát,hắn mở miệng nén tức giận

“Tôi tổn thương cô ấy?Cô ấy tổn thương tôi thì thế nào,đó là những tổn thương trí mạng cậu nhìn thấy sao?”

Lời nói của hẳn giấu diếm thông khổ xen lẫn hận khiến Phương Đông Thần hơi sùng sốt,bất quá hẳn còn chưa kịp ngẫm nghĩ lại nghe hẳn lạnh lùng chất vấn

“Mà bây giờ cậu cho rằng cậu là ai,có tư cách gì ở chỗ này quơ tay múa chân chuyện giữa chúng tôi?”

Phương Đông Thần đối mặt hẳn bỗng nhiên lúng túng im lặng một hồi bình tĩnh nói

“Lục tổng,tôi không phải là ai,tôi chỉ là chính mình,lặng lẽ yêu thích cô ấy mà thôi,có lẽ kiếp này tôi sẽ không có được lòng cô ấy,nhưng tôi chỉ biết . . . . .”

Hắn nhìn con người giận đến tái đi của người kia chậm rãi thật tình mở miệng

“Nếu như yêu người không yêu mình,xin hãy buông tay!”

Hắn nói xong không có ở lại liền xoay người đi ra ngoài,thời điểm đi tới cửa nghe được bên trong truyền đến thanh âm ly rượu bị đập vỡ trên mặt đất,hắn bất đắc dĩ lắc đầu,hắn không biết giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì có thể làm cho người kia hận cô như thế,còn cô giữ kín không nói một lời,nhưng hẳn làm một người ngoài cuộc có thể làm cũng chỉ có những việc này.

Lục Chu Việt tức giận quăng ly trên tay xuống mặt đất,chết tiệt cái gì yêu người không yêu mình,xin hãy buông tay? Hẳn yêu cô nhưng phải buông tay cô làm sao giờ? Hẳn yêu cô nhưng không dám lại gần cô làm sao giờ?

*

Hứa Lưu Liễm uống xong thuốc Phương Đông Thần mua liền chui vào trong chăn ngủ thật say,quần áo trên người vẫn bị cô cởi sạch sẽ,cô vốn không quen mặt nhiều quần áo đi ngủ,hơn nữa hiện tại cơ thể nóng hổi.

Không biết bởi vì nguyên nhân kinh sợ ban nãy hay là bởi vì nguyên nhân gì khác,tóm lại cảnh trong mộng hỗn loạn lặp lại xuất hiện trước mặt cô,tức giận,lạnh lùng,bá đạo,nhưng cô đơn không đợi đang cười với cô.

Một giây sau cảnh trong mơ tựa hồ biến thành thực tế,trong mơ mơ màng màng tựa hồ có người đắp một khăn lông lạnh lên trán cô,sau đó thời điểm sốt cao nói mơ cầm tay cô nhẹ giọng an ủi cô,cô lúc này mới có thể tiếp tục ngủ bình yên.

Lục Chu Việt lần này tới Paris ngoại trừ tham gia buổi lễ trao giải ngoài ra còn rất nhiều hội nghị phải tham gia,nhưng sáng sớm thấy cô bị cảm hần trực tiếp từ chối những hội nghị không quan trọng,sau đó bảo người phục vụ mở ra cửa phòng cô,ở bên cạnh chăm sóc đến khi cô hết sốt.

Hần biết cô ngủ không sâu,trước kia hẳn luôn ôm cô thật chặt vào ngực,hoặc vòng quanh sang eo cô hoặc nắm hai tay cô mới có thể bảo đảm cô không đập lung tung,hôm nay cô lại ngủ không say giấc,không ngừng đưa tay chân ra ngoài chặn, tiếp theo lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn trước ngực.

Hắn có nhiều lần nhìn không được cúi người tới đầu tiên ngậm nhẹ môi cô sau đó mút chặt hôn sâu,rồi lại sợ cô sẽ tỉnh đành phải vội vàng buông lỏng ra cô,cả người hẳn đã sớm bị cô hành hạ muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Dây chuyển hột xoàn

Hứa Lưu Liễm. . tỉnh lại đã xé chiều,cảm giác đầu không đau nhưng bay bổng như trên mây cả người khó chịu,không còn cách bị cảm mạo nặng thường kéo dài trong vòng một tuần.Bất quá cơn sốt đã lui cô thật cảm ơn trời đất,may hơn nữa không làm trễ buổi lễ trao giải.

Bất quá làm cho cô buồn bực chính là môi cô không biết tại sao đau rát,giống như là bị người ta mút gặm cắn,điều này làm cho cô nhớ tới trước kia mỗi lần hẳn tức giận luôn dùng cách này trừng phạt cô,hơn nữa ở trong mơ mơ màng màng cô tựa hồ cảm giác được hẳn hôn cô.

Sau đó một giây sau cô vội vàng bỏ đi ý nghĩ này ở trong lòng âm thầm mắng mình: Hứa Lưu Liễm,mi nhất định bị cảm nặng mới sinh ảo giác,rõ ràng hẳn làm chuyện xấu xa với mi,mi còn mơ hẳn hôn mi?

Sắp xếp xung quanh một chút sau đó Phương Đông Thần mang theo thợ trang điểm tới gõ cửa,thợ trang điểm là người rất thời thượng dễ nhìn cũng là bạn học Phương Đông Thần,với lại thành phố nơi này phát triển hóa trang cũng tạo hình cho nên cô rất yên tâm giao mình cho hẳn.

Cô chọn lễ phục giống như mình mặc ngày thường màu xanh ngọc,lộ vai,váy ngắn đến gối,nơi vạt áo có thật nhỏ nếp uốn tầng tầng hướng về phía trước ,có thể tôn lên khí chất tươi mát.

Vốn không phải nhân vật nổi tiếng người thường sống dưới tia sáng huỳnh quang,ở trường hợp trọng đại này cô không cần mặc sặc sỡ loá mắt,chi cần giữ vững khí chất chính mình là được,cho nên cô chọn trang sức bông tai dây chuyền tất cả đều rất bình thường.

Bất quá khi cô thay lễ phục xong nhìn mình trong gương nhất thời giật mình,tại sao xương quai xanh có màu đỏ rõ ràng thế,nhìn qua giống như dấu hôn? Cô buồn bực đi đến trước nhìn kỹ một chút,về mặt thoáng cái giận giữ cứng lại.

Đúng vậy,cô không nhìn lầm,đó đúng là dấu hôn,một khối dài nhỏ màu đỏ sẫm khắc trên xương quai xanh cô,cô giơ tay lên xoa cánh môi rất buốt của mình,nghĩ tới cô lúc mơ mơ màng màng có chút ít cảm giác,trong lòng nhất thời hiểu những chuyện gì, một đôi lông mày thanh tú nhất thời nhíu lại.

Nhất định là hẳn!Cũng chỉ có người có thân phận hiển hách mới có đặc quyền bảo người phục vụ mở cửa phòng,đĩ nhiên cô thừa nhận mình bị hẳn khinh bạc đồng thời cũng thừa nhận trong lúc cô ngủ mê man hẳn quan tâm dùng khăn lông giúp cô hạ sốt.

Nhưng giờ phút chút ít cảm động dâng lên trong lòng đều bị cử chỉ khinh bạc phá hủy hết,hắn lưu lại dấu vết mập mờ trên người cô như vậy,bảo cô làm sao tham gia lễ trao giải? Lễ phục là áo trễ ngực,cô chọn dây chuyền cũng thật mỏng,căn bản không thể che hết! Nếu cô đi chẳng phải để cho tất cả mọi người biết cô trải qua một đêm thỏa thích?

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?Cô núp ở trong phòng rửa tay nhanh chóng xoay quanh,ngoài cửa truyền đến thanh âm thúc giục của thợ trang điểm

“Bạn học Hứa,bạn thay lễ phục tại sao thay lâu như vậy ? Nếu không nhanh tôi sẽ không có thời gian hóa trang cho bạn đấy!”

Thợ trang điểm là một người rất hài hước tựa hồ xem cô và Phương Đông Thần trở thành một đôi,thấy cô như cũ ở bên trong không dấu hiệu muốn ra không thể làm gì khác hơn nói

“Không phải kéo khóa không được chứ,nếu không tôi đi gọi Đông Thần tới kéo khóa cho cô?”

“Không cần!”

Cô nghe hẳn nói như vậy vội vàng kéo cửa ra đi ra ngoài,gọi Phương Đông Thần đến xem không phải làm cô càng khó xử hơn à,không bằng đi ra ngoài

để cho thợ trang điểm này thử nghĩ biện pháp xem sao.

Cô vừa đi ra ngoài thợ trang điểm thấy được cô che che lấp lấp dấu vết, trên mặt không khỏi hiện ra nụ cười mập mờ

“Ồ,nhìn không ra,tiểu tử Đông Thần kia thật mạnh mẽ !”

“Đây không phải là ——”

Cô nói tới đây vội im lại,cô vốn muốn làm sáng tỏ đây không phải là Phương Đông Thần để lại nhưng lại nghĩ,cô nói vậy thợ hóa trang sẽ nghĩ,nếu không phải là Phương Đông Thần vậy chẳng khác nào nói cho người ta biết cuộc sống riêng của cô rất hỗn loạn?

Cô tức giận ngồi trên ghế hỏi

“Hiện tại phải làm sao bây giờ?”

“Tôi xem . . . . .”

Thợ trang điểm cười hi hi đi tới giờ tay lên vuốt ve lên rõ ràng đang đánh giá cô

“Chỉ có thể vẽ lên mấy đóa hoa che đi dấu môi và vân vân . . . . .!”

Hắn nói xong lại vươn ngón tay cầm lên một sợi dây chuyền tinh tế,có chút tiếc nuối nói

“Dĩ nhiên nếu như có thể có một sợi dây chuyền bản rộng đeo lên che kính là tốt nhất!”

Lời hắn vừa nói ra ngoài cửa đã truyền đến tiếng gõ cửa,hắn đi tới mở cửa không đầy một lát người đó cầm chiếc hộp hình chữ nhật đi tới nhìn cô bĩu môi

“Người phục vụ nói có người tặng cho cô,nhiều năm không thấy Đông Thần tiểu tử hắn càng ngày càng biết cách lấy lòng!”

Hắn như cũ hiểu lầm cô và Phương Đông Thần thành một đôi,mà cô cũng lười giải thích cầm chiếc hộp,vừa mở ra trong nháy mắt tia sáng chói mắt chiếu vào mắt hai người,đội thợ trang điểm nhìn thấy rõ đồ trong hộp không khỏi kinh hô

“Thì ra món này đúng là không phải Phương Đông Thần chuẩn bị cho cô!”

Trong hộp kia đựng một sợi dây chuyền hột xoàn,còn có nguyên bộ trang sức,vô số viên hột xoàn sáng trong lấp lánh sắp hàng,cuối cùng tụ tập ở phía trước thành hình dáng trái tim,độ rộng vừa lúc đủ che lấp dấu vết trên xương quai xanh.

Hắn vừa nhìn thì biết đây không phải là năng lực kinh tế có hạn Phương Đông Thần có thể tiêu phí mà có thể hào phóng tặng cô món đồ mắc vậy,chứng tỏ quan hệ giữa cô và người tặng quà không bình thường chút nào,dây chuyền lại vào lúc này đưa tới,khó tránh khỏi làm cho người ta hoài nghi người đưa dây chuyền chính là người để lại dấu hôn.

Hứa Lưu Liễm nhìn sợi dây chuyền chói mắt trong hộp tức giận răng nghiến lợi,hắn thật đúng tự cho mình là đáng cứu thế,mỗi lần tổn thương người khác xong bù đắp lại,có ý nghĩa sao? Nhất là nghĩ đến hắn dám thừa dịp thời điểm cô ngủ làm chuyện này,liền hận không được cắn hắn vài cái.

Cho nên cô tức giận để cái hộp kia qua một bên,nhìn thợ hóa trang nói

“Hay làm theo lời anh nói vẽ lên đó một bức hoa!”

Thợ trang điểm nóng nảy

“Ai u bà nội của tôi ơi,ý tôi là không cách nào khác thì vẽ một bức hoa,hiện tại có cái này còn bức tranh hoa làm gì,vừa tốn thời gian,khó coi không nói,tiếp nữa tôi trang điểm cho cô cũng rất khó!”

“Phải đeo sợi dây chuyền này”

Thợ trang điểm cẩn thận cầm sợi dây chuyền tới khổ tâm khuyên cô

“Tôi bảo đảm cô sau khi đeo lên tuyệt đối trở thành cô gái xinh đẹp chói mắt nhất đêm nay!”

“Tôi không muốn trở thành người chói mắt nhất . . . . .” Hứa Lưu Liễm buông thông mắt nhỏ giọng lầm bầm,thật ra cô biết bức tranh hoa không phải là biện pháp tốt, nhưng trong lòng hơi sợ nghĩ đến cái này hắn đưa tới.

“Nếu như tôi là người tạo hình,vậy thì cô chỉ cần nghe theo tôi là được!”

Thợ trang điểm thấy cô đứng đó xoay tới xoay lui,trực tiếp ra quyết định,sau đó cầm dụng cụ trang điểm đến sửa sang lại cho cô,hoàn toàn không để cho cô cơ hội kháng nghị.

Quả nhiên, người dựa vào quần áo ngựa dựa vào yên, lúc Phương Đông Thần đẩy cửa đi vào Hứa Lư Liễm vừa vặn quay đầu lại nhìn hấn xấu hổ cười, hấn nhìn đến ngày người, thậm chí lúng túng thu hồi ánh mắt đang dán vào người cô.

Trong nháy mắt trong đầu hấn chỉ quanh quẩn một câu thơ: Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc.

Thợ trang điểm ho nhẹ mấy tiếng nhắc nhở hấn hoàn hồn, hấn vì che dấu lúng túng của mình đi tới nhìn hoa chuyền lộng lẫy trên cổ cô

“Tại sao không phải dây chuyền ban đầu chúng ta chọn?”

Nhất thời đôi khiến Hứa Lư Liễm lúng túng, ừ à qua loa trả lời, Phương Đông Thần thoáng cái hiểu được, đẹp như vậy chỉ có người đàn ông kia mới có khả năng.

Thay dây chuyền hoa lệ cùng bông tai cảm giác khí chất cả người thoáng cái cao rất nhiều, nếu như nói vừa bắt đầu theo cô chọn, nhiều nhất cũng chỉ thanh tú động lòng người mà thôi, nhưng hôm nay lại thêm mấy phần cao quý cùng tao nhã, làm cho người khác không dám đến gần.

Thợ trang điểm bên cạnh sắp xếp xong đồ đạc của mình rồi tạm biệt bọn họ

“Hai người đã hài lòng tôi đây cũng về trước, buổi tối tan cuộc nhớ tới tìm tớ uống rượu Hmm!”

Đưa thợ hóa trang đi hai người cũng xuống lầu, phía chủ sẽ phái người đưa xe đến đại sảnh chờ... thời điểm bọn họ đi xuống lầu dưới đã có vài nhóm khách quý đứng chờ, gió đêm thật lạnh mà nàng còn cảm mạo, cho nên một trận gió thổi qua cô không khỏi ôm chặt mình run rẩy cả người, Phương Đông Thần thấy thế vội vàng đem áo khoác của mình phủ lên người cô

“Có cần anh trở về lấy áo khoác cho em không?”

Cô lắc đầu,

“Không cần, một lát nữa xe đến rồi!”

Phương Đông Thần giơ tay lên khoác cho cô chiếc áo khoác của mình, nhẹ giọng dặn dò

“Chờ kết thúc lễ trao giải chúng ta sẽ nhanh trở lại, em còn đang cảm đấy!”

Cô nghe rất là uất ức, liền ngẩng đầu lên nhìn hấn cảm kích cười cười

“Ừ, cảm ơn anh Đông Thần, anh thật tỉ mỉ!”

Phương Đông Thần chăm chú nhìn lúm đồng tiền như hoa đậu trên mặt cô, trong lúc nhất thời có chút không nỡ dời đi tầm mắt. Mà một màn đó lọt vào tầm mắt hai người cách đó không xa, Ôn Phó Doanh một thân Violet xinh đẹp ôm lấy cánh tay Lục Chu Việt, nhẹ nhàng mở miệng.

“Ồ, Hứa tiểu thư cùng bạn trai mới thật đúng là đủ nồng tình mật ý!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Tôi từng yêu cô ấy

Lời Ôn Phó Doanh vừa bật ra đã cảm thấy cánh tay kéo tay cô cứng lại, cô thậm chí có thể cảm giác da thịt cả người hấn kéo căng, cô không khỏi đắc ý nhướn khóe môi. Cô đúng muốn để hấn đau, muốn để cho hấn thấy hình ảnh người đàn bà kia cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, để hấn hết hy vọng với người ấy.

Thật ra không cần Ôn Phó Doanh nhắc nhở Lục Chu Việt cũng đã thấy được một màn ám áp kia, trên người cô khoác áo khoác tây rộng rãi của Phương Đông Thần khoác thoát nhò nhần động lòng người, cô đang ngẩng đầu cười nhạt Phương Đông Thần thì thâm tình ngắm nhìn cô, cặp đôi tuấn nam mỹ nữ trong lúc nhất thời đưa tới không ít ánh mắt hâm mộ.

Hấn chỉ thần nhiên nhìn một cái sau kéo Ôn Phó Doanh bên cạnh đi tới, chỉ có cả người da thịt kéo căng cùng đường vòng cung khóe môi mới có thể dấu đi cảm xúc mãnh liệt của hấn, không thể không nghe nói tin đồn giữa cô cùng Phương Đông Thần, không phải không biết cô và Phương Đông Thần đã trở thành Kim Đồng Ngọc Nữ trong giới thiết kế kiến trúc Ôn Thành, cho dù hấn xa đi Mỹ Quốc ba tháng, luôn có người giả bộ vô ý nói với hấn, ví như Lâm San Ni, ví như Trác Thính Phong.

Có đôi khi hấn thường tự nói với mình, nếu đã buông tha cô vậy thì chúc cô hạnh phúc nhưng mỗi lần nghĩ tới cô, nghĩ tới đứa con bọn họ chưa kịp ra đời, hấn liền hận cô hận đến nổi điên, hận đến muốn phá hủy hạnh phúc của cô!

Chung quanh truyền đến không khí quá cường đại, cho nên Hứa Lưu Liễm bị Phương Đông Thần nhìn thoáng cái cả người không được tự nhiên, cô nghiêng đầu liền thấy hắc ôm Ôn Phó Doanh đi tới, cô hắc quả thật mang cả vật màu Violet tới qua Ôn Phó Doanh nói mua cho hắc, còn Ôn Phó Doanh lại một thân lễ phục Violet hết sức hài hòa với cả vật hắc, khiến cho hai người thoát nhìn đúng là một đôi ngọc bích. Nếu như nói cô cùng Phương Đông Thần là tươi mát thanh nhã, vậy hai người bọn họ là cao quý tao nhã.

Nhìn hình ảnh trước mắt hắc cùng Ôn Phó Doanh thân mật, lại nghĩ đến những hành động khinh bạc hắc làm cô, cô không khỏi tức giận hung hăng trừng mắt liếc hắc một cái, hắc không được giật dây chuyển hột xoàn trên cổ ném cho hắc, nhưng lý trí nói cho cô biết, cô không thể làm như vậy. Càng lúc càng đến gần hắc và Ôn Phó Doanh, cô khẽ quay đầu làm bộ như không thấy bọn họ.

Một chiếc xe được phái tới vừa lúc dừng trước mặt hai người bọn họ, giải thoát cô thoát khỏi tình cảnh sắp hít thở không xong, cô rũ mắt xuống cất bước đi tới khom lưng lên phía sau xe Phương Đông Thần thì đi theo phía sau cô, trước khi lên xe cô lấy xuống áo khoác Phương Đông Thần đưa tới, ánh sáng phát ra từ sợi dây chuyền khiến Ôn Phó Doanh sắp lên xe sắc mặt khó coi.

Làm một người trong nghề Ôn Phó Doanh liếc sơ thì biết dây chuyền giá trị không rẻ, cô dĩ nhiên cũng biết không phải Phương Đông Thần người tiền lương bình thường có thể mua được, không cần nghĩ cũng biết nhất định Lục Chu Việt đưa, chẳng qua hắc đưa lúc nào? Tại sao tặng cho cô ấy? Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì?

Cô càng nghĩ càng cảm thấy hoảng hốt bất an, sợ không biết trong đầu hắc lại suy nghĩ gì, cho đến tài xế mở cửa xe thật lâu nhưng không thấy cô lên xe ho nhẹ một tiếng nhắc nhở cô, cô phát hiện hắc ngồi vào chiếc xe khác lúc này mới vội thu hồi suy nghĩ của mình.

Hai chiếc xe một trước một sau tới nơi cử hành lễ trao giải, nơi đó đã sớm tụ tập một nhóm ký giả truyền thông đến từ trong nước ngoài nước, chiếc xe hắc cùng Ôn Phó Doanh dừng lại trước, Ôn Phó Doanh đi tới khoác tay hắc, hai người tao nhã cất bước đón đám ký giả ào ào kéo đến.

Sau đó Hứa Lưu Liễm cùng Phương Đông Thần xuống xe, đối mặt với truyền thông cuộn cuộn, cô cùng Phương Đông Thần liếc mắt nhìn nhau một cái sau đó bất đắc dĩ cười. Cô vừa muốn cất bước Phương Đông Thần bỗng nhiên đưa tay ngăn cản cô, cô có chút không hiểu, chỉ thấy Phương Đông Thần giơ tay lên sửa sang lại một chút vị trí dọi dây chuyền đeo đằng dận dò

“Một lát không nên lộn xộn, nếu không khó che dấu vết kia!”

Mặt cô thoáng cái đỏ lên, lúng túng buông xuống suy nghĩ để mặc Phương Đông Thần giúp cô sửa sang lại, một trận ánh đèn chớp nháy dọa hai người nhảy dựng, sau khi phục hồi tinh thần mới phát hiện đối diện phía trước hắc cùng Ôn Phó Doanh bị ký giả bao quanh cuồng chụp, vừa thấy hình ảnh bọn họ bên này tuần nam nữ vừa ầm ập không khỏi đều chuyển máy ảnh sang bọn họ.

Trong đám ký giả kia không thiếu những người đến từ trong nước, thoáng cái nhận ra nam chính nữ chính vừa mới ly hôn giờ đồng thời xuất hiện ở nơi này, hơn nữa bên cạnh có riêng một bạn đi cùng! Kinh ngạc đồng thời ném ra vấn đề của mình

“Lục tổng, nếu như tôi không có nhớ lầm, vị này tiểu thư xinh đẹp kia hắc là vợ trước của ngài, như vậy xin hỏi quan hệ giữa hai người lúc này là gì? Tại sao phải cùng nhau xuất hiện ở lễ trao giải?”

Vấn đề ký giả vừa nêu để cho Hứa Lưu Liễm mới vừa cất bước đi tới khẽ cứng lại không tự chủ được ngược mắt nhìn phía hắc, hắc nhàn nhạt nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh hờ hững nhếch môi

“Tôi từng yêu cô ấy!”

Cô và Phương Đông Thần không phải vui vẻ ngọt ngào sao, vậy hắc sẽ làm cô đau hơn!

Bốn chữ bình tĩnh không có sóng, chỉ có những người hiểu tình cảm những năm gần đây hắc dành cho cô mới có thể nghe ra bốn chữ này dấu điểm to lớn tuyệt vọng cùng đau lòng.

Những ký giả kia mặc dù nhận thức không tới cảm giác như vậy, nhưng cũng cảm lời nói này mang theo nồng nàn ác, nhất thời không có ký giả nào dám tiếp tục, sững sờ nhìn hắc kéo Ôn Phó Doanh nghênh ngang rời đi.

Hứa Lưu Liễm cảm thấy ngực như bị vật nặng đập xuống, thân hình chợt dao động, sắc mặt cũng thoáng cái trở nên tái mét, may bên cạnh có Phương Đông Thần kịp thời đưa tay giữ eo cô, cô lúc này mới không có chột vật ở trước mặt mọi người.

Phương Đông Thần cúi đầu vội vàng nói bên tai cô

“Nếu như em không muốn mọi người tiếp tục chú ý chuyện giữa em và hắc, tốt nhất làm như không có chuyện gì rồi rời khỏi nơi này!”

Cô nghe hắc nói vội vàng thu lại biểu tình trên mặt, rũ mắt xuống để mắt Phương Đông Thần nắm tay cô đi vào bên trong. Ký giả thấy Lục Chu Việt đã rời đi, không thể làm gì khác hơn chạy đến hỏi cô

“Hứa tiểu thư, xin hỏi vị Phương tiên sinh anh tuấn bên cạnh là bạn trai cô sao?”

“Xin hỏi quan hệ giữa cô và Lục tổng bây giờ là gì?”

Cô ngoài mặt thoát nhìn bình tĩnh không có sóng thật ra đã sớm hoảng hốt căn bản nghe không được bên ngoài nói gì, trong đầu chỉ còn lại bốn chữ bay bổng hắc vừa nói.

Lúc nào hán yêu cô đã biến thành hán từng yêu cô.

Cuộc đời cô nghe qua tất cả lời đã thương người nhất nhưng cũng không bằng bốn chữ vừa rồi.

Phương Đông Thần mỉm cười giúp cô ngăn cản những vấn đề không tốt, sau đó kéo tay cô thật vất vả đi vào hội trường lễ trao giải. Đến khi vào chỗ ngồi bọn họ, hán lúc này mới ân cần hỏi cô

“Em có khỏe không?”

Hán nghe được thời điểm Lục Chu Việt nói bốn chữ kia dấu điểm tuyệt vọng xen lẫn đau đớn, hán cũng nhìn ra được cô bị bốn chữ này tổn thương rất nặng, hán cũng cảm nhận được hai người bọn họ rõ ràng yêu nhau nhưng tại sao lại thích tổn thương lẫn nhau?

Hứa Lưu Liễm vươn tay muốn che giấu về mặt mình, rồi lại sợ hư lớp phấn trên mặt nên đành buông tay, sau đó chán nản rũ xuống đặt tay trên đùi thấp giọng nói

“Em . . . .”

Cô muốn nói cô rất tốt không cần lo lắng, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng một giọt nước mắt đã tí tách rơi trên mu bàn tay, nóng hổi cháy bỏng làn da trên mu bàn tay, Phương Đông Thần vội vàng rút một tấm giấy khăn tới cho cô, cô biết trường hợp này không thích hợp để cô khóc, nhận lấy nhẹ nhàng lau khô mắt, sau đó có chút chật vật nắc nôi với Phương Đông Thần

“Cảm ơn!”

Phương Đông Thần trong lòng ngầm thở dài sau đó cau mày nhìn về phía Lục Chu Việt ngồi ở trước cách đó không xa, nhưng thấy hán chẳng qua mặt không chút thay đổi ngồi im, bóng lưng lãnh khốc mặt nghiêng xa cách, hán không khỏi tức giận nghĩ: “Tổn thương cô, chẳng lẽ hán một chút cũng không đau?”

Lễ trao giải không biết đã bắt đầu lúc nào, nhưng Hứa Lưu Liễm cảm giác mình không có tâm trạng, mặc dù cô giương mắt nhìn người lui tới trên đài nhưng trên thực tế bọn họ đang làm gì cô không biết, cho đến Phương Đông Thần ngồi bên cạnh đây cô lúc này mới hoàn hồn, một giây sau người chủ trì trên đài đọc đến tên cô và Phương Đông Thần đoạt giải nhất, sau đó cô cùng Phương Đông Thần trong tiếng vỗ tay mọi người đi lên đài nhận thưởng.

Chẳng qua cô không nghĩ tới, phía chủ an bài khách quý trao giải lại là hán!

Khi cô nhìn hán mang giày về mặt bình tĩnh cảm lấy cú đi tới phía cô, chỉ cảm thấy mình đã đạt đến cực hạn, mà hán hết lần này tới lần khác đưa cup cho cô, sau cười nhạt nói với cô

“Hứa tiểu thư, đây chuyện tới nay rất đẹp!”

Cô cảm thấy trên đời chuyện châm chọc nhất nhục nhã nhất cũng chỉ thế này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Anh uống say

Mất cô đã rung rung nhưng cắn chặt hàm răng quật cường chịu đựng, hán nhếch môi cầm một cup khác đưa Phương Đông Thần sau đó kết quả người chủ trì ngay sau đó bảo bọn họ phát biểu cảm nghĩ, Phương Đông Thần nói muốn ưu tiên phái nữ để cô trả lời trước, cô hít một hơi thật sâu ép chua xót trong lòng khó khăn mở miệng.

“Cảm ơn người cho tôi cơ hội này cảm ơn người sau lưng ủng hộ tôi——”

Cô nói đến đây thoáng cái ghen ngào nói không được nữa, bởi vì . . . một khắc đứng ở nơi này được toàn bộ thế giới nhìn vào cô mới phát hiện thì ra cô có được tất cả đều là hán cho, phần vinh quang bây giờ, cuộc sống giàu có yên tĩnh trước đó, thậm chí trở lại thời điểm trước đó ở trung học đệ nhị cấp cô đau khổ vì Trần Thanh Sở rời đi cùng chính hán buộc cô tỉnh lại.

Là hán giúp cô trải qua những khó khăn trên đường đời, là hán chăm sóc lúc cô ngã bệnh, là hán cứu cô trong lúc cô đau khổ nhất. Nếu như không có hán cũng sẽ không có cô ngày hôm nay.

Nhưng tại sao thời điểm cô hát hiện hán là người quan trọng trong đời cô, hán lại nói hán từng yêu cô?

Cô nghĩ tới đây khổ sở đến muốn ngồi chồm hổm khóc lớn một trận, nhưng cô không thể cô biết nơi này là trường hợp nào, nhưng cô thật không nói ra lời, Phương Đông Thần ở bên cạnh nhìn cô tâm trạng thất không, vội vàng chạy đến đỡ lấy eo cô, lễ phục cô lộ vai hán không thể làm gì khác hơn đưa tay

đặt lên eo cô sau đó ngấn gọn nói mấy cảm tưởng sau đỡ cô đi xuống.

Sau lễ trao giải có một bữa tiệc chúc mừng, đối mặt với ống kính truyền thông cô chỉ có thể vừa roi nước mắt vừa lấy tinh thần giải thích cho mình.

“Xin lỗi, tôi quá kích động được giải thưởng này nên có chút không kìm được”

Trường hợp này bởi vì kích động mà roi nước mắt đó là chuyện thường xảy ra, cho nên các ký giả không có truy cứu. Chỉ có chính cô biết, trong lòng cô vì sao đau đớn, nhìn qua thấy hần và Ôn Phó Doanh tự nhiên hào phóng trò chuyện với nhau, cô cảm thấy tim bị xé rách từng mảnh.

Phuong Đông Thần thấy cô như vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông cách đó không xa thờ dài nói với cô.

“Anh đưa em về trước?”

Cô có chút hoảng hốt gật đầu, theo Phuong Đông Thần cùng nhau ra ngoài. Thời điểm chờ xe đến cô nghe trong đại sảnh truyền đến tiếng hoan hô, rồi mất xuống cúi đầu lầm bầm.

“Đông Thần, em thật khổ sở, có phải em rất không hiểu chuyện, khi hần yêu em em không biết quý trọng, để giờ mất hần em mới. . . . .”

Phuong Đông Thần cũng không biết nên mở miệng thế nào an ủi cô.

“Nếu như em muốn khóc, bờ vai của anh sẽ cho em mượn!”

Trên đời có thể hành hạ người chính là tình yêu, hần yêu cô nhưng cô yêu người khác.

Lúc Lục Chu Việt phía sau đuổi theo ra tới, đã thấy cô nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Phuong Đông Thần, hần hừ lạnh một tiếng xoay người trở về đại sảnh, sau đó một ly tiếp một ly rượu.

Sau khi trở lại khách sạn Phuong Đông Thần vẫn không yên lòng, cô giương cao khước miệng để hần yên tâm.

“Vừa rồi anh cho em mượn bờ vai để khóc giờ tâm trạng em đã tốt, anh không phải có hẹn với người khác sao? Nhanh đi đi, thật vất vả mới đến được Paris. . . . .”

“Được! Vậy em cũng sớm nghỉ ngơi, đừng quên sáng mai chúng ta phải ngồi máy bay về nước!”

Phuong Đông Thần dặn dò cô mấy câu sau mới rời đi.

Cô trở lại gian phòng, lẳng lặng lấy dây truyền trên cổ cùng một ít trang sức xuống, sau đó cẩn thận đặt vào trong hộp, cô có chút tự giễu nghĩ, làm sao trả lại cho hần đây? Lúc trả lại cho hần không biết có bị hần chê cười nữa không?

Vật này tuy hần tặng nhưng cô không thể lấy, thứ nhất. . . . . quá quý trọng, thứ hai. . . . . Chính hần cũng đã nói, quan hệ bọn họ chỉ là từng yêu, nói chính xác hơn bọn họ là người xa lạ, cô làm sao có thể lấy món đồ mắc vậy?

Rút đi lễ phục, tẩy trang, cô ngâm người trong bồn tắm lớn nhắm mắt lại để mình bình tĩnh lại. Nhưng thời điểm cô vứt bỏ tất cả âm ỉ bên ngoài đi, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một suy nghĩ đáng sợ: Hứa Lư Liễm, mi đã yêu hần, vậy mi có dám đi vấn hồi không?

Bất quá cô mới nảy lên ý nghĩ, đã nghe bên ngoài truyền đến thanh âm binh binh có người gõ cửa, cô vội vàng từ bồn tắm ra ngoài lau khô thân thể mặc quần áo vào, cô cảm thấy người bên ngoài cửa chắc chắn không phải Phuong Đông Thần, Phuong Đông Thần từ trước đến giờ ôn hòa mà tiếng gõ cửa lúc này giống như muốn phá hỏng cánh cửa.

Từ lỗ nhỏ cô nhìn ra bên ngoài, người bên ngoài quả nhiên không phải là Phuong Đông Thần mà là Lục Chu Việt! Bàn tay cô đặt tay vịn cửa trên không khỏi do dự, nhất là thấy sắc mặt hần khó coi, cô lại càng không có dũng khí đối mặt hần.

“Hứa Lư Liễm, mở cửa nhanh! Anh biết em ở bên trong!”

Chất giọng không vui của hần truyền đến, cô co rúm lại nghe hần nói tiếp

“Chẳng lẽ em muốn người cả tầng lầu nghe anh gọi em sao? Mở cửa!”

Hần vĩnh viễn biết nhược điểm của cô ở đâu, cô quả thật không muốn bị người toàn bộ tầng lầu nghe được hần và cô dây dưa không nổi nên mở cửa, chỉ là cô mới vừa nói lỏng khóa cửa hần đã xông vào, sải bước đi thẳng vào trong phòng, một thân mang theo mùi rượu.

Cô hoàn toàn không nghĩ hần cật mạnh xông vào, cau mày hỏi hần.

“Anh làm gì?”

Hần tìm tòi hết cả căn phòng cô sau mới hừ lạnh một tiếng quay đầu lại nhìn cô

“Xem trong phòng em có giấu đàn ông hay không!”

“Anh ——”

Cô tức trùng hấn, vừa định mắng hấn lại gửi thấy trên người hấn truyền đến mùi rượu, liền dè ép hòa của mình quay đầu ra ngoài tay chỉ ra cửa.

“Anh uống say, nếu như không có chuyện gì xin mời rời đi!”

“Anh say?”

Hấn lạnh lùng hỏi ngược lại cô một câu, tiến lên một bước ép cô đến bên tường, trong giọng nói vừa có chế cười vừa có chứa tức giận.

“Em cảm thấy anh uống rượu say mới có thể làm ra chuyện này sao?”

Hứa Lưu Liễm không muốn gây lộn với hấn vào lúc này, cô tối nay bị hấn tổn thương đã đủ hơn nữa cô cũng chưa hết cảm, lúc này bị hấn ầm ĩ cảm thấy sắp nhịn không được, liền nhìn xuống đất mở miệng

“Em hơi mệt, nếu anh không có việc gì xin mời đi trước, a —— ừm ——”

Lời cô còn chưa nói hết đã hoảng sợ mở to mắt, bởi vì hấn bỗng nhiên nắm hai vai cô cúi đầu xuống cắn môi cô hung hăng hôn, hơi thở hấn mang theo rượu đỏ tinh khiết và thơm khuây lấy ngọt ngào trong miệng cô, cô bối rối bắt lực vùng vẫy, hai tay theo bản năng đẩy hấn ra.

Hai tay hấn trượt xuống bắt được hai tay cô hơi chút dùng lực đã thành công đem tay đưa lên trên tường, sau đó tìm môi cô không chút khách khí tiếp tục tàn sát bờ môi, vừa nãy hấn nhìn đáng vẻ cô phục tùng rồi mắt lạnh đậm đã nổi giận, không khống chế được trực tiếp cúi đầu ngăn chặn cánh môi lạnh lùng khép khép mở mở.

Không nghĩ đến càng hôn càng muốn ngừng mà không được, hấn đã lâu không có nếm mùi vị cô? Chia tay ba tháng, hơn nữa khoảng thời gian lúc trước hai người quan hệ tan vỡ ầm ĩ muốn ly hôn, hấn đã sắp quên cảm giác hôn một người ngọt ngào cùng vui vẻ ra sao, giờ phút này hôn cô hấn mới phát hiện mình khát vọng cô khát vọng đến cả người đau .

Bàn tay to có chút khấn cấp mở rộng áo ngủ dò xét đi vào, tay bắt lấy hai vú mềm mại đẩy dè xoa nắn, thân thể to lớn tiến lên một bước ép cô sát vách tường cùng cô chắc chắn tiếp xúc, làm cho cô cảm nhận rõ hấn đang muốn cô đến cỡ nào.

Hứa Lưu Liễm bị các động tác liên tiếp của hấn khiến cho toàn thân run rẩy, nhưng cô không phải vui vẻ mà là khổ sở tức giận, hấn không phải nói bọn họ hiện tại chẳng qua từng yêu thôi sao, hấn không phải đã có bạn gái xinh đẹp sao? Vậy hấn tại sao có thể không chịu trách nhiệm muốn làm chuyện này với cô?

Cho nên nghĩ tới đây cô không khỏi mở miệng cắn mạnh vào hấn, hấn nhất thời bị đau buốt lòng cô ra, môi sưng vù cau mày tức giận nhìn chăm chăm cô, nhưng thân thể không có bỏ qua cho cô, vẫn cùng cô chắc chắn dán hợp chung một chỗ, cứng rắn nóng rực chọc vào bụng làm cô muốn gào thét.

Nhất là nghĩ đến hấn cùng Ôn Phó Doanh cũng đã làm những chuyện thân mật như vậy, trong mắt cô kìm không được bị lây chán ghét, trong mắt rung rung nhìn chăm chăm hấn.

“Lục Chu Việt, chúng ta đã ly hôn, anh không thể đối với em như vậy!”

Hấn hai tròng mắt cứng lại chăm chú nhìn cô, một cái chớp mắt cũng chưa từng dời đi, tựa hồ cố gắng muốn nhìn thấu cảm xúc trong mắt cô, hấn muốn nhìn xem trong mắt cô có một tia khát vọng hấn nhớ thương hấn, nhưng hấn nhìn thấy chỉ có tức giận cùng chán ghét, hấn nản lòng ôm cô lạnh lùng cười.

“Ly hôn thì thế nào? Lục Chu Việt muốn một phụ nữ còn quan tâm thân phận họ ra sao ư?”

“Anh ——”

Cô bị lời thô tục của hấn chọc giận đến một câu đều nói không ra, hấn tiếp tục vùng vẫy hấn cười lạnh,

“Dù sao anh trong mắt em đã là người hèn hạ vô sỉ không chừa thủ đoạn nào, vậy anh cũng không ngần ngại lên người một tội danh mới, ít nhất như vậy em sẽ hận anh, sẽ vĩnh viễn nhớ được anh ——”

“A ——!”

Tiếp theo hấn nghiêng răng nói xong, cô đau hét lớn một tiếng bị hấn ôm lên thô lỗ vứt mạnh trên giường, cô vùng vẫy muốn đứng dậy đã bị hấn từ phía sau lưng ôm lấy, thân thể của hấn từ phía sau phủ lên người, hôn vành tai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Vạ tiền xuyên tâm

Mặc dù cô không tình nguyện nhưng cô không chấp nhận cũng không được, lưỡi hấn lướt ở vành tai rồi xuống, toàn thân cô không tự chủ dấy lên từng đợt run rẩy, cô hận hấn khi dễ mình, vừa hận mình bức lực nên lắc đầu loạn xạ tránh né nụ hôn của hấn.

“Anh, anh.. buông!”

“Buông ra?”

Hấn cúi đầu ở bên tai cô hồi ngược lại cô một câu, sau đó xoay người cô lại để cô đối mặt với hấn, sau đó nhân lúc cô chưa kịp phản ứng cúi đầu ngậm nụ hoa trước ngực nuốt sâu xuống, lưỡi hấn lướt qua nụ hoa cố ý dừng lại mút ở phía trên, lặp lại nhiều lần gặm cắn, đùa nghịch, cô không thể nhịn được nữa mở miệng tràn ra một tiếng yếu đuối kêu mợ.

Hấn quen thuộc mỗi chỗ trên thân thể cô dĩ nhiên biết làm sao câu khởi mong muốn của cô, hải lòng câu khởi khoe mỗi ngón tay gian tàn dò vào nơi tư mật, nơi đó quả nhiên đã sớm ướt át, ẩm áp ướt át bao trùm thật chặt ngón tay hấn, bụng dưới xoẹt qua một luồng nhiệt, hấn ách cúi đầu cười ở bên tai cô, ngón tay cũng rút ra.

“Em nhìn xem, em không phải cũng rất thích sao?”

Hứa Lưu Liễm nước mắt bắt đầu chảy ra, hai tay níu chặt ra giường, đầu quay sang nơi khác không có dũng khí nhìn mắt hấn, không có dũng khí đối mặt ánh mắt nồng đậm chế giễu, giờ phút này cô tựa như vũ nữ bán mình không khác là bao.

Hấn giống như cực kỳ phiền chán vẻ mặt khốc lóc của cô, sắc mặt biến hóa lật người cô lại, sau đó đưa thứ trưởng to từ phía sau mạnh mẽ tiến vào cô, hấn thậm chí quần dài cùng áo sơ mi còn chưa cởi ra đã nắm khe hông lực mạnh rút ra, thẳng tiến vào.

“Lục Chu Việt, tôi hận anh, hận anh——”

Không biết có phải hấn vội vã cùng không tôn trọng làm cho cô càng đau khổ, hôm nay hấn chỉ vô tình muốn thân thể cô, không bao giờ... giống như trước bận tâm cảm nhận của cô, khi cô kháng nghị kêu lên đau đớn lúc ấy hấn vội vàng chậm dần lực đạo ôm cô không ngừng hôn hít dụ dỗ cô.

Nhưng Hứa Lưu Liễm tự hỏi lòng mình, hấn hiện tại trừ muốn thân thể cô, cô còn dám hy vọng xa vời muốn lòng của hấn sao? Hấn muốn cô có thể cho sao?

Lục Chu Việt khát vọng cô lâu như vậy đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, đem cô đặt tại phía dưới từng chút từng chút dùng sức đẩy vào cô, có đôi khi đâm sâu cô khóc hô cầu xin tha thứ hấn cũng không quan tâm ngược lại dùng sức mạnh hơn giống như muốn đâm thủng thân thể cô mới bằng lòng bỏ qua.

Hấn lần lượt làm cho cô vui vẻ đạt đến đỉnh, lần lượt nhìn cô vịn bờ vai hấn thống khổ và vui vẻ, lần lượt nhìn cô chịu không nổi xin hấn tha thứ, mới cảm thấy tăng lớn trống rỗng trong lòng được đền bù.

Hấn ôm thân thể run rẩy đầy mồ hôi thoải mái phóng ra mình, cô thì bị hấn cuồng mãnh dồn dập chạy nước rút khiến cho vô lực gục trên giường từng ngụm hờ hớn hèn, sau đó không đầy một lát liền ngủ say không kịp dọn dẹp dấu vết hấn để lại trên người cô.

Mà lúc này hấn dần dần bình phục kích tình thờ gấp, vốn tính mặc áo rồi đi nhưng khi nhìn thấy gương mặt thanh tú ngủ say sưa, cuối cùng hôn xong lại hôn lên trán phiếm mồ hôi, sau đó ôm cô đi vào phòng tắm.

Hứa Lưu Liễm, nếu như hận anh có thể làm cho em vĩnh viễn nhớ kỹ anh, vậy cứ để cho em hận anh đi.

Chẳng qua không thể biết, cô tối hôm qua chán ghét chính là cảnh giả hấn và Ôn Phó Doanh làm cho cô thấy, những giả tượng dịu dàng đó làm cho cô cho rằng hấn đã chạm qua Ôn Phó Doanh cho nên mới bài xích mới kháng cự.

Lần này cô không phải bởi vì không yêu, mà là bởi vì quá yêu cho nên mới quan tâm, cho nên mới muốn được tôn trọng, cho nên mới không cách nào chấp nhận hấn thân mật với cô gái khác.

Ngày hôm sau Hứa Lưu Liễm là đồng hồ báo thức cô gọi lại, bởi vì sáng hôm nay cô và Phương Đông Thần phải về nước cho nên cô định dậy sớm thu dọn đồ đạc, tỉnh lại cả người chưa đau, vừa mở mắt ánh vào ni mắt cô là một lồng ngực cường tráng, cô sững sờ cảnh tối hôm qua từng chút từng chút xông lên đầu.

Cô thoáng cái ôm chần che kín mình tránh khỏi lồng ngực hấn, giờ tay lên hung hăng đánh xuống hấn, giờ ra đã bị hấn giữ tại không trung, hấn bỗng dưng mở mắt ra trong đó xẹt qua một tia lạnh lẽo sau đó hồ hững mở miệng.

“Có cần thiết tức giận như vậy không?”

Cô quả nhiên không có một tia tình cũ.

Chẳng qua hấn không biết cô đánh hấn không phải vì tức giận mà là cô không biết nên làm gì, có chút hờn giận, ngày hôm qua cô còn hỏi mình có dám vẫn hờn với hấn không? Nhưng vẫn do dự bàng hoàng không dám quyết định.

Trải qua trận hoan ái tối hôm qua, cô đã chấp nhận thân thể hần nên quyết định mở rộng lòng với hần, cô muốn đêm qua là một bắt đầu tốt dành cho cả hai, mặc dù vừa bắt đầu cô bối vì để ý hần cùng Ôn Phó Doanh từng thân mật mà có chút không muốn, nhưng cô nguyện ý quên hết tất cả chuyện của hần và Ôn Phó Doanh tựa như hần có thể tha thứ chuyện giữa cô và Trần Thanh Sở.

Cho nên lúc này đối mặt với hần cũng không hiền lành, hần đưa tay đẩy ra cô đứng dậy quần áo mình chậm rãi mặc vào, cô có chút thẹn thùng quay đầu sang chỗ khác, nghe được lời hần khiến cô phải khiếp sợ quay đầu lại.

Bởi vì hần sau khi mặc chỉnh tề đứng ở nơi đó nhìn xuống cô

“Tất cả mọi người đều là người lớn, bắt quả chỉ là trò chơi tình một đêm mà thôi? Cho nên có cần thiết tức giận như vậy không?”

Nàng lần đầu tiên cảm nhận được cái gì là cảm giác từ phía trên đường ngã vào Địa Ngục, tuyệt vọng, đau đớn, bất lực cùng sắp hít thở không thông khủng hoảng làm cho người ta thoát cái rất đi tất cả tiếng nói, cô ngạc nhiên nhìn chằm chằm hần, đại não một thời gian thật dài cũng ngưng vận chuyển, một câu nói đều nói không ra.

“Hay nói, đó là thù lao cho cô?”

Hần không để ý tới cô ngạc nhiên bình tĩnh nói, ánh mắt liếc về hộp trang sức cô cất kỹ khoe miệng của hần không khỏi vùng lên một nụ cười lạnh lùng

“Tốt, món quà hột xoàn tối hôm qua coi như thù lao cũng được, dù sao tôi cũng muốn gọi phục vụ đặc biệt!”

Sắc mặt cô thoáng cái không thể dùng trắng bệch để hình dung, hai tay siết chặt chân mềm theo dọi hần, bởi vì dùng sức cho nên cả người run rẩy, ý muốn vẫn hồi trong lòng cứ như vậy bị bóp nát.

Thì ra tối hôm qua hần chỉ xem cô là công cụ phát tiết, hần nói hần vốn muốn gọi phục vụ đặc biệt, ý chính là ám chỉ cô là loại phụ nữ đó? Không có lời nào so với lời này tổn thương tự ái của cô, cô đau đến vạn tiền xuyên tâm.

Hần thấy cô trầm mặc lâu một câu cũng không nói, khom lưng đưa tay nhếch nụ cười mập mờ.

“Chuyện gì? Chê ư? Hay nói, cô thừa cơ hội này muốn bò lên cao làm tình nhân của tôi?”

“Bất quá tôi cảnh cáo cô trước, tình nhân của tôi cũng không phải dễ làm, về phương diện kia tôi rất mạnh mẽ, cô xác nhận mình có thể mình chấp nhận được không!”

Hần cố ý nói hai chữ “Tình nhân”, đây là lời trắng trợn châm chọc thân phận cô, hần từng cho cô thân phận danh chánh ngôn thuận cô không muốn.

Lưu Liễm không biết mình lấy đâu ra sức mở miệng nói chuyện, cô chỉ nghe được giọng mình run rẩy.

“Nếu như anh nói xong, xin mời anh rời đi!”

Cô không dám bảo đảm nếu như hần còn đứng trước mặt cô nói tiếp có thể giết người hay không.

Hần cũng biết điều, tao nhã đứng dậy cầm lấy áo khoác của mình đi ra ngoài, thời điểm đi tới cửa hần bỗng nhiên như nhớ đến cái gì quay đầu lại.

“Ồ, đứng rồi, đừng quên uống thuốc tránh thai, tôi cũng không biết tối qua có dùng đồ bảo vệ không, cô cũng biết tôi đã gián tiếp bóp một sinh mạng nhỏ, bây giờ tôi không muốn đeo tội danh đó nữa!”

“Cút ——”

“Anh cút đi ——”

Hứa Lưu Liễm cảm thấy ngực huyết khí cuộn cuộn cơ hồ lớn tiếng gào thét hần, đưa con kia tuy cô không cố ý bỏ nhưng dù sao cũng là tội của cô, mà hần giờ phút này lại vạch trần vết sẹo kia.

Cô tâm trạng thất khống cảm cái gối bên cạnh hung hăng đánh qua hần, nhưng gối kia quá nhẹ cô lại dùng sức, cho nên gối kia sau khi nện vào người hần một mảnh lông vũ rơi xuống trên người hần mà thôi, hần giờ tay lên mỉm cười kéo ra, gối kia rơi xuống đất. Hần mặt không chút thay đổi trừng mắt nhìn cô, xoay người ngênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Lục thị Trần thị

Đợi đến khi tiếng đóng cửa vô tình truyền đến,cô không nhận được nữa ngẩng lên đưa tay che mặt gục giường thất thanh khóc,cô cảm giác mình rơi nước mắt hai ngày này nhiều hơn hai mươi năm cô sống trên cuộc đời,cô trời sanh tính không phải mềm yếu hay thích khóc nhưng hai ngày qua những lời tổn thương của hân thoáng cái phá hủy tất cả kiên cường của cô.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa của Phương Đông Thần.

“Luu Liễm,em dậy rồi sao? Cùng nhau xuống ăn điểm tâm đi?”

Cô lúc này mới hoàn hồn,gỡ tay lên lau nước mắt trên mặt lấy tinh thần nhìn Phương Đông Thần nói.

“Em còn chưa sắp xếp xong,anh đi trước đi chút nữa em xuống”

Sau đó cô bắt tay sắp xếp quần áo,đem qua hoan ái từng chút từng chút hiện lên trong đầu,cô không biết mình làm sao rời khỏi giường,thời điểm xuống giường cả người mệt mỏi đau buốt làm cho đùi cô mềm nhũn té lăn trên mặt đất,mặc dù trên mặt đất có lót thảm dày nhưng cô cảm thấy xương cả người đều đau,cô lăn nữa rơi nước mắt.

Cô không có xuống ăn điểm tâm,trong tình trạng này cô làm gì còn tâm trí để ăn?Phương Đông Thần thấy cô không có sức,chỉ muốn nhanh đưa cô thoát khỏi mảnh đất thị phi.

Thời điểm tới Ôn Thành cô đã kiệt sức,Hạ Vi Lương gọi điện thoại nói đến đón bọn họ,thuận tiện cảm ơn bọn họ mua đồ giúp cô,cô trực tiếp cự tuyệt,cô bây giờ chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi,không riêng gì thân thể cần nghỉ ngơi,tinh thần cũng cần nghỉ ngơi.

Với lại nửa đêm bỗng nhiên bà đi chạy đến,bụng cô thật đau hành hạ hơn nửa đêm cũng không ngủ được,ở trên giường đau lặn qua lặn lại đột nhiên nhớ đến hân trước khi đi bảo cô uống thuốc tránh thai,gờ bà đi đã đến trong lòng cô rơi xuống một tảng đá lớn rồi lại có chút trống trải.

Ở nơi này tinh thần cùng thân thể đồng thời chịu áp lực làm cô ngủ không ngon,thể cho nên ngày hôm sau đến công ty,cô tiêu tụy làm tất cả mọi người sợ hết hồn, ông chủ bọn họ vui rạo rức gọi cô và Phương Đông Thần vào phòng làm việc,sau đó thấy đáng vẻ cô không khỏi nhủ lòng may.

“Tiểu Hứa này,lần này làm cô mệt nhọc tôi cũng khó chịu!”

Hứa Luu Liễm định nói không có gì,đã thấy ông chủ bọn họ nói.

“Như vậy đi,tôi nói xong hai đề án này cho các người,cô trở về nhà nghỉ ngơi ,hôm nay cũng không cần đến đi làm!”

Trong lòng cô rất biết ơn bởi vì cô cảm thấy mình chóng không nổi nữa,cảm mạo chưa khỏe,công tác mỗi mệt,bà đi đại giá quang lâm,tâm trạng buồn bực,liên tiếp chuyện đặt lên người cô,cô cảm giác mình chưa bao giờ mệt đến như vậy.

Ông chủ bọn họ đầu tiên khen cô và Phương Đông Thần từ Paris ôm giải thưởng lớn trở về,nói gì sau này Trung Hoà phải dựa vào hai người bọn họ, có hai người bọn họ chống Trung Hoà ông sẽ hoàn toàn không lo lắng tiền đồ Trung Hòa,cuối cùng ông lấy ra hai phần văn kiện,về mặt tràn đầy chờ đợi ý hai bọn họ.

“Hai phần thiết này,một phần là Lục thị,một phần là Trần thị ,chia ra giao cho hai người các người chịu trách nhiệm,làm ơn cô gắng giữ hai vị khách lớn kia,nhất là Lục thị!”

Hứa Luu Liễm sắc mặt thoáng cái cứng ngắc,hai công ty này công ty nào cô cũng không muốn làm,bên Lục thị hân hiện tại đã trở về trong nước nhưng cô cũng không muốn trêu chọc hân, kể từ lần Paris trở về cô thể đời này không muốn có bất kỳ liên quan đến hân.

Trần thị thì càng không cần phải nói,nếu như cô cầm lấy thiết kế của mình đến Trần Thanh Sở nhất định không nói hai lời ký cho cô,cô dĩ nhiên không thiếu tình người vậy.

Nhưng hôm nay ông chủ bọn họ lại ném cho cô một nan đề thật đúng người định không bằng trời định,chẳng lẽ nói đây chính là mạng của cô? Cô khó xử nhưng cũng hiểu,công việc này cô không thể cự tuyệt.

Một là thật vất vả mới có được công việc kiến trúc sư cô không muốn mất đi,hai là ban đầu ông chủ bọn họ đã cho cô cơ hội,trong lòng cô thủy chung rất cảm kích ông,cho nên hôm nay nhìn khuôn mặt chờ đợi cùng tín nhiệm của ông,cô làm sao không biết xấu hổ nói ra hai chữ kia?

Cô còn đang do dự ông chủ bọn họ đã cười híp mắt đem phần văn kiện Lục thị nhét vào trong tay cô,

“Tôi mấy ngày trước cùng cùng quản lý nhà thầu Lục thị cùng nhau ăn cơm,thăm thính bọn họ tương đối thích phong cách thiết kế của cô,cho nên Lục thị đề cô chịu trách nhiệm,tôi đã bắt chuyện với bọn họ,với lại cô xuất sắc như vậy cho nên chúng ta làm cả hai chắc không có vấn đề!”

Hứa Luu Liễm lúc này đâm lao phải theo lao,Phương Đông Thần có chút lo lắng nhìn cô,đối với hân mà nói hân nhận hết cũng không có gì nhưng cô lại khác, hân biết giữa cô cùng Lục Chu Việt và Trần Thanh Sở dây dưa lẫn nhau,cho nên thấy cô ở thế khó xử liền cầm lấy hai phần văn kiện trong tay cô.

“Ông chủ,ông cũng thấy đấy,Luu Liễm gần đây thân thể không tốt lắm,sợ rằng chịu không nổi đề án lớn,nếu không cả hai đề tôi nhận,tuy có chút mệt nhưng tôi sẽ đem hết toàn lực làm thật tốt!”

Ông chủ bọn họ nhìn thoáng qua sắc mặt tiêu tụy của cô,đánh phải gậy đầu.

“Cũng được! Bất quá tiểu Hứa này, vậy cô cũng đừng trách tôi không cho cô cơ hội, tôi đây muốn cho cô lên những sân khấu lớn hơn nữa, cô nhìn xem cô hết lần này tới lần khác bị bệnh!”

Cô như trút được gánh nặng cười tươi.

“Ông chủ, cảm ơn ông!”

“Được rồi, vậy em về nhà nghỉ ngơi đi!”

Ông chủ phát tay đồng ý với bọn họ, cô cảm kích gật đầu cùng Phương Đông Thần đi ra ngoài, không đợi cô mở miệng Phương Đông Thần đã cắt đứt lời cô.

“Không cần nói cảm ơn, anh biết em khó xử, em nhanh về nghỉ ngơi đi!”

Cô bất đắc dĩ cười nhìn bóng người Phương Đông Thần biến mất trong phòng làm việc, cô xoay người ra khỏi công ty. Thời điểm xuống lầu dưới cô bị ma xui quỷ khiến chạy đi mua báo, lại bị trang đầu tờ vào hấp dẫn ánh mắt, là hình hân cùng Ôn Phó Doanh ra khỏi phi trường.

Cô và Phương Đông Thần tới hôm qua trở về Ôn Thành, xem bộ dạng hai người kia tựa hồ sáng hôm nay mới trở về, không nghĩ tới sớm như vậy cũng có ký giả vây quanh.

Dưới tầm ảnh các ký giả đang phỏng vấn bọn họ, có hai chữ làm mắt cô chưa xót. Các ký giả nói Lục thị trưởng khen không dứt miệng Ôn tiểu thư, ý là hi vọng cô có thể trở thành nữ chủ nhân Ôn gia. Mà lần này hân đi xa Mĩ Quốc, Ôn tiểu thư cũng ngần ngại xa xôi đi theo làm bạn, lần này hai người cùng nhau trở về nước có phải tính kết hôn hay đính hôn hay không?

Đính hôn, kết hôn, hai từ này khiến mắt cô đau nhói, cô có chút bối rối vội vàng nhìn xuống, muốn biết câu trả lời của hân nhưng không thu hoạch được gì. Hân đối với truyền thông thủy chung duy trì tác phong nhất quán: Cũng không mở miệng chứng minh. Có chuyện cũng chỉ thông qua 《 Tô 》 để công bố, trừ lần đó chính hân ở khách sạn công bố quan hệ với cô. Các ký giả vừa hỏi tới Ôn Phó Doanh, Ôn Phó Doanh chẳng qua thẹn thùng nhìn hân sau đó nói tắt cả theo hân an bài. Cô cảm lấy phần báo đứng ở nơi đó không rời đi, đồng thời chặn ngang người phía sau muốn mua báo, ông chủ tiệm bán báo nhìn cô như đang suy nghĩ ho khan một tiếng, cô lúc này mới hoàn hồn, sau đó xấu hổ lên tiếng xin lỗi vội vàng cầm lấy tờ báo vội vã chạy đi.

*

Lục thị. Buổi sáng, hoàn cảnh cảnh công việc bận rộn.

Lâm San Ni vừa lật xem văn kiện làm trong ngày vừa vội vã từ phòng làm việc đi ra ngoài, vừa ngẩng đầu thấy Lục Chu Việt từ trong thang máy đi ra, không khỏi lấp bắp kinh hãi, liên tiếp hỏi rất nhiều vấn đề.

“Lục, Lục tổng? Ngài tại sao trở về rồi? Trở về lúc nào? Tại sao trở về cũng không thông báo một tiếng, để tôi an bài tốt?”

“Sáng nay!”

Lục Chu Việt tiện tay kéo cà vạt của mình, về mặt mũi đi vào phòng làm việc của mình.

“Giúp tôi pha một ly cà phê, sau đó lại đem lịch trình sáng hôm nay đưa cho tôi xem!”

Ngày hôm qua cô ấy ngồi máy bay trở về, hân trước đã đặt hai tấm vé, một Mĩ Quốc, một Ôn Thành, từ nay về sau không bao giờ ... muốn gặp cô ấy, nhưng khi đến phi trường hân như bị ma quỷ xui khiến đi chuyến bay về Trung Quốc. Hân cũng không biết tại sao, hân muốn trở về

Cho nên hân căn bản chưa kịp báo cho Lâm San Ni hay bất luận kẻ nào, máy bay hạ cánh tài xế nhận được điện thoại liền đưa hân trở về nghỉ ngơi, nhưng hân vẫn kiên trì đến công ty xem một chút.

Lâm San Ni pha ly cà phê đem vào cho hân, sau đó nhìn hân có chút do dự không biết nên hay không nên đưa lịch trình làm việc cho hân xem.

“Cái kia. . . . . Lục tổng. . . . .”

Sáng hôm nay tăng cao nhất hoạt động chính là thảo luận vấn đề chọn nhà thiết kế nào của Trung Hoà tham gia công trình, mà tên nhà thiết kế được in ba chữ to Hứa Lư Liễm trong tài liệu, cô cho rằng hân hiện tại không muốn nhìn thấy cái tên này.

“Sunny, cô từ lúc nào trở nên áp a áp ứng?”

Lục Chu Việt nheo lại con ngươi sắc bén, Lâm San Ni khẽ cắn môi đem tài liệu đưa cho hân, hân nhìn một tờ sau lập tức trầm mặc lại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Đi xem cô ấy

Một lúc sau hần giờ tay lên đem đề án vứt xuống mặt bàn, mặt mũi kéo căng.

“Sunny, tôi cảm thấy nên cho cô biết, tôi không muốn có bất kỳ liên hệ gì với cô ta!”

Thời điểm nói đến đây hần tự hỏi mình, Lục Chu Việt mi đã không muốn có bất kỳ liên hệ gì với cô ấy, vậy tại sao còn đến lễ trao giải tại Paris? Mi không phải muốn thấy cô ấy sao? Tại sao theo cô trở về Trung Quốc? Mi không phải nhớ mãi không quên cô ấy sao?

Lâm San Ni giải thích.

“Tôi biết nhưng đây là quyết định của quản lý chịu trách nhiệm gọi thầu cùng quản lý bộ thiết kế, với lại tổng không thể nói là ngài không muốn hợp tác với cô ấy? Mọi người đều biết giữa các người có một đoạn hôn nhân, nói như vậy mọi người sẽ cho ngài lợi dụng việc công trả thù cá nhân”

Hơn nữa tôi cũng không nghĩ ngài trở về vào thời điểm mấu chốt! Lời này là trong lòng Lâm San Ni muốn nói, cô đã sớm biết bộ phận thiết kế quyết định nhưng cô không lên tiếng từ chối, dù sao hần cũng không ở trong nước, mà cô cũng thừa nhận Hứa Lư Liễm thiết kế là rất không tệ.

Có chút không vui.

“Chẳng lẽ Lục thị không có nhà thiết kế tốt? Tại sao phải gọi nhà thầu?”

Lâm San Ni có chút nhức đầu, bắt đầu tiếp tục giải thích.

“Mọi người không phải cảm thấy mảnh đất kia rất tốt sao, cho nên hy vọng có thể tìm nhà thiết kế thiết tốt về ra kiến trúc hoàn mỹ?”

Hần chán nản nhìn chằm chằm cô hồi lâu không nói nên lời, bởi vì hần biết nếu tiếp tục làm việc chung hần thật sự mượn việc công trả thù riêng, hần cũng không biết tại sao rõ ràng trở lại chỉ vì muốn thấy cô, lúc này có cơ hội đưa tới cửa hần lại tức giận.

Cuối cùng hần chỉ có thể hừ lạnh một tiếng cảm tách cà phê lên uống, Lâm San Ni len lén nhìn thoáng qua vẻ mặt không vui của hần, cắn thật hời.

“Lục tổng, chuyện . . . . .hội nghị. . . . . Ngài có muốn tham gia hay không?”

Hần chỉ mím môi nhấp cà phê, im lặng, cô có chút hoảng sợ cảm giác mình hiện tại càng ngày càng không biết hần, cũng không biết do nguyên nhân gì? Trước kia cô luôn có thể hiểu hần đang suy nghĩ gì cho dù có đôi khi hần giống như bây giờ cái gì cũng không nói.

Nhưng sau chuyện hần ly hôn với Hứa Lư Liễm, cô không dám đoán bừa trong việc này, bởi vì cô không biết sau khi bị Hứa Lư Liễm tổn thương nặng, trên mặt tình cảm hần sẽ có thái độ thế nào.

Trước kia bất kể Hứa Lư Liễm nhanh mồm nhanh miệng chọc tức hần thế nào, cô có thể khẳng định kết luận, hần sẽ dung túng cô nhưng không buông tha cho cô, nhưng không nghĩ tới hần thật buông tha cô ấy. Nếu không phải bởi vì tổn thương quá nặng làm sao có thể từ bỏ theo đuổi nhiều năm như vậy?

Đợi hồi lâu, đến khi uốn cạn cà phê trong tách, lúc này giọng nói buồn bực của hần mới vang lên ném cho cô một câu.

“Ở phòng họp nào?”

Trong lòng cô vui mừng sau đó vội vàng trả lời hần.

“Tầng 15, phòng họp bộ thiết kế!”

Hần không nói gì nữa, đứng dậy cầm lấy phần văn kiện đi ra ngoài.

Cô nhìn bóng lưng có vẻ mệt mỏi trong lòng ngậm thờ dài, hần cuối cùng vẫn không bỏ được cô ấy? Tại sao tự làm khổ hành hạ mình? Hần cho là đi nước ngoài không quan tâm mọi việc trong nước là có thể trốn tránh tình cảm trong lòng sao? Cơ trí như hần cũng có lúc lừa mình dối người sao.

Khi Lục Chu Việt bước vào phòng họp tầng 15, đám người bên trong đều giật mình, phui đất thoáng cái kéo ghế đứng lên, kinh ngạc cung kính nhìn hần.

“Lục tổng. . . . .”

Hần đã liên tục ba tháng không có xuất hiện trong các buổi họp lớn nhỏ trong công ty, nghe nói hần đang ở công ty bên Mỹ Quốc, lời đồn bên ngoài thì nói hần trốn ra nước ngoài để chữa vết thương tình. Cũng có người nói công ty bên Mỹ Quốc xảy ra chút vấn đề cho nên hần đi qua xử lý là chuyện công chứ không phải chuyện riêng.

Nhưng bất kể hần vì nguyên nhân gì rời đi, hiện tại âm thầm xuất hiện nơi này rất làm cho người ta giật mình bởi vì trước đó bọn họ hoàn toàn không có nhận được tin hần trở về, Lục Chu Việt chỉ thản nhiên đáp một tiếng đi ngồi xuống ghế chủ vị, mọi người lúc này mới nom nớp lo sợ cùng nhau ngồi xuống.

Lục Chu Việt giờ cổ tay lên liếc nhìn thời gian, ngón tay đặt trên bàn co lên không nhấn gõ lên mặt bàn. Người chịu trách nhiệm gọi thầu thấy thế lên lau mồ hôi lạnh trên trán đứng dậy nói.

“Lục tổng, mới vừa rồi nhà thiết kế bên Trung Hoà Phương Đông Thần gọi điện thoại đến nói, hần lập tức tới ngay xin ngài chờ trong chốc lát!”

Trong lúc này lại đổi nhà thiết kế cũng không báo trước bọn họ thiết kế, nếu không phải ông chủ Trung Hòa lúc trước đến tặng quà ngày ông lấy vợ thì ông đã không nề mặt, còn nhà thiết kế mới đổi lại Phương Đông Thần cũng có giải thưởng quốc tế, nên thay hần cũng không sao.

Lục Chu Việt lông mày nhíu lại, về mặt không nên được bật hỏi.

“Tại sao là Phương Đông Thần? Không phải là cô ấy sao?”

Quản lý gọi thầu cùng với tất cả mọi người nhất thời có chút mờ mịt.

“Cô ấy? Là ai?”

“Ồ, ngài nói chính là Hứa Lưu Liễm sao?”

Có người kịp phản ứng vội vàng nháy mắt với quản lý gọi thầu, quản lý gọi thầu người hần chỉ chính là người nào vội vàng giải thích.

“Chuyện đó, ông chủ Trung Hoà tự mình gọi điện thoại cho tôi nói Hứa tiểu thư bị bệnh không thể nhận đề án này, cho nên tạm thời đổi thành Phương Đông Thần, Phương Đông Thần kia cũng từng đoạt giải thưởng lớn quốc tế . . . . .”

Giọng quản lý gọi thầu càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng dần dần không dám nói, bởi vì hần phát hiện sắc mặt ông chủ của mình đã không thể dùng hai chữ khó coi để hình dung, mà nên dùng từ kinh người để hình dung, cả đám người trong phòng cùng quản lý gọi thầu cùng nhau lo lắng đề phòng đầu đổ đầy mồ hôi.

Đang lúc quản lý gọi thầu bị dọa sợ đến sắp hít thở không thông, thì ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, Phương Đông Thần với khuôn mặt xin lỗi ôm văn kiện đẩy cửa đi vào.

“Vô cùng xin lỗi, để cho các vị đợi lâu, bởi vì tạm thời nhận lấy đề án này, nhiều tài liệu cần tra cho nên làm trễ nãi chút thời gian ——”

Phương Đông Thần nói xong ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người đàn ông gương mặt lạnh ngời ngời chủ vị mặt hần nhất thời cứng đờ, hần tại sao trở về rồi? Hần không phải vẫn ở Mỹ Quốc sao? Bất quá ngay sau đó hần trở lại bình thường, đi lên trước vừa định ngồi xuống bắt đầu giải thích suy nghĩ của mình đã nghe hần ngồi ở chỗ đó giọng nói lạnh lạnh mở miệng.

“Phương quản lý, tạm thời thay đổi người cũng không lên tiếng trước, thái độ công ty các người đối với khách lớn như vậy sao?”

Phương Đông Thần trong lòng trầm xuống, biết hần cố ý làm khó dễ nhưng vẫn cười dịu dàng mở miệng.

“Lục tổng, chuyện chúng tôi tạm thời thay đổi người chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng xin lỗi, bởi vì thiết kế Hứa chúng tôi từ Paris trở về người và tinh thần chịu đủ các loại hành hạ, trở về liền ngã bệnh, sáng nay vừa đến công ty sắc mặt trắng bệch giống như giấy, ngài nói xem đáng về cô ấy như vậy làm sao tới thương lượng với quý công ty, sợ rằng sẽ gây các vị lãnh đạo ở đây sợ hãi!”

Hần nói xong ánh mắt còn khiêu khích nhìn về phía Lục Chu Việt, hần cố ý đem bệnh tình của cô khuếch đại chính là vì kích thích hần, ai bảo hần ở Paris vô tình với cô ! Quả nhiên thấy sắc mặt hần vốn khó coi thoáng cái chán nản, hần tiếp tục mở miệng.

“Hơn nữa tôi trước khi đến đây cũng đã liên lạc với người chịu trách nhiệm gọi thầu, hần đồng ý để cho tôi tới đây, cũng không thể nói chúng tôi không báo trước?”

Lục Chu Việt nghe ra hần khiêu khích nhưng hần không có tâm trạng để ý, không biết tại sao nghe được cô bệnh rất nghiêm trọng hần cảm thấy tâm trạng so với lúc đi vào còn phiền não hơn, ánh mắt hần lạnh lùng liếc về phía quản lý gọi thầu.

“Nếu thiết kế Hứa cùng thiết kế Phương cùng đoạt giải quốc tế, tại sao các người ban đầu chọn thiết kế Hứa?”

Quản lý gọi thầu xoa xoa mồ hôi trên trán, giọng run rẩy trả lời.

“Bởi vì, bởi vì. . . . . Hứa tiểu thư thiết kế phong cách phù hợp yêu cầu chúng ta hơn. . . . .”

Hần bỗng nhiên từ chỗ ngồi đứng dậy, giọng nói nghiêm nghị.

“Nếu như vậy đổi thành thiết kế Phương, các người cho phong cách của hần phù hợp yêu cầu của chúng ta sao? Theo tôi được biết, thiết kế Phương cùng thiết kế nhưng Hứa phong cách hoàn toàn khác nhau !”

“Này. . . . .”

Lúc này không riêng quản lý gọi thầu lau mồ hôi những người khác cũng bắt đầu ngồi không yên, bởi vì mọi người đều biết hần đang tức giận.

Lục Chu Việt đem ánh mắt chuyển qua trên người Phương Đông Thần.

“Xin lỗi thiết kế Phương, công ty các người nên xem lại muốn nhận dự án này thì bảo người nên đến lại đây! Bị bệnh chúng tôi có thể đợi nhưng chúng tôi không chịu thay đổi người!”

Thật ra ngay từ lúc Phương Đông Thần vừa nhìn thấy hấn đã đoán được kết quả này, hấn gây khó khăn tới gây khó khăn lui, bắt quá chính là muốn gặp cô ấy mà thôi, cho nên hấn cũng không có gì cải lại.

“Tôi sẽ đem lời Lục tổng nhắn lại cho ông chủ chúng tôi cùng thiết kế Hứa!”

Lục Chu Việt trừng mắt liếc hấn một cái hừ lạnh một tiếng phát tay áo rồi đi, mọi người trong phòng cung kính khom lưng tiễn hấn đi sau đó hai chân mềm nhũn ngã trên ghế mình.

Lâm San Ni cảm thấy vẫn kiện vừa muốn đi xuống phân phát, thì thấy vẻ mặt hấn u ám từ trong thang máy đi ra, cô có chút buồn bực.

“Lục tổng, hội nghị nhanh kết thúc vậy sao?”

Hấn nhìn cô một cái, trong mắt xẹt qua tia phiến não cùng bất an.

“Hiện tại chuyện trên tay có nhiều không?”

“Hoàn hảo. . . . .”

Cô không hiểu nhìn hấn nhưng hấn nhàu mày càng chặt

“Cô đến xem cô ấy một chút, nghe nói cô ấy bị bệnh!”

Hấn ném cho cô một câu sau liền xoay người đi vào phòng việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Đã yêu hấn

Lâm San Ni còn chưa kịp phản ứng hấn nói “cô” là ai thì người hấn đã biến mất ở cửa phòng làm việc. Cô lắc đầu, người có thể khiến hấn có loại phản ứng trừ Hứa Lưu Liễm ra còn có thể là ai?

Cô đến nhà Hứa Lưu Liễm ấn lên chuông cửa, Hạ Vi Lương trong lòng tức giận mắng Lục Chu Việt.

Hạ Vi Lương vừa rồi nhận được điện thoại của Hứa Lưu Liễm, nghe nói cô ngã bệnh sau đó vội vàng chạy tới nhìn cô, vừa nhìn thấy đáng về tiêu tụy không chịu nổi của cô trong lòng cô đau không thôi.

“Hừ, tớ nghe nói cậu đi Paris nhận giải thưởng? Tại sao tớ thấy cậu giống như bị tàn bạo!”

Hứa Lưu Liễm ôm một chén lớn nước đường đỏ núp trong chăn tựa vào đầu giường, nghe Hạ Vi Lương nói như vậy sắc mặt buồn thêm mấy phần, bà đi đến cô đau bụng muốn chết, cảm mạo khiến cả người khó chịu, cũng không bằng một phần vạn thương tổn cùng tuyệt vọng hấn cho cô, nhìn Hạ Vi Lương vốn có một trái tim yếu ớt nên cô vội vàng lắc lắc bàn tay lạnh lẽo.

“Lưu Liễm, nếu cậu có chuyện gì cứ nói cho tớ nghe, chứ đừng giấu trong lòng!”

Hứa Lưu Liễm hốc mắt đau xót nhìn Hạ Vi Lương sau đó chậm rãi mở miệng đem chuyện ở Paris nói cho Hạ Vi Lương nghe, mỗi một chữ mỗi một câu hấn nói, từng và mặt nổi một động tác cô nói rất cẩn thận, cô cũng không biết mình lại có thể nhớ rõ ràng như thế, cô còn tưởng rằng mình có không có dũng khí nhắc lại những chuyện này, bây giờ nhìn lại trái tim cô thật kiên cường.

Cũng có lẽ đau đến cực hạn chết lặng bây giờ nói lại không có cảm giác mấy.

Hạ Vi Lương nghe giận đến nắm chặt hai nắm hấn không được chặt hấn ra tám khúc.

“Thật không nghĩ tới lão Lục lựa chọn quá kém, còn đi cùng bà già Ôn Phó Doanh kia!”

“Hấn lựa chọn nào kém, Ôn Phó Doanh người ta là thiên kim Ôn gia, hào phóng khéo léo có, gia thế bối cảnh hùng hậu, đáng ngoài xinh đẹp cùng với hấn là một đôi trời đất tạo thành!”

Cô cười khỏ quay đầu sang chỗ khác nhìn bầu trời bao la xanh thẳm ngoài cửa sổ.

“Trời đất tạo thành?”

Hạ Vi Lương tức giận liếc cô một cái.

“Lời này cậu cũng có thể nói ra khỏi miệng? Thật quá trái lương tâm đi? Hizzzzz,Đại Hứa này,tớ tại sao ngủ được mùi dấm trong lời cậu ? Cảm giác giống như đang ghen!”

Hạ Vi Lương không chút khách khí vạch trần lòng cô,lòng cô nhất thời đau đớn,cô có đôi khi thật hận chết tính tình thẳng thắn của Hạ Vi Lương nhưng hết lần này tới lần khác lại giúp cô thấy rõ lòng mình tở như giờ phút này.

Cô rũ mắt xuống buồn chán mở miệng.

“Đúng vậy,tớ ghen đấy,nhưng vậy thì thế nào?”

Mấy ngày ở Paris,cô từ trong mắt hần nhìn không thấy bất kỳ một tia dịu dàng và luyến,cô thấy chỉ có hận và lạnh lùng,nhất là sau đêm hoan ái hần nói lời tổn thương cô làm cho cô mỗi lần nhớ tới đau đến muốn chết.

Hần đã không còn yêu cô,cô còn ăn giấm làm gì?

Hạ Vi Lương nhìn chằm chằm đáng về cùng về mặt cô hồi lâu,sau đó cau mày thử thăm dò hỏi.

“Đại Hứa này,cậu đang . . . . . yêu hần?”

Bàn tay Hứa Lưu Liễm đang ôm chén không tự chủ run rẩy,sau đó giương mắt có chút mờ mịt nhìn Hạ Vi Lương.Cô yêu hần? Nhưng ở trong tiềm thức cô thủy chung cảm thấy tình yêu hần ngọt ngào và hạnh phúc tựa như cô từng yêu Trần Thanh Sở.Cả hai yêu nhau,quan tâm lẫn nhau,chỉ cần ở chung một chỗ với đối phương dù chuyện gì cũng làm cũng thấy vui.

Nhưng bây giờ đối với hần mỗi khi nhớ tới cô chỉ có khổ sở,từ lúc ban đầu hần bá đạo xông vào thế giới cô chia rẽ cô cùng Trần Thanh Sở,càng về sau hần giờ thủ đoạn làm cho cô không cam lòng gả cho hần,rồi đến hiện tại tách ra mỗi khi gặp lại liền bị hần chế giễu,toàn bộ đều chỉ có khổ sở,giữa bọn họ có ngọt ngào cũng chỉ có nửa năm ở thành phố N.

Cho nên như vậy. . . . . Cũng coi là tình yêu sao?

Chẳng qua cô vẫn không biết tình yêu có trăm ngàn loại,mặc dù cuối cùng là ngọt nhưng không phải tình yêu nào cũng ngọt ngào không có đau khổ,có yêu ắt phải có hận,trải qua cuộc sống cùng thực tế mãi giữa sau khi thu hoạch sẽ càng đáng quý trọng.

Có một ngày cô sẽ biết nhìn như hần làm cho cô đau khổ,thật ra hần rất quan tâm cô,làm một người bạn bên cạnh cô cả đời,vô luận cô xinh đẹp hoặc là xấu xí, vô luận cô bình thường hoặc ưu tú cũng không trách không chê làm bạn bên cạnh cô,hần sẽ là chồng của cô,còn là cha của con của cô,cũng là nơi để cô dựa vào cả đời.

Hạ Vi Lương thấy cô mím môi không nói lời nào trên mặt tất cả đều khổ sở nhất thời hiểu lòng cô, cau mày hỏi.

“Hần không biết lòng cậu bây giờ sao?”

Haizzz,cô là cô gái vừa đáng yêu vừa đáng ghét,bảo cô nói gì cho phải đây?Thời điểm ở chung một chỗ cô liều mạng muốn thoát đi,hôm nay chia ra lại yêu! Chẳng lẽ cái gọi là tình yêu nhất định sau khi tách ra mới có thể cảm nhận được sao?

Cô viết quá nhiều tiểu thuyết tình yêu cũng nhìn thấy tình yêu của rất nhiều người,cô từng tự nhận yêu sâu sắc nhưng bây giờ cô cũng mơ màng.

“Hiện tại hần có biết hay không biết còn ý nghĩa gì nữa?”

Hứa Lưu Liễm liếc tờ báo cô mới mua về,hình ảnh hần ở chung một chỗ với Ôn Phó Doanh chói mắt như vậy,còn nhắc đến kết hôn đính hôn gì đó.Theo cô thấy Ôn Phó Doanh được Lục Phương Đình yêu thích thế,gả cho hần chẳng qua vấn đề sớm hay muộn.

Hạ Vi Lương chưa kịp nói thêm điện thoại Hứa Lưu Liễm đã vang lên,cô đành không tiếp tục đề tài này nữa đi ra ngoài,không đành lòng lạ nhìn khổ sở trong mắt bạn mình,cô nghĩ cô phải tìm ngày nào đó nói chuyện với lão Lục.

Điện thoại là Phương Đông Thần gọi tới nhận tiện nói cho chuyện vừa xảy ra,cô biết hần đang gây khó cho mình nên không nói gì thêm chỉ không ngừng nói xin lỗi với Phương Đông Thần,bởi vì cô hại hần vô duyên vô cớ bị chọc tức.Có lẽ vì sợ cô đau lòng Phương Đông Thần chỉ cười nói hôm nào mời hần ăn cơm để bù.

Mới vừa cúp điện thoại Phương Đông Thần lại nghe Hạ Vi Lương ở bên ngoài hô một tiếng.

“Đại Hứa, có mỹ nữ tìm!” Mỹ nữ tìm? Cô đang rất buồn bực thì thấy Lâm San Ni cười đi đến,nét mặt cô thoáng cái có chút lúng túng,

“Sunny tý. . . . .”

Đây là lần đầu tiên cô gặp mặt Lâm San Ni sau khi ly hôn với hắn.

Lâm San Ni thấy cô nhắc chân lên vội vàng đi đến đề lại cô.

“Đã quen còn khách khí làm gì!”

Cô có chút lúng túng cười cười, Hạ Vi Lương cầm ly nước tới cho Lâm San Ni, cười hi hi nói.

“Mỹ nữ, xin uống nước!”

Hạ Vi Lương trên mặt nụ cười thật lớn làm Lâm San Ni không khỏi vui vẻ

“Cám ơn!”

“Vậy các người hàn huyên đi, tớ đi đánh chữ có gì gọi tớ!”

Hạ Vi Lương vừa nói vào đề về mặt kỳ quái đánh giá Lâm San Ni, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Cô ấy là tác giả?”

Lâm San Ni uống một hớp tò mò hỏi Hứa Lưu Liễm, Hứa Lưu Liễm cười

“Tác giả gì, cô quá đề cao cô ấy rồi, cô ấy là tác giả sắc tình!”

Mới vừa đi ra Hạ Vi Lương chợt đẩy cửa dò đầu vào, nghiêng răng nghiêng lợi rống về phía Hứa Lưu Liễm

“Hứa Lưu Liễm, có người hạ thấp bạn bè vậy không? Cái gì tác giả sắc tình? Tớ thanh minh một lần nữa, tớ là tác giả tiểu thuyết ngôn tình! Ngôn tình hiểu không?”

Hứa Lưu Liễm ngửa mặt lên trời mắt tròn trắng, Lâm San Ni nhìn giữa hai người nói chuyện mím môi cười, Hạ Vi Lương tức giận xông tới nhìn Lâm San Ni thay bằng nụ cười rục rịch.

“Lâm mỹ nữ, tôi là tác giả tiểu thuyết ngôn tình, bút danh của tôi là Hạ Vi Lương, có thời gian ủng hộ tiểu thuyết của tôi chút nha Hmm, ơ, còn nữa còn nữa, bảo các nhân viên bạn bè ủng hộ, tốt nhất toàn bộ công nhân viên Lục thị mỗi ngày đi làm chuyện thứ nhất chính là mở kích điểm cho tôi ha ha ha!”

Bởi vì lúc trước thời điểm ở trung học đệ nhị cấp Lâm San Ni thường xuyên đến trường học tìm Lục Chu Viết ký giấy tờ và vân vân, cho nên Hạ Vi Lương khi đó chỉ thấy quá cô nhưng không có tiếp xúc gần qua

Hứa Lưu Liễm nghe cô nói ra như vậy không khỏi quay đầu đi chỗ khác lúng túng nghe tiếp, Lâm San Ni thì nhin không được nữa bật cười

“Chuyện này tôi thật không thể làm, chỉ có Lục tổng chúng tôi ra lệnh mới được!”

Đĩ nhiên vừa nhắc tới Lục Chu Viết đã có người sắc mặt thay đổi, Hạ Vi Lương cùng Lâm San Ni liếc nhau một cái, hiểu rõ lẫn nhau.

“Tôi chỉ đùa một chút, cô chỉ cần phát động bạn bè bên cạnh là được ha ha!”

Hạ Vi Lương nói xong cười chạy ra ngoài, Lâm San Ni quay đầu lại nhìn Hứa Lưu Liễm mở miệng.

“Lục tổng nghe nói em bị bệnh, cho nên bảo chị đến đây thăm em!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Đi trước Lục thị

Trên mặt Hứa Lưu Liễm xẹt qua một tia đau đớn, hắn bảo Lâm San Ni đến xem cô? Hay Lâm San Ni chủ động đến xem cô?

Lâm San Ni giống như hiểu cô đang nghĩ gì mở miệng.

“Là hắn bảo chị tới, thật ra. . . . . hắn vẫn rất quan tâm em. . . . .”

“Ha ha. . . . .”

Cô cười khỏ cảm thấy trong lòng đau hơn,cô nghĩ tới tất cả cách đối xử của hấn ở Paris đã cảm thấy giờ phút này Lâm San Ni nói chẳng khác nào mỉa mai cô.

Quan tâm?Sau khi hấn đối xử cô như vậy,hấn còn ngày ngày cùng Ôn Phó Doanh cùng nhau ra vào,gì đây hấn quan tâm cô thì có ít lợi gì?

Lâm San Ni đương nhiên nhìn cũng nhìn thấy mặt báp,đối mặt với hình ảnh trên báo hấn cùng Ôn Phó Doanh ở chung một chỗ cô trong lúc nhất thời không biết nói gì,cô hiện tại thật không hiểu nổi hấn rốt cuộc đang làm gì.

Cô nhìn Hứa Lưu Liễm sắc mặt có chút tái nhợt,vòng sang đề tài quan tâm hỏi.

“Còn em? Tại sao khiến mình tiêu tụy thế?”

Hứa Lưu Liễm thu hồi cảm xúc trên mặt.

“Cũng không còn chuyện gì,chẳng qua bà di đến đau bụng muốn chết,hơn nữa mấy ngày hôm trước bốn ba đi Paris có chút mệt,cho nên như vậy. . . .”

Cô không nhắc chuyện cô cùng hấn ở Paris cho Lâm San Ni nghe,mới vừa đã nói một lần với Hạ Vi Lương,hiện tại cô không có dũng khí nói lần thứ hai,hơn nữa có chút đau đớn nếu cô cứ mãi nói đi nói lại thì có chút làm kiêu.

Lâm San Ni nhìn cô sau khi nói xong khẽ nhủ chân mày,không nhìn được mở miệng.

“Lưu Liễm,em và hấn. . . . . Có phải xảy ra chuyện gì không vui?”

Hứa Lưu Liễm thờ dãi

“Sunny tỷ,chúng ta có thể không nói đến hấn?”

Thật không muốn nhắc lại một chữ nào về hấn,nói đúng hơn hấn chính là cơn ác mộng của cô,còn cô chỉ muốn thoát khỏi cơn ác mộng này.

Lâm San Ni thấy cô không muốn nhắc cũng không nói cái gì, Hứa Lưu Liễm lật tờ báo sang trang khác,sau đó nhìn Lâm San Ni cười mờ ám.

“Sunny tỷ,cô gái trong hình này là chị sao?”

Lâm San Ni không hiểu cầm lấy tờ báo,vừa nhìn nhất thời thay đổi sắc mặt,tức giận nắm tờ báo đứng lên,tay bởi vì tức giận mà khẽ phát run,từ trước đến giờ tao nhã bây giờ có chút thất khống.

“Này, này tại sao lại thế?”

Tiêu đề trang báo kia: ICE đêm khuya cùng cô gái thần bí ôm hôn đầu đường,bên cạnh có tấm hình chàng trai đội nón lưỡi trai trang phục đậm chất phái nam ôm một cô gái tóc dài thâm tình ôm hôn,người đàn ông kia cho dù đội mũ cực thấp che phần nửa gương mặt,tuy vẫn bị người ta nhìn ra đây là thần tượng minh tinh ICE nổi tiếng gần đây,mà cô gái thì không ai biết là người nào.

Bởi vì cô gái bị ICE kéo đưa lưng về ống kính,hơn nữa đêm khuya ánh sáng rất ảm đạm,căn bản thấy không rõ gương mặt cô gái,chỉ loáng thoáng nhìn ra tóc dài,thân hình yếu điệu,dáng vẻ thướt tha mềm mại. Nhưng đối diện ống kính ICE về mặt xem ra hấn đang rất say mê. . .

Phải biết rằng ICE hôm nay là minh tinh trong bầu bao la hơn nữa lại rất anh tuấn đẹp trai,từ ngày nổi tiếng cơ hồ có nhiều tin đồn xấu,mỗi nữ minh tinh đóng qua với hấn đều bị tung tin nhưng hấn chưa lần nào chính miệng chứng minh việc gì,để lại đám ký giả một đồng bát quái tiếc nuối.

Phía dưới truyền thông còn phân tích tấm hình này,có người nói cô gái không biết tên này có thể là người mẫu hoặc ca sĩ mới nổi,chủ động dụ dỗ ICE muốn mượn địa vị hiện nay của hấn,có người căn cứ thân hình cô kết luận đây là nữ chính gần đây mới hợp tác cùng ICE đóng một bộ phim truyền hình,hai người giả thành thật phát triển trở thành người yêu ngoài đời,còn có người nói đây là cô gái mới được ICE sủng ái.

Tóm lại trong lúc nhất thời mọi người tò mò đối với thân phận cô gái huyền bí,điều cuối cùng suy đoán khiến Lâm San Ni rũ xuống mí mắt.

Hứa Lưu Liễm nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô,không khỏi tò mò hỏi.

“Sunny tỷ,chị không biết xảy ra chuyện gì à? Em còn tưởng rằng vị đại minh tinh này là bạn trai của chị?”

Người khác nhìn không cô là ai thôi nhưng cô và Lâm San Ni coi như có quen biết,rõ ràng chính là cô ấy.

“Cái gì bạn trai! Hấn căn bản không phải là!”

Lâm San Ni nhủ lại một đôi lông mày đẹp mắt một lần nữa ngồi xuống trên ghế,sau đó tức giận ném bài báo qua một bên.

Cô đến bây giờ vẫn nghĩ mình bị người đàn ông kia cưỡng hôn,với lại cô không thích những chuyện bác quái không nghĩ tới lại bị người trộm Chụp thì thôi

còn truyền ra với tốc độ nhanh,đối với người trời sanh thích yên tĩnh như cô không thể tiếp nhận .

Cô hiện tại chỉ hy vọng tấm hình này quá mờ hồ cô sẽ không bị người khác nhận ra,cô cũng không muốn sau này vừa ra khỏi cửa đã bị một đồng người ngăn cản chụp hình,quan trọng nhất cô cũng không muốn ở chung một chỗ với hần!Cô đã nói với hần nhiều lần bọn họ không thể nào,hần tại sao da mặt dày đến thế!

Cô cố gắng phủ nhận,Hứa Lưu Liễm lại càng không hiểu chỉ vào tấm hình có chút lúng túng hỏi cô.

“Cái kia. . . . . Không phải là bạn trai chị,các người còn. . . . .”

Cô muốn nói vậy các người còn hôn nhưng nhìn sắc mặt Lâm San Ni buồn bực,cô suy nghĩ một chút lại đem nuốt trở về,cô không nói thêm,một khi nói vậy Lâm San Ni sẽ càng tức giận.

“Chị bị bắt buộc thật là xấu hổ!”

“Ack. . . . .”

Hứa Lưu Liễm nhất thời im lặng,Lâm San Ni tâm trạng có chút thất khổng ôm cánh tay nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cho nên nói hần chính là tên lưu manh,vô lại, tên còn đồ các ké,em nói xem chị tại sao tìm hạng người đó làm bạn trai?”

Hứa Lưu Liễm lần nữa đưa đầu qua nhìn tấm hình, nhỏ giọng nói.

“Nhưng. . . . . Căn bản nhìn không ra hần là tên lưu manh,có nhiều khí chất phái nam!”

Cô nhớ mang máng mình thật giống như xem ICE đóng qua,hần mặc dù diễn không phải nam chính nhưng để lại ấn tượng cho người xem,một là bởi vì hần lãnh khốc kiên nghị,hai là bởi vì ánh mắt hần bên trong lảng động rất nhiều thứ,vừa nhìn sẽ làm cho hần trải một câu chuyện bi thương.

Lâm San Ni không biết nên giải thích quan hệ giữa cô và người đàn ông kia,bất quá không đợi cô mở miệng,cửa phòng thoáng cái bị đẩy ra,Hạ Vi Lương thét chói tai vọt vào chạy đến trước mặt Lâm San Ni ,vừa đưa tờ báo đặt trước mặt hai người,cô vui vẻ nhìn Lâm San Ni thét.

“A a a a,tờ đã nói,vừa rồi nhìn cô vào liền cảm thấy kỳ quái thì ra cô chính là nữ chính!”

Hạ Vi Lương từ trước đến giờ là độc giả trung thành nhất tin tức Bát Quái,cô đã sớm dưới lần nhìn thấy bài báo viết về đại minh tinh ICE,ngó chừng tấm hình kia hồi lâu,cho rằng vốn hiểu biết phong phú về minh tinh sẽ đoán ra thân phận người trong ảnh là ai,nhưng tìm tòi hồi lâu một chút ấn tượng cũng không có.

Vừa rồi lúc Lâm San Ni đi vào trong đầu cô lóe lên một suy nghĩ,nhưng vẫn không biết là gì,cho đến vừa rồi cô quan sát lại hình,sau đó hét lên một tiếng vọt vào.

Lâm San Ni vẻ mặt rất lúng túng,cô không nghĩ tới ánh mắt Hạ Vi Lương quá sắc bén. Bất quá ngay cả Hạ Vi Lương cũng nhận ra,người khác có thể cũng nhận ra cô hay không? Nghĩ tới đây cô không khỏi hoảng sợ đứng lên.

“Tôi hi vọng hai người có thể giữ bí mật! Còn nữa,hần không phải là bạn trai tôi!”

Hạ Vi Lương cùng Hứa Lưu Liễm khuôn mặt giống nhau không hiểu nổi,Lâm San Ni không có tâm trạng giải thích với cô nhìn sang Hứa Lưu Liễm nói.

“Lưu Liễm,phiên em giải thích dùm chị,hi vọng hai người có thể giúp chị giữ bí mật,chị còn có việc đi trước,một mình em cũng phải nghĩ ngơi tốt!”

Lâm San Ni nói xong nhìn hai người bọn họ một cái sau cảm áo khoác vội vã rời đi,Hạ Vi Lương hưng phấn đứng tại chỗ vỗ tay.

“Ai nha ai nha,lại có một đề tài tốt,tôi phải nhanh nhớ kỹ! Chuyện tình giữa đại minh tinh cùng mỹ nữ , hắc hắc!”

Cô nói xong cũng muốn đi,Hứa Lưu Liễm ngăn lại cô nói chuyện Lâm San Ni với cô,cuối cùng dấn dò cô thêm một lần bảo cô giữ bí mật, Hạ Vi Lương nghe được mùi ngon,sau đó trong đầu tự động lại tăng thêm một chút tình tiết,dàn ý câu chuyện đã được lập ra,cô vui vẻ phẩn chấn ghi chép lại.

Hứa Lưu Liễm sau đó nhận được điện thoại ông chủ cô,chắc là Phương Đông Thần về công ty hỏi báo chuyện này,ông chủ rất khó xử mở miệng bảo cô nhận đề án này,cô cũng chỉ có thể đồng ý,chẳng lẽ thật trở mặt nhìn Trung Hoà mất đi vị khách lớn như Lục Thị sao?

Mặc dù ông chủ bọn họ nói đề cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt khỏe rồi mới đi làm nhưng cô không nỡ, ngày thứ hai thân thể khỏe chút liền tới công ty,chuẩn bị xong tài liệu liền trực tiếp đến Lục thị.

Bất quá sau khi đến Lục thị lại bị người bảo cô đến tầng cao nhất nói là Lục tổng muốn gặp cô. Trong lòng cô lộp bộp chìm xuống,sau khi nói cảm ơn liền cất bước đi vào thang máy đến tầng cao nhất.

Đứng trong thang máy tron bóng sáng ngời,nhìn mấy chữ số màu đỏ trên đỉnh đầu lần lượt kéo đến,cô câu khỏi khóe miệng cười,không biết một lát hần thấy cô sẽ dùng lời gì mỉa mai cô nữa đây?

Chương 212: Mượn việc công trả thù riêng

Vốn là người thiết kế cô hẳn nên trực tiếp đi tìm quản lý gọi thầu cùng người chịu trách nhiệm thiết kế thương lượng chứ không cần trực tiếp đến chỗ hắn, nhưng hắn vẫn bảo mọi người kêu cô đến chỗ hắn trực giác nói cho cô biết, hắn bảo cô đến vì muốn làm cô khó xử.

Nghĩ đến đây lòng cô đau khổ sắp hít thở không nổi.

Thang máy dừng lại ở lầu chót, cô đi ra ngoài thấy Lâm San Ni đã chờ sẵn, sau khi gặp cô ân cần hỏi.

“Em khỏe hơn chưa?”

Cô gật đầu.

“Khỏe rồi, cảm ơn chị!”

Lâm San Ni đưa cô vào bên cạnh phòng họp.

“Chị đi báo Lục tổng, em ngồi chờ một lát”

Sau khi Lâm San Ni đi cô một mình ngồi trong phòng họp trống rỗng, bất an ngược mắt đánh giá tất cả chung quanh, cảm thấy cả người không tự chủ được run rẩy, không biết bởi vì trong lòng quá khẩn trương hay bởi vì nguyên nhân khác. Hiện mỗi một lần đối mặt hắn, trong lòng cô chỉ có một cảm giác: sợ.

Cửa phía rầm một tiếng bị mở ra, gió lạnh bên ngoài theo len lỏi vào, tim cô run lên vội vàng đứng lên, quay đầu lại thấy hắn mặt không chút thay đổi đi đến, tây trang màu bạc lộ rõ ràng khí phách và tôn quý của hắn, cô lễ phép mở miệng lên tiếng chào hỏi.

“Ngài khỏe chứ, Lục tổng!”

Hắn không trả lời cô nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái đi tới ngồi xuống đối diện cô, cô nhìn khéo miệng hắn khẽ co rút lộ ra nòng đậm lạnh lùng, Lâm San Ni đã lui ra ngoài, cô ngồi xuống ở đối diện hắn, hai tay mười ngón đặt ở trước mặt bàn, ánh mắt hắn chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm đối phương.

Cô không khỏi sinh lòng bất an, tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng cuồng loạn như muốn xông phá lồng ngực nhảy ra, ngón tay cầm lấy văn kiện cũng không chế không được bắt đầu run rẩy, cô rũ mắt xuống không có dũng khí nhìn lại hắn, sau đó rút ra mấy phần bản vẽ tới đưa cho hắn, cố gắng làm cho giọng mình nghe bình tĩnh mở miệng.

“Đây là mấy phần bản vẽ tôi hôm qua tôi nhằm vào công trình lần này mà vẽ, xin ngài nhìn một chút!”

Hắn như cũ không nhúc nhích cũng không đưa tay nhận bản vẽ, thời điểm cô lúng túng không biết nên làm gì cho phải thì Lâm San Ni bụng hai ly đi đến, một ly cà phê đưa cho hắn, cho cô một ly nước đường mật, cô cảm động nhìn Lâm San Ni quan tâm mình.

“Cảm ơn, Sunny tỷ!”

“Uống cái gì?”

Hắn liếc mắt nhìn sang chất lỏng màu đỏ lạnh lùng hỏi, cô và Lâm San Ni đều có chút lúng túng, Lâm San Ni nhìn hắn một cái vội vàng nói.

” Dạ . . . . . nước Đường đỏ . . . . . ”

“Tại sao phải uống nước đường đỏ? Sunny, tôi tại sao không biết, Lục thị chúng ta còn có thói quen nước đường đỏ chiêu đãi khách?”

Ngữ khí của hắn vô cùng lạnh lẽo ánh mắt u ám ngó chừng hai người, Lâm San Ni không biết hắn hỏi vấn đề này vì quan tâm thân thể cô ấy hay bất mãn vấn đề Lục thị đãi khách.

Không biết trả lời thế nào, cô không thể làm gì khác là lâm trận chạy trốn.

“Em ra ngoài làm việc trước!”

Cô nói xong cũng xoay người chạy ra ngoài, chuyện giữa bọn họ để bọn họ giải quyết là tốt nhất, đừng khiến người vô tội như cô tâm trạng không yên, chuyện tình của cô cũng đủ sứt đầu mẻ trán rồi cô không muốn chuốc thêm phiền phức nữa.

Lâm San Ni bỏ đi Hứa Luru Liễm giương mắt bất an nhìn hần,sau đó rũ mắt xuống trầm mặc,định dùng phương thức này tránh câu hỏi của hần,hần hỏi vấn đề này bảo cô làm sao mở miệng? Tuy nói bọn họ trước đó quan hệ thân mật nhưng chuyện bà đi đến thăm quả thật rất khó nói

“Nói!”

Hần bỗng dừng rống một tiếng dọa cô nhảy dựng,nhìn dáng vẻ hung thần ác sát của hần,cô đành đem tất cả nói ra ngoài.

“Bà đi em tới em đau bụng,Sunny tý ngày hôm qua thăm nên biết, hôm nay quan tâm chuẩn bị cho em một ly đường đó chỉ vậy thôi!”

Lời cô cứng rắn đi ra chỉ thấy ngón tay ấn đặt lên bàn bỗng dừng siết chặt,một tay nắm chặt bản vẽ cô đưa đến, mạch máu trên mu bàn tay cũng lòi rõ ra ngoài,cô ngạc nhiên hần tại sao tức giận,đang không hiểu hần sắc mặt tối tăm lấy những bản vẽ đứng dậy định rời đi.

Lục Chu Việt vừa nghe cô nói bà đi đến trong lòng bỗng dừng nổi hỏa hừng hừng thiêu đốt.Đúng vậy! Hần vẫn giữ trong lòng chuyện cô bỏ con hần,mỗi lần trong đêm nhớ tới hần liền hận cô,phương pháp xử lý duy nhất để cô quên mất chuyện kia,chính là bắt cô sinh thêm đứa con khác cho hần.

Cho nên lần đó ở Paris khi cùng cô hoan ái hần không dùng đồ phòng bị,trong lòng ích kỷ hi vọng đêm đó hai người hoan ái để cô lần nữa sinh con cho hần, hần mặc kệ quan hệ hiện tại giữa hai người,mặc kệ cô có người đàn ông khác hay không,hần cố chấp muốn làm cô sinh con cho hần!

Mặc dù hần trước khi đi còn nhắc nhở cô uống thuốc nhưng đó chỉ là lời trong lúc mất lý trí,sau khi ra khỏi gian phòng cô hần đã hối hận, sợ cô thật mua thuốc uống,hôm nay cô nói bà đi đến xem ra bởi vì mấy ngày đó là kỳ an toàn của cô,bất kể cô uống thuốc không thuốc tất cả hy vọng của hần đều trở thành không khí?

Hứa Luru Liễm không hiểu xảy ra chuyện gì,vội vàng đứng dậy hỏi hần.

“Lục tổng,ngài muốn đi chỗ nào?”

Hần đang xảy ra chuyện gì tự dừng tức giận, sau đó không nói tiếng nào muốn rời đi? Vậy thật không quá tôn trọng người khác?

“Hứa Luru Liễm,cô nghĩ cô là ai? Có tư cách gì hỏi hành tung của tôi?”

Hần chợt quay đầu lại không cách nào ức chế hết cô,hần hiện tại chỉ muốn bóp chết cô,cô còn như không có việc gì nói chuyện với hần?

Cô bị hần rống giận hù dọa,thật lâu mới phục hồi tinh thần,trong mắt bật kín một tầng hơi nước nhưng quật cường lên tiếng.

“Đúng! Tôi không có thân phận gì,không có tư cách hỏi tới hành tung của ngài nhưng tôi muốn nhắc nhở ngài.Lục tổng, chúng ta bây giờ đang thương lượng bản thảo thiết kế,ngài nói đi là đi có chút không chịu trách nhiệm lắm?”

“Tôi hiện tại không tâm tình nói chuyện!”

Hần cũng ý thức được hành vi của mình có chút mất kiểm soát,đề nén hỏa khí ném cho cô một câu sau đó tính tiếp tục mở cửa đi,không rời đi hần thật không dám bảo đảm mình có thể bóp chết cô hay không.

Hứa Luru Liễm thoáng cái cảm giác bị nhục nhã.

“Lục tổng,đây chính là thái độ Lục thị các người đối đãi người hợp tác sao? Ngài vui thì bảo người ta đến,không vui thì không muốn nói, Lục tổng,tôi hoài nghi ngài có phải mượn việc công trả thù riêng hay không?”

Đúng vậy,mượn việc công trả thù riêng!Cô biết hần hận cô,từ khi hần vào cô đã thấy hần bất mãn mình,còn bây giờ hần thậm chí ngay cả bản vẽ của cô cũng không nhìn,không phải mượn việc công trả thù riêng thì là cái gì?

Cô không buông tha ép hỏi khiến hần càng thêm tức giận,bởi vì lời cô đâm trúng tim hần,bởi vì hần đúng vì chuyện riêng mà ảnh hưởng tới công sự ,hần bước đến gần cô tức giận bùng nổ đi thẳng đến trước mặt cô,cô sợ hãi lui về sau vài bước thân thể cũng đụng phải bàn hội nghị.Hần nhìn về mặt cô hoảng sợ xen lẫn tức giận sau đó còn quật cường,nắm người cô từng câu từng chữ nói ra khỏi miệng.

“Tôi chính là mượn việc công trả thù riêng thì thế nào? Có bản lãnh các người bỏ dự án này!”

Nước mắt trong mắt cô rốt cục không nhịn được rơi xuống,từng giọt từng giọt rơi xuống chạm trúng tay hần,nhiệt độ nóng hổi đã thương ngón tay hần, tim hần cũng đau đốn,cô đưa tay đẩy hần ra nhìn không được nữa mắng hần một câu.

“Lục Chu Việt,anh thật khôn kiêu!”

Sau đó che miệng chảy nước mắt mở cửa xông ra ngoài.

Lâm San Ni chỉ nghe thấy loáng thoáng,đang đứng ở bên ngoài tính toán không biết làm sao ngăn cản bọn họ chỉ thấy cô khóc chạy ra,cô vội vàng đau lòng gọi.

“Luru Liễm . . . . .”

“Sunny tý, chị đừng lo, em đi trước. . . . .”

Hứa Lưu Liễm hiện tại đã khóc không thành tiếng cơ hồ ngay cả lời đầy đủ cũng nói không được, đẩy ra Lâm San Ni bỏ chạy vào thang máy, sau đó một mình trong thang máy thấp giọng khóc lên.

Tại sao? Tại sao hấn đối xử cô như vậy? Chuyện lúc trước, mặc kệ là cô sai hay hấn sai dù sao chuyện đã qua. Hiện tại cô đã không chọc hấn nhưng hấn tại sao không buông tha cô?

Lâm San Ni tức giận vọt vào phòng họp cũng không gọi hấn Lục tổng, gọi thẳng đại danh của hấn.

“Lục Chu Việt, anh rốt cuộc biết mình làm hay không? Rõ ràng căn bản không bỏ xuống được cô lại còn lạnh lùng tổn thương cô ấy, tổn thương cô ấy anh mới hài lòng sao? Trong lòng anh nghĩ gì vậy?”

Hấn đứng ở nơi đó đưa lưng về phía cô, cầm trong tay thứ gì đang cúi đầu nhìn, cô nhìn không thấy về mặt hấn chỉ thấy hấn nghe xong lời cô thân hình khẽ lay động một chút, hấn xoay người mặt không chút thay đổi đem vật trong tay đưa cho cô.

“Đem này mấy bản vẽ đưa cho bộ gọi thầu, bảo bọn họ chọn một bản vẽ trong số đó!”

Hấn nói xong xoay người rời đi, Lâm San Ni cúi đầu nhìn hấn đưa cho cô là bản vẽ của Hứa Lưu Liễm, giống như bị hung hăng nắm quá. Cô từ trước đến giờ ưu nhã giờ buồn bực vuốt tóc, cầm lấy những bản vẽ xuống lầu, cô thật bị thái độ lúc lạnh lúc nóng của hấn làm điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Sét đánh giữa trời quang

Hứa Lưu Liễm ra khỏi Lục thị một mình ở bên ngoài bình phục thật lâu mới trở lại công ty, không nghĩ tới trở về đã bị ông chủ gọi đến trong phòng làm việc khen, nói cô không hổ là nhà thiết kế Trung Hòa vừa xuất mã đã mượn được tờ danh sách Lục thị, cô nghe không hiểu ra sao, bọn họ nói chuyện không vui về làm sao còn tóm được?

Ông chủ cô cực kỳ vui vẻ nói, ông vừa nhận được điện thoại Lục thị gọi người thầu nói chọn trúng bản vẽ của cô, nhưng cô một chút vui sướng cũng không có, hấn sau khi hung hấn dữ tợn trách mắng cô giờ lại nói chọn bản vẽ của cô chỉ làm cho cô cảm thấy nhục nhã, cô cảm thấy hấn không phải tôn trọng cô thiết kế mà đang thương hại cô mà thôi.

Nhưng khi nhìn nét mặt hưng phấn của ông chủ, nỗi khổ này cô chỉ có thể nuốt vào bụng.

Đến buổi tối Hạ Vi Lương lại gọi cho cô bảo Phương Đông Thần cùng ăn cơm, sau khi tan việc cô ngồi cùng xe Phương Đông Thần đi đến, kể từ khi từ Paris trở về, tin đồn nhảm giữa cô và Phương Đông Thần lan truyền càng nhiều hơn, bởi vì từ Paris trở về cô cùng Phương Đông Thần nghiêm nhiên trở thành đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt.

Hạ Vi Lương chọn quán ăn cao cấp Hàn Quốc, cô nhìn giá tiền cũng đau lòng thay Hạ Vi Lương. Hạ Vi Lương cười hi hi cãi lại cô.

“Cậu keo thế, kiếm tiền không phải để hưởng thụ sao?”

Cô liếc sang một ném cho cô bạn mình bốn chữ

“Phá sản nướng môn”

Hạ Vi Lương không tức giận, vui vẻ chào hỏi cùng Phương Đông Thần rồi gọi thức ăn, Phương Đông Thần nhìn dáng vẻ hai người chung đụng tâm trạng rất là vui vẻ không khỏi cười cùng hai cô, lúc ở trung học đệ nhị cấp hấn biết hai cô là bạn tốt, hôm nay đã nhiều năm nhưng các cô vẫn quan tâm lẫn nhau, hấn có chút hâm mộ các cô.

Cuộc đời của chúng ta có bao nhiêu bạn bè có thể từ lúc ban đầu đi đến bây giờ? Có bao nhiêu tri kỷ ở trong cuộc sống mình dần dần cách xa?

Một khay lớn nướng thịt được đưa lên, Hạ Vi Lương trực tiếp làm về mặt thềm nhỏ dải, Hứa Lưu Liễm cùng Phương Đông Thần cũng bị cô làm cho cảm thấy đói bụng, cầm lấy chiếc đĩa cũng cuốn bị ăn, một hết lớn truyền vào trong tai.

“Hứa Lưu Liễm!”

Cô vừa nhắc mắt liền thấy Trần Thanh Sở sắc mặt có chút tối tăm từ trong phòng ăn đi tới, nhìn dáng vẻ hấn tựa hồ đang ăn cơm ở đây, nét mặt cô cứng đờ nhưng ngay sau đó thần nhiên bắt chuyện với hấn.

“Thanh Sớ? Trùng hợp như thế,anh cũng đến đây ăn cơm sao!”

Hắn cũng đã trực tiếp tìm tới đây,cô cũng không thể cúi đầu giả bộ không nhận ra,Hạ Vi Lương cùng Phương Đông Thần bởi vì biết Trần Thanh Sớ cho nên cũng bắt chuyện với hắn,mặc dù cười không thật lòng nhất là Hạ Vi Lương,cô hiện tại chán ghét Trần Thanh Sớ,Lưu Liễm của người ta đã nói với hắn bao nhiêu lần bọn họ không thể nào,hắn còn cả ngày quẩn quít lấy .

Đáng hận nhất chính là hắn còn nhân lúc trước đêm hôn lễ của Lưu Liễm cùng lão Lục nói chuyện lão Lục hại cha cô ấy,nói rõ chính hắn phá hỏng tình cảm người ta.Ồ trong ấn tượng của cô Trần Thanh Sớ chàng trai rực rỡ như ánh nắng mặt trời,tại sao giờ lòng dạ ác độc thế? Chẳng lẽ không phải yêu một người là chúc người đó hạnh phúc sao? Hắn tại sao trong đầu chỉ nghĩ cách phá hoại hạnh phúc của cô ấy?

Không nghĩ tới Trần Thanh Sớ chẳng những không đáp lại cô cùng Phương Đông Thần,ngược lại hung hăng trừng mắt liếc Phương Đông Thần,sau đó rất không vui nói với Hứa Lưu Liễm

“Tiểu Liễm,em không phải nói em không quen với Phương Đông Thần sao? Vậy các người hiện tại là sao? Bên ngoài truyền tin tức về hai người là đúng hay sai?”

Kể từ khi cô ly hôn với Lục Chu Việt ly,hắn đã gọi cho cô rất nhiều cú điện thoại,hẹn cô ra gặp mặt nói mình muốn chăm sóc cô,nhưng cô chỉ nhẹ nhàng nói cô không muốn nói đến tình yêu.

Quay đầu đi nhưng lại cùng cái tên Phương Đông Thần kia thân mật,chẳng những vào công ty của hắn còn cùng hắn sang Paris nhận giải,hắn xem báo toàn đưa ảnh về bọn họ trong lòng ghen tỵ đập phát điên.Mới vừa rồi còn thấy ba người bọn họ vừa cười cùng đi vào,với lại cô và cô gái trạch nữ Hạ Vi Lương cho tới bây giờ còn chưa nhiệt tình quá như vậy.

Trần Thanh Sớ không để ý hình tượng hét lên,người bàn kế bên không khỏi nhìn sang bên này,Hứa Lưu Liễm nhất thời có chút lúng túng

“Thanh Sớ,anh hiểu lầm,tôi và Đông Thần chẳng qua là quan hệ đồng nghiệp thôi. . . .”

Hạ Vi Lương cũng không vui,cô mời khách một bữa cơm lại bị hắn quấy thành như vậy,vỗ bàn một cái.

“Ê,Trần Thanh Sớ,anh cho rằng anh là ai,ở chỗ này hô to gọi nhỏ,cô ấy bây giờ là độc thân,yêu ai ở chung một chỗ với ai,cũng không đến phiên anh xen vào?”

Trần Thanh Sớ sắc mặt vô cùng khó coi,trợn mắt nhìn Hạ Vi Lương một cái sau đó đưa tay kéo Hứa Lưu Liễm về phía mình.

“Em đi theo anh!”

Sau đó khỏi bày giải kéo cô đi ra ngoài,hắn vô lý làm Hứa Lưu Liễm phát hỏa,tức giận dùng sức vùng vẫy.

“Trần Thanh Sớ,anh làm gì?”

Trần Thanh Sớ bàn tay dùng sức thoáng cái đã kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt,ở bên tai cô trầm thấp xen lẫn đau đớn nói

“Lưu Liễm,anh yêu em như vậy,anh không muốn thấy em thân mật với bất kỳ người đàn ông nào khác,trở lại bên cạnh anh,để anh yêu em!”

Vừa thấy Trần Thanh Sớ cật lực vô lý, Hạ Vi Lương cùng Phương Đông Thần hai người tất cả đều nổi giận,rời rít đứng dậy muốn xông lên trước kéo Hứa Lưu Liễm ra lại thấy không biết từ nơi nào lao ra một bóng người nhỏ nhắn,bóng người kia chạy đến đưa tay gạt ra Trần Thanh Sớ,sau đó tức giận quăng một cái tát lên mặt Hứa Lưu Liễm

“Hứa Lưu Liễm, người không biết xấu hổ, đoạt chồng người khác!”

Hứa Lưu Liễm không có phòng bị bị cô ta tát một cái mặt nổi đom đóm,may Phương Đông Thần ở bên cạnh vội vàng đưa tay đỡ cô, cô che khuôn mặt bị rất nhìn cô gái trước mặt có mấy phần tương tự mình hỏi.

“Cái gì chồng cô?”

Hạ Vi Lương vừa thấy Hứa Lưu Liễm bị đánh nhất thời bùng nổ,hét lên một tiếng xông tới níu cổ áo cô gái kia,nghe thấy răng nghiến lợi chỉ về phía cô hét

“Cái gì chồng cô? Cô nói rõ ràng cho tôi,cô ấy đoạt chồng cô hồi nào? Há? Cô ấy đoạt chồng cô hồi nào ——!”

Nơi này là phòng ăn mọi người bắt đầu tò mò nhìn sang bên này,may là bọn họ chọn vị trí tương đối vắng vẻ,chung quanh không có nhiều người,nhưng tiếp tục âm ỉ mọi người trong phòng ăn nhất thời kinh động

Cô gái kia trong mắt tất cả đều là nước mắt,nhưng vẫn quật cường cắn môi mình không nói lời nào,Hạ Vi Lương nhìn thoáng qua Phương Đông Thần đang đỡ Hứa Lưu Liễm nữa bên má in năm dấu tay không nhìn được thô tục mắng hết bài này đến bài khác .

“Tôi cảnh cáo cô và hắn đấy.Hôm nay phải đem mọi chuyện nói rõ ràng,nếu không thì không xong với bà đây——!”

Theo cô thấy khi dễ Hứa Lưu Liễm so với khi dễ bản thân cô càng khó chịu hơn.Cô gái kia giống như hạ quyết tâm,nhắm lại mắt hít một hơi thật sâu khi

cô mở mắt ra kiên định nói.

“Trần Thanh Sở là chồng của tôi, trước khi anh ấy trở về nước chúng tôi đã đăng ký kết hôn!”

“Cái gì?”

Cô ta vừa nói ra lời này, Hạ Vi Lương Hứa Lư Liễm cùng với Phương Đông Thần toàn bộ đều sững sờ, nhất là Hứa Lư Liễm càng khiếp sợ và đau lòng ngược mắt nhìn sang phía Trần Thanh Sở.

Trần Thanh Sở trên mặt tất cả đều là lúng túng, hần quay sang chỗ khác né mắt cô, một tay kéo Anna Katherine giặt tới quất lạnh một tiếng.

“Người nào cho em đến đây !”

Anna Katherine rơi lệ nói.

“Tôi không đến? Tôi không tới anh sẽ bị cô ấy đoạt đi!”

Lời Anna Katherine vừa nói ra, đã nghe quản lý phòng ăn thét kinh hãi một tiếng.

“Lục tổng? Trận gió nào thổi ngài đến đây, ngài tại sao đến đây còn chưa tìm chỗ ngồi?”

Hứa Lư Liễm vừa rồi bị Anna Katherine quăng một cái tát mà có chút choáng váng, lại bị tin tức Trần Thanh Sở có vợ kinh ngạc đến ngây người, bây giờ lại nghe quản lý quản lý phòng ăn hô hần đến, không khỏi sững sờ giương mắt nhìn qua.

Chỉ thấy hần mặt không chút thay đổi đứng bên cạnh nhìn về hướng bọn họ, bên cạnh là Ôn Phó Doanh cười rục rờ như hoa, nhìn bộ dáng kia với nghe quản lý phòng ăn nói, hần tựa hồ đã tới đây sớm còn nhìn thấy tất cả mọi chuyện.

Cô chật vật quay sang nơi khác, Phương Đông Thần cũng nhìn thấy Lục Chu Việt, cô gái kia vừa rồi đánh người còn nói những lời làm hần hần hết sức tức giận, hần vốn còn định đi đến giải vây, nhưng bây giờ thấy Lục Chu Việt ở nơi đó, hần không khỏi do dự, hần cảm thấy trong tình huống này Lục Chu Việt tới giải vây cho cô tương đối khá, như vậy quan hệ bọn họ cũng tốt hơn một chút.

Nhưng Phương Đông Thần không nghĩ tới chính là, Lục Chu Việt mặt không chút thay đổi đứng ở bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, không ra tay giải vây, hần nhìn không được đành đi ra kéo cô về phía mình tức giận trừng mắt nhìn Lục Chu Việt một cái sau đó nhìn sang Anna Katherine nói.

“Vị tiểu thư này, cô có phải làm rồi không? Lư Liễm bây giờ là bạn gái của tôi, tại sao đoạt chồng của cô? Tôi thấy cô nên quản kỹ chồng mình tốt, cũng đã kết hôn rồi còn ngày ngày giả dạng một bộ tình thánh muốn vấn hỏi với bạn gái trước, không cảm thấy mình vô sỉ sao?”

Hần sau khi nói xong khuôn mặt khinh thường nhìn thoáng qua Trần Thanh Sở, sau đó ôm Hứa Lư Liễm trong ngực cả người cứng ngắt không quay đầu lại sai bước rời đi. Hạ Vi Lương cũng lấy đồ bọn họ đi theo, thời điểm đi tới bên cạnh Trần Thanh Sở, cô hung hăng phun một ngụm không chút khách khí.

“Trần Thanh Sở, anh là một tên đê tiện!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Chuyện đau nhất

Hứa Lư Liễm lúc này đã chết lặng, đối với cô mà nói đau hơn không phải cái tát của cô gái kia cũng không phải tin tức Trần Thanh Sở có vợ, mà hần đứng ở nơi đó thờ ơ lạnh nhạt nhìn cô nhếch nhếch.

Hần quả nhiên không còn chút tình cảm với cô.

Thời điểm đi ra cửa nhà hàng bọn họ mới phát hiện bên ngoài trời mưa, tí tách tí tách không phải rất lớn nhưng tựa hồ không muốn dừng lại, cô kéo lại áo mình nhìn Phương Đông Thần nói.

“Đông Thần, em muốn một mình yên lặng, anh đưa Vi Lương về nhà không cần để ý đến em!”

Cô nói xong tính cất bước ra ngoài, Phương Đông Thần vội vàng ngăn cản cô.

“Trời mưa, để anh đưa em về!”

Hần biết hiện tại trong lòng cô khó chịu nhưng trời đang mưa hần không muốn cô hành hạ mình, cô còn chưa hết cảm.

“Không cần”

Cô vẫn cố chấp tránh tay hấn chạy vào trong mưa bụi,Hạ Vi Lương theo ở phía sau thấy bóng người cô chạy nhanh trong mưa,gấp đến độ thẳng dặm chân.

“Ồ ơ,tại sao lại để cô ấy đi trong mưa.....,“

“Cô ấy đang có bà đi tới,hon nữa còn chưa hết cảm——”

Lời cô còn chưa nói hết Phương Đông Thần đã xông ào vào màn trong mưa,cô không muốn quan tâm chuyện đã qua nhưng vừa nghĩ vừa rồi đáng về Lục Chu Việt khoanh tay đứng nhìn,tức giận hừ một tiếng xoay người đi vào phòng ăn.

Đi được nửa đường cô đụng phải Trần Thanh Sở sắc mặt tối tăm đi ra ngoài,cô gái kia khuôn mặt ủy khuất đi theo phía sau hấn ,cô không để ý Trần Thanh Sở mà hung hăng trợn mắt nhìn cô gái kia,vì cô ta mới vừa rồi đánh Hứa Lưu Liễm một cái tát,cô gái kia lập tức bị dọa trợn ánh mắt cô vội vàng trốn sau lưng Trần Thanh Sở .

Cô có chút buồn bực,cô gái đó thoát nhìn đơn giản tại sao coi trọng tên dê tiện Trần Thanh Sở ? Cô liếc thấy bọn họ cùng đi ra,cô gái kia tương đối đang yêu hấn mà Trần Thanh Sở thì không có bao nhiêu tình cảm với cô ta,tình yêu vật này thật đúng là kỳ diệu,không cách nào dùng suy nghĩ Logic bình thường xác định nó.

Thời điểm Phương Đông Thần đuổi theo Hứa Lưu Liễm trong mưa,phát hiện khuôn mặt cô đã sẫm toàn nước mắt,nặng dù nước mưa trượt theo gương mặt cô xuống tới nhưng hấn biết cô đang khóc,hon nữa còn khóc thật thương tâm,hấn cúi xuống áo khoác phủ lên đầu cô,sau đó đưa cô về bãi đậu xe.

“Vi Lương nói tình trạng hiện tại của em không nên gặp mưa,nhanh lên xe!”

Cô trốn tránh không muốn lên xe cứ để mưa làm cô tỉnh táo.Nhưng hấn quan tâm người cô tăng thêm lực đạo không để cho cô tránh,cô giấy dựa không có kết quả dưới dần dần yên tĩnh lại,đến cuối cùng cô tựa vào trong ngực hấn thương tâm một lần lại một lần hỏi.

“Hấn tại sao đối với em như vậy? Tại sao đối với em như vậy? Tại sao tại sao?”

Phương Đông Thần không biết cô nói “Hấn” rốt cuộc chỉ chính là Trần Thanh Sở hay Lục Chu Việt,tối nay hai người bọn họ đều làm cô bị đá kích lớn,Trần Thanh Sở bỗng nhiên truyền tin tức có vợ,Lục Chu Việt thờ ơ lạnh nhạt cũng đã kích rất lớn đến cô.

Cho nên hấn không biết làm sao trả lời cô,thấy cô khóc thương tâm mưa thì rơi không ngừng,hấn khom lưng bế ngang cô lên đi tới phía xe mình.

Phòng ăn lầu hai Lục Chu Việt đứng bên cửa sổ,vừa hút thuốc vừa nheo mắt nhìn Phương Đông Thần đuổi theo cô trong mưa,nhìn cô tựa vào trong ngực Phương Đông Thần,nhìn cô bị Phương Đông Thần ẵm vào trong xe,sau đó đem đầu thuốc lá trong tay đập vào trong tàn thuốc.

“Đang nhìn cái gì? Mắt hờn như thế?”

Ôn Phó Doanh từ phòng rửa tay trở lại thấy hấn không nhúc nhích đứng ở nơi đó,vội vàng đi tới nhìn thoáng qua ngoài,lúc này Phương Đông Thần đã lái xe biến mất trong màn mưa cho nên cô không thấy gì.

Hấn không nói gì xoay người trở lại chỗ ngồi,Ôn Phó Doanh không nói thêm trở lại chỗ ngồi len lén nhìn hấn,cách hấn tối nay đối với Hứa Lưu Liễm thật đúng rất tuyệt tình,tuyệt tình làm cho cô có chút sợ hấn.

“Lục Chu Việt! Người ở đâu,ra đây cho tôi! Mau ra đây!”

Bên ngoài truyền đến tiếng hét của một cô gái sau đó là thanh âm khó xử của quản lý phòng ăn.

“Cô gái nói nhỏ một chút,cô muốn tìm Lục tổng thì cứ nói với tôi,tôi sẽ tra phòng Lục tổng rồi nói cô biết không được sao? Cô nhìn cô xem ồn ào . . . . .”

“Cút ngay,tôi muốn lập tức nhìn thấy hấn! Chờ ông tra bà đây đã sớm tức chết! Lục Chu Việt, người mau ra ngoài!”

Hạ Vi Lương tức giận dọc theo lầu hai một vòng tìm từng phòng tới đây.

Ôn Phó Doanh rất là tức giận,vài lần tính xông ra lý luận với nha đầu không biết lễ phép kia nhưng lại cố gắng nhịn xuống,nha đầu kia tìm hấn nhất định là vì Hứa Lưu Liễm,cô cũng không muốn để hấn đi ra ngoài nhưng cô đang do dự lại thấy hấn đứng dậy đi ra ngoài.

Cô nhất thời hờn hển đuổi theo,Hạ Vi Lương tức hừ hừ,chi thấy một cánh cửa phòng được mở ra người cô muốn tìm đứng ở cửa,lạnh nhạt mở miệng.

“Chuyện gì?”

Cô nhìn Ôn Phó Doanh đuổi theo phía sau hấn,đi lên một bước cường ngạnh nói với hấn.

“Tôi muốn nói chuyện với anh!”

Về mặt của cô tựa hồ nếu hần không nói rõ ràng với cô,cô tối nay sẽ không bỏ qua,hần biết tính tình cô và Hứa Luru Liễm,đừng xem cô ngày thường hi hi ha ha nhưng hai người cố chấp thật có thể lấy mạng người ta.

Hần nghiêng đầu nhìn Ôn Phó Doanh phía sau nói.

“Ôn tiểu thư,mời cô trở về ,tôi xem ra bố cô đến bây giờ cũng chưa có tới, không bằng chúng ta hẹn bữa khác!”

Ôn Phó Doanh mượn tên cha cô hẹn hần ra ăn cơm,hần nghe được nhất thời hiểu ý cô,bất quá hần không có ý vạch trần cô,xảy ra chuyện này hần vừa lúc muốn đuổi cô đi.

Trên mặt Ôn Phó Doanh xẹt qua một tia lúng túng,cô tuy không muốn nhưng vì duy hình tượng thông tình đạt lý,xoay người trở lại trong phòng cầm lấy túi cùng áo khoác của mình tức giận rời đi,trước khi đi vẫn không quên hung hăng trợn mắt nhìn Hạ Vi Lương ,Hạ Vi Lương thì không chút khách khí trợn mắt lại nhìn cô,xem Ôn Phó Doanh như không khí.

Lục Chu Việt xoay người vào phòng,Hạ Vi Lương đi theo nhanh chóng chất vấn hần.

“Lục Chu Việt,anh không cảm thấy anh hôm nay quá mức sao?”

“Tôi không cảm thấy!”

Hần ngồi xuống ghế ngồi cầm lấy ly rượu rót cho mình một ly,ngửa đầu uống xong sau đó nhìn cô như không có việc gì mở miệng.

“Tôi làm gì mà cô nói quá mức?”

“Anh——”

Hạ Vi Lương bị hần chọc giận đến sắp học máu.

“Trơ mắt nhìn cô ấy rơi vào tình cảnh như vậy mà không ra giải vây,chẳng lẽ không quá đáng sao? Dù sao cũng là vợ cũ của anh!”

Hần tiếp tục tao nhã uống rượu bình tĩnh trả lời cô, “Không phải có người giải vây cho cô ấy rồi sao? Không phải cô ấy bây giờ là bạn gái Phương Đông Thần sao? Cho dù vợ trước thì sao,mọi chuyện cũng đã qua!”

Hạ Vi Lương không nghĩ tới hần tuyệt tình như vậy,hít một hơi thật dài sau cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hần.

“Tốt! Anh đã cố gắng phôi sạch quan hệ với cô ấy,tôi đây hỏi anh,từ Paris gặp mặt đến bây giờ giữa các người xảy ra chuyện gì cô ấy đều nói với tôi,anh tại sao hết lần này đến lần khác tổn thương cô ấy là vì cái gì?”

Hần rũ mắt xuống nhếch miệng tự giễu cười một tiếng.

“Không dễ cho cô ấy đâu,cô ấy làm sao nhớ kỹ tôi? Làm sao nhớ lại tôi trước kia tốt với cô ấy thế nào?”

“Chết tiệt,đây là Logic gì ——!”

Hạ Vi Lương sắp bị hần ép điên,ngăn không được bắt đầu rống lên.

“Lần lượt bị người đàn ông mình yêu nhục nhã thương tổn,anh biết trong lòng cô ấy có mùi vị gì sao?”

Đôi mắt cô đang thất khổng,hần chẳng qua miễn cưỡng nhấc lên mí mắt nhìn cô cười hỏi một câu.

“Cô ấy yêu tôi?”

Hạ Vi Lương bị hần đẩy mất bỗng nhiên dâng lên nồng đậm đau đớn khiến cho có chút sợ sệt,không đợi cô phục hồi tinh thần đã nghe hần tự giễu cười hai tiếng.

“Ha ha!”

Sau đó hần bùng lên ly rượu trong tay,có chút thất thần nhìn chất lỏng trong suốt trong chén,chán nản mở miệng.

“Hạ Vi Lương,cô biết không? Cô ấy yêu làm cho người ta tuyệt vọng,làm cho người ta sợ! Tôi sợ một giây trước cô ấy nói yêu tôi,một giây sau sẽ biến thành không chút lưu tình thương tổn,nếu như lại bị cô đã thương một lần nữa,cô cảm thấy tôi còn có thể sống được không?”

Đúng vậy,thời điểm ở chung một chỗ cô không phải là không có nói yêu hần nhưng cô nói yêu tự hồ chỉ trong nháy mắt cảm động bật thốt lên một câu mà thôi, không chịu được bất kỳ khảo nghiệm. Hần hiện tại không cần cô yêu cũng không muốn bị cô đưa lên Thiên đường rồi lần nữa đạp xuống Địa Ngục.

Lời bị thương của hắn,ngay cả Hạ Vi Lương là người ngoài nghe cũng ngần không được chua xót,trong lúc nhất thời cô không biết nên nói gì,vốn hùng hổ chất vấn căn bản không có lý do tiếp tục nữa.Hắn cuối cùng vẫn yêu cô ấy nhưng lại không dám yêu.

Lục Chu Việt uống cạn một ngụm rượu,để ly rượu xuống không quay đầu lại liền đi ra ngoài, Hạ Vi Lương thờ dài sau lưng hỏi.

“Chuyện Trần Thanh Sở đã kết hôn anh hẳn sớm biết? Tại sao không nói cho cô ấy biết sớm? Để cô ấy sớm thấy rõ gương mặt thật của Trần Thanh Sở , có lẽ các người cũng sẽ không đi đến bước này!”

“Lúc đó cô ấy còn yêu Trần Thanh Sở ,tôi nói với cô ấy những điều này,cô cảm thấy cô ấy có bị ép điên không?”

Hắn không quay đầu lại,ném cho cô một câu sau cất bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Mở rộng cửa lòng

Hạ Vi Lương nhìn bóng lưng chán nản của hắn bỗng nhiên có loại vọng động muốn khóc,khóc bởi vì hắn quá yêu cô ấy,không nỡ để cô bị tổn thương nên không chịu đem chuyện Trần Thanh Sở nói ra,đến cuối cùng ngược lại chính hắn bị đau.

Lục Chu Việt sau khi ra khỏi phòng ăn,dừng lại bước chân lấy ra điện thoại di động gọi điện,cẩn dặn mọi người đem chuyện xảy ra trong phòng ăn đi xuống,nếu không chuyện này lỡ bị truyền đi đa mặt cô mong như vậy làm sao đối mặt chuyện bị người ta tát.

Hứa Lưu Liễm sau khi về đến nhà không có mở đèn,một mình ngồi lẳng lặng ở trong phòng,lúc ban đầu đau triệt nội tâm sau cô đã dần dần tỉnh táo lại,trong đầu bắt đầu lặp lại nhiều lần chuyện xảy ra trong ở phòng ăn,tin tức Trần Thanh Sở có vợ đối với cô mà nói quả thực sét đánh giữa trời quang,cô hoảng sợ đồng thời cũng thấy vô cùng đau lòng.

Cô gái kia nói trước khi hắn về nước hai người đã kết hôn,Hạ Vi Lương đã nói đúng hắn cả ngày làm một bộ tình thánh muốn vấn hồi với cô,nói với cô những lời thâm tình làm ra những hành động quan tâm.Cô vừa bắt đầu còn bị hắn đầu độc,ngày ngày khó chịu với Lục Chu Việt,bướng bỉnh chọc giận hắn,thậm chí còn từng có suy nghĩ muốn chạy trốn cùng Trần Thanh Sở cao bay xa chạy.

Nhưng bây giờ quay đầu lại nhìn nếu như ban đầu cô thật theo Trần Thanh Sở cao bay xa chạy,như vậy thân phận hiện tại của cô là gì? Là tình nhân hắn nuôi bên ngoài? Hay người thứ ba phá hoại tình cảm người khác? Nghĩ thôi cũng đủ để cô thấy mệt mỏi.

Hắn tại sao có thể ích kỷ như vậy,đã có hôn nhân của mình còn tới phá cô.Bất kể hắn có tình cảm hay không có tình cảm với cô gái kia,từ ngày hắn trở thành chồng của cô gái khác thì hắn cũng không có tư cách đi đoạt cô.

Nhìn dáng vẻ thờ ơ tối nay của Lục Chu Việt nhất định đã sớm biết chuyện này,nhưng hắn tại sao không nói với cô.Lúc cô khóc lóc nói muốn ly hôn với hắn,hoặc khoảng thời gian cô trở về Ôn Thành vì Trần Thanh Sở,thời điểm cô cả ngày chỉ nghĩ mỗi Trần Thanh Sở,hắn nhất định đang âm thầm cười nhạo cô là đồ ngốc.

Nhưng hắn tại sao không nói với cô? Nếu như hắn nói cho cô biết,cô nhất định đã sớm hết hy vọng với Trần Thanh Sở,nhất định sẽ không âm ỉ với hắn? Có phải một số việc phải đích thân mình vạch trần mới có thể vĩnh viễn nhớ kỹ nỗi đau khắc cốt ghi tâm?

Hạ Vi Lương gọi điện thoại cho cô,giọng nói nghe có chút thương cảm.

“Lưu Liễm,tớ mới đi tìm hắn. . . . .”

“Sao?”

Cô cảm giác tim chọt run lên một cái,muốn hỏi bọn họ đã nói gì lại không có dũng khí biết đáp án,Hạ Vi Lương than thở.

“Cậu không hỏi chúng tôi đã nói gì sao?”

“Vi Lương,cậu tại sao cứ ép tớ khổ . . . . .”

Cô cười khổ,cô nghĩ gì Hạ Vi Lương không phải không biết,cô bị tổn thương nên sợ hắn,làm gì có dũng khí mở miệng hỏi bọn họ nói những gì,cô sợ nghe được tất cả đều là lời giễu cợt của hắn.

Hạ Vi Lương do dự một chút mới mở miệng,

“Lưu Liễm,cậu và lão Lục nói chuyện đằng hoàng một chút không được sao? Tớ cảm giác hắn thật yêu cậu,hắn hiện tại sở dĩ đối với cậu như vậy bởi vì trước đó bị cậu tổn thương quá nặng cho nên không dám tới gần.Cậu hãy tìm hắn nói chuyện,nói với hắn cậu đang nghĩ gì hắn sẽ không tiếp tục làm khó

để cậu!”

Cô ở bên nghe Hạ Vi Lương nói, trong lòng phù phù cuồn cuộn loạn không dứt: Mở rộng cửa lòng nói với hắn, hắn có thể chấp nhận cô sao? Nhưng nghĩ tới những lời vô tình hắn nói với cô liền do dự, Hạ Vi Lương thấy cô hồi lâu không nói lời nào không thể làm gì khác hơn hỏi cô.

“Luu Liễm, cậu đang nghe sao?”

Cô cố gắng đè nén những cảm xúc lung tung trong lòng không tự tin hỏi.

“Chúng tôi . . . . có thể đến cùng nhau sao?”

Khi cả hai nhận tâm tổn thương lẫn nhau, còn có thể một lần nữa trở lại quá khứ sao?

Hạ Vi Lương không có trực tiếp trả lời cô.

“Chuyện Trần Thanh Sở kết hôn hắn đã sớm biết, nhưng cậu có biết hắn tại sao không nói cho cậu biết không? Hắn nói hắn sợ cậu biết sẽ thương tâm khổ sở, bởi khi đó trong lòng cậu vẫn chưa để xuống Trần Thanh Sở!”

Cô nghe đầu mũi chưa xót, cô nhớ tới trước đêm kết hôn Trần Thanh Sở khẩn cấp gọi đến nói với cô những chuyện kia, còn hắn vì bảo vệ cô mà chưa từng mở miệng kể rõ chuyện Trần Thanh Sở, để mặc cô cố chấp hận hắn.

Sau khi biết được tin Trần Thanh Sở có vợ, cô chưa bao giờ giống hiện tại cảm kích hắn cho cô một hôn nhân, bởi vì nếu như không có đoạn hôn nhân với hắn, cô nhất định không chút nào do dự ở chung với Trần Thanh Sở, đến lúc đó ngênh đón cô chính là bị cô gái kia bạt tai nói không biết xấu hổ.

“Cho nên Luu Liễm, chỉ cần cậu chịu nói rõ tâm ý của cậu với hắn, hắn nhất định sẽ chấp nhận cậu, hai người cũng đừng giằng co nữa, người ngoài như tớ nhìn cũng thấy buồn!”

Hạ Vi Lương cuối cùng nói như thế, cô cảm thấy tình cảm giữa bọn họ yêu rồi lại hận, hận rồi lại yêu khiến cho mệt mỏi.

“Để tớ suy nghĩ . . . .”

Cô đáp lại Hạ Vi Lương một câu sau kết thúc trò chuyện của hai người.

Trong đêm mưa, cô nằm ở trên giường trần trọc trở mình, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, nhớ lại khoảng thời gian bọn họ từng ở chung một chỗ. Bọn họ biết nhau nhiều năm còn chân chính đến gần hắn chỉ có thời gian nửa năm, nhưng hắn đã bắt đầu che chở quan tâm từ trung học đệ nhị cấp đến bây giờ.

Vừa bắt đầu cô cho tình yêu là vừa thấy đã yêu lưỡng tình tương duyệt. Sau nữa cô mới phát hiện, cái gọi là tình yêu không phải là ước mơ lúc còn trẻ mà là sớm chiều bên cạnh quan tâm lẫn nhau.

Buổi sáng hôm sau cô lần thứ N do dự, rốt cục khua lên chuông khi bấm điện thoại gọi cho hắn, sau đó thoáng cái khản trương ngừng hô hấp, bất quá truyền vào trong tai là thanh âm tắt điện thoại lạnh như băng, cô rốt cuộc có thể buông lỏng căng thẳng, nhưng trong lòng xông lên nồng đậm mất mát.

Buổi trưa cô đang ở phòng cơm cùng Phương Đông Thần, vừa ăn cơm vừa cùng Phương Đông Thần thảo luận bản thảo thiết kế, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, cô mới nhìn lập tức kinh hoàng thiếu chút nữa vứt điện thoại đi, một giây sau thấy ánh mắt khó hiểu của Phương Đông Thần cô nắm điện thoại di động đứng dậy lao đảo chạy ra ngoài.

“Vừa rồi ở trên máy bay cho nên tắt điện thoại!”

Hắn lạnh lùng nói một câu, cô a một tiếng sau lại cẩn thận cẩn thận hỏi.

“Anh bây giờ có ở Ôn Thành không?”

“Chuyện gì?”

Hắn không có trả lời vấn đề của cô mà lạnh lùng đáp lại một câu, tựa hồ rất gáo, cô mở miệng đòi đề tài.

“Cũng không có chuyện gì, chờ anh trở về rồi nói. . . .”

“Rốt cuộc chuyện gì?”

Hắn không nhận được, cô không thể làm gì khác hơn.

“Chúng ta gặp mặt có được không? Em có chuyện muốn nói với anh. . . . Hắn thoáng cái trầm mặc lại, tìm cô một lần nữa nhảy lên ngực, cô sợ hắn sẽ không chút lưu tình cự tuyệt, nhưng hắn chỉ trầm mặc sau đó bình tĩnh mở miệng.

“Sáng ngày mai tôi trở về!”

Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy sau khi anh trở về hãy gọi điện cho anh!”

Hắn không có nói cái gì nữa liền cúp điện thoại.

Cúp điện thoại trở về, Phương Đông không hiểu mở miệng hỏi cô.

“Cú điện thoại vừa rồi là ai gọi đến,xem em khăn trương như vậy chắc là khách hàng lớn!”

Cú điện thoại này làm cho tâm trạng vẫn lo lắng biến thành thật tốt,ngiêng đầu suy nghĩ một chút cười nhìn Phương Đông Thần nói

“Đúng là một khách hàng rất lớn gọi đến!”

Hắn cũng coi như là một khách lớn của công ty bọn họ?

Phương Đông Thần có mấy phần hiểu người gọi đến là ai,thoải mái cười.

“Thật hy vọng em mỗi ngày đều sống vui vẻ.”

Trần Thanh Sở cả ngày gọi điện thoại cho cô,cô biết hắn nói về chuyện gì cho nên không muốn nghe.Không nghĩ tới lúc chiều hắn lại chạy tới trong công ty bọn họ ,ông chủ bọn họ cho là hắn muốn nói chuyện làm ăn,lập tức cung kính đưa đến phòng họp,không có mấy phút đồng hồ liền lui ra ngoài,đi tới bộ phận cô làm việc gọi cô nói Trần Thanh Sở muốn gặp cô.

Trong cô tràn đầy chán ghét cùng căm hận,có chút không vui nói ông chủ bọn họ.

“Ông chủ,không phải tôi chịu trách nhiệm công việc Trần thị,ông tại sao gọi tôi đi!”

“Bảo cô đi thì cô phải đi,ở đâu ra nhiều tại sao như vậy!”

Ông chủ bọn họ ném cho cô một câu sau liền xoay người rồi đi,cô không thể làm gì khác hơn kiên trì đi vào phòng họp.

Trần Thanh Sở đang đứng im hút thuốc lá,vừa thấy cô đi vào vội vàng dập tàn thuốc đi về phía cô.

“Tiểu Liễm,về chuyện anh kết hôn anh xin lỗi vì đã giấu diếm em,bởi vì anh căn bản không yêu cô ấy,anh cảm thấy không có cần thiết nói!”

Cô lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách với hắn lạnh lùng cười.

“Không cần thiết nữa? Trần Thanh Sở,anh có biết hay không,anh một câu không cần thiết là có thể phui bỏ trách nhiệm sao! Bất kể anh vì nguyên nào cười cô ấy thì anh cũng nên chịu trách nhiệm với cô ấy,còn nữa anh đã lấy người khác tại sao còn đến trêu chọc tôi!”

Trần Thanh Sở nét mặt xót xa gằm nhẹ.

“Em biết anh tại sao phải lấy cô ấy không? Bởi vì anh khi đó bị Lục Chu Việt giờ thủ đoạn làm không cách nào về nước,chỉ có lấy cô ấy,mượn lực lượng gia tộc cô ấy anh mới có thể xông phá trở ngại trở về nước,mới có thể trở về nước tìm em!” . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Âm âm sụp đổ

Cô có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Thanh Sở,có nhiều nỗi khổ tâm hơn nữa cũng không thể dùng làm có anh dẫu tôi,tại sao anh vẫn không hiểu,tôi để ý không phải anh lấy người nào,không phải chuyện anh lấy hay chưa,tôi chỉ muốn tại sao anh giấu tôi?”

“Tại sao giấu diếm em?”

Trần Thanh Sở cảm xúc có chút kích động.

“Bởi vì anh sợ mất đi em! Anh sợ sau khi em biết sẽ không để ý đến anh,anh biết theo cá tính của em nhất định bắt anh chịu trách nhiệm với cô gái kia,nhất định sẽ đẩy anh đến người cô gái ấy,mặc kệ anh yêu hay không yêu cô ấy!”

“Trước kia không biết anh đã kết hôn tôi không biết bao nhiêu lần tôi đã nói với anh giữa chúng ta không thể nào, hôm nay biết anh đã kết hôn thì càng không thể nào, hi vọng anh đối tốt với cô ấy!”

Hứa Lưu Liễm có chút nhức đầu, cô không muốn tiếp tục ở đây dây dưa với hấn vấn đề đó, bất kể ban đầu nguyên nhân thế nào, bọn họ hiện tại đã không thể.

“Đừng, tôi không thích đem chuyện riêng xen vào công việc, xin lỗi, tôi đi trước không tiếp được!”

Cô nói xong nhìn khuôn mặt khổ sở của Trần Thanh Sở, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng họp. Từ nay về sau cô không muốn có bất kỳ liên quan đến Trần Thanh Sở.

Phía sau cô, Trần Thanh Sở hung hăng đâm hai cái.

Buổi chiều sau khi tan việc cô trụ trực tiếp trở về nhà, Phương Đông Thần không đi với cô, có lẽ hôm nay hấn sẽ về rất trễ bởi vì hấn chịu trách nhiệm danh sách công ty Trần Thanh Sở, nói ngai mai hạn cuối nộp bản thảo.

Cô nghĩ tới ngày mai sẽ có thể nhìn thấy hấn, cùng hấn thẳng thắn nói rõ chuyện mấy tháng qua đã cảm thấy trong lòng có chút thấp thòm, lại có chút ít mơ hồ mong đợi.

Xuống xe buýt cô phải đi một khoảng nữa mới đến nhà mình, thời điểm quẹo vào cô đột nhiên cảm thấy trên cổ truyền đến một trận đau nhức, cô còn chưa kịp mở miệng kêu cứu, trước mắt đã tối sầm ngất đi.

Mà cùng lúc đó hoàn cảnh tao nhã trong nhà hàng Tây, Ôn Phó Doanh đang ngồi mặt mặt cùng Trần Thanh Sở, Ôn Phó Doanh nhìn thoáng qua Trần Thanh Sở xanh mét khỏe mỗi nở nụ cười xinh đẹp.

“Xem bộ dạng của anh nhất định bị cô ấy cho ném mùi thất bại?”

Trần Thanh Sở không để ý đến cô chỉ hừ lạnh một tiếng nhấp rượu giọng nói Ôn Phó Doanh có chút khinh thường.

“Anh hiện tại định làm thế nào? Còn tưởng rằng sau khi bọn họ ly hôn anh có thể đoạt được cô ấy, không nghĩ tới cô ấy ngược lại không cho, lại thân mật với cái tên họ Phương kia, Trần tổng, anh thật quá kém đi!”

Cô không chút khách khí kích thích Trần Thanh Sở, âm thầm nheo lại mắt nhìn phản ứng của Trần Thanh Sở, quả nhiên thấy hấn hơi thay đổi sắc mặt.

“Hiện tại cô ấy đã biết chuyện tôi kết hôn, tôi đã không còn tư cách đi theo đuổi lại cô ấy, tôi chỉ có thể đem tất cả tinh lực phá hủy công ty Lục Chu Việt!”

“Ồ, Trần tổng, ngài nói vậy tôi không thích chút nào, dù sao Lục Chu Việt sau này cũng là người đàn ông của tôi, tôi không muốn tro mắt nhìn hấn hai bàn tay trắng đầu a!”

Ôn Phó Doanh lắc rượu đỏ trong ly không mặn không nhạt nói.

Trần Thanh Sở không giận ngược lại cười, nụ cười vô cùng tàn ác.

“Hấn hai bàn tay trắng, không phải dễ dàng để người không chế và nhận được hấn sao?”

“Ha ha!”

Ôn Phó Doanh xinh đẹp cười giơ ly rượu về phía hấn.

“Chú ý này thật không tệ, tôi trước chúc anh thành công!”

Cô nói xong ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, Trần Thanh Sở cũng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, cô nhìn thấy chất lỏng màu đỏ chảy vào cổ họng Trần Thanh Sở âm thầm đặc ý khỏe môi giương cao, Trần Thanh Sở, muốn cho tới bây giờ không phải chỉ báo thù phá hủy công ty hấn, hấn muốn chính là Hứa Lưu Liễm đời này không thể ở chung với tên kia!

Trần Thanh Sở uống xong ly rượu không đầy một lát đã cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hấn không nhịn được cảm chai rượi đến rót cho mình một ly ngửa đầu uống cạn, ý đồ giảm bớt cơn nóng trong người, không nghĩ đến uống xong một ly hấn chẳng những không có giải khát ngược lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, đồng thời cả người nóng rang.

Hấn nhất thời cảm thấy chuyện không ổn, đứng dậy chỉ vào Ôn Phó Doanh.

“Cô đã bỏ gì trong rượu tôi uống?”

Ôn Phó Doanh nhìn dáng người hấn đang đưa cười khanh khách đứng dậy đi về phía hấn.

“Đừng sợ nha Trần tổng, tôi sẽ giúp anh!”

Cô cố ý dùng bàn tay lạnh lẽo của mình sờ lên lưng Trần Thanh Sở, trêu chọc được tính trong cơ thể hắn, Trần Thanh Sở vừa tiếp xúc với da thịt cô cả người nhất thời thoải mái run rẩy, nhưng hắn còn giữ một tia lý trí, đưa tay đẩy cô ra hờn hển rống.

“Ôn Phó Doan, cô thật ác độc!”

Không nghĩ tới, hắn tính kế tính tới tính lui đến cuối cùng lại bị người hợp tác hãm hại.

Ôn Phó Doan lần nữa dán tới ghé vào bên tai hắn mập mờ thổi hơi nóng.

“Anh không phải chỉ được nhớ đến cô ấy, anh còn có thể có được thân thể cô ấy! Anh nghĩ xem, nếu cô ấy lên giường cùng anh, cô ấy có còn mặt mũi trở lại bên cạnh người kia sao?”

Cô ái muội trêu chọc hắn, được tính trong cơ thể nháy mắt bị kích thích, Trần Thanh Sở không khỏi thất thường, hắn không phải chưa đụng qua thân thể cô, từng có lúc nồng tình mật ý hắn đã thăm dò qua, hắn vừa nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện ra thân thể cô trẻ trung nhưng có lỗi có lỗi.

Ôn Phó Doan đắc ý nhìn dáng vẻ mê loạn của hắn, giờ tay lên vỗ bốp bốp, liền thấy hai người đàn ông vạm vỡ đi đến, lòng mày cô giương cao, nên không được bật cười mở miệng.

“Đưa Trần tổng đến phòng khách sạn bốn tiểu thư đã sớm cho chuẩn bị, nói mỗi tình đầu của hắn đang chờ hắn ở đây!”

Trần Thanh Sở – ý thức đã dần dần rơi vào mê loạn, trước mắt hiện lên tất cả đều là dáng vẻ động lòng người của cô, có xinh đẹp, có đáng yêu, có tức giận, còn có thật tình.

Hứa Lưu Liễm tuyệt không nghĩ tới, khi tỉnh lại hình ảnh đập vào mắt cô: Trần Thanh Sở nửa trần truồng nằm ở bên người cô, trên người chỉ đắp một chăn mỏng, còn cô quần áo xốc xếch áo lót toàn bộ bị kéo ra.

“Trần Thanh Sở, anh thật vô si ——”

Cô hét to một tiếng kéo chăn che mình nhảy xuống giường, khi nhìn thấy trên người Trần Thanh Sở có ít vết cào cù cùng dấu vết mập mờ, trước mắt cô tối sầm thiếu chút nữa ngất đi.

Cô không phải người không biết gì, mà trước mắt cô đã hiểu xảy ra những chuyện gì. Sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, nước mắt cũng nên không được nữa từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô và Trần Thanh Sở. . . . .

Hai chân cô mềm nhũn, vô lực đỡ bên tường trượt xuống mặt đất, tuyệt vọng đánh tới phía cô, cô vùi đầu mình sâu vào chân, đau khổ thấp giọng nức nở. Cô chỉ nhớ rõ tới qua lúc tan việc bị tập kích, không nghĩ lại xảy ra chuyện này, bây giờ nhìn lại tất cả do một tay hắn bày ra!

Mà sau khi cô hét lên Trần Thanh Sở cũng từ trong mộng tỉnh lại, hắn nhìn thoáng qua dáng người cực kỳ bị thương của cô rúc ở một góc, trong mắt xẹt qua một tia không đành lòng nhưng một giây sau lại bị tàn ác thay thế, hắn đứng dậy cầm quần áo của mình mặc lên, đi tới ngồi xổm xuống trước mặt cô.

“Tiểu Liễm, thật xin lỗi, tôi hôm qua anh uống chút rượu, cho nên. . . . .”

Hắn giờ tay lên muốn đỡ cô, chuyện cho tới bây giờ hắn không thể giải thích mình bị Ôn Phó Doan hãm hại, nếu đã đi tới bước này, hắn cũng chỉ có thể tương kế tựu kế.

Cô chợt ngẩng đầu lên, ánh mắt đã khốc sưng lên lóe ra tia sáng hung ác.

“Cút ——”

Cô thê lương nhìn hắn rống lên một tiếng, sau đó giờ tay hung hăng cho hắn một bạt tai, cô dùng mạnh rất lớn, mà hắn vừa nửa ngồi trên mặt đất, dĩ nhiên bị cô tát một cái ngã trên mặt đất.

Hứa Lưu Liễm phải đất một chút liền đứng lên, mặc dù bởi vì đứng quá nhanh đầu có chút choáng váng, nhưng cô vẫn quật cường đưa tay vịn tường, Trần Thanh Sở lau vết máu khóe miệng đứng lên theo cô, cô giận giữ nhìn chăm chăm hắn, từng câu từng chữ nói.

“Trần Thanh Sở, kiếp này tôi không muốn gặp lại anh! Tôi đến chết cũng không tha thứ cho anh!”

Cô nói xong kéo ra chăn lấy áo rơi dưới đất, xông ào vào phòng tắm vừa khóc vừa thay, sau đó đi ra không hề quay đầu lại nhìn cũng không nhìn hắn xông ra ngoài.

Cửa phòng yên lặng không một tiếng động mở ra, Anna Katherine bọc áo ngủ mất đồ hồng đi đến, vừa nhìn gương mặt hắn phỉếm nằm đầu tay, vội vàng đi đến đau lòng đưa tay phủ lên.

“Anh Thanh Sở, mặt của anh tại sao?”

Trên mặt Anna Katherine xẹt qua một tia bị thương, gương mặt ngừng thu hồi tay mình, vừa muốn xoay người rồi đi rồi lại bỗng nhiên xoay người chạy đến ôm chặt sau lưng hắn, nghẹn ngào nói.

“Anh Thanh Sở, em đã là người của anh, anh có thể tốt với em hơn một chút không?”

Cô không nhắc tới chuyện này thì không sao, cô vừa nhắc tới chuyện này Trần Thanh Sở không khỏi tức giận kéo tay cô ra đẩy qua một bên.

“Cái gì gọi là người của tôi? Đó là chuyện chỉ mình cô nói, chuyện tối hôm qua là cô chủ động tự mình đưa tới cửa, cô biết rõ người tôi muốn là cô ấy, chứ không phải cô!”

Anna Katherine thiếu chút nữa bị hấn đẩy ngã trên mặt đất, cô lao đảo mấy bước đứng bên cạnh bắt đầu rơi lệ,

“Nhưng anh Thanh Sở, em không thể nhìn anh nắc thêm lỗi lầm, nếu anh quả thật đụng cô ấy, Lục Chu Việt sẽ không bỏ qua cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 217: Một đêm mê loạn

“Chuyện của tôi không tới phiên cô ở đây quơ tay múa chân!”

Trần Thanh Sở vốn còn tức giận chuyện hôm qua, hôm nay lại nghe cô nói đến Lục Chu Việt không khỏi tàn bạo rống lên một tiếng.

“Tôi lặp lại lần nữa cô đi về phòng của mình đi!”

Anna Katherine không nói gì nữa, cắn chặt môi mình trông mắt rung rung ủy khuất nhìn hấn rồi chậm rãi xoay người đi ra cửa trước, còn chưa đi tới cửa, giọng nói vô tình của hấn tiếp tục vang lên phía sau.

“Chuyện tối hôm qua cô phải giữ kính tuyệt đối, như vậy tôi có thể suy nghĩ không nói đến chuyện ly hôn!”

Cô không nói gì nhưng cũng không có quay đầu lại, thân hình dừng một chút sau sải bước nhanh ra ngoài, bởi vì không muốn cho hấn thấy nước mắt như sọt tràn châu bị cắt đứt của mình.

Trở lại gian phòng cách vách của mình, Anna Katherine thương tâm ngã ở trên giường khóc, trên mặt giường lớn còn có một vết máu đỏ lôm khiến cô càng khóc dữ hơn. Đúng vậy, cái giường này, tối hôm qua là lần đầu tiên của hấn và cô, cô chờ đợi lần đầu tiên này đã rất lâu.

Ngày hôm qua hấn vốn về nhà ăn cơm với mẹ Trần, nhưng sau khi hấn nghe điện thoại liền vội vã rời đi. Không biết tại sao cô đột nhiên cảm giác có loại dự cảm không tốt, ăn vài miếng cơm sau cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, cô đành nói với bố Trần và mẹ Trần mình muốn ra ngoài một chút.

Khi thấy hấn đi cùng cô gái tên Ôn Phó Doanh thiếu chút nữa không nhận được xông ra kéo hấn đi, cô thật rất ghét người đàn bà kia, bởi vì người đàn bà kia muốn hấn và Hứa Lư Liễm nhanh ở chung một chỗ. Nhưng cô biết mình đi ra nhất định làm hấn không vui, cho nên tìm một góc bí mật tiếp tục theo dõi bọn họ.

Sau đó cô lại thấy hấn uống say mềm bị hai người vạm vỡ đưa ra ngoài, cô định đi lên đón hấn đưa về về nhà rồi lại nghe được người đàn bà kia nói đưa hấn đến khách sạn, còn nói mỗi tình đầu đang ở trong phòng chờ hấn, trong lòng nhất thời lộp bộp vỡ ra, cô biết Ôn Phó Doanh muốn làm gì.

Nhưng nhìn hai người lực lượng vạm vỡ, cô không thể cứng rắn xông lên trước mặt bọn họ, vì cô chưa quen cuộc sống Trung Quốc, ra cửa ngay cả bảo vệ cùng tài xế cũng không có, cũng không có người bạn nào gọi điện xin giúp đỡ, đành một mình đi theo phía sau bọn họ.

Đợi cô lao đảo tìm được căn phòng hấn, cô phải van xin người phục vụ mở cửa phòng, hấn đã đem Hứa Lư Liễm đang hôn mê đặt trên mặt giường lớn, quần áo của cô cơ hồ đã bị hấn kéo rách, lộ ra mảng lớn cảnh xuân trước ngực. Cô cơ hồ dùng hết toàn bộ sức mạnh kéo hấn từ trên giường xuống đất, sau đó vội vã chạy sang gian phòng cách vách, kéo người phụ nữ kia qua.

Thời điểm làm những chuyện này, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Không thể để cho hấn mắc thêm lỗi lầm nữa.

Vừa bắt đầu có lẽ cô còn hoài nghi Hứa Lư Liễm còn có tình cảm với hấn, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt đau đớn của Hứa Lư Liễm khi nhìn Lục Chu Việt, liền hiểu người hiện tại cô yêu là Lục Chu Việt. Nếu như tối nay cô ấy bị hấn đụng vào, cô ấy có lẽ cả đời sẽ không vui vẻ, cũng không thể sống cùng người mình yêu.

Trong lòng cô áy náy vì đã tát cô ta một cái, thật ra cô không phải loại phụ nữ hư, cô chỉ vì nhìn thấy hấn ôm cô gái kia mà tâm trạng có chút thất khống, cho nên tối nay cô cứu cô ấy, coi như xin lỗi hành vi đêm đó của mình.

Sau nữa, được tính làm hấn mất đi lý trí, hấn xem cô trở thành Hứa Lư Liễm, liên tiếp hô tên cô ấy đem cô đặt ở phía dưới đèn cuồng hôn, cô mặc dù không tình nguyện cùng làm chuyện này mà hấn nghĩ đến người con gái khác, nhưng không đành lòng nhìn hấn bị thuốc hành hạ, đưa tay ôm cổ hấn dịu dàng đáp lại hấn.

Hắn vốn xem cô trở thành Hứa Lulu Liễm mà động tình không thôi, cô đáp lại, hắn không nhìn được, gằm nhẹ hung hăng mút lấy môi cô, bàn tay nóng hổi kéo quần áo cô ra, vội vàng thăm dò vào trong thân thể ngây ngốc, từ vú mềm mại đến nơi tư mật nhất. Cô chưa bao giờ được hắn đối đãi như vậy, bị hắn thô lỗ khiến đau đớn đồng thời cả người run rẩy không thôi.

Hắn dáng vóng cường tráng hôn khắp mỗi một tấc da thịt trên người cô, thậm chí ngay cả nơi mềm mại tư mật cũng không bỏ qua, khi đầu lưỡi linh động xẹt qua nhụy hoa, cô gần không được cao giọng rên rỉ cảm thấy trong bụng có một hơi nóng ồ ồ xông ra, cô bắt lực cổ gắng ôm chặt hắn.

Cô vừa hô hấp bình thường, hai chân đã bị hắn tách ra, nơi vừa được hắn sùng ái xong mềm mại thoáng cái bị vật cứng nóng hổi đâm thủng, cô cảm thấy cả người như bị xé rách, cô khóc la đau lại bị hắn ngăn ngừa miệng dùng lực ra vào trong cơ thể mình.

Mặc dù đau nhưng vui mừng bởi vì được làm cùng người mình yêu, cho nên cô dần dần buông lỏng, trúc trắc đưa chân kẹp chặt eo hắn theo động tác của hắn cùng nhau trầm luân.

Cả đời cô chưa bao giờ vui mừng giống tối nay, cô rốt cục chân chính trở thành người phụ nữ của hắn, mặc dù hắn ý thức không tinh táo nhưng cô đã thỏa mãn.

Cô không biết người đàn bà kia cho hắn uống thuốc gì, cô chỉ biết hắn ôm cô một lần lại một lần sùng ái, cô mặc dù mỗi một không chịu nổi nhưng lo được tính trong cơ thể hắn chưa tàn hết sẽ ảnh hưởng đến hắn, cho nên chống đỡ tiếp nhận hắn một lần lại một lần đoạt lấy.

Chỉ là cô không nghĩ tới sau khi tỉnh lại đôi mắt hắn đang giãn tím mặt. Hắn đang nhìn cô nằm bên cạnh hắn, hận không được giết cô tại đây, cô nhận thấy sát ý trong đôi mắt đỏ ngầu kia.

“Anna Katherine, cô đúng là không biết xấu hổ, tôi nói rồi tôi sẽ không đụng cô cho nên cô giờ thủ đoạn này với tôi!”

“Em không có!”

Cô kéo chăn phủ lên người núp ở đầu giường khóc cãi lại.

“Anh đã biết cô ấy không thương anh, nếu tối hôm qua anh đụng cô ấy đời này cô ấy sẽ hận chết anh!”

“Cho nên cô vĩ đại dâng mình cứu cô ấy, có phải không? Có phải không!”

Hắn cười cực kỳ xem thường.

“Tôi thật xem thường cô, thì ra cô nhìn mặt ngoài như vô tội trong lòng cất giấu một trái tim ác độc!”

Cô đã bị những lời hắn nói tổn thương đến một câu nói đều nói không ra, chỉ dựa vào tường lắc đầu lung tung hủy bỏ tội danh hắn gán trên người mình, hắn giận không kim được hung hăng trợn mắt nhìn cô hồi lâu, sau đó hỏi.

“Cô ấy đâu?”

“Ở gian phòng cách vách . . . . .”

Cô nhìn thấy hắn như rồng cao khỏe môi trong lòng lần nữa có loại dự cảm xấu, nhìn hắn đứng dậy mặc quần áo rồi đi, cô liền vội vàng kéo hắn.

“Anh Thanh Sở, anh muốn làm gì?”

“Bắt đầu từ bây giờ, cô tốt nhất biết điều nghe lời của tôi làm theo lời dặn của tôi, tôi sẽ suy nghĩ quan hệ giữa chúng ta, nếu không. . . . .”

Hắn trợn mắt nhìn cô một cái xoay người rồi đi, cô vô lực ngã ngồi cắn chặt môi mình nén nước mắt sắp tràn ra mi.

Thời điểm Trần Thanh Sở đi vào gian phòng cách vách, Hứa Lulu Liễm còn đang ngủ say, những người đó không biết cho cô uống thuốc mê gì làm cô ngủ sâu cả đêm. Quần áo của cô xốc xếch, áo lót tựa hồ bị kéo ra, lộ ra hơn phân nửa ngực trắng nõn, xương quai xanh cùng nơi trước ngực có vết máu ứ đọng, hắn nhìn miệng lưỡi đáng khinh.

Hắn biết những dấu vết kia do tối hôm qua hắn để lại trên người cô, nếu như không phải tại Anna Katherine, cô hiện tại đã sớm trở thành người của hắn! Hắn đứng ở bên giường nhìn dáng vẻ cô ngủ, không nhìn được cúi người xuống hôn nhẹ môi cô, có chút tham lam thương ngọt ngào đã lâu trước kia.

“Chu Việt. . . . .”

Cô không có tỉnh lại nhưng dịu dàng lâm bả một tiếng, về mặt tất cả đều là ngọt ngào, giọng nói thì hờn giận không phải nói.

Hắn nhất thời giống như bị cái gì đánh trúng toàn thân, cả người cứng ngắc, hai tay siết chặt lại. Chu Việt, Chu Việt! Cô gọi đàn ông kia thuận miệng như vậy, hắn có thể tưởng tượng khi bọn họ ở chung một chỗ, người đàn ông kia sùng ái cô như thế nào, còn cô lệ thuộc người đàn ông kia ra sao.

Hắn không có tiếp tục động tác của mình, có người đàn ông nào có dũng khí hôn hít cô gái mình yêu, nghe cô luôn miệng gọi người đàn ông khác, trong mắt xẹt qua tia tàn ác, hắn đứng dậy cởi quần áo của mình, nằm xuống bên người cô, không biết sao, hắn nghiêng đầu nhìn gương mặt cô yên tĩnh ngủ vừa cùng ngủ với cô một giấc.

Hắn chỉ muốn chia rẽ cô và Lục Chu Việt, chỉ muốn không thể cho Lục Chu Việt có được cô, chỉ muốn cho Lục Chu Việt thống khổ, chỉ muốn đối tốt với cô, nhưng quên đi cảm nhận của cô. Hắn đã sớm không còn giống như trung học đệ nhị cấp, chuyện gì cũng đứng ở trên lập trường của cô suy nghĩ, hắn chỉ lo cho địa vị mình.

Hắn không biết cô đã sớm trong lúc vô tình yêu người đàn ông kia, không biết mình làm vậy tổn thương sâu nhất chính là cô. Hắn cho rằng mình yêu cô lại không ngừng thương tổn cô

Hứa Lưu Liễm không biết bản thân làm sao từ khách sạn trở về cư xá, cô chỉ cảm thấy cả người vô tri, lòng đã chết, vẻ mặt hoảng hốt đi tới lầu dưới, thật xa đã thấy chiếc xe quen thuộc đậu ở chỗ xa, còn có con người quen thuộc kia.

【 Chỉ có quan tâm lẫn nhau, mới xứng có hạnh phúc. 】

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Không lời nào để nói

Hắn tựa tại bên cạnh xe, một tay đút vào túi quần cúi đầu hút thuốc lá, dáng người cao lớn làm cho cô cảm giác phong trần một mối, nước mắt của cô thoáng cái chảy ra, cô vội vàng quay lưng lưng tung lau nước mắt nóng hổi.

Lần nữa quay đầu lại thấy hắn đã dập đầu mẫu thuốc lá nhét vào dưới chân giường mắt lẳng lẳng nhìn cô, cô nghĩ tới mình tối hôm qua bị Trần Thanh Sở chạm qua, cả người bản muốn chết, không mặt mũi để đối mặt hắn, cô bây giờ chỉ hận không được chạy trốn khỏi nơi đây, nhưng dưới chân giống như tước chỉ một bước cũng không đi được.

Thấy cô vẫn đứng ở nơi đó không động đậy, hắn khẽ nhíu chân mày, trong lòng biết mình đã trốn không xong, cô âm thầm siết chặt hai tay trong túi áo, dùng móng tay bấm vào lòng bàn tay mới có thể làm mình sai bước đi về phía hắn.

Cô không có dũng khí nhìn, cúi thấp đầu sai bước, cô nhìn không thấy vẻ lo lắng trên mặt hắn càng ngày càng rõ ràng, sau lại tựa hồ đợi không kịp cô đến, hắn trực tiếp đi nhanh tới che trước mặt cô hồi tưởng vào vấn đề.

“Không phải nói ra suy nghĩ của mình sao?”

Ngày hôm qua vừa nhìn thấy cô gọi điện cho hắn, tim của hắn trong nháy mắt phấn khởi lên, lại nghe cô do dự nói cô có lời muốn nói với hắn, hắn nghĩ tới Hạ Vĩ Lương đã nói yêu hắn, hắn nhất thời giống như thiếu niên mới niếm thử mùi vị tình yêu, trong lòng ào ào cuồng loạn.

Sau đó sáng sớm hôm nay hắn ngồi máy bay trở về, từ ngàn dặm gấp trở về thành phố chỉ vì muốn nghe tâm ý của cô. Hắn nghĩ, nếu như lần này cô chịu mở rộng cửa lòng chấp nhận hắn, hắn quyết định đời này sẽ không buông tay cô ra.

Hứa Lưu Liễm cả người cứng đờ, móng tay lần nữa thật sâu khảm vào lòng bàn tay, đợi con đau thấu tim truyền đến cô mới giương mắt nhìn hắn, giọng nói quyết tuyệt lạnh lùng.

“Không có, tôi không có lời gì nói với anh, có thể ngày hôm qua em rối loạn thần kinh mới gọi cho anh!”

Thượng đế tại sao phải hành hạ cô như vậy? Khi cô rốt cục quyết định mở rộng cửa lòng vứt những hận thù hai người từng trải qua, nghe theo trái tim mình cùng hắn ở chung một chỗ, rồi lại để cho người đàn ông khác chạm vào cô! Hiện tại cho dù hắn yêu cô nhiều thế nào, cô cũng đã không mặt mũi ở lại bên cạnh hắn.

Cô vốn không xứng với hắn, vô luận gia thế hay là ngoại hình hoặc năng lực cô đều cách hắn rất xa, thời điểm ở chung một chỗ có đôi khi cô cũng tự ti, nhưng hôm nay cô mất đi trong sạch trở nên không chịu nổi nếu trở lại bên cạnh đúng là làm bản thân.

Hắn nghe cô nói như vậy, đầu tiên ngăn người tựa hồ không nghĩ cô nói thế, sau đó lại thay đổi sắc mặt tiến lên một bước đến gần không tin hỏi cô.

“Em nói cái gì? Em nói thêm một lần nữa cho anh?”

Cô bị hắn làm lui về phía sau mấy bước, tuy như cũ giương mắt cố ý làm bộ không quan tâm nhìn thẳng hắn, nhưng không có dũng khí lặp lại lời nói một lần nữa, cô nhìn sang nơi khác tránh ánh mắt soi mói của hắn.

“Tôi nói, tôi không có gì để nói với anh!”

Hắn thật không phát hỏa, đưa tay kéo cổ áo cô lạnh, lực đạo mạnh đến có thể nhất cô khỏi mặt đất.

“Hứa Lưu Liễm, cô rốt cuộc học thói xấu này của ai? Cô nói cô muốn nói ra suy của mình tôi sáng sớm đã ngồi máy bay đến trước mặt cô, tôi rồi cô lại

nói không có gì muốn nói,cô xem Lục Chu Việt rất dễ bị cô thao túng phải không?”

Cô bị hấn mắng đau đến cảm giác ngũ tạng lục phủ đều vỡ nát,nhất là nghe được hấn nói hấn người máy bay từ sáng sớm trở lại,trong lòng cô có loại cảm giác, bọn không biết nên dùng ngôn ngữ nào để diễn tả.

Trời mới biết trong lòng cô có bao nhiêu điều muốn nói? Nói cô luyến tiếc hấn,nói cô thật ra rất muốn một lần nữa ở chung với hấn. Nhưng những lời này chỉ có để trong lòng,kiếp này cô đã không thể ở bên cạnh hấn,cô chúc phúc hấn,có thể tìm người đáng giá hơn để yêu,hi vọng người kia không giống cô luôn tổn thương đến hấn.

Hấn thấy cô vẫn trầm mặc không lên tiếng bàn tay không khỏi dùng sức bắt đầu dùng lực kéo cô,tâm trạng không khỏi có chút thất khống,một lần lại một lần mắng cô,lập lại hỏi.

“Có phải không?Cô nói có phải không? Cô nói chuyện cho tôi ——!”

Nước mắt cô cũng nhịn không được nữa rơi xuống,đưa tay đẩy hấn ra đau khổ nói.

“Lời tôi muốn nói với anh! Tôi muốn nói,Lục Chu Việt,anh có thể buông tha tôi? Sau này có thể đừng nói lời thương tổn tôi?Anh có thể,sau này cách xa tôi, vĩnh viễn vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi không!”

Trên mặt hấn trong nháy mắt bật kín một tầng nồng đậm bị thương,cả người giống như bị tầng đau thương kia bao phủ,cảm xúc trong mắt hấn trừ bị thương ra còn có tuyệt vọng cùng khiếp sợ,hấn hoàn toàn không tin cô thật vô tình đến vậy,nhưng giọng cô lạnh vắng bên tai,cho nên ngay cả chính hấn cũng có chút mơ hồ, không biết mình rốt cuộc đang ở hiện thực,hay đang trong cơn ác mộng,nếu như là cơn ác mộng thì tốt biết bao.

Hứa Lưu Liễm không còn có dũng khí nhìn nữa,che miệng mình khi hấn còn chưa kịp phản ứng xoay người chạy ra. Phía sau cô truyền đến một tiếng hét trầm thấp và đau đớn.

Lục Chu Việt chưa bao giờ nghĩ tới kiếp này bị một người phụ nữ chà đạp hai lần,hấn không biết là mình quá hèn hạ,hay là cô quá thật rất có bản lĩnh,có thể làm cho hấn vì cô mất đi lập trường,không để ý tự ái,vứt bỏ thể diện. Lão đảo trở lại trên xe,cắn chặt răng nén đau đớn trong lòng phát động xe rời đi.

Hứa Lưu Liễm vừa về tới nhà phải dựa vào cánh cửa khóc lên,sau đó vừa khóc vừa một lần lại một lần nói :Xin lỗi xin lỗi, xin lỗi Chu Việt,em lại tổn thương anh, lần trước là em không hiểu chuyện bỏ con của chúng ta nhưng lần này em không phải cố ý.

Em không phải cố ý nói những lời đó tổn thương anh,em cũng không phải cố ý lạnh lùng chọc tức anh,em như vậy nếu ở bên cạnh anh,cho dù anh không ngăn ngại,nhưng lỡ như ngày nào đó chuyện tối ngày hôm qua bị Trần Thanh Sở truyền đi,thân phận hiền hách như anh làm sao chịu nổi?

Cho nên em chỉ có thể lựa chọn rời khỏi anh.

Cô vừa rơi nước mắt vừa đi đến phòng tắm tẩy rửa, trên cổ còn có trước ngực lốm đốm dấu vết nhấc nhờ cô tối qua xảy ra chuyện gì,mặc dù cô một chút ấn tượng cũng không có,nhưng những dấu vết này có thể gạt người sao? Cánh tay trên đùi truyền đến đau nhức có thể gạt người sao?

Nghĩ tới những thứ này cô không khỏi ngẩng mặt lên dưới tiếng nước chảy ào ào lần nữa thất thanh khóc ồ lên, không biết qua bao lâu,thật vất vả bình cảm xúc thất khống,cô bắt đầu sắp xếp chuẩn bị đi làm.

Cô đã quyết định phải từ chức,sau đó rời khỏi nơi này,cô không có dũng khí ở lại Trung Hoà hợp tác với Lục thị của hấn, không có dũng khí sống với hấn trong một thành phố, không có dũng khí gặp mặt hấn trong bất kỳ trường hợp nào.

Hạ Vi Lương sau khi nghe nói chuyện tối qua, liền kêu gào muốn đi giết Trần Thanh Sở,cô chỉ có thể cười khổ trấn an Hạ Vi Lương.

“Cậu cho rằng tớ không muốn giết hấn sao? Tớ hận không được chặt hấn thành trăm mảnh! Nhưng tớ không thể,vì một người như vậy bồi thương tánh mạng của chúng ta, không đáng giá! Nhưng tớ cũng không thể kiện hấn,thứ nhất tớ không có chứng cứ,thứ hai. . . . . Tớ không chịu nổi những lời đồn đãi bên ngoài. . . . .”

“Không được! Chẳng lẽ cậu cứ để mặc hấn khi dễ sao? Cho dù không thể làm gì hấn cũng phải hung hăng đánh cho hấn một trận,đánh càng nhiều càng tốt!”

Hạ Vi Lương từ trước đến giờ rất hay xúc động,hiện tại đã giận hơn so với người trong cuộc, không ngừng nói muốn dùng biện pháp gì để làm Trần Thanh Sở khổ đến chết,bao nhiêu chiêu ác độc dùng trong tiểu thuyết cô đều đem ra hết nhưng tiểu thuyết dù sao cũng là tiểu thuyết, trên thực tế làm theo hậu quả sẽ không tương đương nổi.

Cho nên cô chỉ có thể nói với Hạ Vi Lương .

“Kiếp này tớ không muốn gặp lại hấn,thật buồn nôn!”

Đừng nói đánh hấn hoặc là làm gì, chỉ cần nhìn thấy hấn cô đã cảm thấy mặt người đó thật làm người ta buồn nôn.

Đến công ty,cô vốn nghĩ trực tiếp đi tìm ông chủ bọn họ giải thích,kết quả ông chủ bọn họ từ buổi sáng đã chưa đến công ty,cô đợi mãi vẫn không thấy người,lúc tan việc cũng không có trở lại,cô gọi điện thoại cho ông,ai biết nghe bên kia nói bẽ bộn nhiều việc,cô không thể làm gì khác hơn nuốt chuyện

muốn từ chức của mình xuống.

Phuong Đông Thần cả ngày cũng không tới công ty, cho đến lúc tan việc mới trở về, trên mặt tràn đầy vui sướng cùng hưng phấn, cô hỏi hấn hôm nay tại sao ở bên ngoài cả ngày, Phuong Đông Thần rất hưng phấn.

“Hôm nay một ngày đều ở Trần thị cùng bên Trần Thanh Sở thương lượng chuyện bản vẽ!”

Phuong Đông Thần cảm xúc có chút hưng phấn cho nên không chú khi mình nhắc đến Trần thị, nét mặt cô rõ ràng cứng một chút, tiếp tục nói.

“Hiện tại mọi chuyện cần thiết đã định, Trần thị quyết định chọn ngày công bố, đưa bản vẽ này truyền ra ngoài!”

“Chúc mừng chúc mừng. . . . .”

Cô nhìn thấy hấn vui sướng chỉ có thể khẽ mỉm cười chúc mừng hấn, loại cảm giác hưng phấn này cô có thể hiểu được, đối với kiến trúc sư mà nói, có thể nhìn thiết kế của mình được xây dựng, trong lòng có loại cảm giác được thành công.

Phuong Đông Thần cười nhìn cô một cái,

“Ngày hôm qua tâm trạng không phải rất tốt sao, tại sao hôm nay bỗng nhiên lại xuống thấp?”

“Không có chuyện gì, có thể quá mệt mỏi. . . . .”

Cô không thể làm gì đành phải tìm một cái cớ cho mình, Phuong Đông Thần giờ bản vẽ trong tay nói với cô.

“Anh đã làm xong, bên em cùng Lục thị họp tác thế nào?”

Sắc mặt cô lần này không có không chế được, thoáng cái thay đổi, trắng bệch và thống khổ, Phuong Đông Thần rất lo lắng cho cô.

“Tại sao? Tiến triển không thuận lợi sao? Hấn làm khó dễ em sao?”

“Không có, rất thuận lợi, bản vẽ cũng định rồi. . . . .”

Cô giải thích, Phuong Đông Thần tựa hồ còn muốn hỏi thêm, cô vội vàng tránh đề tài này.

“Em về trước, anh cũng xem lại bản vẽ của mình nha!”

Cô nói xong liền xách túi vội vàng rời đi, cô hiện tại một câu nói cũng không muốn nói về chuyện Lục Chu Việt, bất kể là công sự hay là chuyện riêng.

Buổi tối ở nhà sắp xếp lại hành lý mình, cô quyết định sau khi từ chức liền lập tức rời đi. Hơn mười giờ Phuong Đông Thần gọi điện thoại cho cô, cô còn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, nhưng hấn chỉ cười nói.

“Mới vừa làm xong, lúc đi qua nhà em phát hiện đèn nhà em vẫn sáng, cho nên gọi điện cho em, tại sao trễ vậy còn chưa ngủ?”

Cô đi tới bên cửa sổ nhìn xuống, xe Phuong Đông Thần quả nhiên đậu ở dưới lầu, hấn đang từ trong xe vươn tay ra cười chào hỏi cô, trong lòng cô có chút cảm động, cô không phải không hiểu ý Phuong Đông Thần, cô biết hấn chỉ muốn tới đây xem cô một chút mà thôi.

Cùng là người yêu mình tại sao Trần Thanh Sở lại làm ra chuyện cực đoan, còn Phuong Đông Thần thủy chung lý trí và thanh tỉnh duy trì mối quan hệ tốt với cô? Nghĩ tới đây trong lòng cô đau nhói một chút, giọng nói cũng thấp xuống.

“Em sắp xếp ít đồ, đã trễ thế này anh mau về nhà nghỉ ngơi mau!”

Cô nhìn thấy xe Phuong Đông Thần biến mất trong bóng đêm, rời đi vào mở máy tính bắt đầu viết đơn từ chức của mình.

Ngày hôm sau, khi cô cầm lấy đơn từ chức chuẩn bị đi vào phòng làm việc ông chủ, bỗng nhiên nhìn thấy ngoài cửa có hai người mặc trang phục cảnh sát, hai người đưa ra giấy xác minh sau nói.

“Xin hỏi vị nào là Phuong Đông Thần?”

Phuong Đông Thần vừa lúc từ bên ngoài đi vào, nghe được bọn họ hỏi hấn, vội vàng cười chào hỏi.

“Chính là tôi, xin hỏi các người có chuyện gì không?”

Hai người kia đánh giá hấn sau đó mở miệng,

“Hôm nay chúng tôi nhận được bên Trần thị, nghi anh tiết lộ công việc cơ mật làm Trần thị tổn thất nghiêm trọng, hiện tại mời anh đến cục cảnh sát một chuyến hỗ trợ điều tra!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 219: Gài tang vật hãm hại

“Cái gì?”

Phương Đông Thần cho rằng mình nghe lầm, không thể tin hỏi lại, hai người kia rất không bình tĩnh nói.

“Chúng tôi nhận được tin từ Trần thị, ngày hôm qua các người mới vừa nói hoàn thành bản vẽ, sáng sớm hôm nay bản vẽ đó bị đối thủ Trần thị tung ra thị trường, tất cả đầu tư của Trần thị bị buộc bỏ dở, tổn thất nghiêm trọng!”

Không riêng Phương Đông Thần sửng sốt, tất cả đồng nghiệp cũng sửng sốt, ngay cả ông chủ bọn họ cũng bận rộn từ trong phòng làm việc đi ra, Phương Đông Thần một lúc sau mới kịp phản ứng, sau đó liền mạng phủ định.

“Chuyện này không thể nào! Không thể nào! Bản vẽ chỉ có tôi và người chịu trách nhiệm biết, đối thủ Trần thị tại sao có thể có chứ?”

Hai người cười lạnh một tiếng.

“Cho nên nói rõ vấn đề: Là cậu tiết lộ ra ngoài, cho nên Trần thị mới khởi tố cậu!”

“Cái gì. . . . .”

Phương Đông Thần kinh ngạc lui về phía sau mấy bước không nói được câu nào, ông chủ bọn họ thấy thế vội vàng đi đến giải thích với hai người kia.

“Các anh cảnh sát, giữa chuyện này có gì hiểu lầm hay không, thiết kế Phương của chúng ta không phải là người như vậy!”

Một người trong đó mặt không chút thay đổi nói.

“Có phải người như vậy hay không nhìn hòm thư của hắn sẽ biết. Chúng tôi trước đó đã điều tra qua đối thủ Trần thị, đối phương chỉ nói tối hôm qua nhận được một bưu kiện ân danh, bản vẽ trong đó bọn họ thấy rất tốt cho nên chọn dùng!”

Nghe bọn họ nói vậy Phương Đông Thần thở phào nhẹ nhõm vội vàng mở máy tính, tối hôm qua hắn căn bản không gửi bưu kiện cho bất luận kẻ nào, cho nên hắn dám khẳng định bọn họ đoán sai rồi, nhưng khi hắn mở máy tính thấy một bưu kiện đã gửi đi, nhất thời cả người cứng ngắc.

Làm như không thể tin, hắn chột nhào tới trước mặt máy tính bắt tay làm thao tác mở phong thư kia ra, chính là phần bản vẽ hắn thiết kế cho Trần thị, sắc mặt của hắn thoáng cái trắng bệch.

“Không thể nào! Không thể nào, tôi tối hôm qua căn bản không có gửi bưu kiện!”

Bởi vì máy tính bộ phận thiết kế liên quan riêng tư của người thiết kế, cho nên máy tính mỗi người bọn họ đều có mật mã, còn hắn tự nhận không nói mật mã này cho ai khác biết, ngay cả Hứa Lưu Liễm cũng không biết, tại sao có người dùng máy tính hắn gửi đi?

Vậy chỉ có thể, có người có ý giải mật mã máy hắn, gài tang vật hãm hại hắn.

“Chúng cứ vô cùng xác thực, cậu còn lời gì muốn nói?”

Cảnh sát kia làm như rất ghét hắn đang cố giải thích.

“Đi thôi, đến cục cảnh sát phối hợp chúng tôi điều tra rồi nói!”

Hai người nói xong liền kéo Phương Đông Thần bị vây trong khiếp sợ đi ra ngoài, ánh mắt Hứa Lưu Liễm thấy được thời gian gửi đi, vội vàng ngăn cản bọn họ.

“Chờ một chút!”

Cô móc ra điện thoại di động của mình lật mục ghi chép, sau đó đưa cho cảnh sát.

“Cảnh quan, thời gian gửi phong bưu kiện này vào 11 giờ tối, nhưng thiết kế Phương của chúng tôi 10 giờ đã về nhà, lúc ấy hắn còn nói chuyện điện thoại với tôi dưới lầu, anh xem, đây là ghi chép chúng tôi nói chuyện!”

Một người trong đó nhận lấy nhìn thoáng qua rồi đưa lại cho cô.

“Điều này có thể chứng minh cái gì? Nói không chừng hắn gọi cho cô xong chạy về công ty gửi phần bưu kiện kia!”

“Điều này sao có thể,người nào nhảm chán rảnh rồi làm như vậy!”

Hứa Luru Liễm không hề nghĩ ngợi bác bỏ lời người nọ,người nọ không vui nhìn nhìn cô, lạnh lùng cười.

“Trần tiên sinh nói,hắn hoài nghi Phương Đông Thần mượn việc công trả thù riêng,không phải hai người bọn họ đều có quen cô sao? Nghe nói cô bây giờ là bạn gái Phương Đông Thần,cô nói xem chúng tôi có thể tin lời cô không?”

Hắn nhắc tới Trần Thanh Sở, Hứa Luru Liễm cùng Phương Đông Thần nhất thời hiểu rõ,chuyện này chỉ có Trần Thanh Sở mới có thể làm được,cô không khỏi tức giận lớn tiếng nói.

“Đây rốt cuộc người nào mượn chuyện công trả thù riêng!”

Hai người kia không thêm đề ý đẩy Phương Đông Thần đi ra ngoài,nặng cho ông chủ bọn họ cùng mọi người cầu tình thế nào cũng không dùng,ông chủ bọn họ thậm chí còn nghĩ nói nữa cũng vô ích,hai người kia nhất định bị Trần Thanh Sở mua chuộc,làm sao còn để ông chủ như ông vào trong mắt.

Nhìn Phương Đông Thần bị dẫn tới trên xe cảnh sát rít cái chạy đi,ông chủ bọn họ tiếc hận thở dài,Hứa Luru Liễm gấp đến độ sắp khóc .

“Ông chủ,ông nên biết Đông Thần không phải là người như vậy “

Cô cất đơn từ chức đi,cô biết trong thời điểm mấu chốt không nên nói đến việc kia.

“Tôi dĩ nhiên biết hắn không phải người như vậy,hắn là nhân viên của ta ta làm sao không biết con người của hắn?”

Ông chủ bọn họ cũng rất khó chịu,Hứa Luru Liễm vội vàng hỏi.

“Có biện pháp gì có thể cứu hắn không?”

Trong đó một đồng nghiệp đề nghị.

“Đến phòng an ninh điều tra để xem một chút!”

Phương Đông Thần tính cách ôn hòa,ngày thường ở trong công ty là nhân viên rất tốt, cho nên xảy ra chuyện này mọi người cũng rất gấp gáp.

Hứa Luru Liễm vừa nghe vội vàng lên tinh thần chạy đến phòng an ninh,nhưng tất cả màn hình giám sát tối hôm qua đã sớm bị người ta phá hủy,chuyện cho tới bây giờ đã không cần nữa tra xét,có người đoán chừng gài tang vật hãm hại Phương Đông Thần. Trực giác nói cho cô biết người hãm hại Phương Đông Thần trừ Trần Thanh Sở ra không có người khác.

Cô tức giận cầm lấy điện thoại di động vội tới Trần Thanh Sở,cô vốn muốn đòi này không muốn có bất kỳ liên quan đến hắn,điện thoại được nhận cô liền hỏi hắn.

“Trần Thanh Sở, Phương Đông Thần dù sao cũng là bạn học của chúng ta,anh tại sao đối với hắn như vậy?”

Trần Thanh Sở giọng nói rất vô tội.

“Tại sao? Anh đã làm gì hắn rồi?Anh còn muốn hỏi hắn tại sao đối xử anh như vậy? Đem bản vẽ của ta đưa cho đối thủ,thoảng cái tổn thất rất nhiều!”

Hứa Luru Liễm bị hắn chọc giận đến giọng có run rẩy,hung hăng mắng hắn.

“Trần Thanh Sở,tại sao anh có thể vô sỉ như vậy!”

“Tiểu Liễm,chuyện này chính là em không đúng,em không có bất kỳ chứng cứ nào mà dám đổ tội cho anh,không phải quá đáng sao!”

Trần Thanh Sở nói chậm rãi không nhanh không chậm,giọng nói còn mang theo nụ cười.

“Bất quá. . . . . xem như nể mặt em,nếu như em chịu trở lại bên cạnh anh,anh sẽ suy nghĩ hủy bỏ khởi tố hắn!”

Hắn đã sớm nhìn Phương Đông Thần,lần này Trần thị ném ra thiết kế cho Trung Hòa chính là vì dụ Phương Đông Thần mắc câu ,hắn biết dự án lớn này phải đưa nhà thiết kế tốt nhất ra làm,sau đó hắn sẽ khiến cho người đó thân bại danh liệt.

Hắn gọi cái này là một hòn đá hạ hai chim,Phương Đông Thần phải vào nhà tù,cô tuyệt đối sẽ không ngồi im,với lại hiện tại cô đã ly hôn với Lục Chu Việt,đêm đó cô làm tương xảy ra quan hệ với hắn cho nên cô cũng không còn mặt mũi đi cầu Lục Chu Việt ra tay cứu Phương Đông Thần .

Người duy nhất cô có thể cầu xin chính là hắn,nên nghĩ đến đây về mặt hắn bị lấy nụ cười đắc ý.

Hắn rốt cục nói ra mục đích thực sự, Hứa Luru Liễm cảm giác không ra đau khổ chỉ cảm thấy thật đáng buồn, “Trần Thanh Sở,anh không phải đã có được tôi sao? Anh còn muốn thế nào nữa?”

“Không!”

Trần Thanh Sở quyết tuyệt trả lời.

“Tiểu Liễm,anh muốn chính là lòng em!”

“Anh muốn em giống như trước yêu anh,chỉ yêu một mình anh!”

Trần Thanh Sở nói tới chỗ này giọng có chút kích động,cô cảm thấy không thể tiếp tục nói chuyện với hắn,lạnh lùng cười.

“Anh cảm thấy anh lấy thân phận đã có vợ,tôi nói với tôi những lời này là có ý gì? Anh muốn tôi yêu anh,muốn tôi là tiểu tam sao ? Hay là tình nhân?”

“Chỉ cần em đồng ý,anh lập tức có thể ly hôn với cô ta!”

Trần Thanh Sở không hề nghĩ ngợi liền trả lời cô,cô nhớ rằng cô không chỉ một lần nói với hắn vấn đề này.

“Quá khứ đã qua,chúng ta ai cũng không thể trở về như trước! Nếu như anh nói phải đồng ý yêu cầu mới bằng lòng thả Phương Đông Thần,như vậy thật xin lỗi,em làm không được!”

Trần Thanh Sở không buông tha ép hỏi.

“Em không thể yêu anh một lần nữa,vậy thì trong lòng em đã yêu người đàn ông khác rồi sao?”

Cô trầm mặc một hồi sau đó từ từ mở miệng.

“Đúng! Trong lòng tôi đã yêu người khác,nói như vậy chắc anh biết người đó là ai!”

Cô cảm thấy bất kể cô hiện tại trong lòng có người đàn ông khác hay không,thì sau khi cô biết bộ mặt thật của Trần Thanh Sở ,cô cũng không thể yêu hắn nữa. Đúng vậy,Lục Chu Việt từng giờ thủ đoạn hèn hạ nhưng hắn không có chân chính xúc phạm tới cô,nhưng Trần Thanh Sở luôn làm cô đau đến không muốn sống?

Trần Thanh Sở có chút hỗn hển.

“Hứa Lưu Liễm,ban đầu Lục Chu Việt giờ thủ đoạn hèn hạ với em,em bây giờ lại nói yêu hắn,em không cảm thấy em nói rất buồn cười sao?”

“Tôi không cảm thấy!”

Cô bình tĩnh và quyết tuyệt phản bác.

“Tôi cảm thấy buồn cười nhất là yêu làm người!”

Trần Thanh Sở dĩ nhiên nghe ý cô,giận đến nghiêng răng nghiêng lợi đồng thời quăng một câu tàn nhẫn.

“Phương Đông Thần một khi đã bị tội danh này,sau này hắn sẽ không thể đặt chân vào giới thiết kế,tiểu Liễm,một mình em quyết định đi,anh cho em thêm thời gian một ngày suy nghĩ ! Tôi bên cạnh anh,hoặc là tro mắt nhìn Phương Đông Thần thân bại danh liệt,tùy vào em quyết định!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Đau khổ cầu xin

Trần Thanh Sở nói xong liền cúp điện thoại,còn lại một mình Hứa Lưu Liễm giận đến ngực không thở nổi,cô không thể trơ mắt nhìn Phương Đông Thần thân vui lập nhà tù,thời điểm ở công trường thành Phố N hắn từng xả thân đã cứu cô một mạng thì không nói,còn sau ly hôn hắn đã giúp cô không ít việc,cho cô một phần công việc để cô có đủ khí để sống,chỉ cần điểm này đã đủ để cô giúp hắn.

Nhưng cô bây giờ cái gì cũng không thể giúp,cô chỉ có tiền số tiền đó lúc ban đầu Lục Chu Việt nói tình tiền cho sự ngu dại của mình,cô cho tới bây giờ vẫn không có dùng qua cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu,nhưng cô cũng biết hiện tại trong tình trạng này chỉ có tiền căn bản không đủ đối kháng Trần Thanh Sở , cô cần phải có quan hệ người giúp vạch trần Trần Thanh Sở.

Nhìn cả Ôn Thành người có thể chống lại Trần Thanh Sở trừ Lục Chu Việt còn có thể là ai?

Chỉ nghĩ đến tên người này cô đau đến run rẩy,vội vàng lặc đầu xóa đi hình người kia! Không thể van xin hắn! Nhất là sau khi cô vừa tổn thương hắn,cô làm gì có mặt mũi đi van xin hắn? Cho dù đi xin hắn hắn cũng chưa chắc chịu giúp?

Trong lòng lo lắng đến giữa trưa, cổ vắn của công ty nói người ta nói hiện tại chúng có vô cùng xác thực, Phương Đông Thần cố ý bán đứng hồ sơ cơ mật cho người khác, dựa theo luật pháp quy định, buôn bán bí mật làm phật chủ tổn thất nghiêm trọng, có thể ngồi tù ba năm trở xuống hoặc giam thời gian ngắn, cũng có thể xử phạt tiền; nếu đối phương gây khó có thể ở tù ba đến bảy năm tù còn phải phạt tiền.

Phạt tiền không thành vấn đề nhưng ở tù? Phương Đông Thần hiện tại mới hai mươi mấy tuổi, còn là một nhà thiết kế tài ba. Nếu như bị định tội bỏ tù, sau khi đi ra sẽ không có công ty nào dám mời hắn làm.

Nghĩ tới đây cô ngồi không yên, lấy điện thoại di động ra muốn ấn xuống đây số quen thuộc rồi hủy bỏ, lấy dừng khí nửa đề xuống, rồi hủy bỏ, đề xuống, rồi hủy bỏ. . . . . Cô nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn rơi vào thế khó xử.

Cuối cùng lấy lại bình tĩnh nhấn xuống phím, bởi vì cô cảm thấy, cô thà để hắn xem thường nói lời tổn thương còn hơn ủy khuất đồng ý điều kiện của Trần Thanh Sở.

Điện thoại chỉ vang lên mấy tiếng liền bị cúp, cô gọi nữa thì bị hắn tắt điện thoại, cô có chút nổi giận bứt điện thoại sang một bên, bùm mặt gục ở trên bàn làm việc thờ dài, ý cự tuyệt của hắn cô đã hiểu, hắn ngay cả điện thoại của cô cũng không chịu nghe, làm sao chịu giúp cô đây.

Nhưng cô chỉ có mỗi hy vọng là hắn không phải sao, cô làm sao có thể buông tha? Cho dù sẽ bị hắn mắng sẽ bị hắn cười nhạo hoặc sẽ bị hắn ném ra cô cũng không quan tâm, nghĩ như vậy cô liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm San Ni.

Lâm San Ni đang ở phòng làm việc Lục Chu Việt thông cáo mọi chuyện, chuyện vốn không lớn nhưng bởi vì thấy hắn tức giận tắt điện thoại, một lát sắc mặt xanh mét đứng dậy đi rót rượu uống mà gián đoạn nhiều lần, lão nhân gia hắn buổi sáng đã có bộ dạng không có gì chớ gần, lúc này không biết là ai chọc hắn nữa đây.

Bất quá cô đoán tám phần là Hứa Luru Liễm, trên đời này có ai có thể làm hắn phản ứng thế trừ Hứa Luru Liễm ra không có người khác.

Điện thoại di động của cô vang lên cô chưa kịp lấy ra xem ai gọi đến, đã nghe hắn bỗng dưng rống giận một tiếng,

“Không cho phép nghe!”

Cô bị dọa cho sợ đến cả người run lên thiếu chút nữa ném đi điện thoại trong tay, len lén liếc mắt xem ai gọi đến, thật đúng là Hứa Luru Liễm gọi tới, mặc dù hắn nói không cho phép nghe nhưng cô sợ cô ấy có cái gì việc gấp, cho nên có chút do dự nói với hắn.

“Là Luru Liễm gọi tới, cô ấy chắc có chuyện gấp tìm em?”

“Chính vì biết là cô ấy, cho nên mới không cho phép nghe!”

Hắn trực tiếp không chút khách khí trả lời cô, trên mặt càng thêm tức giận.

“Cái này. . . . .”

Cô rất khó xử nhưng khi nhìn thấy hắn tức giận cô không dám phản kháng, ngượng ngùng nhấn xuống phím đỏ.

“Được rồi!”

Cùng lắm thì một lát nữa cô gọi lại là được, thật không biết giữa hai người bọn họ lại xảy ra chuyện gì.

Nhưng một câu nói của hắn lần nữa làm rối loạn suy nghĩ của cô

“Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép nói hành tung của tôi!”

“Đạ. . . . .”

Cô không thể làm gì khác hơn trả lời theo ý hắn, cô hiện tại thật sự không hiểu ra sao, hoàn toàn bọn họ đang làm chuyện gì.

Hứa Luru Liễm gọi điện nhiều lần cho Lâm San Ni, Lâm San Ni vẫn không nghe, cô trong bụng đã hiểu nhất định là hắn không cho Lâm San Ni nghe. Cô nói với ông chủ rồi xách túi chạy đến Lục thị, hắn không tiếp điện thoại chắc đang ở công ty, cô đến Lục thị chờ hắn là được.

Lâm San Ni rốt cục báo cáo xong đi ra ngoài, vội vàng lấy điện thoại gọi lại cho Hứa Luru Liễm, cô thấy cô ấy gọi đến nhiều lần, không biết có việc gấp gì.

Điện thoại vừa tiếp xúc liền nghe giọng cô truyền tới, nghe còn như sắp khóc.

“Sunny tỷ, chị rốt cục chịu nghe điện thoại!”

Cô nghe cô ấy nói vội hỏi.

“Chuyện gì? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cô không trả trực tiếp vấn đề,do dự một chút mới mở miệng,

“Cái kia. . . . . Hấn có ở đây không?”

” Ừm. . . . . chuyện này. . . . .”

Lâm San Ni nhớ tới hấn mới vừa giận giữ dằn dò, trong lúc nhất thời không biết trả lời ô thế nào, cô thấy người kia khó nói không thể làm gì khác hơn.

“Sunny tỷ, em sắp đến công ty của chị, chờ em đến rồi nói sau!”

“Em muốn tới đây, đến đâu mà —— ai ai ——”

Lâm San Ni còn chưa hỏi xong, điện thoại trong tay đã bị người nào đó cướp đi, cô quay đầu lại liền hấn đang xanh mặt cầm lấy điện thoại di động của cô tắt máy.

Cô rất là buồn bực, hấn thật quá ngầy thơ đi, chính hấn không muốn nghe thì thôi còn không cho người khác nghe, còn bá đạo tắt máy cô, cô giận mà không dám nói gì nhìn hấn, hấn như không có việc gì ném điện thoại lại cho cô, lạnh lùng mở miệng,

“Tôi hiện tại phải ra ngoài, hôm nay không trở về công ty!”

Hấn nói xong liền xoay người vào thang máy.

“Lục tổng ——”

Nhưng vẫn chậm một bước, cửa thang máy trong nháy mắt khép lại, cô chỉ có thể đứng ở nơi đó dậm chân, cô dĩ nhiên biết Hứa Lưu Liễm tới nơi này không phải tìm cô mà muốn tìm hấn.

Lục Chu Việt đem xe dừng chỗ bí mật nhìn về mặt cô lo lắng chạy vào cao ốc sau đó phát động xe rời đi. Chuyện Phương Đông Thần, trải qua một buổi sáng đã truyền khắp nơi, hấn không cần nghĩ cũng biết chuyện này do Trần Thanh Sở làm, cho nên hấn biết cô đến tìm hấn, tám phần là vì chuyện Phương Đông Thần.

Hấn nghĩ tới đây không khỏi giơ tay lên hung hăng đập vào tay lái, chết tiết cô thật có can đảm, sáng sớm mới nói vậy với hấn, lúc này lại dám chạy đến tìm hấn giúp đỡ, cô chẳng lẽ không sợ hấn bóp chết cô sao? Hay cô gái chết tiết kia cho rằng hấn sẽ không làm gì cô? Bất quá hấn mặc dù đang giận nhưng vừa nghĩ tới cô không có tìm Trần Thanh Sở mà đến tìm hấn tâm trạng buồn bực hơi khá hơn, dựa theo cá tính Trần Thanh Sở, không khó đoán ra hấn nhất định sẽ ra yêu cầu ở thời điểm mấu chốt, chỉ sợ muốn cô trở lại bên cạnh hấn ... Sao, chẳng lẽ cô không đồng ý? Cho nên mới chạy đến tìm hấn ?

Nghĩ tới đây hấn dùng lực hung hăng nắm chặt tay lái, trong lòng tàn bạo nghĩ: Hứa Lưu Liễm, em nhất định cầu nguyện cho mình, nếu không anh sẽ làm chết vô cùng thảm!

Hừ lạnh một tiếng sau, sau đó hấn chạy xe lên lúi, đã lâu hấn không đi thăm Đồng Văn không bằng thừa dịp thời điểm tâm phiền ý loạn đi đến nơi an tĩnh để lòng bình tĩnh.

Hứa Lưu Liễm lòng như lửa đốt chạy lên tầng cao nhất sau chỉ thấy Lâm San Ni có chút buồn rầu đứng chờ cô, cô nhìn phòng làm việc hấn xong vội vàng hỏi.

“Sunny tỷ, hấn có ở đây không?”

Lâm San Ni vẻ mặt có chút khó xử.

“Hấn ra ngoài. . . . .”

Cô có chút mất mát, sau đó giống như quyết định chuyện gì.

“Vậy hấn lúc nào trở lại? Em ở chỗ này chờ hấn!”

Lâm San Ni không đành lòng nói cho cô biết chân tướng sự tình là hấn nghe được cô đến nên tránh đi, đưa cô đến phòng tiếp khách, chuyển đổi đề tài.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Em nói trước cho chị nghe xem chị có thể giúp em không!”

Hứa Lưu Liễm thấy Lâm San Ni có ý tốt, liền đem chuyện Phương Đông Thần thân nói ra cho Lâm San Ni nghe, cũng nói Trần Thanh Sở uy hiếp còn ra chút điều kiện, cô dĩ nhiên không nói Trần Thanh Sở làm chuyện xấu xa với mình.

Lâm San Ni sau khi nghe cũng hết sức tức giận.

“Thật không nghĩ tới Trần Thanh Sở là người như vậy, tôi nhớ được trước kia ở trung học đệ nhị cấp nghe nói hấn là một người tốt ——”

Lâm San Ni nói tới đây ý thức được mình nói sai vội vàng ngừng miệng, đúng vậy, ở trung học đệ nhị cấp cô thường xuyên thông qua Lục Chu Việt biết chuyện Trần Thanh Sở, có khi gặp qua hấn vài lần, cảm giác hấn là một nam sinh rất đẹp trai, lúc nào biến thành tiểu nhân lòng dạ ác độc, vì bản thân ngay

cả bạn học cũng không bỏ qua.

Hứa Luru Liễm có chút chán nản cười khổ.

“Sunny tỷ, chịu nói không sai, trước kia hấn đúng là rất tốt, nhưng hôm nay. . . . .”

Cô lắc đầu.

“Hấn bây giờ từ đầu đến chân đều làm người ta cảm thấy xấu xa buồn nôn !”

“Vậy em hiện tại định làm thế nào?”

Lâm San Ni thở dài, cô giơ tay lên ấn lên tim đập thình thịch mở miệng.

“Hiện tại ở Ôn Thành duy nhất có thể thắng Trần Thanh Sở cũng chỉ có hấn. . . . .”

Lâm San Ni nhìn thoáng qua nét mặt của cô, nghĩ tới hấn hôm nay giận tím mặt liền có chút không hiểu hỏi.

“Sáng sớm hôm nay hai người đã xảy ra chuyện gì không vui sao?”

Nét mặt của cô cứng một chút, nhưng ngay sau đó liền rũ mắt xuống.

“Không có, không có. . . . .”

“Luru Liễm, em hãy nghe chị nói một câu?”

Lâm San Ni nhìn ánh mắt tránh né của cô kéo tay cô qua .

“Chị thấy anh ấy còn tình cảm với em, nếu em cũng có chút quyến luyến hấn, em tới vẫn hỏi với hấn, được không?”

Hứa Luru Liễm hốc mắt đau xót, thiếu chút nữa rơi xuống nước mắt, vội vàng quay đầu sang chỗ khác vội vàng nói.

“Không! Em không có bất kỳ quyến luyến với hấn, cũng không có một chút tình cảm, cuộc sống không có tình yêu. . . em không sống lần thứ hai!”

Chị cho em không muốn vẫn hỏi sao? Chỉ có chính cô biết mình đau khổ cỡ nào, lời vẫn hỏi cô chưa kịp nói khỏi miệng đã bị bóp chết. Cho nên chuyện cho tới bây giờ, cô chỉ có thể nói trái lương tâm, làm trái lương tâm, để cho hấn càng lúc càng căm hận cô chán ghét cô sau đó buông tha cho cô.

Lâm San Ni trong lúc nhất thời bị lời tuyệt tình của cô khiến cho không biết nên nói gì cho phải, trực giác của phái nữ nói cho cô biết, cô ấy có tình cảm với hấn, nhưng tại sao cô lại làm trái lương tâm, cảm thấy là lạ nhưng lại tìm không ra nguyên nhân .

“Sunny tỷ, chị không cần để ý đến em, em ở chỗ này chờ hấn cũng được!”

Hứa Luru Liễm cảm thấy làm trễ nãi thời gian Lâm San Ni lâu như vậy rất là không tốt, Lâm San Ni nhìn cô một cái, cuối cùng không nhẫn tâm nói hấn hôm nay không trở về.

“Chị ra ngoài trước, có chuyện gì em cứ gọi chị, hấn cũng không nói lúc nào trở lại, nếu em chờ không thấy hấn trở lại hãy về trước!”

Lâm San Ni bận rộn đứng lên đã là xế chiều, đợi cô rút cục có thể rảnh rỗi mới nhớ cô còn đang ở tiếp khách, nhìn ánh đèn rực rỡ bên ngoài cô vội vàng đứng dậy ra ngoài, vốn cho rằng cô sẽ đợi không được bỏ đi, không ngờ cô im lặng ngồi ở chỗ đó, chuyên tâm về bản vẽ.

Nhìn thấy cô vào, cô để cây viết trong tay xuống nhìn thoáng qua phía sau trống rỗng có chút thất vọng nói.

“Sunny tỷ, hấn còn chưa trở lại sao?”

Thật ra buổi trưa cô không trầm tĩnh yên lặng giống như Lâm San Ni thấy giờ phút này, cô buồn chuyện Phương Đông Thần, buồn hấn có thể giúp hay giúp cô, buồn nhớ lại kỷ ức tốt đẹp giữa cô và hấn.

Sau cô thật sự chịu không nổi suy nghĩ lung tung của mình mới tìm giấy cùng bút, dùng phương thức vẽ dời đi lực chú ý của mình.

Lâm San Ni lắc đầu.

“Còn chưa có trở lại, hiện tại cũng đã trễ hấn có thể sẽ không về công ty mà trực tiếp về nhà!”

Cô vội vàng thu dọn đồ đạc đứng lên hỏi.

“Vậy chị có biết hấn hiện tại ở đâu không? Em sẽ đến đó chờ hấn!”

Cô xế chiều đã gọi điện thoại cho ông chủ, nói chuyện mình đi tìm người giúp Phương Đông Thần, ông chủ bọn họ cũng rất thông tình đạt lý chấp nhận

nhưng cô cũng không thể ngày ngày tồn tại ở đây chờ hắn.

“Chị cũng vậy không biết hắn hiện tại đang ở đâu, em cũng biết, bao nhiêu bất động sản. . . . .”

Lâm San Ni lần này thật không biết, cô chỉ biết ban ngày hắn có một bữa tiệc phải tham gia, nhưng buổi tối hắn nghỉ ngơi ở đâu cô thật sự không rõ lắm.

Sắc mặt cô thoáng cái buồn chán, cắn môi trầm mặc một hồi, cô cuối cùng tự giễu nhướn khóe môi nhìn cô cười, “Sunny tỷ, thật ra hắn cố ý trốn em có phải không?”

Cô đã sớm nghĩ đến chẳng qua không muốn thừa nhận mà thôi, một mực lừa mình dối người cho là hắn thật có chuyện đi ra ngoài.

Lâm San Ni trầm mặc lại, thấy cô ấy nở nụ cười khổ, khom lưng cảm lấy đồ đạc của mình.

“Em biết rồi, hôm nay đã làm phiền chị, em về trước. . . . .”

Cô nói xong đeo túi bắt lực rời khỏi phòng khách.

“Chín giờ sáng ngày mai, hắn sẽ tham dự nghi lễ cắt băng ở quảng trường mới!”

Lâm San Ni nhìn bóng lưng thon gầy nhện không được, nói hành tung cho cô nghe.

“Cám ơn Sunny tỷ!”

Nhìn bóng người của cô biến mất trong thang máy, Lâm San Ni trở lại phòng làm việc của mình cầm lấy điện thoại vội gọi cho Lục Chu Việt.

“Cô ấy đợi từ giữa trưa, lúc này mới vừa đi. . . . .”

Lục Chu Việt lúc này đang từ trên núi xuống, lái xe trên sơn đạo quanh co, nghe cô nói hắn không để ý mà hết sức tự nhiên đem đề tài chuyển đến trên người cô.

“Mẹ nói hôm nào cuối tuần em lên đây một chút, mẹ muốn bàn chung thân đại sự của em.”

Lâm San Ni nhất thời im lặng, cúi đầu nói một tiếng biết rồi ngượng ngùng cúp điện thoại. Đồng Vân mặc dù không phải cha mẹ ruột thịt của cô, nhưng bà rất tốt với cô cô lễ bà chỉ có một đứa con trai Lục Chu Việt. Hôm nay bà đã có tuổi, vừa yên tâm tình cảm của Lục Chu Việt liền bắt đầu thúc dục cô vội vàng tìm một nhà khá giả để gả.

Người trong sạch, người trong sạch, cô nghĩ đến ba chữ Đồng Vân luôn miệng hỏi, trong đầu bỗng hiện lên gương mặt tên lưu manh sống chết dây dưa, âm thầm cắn răng, cô quá thật phải nhanh chóng tìm bạn trai như vậy hắn sẽ không dây dưa cô nữa.

Lục Chu Việt cúp điện thoại Lâm San Ni, lẳng lặng lái xe xuống núi, nghĩ tới hôm nay lời Đồng Vân nói với hắn: Yêu cùng hận, bất quá chỉ là một suy nghĩ, tùy con nên làm thế nào. Nhưng vô luận lựa chọn yêu hay là hận, tình cảm con đối với con bé cũng là độc nhất vô nhị.

Hứa Lưu Liễm ơi Hứa Lưu Liễm, anh rốt cuộc nên yêu em? Hay hận em đây?

*

Vừa rạng sáng hôm sau Hứa Lưu Liễm đã chạy tới quảng trường Tân Thái, nơi đó đã sớm tụ tập đầy người, đây là nơi Lục thị mới khai phá hấp dẫn đông đảo người đến đây hiệp đàm.

Cô thật xa đã thấy hắn đứng trên sân khấu, tuy nhất thành bất biến mặc tây trang trắng thớm.

Nhưng cô không có quá nhiều thời gian thưởng thức hắn, đã vội vã chạy đến bãi đậu xe tìm xe của hắn, bởi vì hiện tại bốn phía nhiều người như vậy, cô không thể xông lên phía trước kéo tay xin hắn giúp đỡ, cô chỉ có thể thừa dịp hắn lên xe tìm cơ hội nói với hắn, cô hiện tại chỉ cầu nguyện xe của hắn có thể dừng ở một nơi yên tĩnh, không nên có quá nhiều người, nếu không bị những ký giả kia chụp, không biết sẽ viết như thế nào đây.

Tài xế của hắn đang chờ ở trong xe, tài xế cũng đã thấy cô cũng biết quan hệ giữa bọn họ, vừa thấy cô đi tới ông từ trên xe đi xuống,

“Hứa tiểu thư? Cô đây là. . . . .?”

“Tôi tìm hắn có chút việc, bên ngoài nhiều người quá, nên đành phải đến nơi này chờ hắn!”

Cô có chút xấu hổ cười cười, tài xế kia chỉ nhìn cô một cái sau không nói gì nữa.

Không biết đợi bao lâu, chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng pháo, tiếng hoan hô của mọi người, rồi van lên tràn vỗ tay lớn, sau đó một lát sau bắt đầu có tiếng bước chân đi tới bãi đậu xe. Cô bắt đầu khăn trương nhìn quanh, mỗi lần một nhóm người đi qua trái tim cô như nhảy ra ngoài.

Chờ đến khi dáng người quen thuộc xuất hiện, cô cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng đã sớm làm áo cô ướt đẫm, cô siết chặt hai tay, cố gắng làm cho mình không nên lùi bước thoáng cái nhìn thấy sắc mặt hắn không vui.

“Lục tổng . . . . .”

Khi hắn sắp đi tới bên cạnh xe cô vội vàng nghênh đón.

“Ngài có thể cho tôi chút thời gian chúng ta nói chuyện một chút sao?”

“Không thể!”

Hắn không chút lưu tình lạnh lùng cự tuyệt,sau đó sải bước mở cửa xe bên cạnh định ngồi vào.

“Tôi có chuyện muốn nhờ ngài giúp đỡ !”

Cô dưới tình thế cấp bách đưa tay kéo tay áo hắn,khuôn mặt bắt lực van xin,bãi đầu xe dưới đất người không nhiều lắm,cho nên ký giả cũng không có theo tới nơi này.

Hắn quay đầu lại khuôn mặt chán ghét nhìn thoáng qua ống tay áo bị cô kéo,cô bị ánh mắt sắc bén của hắn làm cho sợ đến tay run lên thiếu chút nữa buông ra, nhưng cuối cùng không có buông ra,khua lên dừng khí giữ thật chặt,sau đó gương mặt bất an nhìn hắn.

Hắn nhướng cao lông mày cánh môi khê mở.

“Cô đến đây xin tôi giúp bạn trai cô sao?”

Hắn cố ý tăng thêm ba chữ “Bạn trai cô” làm cho ngực cô mơ hồ đau,cô vội vàng lắc đầu.

“Hắn không phải là!”

Cô chưa từng thừa nhận Phuong Đông Thần là bạn trai của cô,trừ lần đó hắn ép cô nói cô và Phuong Đông Thần ở cùng một chỗ.

“Hắn không phải ở trước mặt mọi người nói cô là bạn gái hắn sao? Đúng vậy,cô còn phủ nhận cái gì?”

Hắn bỗng nhiên nóng giận,cô không phòng bị bị hắn hét lớn một tiếng,hắn vui buồn thất thường làm cô không biết làm sao,rũ mắt xuống cúi đầu nói.

“Nếu như em nói đúng có phải ngài đồng ý cứu hắn,vậy hắn đúng là . . . . .”

Hắn đứng im nhìn chằm chằm cô,cô buồn thông mắt cũng có thể cảm giác được hắn đang đè nén tức giận,cô sợ hắn tức giận cho nên vội vàng phui bỏ quan hệ với Phuong Đông Thần,không nghĩ tới hắn còn ép cô thừa nhận,nhưng cô thừa nhận hắn lại không nói,hắn rốt cuộc muốn cô làm thế nào?

Hắn nhìn chằm chằm cô hồi lâu,cuối cùng chợt kéo tay cô ra,khom lưng ngồi vào trong xe lạnh lùng căn dặn tài xế.

“Lái xe!” Cô bị hắn đẩy ra lao đảo vài bước,vừa nghe hắn căn dặn lái xe vội vàng đuổi theo,

“Lục Chu Việt,xin anh cứu Phuong Đông Thần!”

Nhưng chiếc xe kia không có dừng lại quẹo ngang qua người cô,xe lướt qua làm cho cô không nhìn được lại lao đảo một cái,kết quả lần này cô không có đứng vững,cả người ngã mạnh trên mặt đất,không đau lắm nhưng ngồi dưới đất vô lực đứng dậy.

Hôm nay hắn đã cự tuyệt ra tay cứu giúp, chẳng lẽ Phuong Đông Thần thật phải bị phạt sao? Điều này làm cho cô tuyệt vọng muốn chết tâm .

Xe đang chạy,Lục Chu Việt nhìn thấy cô ngã trên đất thật lâu cũng không đứng dậy,giận không kìm được hét lớn một tiếng.

“Người lái xe trở về cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Sinh con cho hắn

Tài xế bị hắn bỗng dưng hét một tiếng sợ đến bàn tay nắm bánh lái run rẩy,vội vàng thay đổi đầu xe quay trở lại,trong lòng hơi buồn bực,không phải hắn ban này mặt lạnh bảo mình lái xe sao,còn tưởng hắn muốn rời nhanh chỗ này mới lái nhanh thôi.

Xe dừng phía trước cô vẫn vùi mặt vào đầu gối,tài xế giơ tay lên lau mồ hôi theo kính chiếu hậu nhìn hắn ngồi phía sau,phát hiện hắn ngồi tại chỗ không nhúc nhích,đang rất buồn bực bỗng nghe hắn tức giận rống thêm một tiếng.

“Đi xuống xem cô ta thế nào!”

Tài xế đại ca lần nữa đổ mồ hôi thiếu chút tính bật cười, thật không nhìn ra ông chủ nhà hắn còn có một mặt không được tự nhiên, rõ ràng quan tâm cô ấy có bị thương hay không nên bảo mình quay lại, hắn đã quay lại tại sao không xuống nhìn mà bảo hắn xuống, hắn không quen không biết cô ấy bảo hắn nhìn gì đây.

Bất quá trong lòng mặc dù nói thầm nhưng vẫn không dám kháng lệnh hắn, mở cửa xe đi xuống phía trước cô đang khom lưng.

“Hứa tiểu thư, cô có khỏe không?”

Hứa Lư Liễm bởi vì vui đầu vào đầu gối một lúc lâu nên đầu có chút mờ mịt, vừa nghe đỉnh đầu có tiếng người truyền đến đánh phải mớ mành ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy người tài xế, cô theo bản năng nghiêng đầu xem chiếc xe ngừng lại bên cạnh, toàn thân đen nhánh, có mành che cô thấy không rõ người bên trong.

Cô chán nản thu hồi tầm mắt của mình nhìn tài xế lắc đầu nói.

“Tôi không sao, cảm ơn. . . . .”

Sau đó có chút khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, mành lớn mái tóc dài đen nhánh rũ xuống, cô cũng không kịp sửa sang lại, có chút chật vật cúi đầu đi về hướng ra khỏi bãi đậu xe.

Cửa xe phía sau bỗng nhiên bị quay xuống, một tiếng quát không có nhiệt độ truyền đến.

“Lên xe!”

Cô sững sốt cho mình nghe lầm, có chút mờ mịt chậm rãi quay đầu lại, khi xác định hắn đang nói với cô hai chữ kia nhất thời giống như bắt được sợi dây cứu mạng, vội vàng xoay người mở cửa xe ngồi vào trong.

Hắn thì nhìn qua cửa sổ xe trầm giọng căn dặn tài xế bên ngoài.

“Anh đi đâu đó chút nữa quay lại!”

Tài xế kia hiểu rõ đi đến dưới gốc cây hút một điếu.

Nhìn cửa sổ xe dao động Hứa Lư Liễm lập tức lo lắng hỏi hắn.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng cứu Phương Đông Thần?”

Hắn sau khi nhìn cô ngồi vào chỗ bên cạnh, cố ý dùng khoảng cách xa cách cho thấy hắn không muốn thấy cô, bây giờ nghe cô hỏi vậy, hắn không khỏi kéo nhẹ khóe môi cười lạnh một tiếng.

“Em lo lắng cho hắn vậy sao?”

Cô biết hắn lại đang tỏ cáo cô, cô không có tránh né chỉ nhìn hắn khô sở mồm miệng.

“Anh cũng biết, hắn từng cứu em. . . . .”

Cô không phải thật khẩn trương lo lắng cho Phương Đông Thần, mà uyển chuyển biểu đạt nguyên nhân mình phải cứu Phương Đông Thần, thật ra đây cũng là nguyên nhân cô muốn cứu hắn, một mạng bù một mạng Phương Đông Thần vì cô mà suýt chết, cô cứu hắn một lần cũng không quá.

Hắn tựa hồ rất hài lòng câu trả lời của cô, sắc mặt giãn giữ biến mất một chút, rồi như cũ mang theo lạnh lẽo.

“Tại sao không đi tìm Trần Thanh Sở, chuyện này không cần nghĩ cũng biết Trần Thanh Sở giờ trò sau lưng, người đó không phải mối tình đầu của cô sao? Cô đi xin hắn, theo giao tình nhiều năm giữa hai người hắn chắc sẽ nương tay với Phương Đông Thần!”

Hứa Lư Liễm không nói tiếng nào, đợi hắn nói xong lời giễu cợt cô mới lẳng lặng mồm miệng.

“Em tình nguyện đến xin anh, để anh tôn trọng giễu cợt em, còn hơn đi. . . . . đi xin Trần Thanh Sở. . . . .”

Thời điểm nói đến câu cuối cô có chút không chịu nổi đưa mắt sang nơi khác, nghĩ tới một đêm kia cùng Trần Thanh Sở, cô đã cảm thấy mình không cách nào đối mặt hắn.

Nhưng cho dù cô không có nhìn hắn, vẫn có thể cảm giác cả người hắn biến mất tàn ác. Cô không thấy khi mình nói những lời này trong mắt Lục Chu Việt xẹt qua tia chán động, cô cũng không biết khi hắn đang tuyệt vọng về cô lời nói này đối với hắn mà nói đã là lời tốt nhất.

Cho nên hắn giơ tay lên kéo người cô lại cúi người qua, gương mặt thâm thúy cơ hồ muốn dán lên cô, con ngươi tối tăm nhìn chằm chằm vào cô, hơi thở hai người mập mờ giao hòa lẫn nhau, cô có chút bất an giãy dụa nhưng một câu của hắn làm cô ngưng đọng tác, bởi vì hắn nói.

“Muốn tôi ra tay cứu Phương Đông Thần chỉ có một điều kiện: Sinh con cho tôi!”

Đúng vậy! Hắn đến giờ vẫn canh cánh trong lòng chuyện đứa con,hắn hận chết cô vô tình bỏ con hai người,mỗi một lần nhớ tới đều giận đến tim phổi cũng đau , mỗi một lần nhớ tới đều hận không được bóp chết cô,hắn cảm thấy chỉ cần cô chịu sinh cho hắn thêm một đứa con mới có thể bỏ khuyết lỗ hổng trong lòng hắn.

“Cái gì?”

Cô hình như không thể tin lắm bậm hỏi một câu,khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy tràn đầy kinh ngạc.Hắn dùng lực siết chặt người cô kéo cô đến gần mình hơn,chóp mũi hai người đã sắp dán lại cùng nhau,hắn cắn răng lần nữa từng câu từng chữ nói cho cô nghe.

“Tôi nói,sinh đứa con cho tôi!”

Nước mắt cô không chút nào báo trước rơi xuống,Hứa Lưu Liễm cũng không biết có phải bị hắn chọc tức không? Hay cảm thấy bị nhục nhã? Hay đang nhớ đứa con đã chết của bọn họ mà khổ sở? Ngay cả chính cô cũng không hiểu rõ,tóm lại cảm xúc phức tạp đan xen ở ngực làm cô rơi lệ.

Hắn vừa thấy cô rơi lệ cho rằng cô không muốn,về mặt nhất thời u ám bỏ cô ra quay lại chỗ ngồi,lạnh lùng mở miệng.

“Cô đã không muốn,vậy cô có thể xuống xe !”

Nước mắt cô chảy càng nhiều hơn,cô không lau đi nước mắt,hai mắt đầm lệ nhìn hắn,thật vất vả mới khua lên dừng khí mở miệng.

“Sinh con. . . . .”

Cô thiếu chút nữa nói không được,cô tại sao không nghĩ đến hắn sẽ yêu cầu như thế,so với hắn nói muốn ngủ cùng cô điều này càng làm cô đau lòng,đối với cô mà nói là hành hạ lớn nhất,tra thù tàn nhẫn nhất,như xát muối vào miệng vết thương cô.

“Anh muốn nó ra đời với thân phận một người con riêng,hay muốn mang về Lục gia mình nuôi?Anh muốn nó ra đời biết được ba mẹ mình chia lìa sao,anh như vậy ——”

“Những chuyện này còn chưa tới phiên cô quan tâm,cô chỉ cần trả lời đồng ý hay không là được!”

Không đợi cô nói xong,đã bị lời nói tàn ác của hắn cắt đứt.

Cô thoáng cái im miệng,rơi nước mắt nhìn gương mặt tràn đầy tức giận trên mặt,sau đó chậm rãi phun ra một chữ.

“Được!”

Hắn khẽ nhướn chân mày khinh thường nói tiếp.

“Vậy cô định lấy cái gì chứng minh——” hai chữ cuối cùng ‘thành ý’ còn chưa nói ra miệng,đã thấy cô chợt nhắm mắt lại cúi người nhích lại gần,không đợi hắn kịp phản ứng cánh môi mềm mại run rẩy đã phủ lên lên,phía trên còn mang theo vị mặn của nước mắt,thẳng tắp đặt lên đôi môi hé mở của hắn,đem tất cả lời hắn muốn nói ngăn ở trong miệng,hắn chỉ cảm thấy con người trong nháy mắt lớn hơn,máu đào lưu tới đỉnh đầu,cả người cứng ngắc.

Tựa như hắn không nghĩ cô đồng ý sinh con cho hắn,hắn cũng không nghĩ cô sẽ chủ động hôn mình,chuyện này ngay lúc hai người nồng tình cũng chưa từng xảy ra,hôm nay thế nhưng xảy ra,cho nên hắn trong lúc nhất thời không biết làm sao ứng phó,cứng người để mặc cô cắn môi hắn.

Hứa Lưu Liễm không biết tại sao mình biết làm thế này,cô chẳng qua sợ hắn mở miệng tiếp tục nói lời tổn thương cô,cô lại sợ thành ý của mình không đủ hắn sẽ không chịu ra tay giúp đỡ.

Thời điểm cô vừa mới hôn lên hắn,cô rõ ràng có thể cảm giác được hắn cứng ngắc,trong lòng có chút sợ căn bản không dám mở mắt ra nhìn phản ứng,cẩn thận lè lưỡi run rẩy liếm lên môi hắn,học dáng vẻ hắn trước kia hôn cô,cố gắng cạy mở môi hắn,không nghĩ đến cả người hắn tiếp tục cứng ngắc.

Cô biết mình hôn dờ làm hắn mất hứng,cô sợ hãi tính rút lưỡi lại không hôn hắn,ai ngờ lưỡi hắn bỗng nhiên tiến quân thần tốc thăm dò vào trong miệng cắn đầu lưỡi thom ngát muốn bỏ trốn,cô nhất thanh bị hắn vươn tay giữ chặt ót,áp xuống hung hăng hôn môi cô.

Đầu lưỡi chạm nhau,răng môi dây dưa,trong xe yên tĩnh tĩnh tường nghe được tiếng tim đập không ngừng của hai người bọn họ,một tiếng cao hơn một tiếng,nhớ lại thời điểm hai người bọn họ kịch liệt hoan ái tim cũng không có đập nhanh và dồn dập như vậy,hôm nay nụ hôn lại giống như mới ném thử tim đập rộn lên khó có thể khống chế.

Hắn hôn vội vàng mà nóng bỏng,cô động tình đáp lại triền miên,bởi vì hôn quá tập trung bọn họ đều quên mình bây giờ còn đang trên xe,tay của hắn không tự chủ thăm dò vào dưới lớp quần áo,cởi nút nịt y của cô dùng lực chà xát chiếm hữu hai nụ hoa mềm mại trước ngực cô,lòng bàn tay nóng hổi của hắn tiếp xúc da thịt lạnh như băng,cô rung mình một cái,chút ý thức còn sót thoáng cái trở về trong đầu,tỷ như hình ảnh cô mở mắt ra nằm bên cạnh Trần Thanh Sở .

Cô đưa tay đẩy ra hắn,có chút bối rối lui vào trong góc sửa sang quần áo của mình,không có dừng khí ngẩng đầu nhìn hắn,cúi đầu hỏi một câu.

“Thành ý của em, anh có hài lòng không?”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 222: Tám giờ tối

Lục Chu Việt bị cô bỗng dưng đẩy ra nhất thời còn chưa hoàn hồn, hô hấp còn có chút dồn dập, ánh mắt cũng có chút mê ly, giờ đây nhìn dáng vẻ lạnh lùng của cô không khỏi hận nghìn răng, hừ lạnh một tiếng móc túi từ trong túi tiền ra ném cho cô.

“Tám giờ tối!”

Sau khi nói xong hắn không để ý tới vẻ mặt ngờ ngàng, lạnh lùng ném cho cô hai chữ.

“Xuống xe!”

Hắn hiện tại không riêng hận cô, còn hận nhất chính là hắn, hận hắn tại sao dễ dàng bị cô chọc có phản ứng. Mẹ nó, cô ngốc đó kỳ xảo hôn thật kém thiếu chút nữa cắn nát môi hắn? Còn hắn thật không thiếu nữa làm trong xe với cô? Hắn có phải quá lâu không đụng vào phụ nữ nên rồi không?

Thẻ nhét vào lòng bàn tay Hứa Lưu Liễm, mặc áo khoác cũng khẽ truyền đến đau đớn, cô hít một hơi thật sâu cầm lấy thẻ, là thẻ phòng khách sạn xa hoa nhất Ôn Thành, cô nhất thời hiểu ý, muốn sinh con phải làm một lần với hắn.

Nhìn rõ ràng số phòng sắc mặt thoáng cái trắng bạch, cô không quên năm trước hai người hết lần này đến lần khác triển miên trong phòng này, con của bọn họ cũng bắt đầu có ở đây.

Cô cười khò, không phải chỉ làm thôi sao? Nơi nào không thể làm, nhà hắn hoặc nhà cô cũng có thể, hắn lựa chọn nơi này rõ ràng muốn trả thù cô. Cô hiện tại đã quên mất đau là gì, giờ đây cô chỉ bị nhồi đầy khổ sở, cô nắm thẻ có chút thất thần nhìn hắn lăm lăm cắn môi.

“Không đi khách sạn được không?”

“Chẳng lẽ cô muốn đến nhà tôi?”

Hắn không chút khách khí mở miệng sắc cô, sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

“Xin lỗi, tôi không mang phụ nữ lung tung về nhà!”

Phụ nữ lung tung? Cô cũng sợ nhưng ngay sau đó vội vàng rũ mắt xuống rất nhanh xoay người mở cửa xe vọt xuống. Phụ nữ lung tung, hắn nói cô là phụ nữ lung tung? Ha ha, về mặt cô hoảng hốt đi sang một bên, thật ra hắn nói cũng đúng cô bây giờ chính là loại phụ nữ đó!

Tài xế xa xa thấy cô xuống xe vội vàng chạy tới, hữu lễ cười với cô, cô hoàn toàn không có tâm trạng chú ý tới những chuyện này mấy móc bước đi tới, ngay lúc này từ bên ngoài có chiếc xe lái vào mặc dù tốc độ xe rất chậm nhưng không nghĩ cô không chú ý, thắng gấp chạy về phía cô.

May nhờ tài xế nhạy bén đưa tay kéo cô gạt trở lại, dáng vẻ cô tựa hồ không biết gì tựa hồ đụng chết cũng không sao, cho nên Lục Chu Việt dĩ nhiên cũng bị hoảng sợ chui ra định chạy đến cứu cô.

Tài xế thấy cô như vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua hướng xe, khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng vội vàng hỏi cô.

“Hứa tiểu thư, cô không sao chứ? Nếu không để tôi đưa cô về!”

“Không cần, cảm ơn!”

Cô vừa nghe tài xế nói muốn đưa cô trở về, vừa nghĩ tới phải ngồi chung xe hắn liền hoảng sợ đẩy ra tài xế đỡ mình nhanh chân chạy đi. Cô hiện tại một giây đồng hồ cũng không muốn ở chung với hắn, không muốn nghe hắn nói bất kỳ câu gì, không muốn nhìn bất kỳ vẻ mặt nào của hắn.

Tài xế kia vẫn không yên lòng, một mực nhìn bóng lưng cô lao đảo chạy đi, Lục Chu Việt nhìn thấy cô tránh hắn như tránh rắn độc, giận đến một lần nữa ngồi vào trong xe hét lớn.

“Đề cô ta tự sanh tự diệt đi! Lái xe!”

Tài xế đại ca lần nữa vô tội bị lừa giận lan đến, ngượng ngùng trở lại trong xe phát động chạy đi.

Hứa Lưu Liễm gọi xe đến công ty đi làm, thẻ phòng vẫn bị cô siết chặt trong tay, đến khi tới công ty rốt cục có thể buông lỏng lại phát hiện lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. Lời hắn nói sinh con cho hắn lại vang vọng bên tai cô, cô khó chịu thiếu chút nữa thất khống thét chói tai.

Nếu như không có đêm cô và Trần Thanh Sở, có lẽ cô sẽ rất vui sinh con cho hấn nhưng bây giờ cô không biết nên làm sao tiếp xúc với hấn, mặc dù đêm cùng Trần Thanh Sở cô bị trúng thuốc mê hoàn toàn mất ý thức, nhưng trong lòng cô thủy chung bóng ma, bóng ma khó có thể tiêu diệt, chỉ cần cô sống một ngày cô sẽ không cách nào thoát khỏi bóng ma đó!

Cho nên cô rất muốn hỏi hấn, có thể đi thụ thai hay không?

Buổi trưa Trần Thanh Sở gọi điện thoại cho cô, cô trực tiếp cắt đứt khóa máy, sau đó đưa dây số vào sổ đen.

Từ nay về sau, người này, người mà cô yêu say đắm thời học sinh, người cô chờ đợi nhiều năm đều đã chết trong lòng.

Từ nay về sau trong lòng cô chỉ còn một người đàn ông tên Lục Chu Việt, vô luận bọn họ còn có thể không thể ở bên nhau không, vô luận hấn tổn thương hay che chở, là thống khổ hay ngọt ngào cô đều chấp nhận.

Lục Chu Việt trở về công ty, Lâm San Ny rất thấp thỏm rót ca phê đưa vào phòng hấn, haizzz, không biết Luru Liễm có tìm được hấn không, nói chuyện có được không, nhưng không dám tùy tiện mở miệng bởi vì dù sao là cô tiết lộ hành tung của hấn cho Luru Liễm.

Lục Chu Việt thấy cô để xuống cà phê sau như cũ đứng ở đằng kia không động, lập tức hiểu cô muốn hỏi cái gì, ông mày ngon núi nướng lên giận tái mặt tới hỏi cô.

“Có việc gì?”

Hấn còn chưa trách cô dám tiết lộ bí mật, còn dám hỏi nhiều?

“Ồ, không có, không có chuyện gì. . . . .”

Lâm San Ni bị ánh mắt sắc bén của hấn dù dọa, vội vàng chạy trốn hấn là một người lạnh khốc vô tình, tại sao trước đó cô không phát hiện nha?

Còn cảm thấy hấn lịch sự hữu lễ, thật không biết Luru Liễm tại sao chịu được tính khí thất thường của hấn đây.

Lục Chu Việt mở máy tính trò chuyện cùng Diêm Hạo Nam bên Mĩ Quốc, Diêm Hạo Nam có một gương mặt góc cạnh, tóc trên trán đều được dùng keo chảy ngược ra phía sau, trên môi còn giữ một dùm râu mép thoạt nhìn rất tang thương và lạnh khốc, thật ra hấn không lớn hơn Đường Dục Hân bao nhiêu.

Ba người bọn họ thường xuyên trên ghẹo hấn, nói hấn bận quần áo đồ người nào biết được nghề nghiệp hấn, tiết kiệm đến nỗi người ta không biết hấn là hắc đạo. Lục Chu Việt nhớ tới trước kia từng nhìn thấy hấn mang theo gọng kính đen hào hoa phong nhã bộ dáng lịch sự đã cảm thấy buồn cười.

“Thu hồi nụ cười không có ý tốt của anh đi!”

Diêm Hạo Nam ngồi trước bàn văn kiện ngẩng đầu liếc hấn một cái, Lục Chu Việt lúc này mới che dấu nụ cười nheo mắt hỏi.

“Chuyện tôi dặn làm đến đâu rồi?”

“Em đã để cho trợ thủ lấy thân phận gia tộc SEVEN bàn bạc với Trần Thanh Sở, Trần Thanh Sở hiện tại một lòng chỉ muốn thoát khỏi khống chế của gia tộc Katherine, em tin rất nhanh sẽ nhận trợ giúp từ chúng ta!”

Diêm Hạo Nam tựa nghiêng trên ghế, thuận tay cầm qua súng lục màu đen vuốt vuốt, thân súng sáng bóng ánh lên khuôn mặt cực kỳ tà mị của hấn.

“Cho nên yên tâm đi Lục lão đại, hấn rất nhanh sẽ chết vô cùng thảm!”

“Cậu làm việc, tôi yên tâm!”

Lục Chu Việt trong mắt lướt qua một tia tàn ác.

Thật ra về Trần Thanh Sở hấn vẫn chưa muốn động thủ, không phải sợ mà hấn không thèm chấp mấy đứa nhóc, cho dù sau lưng tên đó có chỗ dựa gia tộc Katherine, hấn cũng không đặt tên đó vào trong mắt. Gần đây vừa lúc có cơ hội, mà tâm trạng hấn đang lúc khó chịu định giáo huấn tên đó một chút.

Chính phủ Ôn Thành gần đây có một hạng mục xây cầu băng qua biển, để Ôn Thành có thể dễ dàng phát triển hấn nhận được tin tức nói Trần Thanh Sở cố ý muốn tham gia dự án này, nhưng công trình này cực lớn, Trần thị cũng không có nhiều vận chuyển kim khí, với lại hấn hiện đang muốn ly hôn nên cự tuyệt sự trợ giúp của gia tộc Katherine, một mình gom góp tài chính.

Hấn để cho Diêm Hạo Nam ra mặt đại diện gia tộc SEVEN trợ giúp tài chính cho hấn, không có ai biết bốn người bọn họ là người phía sau gia tộc SEVEN, còn Trần Thanh Sở trong thời điểm mấu chốt có khoản tài chính khổng lồ trợ giúp nhất định mừng rỡ như điên, cho nên hấn chờ xem đến lúc mấu chốt rút lui không đầu tư phản ứng Trần Thanh Sở sẽ thế nào.

Diêm Hạo Nam bỗng nhiên đem gương mặt tuấn tú đến trước màn hình, lộ ra nụ cười xấu xa không giống hình tượng.

“Ồ ơ, lão Đại, anh nói xem phản ứng hấn lúc đó thế nào đây? Có điên mất hay không?”

Lục Chu Việt tiếc hắt, Diêm Hạo Nam vuốt cằm của mình cảm thán.

“Đáng tiếc con gái nhà Katherine!”

“Cậu nhàn rồi lắm sao quản lý chuyện đó? Hay nói cậu có ý với cô gái kia?”

Lục Chu Việt lúc nói lời này trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn khóc nức nở, không khỏi cảm thán, thật đúng là kiếp này hắt thua trong tay cô.

Diêm Hạo Nam khôi phục về mặt trước đó.

“Lời này của anh thật quá đáng, anh biết em không thích phụ nữ mà!”

Hắt nhìn thoáng qua hận ý trên mặt Diêm Hạo Nam khó có thể phát giác, nhàn nhạt mở miệng,

“Tuổi cũng đã không nhỏ nên tìm một người phụ nữ sống chung, nếu cậu cứ tiếp tục vậy tôi thật nghĩ cậu yêu đàn ông đấy!”

Diêm Hạo Nam trực tiếp không nể tình bóp một tiếng tắt máy, cuộc trò chuyện bị gián đoạn, hắt bắt đầu đi lác đầu, sau đó bắt đầu công việc của mình.

Trái tim đã chết khó có thể sống lại, Diêm Hạo Nam chính là như vậy.

*

Bảy giờ năm mươi lăm phút, bảy giờ năm mươi sáu phút, bảy giờ năm mươi bảy phút. . . . .

Căn phòng trong khách sạn xa hoa, người đàn ông mặc áo ngủ màu trắng tựa tại ghế sa lon, nhìn theo kim chỉ giờ đếm ngược, một đôi con ngươi sắc như chim ưng chăm chú nhìn phía cửa, càng ngày càng đến gần tám giờ, sắc thái trong mắt hắt cũng càng ngày càng u ám.

Tám giờ đúng, Cửa vẫn không có bất kỳ động tĩnh.

Hắt rầm một tiếng đứng lên nghiêng răng nghiêng lợi nằng một tiếng: Hứa Lư Liễm, em thật lớn gan lại dám đến trễ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Chọc giận hắt

Hứa Lư Liễm nhận được điện thoại Lục Chu Việt gọi tới là lúc đang bê đầu sút trần làm xong thủ tục nằm viện viện cho cha Phươg Đông Thần, chuyện Phươg Đông Thần đã truyền ra, cha mẹ hắt không tin con trai mình biết làm ra chuyện như vậy, cực kỳ đau khổ tìm đến công ty van cầu ông chủ đòi công bằng cho Phươg Đông Thần.

Ông chủ bọn họ cũng rất khó xử, nói đến cuối cùng thấy không có hy vọng nào cha hắt trước mắt tới sầm ngất đi, cô vội vàng cùng đồng nghiệp khác đưa ông vào bệnh viện, bác sĩ nói tâm trạng ông kích động dẫn đến tắc nghẽn cơ tim, bởi vì tim cha hắt không tốt nên đã nhiều lần làm tiểu phẫu.

Ngày thường cô và Phươg Đông Thần tương đối quen thuộc, mà Phươg Đông Thần xảy ra chuyện này cũng bởi vì cô, cho nên cô phải ở lại, lúc này mẹ Phươg Đông Thần vì con trai vào tù chồng nhập viện mà tâm trạng hoảng hốt, ngồi một chỗ khóc mãi, phần lớn chuyện đều một mình cô chạy tới chạy lui.

Lúc này nhận được điện thoại của hắt cô mới sực nhớ tới nay cô hẹn hắt gặp lúc 8 giờ, nghĩ tới sắc mặt khó coi của hắt trong lòng âm thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng cầm lấy điện thoại chạy sang góc không người, ấn xuống phím nghe không đợi hắt nói gì đã vội vàng mở miệng.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi, em không phải muốn lỡ hẹn, em thật sự có chuyện đi không được, anh đừng tức giận có được không? Hum!”

Làm ơn hắt ngàn vạn không nên bởi vì . . . chuyện này tức giận mà không chịu ra tay cứu Phươg Đông Thần, cha mẹ hắt đã thành như vậy, nếu không cứu được hắt cô không dám tưởng tượng hậu quả.

Quả nhiên Lục Chu Việt đợi đến tám giờ mới gọi điện cho cô, vốn bởi vì cô lỡ hẹn mà tức nộ phẫn, tính điện thoại tới hung hăng mắng cô một trận, không nghĩ mình chưa nói chuyện cô đã nói một đồng chuyện.

Những thứ khác thì không có gì, nhưng câu cuối cùng rất đáng thương “Anh không nên tức giận có được không”, tất cả hỏa khí ép ngược về tim, muốn hung hăng mắng cô một bữa nhưng bởi vì mấy chữ này mà không thể ra khỏi miệng, muốn mắng lại không đành lòng, không nằng trong lòng không hết giận, cho nên hắt cảm giác mình thoáng cái bị nội thương chỉ thiếu chưa học máu.

Trì hoãn một lúc lâu,hắn mới miễn cưỡng không chế hóa khí của mình nhưng giọng nói vẫn rất ác liệt.

“Em ở đâu?”

Hứa Lư Liễm vừa bắt đầu nghe bên hắn một tiếng vang cũng không có,trong lòng khẩn trương bất an,ngay cả thở mạnh cũng không dám,nín thở chờ phản ứng của hắn,hôm nay nghe hắn hỏi,cô thở phào nhẹ nhõm vội vàng trả lời.

“Em ở bệnh viện ——”

“Xảy ra chuyện gì?”

Lục Chu Việt vừa nghe cô nói ở bệnh viện,trong lòng lộp bộp,sau đó trực tiếp cắt đứt lời cô,đưa điện thoại di động kẹp ở lỗ tai cùng cổ trong,vừa nghe cô nói vừa cởi ra áo tắm trên người thay quần áo của mình,chút ít hòa trong đầu bởi vì nghe nói cô ở bệnh viện mà thoáng cái tan thành mây khói,đổi thành quan tâm cùng lo lắng.

Giọng tràn đầy mối bận tâm của cô truyền tới.

“Cha mẹ Phương Đông Thần hôm nay tới công ty em,cha hắn bởi vì tâm tình quá kích động mà cơ tim tắc nghẽn dẫn đến bất tỉnh,cho nên mới tới bệnh viện!”

Hắn đang sửa sang lại động tác nhất thời ngừng lại,đưa tay lấy điện thoại di động xuống thiếu chút nữa đập phá,hắn còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì vào bệnh viện đây,thì ra lo cho cha mẹ tên tiểu tử thúi kia nên quên hẹn với hắn? Hắn nghĩ tới cô hết lòng lo cho cha mẹ tên kia,tại sao cảm thấy trong lòng khó chịu.

Hắn không nói,bất quá Hứa Lư Liễm hiện tại cũng không có thời gian cùng tình lực suy đoán tâm tình của hắn,cô hiện tại rất mệt mỏi,một lát còn phải đến phòng bệnh giúp đỡ chăm sóc cha Phương Đông Thần,hắn tức giận cũng được không tức giận cũng được,tối nay cô dù sao cũng không thể đi được,tựa tại trên tường có chút vô lực mở miệng.

“Tối nay thật thật xin lỗi đi không được,hay. . . . . tối mai được không?”

Quả nhiên Lục Chu Việt rất cuộc nổi hỏa

“Hứa Lư Liễm,cô cho rằng cô là ai? Cô rằng tôi ngày nào cũng có hứng thú với cô sao? Cô có thời gian thì làm,không có thời gian để lại một mình tôi ở lại chờ?”

Nghe cô nói nếu không tối mai được không? Nói rất hay giống như cô rất ủy khuất? Là cô đến van cầu hắn giúp đỡ chứ không phải hắn ép cô,hắn bắt quá làm thương nhân không thể làm trái nguyên tắc thuận tiện nói ra yêu cầu của mình mà thôi,chính cô cũng đồng ý,cô tại sao còn làm hắn khó xử?

Hứa Lư Liễm bị hắn rống không thể nói gì cũng không có khí lực nói,hắn rống xong trực tiếp bộp một cái cúp điện thoại,cô ngửa đầu bất đắc dĩ và khổ sở thở dài một hơi,sau đó đi tới phòng bệnh.Hắn rất cuộc muốn thế nào,nặc dù tối nay cô thất hẹn nhưng cô cũng đã nói xin lỗi, cũng nói tối mai,hắn tại sao tức giận? Hơn nữa còn tức giận thành như vậy?

Trong phòng bệnh,cha Phương Đông Thần đang ngủ mê man,mẹ hắn ngồi ở bên giường bệnh liên tiếp gạt lệ,cô nhìn mà hốc mắt cay xè,đi qua ngồi xuống bên cạnh mẹ,nhẹ giọng an ủi bà thật lâu,lão nhân gia cảm xúc bà vẫn như cũ không thể bình tĩnh,kéo lấy tay cô nước mắt chảy dừ hơn.

“Đông Thần nhà chúng ta đời trước đã tạo nghiệt gì,ông trời lại đối xử nó như thế?”

“Con nói xem nếu nó bị bắt,tiền đồ thật tốt cứ như vậy bị hủy. . . . .”

“Nhà họ Phương chúng tôi chưa bao giờ có một sinh viên đại học,cuối cùng hắn có thể quang tông diệu tổ, hiện tại lại. . . . .”

Mỗi một câu nói của bà,tựa như từng thanh đao sắc bén đâm vào tim Hứa Lư Liễm,chuyện này đều do cô mà nên,nếu như không phải cô và Phương Đông Thần quá gần,hắn cũng sẽ không bị Trần Thanh Sở trả thù cũng sẽ không tai bay vạ gió,trong lòng cô rất khó chịu,đứng dậy nói xin lỗi mẹ hắn che miệng vội vàng chạy ra ngoài.

Mới vừa mở cửa thế nhưng thấy hắn sắc mặt khó coi đứng ở cửa,tựa hồ đã tới lâu rồi,cô quả nhiên sùng sốt một chút,cô căn bản không nghĩ tới hắn đang tức giận còn có thể đến đây,cho nên gạt mình nhìn hắn một câu nói cũng không ra.

Lục Chu Việt tức giận kéo cô sang một bên nhìn vào trong,thấy trong mắt còn chứa nước mắt giặt mìn,người còn có chút tiêu tụy, hắn dè xuống hóa khí mở miệng.

“Tình trạng thế nào?”

Cúp điện thoại hắn liền chạy đến nơi này,hắn dĩ nhiên biết Phương Đông Thần vì cô mới chịu nỗi khổ lao ngục,hắn đứng vẫn không thể trở mắt nhìn cô lâm vào tình cảnh bất nhân bất nghĩa.

Hứa Lư Liễm tựa tại trên tường đem sức nặng toàng thân giao cho vách tường, mắt rũ xuống cúi đầu mở miệng.

“Bên trái phần tim cần giải phẫu,bác sĩ đã an bài phẫu thuật vào sáng ngày mai . . . .”

Đây là từ sau ly hôn hai người lần đầu tiên bình tâm tĩnh khí nói,không có giấu cột,không có thương hại,không có oán hận hằn nhằn như không vui giấu diếm lo lắng trong lòng,cô bề ngoài bình tĩnh tiết lộ lệ thuộc vào hấn.

Lời cô nói xong,hai người đồng thời trầm mặc,cuối cùng là cô mở miệng phá vỡ trầm mặc,cô giương mắt tràn đầy cầu khẩn nhìn hấn.

“Chu —— “

Cô thiếu chút nữa bật thốt gọi hấn Chu Việt,nhưng bỗng nhiên lại nghĩ đến mình bây giờ không có bất kỳ lập trường cùng tư cách gọi tên thân mật của hấn,vội vàng đổi lời nói.

“Lục tổng,ngài xem cha mẹ Phương Đông Thần cũng đã thế,ngài có thể cứu hấn ra trước không?”

Lục Chu Việt nghe cô gọi xa cách,nhớ tới cô vừa rời ở trong phòng bệnh giọng nói mềm mại an ủi mẹ Phương Đông Thần,chi nghĩ tới cô tận tâm tận lực chăm sóc cha Phương Đông Thần đã cảm thấy con tức dồn chung một chỗ, cô thật đúng xem mình trở thành con dâu nhà họ Phương phải không?

Cho nên hấn mở miệng,lời nói tất cả đều là lạnh lùng.

“Còn chưa ngủ với tôi còn dám đòi cứu người ra trước?Nếu tôi cứu ra cô đối ý thì sao?”

Hứa Lưu Liễm thay đổi sắc mặt,không thích hấn nói thẳng thừng nhục nhã mình,nhưng vẫn nén đau lo lắng nói.

“Nhưng phải đợi đến tôi mang thai cũng phải tốn 45 ngày sau,khi đó Phương Đông Thần đã sớm thân bại danh liệt!”

“Đừng quản tôi!”

Hấn lạnh lùng ném cho cô một câu,cô lần nữa đau lòng cắn răng nói ra lời trong lòng mình.

“Nếu không chúng ta thụ thai ống nghiệm đi? Như vậy hấn có thể rất nhanh?”

Thật ra cô không biết thụ thai ống nghiệm so với thời gian mang thai bình thường còn lâu hơn,thậm chí có thể thất bại,cô chẳng qua chỉ bằng tưởng tượng của mình cảm thấy đó là một rất đơn giản,hơn nữa như vậy cô không cần làm với hấn,cũng không cần bóng ma đem đến đau khổ.

Lục Chu Việt nghe lời cô xong,đầu tiên kinh ngạc sau đó là tức giận,chết tiết cô đang nói gì? Thụ tinh ống nghiệm? Cô thà làm như vậy chứ không chịu để hấn đụng vào sao?

Một gương mặt tuấn dật dần dần tức giận dữ tợn,hấn không thể nhịn được nữa đưa tay kéo vạt áo cô,hồn hấn rống lớn.

“Hứa Lưu Liễm,cô muốn chết có phải không?”

Hấn thật rất muốn bóp chết cô,cô cho rằng hấn muốn thật chỉ có con thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Tôi không có hứng

Hứa Lưu Liễm không có vùng vẫy nhìn khuôn mặt tức giận khoe miệng cô vùng lên nụ cười khổ sở.

“Đúng!Tôi hiện tại rất muốn chết,ngài bóp chết thành toàn tôi đi,thay vì sống đau khổ không bằng chết đi!”

Hấn nín lấy vạt áo cô dùng lực siết chặt,trong mắt tràn đầy giễu cợt.

“Mới như vậy thôi mà không chịu nổi rồi sao?”

Cô mới như vậy đã muốn chết? Cô có nghĩ đến cô đã tổn thương hấn bao nhiêu lần,hấn chẳng phải chết mấy chục lần rồi sao?

Hứa Lưu Liễm không muốn tiếp tục giằng co với hấn,chẳng qua chậm rãi nhắm nghiền hai mắt,trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là đau đớn mệt mỏi.Đúng vậy, cô không chịu nổi.Cho đến giờ phút này cô mới hiểu được,phải kiên cường thể nào mới chịu được bị người yêu tổn thương,những năm này hấn làm sao chịu được?

Bên tai truyền đến một tiếng hừ lạnh,vạt áo cô bị hấn chọt buông ra,sau đó là tiếng bước chân hấn rời đi,thân thể cô bởi vì quán tính đụng phải trên

tường,cô vô lực trượt từ vách tường xuống,ai tới nói cho cô biết cô nên làm sao bây giờ?

Ở bệnh viện theo mẹ Phương Đông Thần cả đêm,ngày thứ hai thời điểm chuẩn bị giải phẫu bệnh viện bỗng nhiên có bác sĩ giỏi đến,cô mơ hồ đoán được có thể là theo ý hấn đến,bởi vì bọn họ đang ở bệnh viện Đường Dục Hân ,vội lại bên ngoài cũng không phải không biết ông trùm sau lưng nắm giữ bệnh này là ai,cô cũng sau này mới biết.

Bác sĩ nhìn trường hợp bệnh,rồi mỉm cười với hai người bất an

“Đây đối với tôi mà nói bất quá chỉ một tiểu phẫu,yên tâm đi, nhất định sẽ bình an vô sự !”

Thời điểm giải phẫu đang tiến hành Hứa Lư Liễm nhận được một cú điện thoại,là tiểu Diễm gọi tới,cô thật vất vả mới nhớ tới cô gái có nụ cười ngọt ngào ở thành phố N,giọng tiểu Diễm rất lo lắng.

“Lư Liễm tỷ,Đông Thần có phải xảy ra chuyện gì không,em mấy ngày lên MSN không thấy hấn,gọi điện thoại cho hấn cũng không được. . . . .”

Không có ai biết cô mỗi ngày chỉ cần có thể ở MSN thấy hấn đã cảm thấy hạnh phúc,buổi tối luôn làm bộ như lơ đãng gọi nói chuyện phiếm với hấn,chi cần hấn nói một câu ngu ngon,như vậy cô chắc chắn sẽ có một đêm mộng đẹp.

Biết trong lòng hấn có cô gái khác,cho nên không đến quá quá gần,không dây dưa không mập mờ,đến khi hấn gặp khó khăn vô oán vô hối giao ra,tựa như lần đó ở thành N hấn bị thương nhập viện cô cực nhọc ngày đêm,không yên tâm một mực bên cạnh chăm sóc hấn,sau khi hấn xuất viện lại yên lặng lui trở về vị trí bạn bè.

Hấn chỉ nói cảm ơn cô,cô chỉ nói không sao cười cười,nói chỉ giúp đỡ bạn bè thôi,cô không muốn hấn bởi vì cảm kích mà miễn cưỡng quen cô. Nửa sau hấn từ chức trở lại cố hương Ôn Thành,cô khổ sở lên lên khóc một trận,từ đó chỉ có thể mượn MSN duy trì liên lạc với hấn,chi cần biết chút tin tức hấn là được.

Mấy ngày nay không thấy hấn đăng ký,cho nên trực giác nói cho cô biết,hấn có thể xảy ra chuyện gì,vội vàng gọi điện cho Hứa Lư Liễm

Hứa Lư Liễm nhất thời không biết trả lời thế nào,nói thật thì sợ cô lo lắng,gạt cô ấy lại sợ cô sớm muộn gì có một ngày sẽ biết,cô cũng kinh ngạc tiểu Diễm nhạy cảm chuyện hấn như vậy.

Tiểu Diễm thấy cô không trả lời,lo lắng không thôi.

“Thật sự xảy ra chuyện gì sao? Lư Liễm tỷ,chi cứ nói cho em biết,nếu không em sẽ lo lắng chết !”

Hứa Lư Liễm cầm lấy điện thoại đi sang một bên,khó khăn đem việc xảy ra nói cho tiểu Diễm nghe,tiểu Diễm vừa nghe xong nói thảng.

“Lư Liễm tỷ,chú Phương giờ có khỏe không? Em ngay bây giờ sẽ lập tức tới Ôn Thành giúp chị chăm sóc bọn họ?”

Hứa Lư Liễm không nghĩ cô sẽ nói vậy vội vàng cự tuyệt.

“Không cần,em không phải còn đi làm sao? Từ xa vậy đi tới ——”

Lời cô còn chưa nói hết đã nghe tiểu Diễm kiên quyết nói.

“Em hiện tại lập tức đi xin phép,nếu không từ chức cũng được!”

Sau đó cô liền cúp điện thoại,Hứa Lư Liễm nhìn điện thoại bị cắt đứt,bỗng nhiên thay Phương Đông Thần cảm thấy vui mừng,tiểu Diễm là một cô gái tốt,cô ấy không để ý hấn còn đến chăm sóc hấn,bất kể hấn đang ở tù thân bại danh liệt cũng ngăn dậm xa xôi tới chăm sóc cha mẹ hấn,hi vọng hấn có thể biết quý trọng.

Giải phẫu quả thật rất thành công,khuôn mặt đau buồn của mẹ Phương cuối cùng tiêu tán một chút,tiểu Diễm buổi trưa đến Ôn Thành,trực tiếp chạy tới bệnh viện,không đến khách sạn,Hứa Lư Liễm vốn để cô ở nhà mình,nhưng cô kiên quyết ở khách sạn mấy ngày là được

Mẹ Phương rất buồn bực thân phận tiểu Diễm,bởi vì bà chưa từng nghe con mình nhắc tới cô gái này,bà chỉ biết con trai mình yêu mến Hứa Lư Liễm,tiểu Diễm chỉ cười nói mình là đồng nghiệp trước kia của Phương Đông Thần Phương mầu nhìn cô một cái sau như có điều suy nghĩ gât gât.

Bởi vì có tiểu Diễm giúp đỡ,Hứa Lư Liễm cuối cùng dễ dàng một chút,trước hết về nhà nghỉ ngơi một chút,tối hôm qua ở bệnh viện cả đêm đầu cô đau đến sắp vỡ tung.Khi. . . tỉnh lại đã là buổi tối,cô ngồi ở trên giường nắm điện thoại di động do dự hồi lâu mới bấm điện thoại gọi cho hấn,mặc dù tối hôm qua chọc giận hấn nhưng vẫn phải đối mặt,không thể bỏ mặt Phương Đông Thần.

Điện thoại vang lên thật lâu mới có người đón lên,bên kia truyền đến thanh âm ồn ào giống như đang trong quán bar,cô nghe được có tiếng cười ha ha của Trác Thịnh Phong,còn có giọng oanh oanh yến yến,cô cảm thấy ngực có chút buồn bực,cô không phải không biết loại đàn ông như bọn họ rất được phụ nữ hoan nghênh .

Bất quá không đợi cô mở miệng nói gì hấn đã không kiên nhẫn ném cho cô một câu.

“Tôi hiện tại không có hứng!”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Cô nắm điện thoại di động ở trên giường ngồi thật lâu mới phục hồi tinh thần, cô cảm giác nhẩn nại của cô bị hấn dừng hết, nếu như hấn còn hành hạ cô tiếp, cô thật không biết nên làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật phải đi cầu Trần Thanh Sở?

Đứng lên sắp xếp một chút rồi gọi điện thoại chỉ tiểu Diễm, biết được hai người ở đó còn chưa ăn cơm cô vội vàng nấu chút cháo làm vài món thức ăn bỏ vào trong hộp giữ ấm vội vã chạy đến bệnh com, vì cô làm cho nhiều người vô tội mắc họa, nghĩ thôi đã cảm thấy rất đau lòng.

Kết quả đi đến nửa đường lại nhận được điện thoại hấn gọi tới, cô cầm lấy điện thoại di động nhìn điện thoại làm cho người ta quen thuộc nhưng hoảng sợ, thật lâu cũng không có dũng khí đón, bởi vì kể tiếp cô không biết hấn sẽ nói gì tổn thương mình.

Cho nên thời gian cô thất thần tiếng chuông vang lên đột nhiên dừng lại, cô do dự không biết có nên gọi lại cho hấn không, bất quá không đợi cô quyết định, điện thoại kia lại gọi đến, lần này cô biết mình không có lựa chọn khác đành phải nhận.

“Lập tức đến quầy bar Bạc Hà !”

Quán bar Bạc Hà, là quán bar đêm nổi danh ở Ôn Thành, nơi đó Hạ Vi Lương thích nhất, có nhiều lần nửa đêm cô bị Hạ Vi Lương gọi điện đánh thức đến đó uống say mềm rồi trở lại, cho nên cô cũng không xa lạ, chẳng qua là. . . . .

Cô nhìn hộp giữ ấm trong tay, có chút khó xử nói.

“Em hiện tại có việc, một lát nữa qua được không?”

Hấn nói bảo cô lập tức đi, nhưng cô không thể xách hộp giữ ấm đến nơi đó, hơn cũng không thể bảo tiểu Diễm ra ngoài mua com, bởi cô còn chưa nói đã nghe hấn rống to.

“Lời tôi nói không lập lại lần thứ hai!”

Sau khi cúp điện thoại cô cắn cắn môi, vẫn đi đến bệnh viện trước, đem hộp giữ ấm đưa cho tiểu Diễm rồi hỏi thăm chút tình trạng bác Phưong có hay chuyển biến tốt đẹp không sau đó vội vã rời đi. Đợi cô đến Bạc Hà đẩy ra cửa phòng của hấn, Trác Thỉnh Phong cùng mấy người bên trong sững sốt.

Diễm Hạo Nam bởi vì chuyện giáo huấn Trần Thanh Sở cũng tới Ôn Thành, bốn người trong có ba tới chỗ này, Đường Dục Hàn dĩ nhiên cũng theo chân bọn họ đến đây, dù sao giữa bọn họ cũng rất ít có cơ hội gặp cô.

Trác Thỉnh Phong cùng Đường Dục Hàn nhìn cô thờ hờn hển đứng ở cửa, vừa nhìn hấn gương mặt lạnh lẽo ngồi ở chỗ đó, nhất thời hiểu đã xảy ra chuyện gì, sau đó đồng thời có vẻ mặt “Người hết thuốc chữa” nhìn thoáng qua Lục Chu Việt sau liền quay đầu đi, Diễm Hạo Nam oán hận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Lục Chu Việt rống.

“Lục lão đại, anh ——”

Người nào không biết cô từng tổn thương hấn sâu cỡ nào, hấn thể nhưng quay lại với cô ta!

Lục Chu Việt không nhìn phản ứng ba người bọn hấn, mặt không chút thay đổi ngồi ở chỗ đó nói.

“Tôi nói lập tức, người nào cho cô nửa giờ sau mới đến? Từ nhà cô tới đây phải tốn nửa tiếng sao?”

“Em đưa com đến bệnh viện. . . . .”

Hứa Lưu Liễm thật thà nói, hi vọng hấn có thể rộng lượng biết cô khó xử, ai ngờ hấn chẳng qua nhếch môi cười lạnh.

“Hừ, cô thật đúng là đủ bản phận!”

Sắc mặt cô có chút khó coi, cắn môi đứng ở nơi đó không nói thêm gì nữa, cô đã nhìn ra hiện tại cô nói gì cũng sai, làm cái gì cũng sai, cho nên không bằng trầm mặc.

“Tới đây!”

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua cô buông thông mắt đứng nơi đó trong lòng càng tức hơn. Bởi vì nhìn cô không nói thật ra trong lòng đầu ý kiến, nếu đổi lại trước kia cô đã sớm nhanh mồm nhanh miệng phản kích, hiện tại bất quá cô đang có chuyện cầu hấn cho nên mới nén giận.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Bằng lòng không yêu

Hứa Lưu Liễm cất bước đi tới phía hấn,hấn vén chân ngồi tựa tại trên ghế,về mặt u ám nhìn chăm chăm cô,trong phòng ánh đèn mờ ảo xoay tròn trên đỉnh đầu cô cảm giác bước chân mình thiếu tự tin.

Kể từ khi ly hôn hấn thay đổi,lúc trước đáng vẻ hấn âm trầm nhưng cho cô cảm giác hấn sẽ không tổn thương cô,nhưng hôm nay cô sợ hấn,cô cảm thấy hấn rất xa lạ,từ trong mắt hấn nhìn không thấy bất kỳ một tia tình cảm.

Mấy oanh oanh yến yến ngồi bên cạnh hấn tràn đầy địch ý nhìn chăm chăm cô,các cô dĩ nhiên biết cô gái này từng là vợ trước của hấn,cuộc hôn nhân ngắn ngủi chấn động cả Ôn Thành,nhưng các cô không hiểu hấn ban đầu tại sao coi trọng cô gái gầy gò không có mấy lượng thịt.Các cô lại càng không hiểu sau khi ly hôn lại có bản lĩnh làm hấn nổi giận.

Hứa Lưu Liễm đi tới bên cạnh hấn ,oanh oanh yến yến hai bên cũng không tránh chỗ cho cô vào,hấn thì không nói chuyện,cô không thể làm gì khác hơn lúng túng đứng ở nơi đó,mới vừa giương mắt chạm phải mắt hấn hấn chỉ thấy hấn chợt đứng lên đưa tay kéo cô qua,một giây cô thoáng cái ngã ngồi trên đùi hấn.

Mấy người chung quanh thét chói tai lên,hấn thì ôm người còn hoảng sợ vào trong ngực cúi đầu hôn,cô theo bản năng níu chặt vạt áo hấn, nửa kinh ngạc nửa mờ mịt để mặc hấn hôn. Trong phòng nháy mắt yên lặng như tờ,trừ trên màn hình lớn như cũ nổi lên ca khúc man mác buồn.

Mấy người bên cạnh còn có bọn người Trác Thỉnh Phong kinh ngạc với động tác hấn,bởi vì hấn từ trước đến giờ không phải loại người thích đem tình cảm biểu lộ ra bên ngoài,Lục Chu Việt cũng không quản xem bọn họ ra sao,bàn tay lớn nâng đầu cô lên một bàn tay còn lại thì giữ chặt vòng eo cô dùng sức kéo vào trong ngực ,hấn không được hòa cô vào cơ thể mình.

Bởi vì chung quanh có nhiều người đang nhìn,cô rất thận trọng,theo bản năng muốn tránh né,mỗi lần cô mới rút lui về sau một chút hấn đã cúi người lên trước một chút,chút ít mùi rượu thủy chung không có rời khỏi môi cô,cho đến cô ngưỡng thất lưng rất khó chịu mới ngưng trốn tránh động tác.

Hấn hôn rất mạnh,hút môi cô đau đớn đồng thời còn thỉnh thoảng phát ra tiếng rên mập mờ,cặp tay càng hận không được thăm dò vào quần áo cô hảo hảo sùng ái thân thể cô,mấy cô gái bên cạnh tuy nhìn quen cảnh mây mưa cũng không khỏi đỏ mặt vọt sang bên cạnh.

Trác Thỉnh Phong ở một bên buồn bực lắm lắm.

“Xong xong,muốn chảy máu mũi quá. . . . .”

Emma,đây quả thực là một bức tranh Xuân cung sống a.

Hứa Lưu Liễm thì hận không được mau biến mất,ánh mắt nóng bỏng của người chung quanh không sao cả,khó xử nhất chính là cô ngồi trên đùi hấn,hấn vừa rồi ôm cô cọ sát lẫn nhau,cô cảm thấy nơi nào đó của hấn đã cứng rắn,cách vài vóc cô có thể cảm nhận được nó nóng hổi như muốn đâm xuyên qua da thịt cô.

“Chu Việt. . . . .”

Cô nhận lúc hai người thở lấy hơi vàng lên tiếng cầu khẩn hấn.

“Đừng như vậy. . . . .”

Còn như vậy nữa cô thật sẽ không dám gặp người,cô không phải loại người thích đem chuyện tư mặc trung ra ngoài.

Trong mắt cô mang theo cầu khẩn cùng sợ hãi,môi mềm mại run rẩy lướt qua hấn,giọng nói bởi vì qua một phen nóng bỏng mà hơi mềm mại,Lục Chu Việt cảm giác cả người mình run rẩy một chút,thở hổn hển một chút sau chợt buông lỏng cô ra,đẩy cô sang chỗ trống bên cạnh,Ack rống một tiếng.

“Hát đi!”

“Em không biết hấn. . . . .”

Hứa Lưu Liễm ngồi ở chỗ đó có chút khó xử nhìn hấn,cô hiện tại căn bản không có dũng khí nhìn người khác,chỉ cảm thấy mặt mình đỏ đến rất.

Cô thật không biết ca hát,mỗi lần cùng Hạ Vi Lương đi hát karaoke,cô cơ hồ chỉ ngồi bên cạnh nhìn,thỉnh thoảng có bài đặt biệt thích mới hát. Không giống Hạ Vi Lương chỉ cần có bài hát là cô ấy mặc sức hát,cho dù không thể hát toàn bộ nhưng hát được một số câu.

“Không biết hát cũng phải hát!”

Hấn tức giận trả lời cô,cô gái bên cạnh phụ họa theo.

“Đúng đấy,Lục tổng cũng đã lên tiếng,không biết hát cũng phải hát,hơn nữa ở trường hợp này có thể không hát sao?”

Cô nhìn thấy mặt hấn không một chút thỏa hiệp,do dự một chút đi đến bấm một ca khúc,đây là nhạc đệm một bộ phim truyền hình,phim nói về hai người rõ ràng rất yêu rồi lại không thể ở chung một chỗ,phim này từng làm cô khóc rất nhiều,cô không nghĩ đến một ngày nào đó chuyện lại xảy ra trên người

mình.

“Rõ ràng rất yêu rồi phải chia lìa,anh chỉ còn nỗi nhớ,tình yêu đã sớm hòa vào hơi thở.”

“Mặc dù rất cố gắng để quên mất,lòng lại không chịu bỏ qua em,thật xin lỗi,đồng ý sẽ không yêu em nữa, nhưng anh không cách nào làm được.”

Màn hình lớn chiếu lên hình ảnh phim truyền hình,rõ ràng hai người mặt đối mặt uống nước vọng tình,xoay người liên tục công ép mình phun ra,một thì không uống cạn,ai cũng không muốn quên,cô đứng bên cạnh hát rõ ràng bình thường hát đến chỗ này cô đã rơi lệ đầy mặt,hôm nay không biết tại sao lại rất bình tĩnh,có lẽ đã trải qua đau khổ cực điểm giờ rất bình tĩnh.

Không đợi cô hát xong đã bị hấn đi tới kéo đi ra ngoài,bước chân cô có chút lảo đảo nhưng trăm mặc không nói lời để hấn kéo về phía trước,hấn đưa cô vào thang máy trực tiếp lên phòng tầng cao nhất,dọc theo đường đi hai người không có nói chuyện,cô chỉ cảm thấy tay mình bị hấn nắm đến sắp gãy.

Sau khi đến cửa phòng hấn một cước đá cửa phòng một cái xoay người đã đặt tại cô trên cửa,thậm chí không kịp mở đã đè lên người cô giọng nói bình tĩnh.

“Hát bài hát vừa rồi có ý gì?”

Hấn không phải nghe không hiểu ca từ,cái gì rõ ràng rất yêu nhưng phải chia lìa?Cô yêu sao? Nếu cô yêu,hấn làm sao có thể thả cô rồi đi? Hấn cần gì phải giầy vò cô buộc cô thừa nhận yêu hấn?

Hứa Lưu Liễm trong lòng đau đớn một chút sau đó hoảng hốt dời ánh mắt sang nơi khác.

“Không có ý gì,em chỉ biết bài hát này thôi. . . . .”

Dáng vẻ cô thế này làm sao mở miệng nói yêu hấn được?Cô hiện tại chỉ muốn hấn nhanh cứu Phương Đông Thần,sau đó cô không muốn có bất kỳ liên quan đến hấn,coi như phải mang thai sinh con cho hấn,cô cũng muốn trốn xa hấn.

Lục Chu Việt bị cô chọc tức đến điên cuồng,rõ ràng hấn thật vất vả cảm nhận được tình cảm của cô,nhưng cô hết lần này tới lần khác vô tình phủ nhận,cho nên hấn nghiến răng hét tên cô.

“Hứa —— Lưu —— Liễm ——” Sau khi tiếng nói bật ra đồng thời hấn xé rách áo cô,cởi áo lót của cô,bàn tay to dò xét qua thô lỗ xoa nắn hai vú cô,vừa mạnh vừa dùng lực làm cho cô ngăn không được lên tiếng kêu đau,hấn ngăn ngừa môi cô không để ý tới cô cầu xin tha thứ đưa tay đến nút quần.

Hứa Lưu Liễm nhớ tới một màn không chịu nổi với Trần Thanh Sở,thoảng cái từ đầu lạnh đến chân,cô trốn tránh đẩy hấn ra.

“Đừng đụng tôi! Xin anh đừng đụng tôi ——”

Cô nghĩ tới thân thể này từng bị Trần Thanh Sở chạm qua hôm nay ở dưới người hầu hạ hấn,đã cảm thấy không công bằng với hấn.

Lục Chu Việt nghe hô to rồi trốn tránh,trong bóng tối một đôi trong con người trần đầy đau đớn,cô thật . . . . . không muốn hấn đụng cô? Trước kia ở chung một chỗ nếu cô không tình nguyện cũng chưa từng bài xích nhiều như thế,nhưng hôm nay. . . . .

Hấn gần như tuyệt vọng gỡ ra vật che chắn cuối cùng trên người cô,gỡ một chân cô lên cao cơ hồ không có màn dạo đầu lên xông ào vào thân thể cô,cô vì khó chịu mà kêu rên một tiếng sau cắn chặt đầu vai hấn,cô khổ sở không phải bởi vì hấn bắt buộc,mà bởi vì cảm giác của mình.

Nhưng hấn cuối cùng vẫn yêu cô,lúc ban đầu mãnh liệt đâm vào mấy cái phát tiết cơn giận trong ngực,phát hiện cả người cô cứng ngắt run rẩy liên tiếp cả người cô dán lên cửa,sau đó cúi đầu hôn môi cô,dùng đầu lưỡi của mình đẩy đưa cùng cô,để cô không có khí lực bật ra bất kỳ thanh âm đau đớn nào.

Bàn tay của hấn đưa lên lưng cô,trên xương sườn,bên hông,khe hông,vuốt phẳng,tự do vuốt ve,lưỡi của hấn từ môi cô trượt đến xương quai xanh,sau đó là mềm mại trước ngực,hấn mở miệng ngậm đầu phần hồng đã sớm đứng thẳng từng chút từng chút đánh chuyển,nóng rực tiến sâu vào trong cơ thể cô,thân thể vốn cứng ngắt từ bị hấn làm mềm mại.

Hứa Lưu Liễm cảm giác trong cơ thể mình giống như có một lửa hừng hực thiêu đốt,từ nơi hai người chặc chẽ kết hợp lan tỏa đi,thieu sạch lý trí của cô,không chịu nổi nồng đậm kích tình cô vô lực trườn lên ôm vai hấn,hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

Hấn nhận thấy cô khác thường,hai tay bắt lấy eo cô tăng thêm lực đạo va chạm,chân cô thật chặc vòng sang eo hấn đưa thân thể về phía hấn phối hợp để hấn tiến vào sâu hơn.Vật nóng hồi cứng rắn chống nơi mẫn cảm nhất,dưới bụng một trận kịch liệt co rút cô vịn hấn phóng ra mình.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Kịch liệt dây dưa(18+)

Hứa Lưu Liễm cúi sâu trong ngực hắn ngum lớn thở hổn hển, thân thể rõ ràng mới vừa sâu sắc hưởng thụ qua một lần vui thích, trong lòng lại nổi lên nỗi đậm khổ sở. Cô đem mặt dán trên ngực hắn tìm đập rối loạn, tại một lần lại một lần hưng phấn mừng mình, cô tại sao có thể như vậy, cô tại sao ham mê vui vẻ? Cô làm sao xứng?

Lục Chu Việt giơ tay lên đẩy ra chốt mở bên cạnh trên tường, mượn ánh đèn giữa hành lang hắn nhìn qua vẻ mặt cô không phải thỏa mãn sung sướng sau khi kích tình, mà là khuôn mặt hối hận xen lẫn khổ sở, con tức trong lòng nhất thời lại nổi lên, hắn cắn răng một lần nữa đặt cô lên cánh cửa lực mạnh rút ra.

Hắn thở ồ ồ vang lên bên tai, lưỡi quấy trong khoang miệng, cô chỉ có thể nhắm hai mắt không nhìn hắn, liều mạng để cho mình không được suy nghĩ đến hắn nhưng thân thể cô lại theo bản năng cùng hắn ra vào khát vọng hắn.

Dừng đạo hơi dừng lực thật chắc bao trùm vật nóng bỏng của hắn, Lục Chu Việt đã bị cô khiến cho sắp không nhận được mình, hết lần này tới lần khác cô siết chặt hắn, hắn lực mạnh kéo ra đút vào mấy cái sau ôm cô đi tới giường lớn, cô ngo ngoáy cọ sát cột sống của hắn, không đợi đi tới trên giường đã đặt ở ghế salon bên cạnh, trong miệng tàn bạo rống.

“Hứa Lưu Liễm, anh hiện muốn muốn giết chết em ——”

Hắn nói nghiêng răng nghiêng lợi tựa hồ thật muốn cùng cô chết trong trận hoan ái kịch liệt này. Nếu như sống mà không thể ở cùng nhau, vậy thì cứ để dây dưa chết với nhau đi, giờ này khắc này trong lòng hắn chỉ có tuyệt vọng.

Cô bị hắn dùng lực mạnh mẽ va chạm căn bản không có khí lực đối chọi hắn, chỉ ôm chặt hông hắn vô lực tiếp nhận, hắn dùng lưỡi cạy môi cô, để cho cô tràn ra một tiếng rên rỉ, cùng cô chen chúc trên ghế salon, lặp lại giày vò người cô sau đó ở bên tai cô thầm ack lăm lăm.

“Mở mắt ra! Cô mở mắt ra cho tôi, mở mắt ra xem tôi . . . . .”

Nếu cô không chịu mở mắt hắn sẽ dùng lực mạnh hơn bình thường, cô bị hắn làm cho phải mở mắt ra, trong con ngươi đen nhánh của hắn cô thấy được ánh mắt mê ly mái tóc mất trật tự của mình, cô cũng nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy tham muốn xen lẫn chút ít đau đớn.

Cô khổ sở nhìn sang nơi khác không có dũng khí nhìn nữa, cô muốn yêu hắn đáng tiếc cô không có tư cách đáp lại tình yêu của hắn.

Tàn nhẫn cúi sâu vào thân thể của cô hắn còn chưa hài lòng, ôm cô đứng lên vút xuống trên giường, kết quả người cô trơn trượt theo dọc theo giường lớn trơn xuống đất, hắn lật người cô ngược lại, đem cô đặt tại trên mặt thảm từ phía sau tiến quân thân thể đâm vào cô.

Cô quỳ ở nơi đó vừa tiếp nhận hắn đoạt lấy vừa bắt đầu hu hu khóc ồ lên, hắn cúi người tới phía trước xoay mặt cô lại đi tìm môi cô dùng lực hút, sau đó lại ở bên tai cô bá đạo ra lệnh.

“Gọi tên tôi, van xin tôi, tôi sẽ bỏ qua cho cô!”

“Việt, Chu Vi. . . . .”

Cô đứt quãng hô lên tên của hắn, mái tóc dài xốc xếch xõa trên lưng tuyết trắng, ở trong mắt hắn hiện ra tuyệt mỹ xinh đẹp, hô hấp của hắn dần dần ồ ồ lên.

“Chu Việt, xin anh buông tha tôi, xin anh dừng lại. . . . .”

Cô theo động tác của hắn mà không dừng run rẩy, phát ra tiếng cầu khẩn gion ran, khi tên hắn từ trong miệng cô một lần lại một lần kêu ra, hắn cảm thấy tê dại trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, hắn siết chặt khe móng găm nhẹ dùng lực rút ra.

Động tác nhanh chóng đến nỗi cô chưa kịp phản ứng, Hứa Lưu Liễm còn chưa kịp tỉnh lại đã bị một lực đẩy ra, ngay sau đó một dòng dịch nóng tưới vào phía sau người cô, cô liền cả người xụi lơ gục dưới thảm.

Hắn rút ra khăn giấy chà lau cho hai người, sau đó ôm cô từ trên mặt đất đứng lên cùng nhau nằm lên mặt giường lớn, cô mệt mỏi quá độ, nằm lì ở trên giường thật lâu cũng không có khí lực nhúc nhích. Trong phòng nhất thời yên tĩnh chỉ có thể nghe được hô hấp của hai người, nhưng theo lý trí dần dần trở về trong lòng cô lộp bộp rơi xuống, không để ý đau buốt trên người thoáng cái ngồi trên giường nhìn chăm chăm hắn.

“Lục Chu Việt, anh, anh. . . . .”

Nếu như cô nhớ không lầm, hắn vừa rồi không có phóng vào cơ thể cô, như vậy cô làm sao mang thai? Lần này không có thành, đại biểu cô còn phải tiếp tục làm cùng hắn, hắn có ý hành hạ cô sao?

“Tôi sao?”

Hắn tựa tại nơi đó nửa cười nửa không nhìn cô, sau đó giơ tay lên kéo tay cô qua đặt lên mép mập mờ hôn xuống, cô tức giận rút tay mình về, cả người cũng vì tức giận mà run rẩy không thôi.

“Anh không phải nói điều kiện để cứu Phương Đông Thần là sinh con cho anh sao? Nhưng anh không có phóng vào người tôi, tôi làm sao mang thai?”

Hắn ôm cánh tay nhìn đáng vẻ đang tức giận của cô, khỏe môi câu hỏi nụ cười nhạt, giọng nói không có chút hài hước ngược lại rét lạnh như băng.

“Tôi mặc dù nói bảo cô sinh cho tôi,nhưng không nói lúc nào để cô mang thai” !

Hứa Lưu Liễm khuôn mặt ngạc nhiên nhìn hắn,hoàn toàn không nghĩ hắn lại vô lại thế,thật lâu sau cô phục hồi tinh thần liền nhào tới trên người hắn đánh hắn, khàn giọng hỏi hắn.

“Lục Chu Việt,tại sao anh có thể hèn hạ vậy,anh chẳng lẽ muốn nhìn tiền đồ Phương Đông Thần bị hủy sao?”

Thì ra điều kiện ban đầu hắn nói đã tính toán sẵn,cô sinh con nhưng quyền chủ động có để cô mang thai không thì ở trong tay hắn,nếu như hắn vẫn không để cho cô mang thai,cô vẫn phải ở bên cạnh hắn.

Chuyện này nếu ở lúc trước có lẽ cô sẽ vui vẻ tiếp nhận,nhưng sau đêm hoang đường kia cô hiện tại ở chung một chỗ với hắn chỉ một giây thôi đối với cô mà nói cũng là đau khổ.

Hắn rất nhẹ nhàng giữ chặt bàn tay nhỏ bé vùng đánh lung tung,sau đó hơi chút dùng lực,cả người cô đã bị giật qua nằm trên người hắn,vừa rồi mới trải qua hoan ái thân thể mềm yếu còn mang theo mồ hôi chắc chề dán hợp lên lồng ngực lửa lò của hắn,cô hoảng sợ phát hiện nơi khác của hắn trong nháy mắt trương to vài phần, cô quên đi tức giận vội vàng lúng túng dời mắt đi nơi khác.

Lục Chu Việt nhìn xuống thấy gương mặt đỏ hồng dựa sát ngực mình,nhìn xuống vọng động muốn xoay người nằm lên cô,gọng nói bình tĩnh.

“Người tôi sẽ cứu nhưng phải xem thái độ của cô ra sao!”

Thật ra chuyện Phương Đông Thần hắn đã sớm an bài người bắt đầu điều tra,cũng không cần gì điều tra,người nào làm hắn cũng đã biết,mà hắn cần tìm bắt quá tìm ra người chạm vào máy tính Phương Đông Thần,sau đó chứng minh Phương Đông Thần vô tội,như vậy đủ rồi.

Dĩ nhiên chuyện quan trọng cũng khó khăn nhất cũng chính là bên cực cảnh sát phải có đầy đủ cứng rắn mới thắng được Trần Thanh Sở,hắn đương nhiên có năng lực này,cũng là người duy nhất có năng lực chống đối Trần Thanh Sở ở Ôn Thành.Hứa Lưu Liễm hiểu ý hắn,cô cắn răng đưa mắt lên nhìn hắn,từng câu từng chữ khó khăn mở miệng.

“Tôi đồng ý với anh,nếu như anh cứu được Phương Đông Thần,tôi sẽ luôn ở bên cạnh anh cho đến . . . . sinh con!”

Hắn muốn bắt quá chính là thái độ này mà thôi.

Quả nhiên trên mặt hắn trong nháy mắt tràn đầy nụ cười,đưa tay nâng cằm khéo léo của cô lên cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi hơi sưng.

“Lúc này mới ngoan sao!”

Thật ra hắn muốn chính là cô tự nguyện mà thôi. Nếu như cô không cam tâm tình nguyện,vậy hắn sẽ hành hạ cô.Cũng tỷ như ban nãy,cô kịch liệt phản kháng hắn nói hắn đừng đụng cô,kích thích hắn thời điểm đạt cao triều rút ra khỏi người cô,đem mầm móng nóng hổi phun sau người cô.

Hứa Lưu Liễm chỉ cần đôi run rẩy,bực tức giằng co với hắn,hắn đẩy cô ra rồi khỏi giường,không chút keo kiệt đem vốc người to lớn để lộ trước mặt cô, sau đó cười ném cho cô một câu.

“Có muốn tắm không?”

Cô chỉ cảm thấy nụ cười kia vô cùng châm chọc,trong lòng vô cùng chua xót.Cô tức giận đau khổ như vậy hắn còn bình tĩnh cười thoải mái,còn xem như không xảy ra chuyện gì hỏi cô muốn tắm không? Nhìn cô đau hắn thấy vui vậy sao?

Cô rất nhanh ôm hai tay của mình sau đó xoay người chui vào trong chăn,sau phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào,cô nhắm lại mắt,một giọt nước mắt nóng theo khóe mắt trượt xuống.

Khi Lục Chu Việt từ trong phòng tắm đi ra cô đã sớm ngủ,thân thể nhỏ nhắn co rúc trong chăn,hắn đau lòng đi đến kéo cô ra,phát hiện trên gối có mảng lớn ẩm ướt không cần nghĩ cũng biết vừa rồi cô mới khóc.Hắn tìm tư thế thoải mái để cô ngủ,sau đó nằm xuống bên cạnh ,ôm cô cùng nhau ngủ.

Hứa Lưu Liễm,anh nên bắt em làm gì bây giờ? Cho rằng sẽ buông tay để cô rời đi,cuối cùng lại phát hiện mình không hào phóng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Chấp nhận một lần nữa

Ngày hôm sau,khi Hứa Lưu Liễm ..tỉnh lại hắn đã không có bên cạnh,tối hôm qua hắn nói lời tàn nhẫn muốn giết cô sau đó không có động tác gì khác,cô nhìn màn hình điện thoại cách thời gian đi làm còn sớm,nên trở mình nằm trên mặt giường lớn,đưa tay ra nhẹ nhàng chạm vào bên giường đêm qua hắn

nằm

Sau lại dứt khoát trực tiếp chui vào vùi đầu vào trong chăn tham lam ngửi mùi vị thuộc về hắn, lẳng lặng nằm úp sấp, cũng chỉ có trường hợp không người nào cô mới có thể để cho mình chân thật và dừng cảm thừa nhận tình cảm đối với hắn.

Chu Việt, muốn nghe một lần nữa, lời thề anh từng nói qua, để cho em cảm thấy ấm áp cho dù chỉ trong nháy mắt.

Chu Việt, muốn nghe một lần nữa, anh nói anh yêu em không thay đổi, để nhớ lại anh từng dịu dàng với em, nhớ mặt của anh, nhớ khoảng thời gian đẹp nhất của chúng ta.

.....

Ánh mặt trời lên cao, cô lấy tinh thần chỉnh trang quần áo đi làm, vừa vào công ty đã nghe tin tức nói Phương Đông Thần không có chuyện gì, cô kích động vội vàng hỏi thăm các đồng nghiệp xảy ra chuyện gì, các cô nói chân tướng sự tình là một đồng nghiệp bộ kỹ thuật lợi dụng chức vụ giải mật mã máy tính Phương Đông Thần, sau đó gửi bản vẽ đó đi, nguyên nhân bởi vì không thích Phương Đông Thần được ông chủ coi trọng.

Tính tình con người luôn có mặt ích kỷ và yếu ớt, Phương Đông Thần thường ngày ở trong công ty là người cực kỳ tốt bụng, lại không nghĩ rằng chỉ sơ hở một chút đã bị người ta lợi dụng hãm hại sứt mẻ hết tất cả.

Người kia còn khai ra kẻ chủ mưu sau lưng là Trần thị, lần này khiến cho hình thượng Trần thị sụp đổ, cổ phiếu ngay sau đó rơi xuống nhiều điểm, ai cũng không nghĩ tới, chuyện tự tổn hại mình lại do Trần thị một tay làm ra.

Mặc dù người nọ khai kẻ chủ mưu là tên quản lý bộ thiết kế Trần thị, mà quản lý bộ thiết kế Trần thị cũng vội vàng mời hội chiêu đãi ký giả đem tất cả sai lầm mình gánh chịu sau đó từ chức, nhưng mũi nhọn mọi người đương nhiên chỉ hướng Trần Thanh Sở. Bởi vì dù sao hắn là người quyết định cao nhất trong công ty, chuyện lớn như vậy nếu không có đồng ý của hắn, người bên ngoài làm sao dám thi hành?

Trần Thanh Sở thiên toán vạn toán cũng không nghĩ đến, khi hắn cố ý làm ra cảnh giả cô cùng hắn thân mật, cô vẫn có thể đi cầu cứu Lục Chu Việt, hắn trăm phần trăm kết luận Lục Chu Việt giúp cô, chỉ có hắn mới có thể tìm ra chứng cứ phá hoại mình.

Hắn bỗng nhiên có chút hận cô, hận cô hiện tại trở thành người ta khó nắm lấy, làm hại hắn đến cuối cùng thất bại trong gang tấc. Hiện tại rất phiền toái, hắn đang xin xây cất cầu vượt biển cho Ôn Thành, chuyện này rất hại đến hình tượng Trần thị rất có thể làm hắn thất bại.

May là, may là hắn vừa đồng ý đề gia tộc SEVEN Mĩ Quốc giúp đỡ, có người giúp đỡ phương diện tiền bạc hắn cũng đỡ phiền, việc cấp bách hiện nay là phải xây dựng hình tượng tốt của Trần thị.

*

Sau khi Hứa Lưu Liễm biết được Phương Đông Thần không có chuyện gì liền vội vàng cho gọi điện thoại cho tiểu Diễm, để cô ấy báo cho cha mẹ Phương Đông Thần yên tâm, nhưng sau khi vui sướng, sâu trong lòng cô cảm thấy bất lực, cô biết đây là bảo đảm hắn dành cho cô, bắt cô nói Phương Đông Thần không có chuyện gì cô cũng sẽ ở bên cạnh hắn, hắn mới ra tay cứu người nhưng không thừa nhận cũng không được, tốc độ làm việc cùng hiệu suất của hắn thật làm cho người khác kinh hãi.

Cô bỗng nhiên cảm thấy rất mờ mịt, nếu như phải ở bên cạnh hắn, cô bỗng nhiên không biết làm sao chung đụng với hắn đây, bởi vì hiện tại đối với cô mà nói, đối mặt hắn so với trước đó hắn rời đi càng làm cô đau khổ hơn.

Vốn muốn gọi điện thoại nói tiếng cảm ơn với hắn, nhưng lại không có dũng khí nên chỉ gửi tin nhắn đi, hắn cũng không trả lời cô. Sau cô cùng tiểu Diễm đi đón Phương Đông Thần ra ngoài, tiểu Diễm ngày hôm qua tới giờ vẫn ở trong bệnh viện giúp đỡ chăm sóc cha mẹ Phương Đông Thần, vừa nghe đi đón hắn, cô khẩn trương ở trong phòng rửa bệnh viện sửa sang lại quần áo chính mình.

Bọn họ có chút không đành lòng nhìn, cô gái nhỏ nhắn như vậy có thể mang theo một loại kiên định mà quyết tuyệt đi tới đây?

Phương Đông Thần nhìn thấy tiểu Diễm rất kinh ngạc, bất quá một giây sau giống như hiểu chuyện gì, trong mắt xẹt qua một tia sáng phức tạp, hắn giờ tay lên nhẹ nhàng ôm tiểu Diễm, nếu một cô gái tốt đến nỗi, cho dù hắn vào tù mà vẫn chịu ở bên cạnh quan tâm chăm sóc gia đình mình, vậy mình có lý do gì cự tuyệt cô?

Tiểu Diễm có chút không hiểu tại sao hắn ôm cô, kích động rơi nước mắt.

Hứa Lưu Liễm ở một bên nhìn thấy một màn chân thành cũng chúc phúc cho Phương Đông Thần, hi vọng hắn có thể quý trọng cô bé hết lòng yêu hắn, hi vọng hắn có được hạnh phúc thuộc về mình.

*

Lúc xế chiều cô đi một chuyến đến Lục thị, cùng ngành liên quan thương lượng một chút dự án cô đang làm, hắn không có xuất hiện, thật ra chọn bản thiết kế lần trước hắn căn bản không cần kiểm tra đã nhận, chẳng qua muốn trừng phạt cô mà thôi.

Chuyện nói vô cùng thuận lợi, lúc kết thúc đã sắp tan việc, cô mới vừa rời phòng họp đã thấy Lâm San Ni đứng ở nơi đó, đợi những người khác đi hết Lâm San Ni mới đến cười nói với cô.

“Lục tổng muốn gặp em!”

Cô khẽ nhú nhú mày

“Có chuyện gì không?”

Cô không muốn thời điểm đầu óc tỉnh táo đối mặt hấn, loại đau khổ đối với người không có kinh nghiệm vĩnh viễn không hiểu.

Lâm San Ni cười lắc đầu, cô không thể làm gì khác hơn đi theo cô vào thang máy đến tầng cao nhất. Trong thang máy nhìn khuôn mặt vui vẻ của Lâm San Ni, có chút buồn bực hỏi.

“Sunny tỷ, tại sao chị cười như vậy? Chị đang vui chuyện gì sao?”

Lâm San Ni cười đến cả người cô nổi da gà.

Lâm San Ni thoải mái cười thờ phào nhẹ nhõm.

“Không có gì chuyện vui, chẳng qua ông chủ tâm trạng tốt, chị đây làm thư ký cũng tốt theo, chị thế thôi!”

Hứa Lưu Liễm nhất thời không biết nói gì, cô biết Lâm San Ni đang ám chỉ cái gì, cô ấy đang ám chỉ hấn bởi vì tối hôm qua ở chung với cô nên tâm trạng tốt, tuy lợi dụng mới có được cô cũng vui vẻ.

Lâm San Ni nhìn thoáng qua vẻ mặt cô, hiểu hai người rốt cuộc không được tự nhiên chuyện gì, rõ ràng hai người đều có đối phương nhưng lại lấy phương thức kỳ lạ chung đụng.

Đến phòng làm việc của hấn, Lâm San Ni bận rộn làm việc của mình, cô thì cúi đầu gõ cửa đi vào, hấn đang đứng ở cửa sổ một tay đang bung ly rượu chất. Ánh trời chiều nhuộm đỏ cả chân trời, trên người hấn được bao quanh một vòng sáng ấm áp, cô kìm không được đứng thất thần.

Cho đến hấn bung ly rượu xoay người đi tới phía cô, cô mới lấy lại tinh thần, có chút chật vật đưa ánh mắt nhìn xuống đầu mũi chân. Lục Chu Việt đứng lại ở trước mặt cô, một tay vòng quanh bờ eo cô kéo cô vào trong ngực, môi mang theo chút mùi rượu dán lên mặt cô mập mờ hỏi.

“Còn đau không?”

Tối hôm qua là lần đầu tiên hấn không khống chế được mình, có lẽ bởi vì quá lâu không đụng vào cô, cũng có lẽ bị vẻ mặt đau đớn của cô chọc giận, hấn cảm thấy nếu như không tăng thêm sức sẽ không thể chứng minh cô chân thật nằm ở dưới thân thể hấn cùng hấn vu son mây mưa.

Cô dĩ nhiên biết hấn đang hỏi chuyện gì, nhìn sang nơi khác có chút khổ sở cúi đầu nói.

“Cần gì như vậy?”

Cần gì như vậy? Cần gì sau khi tổn thương lại tới hỏi thăm? Cô thà nghe hấn nói lời tổn thương mình chứ không nguyện ý nghe bất kỳ một câu dịu dàng nào của hấn, bởi vì như vậy sẽ phá hủy tất cả lạnh lùng cô dựng lên.

“Cần loại nào?”

Hấn xoay mặt cô lại không cho cô trốn tránh, trong lòng cô đau xót cắn môi không nói thêm gì nữa. Hấn có chút ảo não sự cố chấp chết tiệt của cô, hung hăng trợn mắt nhìn cô mới chậm rãi nói.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm!”

Cô mở miệng theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng lời tiếp theo của hấn đã truyền đến.

“Phương Đông Thần được cứu, em không phải muốn thay đổi ý cự tuyệt chứ?”

Cho nên lời cô bị ngăn trở lại, đối mặt với hấn cô bối rối tìm lý do khác cự tuyệt.

“Như vậy không tốt lắm đâu, Ôn tiểu thư thấy được sẽ không vui . . . . .”

Cô thật không muốn đi gần hấn, hiện tại trong tình huống này cô chỉ muốn hấn vội vàng nổi thiện tâm để cô mang thai cho cô lối thoát.

“Cô ấy tại sao không vui?”

Hấn bình tĩnh nhìn cô hỏi, cô kiên trì trả lời.

“Cô ấy không phải bạn gái của ngài sao? Cùng ăn cơm với vợ cũ, bạn gái hiện tại sẽ ghen tị đấy!”

“Tôi có chính miệng thừa nhận cô ấy là bạn gái sao?”

Hắn từng bước ép sát,cô không hề nghĩ ngợi nói.

“Anh trước kia không phải đã nói,hai người hiện tại ở cùng nhau!”

Chính là lần cô đến biệt thự hắn lấy quần áo của mình,hắn ngăn cô ở cửa ép cô thừa nhận ở chung một chỗ với Phương Đông Thần ,mà trước cô thừa nhận,hắn trước đã thừa nhận hắn đang ở cùng Ôn Phó Doanh!

Hắn lần này không có ép sát cô,mà dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô, hồi lâu hắn bỗng nhiên sâu lắng mở miệng.

“Em nhớ cũng thật rõ ? Hứa Lưu Liễm,em còn như vậy nữa,sẽ làm anh hiểu lắm em còn có ý với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Bắt đầu dụ dăng

Lời hắn như một cái búa nặng đánh vào ngực Hứa Lưu Liễm,cô đau đến nỗi sắp bật ra tiếng,đứng vậy,dù cô che dấu thế nào cũng che dấu không được lòng cô đối với hắn,cô để ý hắn cùng Ôn Phó Doanh,cho dù hiện tại cô đã không xứng nhưng cô vẫn để ý,cô không phải quá ích kỷ chứ?

Cô có đôi khi rất muốn lớn tiếng nói cho hắn biết,nói cho hắn biết cô đã bị Trần Thanh Sở chạm qua,đã ô uế,cô rất muốn hắn,cô bây giờ thế này hắn còn cần không? Hắn còn có thể giống như trước yêu cô không?

Nhưng mỗi lần đến khoe miệng rồi lại nuốt xuống,mặc kệ hắn trả lời thế nào,cô cũng không có dũng khí đối mặt.Nếu hắn ngại cô bản thì cô sẽ đau khổ,nhưng nếu hắn nói cho dù cô vậy hắn cũng muốn cô,như vậy không phải càng khó xử hơn sao.

Cô đau buồn thì thấy hắn ngửa đầu uống sạch ly rượu trong tay,sau đó nhân lúc cô không kịp tránh né hôn lên môi cô cay mớ hàm răng của cô đem rượu mạnh một giọt không thừa rót vào trong miệng cô,cô bị sặc đến liên tiếp ho khan,cảm giác nóng rát trong khoang miệng lan tràn đến dạ dày,lại từ trong dạ dày nhanh chóng tràn ra tứ chi.

Trời ạ,cay chết cô! Đây là suy nghĩ duy nhất bây giờ trong đầu cô,cô vốn không có tư lượng trực tiếp bị uống hơn phân nửa ly rượu mạnh cảm giác giống như say xe,cô chặt vật nịt lấy vạt áo của hắn để tránh mình ngã xuống.

Không nghĩ hắn không chịu bỏ qua cho cô,hai tay hoàn ở eo cô kéo cô sát vào trong ngực cúi đầu ngăn chặn môi cô,cô vốn bởi vì ho khan mà thở không đủ,hắn hết lần này tới lần khác cố ý ngăn chặn miệng cô,hôn thật sâu,không đầy một lát cô đã bị hắn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng,nháy mắt đôi mắt khó chịu cầu khẩn hắn.

Thời điểm cô sắp khóc hắn đứng lúc buông ra môi cô,cô nhất thời vịn vai hắn từng ngượng từng ngượng thờ. Hắn nhìn cô giống như lục bình trong biển rộng giữ chặt hắn lệ thuộc vào hắn,đã cảm thấy trong lòng sáng khoái rất nhiều.

Hứa Lưu Liễm thật vất vả đè lên ngực,thấy đáng về hắn như không xảy ra chuyện gì không khỏi có chút tức giận.

“Lục Chu Việt, trừng phạt em có phải anh rất vui không?”

Chẳng qua trong giọng nói tức giận cất giấu nồng đậm khổ sở.

Hắn chẳng qua càng thêm bá đạo quấn chặt vòng eo mảnh khảnh của cô.

“Ai bảo em không biết điều một chút nghe lời của anh,anh nói đi ăn cơm là phải đi ăn cơm!”

Hắn nói xong không để ý tới nét mặt của cô xoay người cất kỹ ly rượu,sau đó cầm lấy áo khoác của mình cùng chìa khóa xe đi tới ôm cô ra ngoài,cô vừa vùng vẫy tránh vừa kháng nghị .

“Như vậy không tốt,một lát để cho người ta nhìn thấy lại có tin đồn!”

Kết quả vừa ra khỏi liền gặp được Lâm San Ni giống như chuẩn bị tan việc,cô có chút lúng túng vội vàng tránh thoát vòng tay hắn chạy đến bên cạnh Lâm San Ni.

“Sunny tỷ, chị cũng tan việc rồi,cùng đi ăn cơm đi?”

Lời cô vừa đi ra đã cảm thấy sau lưng lạnh buốt bay tới một ánh mắt không vui,Lâm San Ni dĩ nhiên không thích làm kẻ cản trở,cười cười nói.

“Không được,chị hôm nay hẹn người khác!”

Hứa Lưu Liễm thất vọng xụ mặt, sau đó bị người không vui kéo vào thang máy. Thời điểm ra ngoài hắn không có bá đạo ôm cô, cô để tránh nghi ngờ đi bên cạnh Lâm San Ni đến nhà để xe.

Hắn chọn chính là một phòng ăn tương đối yên tĩnh, cô đi theo phía sau hắn thỉnh thoảng giương mắt nhìn hắn, có thể nhìn ra được tâm trạng của hắn tựa hồ rất tốt, trong lòng cô cũng không khỏi vui vẻ.

Chẳng qua cô trăm triệu không nghĩ tới, thế nhưng ở cửa nhà hàng đụng phải Trần Thanh Sở cùng Anna Katherine, bốn người ở cửa nhà hàng gặp nhau, phản ứng của cô kịch liệt nhất, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, cả người cứng ngắc làm sao cũng nhích không được.

Cô không muốn gặp... nhất là Trần Thanh Sở, vì lẽ như hắn nói chuyện đêm đó với hắn thì sao? Cô hiện tại cũng đã nhận ra trong mắt Trần Thanh Sở mơ hồ có châm chọc.

Cô cứng người đứng tại chỗ, hắn đi phía trước xoay người lại kéo tay cô không vui rống một tiếng.

“Sùng sờ làm gì? Còn không mau đi!”

Lục Chu Việt quay đầu lại thấy sắc mặt cô trắng bệch, vẻ mặt u ám vài phần, đưa tay muốn kéo cô rời đi, lại phát hiện tay cô lạnh dị thường, sắc mặt đen thui, hừ lạnh một tiếng dùng lực kéo cô vào phòng ăn.

Mà hết lần này tới lần khác Trần Thanh Sở cùng Anna Katherine chọn chỗ ngồi bên cạnh bàn hai người bọn họ, cho nên suốt buổi tối, sắc mặt của hắn cũng u ám dọa người, còn cô thì lúng túng, vốn là một bữa ăn tối rất thịnh soạn, đã bị tên kia làm ăn không ngon.

Hắn không nói câu nào, ăn đến một nửa thời cô thật sự chịu không được không khí đè nén, đứng dậy mượn cơ hội đi vào phòng rửa tay lấy hơi, cô không nghĩ tới Trần Thanh Sở cũng đi theo, cô nữa chứ cũng không muốn nói với hắn, trực tiếp đi qua người hắn.

Trần Thanh Sở nếu đi theo cô vào đây đương nhiên không dễ dàng để cô rời khỏi, ở sau lưng chậm rãi nói.

“Tiểu Liễm, anh không nghĩ em lại đi xin hắn? Em không sợ hắn biết chuyện đêm đó của chúng ta ——”

Lời hắn còn chưa nói hết cô đã chột xoay người lại cắt đứt, cô chưa bao giờ giống hiện tại chán ghét Trần Thanh Sở tới cùng, dùng thái độ lạnh lùng trả lời hắn.

“Trần Thanh Sở, bất kể hắn biết chuyện đó phản ứng chán ghét vứt bỏ tôi, tôi cũng cam tâm tình nguyện tiếp nhận, còn đỡ hơn phải sống chung với kẻ tiểu nhân!”

Trần Thanh Sở trên mặt dần dần có tia lúng túng cùng tức giận, nhìn chăm chăm cô một câu cũng không nói, cô không để ý đến hắn, xoay người đi tới chỗ ngồi của mình.

Ngồi xuống chỗ mình, lồng ngực của cô bởi vì vừa rồi tức giận mà hơi phập phồng, hắn ngồi ở đối diện nhìn cô rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên tối nay.

“Mới vừa rồi mới tình đầu nói gì rồi?”

Hắn ôm cánh tay tựa tại trên ghế dù bạn vẫn ung dung nhìn cô, cô bị hắn thấy có chút chột dạ, không được tự nhiên trả lời hắn.

“Không nói gì!”

Hắn không hỏi nữa, lại giống như trước không ăn cơm bắt đầu từng ngụm từng ngụm uống rượu, cô nhìn không nổi nữa, đưa tay đoạt ly rượu trong tay hắn, thấp giọng khuyên hắn.

“Dạ dày anh không tốt, đừng uống nữa. . . . .”

Hắn để mặt cô nắm tay, sau đó có chút tự giễu cười lạnh một tiếng.

“Hứa Lưu Liễm, em bây giờ còn quan tâm sống chết của anh sao?”

Hứa Lưu Liễm mím môi trầm mặc, bởi vì cô không biết trả lời hắn thế nào, còn những lời trái lương tâm cô nói không nên lời, muốn nói quan tâm lại không có dũng khí, hai loại tâm trạng kịch liệt ở trong lòng cô lặp lại đan xen dây dưa giằng co lấy cô, hồi lâu có lẽ cảm xúc trong lòng tích góp từng tí một đến cực hạn sau gộp lại bộc phát, cô đưa tay cầm chai rượu bên cạnh đến miệng uống.

Nếu không có lý do quan mình ngăn hắn làm hư dạ dày mình, vậy thì dùng phương thức này đi, cô sẽ cùng uống với hắn, hắn uống một chai cô sẽ uống một chai, cho dù tửu lượng cô thật sự là ít đến đáng thương. Lúc trước rượu đó bị uống gần phân nửa, chờ Lục Chu Việt kịp phản ứng đã thấy cô uống đến đấy, Anna Katherine ngồi cách bọn họ không xa vừa lúc cùng Hứa Lưu Liễm mặt đối mặt, cô nhìn thấy Hứa Lưu Liễm quyết tuyệt giờ bình rượu ngụm lớn uống không khỏi kinh hãi hít vào thở ra một hơi, Trần Thanh Sở theo ánh mắt cô quay đầu lại nhìn sang, thấy Lục Chu Việt đưa tay đoạt chai rượu trong tay cô.

“Em nổi điên làm gì!”

Lục Chu Việt vừa tức vừa sợ nhìn chăm chăm cô, cô bởi vì uống quá nhiều mà bị sặc đến ho khan, hắn tức giận ném cho cô một tờ giấy ăn, cô nhận lấy

xoa xoa khoe miệng của mình, vừa lắc lắc nắc nhìn hấn cười.

“Em không điên, em chỉ muốn uống rượu mà thôi. . . . .”

“Uống rượu như em vậy sao? Đàn ông cũng không uống như em!”

Lục Chu Việt quả thực nếu bị cô chọc tức chết, tính tình cô nóng như vậy, đừng xem cô ngày thường ít nói một khi phát hỏa có thể lấy mạng người ta, về phần tửu lượng của cô, uống nửa bình rượu đỏ chút nữa khó về, hơn nữa trước đó trong phòng làm việc hấn đã cho cô uống nửa ly rượu mạnh. . . . .

Nghĩ tới đây hấn đã cảm thấy nhức đầu không thôi, nhưng khi nhìn hai gò má cô ửng hồng ánh mắt bắt đầu mê ly một hút hỏa trong người hấn cũng phát ra không được, phiền não đưa tay gọi người phục vụ đến tính tiền, cô gục đầu xuống bàn đầu cũng nâng không nổi, hấn nhủ lại một đôi mày rậm ký tên của mình lên tờ giấy thanh toán sau đi qua đỡ cô dậy ra bên ngoài.

Rõ ràng là hấn muốn mượn rượu giải sầu, ai biết cuối cùng thành cô say, hấn thề sau này không bao giờ ... uống rượu hành hạ mình trước mặt cô, nếu cô mỗi lần đều dùng cách này ngăn cản hấn uống đến cuối cùng khó chịu nhất định là hấn.

Cả người cô dựa vào trong lòng ngực hấn, bước chân lao đảo để hấn vịn đi tới, bởi vì trọng tâm không vững nên cô đưa tay vòng qua hông hấn, bàn tay nhỏ bé níu lấy áo hấn, hại hấn một trận lại một trận nhiệt huyết sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Kịch tình khó nhịn

Bên kia Trần Thanh Sở nhìn thấy hai người ôm nhau rồi đi nhất thời giận đến cắn chặt răng tính đứng dậy đuổi theo, lại bị Anna Katherine ngồi đối diện đưa tay nhấn xuống, trong mắt của cô tất cả đều là đau đớn.

“Anh Thanh Sở, anh muốn làm gì?”

Trong tình huống này mà hấn còn dám đuổi theo, khó tránh khỏi lại bị tổn thương, cô không cho phép chuyện này xảy ra lần nữa.

Hấn không để ý tới cô, chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn cô.

“Buông tay! “

“Không !”

Từ trước đến giờ dịu ngoan nghe lời Anna Katherine kiên định lắc đầu.

“Cô ấy đã yêu anh ta, anh tại khăng khăng ép buộc người ta làm gì”

Bởi vì lời cô sắc mặt hấn càng thêm u ám, cô không quan tâm giữ chặt tay hấn, tận tình khuyên bảo.

“Anh chẳng lẽ không nhìn thấy hành động vừa rồi của cô ấy sao? Cô ấy vì ngăn cản hấn uống nhiều như rượu thả rằng tự mình uống sạch số còn lại! Bọn họ yêu nhau như vậy, anh cũng đừng có hành hạ bọn họ nữa có được không?”

Trần Thanh Sở lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, tuy hỏa khí đầy bụng nhưng hiện tại ở trường hợp công cộng này hấn không thể phát tiết ra ngoài, hấn lúc trước hăm hại Phuong Đông Thần nên khiến hình tượng Trần thị hoàn toàn mất hết, hiện tại mọi cử động đều cẩn thận, hấn hiện tại cố gắng thông hình tượng một người đàn ông tốt giúp Trần thị vãn hồi chút ít danh dự, đây cũng là nguyên nhân tại sao hấn tối nay đưa Anna Katherine xuất hiện ở đây.

Anna Katherine giống như biết hấn kiêng kỵ việc gì, nhẹ vỗ về tay hấn hòa để hấn bớt giận chậm rãi ngồi xuống.

“Người nước anh không phải có câu Cổ Ngữ, tên là giúp người thành công sao? Anh đã yêu cô ấy như vậy, tại sao không buông tay để cho cô ấy tìm hạnh phúc của mình?”

Trần Thanh Sở sau khi nghe không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Nếu như vậy, cô cũng yêu tôi, tại sao cô không thể buông tay để tôi tìm hạnh phúc thuộc về chính mình?”

Anna Katherine vẻ mặt cứng đờ nhưng ngay sau đó nhìn hấn thật tình nói.

“Anh Thanh Sở, anh hấn nên nhớ ban đầu em đồng ý với anh, nếu như anh trở về nước tìm được mối tình đầu, nếu như cô ấy vẫn giống như trước yêu anh, như vậy em sẽ cam nguyện rút khỏi!”

Trần Thanh Sở thay đổi sắc mặt, Anna Katherine nói tiếp.

“Nhưng hiện tại, chuyện căn bản không giống như anh tưởng tượng!”

Cô nói tới chỗ này khó sở hạ thấp giọng.

“Dĩ nhiên, cũng không phải như em tưởng tượng. . . . .”

Chuyện không phải như hần ban đầu tưởng tượng chính là hần không nghĩ tới người hần ngày đêm mong nhớ lại gả cho người chia rẽ bọn họ hơn nữa còn đã yêu hần, nhưng chuyện không phải giống Anna Katherine tự mình nghĩ chính là cô cho hần sẽ khổ sở nhưng không có nghĩ đến hần không bỏ qua, càng không có nghĩ tới hần không thừa thủ đoạn nào chia rẽ bọn họ, hần biến thành đáng về ngay cả cô cũng cảm thấy xa lạ.

Ở trong ấn tượng cô, hần là nam sinh trầm mặc ít nói nhìn qua cũng biết hần không vui, biết trong lòng hần cất giấu rất nhiều thứ, cô cũng không biết mình tại sao thế, lại đau lòng đáng về này của hần, thế còn vọng tưởng mình có thể giúp hần vui vẻ.

Cho nên cô liều lĩnh đến gần hần, quán hần, nói không dễ nghe chính là theo đuổi hần, cô cho rằng Hứa Lư Liễm không yêu hần hần sẽ quay đầu lại nhìn cô một chút, lại không nghĩ rằng ngay cả cô trở thành người phụ nữ của hần, tim của hần cũng chưa từng vì cô nhảy nhanh hơn một nhịp.

Trần Thanh Sở nhìn trên mặt cô lóe lên bi ao, cầm lấy chiếc chìa khóa tới đâm mạnh vào trong đĩa com.

....

Lục Chu Việt loạn choạng đỡ Hứa Lư Liễm ra khỏi cửa nhà hàng đi tới bãi đậu xe, cô cũng rất biết điều không khóc cũng không náo, chẳng qua cả người mềm nhũn dính dất vào người hần, khiến cho hần nhiệt huyết sôi trào, nếu không phải nhìn cô hôm nay mặc váy ngắn hần thật muốn khiêng cô lên để cô không còn lộn xộn.

Thời điểm đi tới bên cạnh xe hần đưa tay vòng eo cô còn dư một tay lấy chìa khóa, ai ngờ chân cô mềm nhũn thẳng nằm lên xe, hần kinh ngạc đỏ mặt hỏi lạnh vội vàng xông qua ôm cô vào trong xe, cho nên cả người cô trực tiếp gục trên người hần.

Cô thì không có chuyện gì còn lập tức kêu rên một tiếng, không phải bởi vì cô đụng đau, mà đáng người yếu điệu kia dán chặt vào người hần, làm hại nơi khác của hần từ từ trương to thật khó chịu, hết lần này tới lần khác cô còn làm về mặt vô tội chớp chớp đôi mắt to.

“Xin lỗi, đừng anh bị thương có phải không?”

Vừa nói vào đề vừa cố gắng tránh khỏi người hần, hai tay quờ quạng trước ngực muốn tìm được một điểm chống đỡ nổi trọng lượng mình, hần một phát bắt được tay cô tàn bạo rống.

“Hứa Lư Liễm, anh cảnh cáo em, em đừng ở nơi đó đùa lừa!”

Cô không hiểu lắm muốn đứng lên lại bị hần rống một trận sợ hết hồn một lần nữa ngã trở về trên người hần, hần lần nữa kêu rên, nhưng mặt cô hiểu rõ.

“Đùa lừa? Em đâu có!”

Hần rất phiền não, quả nhiên không cách nào hiểu nổi người say rượu, ôm cô vào người đứng dậy mở cửa xe trực tiếp nhét cô vào trong, chết tiệt ở nơi này lại dám trêu chọc ngọn lửa ham muốn của hần, hần cũng không muốn ở chỗ này cùng cô trình diễn bản sống Xuân Cung!

Hứa Lư Liễm buồn bực cau mày xoa xoa cái trán bị đau, nịt giây an toàn sau tựa tại nơi đó mơ mơ màng màng ngủ, hần sau khi lên xe liềm ôm lấy mặt cô, bá đạo ra lệnh.

“Không cho phép ngủ!”

“Anh làm gì thế a? Em buồn ngủ muốn chết!”

Cô tức giận đẩy hần nhưng bởi vì cảm giác say, tay chân cô mềm nhũn, không giống bình thường tức giận gào thét, ngược lại nghe giống như hờn dỗi, Lục Chu Việt cảm thấy cả người khí huyết từng đợt dâng lên trong bụng.

“Trả lời vấn đề anh hỏi trước mới được ngủ tiếp!”

Hần dùng lực lay người cô ép cô mở mắt ra.

“Vừa rồi ở cửa nhà hàng khi em thấy Trần Thanh Sở, sắc mặt tại sao khó coi như vậy? Tay tại sao lạnh như vậy?”

Lời của hần làm cô giật mình, đầu thoáng hỗn loạn thoáng cái tỉnh táo mấy phần, cô cắn môi nhìn hần.

“Em. . . . .”

“Không được ấp a ấp úng, trả lời ngay!”

Hắn tức giận hét lên một câu, cô rũ mắt xuống cúi đầu nói.

“Bởi vì em rất ghét nhìn thấy hắn, vừa nghĩ tới hắn hãm hại Phương Đông Thần, vừa nghĩ tới hắn làm những chuyện vô sỉ là cảm thấy buồn nôn, cho nên mới như vậy. . . . .”

“Thật chi như vậy?”

Hắn nheo lại mắt đánh giá cô, vừa rồi lúc gặp Trần Thanh Sở, cảm thấy cô có cái gì không đúng nhưng biết là gì.

Hứa Lưu Liễm gật đầu, thật ra chuyện này đúng là cô nghĩ, bắt quá cô chưa nói ra Trần Thanh Sở làm chuyện vô sỉ là gì thôi, hắn lúc này mới ngồi trở lại trên ghế phát động xe chạy khỏi nơi đây.

Cô không đẩy một lát ngã nghiêng ngủ say sưa, hắn cũng không gây khó khăn cho cô, vốn muốn đưa cô về chỗ cô ở nhưng sau lại nhĩ bị ma xui quỷ khiến đưa cô đến biệt thự trước đó hai người cùng ở.

Đưa xe dừng lại trong nhà giữ xe, hắn quay đầu lại nhìn cô, cả người cô cũng tựa sang một bên ngủ say, khuôn mặt mẫn nguyện xen lẫn bình tĩnh, khoe miệng khẽ giờ lên, mang theo chút ngây thơ cùng hồn dỗi, hắn thật hy vọng khi tỉnh lại cô cũng đáng về thế này.

Hắn cứ như vậy nhìn cô hồi lâu, cô không có dấu hiệu tỉnh lại, thậm chí hoạt động hạ thân tìm tư thế thoải mái tiếp tục ngủ, giây nịt an toàn thắt ở trên người cô ôm trọn bộ ngực tròn trịa, váy ngắn trên đùi bị cô làm bốc lên lộ ra một đôi chân thon dài trắng nõn.

Hắn vốn ở cửa nhà hàng bị cô chọc, lúc này vừa thấy phong cảnh đẹp không khỏi cúi người qua hôn lên môi cô, cô cũng không biết bởi vì uống rượu say hay là nguyên nhân gì lần đầu tiên đưa tay quần lấy cô hắn, động tình đáp lại nụ hôn của hắn, thậm chí còn lè lưỡi tìm lưỡi hắn dây dưa.

Hai người dần dần hôn môi cùng nhau, dần dần không thể ngừng lại, cả hai đều hận không được đem đối phương hòa vào cô thể mình, trong không gian yên tĩnh có thể nghe được thanh âm hai người kịch liệt hôn, cũng có thể nghe được tiếng thở dốc ồ ồ, hắn cời nút áo sơ mi nội y hung hăng cắn lên vú cô, cô gần không được phát ra tiếng rên rỉ đứng thẳng người dậy đem vẻ đẹp của mình đưa đến trong miệng hắn.

Thăm dò như vậy không thỏa mãn được hai người, Lục Chu Việt kéo dây an toàn cô ra, bàn tay to hơi dùng lực từ tay lái phụ ôm đến trên người mình, cô mặc váy, hắn trực tiếp kéo váy cô lên để cô dạng chân ngồi trên người mình, sau đó nhấc áo đưa tay dò vật mềm mại tròn, cách áo lót xoa nắn, yêu thương vỗ về cô.

Hắn đưa tay điều chỉnh một chút ghế ngồi, để cho mình ngã ra phía sau một chút, chỗ tư mật của cô cũng cứng rắn của hắn càng thêm chắc chẽ dán hợp, hắn cảm giác mình có thể không đợi nổi ôm cô trở về phòng, hắn muốn cô ở chỗ này, khẩn cấp muốn, muốn đến hắn hô hấp ồ ồ cời ra dây nịt, thả ra phân thân đã sớm đứng thẳng.

Hứa Lưu Liễm đang mơ mơ màng màng ngủ, cô dễ dàng làm ra tất cả phản ứng cũng đến từ bản năng của mình, lúc này ý thức của cô thật ra không phải rõ ràng, chẳng qua nghe theo tim mình nóng bỏng và khát vọng đáp lại hắn mà thôi, lúc này nhận thấy được trên người là lạ, cô khó khăn mở mắt ra vừa nhìn, lại phát hiện hắn chui đầu giữa hai vú cần rờ gặm cắn, cả người cô tê dại đồng thời cũng ý thức được bọn họ hiện tại đang trong xe, không khỏi ảo não đẩy hắn.

“Chúng ta bây giờ còn đang trên xe!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Triền miên trong xe (18+)

Hắn không thể để ý, hàm răng tiếp tục gặm cắn viên bi trước ngực trước cô, bỗng nhiên ngậm lấy bọn chúng phun ra nuốt vào, tay còn lại thì đầu ngón tay thô ráp vân vê nắm xoay, hoặc dùng lòng bàn tay dày rộng bao lại bọn họ chậm rãi nắn nhào, không đẩy một lát đang răng lưỡi quần giao nó đã đứng thẳng trong lòng bàn tay.

Cô không thể không chế cả người run rẩy hô hấp dồn dập, cô có thể cảm nhận được vật cứng rắn của hắn đang chống đỡ nơi tư mật, nhưng nghĩ đến nơi mình và hắn thân mật, cô có chút khản trương hai tay treo lên vai nắn lấy quần áo hắn mất say lơ lơ mê ly nhìn hắn trong đó tất cả đều cầu xin.

Lục Chu Việt kéo cô xuống, môi nóng ướt mảnh liệt hôn cô, sau đó chậm rãi ở bên tai dụ dỗ.

“Ngaoan, buông lỏng, lập tức sẽ tốt. . . . .”

Một lát? Hứa Lưu Liễm không nhận được vươn tay ra véo hắn, hắn có nhớ một lát trước đó hắn nói không? Lần đó không phải hành hạ cô gần chết mới bỏ qua sao? Nhưng sức lực cô không có bao nhiêu, đã cảm thấy vòng eo bị nắm chột giờ lên, một giây sau khe huyết đã sớm ướt át trong nháy mắt bị cứng rắn nóng rực xuyên thấu, nhiệt độ nóng hổi theo bốn vách dinding đạo thoáng cái truyền khắp toàn thân cô.

Cô không nhận được mở ra môi đỏ mọng phát ra một tiếng thỏa mãn, cùng với gọi tên hắn

“Chu Việt. . . . .”

Hắn siết chặt miệng cô nhấc lên, sau đó lại đè mạnh xuống, phối hợp với lực đạo hông mình hung hăng vọt vào chỗ sâu nhất trong thân thể cô, thẳng đấm đến cô gần không được lên tiếng thở dốc, khi hắn nhìn cô trở nên quyến rũ, thô ách hỏi cô.

“Thoải mái ? Thích không?”

“Ừ. . . . .”

Cô vui vẻ thở gấp trả lời hắn, giọng nói hắn trở nên uyển chuyển ngay sau đó lại hỏi.

“Vậy em yêu anh sao?”

Trên khuôn mặt mê ly mặt xẹt qua một tia cảm xúc, hắn cho rằng cô không có trả lời, lại thấy cô bỗng nhiên cúi người xuống hôn lên môi hắn, cùng lưỡi hắn đẩy đưa một hồi mới chịu ghé vào lỗ tai hắn bật ra một chữ.

“Ừ. . . . .”

Hắn nhất thời toàn thân run rẩy một chút, ngay sau đó ôm chặt eo cô lực mạnh đụng vào, động tác bởi vì . . . kích thích mà kích động mãnh liệt lên, hắn vừa luật động bên ở trong cơ thể cô vừa hung hăng ra lệnh.

“Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa?”

Hứa Lưu Liễm về mặt đã sớm mê ly hoàn toàn nghe không được câu hỏi của hắn, cô chỉ có thể thật chặt ôm cổ hắn mới không thể làm cho mình rớt xuống, cô chỉ cảm thấy bụng dưới giống như có ngọt thủy triều vọt tới, thoải mái cả người gục trên người hắn co rúc run rẩy.

Lục Chu Việt vốn còn muốn tiếp tục truy vấn nhưng cảm giác dừng đạo dính trơn chặt trất bỗng dưng kẹp chặt hắn, bắt đầu kịch liệt co rút lại, hắn biết cô sắp đến đỉnh nhất thời cái gì cũng chẳng quan tâm, chỉ nắm chặt miệng cô dùng lực đạo lớn nhất đưa cô đến đỉnh.

Cô níu lấy vật áo hắn ngum lớn thở hồng hển bình phục kích tình, hắn cũng khẩn cấp nắm chặt lấy mặt cô vội vàng hỏi.

“Lặp lại lần nữa lời em vừa nói!”

Mặc dù chỉ là một chữ “Ừ”, nhưng do chính miệng cô nói yêu hắn, cho nên hắn muốn nghe một lần nữa.

“Em vừa rồi nói gì? Ha ha. . . . .”

Hứa Lưu Liễm vừa thở hồng hển vừa nở nụ cười say khướt nhìn hắn, con mắt động tình nhất thời xẹt qua một tia buồn bã không dễ dàng phát giác, cô nhất thời cảm giác say quần thân nên mới có dừng khí trả lời hắn như thế, đến khi tất cả bình tĩnh trở lại, cô làm sao dám nói lại, cho nên hắn chỉ có thể làm cho mình làm bộ như cái gì cũng không biết.

Lục Chu Việt bị cô mơ hồ chọc giận đến muốn chết, rồi lại biết cô không có từ lượng, kéo đầu cô xuống hôn mạnh lên, sau đó động thân lực mạnh đưa đẩy trong cơ thể cô vận sức chờ phát động, dùng phương thức như thể phát tiết cơn tức trong lòng mình.

Nơi hai người chắc chẽ kết hợp theo động tác của hắn mà tràn ra ái dịch trong suốt, thấm ướt áo hắn không có hoàn toàn cời ra, tình đến lúc nồng nàn không ngừng vang ra tiếng nước, hắn cũng không biết mình giằng co bao lâu, chỉ nhớ rõ cả người mềm nhũn của cô gục trên người hắn ủy khuất cầu xin.

“Chân của em. . . . . đau rất quá. . . . .”

Bởi vì cô cười trên người hắn cho nên sức nặng cả người đều dựa vào hai chân chống đỡ, bị hắn hành hạ thời gian dài đã sớm đau rất chống đỡ không nổi bất kỳ một chút sức nặng, hắn nhìn thoáng qua vẻ mặt cầu khẩn của cô, lúc này mới tăng nhanh lực đạo chuẩn bị phóng ra mình.

Hứa Lưu Liễm nhân lúc hắn chạy nước rút bước cuối cùng, cơ hồ bị vây trống rỗng chui buồn bực nói một câu.

“Lục Chu Việt, em yêu anh. . . . . Nhưng đã không xứng với anh. . . . .”

Cao triều đến nhanh làm cho Lục Chu Việt không làm sao nghe rõ cô rốt cuộc nói câu gì, chỉ cảm thấy nghe tương đối không thoải mái, nhưng hắn căn bản không kịp ngẫm nghĩ, đã bị vui vẻ cắn nuốt tất cả lý trí. Chờ hắn rốt cuộc bình thường khỏi phục tinh táo lại phát hiện cô đã ngủ trên vai hắn.

Hắn bắt đầu dĩ thời dài, dọn dẹp tốt hai người, sau đó dùng áo khoác của mình bọc cô ôm vào trong nhà.

*

Trời lơ mờ sáng, điện thoại hình dáng cổ xưa đặt ở đầu giường vang lên thanh âm sắc bén, người bên cạnh phiền não trở mình, Lục Chu Việt một tay ôm cô, một tay lấy điện thoại đến nhìn, là Hạ Vi Lương gọi cho cô, hắn hận cô ta đánh thức mộng đẹp hai người, trực tiếp nhấn phím không nghe.

Không nghĩ tới cách một lát lại vang lên,hắn sợ đánh thức cô không thể làm gì khác hơn cúi đầu mắng một tiếng,đứng dậy cầm lấy điện thoại di động của cô đi ra ban công tức giận trả lời,tiếng thét chói của Hạ Vi Lương lập tức truyền vào trong tai.

“Lục Chu Việt?”

“Cô ấy còn đang ngủ,em tìm cô ấy có chuyện gì?”

Hắn nhìn thoáng qua cô còn đang ngủ trong phòng,nên có chút lớn tiếng hỏi Hạ Vi Lương,đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực lúc này bị cắt đứt mộng đẹp, ai mà không tức?

“Các người ——,tối hôm qua ——, hai người các người tại sao ở cùng nhau rồi?”

Hạ Vi Lương hoảng sợ nói không mạch lạc,cô biết chuyện Hứa Lư Liễm bị Trần Thanh Sở chạm qua,cho nên cô lúc này lo lắng nhất chính là Hứa Lư Liễm,cô ấy một lần nữa ở cùng Lục Chu Việt,trong lòng chịu bao nhiêu đau khổ a?

“Không có chuyện gì tôi cúp!”

Hắn lười nghe Hạ Vi Lương ở bên kia gào hỏi Hạ Vi Lương vội vàng gọi lại hắn.

“Chờ một chút chờ một chút!”

“Vây làm phiền thầy nói với cô ấy một lát mười giờ bảo cô ấy cùng em đi tương thân!”

Cô thật sắp bị mợ cô làm phiền chết,không nghĩ hắn cứng ngắc ném cho cô ba chữ.

“Cô không đi!”

Cô đi tương thân tại sao kéo theo người của hắn đi,lỡ như những người đàn ông kia không có thích Hạ Vi Lương,ngược lại coi trọng cô thấy thì sao ?

Hạ Vi Lương tức giận rống, “Ồ Ồ,Lục Chu Việt,tại sao thầy bá đạo như vậy,thầy nói không đi sẽ không đi à!”

Lục Chu Việt khẽ nhủ mày một chút sau nói.

“Bất quá một lát em đến nhà cô ấy lấy vài bộ quần áo tới đây,thầy có thể suy nghĩ một chút!”

Tối hôm qua quần áo cô vừa rách vừa bẩn,nơi này hắn chỉ có quần áo nam,căn bản không thích hợp để cô mặc.

“Các người rất kịch liệt sao? Y phục cũng bị xé nát rồi?”

Hạ Vi Lương nhất thời cười phá lên khoa trương và mập mờ ,Lục Chu Việt bị cô cười có chút lúng túng,không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại.

*

Khi Hứa Lư Liễm... tỉnh lại mặt trời đã lên cao,cô kinh ngạc vội vàng từ trên giường ngồi dậy bắt chập đầu đau như muốn vỡ tung trên người truyền đến đau nhức, cầm điện thoại di động tới xem mới phát hiện hôm nay là cuối tuần,lúc này mới thở phào nhẹ nhõm tính nằm lại trên giường,rồi lại bị hoàn cảnh chung quanh vừa quen thuộc vừa lạ làm hấp dẫn ánh mắt,đây là biệt thự trước đó cô ở chung với hắn.

Cô lắc đầu mơ hồ nhớ đêm qua uống rượu say sau đó xảy ra chuyện gì với hắn trong xe,không khỏi khó chịu kéo chăn che lại mình.Không ngờ cô động tình đáp lại hắn,đúng là không còn gì để nói!Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Hắn có thể còn nghĩ ngờ tiếp tục truy hỏi nữa không?

Nghĩ như vậy cô không còn tâm trạng tiếp tục ngủ,định ra khỏi giường,nhưng tìm cả phòng ngủ cũng không tìm được quần áo thuộc về cô,trước kia sau khi ly hôn cô đã lấy đồ đạc mình đi,roi xuống vài món không nghĩ hắn vẫn giữ lại nhưng không phải đồ mùa này.

Không còn cách nào cô đành phải chọn lấy một cái áo phái nam mặc lên người,sau đó hai tay vẫy quanh dưới mặt quần áo không để cảnh xuân lộ ra ngoài,cô muốn nhìn xem hắn có ở nhà không,nếu như hắn ở nhà thì nhờ hắn giúp cô lấy quần áo,nếu như không cô sẽ gọi cho Hạ Vi Lương bảo cô bạn đem đến mấy bộ,ngày hôm qua chút ít quần áo đã bị hắn xé nát.

Cả lâu hai trống rỗng,tựa hồ sau khi Tần tỷ đi hắn cho tất cả người giúp việc nghỉ,cho nên lúc này trong biệt thự lớn này chỉ có một mình cô,cô nhất thời cảm thấy rất vắng lạnh, đứng ở thang lầu lầu hai nhìn chung quanh sau cô còn thử gọi.

“Chu Việt?”

“Chu Việt,anh có có nhà không?”

Cô vừa đi xuống lầu vừa hô tên hắn,trong phòng bếp lầu một truyền đến thanh âm va chạm và mùi thơm thoan thoan bay về phía cô,cô cau mày buồn bực sai bước đi tới, không phải hắn nấu cơm đây chứ? Hắn biết nấu cơm sao?

Chương 231: Hấn ăn bữa sáng của mình

Cô vừa nghĩ vừa đẩy ra cửa phòng bếp, quả thật nhìn thấy hấn mang dép ngủ trên người mặc quần áo ở nhà đang nấu cơm, cô không khỏi trừng mắt nhìn, cho mình đã nhìn lầm rồi. Ở trong mắt cô hấn là người không bao giờ bước vào phòng bếp, hấn tựa hồ trời sanh chỉ thuộc về thương trường chỉ thuộc về những thứ trường hợp cao quý trang nhã.

Nhìn cảnh này bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt cay cay, nếu như, nếu như không có một đêm hoang đường kia, hiện tại hình ảnh này ảm áp động lòng người cỡ nào, cùng người yêu triền miên, sau đó tỉnh lại ở bên người hấn, cùng hấn xuống bếp làm bữa ăn sáng, đó là điều tuyệt nhất cuộc đời nhưng đối với cô hôm nay mà nói đó chỉ là một giấc mộng.

Có một loại tình yêu, rõ ràng là yêu lại không thể nói. Có một loại tình yêu rõ ràng muốn buông tay nhưng không cách nào gạt bỏ. Có một loại tình yêu rõ ràng đau khổ nhưng lại trốn không thoát. Có một loại tình yêu biết rõ không còn đường đi đến nhưng lòng đã sớm không thể trở về thời điểm ban đầu.

Cô tựa tại khung cửa kính ngạc nhìn bóng lưng dày rộng của hấn, chỉ thấy hấn cầm bánh mì mới nướng xong đi ra, thấy cô mặc áo mình trên người, tâm trạng hấn không khỏi rất tốt nở nụ cười.

“Anh bỗng nhiên có một ý kiến không tẻ”

“Cái gì?”

Hứa Luru Liễm thu hồi cảm xúc phức tạp đi phía sau hấn đến bên cạnh bàn ăn, không hiểu lên tiếng hỏi.

Hấn đặt đồ ăn trong tay lên trên bàn ăn sau đó đi tới hai tay vòng sang eo cô cười khê một tiếng.

“Chính là lột sạch không cho em mặc bất quần áo gì, để em vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ nơi này!”

“Anh đừng có nghĩ ác vậy chứ!”

Hứa Luru Liễm chán nản liếc hấn, sau đó gơ tay lên che thân thể mình, sáng sớm hấn còn dựa vào cô gần như vậy, làm cho cô hít thở rất khó khăn.

Nhưng tay hấn theo vạt áo sơ mi thăm dò vào, dưới áo sơ mi cô không mặc gì, hấn mập mờ nắm cái mông đàn hồi của cô, nắm một chút, cô đã cảm thấy như có một dòng điện cấp tốc xuyên qua bên trong thân thể, cô chán nản bắt lấy giữ tay hấn muốn ngăn cản cử động của hấn.

Nhưng hấn chỉ hơi chút vừa dùng lực nhấc lên áo sơ mi, bàn tay nóng bỏng lướt theo xương sườn đi lên, sau đó dừng lại ở trước ngực, thuận thực xoa nắn, cả người cô run rẩy, cô siết bàn tay không vui nói.

“Em đói bụng. . . . .”

Làm ơn đi tối hôm qua cô bị hấn hành hạ suốt đêm rồi ngủ thẳng đến hiện tại, ngay cả cơm cũng chưa được ăn làm gì còn sức lực tiếp tục một trận với hấn.

“Vừa lúc anh cũng đói bụng!”

Hấn cúi đầu ngậm vành tai cô, mập mờ nói một câu, sau đó một tay bế cô đặt lên bàn ăn, cô lúng túng muốn chết liều mạng trốn tránh, hấn không phải muốn cùng cô ở chỗ này chứ?

Hấn cường hấn cởi sạch áo cô, sau đó ôm cô hít hà mùi thơm trên cơ thể cô, hôn lên từng tấc da thịt của cô vừa sâu kín hỏi.

“Luru Liễm, em có chuyện gì gạt anh phải không?”

Cô nghe vậy thân thể mềm mại đang được hấn yêu thương nhất thời cứng ngắc, cô nhìn thấy con ngươi mê ly lóe lên tia sáng, sau đó cố gắng làm lòng mình bình tĩnh trả lời hấn.

“Không có, có chuyện gì của em mà anh không biết!”

“Như vậy đi, chúng ta thương lượng, “

Hấn khê buông lỏng cô ra một chút nhưng vẫn ôm cô ngồi trên bàn ăn.

“Nếu em nói thật anh sẽ buông tha em, nếu như nói láo anh liền chỗ này muốn em!”

Cô gật đầu nhưng trong lòng hoảng sợ bất an, cô cũng không phát hiện hai tay của mình đã không tự chủ nắm chặt, Lục Chu Việt nheo mắt nhìn hai bàn tay đang siết chặt của cô, giọng nói nhẹ nhàng hỏi.

“Anh hỏi lần nữa, Hứa Luru Liễm, em có chuyện gì gặt anh không?”

“Không có “

Cô lắc đầu, chỉ mới nói ra hai chữ thân thể đã bị hấn đâm sâu vào, cô dĩ nhiên không biết khi cô mặc áo sơ mi của hấn xuất hiện ở trước mặt hấn, hấn đã không có ý bỏ qua cho cô, có người đàn ông nào có thể chịu được một màn làm người ta phun máu mũi không chứ, hấn chỉ nghĩ thân thể mềm mại dưới lớp áo đã cảm thấy nhiệt huyết xông lên đầu.

Sau đó hấn chỉ muốn mượn câu hỏi để cô hết bất an thôi, ai ngờ cô thật nói láo, điểm này Lục Chu Việt đương nhiên cảm giác được, hấn giận cô giấu điểm hấn, giận cô không thẳng thắn, cho nên đề cô lên trên bàn ăn tàn nhẫn chiếm đoạt.

“Hứa Luru Liễm, em tốt nhất không để cho anh biết em giấu điểm anh cái gì, nếu không anh không tha cho em!”

Hứa Luru Liễm nhắm mắt lại che dấu nồng đậm đau thương trong lòng mình, vươn ra chân thon dài hoàn thật chặt hông hấn, cố gắng để cho vui thích tới bao phủ những đau đớn tinh thần.

Hấn không để ý cô có lực hay không có lực, cũng không quan bây giờ đang ở đâu, ôm cô vô cùng nhuần nhuyễn sùng ái cô, ba tháng không có đụng vào cô, hấn hiện tại hận không được bồi bổ những ngày bỏ qua, hấn cảm thấy yêu cô thế nào cũng không đủ, rõ ràng rất quen thuộc cơ thể cô nhưng mỗi lần đều không nhận được bị cô mê hoặc.

Một lần nữa ở chung hấn mới phát hiện, trước kia buông tha cô là sai lầm cỡ nào, cũng chỉ có một lần nữa ở chung hấn mới phát hiện, hấn yêu cô như thói quen của mình hằng ngày, không liên quan gia đình cô giàu có hay không, không liên quan cô có dung mạo đẹp hay không, cũng không liên quan cô yêu hấn có giống hấn yêu cô không.

Nếu như trong tình yêu có giải thưởng, hấn nghĩ nam chính thâm tình nhất phải là của hấn. Hấn tự nhận không ai yêu cô bằng hấn, không ai yêu bền lâu như hấn, Đường Dục Hân Trác Thỉnh Phong Nghiêm Hạo nam tình cảm của bọn họ cũng không thể so sánh với hấn.

*

Sau khi hoan ái Hứa Luru Liễm kéo thân thể mỗi một không chịu nổi đi vào phòng tắm rửa sạch, hấn vốn muốn ôm cô cùng vào trong, cô nhú lại gương mặt sắp khóc lên.

“Xin anh đấy, để mình em tự mình, anh nhanh đi hâm cơm lần nữa, được không?”

Cô không muốn cùng hấn tắm uyên ương, làm không tốt lại thêm một trận trong phòng tắm, như vậy cô không muốn chết cũng không được. Cùng mình người yêu làm chuyện thân mật đương nhiên hạnh phúc, nhưng cũng không thể ngày ngày làm, cũng không thể muốn liên liên làm. Hấn chẳng lẽ không biết mệt là gì sao? Cô dù sao cảm thấy cả người muốn tan ra, thoải mái ngâm mình trong bồn tắm không muốn ra.

Hấn gõ cửa mang theo một cái túi đi đến nghiêng người tựa tại cạnh cửa cười.

“Em đang đợi anh vào ôm em ra phải không?”

Mặt cô đỏ lên, vội vàng kéo khăn tắm bên cạnh vội vàng quấn lại mình từ trong bồn tắm đứng dậy, không hiểu nhận lấy chiếc túi hấn đưa, bên trong tất cả đều là quần áo cô mặc, cô kinh ngạc ngược mắt thấy hấn.

“Đây là. . . . .?”

Cô vừa nghĩ mình không có quần áo mặc, hấn đã đưa tới cho cô.

“Là Hạ Vi Lương đưa tới!” Hấn tựa tại nơi đó nheo mắt nhìn phong cảnh mới tắm xong trước mắt, Hứa Luru Liễm nghe hấn nói rất bình tĩnh, trong lòng không khỏi mở hôi, hấn tại sao sai bạn cô thế nha.

Vừa nhắc mắt lại thấy con người hấn động lại trên người mình, cô nín chặt khăn tắm trên người mình vội vã nói một câu.

“Cám ơn. . . . .”

Mặc quần áo của mình xông ra ngoài, cô thì hấn hôm nay nếu dám động cô một lần nữa, cô nhất định không tha hấn!

Sau khi cô ra ngoài Lục Chu Việt cũng vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, chờ hấn tắm xong đi ra cô đã mặc chỉnh tề, vừa thấy hấn ra ngoài cô vội vã ra khỏi phòng ngủ, hấn cảm giác về mặt cô có cái gì kỳ lạ, rồi lại nhất thời nghĩ không ra, nhìn hướng cô chạy khỏi suy nghĩ thật lâu.

Hai người cùng ăn ở phòng ăn dưới lầu, Hứa Luru Liễm sau khi ngồi xuống liền cầm miếng bánh mì vàng nhạt xốp giòn bắt đầu ăn, cùng với uống sữa tươi nóng, mùi vị rất không tệ, xốp giòn đồng thời rất thơm, hấn làm cơm Tây cũng rất ngon miệng, cô không khỏi nhìn hấn, lại thấy hấn ngồi ở đối diện cô động cũng không động ngón chừng cô, cô có chút buồn bực hỏi.

“Tại sao anh không ăn?”

Hắn có chút mất tự nhiên đưa tay ho nhẹ, giống như thuận tiện hỏi.

“Mùi vị thế nào?”

Cô nhìn thấy trên mặt hắn có chút xiu mong đợi còn có hơi khẩn trương, giống như đứa bé chờ người lớn khen, cô cảm thấy tim cô chưa từng mềm mại như hiện tại, thấy tính trẻ con của hắn cô không nổi, muốn đi đến ôm hắn vào trong ngực quan tâm rồi lại không thể làm, cho nên cũng chỉ có thể giờ bánh mì trong tay cắn một miếng lớn, sau đó vung lên khoe miệng cười vui vẻ.

“Rất ngon, rất ngon, thật nhìn không ra tay nghề anh tốt như vậy!”

Hắn được cô khen có chút lúng túng, cầm qua bánh mì cúi đầu bắt đầu ăn, cô không thấy khoe mặt hắn dần dần vung lên độ cong vui vẻ, cố gắng đè vui mừng trong lòng, ngậm lớn ăn cơm.

“Cái kia. . . . . Anh tính toán lúc nào. . . . .”

Ăn không tới vài hớp cô ngừng lại, nhìn hắn có chút khó khăn mở miệng, cô muốn hỏi hắn tính lúc nào làm cho cô mang thai, bởi vì trong trí nhớ của cô tối hôm qua cùng với lần vừa rồi hắn đều không có phóng trong cơ thể mình, nếu hắn còn tiếp tục vậy nữa cô sẽ càng đau khổ?

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 232: Đột nhiên bị thương

Hắn nhìn bộ dạng cô ấp a ấp lập tức hiểu cô muốn nói việc gì, bộp một tiếng buông đĩa xuống, trầm mặt đứng dậy nhìn chăm chăm cô.

“Vậy thì xem hầu hạ anh thoải mái cỡ nào anh sẽ làm như em mong muốn!”

Hắn lạnh giọng sau khi nói xong xoay người sai bước rồi đi, mới vừa rồi vui vẻ thoáng cái vỡ tan tành, tim cô chẳng lẽ thật sự làm bằng đá? Cô có thể đừng nói chuyện đùa con hay không? Chẳng lẽ cô hiện tại ở chung với hắn vì hắn nói điều kiện kia sao?

Sau khi ra ngoài hắn lấy điện thoại gọi cho Diêm Hạo Nam, khẩu khí rất không tốt.

“Chuyện hợp tác với Trần thị thế nào?”

Diêm Hạo Nam tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ, trong thanh âm mang theo nồng đậm buồn ngủ.

“Còn có thể thế nào, rất thuận lợi, đã hợp đồng với thư ký của em. . . . .”

Lục Chu Việt tâm trạng lúc này mới khá hơn một chút.

“Tại sao bây giờ còn chưa dậy, có phải hôm qua đi tìm phụ nữ?”

Diêm Hạo Nam giọng nói rất tức giận

“Em uống rượu say không được sao? Chẳng lẽ anh cho rằng người nào cũng như anh sao!”

Lục Chu Việt nghĩ tới mấy ngày qua mình ra tay với cô, lại nghĩ tới câu cô vừa nói, không khỏi phiền muộn ngồi vào trong xe phát động xe rồi đi, thuận tiện bảo Diêm Hạo Nam giúp hắn tra xét, buổi tối cô gọi điện thoại cho hắn nói ra suy nghĩ của mình rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

*

Hắn đi sau Hứa Lưu Liễm cũng cầm lấy đồ ra cửa, hôm nay là cuối tuần cũng không còn chuyện gì, cô tính đến công trường xem tình trạng thi công, lúc này có lẽ chỉ có công việc mới có thể hóa giải đau khổ trong lòng cô. Nửa đường cô gọi điện thoại cho Hạ Vi Lương, hỏi chuyện quần áo, Hạ Vi Lương tức giận hừ hừ.

“Lục Chu Việt chính là một siêu cấp vô địch đại lừa gạt!”

“Tại sao?”

Cô nghe Hạ Vi Lương như vậy hình dung hắn cảm thấy rất buồn cười, Hạ Vi Lương tức giận kể lại một lần nữa cho cô nghe, sau đó kháng nghị.

“Hắn nói tơ lấy quần áo cậu qua hắn sẽ suy xét cho cậu cùng tớ đi tương thân,kết quả tớ đợi đến mười giờ cũng không có tin tức của cậu, điện thoại cho cậu, cậu đoán hắn nói gì?”

”Ừm . . . . Hắn nói gì?”

Cô có chút dở khóc dở cười hỏi, Hạ Vi Lương nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hắn nói cậu còn chưa tỉnh,tớ không tin,dù cậu chưa tỉnh hắn cũng có thể gọi mà? Tớ kháng nghị với hắn,kết quả hắn nói tối hôm qua cậu quá mệt mỏi, không nhớ đánh thức cậu!”

Hạ Vi Lương nhớ tới mình gọi điện thoại giọng người kia bình tĩnh như không liên quan đến mình.Nếu hắn sớm nói cô không đi được thì cô cũng không đi,điều này cũng tốt,trực tiếp lái tiểu F0 đi sửa chữa.Đối phương là thiếu tá hải quân trẻ tuổi nhất đấy nhá,tổ chức quả thực ác liệt,cô không thêm chấp.

Hứa Lưu Liễm im lặng, Hạ Vi Lương như cũ chưa hết giận,lớn tiếng lên án hắn.

“Ồ ơ,hắn nói rõ,cái gì cậu tối hôm qua quá mệt mỏi,cậu nói xem tớ là một cô gái chưa lập gia đình,tớ chẳng lẽ không biết xấu hổ cãi với hắn!”

Cô tuy không hiểu rõ chuyện giữa nam nữ,nhưng đầu gì cũng là tiểu thuyết gia ngôn tình có chút danh tiếng,cô làm sao có thể hỏi hắn hôm qua tại sao quá mệt mỏi?

Hứa Lưu Liễm không cách nói gì,không thể làm gì khác hơn nhẹ giọng an ủi cô.

“Được rồi được rồi,cậu đừng tức giận,lần sau tớ đi cùng cậu mà!”

“Cậu còn muốn chị đây có lần sau nữa? Chị đây không bao giờ . . . đi tương thân nữa,thật là bị tổn thương!”

Hạ Vi Lương khóc không ra nước mắt,cô vội vàng hỏi.

“Có chuyện gì?”

“Không nói không nói,nhắc đến tương thân là phiền!”

Hạ Vi Lương rất không muốn nói đề tài này,vội vàng chuyển đề tài sang người cô.

“Tớ nói . . . . . cậu hiện tại không sao chứ,Ồ,cậu lại ở chung với hắn,tớ thật rất lo lắng không biết cậu làm sao đối mặt!”

Hứa Lưu Liễm đem chuyện cứu Phương Đông Thần kể cho cô nghe,cũng nói chuyện hắn muốn cô sinh con cho hắn,cho nên bọn họ mới ở chung một chỗ,dĩ nhiên cũng nói chuyện hắn muốn cô sinh con mà không chịu làm cô mang thai,Hạ Vi Lương sau khi nghe đậm chân mắng hắn bụng đen Lão Hồ Ly, nói hắn đang muốn chiếm tiện nghi bạn thân mình đây mà.

Không cần Hạ Vi Lương nói cô cũng biết hắn đang muốn trừng phạt cô,nhưng cô không có biện pháp,chỉ có cắn chặt răng nuốt vào trong bụng,Hạ Vi Lương thở dài.

“Lưu Liễm,không bằng cậu thẳng thắn kể hắn rõ mọi chuyện?”

“Không được!”

Cô không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Vi Lương,tớ không có dũng khí thẳng thắn,bất kể hắn quyết định thế nào,tớ cũng không có dũng khí tiếp nhận,hắn ghét bỏ ta từ đó không quan tâm tớ,tớ đau khổ,ngược lại hắn cái gì cũng không quan tâm tớ càng đau khổ hơn!”

“Vậy cậu tính làm gì? Chẳng lẽ cả đời cứ yêu hắn nhưng không thể sống một chỗ?”

Hạ Vi Lương giọng nghe có chút khổ sở,cô nhất thời cắn môi.Cô hiện tại thật không biết nên làm thế nào mới tốt,muốn rời xa hắn,rồi lại lần lượt không hạ quyết tâm.

Hạ Vi Lương thấy cô trầm mặc không nói gì nữa chỉ phải cúp điện thoại,cô thì trực tiếp đến công trường,mấy ngày qua bị hắn hành hạ tinh thần hoảng hốt, hơn nữa ban nãy vừa nhắc đến hắn cho nên cô có chút không yên lòng.

Trong công trường ngổn ngang có một cái hố to,cô không chú ý tới đồ đồ ngang trước mặt mình,không cẩn thận bị trật chân ngã trên mặt đất,bên cạnh một góc thép thẳng tắp cửa vào bấp chân cô,đám rách quần bò xuyên vào trong chân cô,chỉ một thoáng máu tươi chảy ròng ra.

Cô đau đến muốn bất tỉnh,che chân ngồi dưới đất thật lâu,một khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt như mất hết máu,người phụ trách công trường nhất thời bị dọa sợ đến sắc mặt đại biến,vội vàng tiến đỡ cô gọi điện thoại báo xe cấp cứu đến .

Thời điểm sốt ruột chờ xe cứu thương đến cô đã nhìn không được ngất đi,mất máu quá nhiều cộng thêm cơn đau làm cô mất đi ý thức,trước khi cô hôn

mê xuất hiện duy nhất trước mắt chính là mặt của hắn.

Đợi cô... tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, bấp chần bên phải truyền đến từng đợt đau đớn kịch liệt, chắc đã được băng bó tốt, trước mặt là gương mặt lo lắng vô cùng của hắn, cô mở mắt ra vừa nhìn thấy hắn, đầu mũi chưa xốt nước mắt cũng chảy xuống.

Lục Chu Việt trong lòng lo lắng muốn chết, có trời mới biết hắn sau nhận được điện thoại cô gặp chuyện không may hận không được chấp cánh bay đến bên cạnh cô trước tiên, vừa nãy hắn rời nhà cô vẫn còn rất tốt, tại sao chớp mắt cái cô đã vào bệnh viện? Hắn tà ác nghĩ, đợi cô tỉnh lại, chuyện thứ nhất chính là bảo cô nghỉ công việc chết tiệt này, ở nhà nấu ăn cho hắn, làm kiến trúc sư cái gì, ngày ngày chạy đến công trường, cực khổ thì không phải nói, nhưng gặp nguy hiểm như hôm nay đều khó tránh khỏi, không cần nhiều chi cần một lần cũng đủ để lấy mạng hắn.

Trong khi lo lắng đợi cô tỉnh lại hắn đã nghĩ kỹ một số câu giáo huấn cô, nhưng nhìn cô khóc thảm thương, nhất thời quên đi những lời muốn nói, vội vàng đi đến ôm cô vào trong ngực, “Tại sao? Có phải vết thương đau?”

Cô vùi vào trong ngực hắn dùng sức gật đầu, nước mắt chảy mãnh liệt hơn.

“Ừ, đau, đau chết, đau đến chịu không được. . . . .”

Thật rất đau a, rất đau nhói, từng chút từng chút xé rách da thịt cô, khiêu chiến nhẫn nại thần kinh của cô

Lục Chu Việt nhìn chăm chăm bộ dáng cô, tức giận nói.

“Em mau từ chức công việc này cho anh, anh cũng không phải nuôi không nổi em!”

Vết thương trên đùi cô rất sâu, còn may vài kim, bởi vì bị thép đâm vào bác sĩ sợ nhiễm trùng lúc tẩy rửa rất cẩn thận, ngay cả hắn là người đàn ông nhìn quen những mưa gió cũng ngần không được run rẩy, may lúc ấy có tiêm thuốc mê cho cô, hắn cũng không lo lắng để lại sẹo vì có Đường Dục Hàn, hắn lo lắng nhất chính là mấy ngày tiếp theo cô nhịn đau không được.

Hắn bật thốt khiến Hứa Lưu Liễm hốc mắt càng thêm chua xót, tựa trong ngực hắn dùng sức níu chặt quần áo hắn cúi đầu nức nở. Hắn không phải nuôi không nổi cô? Nói rất hay giống như hắn có thể nuôi cô cả đời, nhưng hắn hiện tại nuôi cô, cô sẽ có thân phận gì? Tình nhân?

Hắn kéo thân thể cô khóc đến run rẩy nhẹ giọng trấn an, nhưng không biết cô sợ dĩ khóc thương tâm là bởi vì đau khổ hắn cũng không biết, mỗi lần chung với hắn nhiều hơn một giây, nỗi thống khổ của cô tăng thêm một giây.

Hứa Lưu Liễm hoàn toàn không nghĩ mình bị thương trong tình trạng thế, tuy nhiên không có cách, tất cả chỉ có thể nghe theo sắp xếp của hắn, tạm thời chờ dưỡng tốt rồi hãy nói. Bởi vì vết thương tương đối sâu, bác sĩ đề nghị cô nằm viện quan sát mấy ngày, tốt nhất chờ cắt chỉ vết thương mới ra viện.

Bởi vì cô bị thương nằm viện, hắn ngày ngày ở bên cạnh chăm sóc, để cho tình cảm giữa hai người lần nữa được giới truyền thông chú ý, truyền thông bắt đầu báo cáo tình cảm giữa bọn họ, may cô đang ở trong bệnh viện của Đường Dục Hàn, An Bảo và vân vân cũng làm tốt vô cùng, đám ký giả Bát Quái bị ngăn ở chỗ rất xa.

Trước một ngày cô xuất viện, phòng bệnh của nghênh đón hai người không được hoan nghênh, Lục Phương Đình cùng Ôn Phó Doanh.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Không giữ lại

Lục Phương Đình sắc mặt cực kỳ khó coi, ông thật không hiểu nổi đứa con trai ưu tú của mình tại sao năm lần bảy lượt dây dưa không rõ với cô gái Hứa Lưu Liễm kia, khoảng thời gian trước thật vất vả mới đợi được nó ly hôn, đang định mấy ngày nữa tìm thời gian cùng nó đến Ôn gia gặm hỏi, ai biết lại lộ ra tin tức hai người đang ở cùng nhau, ông thiếu chút nữa tức nổ phổi.

Nếu như trước kia nó một mực ông cũng đành chịu, nhưng con bé nhẫn tâm bỏ đi con của nó, còn bỏ đi huyết mạch Lục gia vậy mà nó vẫn không bỏ ý định với con bé, nó thật đúng bị quỷ ám.

Ôn Phó Doanh trước sau như một đắc ý, đi bên cạnh Lục Phương Đình khéo léo giả dạng hiền lương thực đức, chỉ tiếc thông minh như cô lại mắc phải sai lầm toàn cục, cô cho rằng hôm nay hắn đã ly dị với Hứa Lưu Liễm, cô chỉ cần làm tốt quan hệ cùng Lục Phương Đình, Lục Chu Việt sớm muộn gì cũng nể mặt Lục Phương Đình cưới cô.

Đáng tiếc cô lại không nhìn thấu, nếu như Lục Chu Việt dễ dàng nghe lời Lục Phương Đình định đoạt, ban đầu cũng sẽ không kiên trì cưới Hứa Lưu Liễm mà âm ỉ cùng Lục Phương Đình, cô cũng đánh giá thấp tình cảm Lục Chu Việt đối với Hứa Lưu Liễm.

Nhiều năm theo đuổi, cả ngày lẫn đêm yêu say đắm, cô chỉ bỏ đi đứa con làm sao xóa hết tất cả? Ban đầu chọn buông tay, bất quá đau đến không cách nào nhịn được muốn vết thương khép lại, trong tim hắn vẫn như cũ chỉ có cô. Cho dù trong lòng để lại vết thương, đó cũng là cô làm, suốt đời này không

có người nào thay thế được.

Hứa Lưu Liễm đang tựa tại trên giường bệnh nhìn bản vẽ, Phương Đông Thần cùng tiểu Diễm vừa đến thăm cô, Phương Đông Thần mặc dù che chở tiểu Diễm nhưng tăng thêm một bước tình cảm, sau cô thừa dịp Phương Đông Thần ra ngoài nghe điện thoại len lén hỏi tiểu Diễm, hai người không phải ở cùng một chỗ rồi chứ, tiểu Diễm ngượng ngùng cười nói chuyện xảy ra cho cô nghe.

Hắn bình an vô sự cô cũng định trở về thành phố N, hắn đưa cô ra phi trường một khắc trước khi lên máy bay, hắn bỗng nhiên giữ cô lại, nhẹ giọng hỏi cô có đồng ý ở lại hay không, cô suy nghĩ một chút vẫn kéo tay hắn ra nói

“Đông Thần, nếu như anh vì cảm kích mà giữ em trở lại, chuyện đó không cần thiết, tất cả chỉ do em tự nguyện”

Hắn chẳng qua nhẹ nhàng kéo tay cô tới thật tình nói với cô

“Đừng, anh rất cảm kích em, nhưng em vì anh làm những chuyện này, anh mới phát hiện em thật tốt, nếu như em đồng ý, xin cho anh cơ hội, để cho anh yêu em giống như em đã từng yêu anh!”

Hắn không phải là người không biết buông tha, mặc dù hắn yêu Hứa Lưu Liễm dốc hết sáu năm tuổi thanh xuân, nhưng hắn cũng biết rõ, hai người bọn họ cuối cùng không có tương lai, cho nên hắn tình nguyện lựa chọn cô gái yêu mình, cùng cô trải qua cuộc sống bình thân.

Tiểu Diễm ở ngay đại sảnh phi trường nhào vào trong lòng ngực hắn khóc lên, không có gì có thể so với tình cảm kích động để người ta rơi lệ.

Hứa Lưu Liễm nghe cũng rất cảm động, nhất là câu kia “Xin cho anh cơ hội, để cho anh yêu em giống em yêu anh”, cô cũng rất muốn nói với một người, tuy nhiên không biết có cơ hội hay không.

Tiểu Diễm vừa vui sướng hài lòng nói cho cô biết.

“Còn muốn nói cho cô biết một tin tức tốt, em từ Thân Viên được điều trực tiếp đến Lục Thị bên này, bớt đi tìm việc làm phiền toái, ơ ơ, nghe thư ký Lâm nói đây là Lục tổng tự mình dặn, Lưu Liễm tỷ tỷ, em đây nhờ hồng phúc của chị, Lục tổng bởi vì nể mặt mũi chị mới giúp em đây!”

Tiểu Diễm rất cảm kích cười với cô, cô hơi ngần ngại, tiểu Diễm vào Lục thị làm? Hắn tự mình nhấn nhủ? Hắn . . . . . giúp cô trả nợ ân tình cho Phương Đông Thần sao? Trong lòng cô ngậm cười khổ, hắn lo lắng quan tâm chăm sóc cô, bảo cô bây giờ làm gì mới phải?

Tiểu Diễm thấy cô có chút rầu rĩ không vui, nói xong còn trêu chọc cô,

“Chị nhìn Lục tổng đối với chị tốt chưa, cho nên chị cũng phải đối tốt với Lục tổng nhà chúng ta nha, nếu không em thay mặt toàn thể nữ công nhân viên Lục thị tới trừng phạt chị!”

Cô nghe nhưng chỉ có thể nhịn cảm xúc đau khổ trong lòng, giương mắt cười với tiểu Diễm xem như không xảy ra chuyện gì. Phương Đông Thần nghe xong điện thoại đi vào, hai người ngồi một lát sau rồi đi.

Cô buông bản vẽ trong tay nhìn Lục Phương Đình cùng Ôn Phó Doanh không mời mà tới, cô muốn đi đến chào bọn họ nhưng chân cô không đi được, định tìm nơi nào mời bọn họ ngồi xuống.

Lục Phương Đình không ngồi xuống, đi về phía trước ấy đánh giá cô từ trên xuống dưới nhiều lần sau mới khinh thường mở miệng,

“Nói đi, cô muốn thế nào mới bằng lòng buông tha cho nó?”

Lục Phương Đình thủy chung cho rằng do cô dụ dỗ con ông, là cô dùng đủ thủ đoạn dụ hắn vào bẫy, Lục thị trường cao cao tại thượng cho tới bây giờ không đặt đứa con riêng như cô vào mắt, những người bình thường như các cô không xứng nhận được tình yêu.

Đối mặt Lục Phương Đình nhục nhã cô chẳng qua nhếch môi lạnh lùng cười, lên nói.

“Tôi không có nghĩ qua giữa lại anh ấy, tại sao phải buông tha?”

Về việc giữ lại hắn, cô từng nghĩ tới nhưng trong một đêm kia đã tan biến, cô bây giờ có một chút suy nghĩ giữ lại hắn, cô có nghĩ cũng chính là rời khỏi hắn thật xa.

Chẳng qua lời cô vừa nói ra, cả người cứng ngắc nhìn hắn, Lục Phương Đình cùng Ôn Phó Doanh theo ánh mắt của cô nhìn sang, thấy sắc mặt hắn xanh mét đứng ở cửa, Lục Chu Việt không biết đứng đó bao lâu nhưng những lời cô vừa nói hắn chắc chắn đã nghe rõ.

Ôn Phó Doanh khò miệng âm thầm vung lên nụ cười đắc ý, Lục Phương Đình thì hừ lạnh một tiếng nhìn Lục Chu Việt nói.

“Người nghe thấy chưa? Người ta nói căn bản không muốn giữ người lại, người còn tự mình đa tình đi theo chăm sóc người ta!”

“Người nào cho các người vào đây?”

Lục Chu Việt không thêm đề ý, sai bước vào giọng nói không khách khí hỏi bọn họ. Lục Phương Đình vẻ mặt có chút kìm không được.

“Ta Đường đường thị trường,muốn đến đây cũng cần người phê chuẩn sao?”

Lục Chu Việt đem một túi lớn nước trái cây trong tay đặt lên trên bàn,xoay người nhìn về phía Lục Phương Đình cùng Ôn Phó Doanh giọng nói xa cách và thái độ cường ngạnh mở miệng.

“Xin lỗi Lục thị trường,tôi không phải là những người dân một mực cung kính ngài.Ồ trong địa bàn của tôi,đến gặp người phụ nữ của tôi mà không thông qua sự đồng ý của tôi thì không được!”

Khoảng thời gian trước bởi vì hắn muốn kết hôn nên hắn và Lục Phương Đình âm ỉ một trận,sau đó hắn cũng rất ít liên lạc với Lục Phương Đình,lần này Lục Phương Đình bỗng nhiên chạy tới đây bảo cô buông tha hắn,hắn đoán chừng chắc chắn có liên quan chọn cán bộ trong tỉnh,hiện tại Ôn gia là hậu thuẫn chánh trị lớn nhất sau lưng Lục Phương Đình,ông khẩn cấp muốn hắn lấy Ôn Phó Doanh,để Ôn gia tiếp tục giúp sức cho hắn.

Lục Phương Đình bị hắn chọc giận đến cả khuôn mặt cũng tái đi,Ôn Phó Doanh có chút khó xử nhìn Lục Phương Đình,bất quá hắn không để cho Lục Phương Đình có cơ hội phát hỏa mắng,trực tiếp gọi điện thoại.

“Các người làm sao An Bảo gì vậy,Cho người nào đến đây mau?”

“Nhưng đôi phương là thị trường a . . . . .”

Quả nhiên hắn không giải thích,trực tiếp lạnh lùng ra lệnh.

“Nhanh gọi người đến đây,nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

“Lục Chu Việt,người dám làm vậy bỏ người sao,còn phải người đuổi ta đi? Người quả thật đại nghịch bất đạo!”

Lục Phương Đình không nghĩ tới hắn quyết tuyệt như vậy,còn ở đằng kia giáo huấn hắn.Ông dĩ nhiên không biết,mình đã không còn hình tượng gì trong lòng con trai.

Lục Phương Đình nghĩ gì hắn đương có thể nhìn thấu,cho nên hắn trực tiếp ra tới hậu thư với Ôn Phó Doanh ,

“Các người có thể lựa chọn mình rồi đi,nếu không một lát an ninh bệnh viện tới,nếu có động tay động chân,tôi không dám bảo đảm có người nào bị thương không, nhất là Ôn tiểu thư,da mịn thịt mềm trời gà không chặt,coi chừng bị thương nặng!”

Hắn nói xong lời cuối cùng cười nhìn thoáng qua Ôn Phó Doanh,bất quá trong mắt hắn không có nét cười có chẳng qua tàn ác lạnh lẽo,Ôn Phó Doanh giận đến cắn răng,ngoài hành lang bắt đầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập của nhân viên an ninh,cô dặm chân đi theo phía sau Lục Phương Đình giận cả người run rẩy bỏ đi.

Đội Lục Phương Đình cùng Ôn Phó Doanh cùng với người An Bảo nơm nớp lo sợ rời khỏi,trong phòng bệnh lớn thoáng rơi vào tĩnh lặng,Hứa Luru Liễm không nói gì,có chút bất an giương mắt nhìn hắn đứng bên cửa sổ,hắn không nói chuyện cũng không có bất kỳ động tác,mặt nghiêng thoạt nhìn bình tĩnh trước sau như một, nhưng cô có thể phát hiện hắn đang tức giận.

Cô nghĩ hắn nhất định tức giận câu vừa rồi cô nói,tuy biết rõ hắn tại sao tức giận nhưng cô không có biện pháp an ủi hắn,bởi vì hết tất cả là do cô làm.Hắn giận cô, cô giận chính mình,tại sao mình lại bị như vậy.Cô muốn giữ lại nhưng bây giờ cô có gì có thể giữ lại?

Một lúc sau,hắn bỗng nhiên xoay người lại,dáng người cao lớn giống như che kính ánh sáng phủ trên đầu mình,thế giới của cô chỉ còn lại lo lắng,hắn nhìn cô,gương mặt bình tĩnh hé ra chút ít hóa thành nắng lớn đau đốn, hắn lăm lăm mở miệng.

“Không có nghĩ tới giữ lại,phải không? Ngay cả chúng ta bây giờ lẫn nữa ở cùng một chỗ cũng không có nghĩ tới giữ lại,phải không?”

Cô cơ hồ chỉ nhìn hắn một giây đồng hồ sau vội vàng nhìn sang nơi khác,khó khăn nói ra một chữ.

“Phải . . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 234: Tổ tình tại phi trường

Lục Chu Việt trầm mặc trong lòng tuyệt vọng như thủy triều cuốn đi,dáng người cao lớn có chút chật vật,có phải không?Nếu như cô không yêu hắn,hắn làm nhiều hơn nữa thì có tác dụng gì?Có phải tìm cô làm bằng đá không? Có phải hắn Lục Chu Việt đời này nhất định không có được người mình yêu?

Hứa Luru Liễm quay sang hướng khác không nhìn hắn,từ đầu đến cuối đều không nhìn,không có dừng khí nhìn,bởi vì cô có thể cảm giác được hắn giờ phút này cả người phát ra nồng đậm bi thương xen lẫn đau đốn,cô không dám bảo đảm chút nữa mình thất khống nói hết mọi chuyện ra ngoài.

Nhưng cô không thể, cô tựa tại nơi đó hai tay siết chặt điện thoại di động của mình, trước lúc Phương Đông Thần cùng tiểu Diễm đến thăm cô, cô nhận được. Trong tấm ảnh cô nhắm hai mắt nằm cùng Trần Thanh Sở, hẳn cả người trần trụi, cô thì áo quần xốc xếch, mặc dù không thấy nhưng người sáng suốt nhìn cũng biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Cô biết mục đích Trần Thanh Sở gửi tấm hình này: Cảnh cáo cô không được ở chung với hắn. Trần Thanh Sở biết lúc cô bị thương là lúc yếu ớt nhất, hẳn ở bên người tỉ mỉ che chở nhất định sẽ làm cô mềm lòng.

Dựa theo tác phong Trần Thanh Sở, nếu như hắn đem chuyện đêm đó nói ra cùng với những tấm hình này. Lục Chu Việt sau này làm sao đối mặt người khác? Chẳng lẽ ngày ngày chịu người ta chỉ trích, nói người phụ nữ của hắn cho hắn đội nón xanh? Đây đối với một người đàn ông mà nói là nhục nhã lớn nhất?

Cho nên cô không thể đáp lại tình yêu của hắn.

Lục Chu Việt nhìn mặt nghiêng hờ hững của cô, cuối cùng xoay người phiền não rồi đi.

Buổi chiều lúc cô xuất viện hẳn chưa từng xuất hiện qua, Hạ Vi Lương cùng Phương Đông Thần tới đón cô, vết thương trên bắp chân cô đã rút chỉ, giờ chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt mà thôi, mặc dù có thể đi lại nhưng không thể quá dùng sức, thoát nhìn có chút khập khểnh.

Cô trở về nhà mình, Hạ Vi Lương nói muốn ở lại chăm sóc nhưng bị cô cự tuyệt, cô không thể phiền Hạ Vi Lương, hơn nữa cô nhìn ra Hạ Vi Lương mấy ngày qua tâm trạng rất phiền não, hơn nữa cô cũng không phải không đi lại được, chỉ là có chút không dễ dàng mà thôi, cho nên bảo Hạ Vi Lương trở về.

Hai người chất đầy các nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh nhà cô, nói cô không tiện xuống lầu mua đồ, buổi tối cô đang định làm cho mình chút cơm tối, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, trong tay cô cầm lấy món ăn nhảy ra mở cửa, thì ra là hắn.

Thấy bộ dáng cô thế kia, hắn không nói gì khom lưng bế cô lên, cô còn đang kinh ngạc hắn ban ngày tức giận giờ lại chịu bế cô, không khỏi bị hoảng, ở trong ngực hắn có chút bất an từ chối.

“Anh, anh làm gì vậy?”

Hắn không nói chuyện ôm cô đặt lên ghế sa lon, sau đó cõng xuống áo khoác của mình cầm món ăn cô làm đi vào phòng bếp, cô ngồi ở chỗ đó không khỏi hoảng hốt bất an.

Đứng dậy khập khểnh đi tới phòng bếp, hắn đưa lưng về phía cô rửa rau, tựa hồ nhận thấy cô đi tới hắn không có xoay người lại thản nhiên nói.

“Trong nhà có rượu sao? Chút nữa uống với anh một ly!”

Hắn bình tĩnh không giống như bình thường! Dựa theo tính cách của hắn, nếu như sau khi cô chọc giận hắn, hắn thường làm mặt lạnh với cô, hoặc giọng nói không vui nhưng tối nay hắn không phải như vậy, về mặt hắn bình tĩnh tựa như ban ngày không có xảy ra chuyện gì không vui, ngữ khí của hắn bình thản không có một tia gợn sóng.

Lòng cô thoáng cái hoảng sợ, một câu cũng nói không ra đi tới tủ rượu lấy ra hai chai rượu đỏ, là trước kia Hạ Vi Lương mang đến, nói gì phụ nữ mỗi đêm phải uống một ly rượu đỏ dưỡng nhan.

Mở ra rượu, cầm hai ly tới, rót rượu sau cô ngồi xuống bàn ăn, quay đầu liếc nhìn cửa phòng bếp mở cửa, trên cửa mờ hồ chiếu lên dáng người cao lớn của hắn, giờ này cô đột nhiên có loại cảm giác mất đi hắn.

Tìm chột đau nhói, cô lại từ cửa thủy tinh thấy được khuôn mặt đau đớn của mình, cô chột lác đầu: Hứa Lư Liễm, tại sao mi lại không nở? Không phải hết lòng tổn thương hắn để hắn buông tha mi sao? Tại sao hiện tại hắn có dấu hiệu buông tay, mi lại bắt đầu không nở rồi?

Hắn xào hai món ăn đơn giản, hai người ngồi mặt đối mặt, hắn cầm ly rượu lên nhìn cô bình tĩnh mở miệng.

“Lư Liễm . . . . .”

“Ừ. . . . .”

Cô nhẹ nhàng lên tiếng tay cầm chén rượu, sau đó khua lên dừng khí giường mắt nhìn về phía hắn, về bình tĩnh kia làm cho cô kinh hãi, bàn tay nắm ly rượu đau khổ run rẩy, hắn hé miệng tựa hồ có điều muốn nói, cuối cùng đến khóe miệng lại hóa thành một câu đơn giản.

“Ăn đi!”

Hắn nói xong ngửa đầu uống cạn ly rượu đỏ trong tay, sau đó lại rót cho mình thêm một ly, cô nhấp một miếng rượu cúi đầu khó khăn cầm đũa lên, giọng hắn vang lên quanh quẩn trên đỉnh đầu cô.

“Sau này nên biết tự chăm sóc mình, thời điểm đi công trường phải nhìn đường thật kỹ!”

Bàn tay cầm chiếc đũa cứng đờ, nước mắt nhanh chóng tụ tập quanh hốc mắt, cô không dám nhúc nhích, sợ nước mắt thoáng cái tràn mi ra, trước mắt đưa qua một đôi đũa, gấp cho cô một đồng lớn đồ ăn.

“Ăn nhiều một chút cơm, không phải đàn ông đều thích phụ nữ đầy đặn sao, nếu không khi ôm không có xúc cảm!”

Cô cúi đầu cắn chặt môi mình, chỉ có đầu ngón mới có thể ngăn cản nước mắt cô rơi xuống, hần nói nhiều như vậy, cô rốt cuộc hiểu rõ mục đích hần tới nay tới. Đó là muốn tạm biệt cô.

Trong lòng khổ sở thoáng cái lan tràn, đầu ngón làm cho đầu cô ngưng hoạt động, lúc cô đang hoảng sợ hần đã đứng dậy,

“Em ăn đi, anh đi trước!”

Bên trong phòng trong nháy mắt một mảnh tĩnh mịch.

Trong không gian yên tĩnh cô duy nhất có thể nghe được, chỉ còn lại những lời cô nói không nên lời.

Cho đến âm một tiếng tiếng đóng cửa vang lên, lý trí của cô mới trở lại trên người, cô để đầu xuống nằm xuống bàn lớn tiếng khóc rống, một mực chờ đợi ngày này đến nhưng khi nó thật đến lại phát hiện loại cảm giác này như khoét đi một miếng thịt trên người cô.

Thì ra những năm qua, hần đã sớm thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô.

*

Lầu dưới, thấy Lục Chu Việt đi ra ngoài tài xế cung kính mở cửa xe ra cho hần, Lục Chu Việt ngẩng đầu nhìn nơi nhà cô một lần cuối cùng, khom lưng ngồi vào trong xe, sau khi đóng cửa xe, tắt điện thoại đi động, một môi tựa vào trên ghế.

Đã mua vé máy bay đi Mỹ Quốc, hành lý cũng sắp xếp xong, cuối cùng chỉ đến nhìn cô một lần cuối cùng. Lần này, hần đi sẽ không trở về. Nếu như không có hần thì cô sẽ hạnh phúc, vậy hần thành toàn cho cô.

Đại sảnh phi trường sáng rỡ, bởi vì đã là buổi tối cho nên có chút vắng lạnh, Lục Chu Việt mặt mũi bình tĩnh kéo hành lý đi tới, không có người biết trong lòng hần đau đớn cỡ nào.

“Đừng đi!”

Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm quen thuộc, người hần cứng một chút, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, hần nhếch môi cười giấu hần nhất định không rời xa cô cho nên sinh ra ảo giác, cô làm sao có thể đuổi kịp đến nơi này giữ lại hần?

“Lục Chu Việt, đừng đi!”

Mới vừa đi hai bước thanh âm kia còn vang lên tên hần, hơn nữa giọng nói kia mang theo nước nức, hần ngạc nhiên quay đầu lại, thấy cách không xa đại sảnh cô đứng ở nơi đó rơi lệ đầy mặt.

Hần trong lúc nhất thời rối loạn, phân không rõ đây rốt cuộc mơ hay thực tế, hần còn đang lo lắng thì thấy cô khập khễnh đi về phía hần, vừa đi vừa rơi nước mắt mở miệng nói.

“Lục Chu Việt, em yêu anh, anh đừng đi có được không? Em không phải loại người sắc đá như anh nghĩ, em cũng không phải không yêu anh, em yêu anh, yêu anh, yêu đến ngay cả mình dơ bẩn cũng không rời khỏi anh ——”

Cô nói tới đây bỗng nhiên thất khống ngồi xổm xuống tiếng khóc rống, tiếng khóc dẫn tới mấy đám người linh tinh trong đại sảnh nhìn sang bên này, cả người hần bị vây trong trạng thái cứng ngắc, cô yêu hần? Cô yêu hần? Cô nói mình bẩn là có ý gì đây?

Cho đến gặp cô mặc quần cụt vết thương trên chân đỏ lôm, hần lúc này mới chấn động. Đau lòng bước nhanh về phía trước bế cô lên.

“Nhanh đến bệnh viện trước!”

Cũng không để ý tới lời cô nói, bởi vì hần cảm thấy chỉ cần cô yêu hần như vậy đã đủ.

Cô cũng không biết mình lấy khí lực ở đâu, thoáng cái từ trên người hần trượt xuống, sau đó đưa tay ôm chặt hần, lực đạo mạnh đến làm cho hần cảm giác mình bị cô xiết đau, cô khóc loạn xạ lắc đầu.

“Em không đi bệnh viện! Em không đi bệnh viện!”

“Vết thương trên chân đã nứt ra ——”

Hần có chút khó xử, nhưng cô hồn nhiên mặc kệ tiếp tục sống chết ôm chặt lấy hần.

“Em không phải có ý tổn thương anh, em là có nỗi khổ tâm, ngày đó em điện thoại gọi cho anh nói muốn nó ra lòng mình, chính là muốn nói em yêu anh, muốn ở chung một chỗ với anh, nhưng, nhưng sau lại. . . . .”

Cô khóc đến thờ không ra hơi, hần nghe cô nói như vậy con người bỗng dưng nheo lại thì ra đêm đó thật có chuyện xảy ra, tiểu tử Diêm Hạo Nam kia

đến bây giờ cũng không bảo tin tức cho hấn,bất quá điều này cũng không sao cả.Nếu chính cô chịu nói,bất kể đêm đó xảy ra chuyện gì,hấn đều nguyện ý cùng cô đối mặt tất cả.

Cho nên hấn vòng quanh eo cô nhẹ giọng trấn an cô.

“Luru Liễm,có chuyện gì chúng ta về nhà rồi hãy nói?”

Hứa Luru Liễm hai mắt đầm lệ từ trong lòng ngực hấn ngẩng đầu lên.

“VẬY anh không đi sao?”

Hấn khom lưng bế cô lên.

“Em không phải yêu anh sao? Anh làm sao có thể đi?”

Hứa Luru Liễm nước mắt chảy càng nhiều hơn,cô vùi đầu vào trước ngực hấn kiên định nói.

“Lục Chu Việt,em yêu anh,luôn yêu anh,bây giờ hay sau này cũng vậy!”

Cô sẽ đem chuyện đêm đó thẳng thắn nói cho hấn nghe,vô luận hấn quyết định thế nào,cô đều lấy dũng khí tiếp nhận,đây là suy nghĩ duy nhất khi một khắc hấn xoay người rời khỏi nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Thẳng thắn tất cả

May nhờ tài xế đưa Lục Chu Việt vừa rời đi không bao lâu,Lục Chu Việt cho gọi điện thoại báo hấn quay trở lại,chuyện thứ nhất là đưa hai người đến bệnh viện,vết thương trên đùi cô chưa dọ lạnh đã cử động mạnh.

Nhưng Hứa Luru Liễm hiện tại căn bản không quan tâm vết thương chân mình,cũng là Lục Chu Việt một mực giúp cô ấn lấy ngăn cản vết thương tiếp tục chảy máu,ngồi vào trong xe,cô vội vàng lấy ra điện thoại di động của mình tìm đến mục lưu hình,cần mồi tìm đập mạnh đưa điện thoại di động cho hấn,nếu quyết định thẳng thắn sớm muộn gì cũng phải đối mặt .

Hấn có chút không hiểu cầm lấy điện thoại di động cô đưa,Hứa Luru Liễm chỉ cảm thấy tim vọt đến cổ họng,cô nín thở chớp mắt cũng không quan sát về mặt của hấn,sợ bỏ qua bất kỳ một tia vẻ mặt của hấn,vậy mà hấn nhìn thoáng qua sau đó khép lại điện thoại di động,bình tĩnh nói.

“Có chuyện gì chờ băng bó vết thương xong rồi hãy nói!”

Thật ra mấy ngày qua thấy thái độ tránh né bất an của cô đã sớm khiến hấn sinh lòng hoài nghi,cho nên mới bảo Diêm Hạo Nam đi thăm dò,hôm nay nhìn hình ảnh kia hấn đã hiểu xảy ra chuyện gì,hấn từng nghĩ chuyện xấu nhất chính là Trần Thanh Sở đụng vào cô,nhưng không nghĩ chuyện sẽ thành thật.

Thấy tám hình này hấn nói không tức giận là giả,dù sao cũng là người phụ nữ hấn yêu thương nhất,hấn ngày thường cũng không nỡ tổn thương cô nửa phần, lại bị Trần Thanh Sở tên súc sinh kia làm ô nhiễm.

Nhưng hấn cũng biết,cô tối nay kéo chân bị thương đuổi kịp tới phi trường nói rõ với hấn chuyện này,nhất định cũng đã lấy hết dũng khí.Nếu như hấn có một chút phản ứng không tốt,cô nhất định sẽ đau khổ,cho nên hấn chỉ có thể cố ý làm bộ như bình tĩnh,thật ra chuyện trong lòng hấn muốn làm nhất hiện giờ chính là giết tên súc sinh Trần Thanh Sở kia!

Hứa Luru Liễm thấy phản ứng của hấn hoàn toàn ngăn cản cả người,cô dọc theo đường đi đuổi theo hấn đã nghĩ tất cả loại phản ứng,tức giận cũng được thương tâm cũng được,ghét bỏ cũng được chán ghét cũng được,cô đều chấp nhận,nhưng cô không nghĩ hấn bình tĩnh thế.

Cho nên sau khi cô phục hồi tinh thần nhìn hấn thấp thòm bất an nói.

“Chu Việt,em,em cùng Trần Thanh Sở. . . . .”

Bất quá lời cô còn chưa nói hết điện thoại trong tay bỗng vang lên,cắt đứt lời cô muốn nói,điện tới biểu hiện là một mã số xa lạ,cô đang do dự có nên đón hay không,chi thấy hấn tự tay cầm điện thoại di động cô lên nghe,điện thoại kia truyền đến giọng nói của Diêm Hạo Nam.

“Lão Đại,không nghĩ tới anh thật ở cùng chị dâu nhỏ,em gọi cho anh thấy anh tắt điện thoại!”

Nhiều năm như vậy bọn họ đã quen việc hấn yêu cô.

Lục Chu Việt móc ra điện thoại di động của mình mở lên hỏi.

“Chuyện gì?”

Quả nhiên Diêm Hạo Nam ngó chừng hình ảnh trong màn hình vừa tra được ánh mắt dần dần u ám, giọng cũng hết sức tức giận.

“Chính là chuyện trước đó anh bảo em tra, mẹ nó tên Trần Thanh Sở kia thật hèn hạ vô sỉ, dám đối với chị dâu nhỏ ——”

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua nhóc con của hắn đang lo lắng bất an, đúng lúc cắt đứt lời của Diêm Hạo Nam.

“Tôi đã biết rồi, cực khổ cho cậu!”

“Anh biết?”

Diêm Hạo Nam có chút giật mình, nhưng lại nghĩ đến hai người hiện tại ở chung một chỗ, hơn nữa hắn mới vừa gọi điện thoại cho Lâm San Ni hỏi tung tích của hắn, biết được chị dâu nhỏ đang đuổi theo hắn, đoán có thể chính cô ấy nói rõ với đại ca, không khỏi lo lắng hỏi.

“Vậy anh cùng chị dâu nhỏ. . . . .”

Bọn họ phải đối mặt không phải chỉ có một chuyện.

“Chúng ta rất tốt, không cần lo lắng!”

Lục Chu Việt nhàn nhạt trả lời hắn một câu liền cúp điện thoại.

Hứa Luru Liễm nhìn nghe xong điện thoại, trên mặt càng khổ sở, mặc dù cô nghe không rõ trong điện thoại Diêm Hạo Nam nói chuyện gì, nhưng cô mơ hồ cảm thấy có thể Diêm Hạo Nam đã biết chuyện này, người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác làm bản qua, anh em cùng bạn bè sẽ nhìn hắn thế nào đây?

Cô há mồm vừa muốn nói gì, lại thấy hắn bỗng nhiên nghiêng người tới đây hôn thật sâu lên môi cô, cô kinh ngạc tròn to hai mắt nhìn hắn, hắn làm gì. . . . . ?

Khi hắn biết được cô không chịu nổi vậy, tại sao còn có thể hôn cô? Cô liều mạng lắc đầu muốn đẩy ra hắn, nhưng hắn dùng sức giữ chặt đầu cô không cho phép cô tránh né, nụ hôn của hắn rất nhẹ, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng phủ lên đôi môi run rẩy không thôi, hôn qua lại xoa nhẹ, chậm rãi mút, từ từ an ủi lo lắng bất an trong lòng cô.

Cô mở to mắt nhìn gương mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, nước mắt trong mắt càng ngày càng mãnh rơi xuống, Hứa Luru Liễm cô có cái gì giỏi? Để cho hắn sau khi biết được còn dụ dỗ bao dung? Nước mắt rơi xuống thật nhiều cô chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, trong lòng âm thầm thề, khoảng thời cô còn sống nhất định sẽ thương yêu thật nhiều, dùng tánh mạng của mình để yêu hắn!

Hai người cứ như vậy ôm nhau cùng nhau động tình hôn hít lẫn nhau, ngay cả tài xế phía trước nhìn mà muốn rơi lệ, hắn cô trải qua những mưa gió, tài xế của hắn cũng nhìn thấy hơn phân nửa, cho nên hôm nay nhìn bọn họ thân mật bên nhau, trong lòng hắn cũng rất vui mừng.

Lục Chu Việt cuối cùng khẽ hôn lên môi cô, buông lỏng gương mặt đang rơi lệ, ánh mắt kiên nghị nhìn cô mở miệng.

“Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên cạnh em!”

Hứa Luru Liễm không nhịn được lại muốn rơi lệ nhưng cố gắng nhịn xuống.

“Chu Việt, cảm ơn anh cho em cơ hội, để cho em yêu anh giống như anh yêu em, để cho em báo đáp tình yêu anh dành cho em!”

Đến bệnh viện băng bó xong vết thương, cô sống chết không chịu ở trong bệnh viện đòi về nhà, Lục Chu Việt không thể làm gì khác hơn đưa cô về nhà của cô, trên bàn còn bày biện thức ăn hân hân, bất quá chỉ mấy tiếng quan hệ của bọn họ đã biến hóa một cách kinh ngạc.

Ôm cô đặt trên giường, Lục Chu Việt đứng dậy muốn xem trong phòng tắm có nước nóng hay không, giằng co cả đêm hai người cũng nên tắm rửa sạch sẽ, Hứa Luru Liễm từ phía sau kéo hắn, khó khăn mở miệng.

“Em gọi điện thoại cho anh, khi tan việc còn chưa về nhà, đã bị người đánh ngất xỉu, khi em tỉnh lại, đã nhìn thấy, đã nhìn thấy. . . . .”

“Đã nhìn thấy mình quần áo xốc xếch nằm cùng Trần Thanh Sở. . . . .”

Nói là muốn thắng thắng với hắn, cho dù hắn đã biết, cho dù hắn thoát nhìn không phải rất dễ ý, cô cũng muốn chính miệng nói ra.

“Em lúc ấy. . . . . Muốn chết, em căn bản không có dũng khí đối mặt anh, cũng không có dũng khí nói rõ tất cả, em sợ anh ghét anh! Em càng sợ sau này Trần Thanh Sở đem tấm hình truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng danh dự của anh, cho nên em cố ý nói những lời lạnh lùng cốt ý muốn tổn thương anh, để cho anh rời khỏi em!”

Cô vừa nói nói nước mắt vừa chảy xuống, Lục Chu Việt xoay người sang chỗ khác ngồi xuống bên cạnh cô, khe khẽ thở dài.

“Anh yêu em còn không đủ, làm sao ghét bỏ em nha?” Hấn yêu cô nhiều . . . năm ,những cảm tình kia đã sớm vượt qua ham muốn thể xác, so với thân thể cô hấn để ý chính là lòng cô có thuộc về hấn không, mặc dù hấn cũng hi vọng người phụ nữ của mình thuần khiết sạch sẽ chỉ thuộc về một mình hấn, nhưng nếu có chuyện không thể tránh khỏi, hấn còn có thể yêu cầu cô thế nào?

Nếu như thời gian có thể quay ngược, hấn nhất định sẽ không ở thành phố kia, hấn sau khi nhận được điện thoại của cô liền lập tức trở về Ôn Thành, nghe cô nói yêu hấn, như vậy cũng sẽ không có một đêm đó, cũng sẽ không có những chuyện rõ ràng yêu rồi lại thương tổn lẫn nhau đau khổ.

Chỉ tiếc thời gian không thể quay ngược lại.

Đối với Hứa Lưu Liễm mà nói, hấn hiện tại nói câu nào cũng dễ làm cô rơi nước mắt, khoảng thời gian này cô đang yếu ớt nhất, may mắn có hấn ở bên cạnh bảo vệ cô, bỗng nhiên cô thấy may mắn hấn ban đầu dứt khoát cắt đứt tình cảm giữa cô và Trần Thanh Sở, bỗng nhiên thấy may mắn người mình yêu là hấn, người đáng giá để yêu.

Cô nhào vào trong lòng ngực hấn khổ sở hỏi.

“Nhưng bây giờ làm sao bây giờ? Lỡ như Trần Thanh Sở công khai tẩm hình kia. . . . .”

Lục Chu Việt nhẹ búng vào trán cô, giống như có chút tức giận.

“Đồ ngốc, nếu như em sớm đem chuyện này nói cho anh biết, chúng ta cùng đối mặt, cũng không cần đau khổ mấy ngày qua “

“Em . . . . .”

Hứa Lưu Liễm cắn môi, có lẽ cô thật sai rồi, sai ở cô đánh giá thấp tình cảm hấn dành cho cô. Lục Chu Việt không nói gì nữa, chẳng qua nắm chặt tay cô

“Chỉ cần em ở bên cạnh anh, không có lời đồn nhảm nào anh không thể đối mặt, hơn nữa chúng ta sống là cho chúng ta, tại sao phải quan tâm ánh mắt của người khác, nếu nói như em chẳng phải anh đã sớm một chết sao?”

Hơn nữa Trần Thanh Sở nhất định không có cơ hội nói ra chuyện này, bởi vì sắp nghênh đón hấn chính là tập đoàn SEVEN rút vốn đầu tư, lúc trước hấn mượn gia tộc SEVEN giữ lấy hạng mục xây cầu vượt biển, trong nháy mắt thất bại, chỉ chuyện thôi cũng đủ để hấn bẽ đầu sứt trán, hấn làm gì còn tâm trạng để ý tới chuyện phụ nữ?

Hấn đứng dậy nhìn thoáng qua bộ dạng cô vẫn còn đau khổ.

“Đừng suy nghĩ lung tung nữa, anh đi pha nước nóng, một lát nữa ôm em đi tắm!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Kìm lòng không được

Hứa Lưu Liễm vừa nghe hấn nói vậy nhất thời đỏ mặt, cô bị thương trên đùi tắm vòi sen và vân vân căn bản không được, gọi là tắm cũng chỉ dùng khăn lông ướt lau sơ một chút mà thôi, ở bệnh viện mặc dù có mấy y tá giúp đỡ nhưng cô vẫn không quen để người mình cho người khác thấy, nên mỗi lần đều mình miễn cưỡng lau sơ.

Nhưng bây giờ ý hấn rõ ràng muốn tắm cho cô, cô chỉ nghĩ đến cảnh mập mờ đã cảm thấy đỏ mặt tim đập mạnh, không được tự nhiên từ chối.

“Cái đó. . . . . vết thương trên đùi em không tiện tắm lắm, trước hết ngủ đi, anh tắm trước!”

Cô nói xong cũng vội vàng kéo chăn che kín mình nằm xuống, Lục Chu Việt biết cô đang xấu hổ, không nói nữa trực tiếp đi ra ngoài.

Khi hấn lần nữa trở lại phòng ngủ kéo chăn lên ôm nhóc con kia vào trong ngực, cô lúng túng thét lên.

“Em còn chưa. . . . .”

Hấn vừa ôm cô sai bước đi tới phòng tắm vừa không chút khách khí ném cho cô một câu.

“Có chuyện gì mà xấu hổ, chỗ nên nhìn đã sớm nhìn rồi”

Đã sớm sờ qua, hôn qua, sủng ái qua những nơi miễn cảm, làm cách nào để cô hưng phấn, mỗi một tấc da thịt trên người cô đều rõ như lòng bàn tay, hấn không hiểu cô còn xấu hổ gì.

Hứa Luru Liễm bị hấn nói trắng ra nhất thời không biết nói gì,áo nã dựa vào trong lòng ngực hấn,đỏ mặt tím đập,phụ nữ và đàn ông có thể giống nhau, bất kể cô cho hấn chạm qua thân thể mình bao nhiêu lần,mà bất cô hoàn toàn biểu diễn ở trước mặt hấn dù sao cũng có chút xấu hổ.

Đến phòng tắm đặt cô xuống,cô giãy dựa yếu ớt,hấn ba cái hai cái đã lột sạch quần áo cô,nhìn cô xấu hổ và giận dữ tréo chân đứng ở nơi đó,hấn đã cảm thấy buồn cười.

Dĩ nhiên hấn chỉ cười không đến mấy tiếng ánh mắt dần dần sâu xa,thân thể cô không thể nói đầy đủ nhưng cân xứng tinh tế,dáng ngực cũng rất tốt, mặc dù không quá lớn nhưng mượt mà kiên cố,hon nữa chiếc mông ngao nghể ưỡn lên kia,khiến hấn nhìn cũng có chút ý loạn tình mê,hấn ho nhẹ mấy tiếng thu hồi lý trí của mình, sau đó tự nói với mình: Trên đùi cô hiện có vết thương,không thể vào lúc này muốn cô.

Hứa Luru Liễm bản thân đã lúng túng muốn chết,hết lần này tới lần khác hấn còn không chút kiêng kỵ ngó chừng cô,trong khi cô xấu hổ hấn còn ở trước mặt cô cởi ra quần áo của hấn,không chút keo kiệt đem vóc người tốt của mình biểu diễn trước mặt cô, bởi vì hàng năm kiên trì vận động cùng tập thể hình mà vóc người to lớn, làm cho cô trong nháy mắt miệng đắng lưỡi khô,vội vàng nhìn sang nơi khác.

Bất quá cô trốn không bao lâu,cảm giác trước ngực mình có một luồng ấm áp ập lên,cô kinh hô một tiếng quay đầu lại thấy hấn đang cầm khăn lông thấm ướt bắt đầu lau người cho cô,trong cơ thể trong nháy mắt bốc cháy một mối lửa,cô chợt cầm tay hấn,guơng mặt e thẹn đỏ bừng.

“Chu Việt,việc này,hay để em làm . . . .”

Trời ạ! Chỉ vậy thôi người cô đã nóng lên,cô không dám bảo đảm nếu như hấn tiếp tục nữa cô có thể xụi lơ trong người hấn không.

“Buông tay! Biết điều ngồi im mau!”

Bàn tay nhỏ bé nóng hổi khẽ vỗ vào hấn,Lục Chu Việt không khỏi run lên lập tức mở miệng giáo huấn cô,bất quá vừa mở miệng lại phát hiện giọng nói của mình đã thô ách khó nhin,Hứa Luru Liễm nhất thời không dám kháng cự ,để tay xuống biết điều để cho hấn lau.

Bởi vì tréo chân đứng trọng tâm vốn không vững,hon nữa bàn tay to của hấn lại đang tự do ngao du trên người cô,cô nhúc nhích qua lại,cuối cùng vẫn đưa tay vịn bên hông cường tráng để giữ vững mình,nhìn xuống vừa thấy nơi nào đó trên người hấn đã sớm dang trào đứng thẳng,kêu gào tựa hồ muốn thoát khỏi miếng vải mỏng, cô lúng túng cùng bất an.

Lục Chu Việt bàn tay to cách khăn lông ấm áp từng tác miêu tả dáng người yếu điệu của cô,từ nơi mềm yếu mê người mãi cho đến chân thon dài,tinh tế lau từng chỗ cho cô,hấn giờ bởi vì . . . động tác này trở nên khác thường,rồi lại thấy cô đang cúi đầu sững sờ nhìn kiêu ngạo đứng thẳng của hấn,không khỏi kêu rên một tiếng hé miệng cắn vào cổ cô mút mạnh vào.

“A ——”

Hứa Luru Liễm bị đau hô một tiếng,tiếng hét khi mở miệng hóa thành tiếng rên mềm mại vô lực.Tiếng rên rĩ không khỏi tăng nhanh giữa hai người nồng tình sắp phát nổ.Hơi thở ham muốn của Lục Chu Việt phả vào cô kéo chiếm lấy môi cô hôn thật sâu,ngón tay thô ráp xoa lên người cô như muốn hòa cô vào cơ thể mình.

“Chu Việt. . . . .”

Hứa Luru Liễm đưa tay ôm hông hấn ngừng đầu lên nhắm hai mắt say mê và động tình đáp lại hấn,sau đó lăm bắm hết lần này đến lần khác gọi tên hấn.

Hấn cách miếng vải chống đỡ trên bụng cô,hơi chút dùng lực làm cô đau,cô có thể cảm nhận được nhu cầu cấp bách của hấn,do dự một chút sau bàn tay nhỏ bé theo kích thước lưng áo dần dần đi xuống,chạm rầy đi tới quần nhỏ của hấn.

Vừa đây đưa lưỡi lẫn nhau,ngón tay tinh tế và hơi có chút run rẩy vừa thăm dò vào trong,đầu tiên có chút khản trương dừng ở vú nhỏ của hấn,sau đó lại cẩn thận cẩn thận trượt xuống,run rẩy cầm lấy vật sưng to không chịu nổi,nhiệt độ nóng hổi tựa hồ muốn thiêu đốt lòng bàn tay cô.

Mà bàn tay nhỏ bé trong nháy mắt đặt lên nóng bỏng của hấn,Lục Chu Việt nhất thời thoải mái buông lỏng môi cô ngửa đầu rên một tiếng,Hứa Luru Liễm cảm thấy vật bị mình nắm trong tay hình như lại lớn thêm vài phần,cô thiếu chút nữa cảm không được.

Trận tiêu hồn này khiến Lục Chu Việt hơi khôi phục chút ít lý trí,hấn vội vàng cầm tay cô ngăn động tác tiếp theo,đưa tay cầm khăn lông khô tới lau chút ít nước còn trên người cô,sau đó cặp mắt đỏ ngầu nhìn cô nói.

“Anh đưa em trở về phòng trước!”

Chết tiệt,hấn tại sao quên cô đang bị thương,còn như vậy nữa hấn khó bảo toàn mình không muốn cô,cũng khó tránh khỏi làm vết thương lần nữa rách ra,xem ra một lát hấn phải tắm nước lạnh mới có thể đề ngọn lửa này xuống,may ở chỗ cô có hai phòng ngủ,hấn có thể ngủ ở phòng khác,không nhìn cô sẽ không đụng cô,như vậy chắc là được.

Hấn nói đưa cô trở về phòng ngủ,Hứa Luru Liễm cũng không cự tuyệt,chỉ đỏ mặt đáp một tiếng để mặc hấn bế lên, vết thương ở chân thật sự không thích hợp kích tình trong phòng tắm.

Đến phòng ngủ hấn đặt cô xuống sau liền vội vàng xoay người xông ra ngoài,một mình cô nằm trên mặt giường lớn thấp thỏm bất an chờ hấn,phản ứng vừa rồi đã chứng minh hấn muốn cô,mà cô cũng muốn hấn,muốn sau khi kẻ ra tát cả một lần nữa thuộc về hấn.

Nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy hắn trở lại,cô đứng dậy lóng tay nghe ngóng,tiếng nước chảy trong phòng tắm tựa hồ ngừng lại,cô nghĩ có thể là hắn đang tắm, lại đợi hồi lâu,kết quả lại nghe cửa phòng ngủ bên cạnh đóng lại.Lòng cô lộp bộp rơi xuống,hai tay gắt gao níu lấy chăn,hắn tỉnh . . . . . Ngủ phòng cách vách sao? Hắn làm như vậy có phải để ý cô cùng Trần Thanh Sở. . . . .

Nghĩ tới đây cô không khỏi khở sở cuộn lại người,đau đớn đem đầu của mình vùi vào trong chăn.Cô không trách hắn,hắn có phản ứng như thế cũng rất bình thường,cô hận chẳng qua là mình,hận tại sao mình muốn đoạt về hắn,đi trên chộc hắn,cứ để cho hắn đi là được. Hôm nay bảo hắn ở lại,cho hắn biết chân tướng, hành hạ cô cũng hành hạ hắn.

Cô hận nhất dĩ nhiên là Trần Thanh Sở,cô hận hắn tại sao có thể hèn hạ như vậy phá hủy cuộc đời cô.Cô tự hỏi mình, Hứa Lư Liễm,đây không phải số mạng của cô chứ: Trẻ tuổi không hiểu chuyện yêu nhầm người,khi hiểu chuyện lại không có được người mình yêu!

Nhưng cô không cam lòng,nếu đã cho hắn trở lại,cô tại sao không khua lên đống khí vẫn hồi tim hắn?

*

Sau khi Lục Chu Việt vọt đi tắm nước lạnh,cảm thấy ngọn lửa trong người nguôi bớt phần nào,trực tiếp đi vào phòng cách vách ngay cả phòng cô cũng không dám vào,nằm xuống một người lăn qua lộn lại trên giường ngủ không được,trong đầu đều là thân thể yếu điệu mượt mà của cô.

Thời điểm đang phiền não,ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa,giọng cô yếu ớt vang lên.

“Chu Việt,anh tối nay muốn ngủ ở nơi này sao?”

Hắn nghĩ trên đùi cô có vết thương còn xuống giường chạy đến nơi đây liền từ trên giường ngồi dậy,một giây sau hắn do dự,nhìn vọng động xuống giường kéo cô đặt xuống giường nên không dám lên tiếng,cứ coi như mình đã ngủ đi.

Ngoài cửa trầm mặc hồi lâu,sau truyền đến giọng nói nức nở đang khóc.

“Anh có phải . . . . .”

“Anh có phải để ý em cùng Trần Thanh Sở. . . . .”

Cô bắt đầu dứt quãng nói.

“Em biết mình đã không trong sạch,nên anh không muốn đụng em——”

Hắn trong lòng chua xót xuống giường đi đến mở cửa,hắn tại sao quên đi điều này đây? Hắn ngủ phòng khác không phải không muốn cô mà vì sợ cô bị thương nữa,nhưng quên đi một điều quan trọng nhất.

Ngoài cửa,cô đang đứng ở nơi đó khở sở lau nước mắt,thân thể nhỏ nhắn dưới áo ngủ không ngừng run rẩy,hắn đi đến bế cô lên,bất đắc dĩ than thở.

“Hứa Lư Liễm,đầu em ướt ruốc đang suy nghĩ gì!”

Chẳng lẽ tình cảm hắn dành cho cô còn không đủ rõ,cô còn ở đây nghĩ lung tung? Chẳng qua hắn làm sao biết cô lúc này trong lòng không yên tĩnh cùng vô cùng lo lắng bởi vì quá quan tâm hắn cho nên cô mới nhạy cảm lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Ôn tình triền miên (18+)

Ôm cô đặt lên giường,trong bóng tối hắn nhìn chăm chú vào mắt cô thật lòng nói.

“Lư Liễm,anh sang bên này ngủ không phải để ý chuyện gì,mà là sợ không chế không được mình,em hiện tại dù sao cũng đang bị thương!”

Lời của hắn khiến trái tim Hứa Lư Liễm lo lắng thả lỏng một chút,cô gơ tay lên ôm cổ hắn bướng bỉnh.

“Em mặc kệ,em muốn ngủ cùng nhau!”

Lục Chu Việt không có biện pháp voi cô,đành nhắc chăn lên nằm xuống bên cạnh,vì để tránh chạm vào người cô,hắn định nằm xuống đưa lưng về phía bên cô ,người nào từng nghĩ hắn mới vừa nằm xuống,cô đã trở mình trực tiếp đem thân thể mềm mại dính sát vào sau lưng hắn,hắn lúc ấy phản ứng đầu tiên,may là hắn nằm bên này không làm cô bị thương.

Hắn không nhúc nhích,nhắm hai mắt cố gắng làm cho mình quên thân thể mềm mại sau lưng,ai ngờ cô dán sát vào người hắn,thậm chí còn vươn ra bàn

tay nhỏ bé tới ôm ngang hông hấn, cả người không khỏi cứng đờ, trong lòng mắng to chết tiệt, thời điểm cô nên chủ động thì không chủ động, không nên chủ động lại hết lần này tới lần khác dụ dỗ hấn, cô muốn ép điên hấn phải không!

Trong khi gãy chết, tay cô không an phận bắt đầu động, từ hông của hấn từng chút từng chút tự do đi lên, học bộ dáng của hấn, không nhanh không chậm, chậm chạp rãi vuốt ve, cuối cùng dừng lại vật nhô ra trước ngực, nghịch ngợm nắm nó xoa xoa, hấn chỉ cảm thấy máu cả người xông thẳng đỉnh đầu, đưa tay bắt được bàn tay không an phận thấp giọng quát.

“Mau mau ngủ!”

“Chu Việt. . . . .”

Cô lần nữa đem thân thể của mình gần sát lưng hấn, hai luồng mềm mại chạm vào da thịt của hấn, để cho hấn không khỏi kêu rên một tiếng, mà hết lần này tới lần khác môi của cô còn khép khép mở mở dán lên lưng hô tên của hấn.

Hứa Lưu Liễm hạ quyết tâm, tối nay nhất định phải dụ hấn. Cô mặc kệ mình bị thương hay không, mặc kệ mình có thích hợp làm với hấn hay không, tóm lại cô tối nay khát vọng hấn, cô muốn dùng phương thức để xua tan chút ít lo lắng.

Cô vùng vẫy thoát khỏi tay hấn, chậm rãi bắt đầu dờ xuống, mặc dù lần đầu tiên làm chuyện như vậy có chút khản trương, nhưng cô thấp thòm bất an kiên trì làm, cho đến chạm được cứng rắn dưới quần hấn, nhẹ nhàng cảm dục vọng nguyên thủy, cô tiến về phía trước cắn vành tai của hấn thấp giọng lẩm bẩm

“Chu Việt, vẫn chịu đựng được, không khó chịu sao?”

Lục Chu Việt đã sắp bị cô hành hạ không kiểm soát được giọng cũng bắt đầu ồ ồ, trời mới biết thời điểm bàn tay nhỏ bé bao quanh nóng bỏng của hấn, hấn thoải mái nhiều cỡ nào, hấn lấy ra tay cô nghiền răng nghiền lợi rỗng.

“Hứa Lưu Liễm, trên đùi em hiện tại có thương tích!”

Cô trầm mặc một hồi sau đó buồn bực ghé vào lỗ tai hấn lẩm bẩm một câu.

“Không phải có tư thế không đụng vào chân. . . . .”

Nói thí dụ như nghiêng người làm. . . . .

Cô lén mật nói trong nháy mắt đã đánh tan tia lý trí của cuối cùng Lục Chu Việt, hấn cắn răng một cái trở mình đặt cô phía dưới, cứng rắn phía dưới thật chặt dán lên người cô.

“Hứa Lưu Liễm, em đùa voi lừa, chút nữa đừng hối hận!”

Hứa Lưu Liễm bị giọng nói mạnh mẽ của hấn khiến cho có chút sợ, nghĩ tới trước kia hấn mỗi lần đều làm rất kịch liệt, trong giọng nói không khỏi có chút ỉt cầu khẩn.

“Anh khỏe mạnh nên chăm sóc cho người bị thương. . . . .”

Lục Chu Việt quả thực bị cô chọc tức chết, cô một lát cả gan làm loạn dụ dỗ hấn, một lát ra vẻ đáng thương hề hề cầu xin tha thứ, tiếp tục như vậy hấn sớm muộn gì có một ngày bị cô ép điên, cúi người bắt đầu từ cổ trắng nõn tấn công thành trì.

“Lúc này mới sợ? Mới vừa rồi những thứ dũng cảm của em đâu rồi? Anh cho em biết, hiện tại cầu xin tha thứ, đã muộn!”

Bất quá lời tuy tàn ác nhưng hấn làm sao có thể không chú ý vết thương của cô, động tác so sánh với dĩ vãng đều dịu dàng hơn rất nhiều, giờ cặp chân cô lên hoàn tại ngang hông chính mình, tận lực làm cho thời điểm mình cúi người hôn cô không đè trúng cô, cô ôm lấy cổ của hấn nghiêm túc đáp nụ hôn kia.

Có lẽ đây là ân ái sau khi trải qua nhiều gian khó, hai người ngay cả hôn cũng có chút thành kính, bốn cánh môi nhẹ nhàng dây dưa chung một chỗ, sau đó tách ra, cứ như vậy một lần so sánh với một lần càng sâu dây dưa, cho đến hai đầu lưỡi đưa ra quấn lẫn nhau.

Mà bởi vì hai bên đều khát vọng lẫn nhau, cho nên khi hấn tiến vào cô đã sớm ướt át làm cho hấn không có một tia trở ngại, hấn cúi người hôn cô chậm rãi đưa đẩy trong cơ thể cô.

“Lưu Liễm, nếu như vết thương đau hãy nói với anh. . . . .”

Bởi vì hấn không biết khi mình hưng phấn có thể quên vết thương, cô ôm đầu vai hai mắt mê ly nhẹ giọng trả lời.

“Ừ. . . . .”

Hấn lúc này mới yên lòng bắt đầu tha hồ sủng ái cô, hấn đầu tiên xoay cô lại, để cô nằm nghiêng một bên, đem cái chân bị thương nhẹ nhàng nâng cao từ phía sau tiến vào cô, thân thể được lấp đầy thoải mái ngâm nga một tiếng, hấn từ phía sau ôm cô từng chút từng chút vùi vào cô.

“Chu. . . . . Chu Việt. . . . .”

Cô phối hợp với hắn,từng tiếng từng tiếng hô tên hắn,từng tiếng thở dốc khó có thể đè nén từ giữa cánh môi bị hắn hôn đến sung đỏ bật ra.

Hắn hít thở cùng cô,phải nam chôn sâu trong cơ thể cô như có như không ra vào trong cô,làm thân thể cô dần dần biến đổi.Nhưng hắn lại không chịu buông ra, thậm chí dùng lực mạnh kiên định hơn vùi vào cô,rút ra khỏi,lần nữa lặp lại nhiều lần,cho đến đầu cô lại một lần nữa trống rỗng,lại một lần nữa không cách nào suy tư. . . . .

Hứa Lưu Liễm không biết hai người đến tới cùng làm bao lâu,chỉ biết chân giường phía dưới đã ướt đầm mồ hôi hai người,nghe tiếng thở ồ ồ của hắn,cô biết hắn sắp phóng ra mình,đang lúc hắn dồn dập có lực va chạm xoay chuyển. . . cô mơ màng mở miệng,

“Chu Việt,em,em còn thích tư thế anh ở phía trước nữa cơ. . . . .”

Đang giờ lên chân cô từ sau lưng ra sức chiếm.Lục Chu Việt vừa nghe lời này lực mạnh ở trong cơ thể va chạm mấy cái sau lui đi ra ngoài lật người cô lại,dựa theo cô nói tư thế từ phía trước tiến vào cô,sau đó vùi thật sâu vào,hắn vừa lướt động vừa cúi người gặm cắn môi cô.

“Em tối nay tại sao có nhiều trò như vậy, muốn hành hạ anh chết phải không,hừm?”

Hứa Lưu Liễm chẳng qua cười ha hả ôm lấy cổ hắn dùng sức mút lấy môi hắn,sau đó giờ lên hai chân quàng quanh hông hắn,thời điểm đạt tới cao trào,Lục Chu Việt dùng sức kéo ra dứt vào mấy cái sau tính rút ra khỏi cơ thể cô,nhưng bỗng nhiên hai chân cô kẹp chặt bên hông khiến hắn không thể rút khỏi,hắn lo lắng vết thương trên đùi không dám dùng sức đối kháng với cô,một giây sau cơn sóng dồn dập đánh về phía hắn,hắn chỉ có thể dùng lực siết chặt móng cô thử chôn trong cơ thể cô mạnh mẽ phóng ra mình.

Cho đến giờ phút này hắn mới hiểu được,cô vừa rồi tại sao nói hắn muốn ở phía trước,bởi vì chỉ có như vậy cô mới có thể dùng chân của mình bức hắn,hắn nằm trên người cô thở hồng hộc,vừa bức mình vừa buồn cười nhìn chăm chăm cô. Còn cô lại thỏa mãn tận vai hắn từng chút từng chút hôn khoe môi nướng cao của hắn,nhìn hắn trừng cô,cô rất vô tội giải thích cho mình.

“Anh không phải nói muốn em sinh con cho anh sao?”

Bộ dạng cười khê xen lẫn đáng yêu của cô,bảo hắn làm sao có thể nói nặng,giờ tay lên trừng phạt bóp vú cô,sau đó rút lui ra khỏi cơ thể cô xoay người nằm xuống bên cạnh,hắn hiện tại trong lòng chỉ có nồng đậm cảm ơn cảm ơn ông trời rốt cục thấy được những năm qua hắn giao ra một lần nữa cho cô về bên cạnh hắn,cảm ơn cho hắn yêu người muốn yêu.

Hứa Lưu Liễm trở mình đưa tay ôm hắn, dựa vào người hắn dịu dàng mở miệng,

“Chu Việt. . . . .”

“Ừ?”

Hắn đưa tay quàng qua cổ ôm cô chặt lại,vừa vuốt ve mái tóc dài của cô vừa nhẹ nhàng trả lời cô.Cô mở miệng xin lỗi.

“Về chuyện đứa bé trước kia,em nghĩ nên nói anh một tiếng thật xin lỗi,là em quá tùy hứng không hiểu chuyện!”

Đây là câu nói chôn sâu trong lòng cô luôn muốn nói cho hắn,cô biết chuyện đó tổn thương hắn rất sâu,cô cũng từng hối hận qua.

Lục Chu Việt nghe vậy quay mặt lại nhìn cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đau lòng,nháy một đôi mắt to bất an cẩn thận nhìn hắn,hắn than thở, giờ tay lên vệt ra mái tóc dính mồ hôi phủ trên trán cô.

“Là nó không có duyên với chúng ta!”

Nó đã như vậy,hắn còn có thể bảo cô làm gì? Tuy nói nói đứa con kia làm hắn rất đau,nhưng nếu hôm nay bọn họ một lần nữa ở cùng một chỗ thì không nên nhắc lại chuyện cũ. Hắn nhìn cô nghiêm túc nói.

“Lưu Liễm,quá khứ giữa chúng ta xảy ra rất nhiều chuyện,anh có chỗ làm sai,em cũng vậy,nếu như chúng ta vẫn sống cùng nhau,vậy những thứ ân oán kia tốt nhất nên xóa bỏ!”

Hứa Lưu Liễm lặng lẽ nhìn hắn nghe hắn nói.

“Anh hi vọng từ nay về sau,chúng ta có thể nhìn về phía trước,bất kể xảy ra chuyện gì bắt đầu từ hôm nay giữa chúng ta chỉ có em yêu anh,anh yêu em,quan hệ đơn giản thế thôi !”

“Ừ!”

Cô dùng sức gật đầu lần nữa gục trên người ôm chặt hắn.

“Chu Việt,anh thật tốt !”

Hắn bị cô cọ sát kêu lên đau đớn,rồi lại nghe cô nói.

“Bộ dạng thuyết giáo vừa rồi của anh,khiến em nhớ tới trung học đệ nhị cấp lúc đó anh còn là một tấm gương tốt!”

Khi đó hấn thường xuyên ở trên lớp học giảng một đồng đạo lý và vân vân,bất quá khi đó cô thường nghe lỗi tai bên này ra lỗi tai bên kia,không có hứng thú với lời hấn nói.

Khuôn mặt hấn nhất thời đen kịt,trở mình đề lên người cô tàn bạo nói.

“Còn dám đề cao chuyện ấy ư? Xem anh làm sao trừng phạt em!”

Trung học đệ nhị cấp cô không ít lần chọc hấn tức,nếu không phải tim hấn đủ mạnh mẽ,đoán chừng sớm đã bị cô làm tức nổ phổi .

Trong bóng tối truyền đến tiếng hô yếu ớt.

“Ai ai,vết thương trên đùi em đau . . . . .”

Sau đó là giọng người khác không chút nào thương hoa tiếc ngọc vang lên.

“Đau cũng phải chịu cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 238: Không bao giờ buông tha

Ngày thứ hai Hứa Lưu Liễm thức dậy đã là giữa trưa,hấn đã sớm đi làm cô bởi vì vết thương trên đùi nên xin phép ở nhà,trên tủ đầu giường điện thoại di động của cô có đề lên một mảnh giấy:Com trưa anh đã gọi người bên ngoài,khoảng mười hai giờ sẽ đưa đến,buổi tối anh sẽ đón em đến nhà anh,chỗ anh có bồn tắm,tắm sẽ thoải mái hơn một chút.

Trong lòng cô âm áp,nắm tờ giấy kia khoe môi giường nụ cười nhạt,bồn tắm trong biệt thự hấn không dùng từ thoải mái,mà quả thực đang hưởng thụ a,chỉ là phòng tắm nhưng lớn gần bằng căn phòng cô ở.

Mất thấy com trưa sắp đưa đến,cô lấy qua điện thoại di động rút về trong chăn,điện thoại di động không biết lúc nào đã tắt nguồn,cô có chút buồn bực mở điện thoại,tin nhắn tích tích vang không ngừng,cô nhìn một cái có Hứa Định Biên gọi điện đến,có Hạ Vi Lương gọi tới,còn có Phương Đồng Thần cùng tiểu Diễm.

Còn tin nhắn Hạ Vi Lương gửi đến: Sau khi thấy lập tức gọi điện trả lời chị đây!Cô không hiểu vội gọi điện cho Hạ Vi Lương,Hạ Vi Lương giọng nói vô cùng hưng phấn.

“Đại Hứa này,cậu không lên tiếng thì thôi,khi nói một câu thật kinh người”

“Tại sao nói khoa trương thế ?”

Cô cau mày hỏi, Hạ Vi Lương kinh hô.

“Chẳng lẽ cậu còn chưa biết?Chuyện tối hôm qua cậu điên cuồng đuổi theo hấn đến phi trường đã được đăng báo,cái gì vợ trình diễn khổ nhục kế, ai nha viết thật đặc sắc!So với tờ viết tiểu thuyết còn đặc sắc,tớ cũng cảm thấy không bằng . . . . .”

” Ừm . . . . .”

Hứa Lưu Liễm khuôn mặt phù hắc tuyến,quả nhiên chỉ cần có tin tức thì có chó săn,tối hôm qua ở phi trường cô nhìn không thấy mấy người,tại sao lại bị chó săn chụp được nha.

Cô cũng hiểu điện thoại di động của mình tại sao phải tắt,chắc chắn hấn sáng sớm dậy thấy được tin tức sợ mọi người gọi điện quấy rầy giấc ngủ của cô,cho nên cho tắt đi.Nghĩ đến hấn quan tâm che chở,mà vừa này . . . xem thấy tin tức này tức giận trong lòng cũng tiêu tan đi,cô chẳng thèm quan tâm bọn họ viết gì,chỉ cần hiện tại giữa cô và hấn không có bất kỳ ngăn cản gì là tốt rồi.

Hạ Vi Lương giọng nói đổi sang nghiêm túc.

“Nói đi,hai người các người hiện tại thế nào? Hấn biết rồi chuyện đêm đó rồi sao. . . . .”

Hạ Vi Lương sợ cô đau khổ nên không có nói thẳng ra,cô dĩ nhiên cũng hiểu ý Hạ Vi Lương,thờ dài một hơi nói.

“Tớ cũng vậy không biết trong lòng hấn rốt cuộc nghĩ thế nào,hấn chỉ nói chúng tớ chỉ cần nhìn về phía trước!”

Hạ Vi Lương giống như thả lỏng một hơi.

“Thật ra tớ đoán hần sẽ có phản ứng thế, theo tình cảm những năm qua hần đối với cậu, hần sẽ không vì ... chuyện đó dễ dàng buông tha cậu!”

Có thể dễ dàng buông tha đã không gọi là yêu.

Hứa Lưu Liễm mím môi trầm mặc không nói gì tiếp, mặc dù hần cho cô uống Định Tâm Hoàn, mà chính cô cũng cố gắng để mình quên mất đêm hôm đó, nhưng trong lòng nơi nào đó vẫn mơ hồ có chút tiếc nuối xen lẫn đau đớn.

Giọng lười biếng của Hạ Vi Lương lại truyền đến.

“Buổi trưa ăn món nào ngon đây? Nếu không tớ đến mua món hai chúng ta thường ăn?”

Hứa Lưu Liễm nghĩ tới hần ban nãy gọi người bên ngoài mang đến, đột nhiên muốn mời Hạ Vi Lương.

“Tớ chưa có dự tính, bắt quá cậu có thể đến đây cùng ăn nhưng cậu không cần mua bên ngoài, hần đã sớm chuẩn bị tốt, cậu chỉ cần trực tiếp đến ăn là được!”

“À, tại sao cậu bây giờ mới lên net? Cũng đã buổi trưa!”

Hạ Vi Lương tru lên, nhưng ngay sau đó vô cùng mập mờ nở nụ cười.

“Ai nha, lão Lục nhà cậu thật không biết kiềm chế chút nào, chẳng lẽ không biết trên người cậu có vết thương sao?”

“Không phải hần muốn !”

Hứa Lưu Liễm vội vàng cái lại, nghe Hạ Vi Lương nói hần như vậy, tuy nói không phải đang nói hần không tốt, nhưng cô nghe thấy trong lòng không thoải mái.

“Phốc ——”

Hạ Vi Lương cười phun nước,

“Nói như vậy. . . . . Là cậu muốn rồi?”

“ . . . . . ”

Hứa Lưu Liễm nhất thời lúng túng không biết nói gì, thuận tiện lại nghĩ tới hình ảnh mình hôm qua dụ dỗ hần, không khỏi lúng túng ho khan mấy tiếng che dấu xấu hổ, nhưng Hạ Vi Lương là ai, là tiểu thuyết gia ngày ngày đắm chìm trong sắc tình, có thể nghe không ra ý cô sao? Đang ở tại chỗ cười đến đắm đuối đậm chân.

Hứa Lưu Liễm giận mắng cô.

“Cậu rốt cuộc có muốn đến ăn không, hay tính không đến!”

“Đi! Dĩ nhiên đi rồi! Lão Lục đặt cơm, chắc là cực kỳ ngon đây!”

Hạ Vi Lương nói trầm bổng du dương, nhỏ dần lại bởi thêm một câu.

“Thật ra tớ cảm thấy được nha, đã yêu hần thì phải có can đảm để cho hần nắm thử đủ loại tư thế, để cho hần hài lòng, cùng chung tham thảo cùng chia sẻ cảm thụ, vui lòng phối hợp hần, chuyện này không có gì phải ngại.”

“Hạ —— Vi —— Lương ——, cậu có thể câm miệng không!”

Hứa Lưu Liễm đỏ mặt hỏn hển mắng cô, Hạ Vi Lương cười đùa .

“Được... được... được lắm, tớ câm miệng, nhớ chờ chị đây chút thức ăn ngon Hmm, chị đây lập tức đến!”

Sau khi cúp điện thoại Hứa Lưu Liễm tức há mồm thờ dốc, cô đã tìm lắm bạn sao? Tìm tiểu thuyết gia sắc tình làm bạn, ngày ngày bị cô ấy YY không nói, còn ngày ngày bị cô ấy trêu ghẹo, buồn bực.

Rời giường tắm rửa xong cô vừa gọi điện cho Hứa Định Biên vừa mở máy tính, cha cô gọi điện thoại cũng vì chuyện này sao, bên kia giọng Hứa Định Biên tràn đầy lo lắng.

“Tiểu Liễm, bố đã thấy tin tức, con và Chu Việt. . . . . đã hòa thuận rồi sao?”

“Dạ, hòa thuận!”

Cô nghiêm túc nói với Hứa Định Biên, trong giọng nói mang theo một tia xin lỗi.

“Cha, thật xin lỗi trong khoảng thời gian này để cha quan tâm nhiều vậy!”

Cô còn nhớ rõ bộ dạng tức giận lúc ấy của Hứa Định Biên nghe cô nói đã bỏ con của hắn, còn nhớ rõ trong mắt ông nhìn cô có khó xử xen lẫn lo lắng cô biết trong lòng ông tha thứ việc Chu Việt, mặc dù hắn từng làm chuyện đó với ông, nhưng ông lựa chọn tha thứ hắn, cô biết ông làm tất cả là tình yêu của một người cha dành cho con gái.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!”

Hứa Định Biên nói vài câu, trong giọng nói không che dấu được vui sướng, tâm nguyện lớn nhất trong đời ông, đó là có thể tận mắt nhìn con gái ông hạnh phúc, công cũng phải đến trước mộ Liên Tô nói với bà để bà yên tâm.

“Cha, hôm nào chân con khỏe sẽ cùng Chu Việt đi thăm cha!”

Sau cô cùng Hứa Định Biên nói thêm mấy câu mới cúp điện thoại.

Ngón tay hoạt động lên con chuột xem tin tức giữa cô và Lục Chu Việt, ngón tay bỗng dừng cứng lại, ánh mắt dừng lại trên dòng chữ trong màn ảnh máy tính, là hắn thông qua 《 Tô 》 đáp lại các ký giả vấn đề kia: Chưa bao chân chính buông tha cô, cô thủy chung là người trong lòng hắn!

Nước mắt cô thoáng cái rơi xuống, giờ tay lên che miệng thất thanh khóc ồ lên, hắn nói, hắn nói hắn không buông tha cô, thì ra trong khoảng thời gian hai người tệ nhất, hắn vẫn chưa từng buông tha cô. Cô từng bởi vì chút ít thương tổn hắn làm mà hết hy vọng, hiện tại tình thế nghĩ mới phát hiện thì ra hắn mỗi một lần thương tổn kèm theo bắt đắc dĩ cùng đau đớn.

Lục Chu Việt, anh như vậy bảo sao em không yêu anh? Cô còn đang rơi nước mắt, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, cô vội vàng lau nước mắt đi mở cửa, Hạ Vi Lương bên ngoài vừa lúc thấy người giao hàng đến, trực tiếp ôm đi vào, nhìn mắt cô đỏ bừng vội vàng hỏi.

“Có chuyện gì? Vừa rồi gọi điện thoại không phải còn rất vui sao, tại sao chỉ một chút lại khóc rồi?”

Cô không nói chuyện, lau nước mắt đi vào phòng bếp cầm chén đĩa, Hạ Vi Lương vội vàng bảo cô ngồi lên ghế.

“Ngồi đây, để tớ đi lấy, ngại đây là bệnh nhân, tớ không có nhẫn tâm như lão Lục nhà cậu hành hạ con người ta ngủ đến trưa.”

“Hạ Vi Lương, cậu có thể đứng đắn một chút hay không!”

Hứa Lưu Liễm dờ khóc dờ cười, nếu không phải trên đùi cô có vết thương cô đã giờ chân đạp cô bạn một mình một cái.

Hạ Vi Lương cầm bát đĩa tới mở ra món ăn, bốn món một canh, hai món mặn cộng thêm một súp hải sản, Hứa Lưu Liễm nhìn sau trong lòng không khỏi oán thăm một chút, hắn thật quá lãng phí, một mình cô làm sao ăn nhiều được như vậy, may nhờ có Hạ Vi Lương đến đây.

Cô thật đói bụng, bữa sáng còn chưa ăn, cơm trưa lại kéo đến trễ thế, trực tiếp cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn, kết quả ăn vài hớp sau lại Hạ Vi Lương ngồi ở đằng kia động cũng không động, cô múc một chén canh tới uống, vừa uống vừa nhìn chăm chăm Hạ Vi Lương hỏi.

“Tại sao cậu không ăn? Không phải ả em nói muốn ăn sao?”

“Lưu Liễm, cậu không phải muốn tớ đứng đắn một chút sao?”

Hạ Vi Lương vẻ mặt nghiêm túc khó thấy, thậm chí còn có mơ hồ đau thương, nhìn cô một cái sau mở miệng.

“Tớ đã nói với cậu chuyện đứng đắn chưa!”

“Chuyện gì? Cậu bỗng nhiên như vậy tớ thật không quen!”

Cái bộ dáng này của Hạ Vi Lương làm cho cô không khỏi đau lòng, Hạ Vi Lương nhìn cô sau đó mở miệng.

“Lưu Liễm, tớ muốn kết hôn!”

“Khụ khụ ——”

Hứa Lưu Liễm mới uống một nửa ngụm súp, trực tiếp bị lời cô làm kinh ngạc cổ họng ho sặc sụa.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Đánh nhau với người khác

Hạ Vi Lương bình tĩnh rút ra khăn giấy tới đưa cho cô,cô ho hồi lâu thật vất vả mới bình tĩnh trở lại,sau đó giống như nhìn đồ kỳ quái nhìn chằm chằm Hạ Vi Lương.

“Hạ tác giả,cậu xác định cậu không phải nói cậu viết tiểu thuyết cho mình chứ?”

Cô ấy vừa nói gì?Cô ấy muốn kết hôn?Xem Hạ đại tác giả một thời thượng muốn chơi trò cưới nhanh,nhưng theo cô biết trước mắt không thấy người đàn ông nào gần bạn mình,vậy mà nói muốn kết hôn! Hôn nữa nếu như cô muốn kết hôn cùng Thịnh Thụy,cô chắc chắn sẽ không có vẻ mặt nghiêm túc như vậy.

“Chuyện này tớ có thể đùa sao?”

Hạ Vi Lương liếc cô một cái,sau đó bùng lên chén súp trước mặt uống che dấu tâm tình lóe trong mắt,Hứa Lư Liễm nhảy cảm đã nhận ra,cô nhìn thấu bạn mình không phải đang nói đùa,cẩn thận dò hỏi.

“Vậy người cậu kết hôn là ai?”

“Giang Trọng Viễn,thiếu tá hải quân !”

Hạ Vi Lương thần nhiên nói,Hứa Lư Liễm kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Gian Trọng Viễn? Chẳng lẽ,chẳng lẽ là nhà họ Giang nổi tiếng trong quân đội?”

Ồ Ôn Thành,nhắc tới Giang gia,nhắc tới dòng họ Giang thì không người nào không biết không người nào không hiểu,ba đời Giang gia đều nhập ngũ, lão gia tử Giang gia thân giữ chức vị quan trọng trong quân đội,mà dưới đời Giang gia có hai đứa con một trai một gái lại càng trò giỏi hơn thầy,đến thế hệ Giang Trọng Viễn,bởi vì chỉ có Giang Trọng Viễn là đàn ông,nên trên dưới Giang gia đều đem hấn trở thành bảo bối sủng ái,đây chính là thiếu gia thật sự của Ôn Thành.

“Ừm,chính là hấn!”

Hạ Vi Lương cúi đầu bới com Hứa Lư Liễm rất tò mò.

“Cậu tại sao quen được hấn nha!”

“Từng tương thân qua!”

Hạ Vi Lương trong lòng oán thầm,tại cái lần cô lái tiểu F0 đến hãng sửa chữa.

“Sau đó hấn lại tới tìm tớ,nói muốn tớ kết hôn với hấn,vừa lúc anh tớ có chút chuyện,hấn nói có thể giúp tớ giải quyết,nên tớ đồng ý!”

“Tại sao cậu không nói với tớ anh cậu gặp chuyện không may? Nếu không có thể tìm Lục Chu Việt giúp đỡ !”

Cô nói cực kỳ bình tĩnh nhưng Hứa Lư Liễm nghe được trong lòng run sợ,ban đầu cô cùng Lục Chu Việt kết hôn,nặc dù cô bị buộc nhưng cô và Lục Chu Việt cũng biết nhiều năm,còn cô bạn của mình hiện tại cùng cái tên Giang Trọng Viễn,đoán chừng căn bản chưa từng thấy qua mấy lần mà chịu gả rồi?

Hạ Vi Lương tròn mắt nhìn cô một cái.

“Haizzz, cậu lúc ấy đang ằm ỉ với hấn,hon nữa cậu lúc ấy bởi vì chuyện Phương Đông Thần mà đi xin hấn,chẳng lẽ phải lần nữa vì anh tớ đi xin hấn,tớ làm sao có thể đẩy cậu vào hố lửa!”

Hứa Lư Liễm khuôn mặt áy náy vì cô không thể giúp gì,đổi lại Hạ Vi Lương bộ dạng không tìm không phớt cười.

“Yên tâm đi,hấn không có hứng thú với tớ,tớ cũng không hứng thú với hấn,hấn kết hôn chỉ vì muốn mẹ mình an tâm,chờ bà nội hấn mất đi chúng ta sẽ ly hôn!”

Hứa Lư Liễm vẫn không thể hiểu bọn họ tại sao luôn lấy hôn nhân là trò đùa,ban đầu kết hôn cùng Lục Chu Việt,cô tuy vạn lần không muốn,nhưng trừ lúc ban đầu kháng cự từng một lần muốn ly hôn,sau đó coi như cô chấp nhận sống chung với hấn.

Hạ Vi Lương thấy cô như cũ như rỗng mảy,rất bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn đổi sang cách khác để cô thấy thoải mái.

“Ồ ơ,cậu tớ tại sao phải đồng ý không? Sức hấp dẫn lớn nhất chính là:Hấn ngày ngày sống trong bộ đội,một mình tớ sống trong căn phòng lớn,tự do tự tại rất thoải mái ,bất quá chỉ mang danh có chồng thôi!”

Hạ Vi Lương nói hưng phấn còn bắt đầu khua tay múa chân.

“Tớ như cũ có thể đánh chữ, thức đêm, nói chuyện phiếm, tụ hội, nhìn ảnh kia, làm bất kỳ chuyện tớ muốn, ha ha!”

Hôn nhân là một việc thần thánh không phải bất luận kẻ nào cũng có thể kinh nhàn, một khi các người đã kết làm vợ chồng, bánh răng vận mệnh cũng đã bắt đầu chậm rãi chuyển động, đẩy các người vốn không quen biết đi về phía trước, mà các người cũng không thể quyết định.

Cô đã nói vậy Hứa Lư Liễm cũng không còn cách nào, đành phải nhìn cô nghiêm túc nói.

“Vi Lương, cậu cũng biết mà, bất luận thế nào tớ chỉ hi vọng cậu vui vẻ là được!”

Sau khi com nước xong Hạ Vi Lương nói chuyện một chút rồi lập tức rời đi, xế chiều cô lên net xử lý mấy phong bưu kiện sau co chân nhảy vào phòng bếp chuẩn bị com đói, hần nói buổi tối đến đón cô, cô định làm xong com tối chờ hần trở về, nếu không nơi đó cũng không có ai nấu com.

Nghe được lầu dưới có tiếng xe, cô đứng trên ban công nhìn xuống, sau khi xác định là xe hần thì nhảy chân chò ở cạnh cửa, cảm giác bình tĩnh sống chung thật tốt, thậm chí chỉ một ngày không gặp đã thấy nhớ nhưng.

Mở cửa cho hần, hần tự tay đỡ lấy cô, cô vừa muốn đi đến hần liền ấn xuống hôn, nhưng thấy bên má trái hần mơ hồ có vết bầm tím, trên khóe miệng cũng có, cô vội vàng khăn trương hỏi.

“Mặt của anh? Còn nữa ở khóe miệng cũng có?”

Hần có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

“Chuyện đó. . . . . Không cần thận đưng phải!”

Cô giận đến trừng hần.

“Hừ, Lục Chu Việt, anh thật biết nói láo, anh làm gì đưng đến khóe miệng? Không phải bị người phụ nữ khác cắn sao?”

Lục Chu Việt nhìn bộ dạng tức tối đưng chống nạnh của cô, không khỏi dở khóc dở cười, thấy hần không nói lời nào tức giận đẩy hần ra, xoay người đi vào trong nhà.

“Em không nghĩ anh để cho phụ nữ cắn thành như vậy!”

Mặc dù biết hần không thể nào biết làm chuyện như vậy, vẫn không nhịn được muốn àm ỉ, muốn hần quan tâm đến suy nghĩ của cô, còn Lục Chu Việt cũng biết cô không phải thật tức giận, nhưng vẫn đưa tay giữ cô lại, ôm cô đi tới trên ghế sa lon, sau đó nhìn vào mắt cô nói từng câu từng chữ thật nghiêm túc.

“Đánh nhau với người ta!”

Sáng sớm hôm nay hần ra cửa chuyện thứ nhất làm chính là gọi điện cho Trần Thanh Sở, sau khi hẹn hần ra chưa nói hai lời liền đánh hần một quyền, con người này nếu có thể hần thật muốn giết!

Trần Thanh Sở bị hần đánh một đấm, bụm mặt bước chân có chút lảo đảo lui vài bước, nhưng ngay sau đó tàn bạo phản kích đánh lại hần, hần trực tiếp coi bỏ áo khoác đi đến đánh với Trần Thanh Sở, hần dùng nhiều chiêu ác độc kiểu muốn lấy mạng, đem ủy khuất mấy ngày qua của cô, còn có tức giận trong lòng phát tiết ra ngoài.

Trần Thanh Sở vốn không phải đối thủ của hần, hơn nữa hiện tại cả người hần hùng hực lửa giận cho nên không đến mấy hiệp đã bị hần đánh ngã trên mặt đất, dĩ nhiên khóe miệng của hần cùng gương mặt cũng bị sát thương một chút. Vừa bắt đầu Trần Thanh Sở hết sức tức giận, sau lại nhìn rõ những tia tức giận trong mắt hần nhất thời hiểu tên kia đã biết chuyện đêm đó.

Hần lảo đảo từ trên mặt đất đứng lên, giờ tay lau vết máu dính bên khóe miệng cười ha ha.

“Lục tổng, ngài cần gì xúc động vậy?” Hần không nói hai lời cắn chặt răng đi đến đấm mạnh vào gương mặt không có ý tốt của Trần Thanh Sở, Trần Thanh Sở lên tiếng ngã xuống đất, hần từ trên cao nhìn xuống, từng chữ từng chữ trong kẻ răng bật ra.

“Trần Thanh Sở, để xem đến cuối cùng người nào mới thắng, tôi sẽ cho cậu trả giá thật nhiều!”

Hần nói xong xoay người sai bước rồi đi, thanh âm giễu cợt của Trần Thanh Sở vang lên sau lưng hần.

“Lục lão sư, như thế nào? Cùng đưng chung một phụ nữ cảm giác thế nào!”

Giờ khắc này, hần nói hần không tức giận là giả, nhất còn bị đối thủ giễu cợt, nhưng hần quay đầu lại vì bảo hộ tôn nghiêm chính mình cũng bảo vệ cô.

“Trần Thanh Sở, mặc kệ cậu làm gì cô ấy, trong lòng tôi cô ấy luôn sạch sẽ, tôi cũng không buông tha cô ấy, cậu nên đưng lại!”

Hần nói kiên định sau biến mất không một tia do dự, ngược lại Trần Thanh Sở trong nháy mắt trầm mặc, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm hần hồi lâu, chậm rãi đứng dậy lên xe mình rồi đi.

Hứa Luru Liễm vừa nghe hấn đánh nhau với người ta, liền muốn nói hấn là người trưởng thành, tại sao vọng động như mấy thanh thiếu niên, nhưng khi nhìn mất hấn ánh mắt cô bỗng nhiên nghĩ đến có thể đã xảy ra chuyện gì, giờ tay lên nhẹ nhàng xoa bóp môi hấn đau khổ lắm lắm bầm tím trách .

“Chu Việt, thật xin lỗi, hại anh bị thương!”

Hấn bắt được tay cô kéo vào trong ngực cúi đầu hôn mạnh lên, hé miệng dùng sức ngậm môi cô gặm cắn, mút lấy, tựa hồ muốn hút cả miệng nhỏ của cô vào trong bụng. Hứa Luru Liễm có thể cảm nhận được hấn đang tức giận, mặc dù bị hấn hôn có chút đau nhưng vẫn nhắm hai mắt biết điều để mặc hấn hôn, chính cô làm sai cho nên cô phải chịu trách nhiệm.

Một lúc sau, Lục Chu Việt mới buông cô ra nhìn chăm chăm ánh mắt đỏ ngầu của cô.

“Hứa Luru Liễm, chết tiệt. . . ánh mắt em là thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Chút xíu ghen tức

Hứa Luru Liễm có chút ủy khuất.

“Nhưng ở thời điểm trung học đệ nhị cấp hấn không phải như vậy !”

“Nói vậy đến bây giờ trong lòng em vẫn nhớ tới hấn thật tốt, có phải không?”

Lục Chu Việt không vui đứng lên hét to, Hứa Luru Liễm thoáng cái có chút mơ hồ, cô nào nhớ tới Trần Thanh Sở thật tốt? Cô hiện tại nhớ cũng không muốn nhớ đến người kia, làm sao lại nhớ hấn thật tốt?

Không đợi cô nói thêm đã thấy hấn hừ lạnh một tiếng đi ra ngoài ban công, lấy ra điều thuốc hút một ngậm lớn, cô nhìn dáng người hấn tựa vào ban công trong lòng rất đau, cô khó khăn đi tới từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy hấn, người hấn hơi cứng nhưng không có đẩy cô ra.

Cô lại đi đến trước một bước cúi đầu vào trong áo hấn nhẹ nói.

“Chu Việt, em không nhớ Trần Thanh Sở thật tốt, em chỉ muốn nói ban đầu em không nghĩ tới hấn sẽ biến thành như bây giờ. Nếu như em đoán được chúng ta hiện tại, em nhất định sẽ từ lần đầu tiên gặp nhau sẽ yêu anh, sau đó toàn tâm toàn ý trong lòng chỉ có một mình anh yêu anh, không để ý tới Trần Thanh Sở gì đó, cũng không để ý thân phận gia thế, chỉ yêu mỗi mình anh nhưng em không năng lực như thế!”

Thân thể hấn căng thẳng này giờ mới hơi chút buông lỏng lại nghe cô nói tiếp.

“Em biết mình làm sai, từng bước bình, từng có cố chấp, chọn đi con đường quanh co, nhưng may mắn. . . may mắn cuối cùng em rốt cục đã tới trước mặt anh, cùng anh đi con đường còn lại.”

Trong lòng cô hiện tại nhớ nhung nhưng chỉ có mỗi mình hấn, làm gì còn chỗ cho người đàn ông khác?

Cô nói những lời này Lục Chu Việt trong lòng có chút cảm xúc bắt đầu khởi động, hấn dập tàn thuốc trong tay xoay người ôm cô vào trong ngực, có chút xin lỗi mở miệng.

“Thật xin lỗi, anh vừa rồi có chút thất khống, không nên nói nặng em!”

Cô lắc đầu.

“Em biết trong lòng anh khó chịu, nếu như anh nổi giận có thể trút vào em, còn nữa. . . . .”

Cô giương mắt nhìn về phía hấn, khua lên dừng khí nói.

“Nếu như, nếu như anh để ý chuyện đêm hôm đó, em có thể rời đi. . . . .”

Sau khi cô nói xong khổ sở quay đầu sang nơi khác, cô biết hấn miệng nói không ngại nhưng trong lòng vẫn không dễ chịu, nếu không hôm nay cũng sẽ không đi đánh Trần Thanh Sở một trận, cũng sẽ không nói những lời vô ý.

Cô cũng biết hấn không chút ngần ngại đó là không thể, như vậy không bình thường chút nào, nhưng hấn để ý làm cho cô đau lòng, ngay cả chính cô cũng không biết nên làm sao đối mặt tất cả.

Lục Chu Việt nhìn chút ít bất an xen lẫn lo lắng trong mắt cô, vội vàng đau lòng ôm lấy cô, ôm thật chặt, đem đầu cô ẩn vào trong ngực mình đau đón thấp

giọng rù rì.

“Thật xin lỗi Lư Liễm, anh sau này sẽ không, anh sau này sẽ không bao giờ nói vậy nữa!”

Hắn biết sau chuyện này lòng cô trở nên nhạy cảm yếu ớt, hắn vừa rồi không nên phản ứng lớn làm cô tổn thương. Bọn họ thật vất vả mới giống như bây giờ mở rộng cửa lòng ở chung với hắn. Nếu cô rời đi chẳng phải muốn lấy mạng hắn sao?

Hứa Lư Liễm không nói gì nữa, chẳng qua tựa vào trong ngực hắn.

“Vậy chúng ta vào ăn cơm thôi, em đã nấu xong bữa tối, ăn xong chúng ta trở về nhà của anh!”

Hắn khom lưng ôm lấy cô, nhỏ giọng lầm bầm.

“Trên đùi có vết thương còn làm cơm gì đây, đừng để vết thương hé ra nữa!”

Trên đùi mang theo vết thương, tối hôm qua còn dám mê hoặc hắn, cô không muốn chân mình khỏe hơn có phải không.

Cô ôm cổ hắn cười hì hì.

“Không có chuyện gì! Em còn một chân có thể nhảy rất thú vị!”

Lục Chu Việt bị đánh về cô không quan tâm mình làm tức muốn chết, vỗ mấy cái mạnh lên mông cô mới hết giận, làm cô không ngừng kêu rên.

Đặt cô ngồi vào ghế, hắn đi vào buồng môn cô làm đi ra ngoài, hai người ngồi tại chỗ lẳng lặng ăn, chỉ có những người trải qua mưa gió mới có thể cảm nhận được bình tĩnh chung sống đáng quý cỡ nào.

Ăn được một lát Hứa Lư Liễm như nhớ tới cái gì vội vàng hỏi hắn.

“Đừng rồi Chu Việt, anh biết Giang Trọng Viễn không? Người đó thế nào?”

Haizz, không biết Giang Trọng Viễn này là hạng người gì, Hạ Vi Lương gả cho hắn có thể bị khi dễ không? Bất quá theo tính cách Hạ Vi Lương, người bình thường khi dễ không được cô ấy nhưng cô vẫn lo lắng, đối phương dù sao cũng là cậu ấm gia thế hùng hậu.

Lục Chu Việt trực tiếp mặt đen, nếu như ban nãy nhắc đến Trần Thanh Sở là hắn cố tình gây sự, nhưng chuyện này hắn thật dễ ý.

Công tử Giang gia ở trong giới thượng lưu Ôn Thành không ai không biết không ai không hiểu, bất quá bọn họ làm ăn buôn bán rất ít lui tới quân đội mà thôi.

Cô không có chuyện gì ở trước mặt hắn nhắc người đàn ông ưu tú kia làm gì? Với lại cô lúc nào quen biết Giang Trọng Viễn nha, còn khẩn cấp muốn biết chuyện của hắn?

Hứa Lư Liễm đợi hồi lâu không có được câu trả lời của hắn, ngược lại nhìn thấy sắc mặt hắn dần dần trầm xuống, rất buồn bực.

“Tại sao?”

Hắn chiều nay tâm trạng bất thường, thật muốn lấy mạng người a.

“Không có gì!”

Lục Chu Việt trợn mắt nhìn cô sau trực tiếp trả lại cô ba chữ, Hứa Lư Liễm nghe khẩu khí chua chua mơ hồ phát giác hắn đang nghĩ đến chuyện gì, không khỏi để xuống bát đĩa che miệng cười.

“Lục Chu Việt, anh thật quá trẻ con?”

Cô hôm nay mới lần đầu tiên nghe nói người tên Giang Trọng Viễn, giới thượng lưu cho tới bây giờ không phải là dạng cô gái bình thường như cô nên chú ý. Nếu không phải bởi vì Hạ Vi Lương, cô mới không rãnh tìm hiểu những chuyện này. Bất quá cô thừa nhận bộ dạng hắn ghen thật đáng yêu.

Lục Chu Việt thấy cô cười càng thêm không vui trừng cô, Hứa Lư Liễm lúc này mới nén cười giải thích với hắn.

“Không phải là em, là Vi Lương. Vi Lương hôm nay nói cô ấy muốn kết hôn với Giang Trọng Viễn, cho nên em mới muốn hỏi anh một chút!”

Lời cô thành công để cho hắn đang tạo nhã ăn cơm sặc một cái, Lục Chu Việt nhấp một hớp súp mới có thể mở miệng bình thường.

“Làm sao có thể? Giang Trọng Viễn tại sao có thể lấy cô ấy?”

“Ồ, cái gì gọi là tại sao có thể lấy cô ấy?”

Hứa Lư Liễm nhất thời tức giận kháng nghị.

“Em cũng biết gia cảnh Vi Lương không xứng với Giang Trọng Viễn! Nhưng Vi Lương tính cách tốt, tướng mạo tốt, lại vui vẻ, nơi nào có thể tìm cô nương tốt như vậy!”

Lục Chu Việt thấy cô dựng lông toàn thân như nhím con bảo vệ Hạ Vi Lương, vội vàng giơ hai tay đầu hàng.

“Em đừng kích động, anh không có ý đó, Hạ Vi Lương là một cô gái không tệ nhưng vấn đề là người nhà họ Giang, người Giang gia công lao hiền hách không nhất định chịu cô ấy, chuyện này mình Giang Trọng Viễn quyết định sao?”

“Cô ấy nói Giang Trọng Viễn tìm cô ấy, bảo cô ấy gả cho hắn!”

Hắn nhìn cô tìm từ ngữ thích hợp giảng giải, “Em nên biết hắn không phải vì yêu mới tìm cô ấy?”

“Đúng vậy, cho nên em mới vội vàng tìm anh để biết người đó như thế nào? Nếu như là loại tốt thì thôi, lỡ là loại không nói đạo lý, chẳng phải Hạ Vi Lương chịu lỗ sao!”

Cô lo lắng cau mày, thật ra thì Hạ Vi Lương cười sớm cũng không có gì, dựa theo cá tính của cô có thể hoàn toàn làm như vậy, nhưng vấn đề chính là đối tượng cô sắp cưới.

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua đôi lông mày nhíu chặt an ủi cô.

“Yên tâm đi, Hạ Vi Lương tốt như vậy sẽ tìm được một người đàn ông tốt yêu cô ấy!”

Nhà giàu có lòng sâu như biển, huống chi là Giang gia? Hắn chỉ có thể thay Hạ Vi Lương cầu nguyện, cầu nguyện cô gặp được may mắn.

Hứa Lưu Liễm thở dài cúi đầu ăn cơm trong lòng âm thầm nói với Hạ Vi Lương: Vi Lương, cậu nhất định phải hạnh phúc.

Hai người vừa cơm nước xong liền trở về biệt thự của hắn, thời điểm tắm Hứa Lưu Liễm sống chết không cho hắn vào giúp, Lục Chu Việt không có biện pháp đành ông cô vào bồn tắm sau lui ra ngoài, hắn không hiểu cô xấu hổ cái gì, hắn có thể tự chủ, tối hôm qua nếu không phải bị cô dụ dỗ hắn sẽ không chạm vào cô đang bị thương.

Kết quả đợi hồi lâu cũng không trông thấy cô gọi hắn vào ôm cô ra ngoài, hắn đi vào xem, phát hiện cô nằm đó ngủ thiếp đi, hắn không khỏi thấy buồn cười, như vậy cũng có thể ngủ? Cô rất thích ngủ sao? Thật ra còn có thể nói bồn tắm nhà hắn rất thoải mái, mới khiến Hứa Lưu Liễm không cẩn thận ngủ mất tiêu.

*

Sáng hôm sau, Lục Chu Việt đang trong phòng làm việc cùng Diêm Hạo nam qua máy tính thảo luận về chuyện Trần thị, nhưng bỗng nhiên nhận được Lâm San Ni gọi tới.

“Lục tổng Anna Katherine nói muốn gặp ngài, đang đợi dưới đại sảnh!”

Hắn nhướng cao lông mày

“Anna Katherine?”

Hắn đúng là không biết, cô ta vào lúc này lại tìm đến hắn, có chuyện gì đây? Khóe miệng vung lên độ cong có điều suy nghĩ, hắn thấp giọng phân phó Lâm San Ni.

“Gọi cô ta lên đây!”

Diêm Hạo Nam nghe được nội dung điện thoại, không khỏi cau mày hỏi hắn.

“Chẳng lẽ cô ta phát hiện thân phận của chúng ta, đến xin anh buông tha Trần Thanh Sở?”

Tuy nói thân phận SEVEN cực kỳ bí ẩn, nhưng dù sao gia tộc Katherine ở Mỹ Quốc cũng rất hiển hách. Nếu bọn họ điều tra, cũng có thể tra ra thân phận của bọn họ.

Lục Chu Việt khẽ mỉm cười.

“Không... chẳng lẽ cậu không tin năng lực của chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 241: Trao đổi điều kiện

Thời điểm Anna Katherine đi lên, Lục Chu Việt vừa lúc cắt đứt điện thoại với Diêm Hạo Nam, đứng cười khách khí chào hỏi cô.

“Cô khỏe chứ, Katherine tiểu thư!”

Anna Katherine hôm nay mặc một âu phục tuyết trắng, mái tóc vàng óng xòa trên vai, hơn nữa cô có một gương mặt trẻ trung cho nên thoát nhìn thanh thuần vô hại, cô nhanh nhẹn ngồi xuống ghế salon, hữu lễ nói chuyện với hắn.

“Ngưỡng mộ đã lâu, Lục tổng!”

Lục Chu Việt đi tới ngồi xuống trên ghế sa lon đối diện cô, vén hai chân tựa tại nơi đó, nheo lại một đôi con ngươi dầu điểm tia sáng sắc bén nhìn cô, tuy là một trong bốn gia tộc Mỹ Quốc nhưng hắn không phải hiểu rõ cô ta lắm, bởi vì cô ấy còn trẻ, gia tộc Katherine không có vội vã giới thiệu cô với giới thượng lưu.

Bất quá không đợi hắn nói, cô đã cười nhạt mở miệng.

“Lục tổng, chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề, tôi hôm nay đến đây là muốn hợp tác cùng Lục tổng!”

“Sao?”

Lục Chu Việt nhướng mày nhìn về phía cô, cô bây giờ là vợ Trần Thanh Sở, mà Trần Thanh Sở lại là kẻ thù của hắn, giữa hắn và cô không có chuyện gì cần hợp tác.

Cô giống như nhìn thấu hắn hoài nghi chuyện gì, giờ tay lên vạch ra chút mái tóc trên trán, nhìn hắn bình tĩnh mở miệng.

“Anh hãy giúp tôi lật đổ Trần thị!”

May Lục Chu Việt trải qua nhiều sóng gió, khi nghe được cô nói những lời trên mặt trong nháy mắt xẹt qua một tia khiếp sợ cho là mình nghe lầm, lật đổ Trần thị? Trần thị là sinh mạng Trần Thanh Sở, cô hiện tại tới nhờ hắn lật đổ Trần thị? Cô ta không phải yêu Trần Thanh Sở sao?

Bất quá hắn nhìn trong mắt cô lé lên tàn nhẫn tựa hồ có chút hiểu dụng ý của cô: Lật đổ Trần thị, Trần Thanh Sở sẽ không có nơi dựa vào, chỉ có thể toàn tâm toàn ý dựa vào gia tộc Katherine của cô? Hắn thật đúng không nghĩ tới, cô gái nhà Katherine có suy nghĩ ác độc như vậy.

Bất quá điều này phù hợp với gia tộc Katherine mang danh một trong bốn gia tộc lớn. Người nói nghiệp nên quyết đoán cùng thủ đoạn, nếu như là người nhẫn nhịn cùng lui bước, vậy ngày sau cô sẽ khó làm ăn trên thương trường.

Thì ra cuối cùng người tính kế giỏi nhất là cô gái này. Hắn hiện tại đã có thể tiên đoán tương lai của Trần Thanh Sở, bất kể hắn yêu hoặc không yêu cô gái này, chỉ cần cô không buông tay hắn đời này cũng đừng nghĩ có thể thoát, dĩ nhiên hắn cũng tin tưởng, cô gái này có năng lực làm cho hắn yêu cô.

Hắn nghĩ thật nhanh đồng thời khôi phục bình tĩnh, một đôi trong con ngươi thâm trầm.

“Katherine tiểu thư, yêu này của cô thật lớn, bản thân tôi có thể làm được. . . . .”

Hắn nói tới đây dừng lại, giọng nói dần dần bị lấy khôn khéo thương nhân.

“Nhưng không biết Katherine tiểu thư muốn dùng điều kiện gì trao đổi?”

Nghe trong lời nói của cô tựa hồ còn chưa biết bọn họ đã thông qua SEVEN ra tay với Trần thị, cho dù cô hôm nay không đến tìm hắn cũng sẽ diệt Trần Thanh Sở, hắn hiện tại tò mò chính là trong tay cô nắm giữ chuyện gì, có thể cô dám yêu cầu hắn?

Anna Katherine nhìn hắn trong mắt xẹt qua tia nghiêm túc.

“Anh giúp tôi lật đổ Trần thị, tôi sẽ cho anh chuyện đêm hôm đó!”

Lục Chu Việt vẻ mặt trong nháy mắt liền thay đổi, mặc dù hắn biết không nên lộ vui buồn nhưng rơi vào chuyện này, hắn vẫn không cách nào khống chế tâm trạng của mình, Anna Katherine nhìn hắn khẽ biến sắc mặt chắc chắn nói.

“Tôi biết anh đã phái người tra qua chuyện đó, nhưng đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì chỉ có tôi rõ ràng nhất!”

“Được!”

Lục Chu Việt cơ hồ một khắc cô vừa nói xong câu cuối cùng nghĩ cũng không nghĩ đồng ý điều kiện của cô, bởi vì điều kiện của cô thật sự quá mê người, nét mặt của cô nói cho hắn biết có lẽ đêm hôm đó không xảy ra chuyện giống như hắn nghĩ. Trời mới biết hắn rất hy vọng cô sẽ nói cho hắn biết, đêm hôm đó chỉ là con ác mộng, thật ra người hắn yêu không có xảy ra chuyện gì với Trần Thanh Sở.

“Vậy tôi đây đợi tin tức tốt của Lục tổng!”

Chiếm được câu trả lời khẳng định của hấn,Anna Katherine tao nhã đứng dậy,trong quá trình cùng hấn đàm phán hoàn toàn bình tĩnh,cô nhìn ra được tổ chất tốt đẹp trong lòng hấn.

Hấn cũng đứng dậy tiễn cô,

“Tôi cũng vậy đợi tin tức tốt của Katherine tiểu thư!”

Anna Katherine chẳng qua cười nhạt một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Thời điểm cô đi đến cửa hấn không nhìn được hỏi ra miệng.

“Vì một người đàn ông như vậy, đáng giá sao?”

Hấn thật sự cảm thấy Trần Thanh Sở không xứng với cô,hấn cũng không hiểu nổi cô ta tại sao coi trọng Trần Thanh Sở, dựa theo năng lực của cô, gia thế, tướng mạo,tìm người so sánh với Trần Thanh Sở tốt hơn mấy chục lần không phải là việc khó.

Anna Katherine dừng bước,quay đầu lại nhìn hấn,ngiêng đầu trong chốc lát sau mở miệng.

“Lục tổng,thật ra chúng ta cùng một loại người.Cũng tỷ như nói Hứa Lưu Liễm,thật ra trong mắt của tôi,cô ấy không phải ưu tú đủ để hấp dẫn anh, vô luận là từ gia thế bối cảnh,hoặc là tướng mạo năng lực,hai người căn bản không xứng đôi,nhưng anh cố chấp giữ cô ấy nhiều năm,tôi đối với Trần Thanh Sở tựa như anh đối với Hứa Lưu Liễm,không có bất kỳ nguyên nhân,với lại hấn không phải không thể.....!”

Cô nói xong như có điều suy nghĩ nhìn hấn một cái sau rồi đi,Lục Chu Việt đứng im tại chỗ suy nghĩ lời cô,đang suy nghĩ đến câu cuối cùng nói cái gì không phải không thể,hấn đột nhiên cảm thấy cô phản tích thật đúng Tình yêu chân chính cho đến bây không hỏi tại sao.

Anna Katherine đi sau đó hấn nói chuyện này với Diêm Hạo Nam,Diêm Hạo Nam liên tiếp hét to.

“Không ngờ không ngờ,nha đầu này thật không ngờ,còn tưởng rằng cô ta là người biết điều,thì ra cho tới cuối cùng cô ta mới là người thắng, sau này nếu như cô ta tiếp nhận gia tộc Katherina,chúng ta không phải chỉ có thể bị động chịu trận sao!”

Mặc dù câu nói kế tiếp Diêm Hạo Nam nói có chút khoa trương,nhưng gián tiếp chứng minh hấn khẳng định Anna Katherine,Lục Chu Việt tức giận nói hấn.

“Đừng nói những lời vô dụng,bảo phụ tá cậu nắm chắc thời gian hành động ,anh đây hiện tại vô cùng muốn biết, đêm hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

“Dạ!”

Diêm Hạo Nam vừa nghe đề tài này liền vội thu lại nụ cười đùa cợt,cúp điện thoại bắt đầu phân phó trợ thủ của hấn hành động.

Hứa Lưu Liễm ở nhà vừa một tuần dưỡng thương sau mới đi làm,mặc dù vết thương chưa khỏe hấn nhưng căn bản có thể đi lại,chỉ cần chú ý không làm những việc quá nặng mệt nhọc thì không sao,mấy ngày qua cô ngày ngày ở nhà không có việc gì làm,cảm giác mình mập không ít,hơn nữa tựa hồ đặc biệt thích ăn, không biết có phải nguyên nhân hấn nấu ăn đặt biệt ngon hay không.

Những ngày qua phần lớn đều do hấn nấu cơm,cô cảm thấy hấn vừa đi làm vừa phải chăm sóc cô trong lòng cô rất không yên tâm,cô lần cô thân khiết yêu cầu để cô nấu cơm,dù sao ở nhà cũng không có chuyện gì,để cô nấu cơm cũng tốt,nhưng hấn kiên quyết không cho,cô kháng nghị hấn liền đặt cô lên mặt giường lớn hưng hăng hôn,hôn đến cô cơ hồ hít thở không thông,không ngừng cầu xin tha thứ hấn mới bỏ qua. Cô đối với việc hấn luôn dùng “Vũ lực” giải quyết tỏ vẻ hết sức khó chịu, buổi tối lúc ngủ cô ý định tại trên người hấn trêu chọc hấn,cô biết hấn bởi vì kiêng kỵ vết thương trên đùi cô,mà một mực chịu đựng không động cô,kể từ khi đêm đó điên cuồng muốn cô,hấn buổi tối com nước xong liền lập tức chạy vào thư phòng,cho đến cô ngủ mới trở về phòng.

Có đôi khi cô giả bộ ngủ,khi hấn lên giường lập tức cả người dán về phía hấn,đem thân thể mại không mặc chút gì dán lên thân thể cường tráng của hấn,sau đó làm bộ như ngủ say vươn tay chân tới cuốn lấy,mỗi lần cô đều có thể nghe được hấn khó chịu kêu rên,cũng cảm nhận được vật cứng của hấn đang trước to,ở trong bóng tối cô len lén nhếch miệng cười.

Lúc bình thường hấn sẽ vọt vào phòng tắm nước lạnh,hoặc lần nữa phóng vào thư phòng thật lâu chờ cô ngủ.Sau đó ngày hôm sau,sẽ thấy hấn mặt lạnh vô cùng buồn bực không để ý tới cô hoặc tức giận trừng cô,cô thì giả bộ như không có việc gì chạy đến kéo tay hấn.

Ngày nào đó buổi tối,cô trêu chọc hấn song len lén cười,chợt nghe trong đêm tối vang lên một giọng nói âm trầm,trong phòng ngủ có một mùi vị mập mờ.

“Cười xong rồi?”

Bởi vì lúc trước hấn căn bản không nói gì,cho nên lần này hấn trả lời cô bị dọa đến nhảy dựng,thì ra hấn cái gì cũng biết,thời điểm lúng túng hấn bỗng dưng tung mình phủ trên người cô.

“Cười xong thì làm chuyện khác,em đừng khóc đấy!”

Hấn nói xong liền tách ra hai chân của cô,không chút khách khí đem vật nóng bỏng đã sớm bị cô trêu chọc dâng trào đứng thẳng đặt lên miệng hoa huyệt

mềm mại ,khi cô trêu chọc hần đồng thời thân thể đã sớm ướt đầm,hần trực tiếp dùng lực vọt mạnh vào trong cơ thể cô,sau khi cô kinh hô một tiếng,theo tiết tấu vội vã hần bắt đầu cuồng loạn chuyển động.

Cho nên những ngày trước đó cô ác ý chinh hần,cả đêm đều bị hần đòi trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Trần thị phá sản

Dự án lớn nhất năm nay của chính phủ Ôn thành là xây cầu vượt biển đã có người thầu,Trần Thanh Sở dẫn đầu Trần thị với ưu thế đánh bại công ty kiến trúc Long Thị, Lục thị Ôn Thành cùng các công ty cạnh tranh khác thành công nhận công trình này,chuyện này mọi người sớm đã biết,sau khi trải qua hơn một tháng tru bị,Trần thị quyết định chọn ngày 8 tháng 8 chọn một giờ tốt tuyên bố bắt đầu khởi công hạng mục xây cầu vượt biển.

Tin tức đã thông qua chính phủ Ôn Thành phát ra,tất cả truyền thông cùng ký giả lớn nhỏ trong Ôn Thành đều nhận được thông báo,lúc đó đến hiện trường phỏng vấn, bởi vì đây là hạng mục lớn trước nay chưa có,thị trường Lục Phương Đình cùng với mấy lãnh đạo trong tỉnh phái tới hội họp nghị thức khởi công.

Nhưng trước đó một đêm,tập đoàn SEVEN lại đột nhiên mở buổi họp báo,tuyên bố tạm thời rút lui đầu tư tiền vào hạng mục xây cầu vượt biển của Trần thị, nguyên nhân là bọn họ gần đây biết được Trần tổng _Trần Thanh Sở từng làm qua một số chuyện không thể tha thứ,cảm thấy không thể tiếp tục hợp tác với quý công ty nữa,cũng nói đem tiền bồi thường đưa cho Trần thị.

Lúc ấy Trần Thanh Sở đang cùng Lục Phương Đình cùng một số cán bộ lãnh đạo trong tỉnh cùng nhau ăn cơm xã giao,đám người đó vốn vui mừng nên uống say khướt,sau khi nhận được thư ký gọi điện thoại tới sắc mặt hần nhất thời biến thành trắng bệch,nhìn thoáng qua đám quan viên đang hét lớn uống rượu,hần nắm điện thoại di động ra khỏi phòng,lớn tiếng hét về phía thư ký của hần.

“Cậu mới vừa nói gì? Tôi không nghe thấy,cậu nói thêm một lần nữa”

Gọng thư ký hần sắp khóc lên một lần nữa báo cáo cho hần hần sau khi nghe hung hăng đá mạnh vào tường đối diện,tập đoàn SEVEN đưa ra lý do hần đã làm chuyện không thể tha thứ,sau này hỏi sao hần có thể tiếp tục làm trong ngành này?

Nghĩ tới đây hần không khỏi tức giận,gọng bắt đầu run rẩy.

“Lập tức gọi thư ký tập đoàn SEVEN “

Bất quá lời hần vừa nói ra,vừa quay đầu lại thì thấy mấy người chức lớn xanh mặt đi ra,trong lòng hần thầm kêu một tiếng không tốt,vội vàng chạy đến ngăn cản bọn họ.

“Lục thị trưởng,không phải đang ăn vui? Tại sao ra đây?”

Trong đó có một người còn lý trí tức giận hừ lạnh.

“Làm cái gì? Trần tổng,tập đoàn SEVEN cũng đã tuyên bố muốn rút lui tư ,cậu vốn không thể tiến hành kế hoạch khởi công được nữa,cậu nói xem chúng ta có thể làm gì? Chúng ta bây giờ còn tâm trạng ở đây uống rượu không?”

Vừa rồi tất cả bọn họ thông qua thư ký của mình biết được chuyện này,xây cầu vượt biển là một hạng mục cực kỳ phức tạp và khó khăn, SEVEN rút lui đầu tư, Trần thị không có tài chính hỗ trợ,sợ rằng nhất thời tiến hành không được nữa,bọn họ cũng không có thời gian ...,bọn họ đều chờ đợi ở chức vị mình nhìn được thành quả đây,xem ra phải vội vàng thương lượng chọn người nhận công trình này.

Trần Thanh Sở không nghĩ tới mọi người như vậy,thậm chí ngay cả cơ hội vấn hồi cũng không cho hần,đột nhiên tức giận không thôi nhưng cũng chỉ có thể kiên trì đi đến cầu xin bọn họ.

“Mấy vị lãnh đạo cho thêm ta chút thời gian,ta lập tức liên lạc cùng tập đoàn SEVEN,lúc trước chúng tôi đã thương lượng tốt,bọn họ đột nhiên rút lui thuộc về không tuân theo hiệp ước!”

“Trần Thanh Sở,chúng tôi nhiều nhất cho ngươi thêm tuần thời gian để giải quyết chuyện này,một tuần sau nếu vẫn không có bất kỳ tiến triển,vậy chúng tôi chỉ có thể thay đổi người!”

Vị quan chức tương đối cao không chút khách khí ném cho hần một câu,sau xoay người lên xe rồi đi,những người khác cũng rồi rít ngồi lên xe của mình lần lượt rời đi.

Kính cản tiền bọn họ rời đi,Trần Thanh Sở có chút chán nản đứng ở nơi đó,thân người cao to dần dần nổi lên tuyệt vọng,tại sao có thể như vậy?Tập đoàn SEVEN tại sao đột nhiên rút lui đầu tư? Tuy nói tập đoàn SEVEN vi phạm hiệp ước bồi cho hần một khoản tiền,nhưng căn bản không giải quyết

được bất cứ vấn đề gì,còn khiến danh tiếng cho hắn và Trần thị xấu đi.

Nghĩ tới đây hắn lấy lại tinh thần tự mình liên lạc thư ký tập đoàn SEVEN,nhưng bên tai truyền đến âm thanh tắt điện thoại lạnh lẽo,hắn vừa gọi điện thoại bảo thư ký hắn tra xét khách sạn người nợ,sau đó lái xe chạy nhanh đến khách sạn.

Khi hắn lái xe đến khách sạn vừa hay nhìn thấy người nợ xách hành lý đặt lên xe,vừa nhìn là biết muốn đi Trung Quốc,hắn nổi điên ra khỏi xe vọt tới,nắm lấy vật áo người nợ tức giận rống.

“Các người tại sao đột nhiên rút lui đầu tư,tôi muốn các người giải thích cho tôi!”

Người nợ có một bảo vệ thân hình vạm vỡ,giơ tay lên dùng sức nắm cổ tay hắn,hắn thoáng cái bị đẩy ra bên cạnh,người nợ lấy kính râm trên sống mũi đút vào vật áo của mình,mặt không chút thay đổi nói.

“Xin lỗi Trần tiên sinh,tôi chẳng qua phụng mệnh làm việc,ông chủ chúng tôi bảo tôi làm,tôi chỉ có thể làm,về phần giải thích . . . . .”

Người nợ nói tới đây khoe miệng câu khôi nộ cười xem thường.

“Ông chủ chúng tôi sẽ đích thân tìm anh nói rõ !”

“Ông chủ của các người?”

Trần Thanh Sở thất thần lẩm bẩm,nhưng ngay sau đó lại có chút ít thất không la hét tên người nợ.

“Ông chủ của các người là ai? Vợ bảo ông ấy đến đây!”

Người nợ không để ý đến hắn,chỉ nhìn lướt hắn một cái,đẩy hắn ra khom lưng ngồi vào trong xe chạy đi.Hắn từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Trần Thanh Sở về mặt tuyệt vọng,sau đó lấy ra điện thoại gọi điện báo cáo.

“Ông chủ,nhiệm vụ hoàn thành!”

*

Trần Thanh Sở không biết mình làm sao về đến nhà,trên đường đi hắn đánh rất nhiều điện thoại cho bên tổng bộ Mĩ Quốc SEVEN,tìm ông chủ người đó nói, nhưng mỗi lần trả lời hắn chỉ là một câu lạnh lùng:Ông chủ chúng ta không có ở đây. Đối phương nói rõ không muốn tiếp tục với hắn.

Sự đã kích này đối với hắn mà nói thật sự quá trí mạng,hắn đem tất cả hi vọng gửi gắm vào hạng mục này,nếu như bọn họ thật rút lui đầu tư hắn và Trần thị xong rồi. Mà bây giờ hắn cũng không còn mặt mũi cầu cứu gia tộc Katherine,bởi vì hắn lần này hạ quyết tâm xen lẫn giận dữ không dựa vào các người ấy.

Mới vừa vào cửa nhà Anna Katherine cùng cha mẹ hắn đều đi đến,thấy bộ dạng hắn hồn bay phách lạc, Anna Katherine vội vàng đi đến đỡ hắn,

“Anh Thanh Sở,anh có sao không?”

Bọn họ đều từ trên TV thấy được tin tức tập đoàn SEVEN rút lui đầu tư,Anna Katherine đi lấy Trần Thanh Sở trong đầu xét qua một tia nghi ngờ,tập đoàn SEVEN rút lui đầu tư,Trần thị coi bị phá hủy nhưng lúc trước cô nhờ Lục Chu Việt thi hành kế hoạch này,chẳng lẽ người cầm đầu sau lưng tập đoàn SEVEN là Lục Chu Việt? Hoặc có liên quan đến hắn?

Cha mẹ Trần Thanh Sở lo lắng nhìn của hắn,Trần Thanh Sở hai mắt vô thần nhìn bọn họ còn có Anna Katherine,bỗng nhiên giơ tay lên ôm lấy Anna Katherine, đem sức nặng toàn thân đều dựa vào trên người cô vô lực lẩm bẩm lên tiếng.

“Anna,anh xong rồi,anh không còn gì cả. . . . .”

Hắn thận trọng dùng hết thủ đoạn kết quả là công dã tràng.

Hắn chủ động đến gần cô, khiến trong lòng Anna Katherine có chút vui mừng,vội vàng vươn tay ra ôm hắn nhẹ giọng an ủi.

“Anh Thanh Sở,anh đừng khổ sở,anh còn có em,mặc kệ anh có hai bàn tay trắng,em cũng sẽ theo ở bên cạnh anh!”

Thật ra cô không muốn đi tới bước này,cô cũng muốn để cho hắn cam tâm tình nguyện yêu mình tựa như Hứa Lưu Liễm cuối cùng cam tâm tình nguyện yêu Lục Chu Việt,bất quá cô không có kiên nhẫn như Lục Chu Việt,có thể đợi đợi sáu năm lâu như vậy.

Thật ra chủ yếu nhất là,hắn vì chia rẽ Lục Chu Việt cùng Hứa Lưu Liễm,tâm tính trở nên càng ngày càng tàn ác,việc làm cô ngày càng nhìn không được. Mà hôm nay Lục Chu Việt cùng Hứa Lưu Liễm một lần nữa đi tới cùng nhau,cho dù Hứa Lưu Liễm không biết sự thật đêm hôm đó,bọn họ vẫn lựa chọn kiên định yêu nhau.

Thật sự nếu không ngăn cản hắn,cô không biết hắn sau này sẽ làm chuyện gì nữa .

Trần Thanh Sở dựa vào Anna Katherine không nhúc nhích,quá nhiều tuyệt vọng cùng bi thương đã sắp phá hủy hắn,Anna Katherine nhìn thoáng qua cha

mẹ hắn.

“Cha mẹ, con trước đưa Thanh Sở trở về phòng nghỉ ngơi, các người đừng lo lắng, con sẽ giúp anh ấy!”

Cha mẹ của hắn bắt đầu đi liếc nhìn nhau sau gật đầu, Anna Katherine cố hết sức vịn Trần Thanh Sở đi vào phòng nghỉ, nhìn đến cửa phòng đóng lại sau cha Trần Thanh Sở cầm điện thoại tới như rồng mây bắt đầu gọi điện thoại liên lạc bạn bè của mình, để xem có người giúp bọn họ thoát khỏi kiếp nạn này không. Sau khi Trần Thanh Sở trở về nước ông đã rút lui, đem Trần thị giao cho Trần Thanh Sở làm, lại không nghĩ rằng tới cuối lại rơi vào cục diện rối rắm như thế.

Bố Trần liên hệ rồi hồi lâu, kết quả cuối cùng không thu hoạch được gì. Một hạng mục lớn như vậy, về mặt tiền bạc không phải số lượng nhỏ, hơn nữa ngay cả tập đoàn SEVEN cũng rút lui đầu tư, còn ai dám tiếp tục đầu tư đây?

Anna Katherine vịn Trần Thanh Sở trở về gian phòng của bọn họ, rót cho hắn một ly nước sau đó ngồi xuống trước mặt hắn, nhìn hắn dịu dàng nói.

“Anh Thanh Sở, theo em trở về Mĩ Quốc được không?”

Trần Thanh Sở chợt đứng dậy, nước trong tay đổ xuống người nhưng hắn không để ý, hắn nắm tay cô ánh mắt có chút điên cuồng.

“Tôi không cam lòng! Chuyện này nhất định bọn họ có gì hiểu lầm! Anh ngày mai đi một chuyến Mĩ Quốc, tự mình đến tổng bộ SEVEN tìm ông chủ bọn họ nói chuyện!”

“Anh Thanh Sở, anh tỉnh táo một chút!”

Anna Katherine có chút đau lòng kéo hắn, thấy hắn như vậy cô cũng có chút không đành lòng, nhưng một giây sau tia không đành lòng này bị cô nén xuống.

Trần Thanh Sở căn bản nghe không vô lời của cô, cầm lấy điện thoại di động xoay người đi ra ngoài gọi điện thoại cho y tá bảo hắn chuẩn bị vé máy bay vào ngày mai, cô lẳng lặng đứng ở nơi đó nhìn hắn khốn đốn, trong lòng hiểu rõ tất cả.

Nếu như chuyện này thật sự là Lục Chu Việt nhúng tay vào, vậy hắn nhất định tàn nhẫn muốn dồn Trần Thanh Sở vào chỗ chết, bất kể hắn tự mình đi Mĩ Quốc hay làm như thế nào, chuyện không sẽ không có bất kỳ thay đổi, mục đích cuối cùng chính là lật đổ Trần thị.

Khi tập đoàn SEVEN tuyên bố rút lui, ngày hôm sau cổ phiếu Trần thị bắt đầu rơi thảm, những khách hàng từng hợp tác với Trần thị rồi rít nuốt lời hoặc là hủy bỏ đầu tư, Trần Thanh Sở lòng như lửa đốt bay đi Mĩ Quốc đến tổng bộ tập đoàn SEVEN, cố gắng cùng bọn họ thương lượng, kết quả đợi hai ngày hai đêm căn bản không có nhìn thấy người cầm đầu trong truyền thuyết.

Hắn thất vọng trở về nước, cả người cũng tiêu tụy không chịu nổi, chính phủ Ôn Thành không chút khách khí tuyên bố hủy bỏ quyền xây cầu vượt biển cho Trần thị, bốn bề đều là địch, Trần Thanh Sở rốt cục tuyên bố Trần thị phá sản.

Mà cuộc sống Hứa Lưu Liễm thì trôi qua thoải mái mà hạnh phúc, mỗi ngày thật vui vẻ đi làm, về đến nhà lại có hắn ôn nhu làm bạn, có điểm khác lạ duy nhất chính là cô phát hiện mình đột nhiên trở nên thích ăn thích ngủ, thậm chí hai cái quần bắt đầu có dấu hiệu chật, chính cô nhìn về phía gương to, sau đó thì phải giảm cân. Mắt thấy hôn lễ của Hạ Vi Lương sắp đến nhưng trên người cô không ngừng tăng thêm thịt, trong lòng cô bắt đầu sợ hãi.

Cô từ nơi Hạ Vi Lương nghe nói trường bồi Giang gia trừ bà nội Giang Trọng Viễn bệnh nặng cùng với Giang Trọng Viễn đồng ý việc hôn sự này, ngoài ra những người khác đều không đồng ý, nhưng nếu không đồng ý, Giang gia cũng hay danh môn vọng tộc, cho nên hôn lễ Giang Trọng Viễn không thể làm sơ sài, nghe nói đến lúc đó ngay cả người có chức vị cũng đến tham gia hôn lễ.

So với Hạ Vi Lương tràn đầy sức sống, cô đột nhiên cảm giác được mình già hơn rất nhiều, ngay cả theo Hạ Vi Lương đi dạo phố mua ít đồ cũng mệt mỏi, không đầy một lát cô đã kiệt sức ngồi trên ghế không nhích nhích nổi, ngay cả Hạ Vi Lương mua quần áo nói chút ý kiến cũng không có tinh thần, khiến Hạ Vi Lương tức giận, liên tiếp mắng cô quen hưởng phúc.

Còn nói ban đầu lúc cô cùng Lục Chu Việt cử hành hôn lễ long trọng, thân là phù dâu cô bận trước bận sau, đến phiên mình lại không được vậy, Hứa Lưu Liễm rất buồn bực, cô cũng không muốn nhưng cô mệt mỏi làm sao cũng không có tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Điềm Điềm mật mật

Về chuyện Trần Thanh Sở cùng Trần thị cô cũng có nghe thấy nhưng cô không có quá nhiều khổ sở hoặc đồng tình, cô thậm chí còn cho rằng Trần Thanh Sở sở dĩ có ngày hôm nay là hắn tự tìm.

Đĩ nhiên cô cũng không biết chuyện này do Lục Chu Việt ở phía sau bày ra, cô chẳng qua cảm thấy nếu như không phải Trần Thanh Sở lúc trước làm

hiều chuyện hèn hạ, ông trời cũng sẽ không trừng phạt hắn. Cô thủy chung tin tưởng người đang làm thì trời đang nhìn. Bản thân mình tự cho làm vô cùng hoàn mỹ nhưng cuối cùng chạy không khỏi ông trời trừng phạt.

Ngày đó sáng sớm, cô dọn xong điểm tâm vẫn thấy hắn đang chui đầu đọc báo, gõ cái bàn bên cạnh hắn.

“Ồ ơ, Lục đại tổng tài, nên ăn điểm tâm thôi, ngài chức cao không thể không chuyên nghiệp nha!”

Hắn để xuống báo xuống nhìn cô.

“Trần thị phá sản!”

“Sao!”

Cô không còn để ý, cầm lấy chiếc đĩa lại bắt đầu ăn cơm, lòng máy hắn nhướng lên cao nhích lại gần người cô mắt mang nét cười hời.

“Em sẽ phản ứng ra sao?”

“Em đây phản ứng gì?”

Hứa Lưu Liễm nhớ tới đêm hôm trước hắn nghiền ép cô, không khỏi nhích sang bên cạnh sau đó tức giận đáp trả hắn, trong mắt Lục Chu Việt nụ cười càng đậm.

“Anh nghĩ em sẽ có chút khổ sở!”

Nhìn tin tức Trần Thanh Sở phá sản tâm trạng hắn thật sự rất tốt, quan trọng nhất là Trần thị sụp đổ hắn lập tức có thể biết đêm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trực giác nói cho hắn biết tin tức sẽ làm cho hắn vui mừng, cho nên không nhịn được trêu chọc cô, quả nhiên thấy cô tức giận trừng hắn.

“Lục Chu Việt, anh rốt cuộc muốn như thế nào, em để ý anh sẽ nói em nhớ mãi không quên, em không thêm để ý, anh lại trêu trọc em!”

Lục Chu Việt che dấu nụ cười đưa tay nắm cô, trước đó hắn khát vọng có một ngày như vậy cùng cô yên tĩnh đối diện, dễ dàng nói đùa, hưởng thụ vui vẻ mỗi buổi sáng, nếu nói yêu chính là làm tất cả kích tình, khi xúc động qua đi hắn vẫn thích cô. Hắn đối với cô chính là như thế.

Cô mặc dù trên mặt còn có chút tức giận, nhưng không có tránh ra tay hắn, chỉ có chút không hiểu nhìn hắn đột nhiên dịu dàng, hắn cười cười nhẹ nhàng mở miệng,

“Hôm nay xin nghỉ không đi làm, một lát đưa em đến một nơi!”

Trần thị phá sản, hắn cũng nên liên lạc tiểu thư Katherine, nhắc nhở cô thực hiện giao hẹn giữa bọn họ. Cô thoáng cái không giải thích được.

“Tại sao? Muốn đi đâu?”

“Đi rồi em sẽ biết, anh dám cam đoan là chuyện tốt!”

Mặc dù hắn không biết Anna Katherine sắp nói cho hắn biết chuyện gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết sẽ không quá tệ, dù sao tệ nhất hắn cũng đã đón nhận còn có chuyện gì hắn không thể nhẫn nhịn đây, đều nói trực giác của nữ nhân rất đúng, tại sao không có ai nghiên cứu để chứng minh trực giác nam nhân có phải cũng rất đúng hay không.

“Được, em đây gọi điện thoại cho Phương Đông Thần xin nghỉ!”

Hứa Lưu Liễm đứng dậy đi gọi điện thoại xin phép, mặc dù lúc trước Phương Đông Thần xảy ra chuyện như vậy, nhưng sau lại chứng minh hắn bị hãm hại, cho nên ông chủ bọn họ vẫn để cho hắn làm quản lý bộ phận thiết kế.

Cô nói chuyện điện thoại xong trở về ngồi xuống vừa muốn tiếp tục ăn, bỗng nhiên buông đĩa xuống, Lục Chu Việt không hiểu nhìn cô.

“Tại sao không ăn rồi?”

Cô nhìn món cháo thơm lừng trước mặt còn có điểm tâm nhỏ nhỏ, cố gắng nén vẻ thèm ăn trong lòng, thần nhiên nói.

“Giảm —— mập ——!”

Sau đó liền đứng dậy vội vã chạy lên lầu, nếu không vội vàng rời khỏi bàn cơm cô sợ mình không chế không được tiếp tục ăn no.

Không được không được! Cô dù sao cũng là bạn Hạ Vi Lương, đến lúc đó tham gia hôn lễ của cô ấy, trường hợp long trọng vậy cô dù sao cũng phải có một vóc người thon thả, nếu mập như in con thật làm Hạ Vi Lương mất mặt.

Lục Chu Việt nhìn bóng lưng của cô không khỏi buồn cười, cô gầy đến nổi gió thổi qua là có thể bị quét đi còn giảm cân? Giữ vóc người để hắn vui sao? Hắn không quan tâm cô mập gầy, cô ngày ngày giảm mập làm gì? Tất cả đều do Hạ Vi Lương mà ra, không có chuyện gì giảm mập cái gì, làm cô cũng giảm theo.

Hắn nhàn nhả dùng hết bữa ăn sáng sau liền cầm điện thoại di động vội gọi điện cho Anna Katherine, Anna Katherine dĩ nhiên hiểu hắn gọi có ý gì, trực tiếp nói.

“Lục tổng, ngài chọn địa điểm đi?”

“Vậy thì 10 giờ đồng hồ, trung tâm thương vụ Hải Tuyền!”

Hắn vừa nói bắt tay vào làm vừa gõ nhẹ tay lên mặt bàn trơn bóng, Anna Katherine đáp ứng vô cùng vui vẻ.

“Được! Bất quá ngài có thể hẹn chồng tôi, còn cả Ôn Phó Doanh nữa, tôi ra mặt hẹn không dễ chút nào!”

“Sao?”

Lời của cô khiến Lục Chu Việt nguy hiểm nheo lại mắt, chẳng lẽ chuyện đêm đó liên quan đến Ôn Phó Doanh? Giọng chìm xuống.

“Được, tôi sẽ gọi bọn họ đến!”

“Vậy thì tốt!”

Anna Katherine thủy chung rất bình tĩnh, sau khi nói xong liền cúp điện thoại.

Hắn đi lên lầu thay quần áo nhưng thấy cô ở trong phòng thay quần áo cầm lấy mấy bộ áo ở trên người khoa tay múa chân tới khoa tay múa chân lui, Hứa Lưu Liễm từ khi lên lầu đã bị mấy bộ quần áo hành hạ, đôi vãi cái cũng thấy không hài lòng, không biết tại sao cô cảm giác mình mặc mặc áo gì cũng rất khó coi.

Vừa nhìn thấy hắn đi vào, cô nhú lại khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ khổ cho hắn nghe.

“Ài nha, quần áo của em mặc đều khó chịu, trên người có thêm chút thịt em cảm thấy mặc gì cũng rất khó coi!”

Đều do hắn, không có chuyện gì nấu cơm ăn ngon như vậy làm gì, hại cô bị nuôi cho béo.

Lục Chu Việt nhìn cười đi tới đưa tay ôm cô, cẩn thận nhìn cô, thật ra cô căn bản không có mập bao nhiêu, chẳng qua bởi vì cô trước kia quá gầy, cô quen như vậy cho nên bây giờ cảm thấy không tốt, thật ra theo hắn thấy đáng cô hiện tại vừa vặn.

Hứa Lưu Liễm bị hắn nhìn chăm chú có chút lúng túng, vội vàng đẩy hắn.

“Anh cũng thay quần áo đi, không phải nói muốn ra ngoài sao?”

Lục Chu Việt ôm cô không buông, khoảng cách tương đối gần, hắn có thể thấy rõ từng biểu cảm trên mặt cô, mái tóc dài được cô vén qua một bên, cổ áo tròn trên người lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn, hắn kìm không được cúi đầu hôn lên mảng bóng loáng kia, cô khẽ run ưm một tiếng, làm bụng dưới hắn kéo căng, đẩy cô về phía tủ treo quần áo bắt đầu hôn sâu.

Từ cổ trắng nõn hôn đến xương quai xanh, sau đó lại là đôi môi đỏ mọng hé mở làm cô thở gấp liên tục, bàn tay to của hắn càng không có hảo ý thăm dò vào dưới mặt quần áo mập mờ xoa nắn vật rất tròn của cô, sau đó trong miệng nói ra lời làm cho người ta đỏ mặt tím đập.

“Mập thêm một chút rất tốt, để anh xem có phải mập chỗ nào cũng mập!”

Hắn vừa nói vào đề vừa cời nút thắt áo lót, bàn tay nóng bỏng nâng ngực cô lên làm như muốn đo lớn nhỏ, Hứa Lưu Liễm trong nháy mắt trên mặt đầy máu.

“A a a a, Lục Chu Việt, anh chết đi ——”

Tiếng hô còn chưa nói hết đã bị hắn hôn lên môi, cô chỉ có thể xấu hổ và giận dữ mở to mắt trừng hắn, tay hắn không chút kiêng kỵ tàn sát bừa bãi xoa, nắn, biến đổi thành đủ loại hành hạ cô, cho đến cô mềm mại như muốn hóa thành nước mờ miệng cầu xin tha thứ hắn mới hơi chút buông lỏng.

Chính hắn cũng không tốt hơn bao, thanh âm cũng đã bắt đầu bị lấy hơi thở ham muốn, bàn tay to lưu luyến trước ngực cô.

“Anh phát hiện. . . . . Nơi này quả thật đầy đà không ít, đây không phải là công lao anh mỗi ngày xoa bóp cho em sao? Em nên trọng thưởng cho anh mới phải?”

Hắn nói không biết xấu hổ, Hứa Lưu Liễm hận không được ngắt đi.

“Anh nói nhầm! Em bởi vì mập nên mới lớn, chẳng lẽ anh không biết mỗi khi mập lên chỗ nào cũng mập sao?”

Kết quả hắn nói càng thêm hợp tình hợp lý.

“Đó chính là công lao anh nấu ăn ngon!”

Cô im lặng,tức hừ hừ hỏi.

“Anh muốn như thế nào?”

“Em đơn giản tưởng thưởng anh một chút là được?”

Hắn nói vô cùng vô hại,cô bắt tri bắt giác nói theo ý hắn.

“Làm sao tưởng thưởng?”

Hắn cười đến gần nói nhỏ mấy câu bên tai cô,mặt Hứa Lưu Liễm trực tiếp đỏ hồng nhìn chăm chăm hắn tức giận cự tuyệt.

“Em không làm!”

Hắn nói tưởng thưởng,đi nhiên bảo cô buổi tối phải thực hiện nghĩa vụ phục vụ hắn,nói gì hắn muốn hưởng thụ một lần cô làm? Cô thật muốn một cước đạp hắn xuống dưới lầu.

Lục Chu Việt nhìn bộ dạng cô tức giận mà hai gò má ửng hồng ,nhẹ nhàng ôm cô nói.

“Lưu Liễm,chúng ta không phải nên đi đăng ký lại sao?”

Cô cúi đầu cắn môi không có nói gì,đúng vậy,cho dù bọn họ hiện tại yêu nhau nhưng quan hệ cũng không hợp pháp,Lục Chu Việt suy nghĩ một chút nói.

“Nếu không làm cùng Hạ Vi Lương,anh cho em thêm một hôn lễ?”

Cô vội vàng lắc đầu.

“Không cần,hôn lễ Vi Lương là chuyện lớn cả đời cô ấy,bất kể hôn nhân của bọn họ ra sao,em cũng muốn tự mình đi tham gia! Hơn nữa, hôn lễ anh đã cho em, là em . . . . .”

Cô nói tới chỗ này trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút buồn bã.

“Là em không biết quý trọng nhưng cũng từng có đầy đủ,em rất thỏa mãn!”

Trận hôn lễ kia đủ để cô khắc vào lòng,cả đời chỉ cần lần đó đã đủ,bất kể tâm trạng lúc đó là sao,chi cần bây giờ cúi đầu nghĩ lại,đã cảm thấy ngọt ngào xen lẫn khổ sở cũng đã đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Chân tướng rõ ràng

Trần gia.

Anna Katherine nghe xong điện thoại cảm đồ đạc của mình ra khỏi phòng ngủ,đi đến trước thư phòng thật sâu nhìn thoáng qua sau cô xoay người đi ra ngoài. Trần Thanh Sở mấy ngày qua cả ngày nhốt mình trong thư phòng,cho dù ai khuyên cũng không chịu đi ra ngoài.

Trong thư phòng Trần Thanh Sở khuôn mặt râu ria,dáng người tiêu tụy,về mặt chán nản tựa vào lưng ghế trên mặt đất chất đầy bia lon,tất cả đều do mấy ngày qua tâm trạng buồn phiền,còn gạt tàn thuốc trên bàn chất đầy tàn thuốc như đồng núi nhỏ.

Bên cạnh tay hắn đặt một tờ báo,phía trên là tiêu đề lớn bắt mắt: Trần thị tuyên bố phá sản đâm mạnh vào hai mắt hắn,hắn cứ nhìn,khóe miệng dần dần dâng lên một tia cười khổ sở,ha ha,phá sản. . . . .

Hắn cười nước đến mắt chảy ra,hắn không bao giờ nghĩ tới có một ngày thành quả của tổ tiên bị hắn hủy hoại chỉ trong chốc lát,mặc dù trong nội bộ Trần thị đấu đá làm cho người ta nhức đầu,nhưng hắn chưa bao giờ muốn cho nó giống như bây giờ không cách phát triển kinh doanh.

Trong không gian yên lặng điện thoại di động bỗng nhiên vang lên,hắn có chút phiền não muốn tắt điện thoại,trong nháy mắt khuôn mặt chán nản nhìn thấy người gọi đến bị lấy mừng rỡ,nữ số này là số thư ký tập đoàn SEVEN liên lạc với hắn,tay chân loạn lên bấm nút nhận,cho đến giờ phút này,hắn vẫn chưa chịu tỉnh mộng,vẫn còn ôm lấy một tia ảo tưởng cuối cùng.

“Trần tổng,10 giờ sáng hôm nay,ông chủ chúng tôi hẹn ngài đến gặp mặt ở trung tâm thương vụ Hải Tuyền!”

Gọng người nọ lạnh lẽo truyền đến,sau đó không đợi hắn có bất kỳ phản ứng cúp điện thoại,hắn hơi thất thần một chút,nhưng ngay sau đó đứng dậy lao đảo mở cửa thư phòng chọn áo đi ra ngoài.

Đổi quần áo sửa sang một lúc sau hắn vội vã ra ngoài,mẹ Trần thấy hắn rốt cục không nhốt mình trong phòng nữa rất vui mừng,vội vàng đi tới kéo tay hắn hắn.

“Thanh Sở,con muốn đi đâu?”

“Con ra ngoài có một chút việc!”

Hắn vội vã đuổi thời gian,chỉ nói một câu liền vội vã đi ra ngoài,mẹ của hắn kéo hắn,lặng lẽ thở dài.

“Thanh Sở,sau này nên đối tốt với Anna,con xem Trần gia chúng ta hiện tại cũng như vậy,cô ấy là một thiên kim tiểu thư mà luôn ở bên con,con làm sao tìm được một cô gái tốt như vậy!”

Hắn nhớ tới Anna Katherine mấy ngày qua ở bên cạnh chăm sóc cùng trấn an,trên mặt hắn xẹt qua một tia không được tự nhiên,sau đó không nói gì vội vàng ra cửa.

Sau khi đến trung tâm thương vụ Hải Tuyền,vừa xuống xe thì có người tới đưa cô vào một phòng họp rộng rãi,hắn bỗng nhiên nghĩ tới,trung tâm thương vụ Hải Tuyền là một trong các công trình Lục thị chịu trách nhiệm thiết kế có thể nói sa hoa nhất Ôn Thành,bởi vì hoàn cảnh yên lặng và phương tiện xa hoa,nên được ưu ái mở các hội nghị quốc tế ở đây.

Mà sau khi hắn vào không lâu,Ôn Phó Doanh cũng lái xe đến nơi này,trên mặt cô tất cả đều là vui sướng,cô vốn tính đến công ty,thế nhưng nhận được điện thoại của hắn hẹn cô đến nơi đây,làm cho cô rất kích động,lập tức lên lầu thay một bộ trang phục xinh đẹp hơn hờ đến,phải biết rằng hắn chưa từng chủ động gọi cô đến lần nào.

Người tiếp đãi đưa cô đến trước một gian phòng họp rồi rời đi,cô mở cửa đi vào,không ngờ đã thấy Trần Thanh Sở ở nơi đó,hai người vừa chạm mặt cùng nhau sững sờ một chút,sau đó Trần Thanh Sở rất chán ghét nhìn cô.

“Cô tới đây làm gì?”

Chuyện đêm đó cô bỏ thuốc hắn cấm thù đến tận xương tủy,mặc dù hắn lợi dụng chuyện đó ly gián Hứa Lưu Liễm cùng Lục Chu Việt nhưng Anna Katherine mới là người hạ thuốc,điều này làm cho trong lòng hắn có chút vướng mắc với Anna Katherine,thậm chí cảm thấy có chút đau lòng.

Ôn Phó Doanh thấy Trần Thanh Sở ở chỗ này cũng hết sức giật mình, nhưng nhìn thấy thái độ xem thường của hắn,an vị ngồi ở nơi đó chê cười.

“Ô,Trần tổng,thái độ này có thể nói là vong ân phụ nghĩa,không nhờ có tôi đêm hôm đó ngài mới có thể nếm mùi vị mới tình đầu của mình nha!”

Cô không nói thì thôi,vừa nói Trần Thanh Sở lại càng hết sức tức giận,hắn không được giết cô,trực tiếp tàn bạo rống với cô.

“Cút!”

Ôn Phó Doanh cũng nổi giận.

“Cút? Tôi thấy người cút là anh mới đúng,tôi đến nơi này vì Lục Chu Việt hẹn tôi,còn anh? Một ông chủ phá sản như anh đến đây làm gì? Chẳng lẽ còn có người dám làm ăn với anh?”

“Lục Chu Việt hẹn cô?”

Trần Thanh Sở nghe lời cô bỗng dưng nhủ chắc lòng mày,hắn dám đoán chắc người tập đoàn SEVEN sẽ không nhầm lẫn địa điểm.Nếu như là Lục Chu Việt hẹn cô,Lục Chu Việt cũng sẽ không làm thời gian,chẳng lẽ Lục Chu Việt có liên quan đến tập đoàn SEVEN ?

Nghĩ tới đây chân mày hắn không khỏi nhíu chặt,Ôn Phó Doanh thấy hắn bỗng nhiên cau mày không nói lời nào,trong lòng không khỏi dâng lên một loại dự cảm xấu,cô nghĩ tới gần mấy ngày qua Trần thị xảy ra một loạt biến hóa trời long đất lở,lại nghĩ đến Lục Chu Việt bỗng nhiên khác thường hẹn cô ra ngoài,hơn nữa còn hẹn cùng Trần Thanh Sở,trong đầu thâm kêu một tiếng không tốt vội vàng lấy điện thoại đi động gọi điện thoại cho cha mình.

“Cha,con gặp nguy hiểm,mau phái người đến trung tâm thương vụ Hải Tuyền cứu con!”

Trần Thanh Sở vừa nghe cô nói như vậy,vội vàng nhìn cô một cái,sau đó hai người đồng thời chạy về phía cửa,bất quá không đợi bọn họ xông ra,cửa đã bị người từ bên ngoài mở ra,chỉ thấy Lục Chu Việt ôm Hứa Lưu Liễm trong ngực trên khoe miệng mang đậm nụ cười,phía sau bọn họ là một đám người mặt áo đen kính râm xếp thành một hàng.

Hai người nhất thời sững sờ sắc mặt đại biến,Lục Chu Việt không để ý tới bọn họ,vẫn ôm Hứa Lưu Liễm đi tới ngồi xuống ngồi chủ vị,sau đó rất thoải mái hỏi hai người.

“Trần tổng,Ôn tiểu thư,các người muốn đi đâu? Trò hay còn chưa mở màn mà!”

“Lục Chu Việt,anh đang diễn trò gì? Người tập đoàn SEVEN đâu?”

Trần Thanh Sở đề xuống dục cảm xấu trong lòng,cắn răng nhìn hấn hỏi.

Lục Chu Việt khẽ mỉm cười.

“Trần tổng,tôi nghĩ tôi nên nói cho ngài biết,thật ra tôi là một trong các cổ đông tập đoàn SEVEN!”

“Cái gì?”

Trần Thanh Sở không thể tin lúc đầu lão đảo lui về phía sau vài bước,song nhìn đến khuôn mặt chắc chắn của Lục Chu Việt sắc mặt của hắn thoáng cái trắng bệch. Nếu như Lục Chu Việt thật sự là cổ đông tập đoàn SEVEN,hắn cũng có thể hiểu được tại sao bọn họ đột nhiên rút lui đầu tư,mục đích chính là muốn Trần thị phá sản!

Lục Chu Việt vừa nói như vậy,Ôn Phó Doanh trên mặt cũng nhuộm đầy khiếp sợ,cô dĩ nhiên cũng biết nguyên nhân Trần thị sụp đổ,cô nghĩ tới chút ít chuyện mình từng làm qua,không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng,cô không nghĩ tới hắn có thực lực mạnh đến thế,là một trong các cổ đông gia tộc SEVEN _một trong tứ đại gia tộc Mĩ Quốc,nói như vậy hắn tóm thâu một tin điện Ôn Thành chỉ là chuyện nhỏ.

“Cái gì SEVEN?” Bị hắn kéo Hứa Lư Liễm không hiểu hỏi,hắn đây rồi cuộc đang làm chuyện gì,mới vừa vào nơi này cô đã cảm thấy không khí quỷ dị.

Lục Chu Việt nghiêng đầu nhẹ giọng sùng nịch nói với cô.

“Ngaoan,em không cần biết quá nhiều,trọng điểm ở phía sau!”

Hắn nói xong nháy mắt với người áo đen đứng ở cửa,người áo đen đi mở cửa,chỉ thấy Anna Katherine bình tĩnh đi đến.

Ôn Phó Doanh không hiểu được nhìn chằm chằm Anna Katherine,Trần Thanh Sở thoáng cái ngã ngồi trên ghế,cả người không còn sức sống, Anna Katherine xuất hiện ở nơi này,trong nháy mắt hiểu cô muốn đem chuyện đêm đó nói ra.

Anna Katherine đứng lại ở nơi đó,bình tĩnh ngược mắt nhìn chung quanh,sau đó thản nhiên mở miệng,

“Lục tổng,thật ra chuyện hôm đó,Ôn tiểu thư hẹn Thanh Sở ra ăn cơm. Tôi đi theo phía sau bọn họ,kết quả sau lại phát hiện Thanh Sở tinh thần không ổn định mất đi lý trí,tôi hoài nghi hắn bị người ta bỏ thuốc,cho nên đi theo phía sau bọn họ!”

Cô vừa nói tới đây,Ôn Phó Doanh sắc mặt nhất thời đại biến,chân mang giày cao gót không khỏi mềm nhũn thiếu chút nữa té ngã trên đất,cô chặt vật chống lên bàn bên cạnh cắn răng nhìn Anna Katherine.

“Cô đang ở đây nói bậy bạ gì đó? Tôi lúc nào bỏ thuốc Trần Thanh Sở ,cô có chứng cứ không?”

Anna Katherine mặt không đổi sắc từ trong túi giấy mang theo móc ra mấy tờ hình vút xuống trước mặt Ôn Phó Doanh,

“Đây là hình đêm hôm đó tôi chụp,Ôn tiểu thư,người trong hình là cô phải không? Về mặt Thanh Sở rõ ràng có vấn đề?”

Ôn Phó Doanh hồn hèn nắm tấm hình lên xem,về mặt nhất thời trở nên khó coi,bởi vì trong tấm ảnh rõ ràng là cô,hai thủ hạ của cô ở phía trước diu lấy Trần Thanh Sở,cô thì đi theo phía sau bọn họ nhìn quanh,mà Trần Thanh Sở nhìn là biết bị trúng thuốc hoàn toàn không còn ý thức.

Ánh mắt Anna Katherine chuyển sang trên người Hứa Lư Liễm,Hứa Lư Liễm nghe không hiểu ra sao.

“Sau đó tôi đi theo đám bọn họ đến khách sạn,phát hiện Hứa tiểu thư đã bị trúng thuốc mê ngất ở trên giường,sau đó bọn họ ném Thanh Sở vào phòng Hứa tiểu thư!”

Chuyện thương tâm đêm đó lần nữa được nhắc đến,Hứa Lư Liễm về mặt nhất thời thống khổ,hai tay không tự chủ siết chặt,Lục Chu Việt về mặt cũng có chút nặng nề,ôm cô vào trong ngực sau đó nín thở không nói chờ Anna Katherine nói tiếp .

“Nhưng sau tôi lại cảm thấy không thể để cho Thanh Sở mắc thêm lỗi lầm nữa,dù sao Hứa tiểu thư đã không yêu hắn,cho nên tôi ở cách vách mở ra gian phòng, kéo Thanh Sở sang bên cạnh!”

Cô nói tới đây Hứa Lư Liễm đã bật đứng lên,tâm trạng kích động ngay cả câu đầy đủ cũng nói không ra,cả người run rẩy không ngừng.

“Nói như vậy, nói như vậy ——”

Anna Katherine gạt đầu,sau đó nhìn Trần Thanh Sở chậm rãi mở miệng.

“Đúng vậy,người đêm đó Thanh Sở chạm vào không phải là cô,người hấn hạm chính là tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Thảm trọng thật nhiều

Lục Chu Việt theo Hứa Lưu Liễm cùng nhau đứng lên, Hứa Lưu Liễm đã không biết dùng từ nào để diễn tả cảm xúc của mình, mừng rỡ thoảng cái nhào vào trong ngực Lục Chu Việt, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Chu Việt, anh có nghe không... anh có nghe không?”

Mặc dù hẳn không quan tâm đêm kia xảy ra chuyện gì, mặc dù hẳn trước sau như một yêu thương cô, nhưng sâu trong lòng cô vẫn còn bóng ma, không nghĩ rằng hôm nay có thể nghe rõ chân tướng. Khi cô bị đánh xuống Địa Ngục rồi được người ta kéo lên, cảm giác sống đi chết lại làm cho cô thoảng cái mất đi tất cả ngôn ngữ, chỉ dựa vào trong ngực hẳn không ngừng rơi lệ.

Lục Chu Việt ôm chặt cô, dùng cánh tay cường tráng nhốt lại thân thể run rẩy không thôi, nhẹ giọng đáp lại cô.

“Anh nghe thấy?”

Ôn Phó Doanh nghe Anna Katherine nói xong lời này, sững sờ tại chỗ thật lâu cũng không phục hồi tinh thần. Cô không biết người đêm đó Trần Thanh Sở đụng không phải là Hứa Lưu Liễm, cô căn bản không nghĩ tới đêm đó xảy ra nhiều chuyện thế. Cho nên sau khi phục hồi tinh thần cô căn bản không thể tin, nhìn chăm chăm Anna Katherine không cam lòng hỏi.

“Cô có chứng cứ gì nói Trần Thanh Sở đụng là cô?”

Anna Katherine nhìn thoảng qua Trần Thanh Sở, sau đó từ trong túi lấy ra một trang giấy đưa Ôn Phó Doanh,

“Đây chính là chứng cứ!”

Ôn Phó Doanh lấy tới nhìn không khỏi hít mạnh một hơi.

“Giấy xét nghiệm mang thai!”

Sau khi thấy rõ nội dung, bàn tay nắm chặt tới giấy xét nghiệm run rẩy không thôi.

Mà nghe cô nói như vậy, Trần Thanh Sở mặt vẫn không chút thay đổi nhất thời kinh ngạc nhìn về phía Anna Katherine, Hứa Lưu Liễm cùng Lục Chu Việt dần bình phục tinh thần cũng có chút giật mình nhìn về phía cô, cô chỉ cầm tờ giấy bình tĩnh đi tới trước mặt Trần Thanh Sở.

“Anh Thanh Sở, chúng ta về nhà đi!”

Không nghĩ Trần Thanh Sở bỗng dưng đẩy cô ra, tàn bạo găm nhẹ một tiếng.

“Tránh ra!”

Người cô lao đảo một chút, may có cái bàn bên cạnh đỡ lại, Trần Thanh Sở trên mặt bắt đầu mất cảm xúc nổi điên.

“Lúc nào có con? Tại sao cô không nói với tôi? Anna Katherine, cô cho rằng cô là ai, cô tại sao tự mình chủ trương giữ lại này đứa con này?”

Trần thị phá sản, Lục Chu Việt là cổ đông SEVEN, với chuyện vừa rồi được nói rõ, hơn nữa tin tức có con, liên tiếp đã kích cùng kích thích khiến Trần Thanh Sở mất đi lý trí, bộ dạng hần tiều tụy, hôm nay không thể nhịn được nữa rống lớn một tiếng ôm đầu tựa vào trên vách tường.

“Thanh Sở, anh làm sao vậy?”

Anna Katherine đau lòng cùng lo lắng chạy đến hỏi hẳn.

Mà bên kia Ôn Phó Doanh đã bị ánh mắt u ám sắp giết người của Lục Chu Việt dọa sợ đến chạy về phía cửa, cũng không để ý dưới chân mình đang mang giày cao gót, nhưng mới vừa mở cửa đã bị người áo đen đẩy trở vào, cô trọng tâm không vững ngã mạnh trên mặt đất.

Lục Chu Việt buông ra Hứa Lưu Liễm cất bước đi tới phía cô, cô có chút chật vật ngồi dưới đất hoảng sợ lui về phía sai, giọng run rẩy lắm lắm.

“Anh, anh muốn làm gì?”

Lục Chu Việt cười nhưng không nói, vừa đi đến vừa trong ngực lấy ra một con dao, tia sáng sắc bén tản ra làm cho lòng người sợ hãi, Ôn Phó Doanh sắc mặt vốn tái mét khó coi, giờ không ngừng rụt tay lại, cho đến rúc vào bên tường không đường thối lui.

Lục Chu Việt đã ngồi xổm xuống trước mặt cô, cười dùng chuôi dao nhọn nâng cằm cô lên hàm răng cô vì sợ hãi mà va chạm vào nhau.

“Ôn tiểu thư, cô nói xem tôi muốn làm gì? Tôi chỉ muốn tính rõ chuyện giữa chúng ta!”

Tia sáng phát ra từ chuôi dao nhọn khiến trán Ôn Phó Doanh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cô rất sợ hấn rạch một nhát trên mặt cô, Lục Chu Việt giống như hiểu cô đang suy nghĩ gì, tay nắm cán dao càng thêm dùng lực, cô hoảng sợ hét lên một tiếng.

Lục Chu Việt bình tĩnh mở miệng.

“Những chuyện nhỏ khác ta tạm thời không tính, chúng ta nói chuyện ở thành phố N, cô mua chuộc người công trường hãm hại Luru Liễm, may nhờ lần đó Phương Đông Thần cứu cô ấy. Nếu không bị cái thùng từ trên trời rơi xuống chỉ sợ cô ấy đã sớm mất mạng!”

Cách đó không xa Hứa Luru Liễm nghe hấn nói không khỏi hoảng sợ che miệng hít mạnh một hơi. Lần ngoài ý muốn ở công trường thành phố N, thì ra do Ôn Phó Doanh một tay bày ra? Cô ta tại sao có thể ác độc như vậy? Khi đó tình cảm giữa hấn và cô cơ hồ không có tiến triển, theo lý thuyết Ôn Phó Doanh theo đuổi Lục Chu Việt cũng không cần ra tay độc ác vậy với cô?

Ôn Phó Doanh hoảng sợ lắc đầu.

“Tôi không phải cố ý, tôi cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện đó, tôi chỉ là, tôi chỉ là. . . .”

Cô nghĩ tới động cơ lần đó của mình, bỗng nhiên một chữ đều nói không ra, bởi vì lần đó động cơ chân chính là muốn hãm hại Hứa Luru Liễm, cô biết rõ mình giờ phút này nói ra, hấn tuyệt đối sẽ một dao phá hủy mặt cô.

Lục Chu Việt sắc mặt dần dần thay đổi nở nụ cười đông lạnh, hấn khẽ dùng sức nghiêng răng nghiêng lợi nói với cô.

“Sau đó lại là lần này, nếu như đêm đó không phải là Katherina tiểu thư, cô ấy ——”

Lục Chu Việt nói tới chỗ này tức giận nói không được nữa, hấn nghĩ tới lúc trước hấn cùng Hứa Luru Liễm bị chuyện đêm đó hành hạ không ít, liên hận không được rạch một đường trên mặt cô, làm cho cô nhớ kỷ mình đã làm những chuyện gì.

Ôn Phó Doanh bắt đầu rơi lệ, không biết là bị dọa hay đau khổ.

“Lục Chu Việt, cô ta có cái gì tốt? Muốn vọc người không có vọc người, muốn tướng mạo không có tướng mạo, lại là đứa con riêng bị người ta ghét bỏ, anh rốt cuộc coi trọng cô ta cái gì? Uống tôi một lòng một dạ với anh, anh tại sao không yêu tôi? Bác Lục cũng ủng hộ tôi, anh tại sao ích kỷ không nghĩ đến tiền đồ của Bác Lục!”

Lục Chu Việt cảm thấy không thể tiếp tục nói chuyện với người cổ chấp như cô, cho nên hấn đứng dậy mắt nhìn xuống cô cười nguy hiểm.

“Ôn tiểu thư, khuôn mặt trắng nõn của cô, tôi muốn vẽ một dao trên đó làm sao bây giờ?”

Ôn Phó Doanh nhắm lại mắt cả người không bị khống chế run rẩy, hấn lại tiếp tục nói.

“Hoặc đem cô ban thưởng cho mấy anh em không có phụ nữ, vừa lúc bọn họ cần tìm gấp phụ nữ để phát tiết!”

“Bất quá tôi cảm thấy tốt nhất vẫn là bán cô sang Thailand, tôi có bạn làm ăn ở nơi đó, về thù mị của cô nhất định rất được đàn ông Thailand hoan nghênh!”

“Hay hoặc, tin điện Ôn gia sẽ phá sản giống như Trần thị?” Ôn Phó Doanh đã bị hấn dọa sợ đến bắt đầu cầu xin tha thứ.

“Lục tổng tôi hiện tại biết được mình sai rồi, xin anh bỏ qua cho tôi cùng tin điện Ôn gia được không?”

Lục Chu Việt chưa nói xong thủ hạ bỗng nhiên vội vã đi vào ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ mấy câu, hấn nhíu lại lông mày trầm giọng căn dặn.

“Đề cho ông ta vào! Vừa lúc đề cho ông ta thấy con gái bảo bối ông đã làm những chuyện gì, để tránh nói tôi ngược đãi cô ấy!”

Thủ hạ báo lại nói cha Ôn Phó Doanh Ôn Tự đang ở ngoài nói có chuyện cần gấp, Ôn Phó Doanh mơ hồ nghe được giọng nói thủ hạ hấn, biết được là cha đến cứu, nhất thời vui mừng từ trên mặt đất bò dậy lớn tiếng hét.

“Cha, mau cứu con!”

Ôn Tự nhận được điện thoại của con gái sau lòng như lửa đốt, vội vàng cùng một người trong công ty chạy đến nơi này, kết quả sau khi tới mới phát hiện cả thương vụ trung tâm đều bị thế lực lớn khống chế, ông cùng thủ hạ không thể vào trong, ông biết rõ tình thế không ổn đành phải chuyển sang con đường ôn hòa.

Ôn tự vừa mới đẩy cửa đi vào, Ôn Phó Doanh liền vội vàng vọt tới kéo tay ông, còn chưa kịp khóc lóc kể lể với Ôn Tự, đã hoảng sợ mở to mắt sững sờ nhìn sang.

Đối diện Trần Thanh Sở vốn đang ôm đầu đau đớn tựa tại trên tường, bỗng nhiên thất khống từ trong túi tiền móc ra khẩu súng nhắm ngay Lục Chu Việt, mà bên cạnh hấn Anna Katherine thấy thế vội vàng đưa tay ngăn cản, không nghĩ rằng bởi vì không đủ sức, không có bắt được tay hấn, ngược lại đẩy tay hấn sang bên cạnh, cho nên hòng súng thẳng tắp nhắm ngay cô.

Trong đầu cô nháy mắt trống không, trước mắt xẹt qua một bóng người sau đó tiếng súng vang lên, chỉ thấy Ôn Tự đau đớn che ngực thân thể thẳng tắp ngã nhào vào cô.

“Cha ——”

Cô ôm thân thể Ôn Tự dần dần trượt xuống, thân thể phát ra một tiếng thét. Cô thật không nghĩ đến, có một ngày cô phạm phải sai lầm, lại hoàn lại trên người cô yêu thương nhất.

Màn cuối cùng trước mắt, là Ôn Tự đỡ giữ cô, mặc kệ cô trong mắt người khác ác độc đến thế nào nhưng ở trong mắt cha mẹ, mỗi đứa con đều là ông trời ban cho.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 246: Hư hư thực thực gây lộn

Tiếng súng vang lên kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Ôn Phó Doanh, Lục Chu Việt xông qua đoạt lấy cây súng trong tay Trần Thanh Sở, sau đó lạnh lùng đặt lên trán hắn bực tức lên tiếng.

“Trần Thanh Sở, cậu điên rồi!”

Hắn dĩ nhiên biết Trần Thanh Sở mục tiêu vốn là mình, nhưng hắn không nghĩ tới Trần Thanh Sở điên cuồng đến tình trạng như vậy, có thể nổ súng giết người!

Trần Thanh Sở vẻ mặt có chút hoảng hốt, ánh mắt chậm chạp xoay qua chỗ khác nhìn thoáng qua Ôn Tự ngã trong vũng máu, trong mắt nổi lên hoảng sợ, hắn đưa tay nắm lấy Anna Katherine.

“Tôi giết người, tôi giết người ——”

Hắn trước khi ra cửa mang theo súng, tính nếu không thể bàn ổn thỏa với SEVEN, sẽ cùng ông chủ SEVEN đến chỗ chết, mà chuyện Lục Chu Việt là cổ đồng gia tộc SEVEN kích thích mạnh hắn, hơn nữa hắn vốn hận người kia cho nên mới xảy ra tình trạng thế này.

Song, khi tiếng súng vang lên nhìn Ôn Tự ngã trong vũng máu, một giây đó lý trí của hắn mới trở lại đầu, ý thức được mình đang làm gì.

Anna Katherine hoàn toàn không nghĩ luân phiên kích thích khiến tinh thần hắn mất kiểm soát thế, chuyện Lục Chu Việt là cổ đồng gia tộc STEVEN cô cũng không nghĩ đến, đây đối với Trần Thanh Sở mà nói không thể nghi ngờ là đã kích lớn nhất, hôm nay nhìn Trần Thanh Sở thành như vậy, cô kéo khẩu súng trong tay Lục Chu Việt lùi về phía mình, đau khổ cầu khẩn Lục Chu Việt.

“Lục tổng, xin ngài bỏ qua cho hắn!”

Lục Chu Việt cười lạnh.

“Hắn muốn giết tôi, tôi làm sao bỏ qua cho hắn? Tôi hôm nay thả hắn, sau này không biết hắn sẽ tiếp tục gây ra sóng gió gì không?”

“Sẽ không !”

Anna Katherine vội vàng lắc đầu.

“Hắn không bao giờ ..., tôi bảo đảm!”

Hứa Lưu Liễm đã cảm nhận được Lục Chu Việt cả người dâng lên sát ý vội vàng đi tới, cô giơ tay lên cầm súng hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chu Việt, đừng để tay mình dính máu tanh vì người đó, không đáng giá!”

Trần Thanh Sở đã mất đi lý trí nhưng bọn họ không thể. Lục Chu Việt cuối cùng nghe lời khuyên của cô, bỏ rơi súng hung hăng trợn mắt nhìn Trần Thanh Sở một cái, ôm Hứa Lưu Liễm xoay người rời đi.

Ôn Phó Doanh đã báo cảnh sát, cũng có người kêu xe cứu thương, thời điểm bọn họ đi qua bên người cô, cô đang ôm Ôn Tự khóc nức nở, Lục Chu Việt nhìn thoáng qua vết thương trên ngực Ôn Tự, không biết có nguy hiểm hay không, nếu như lần này Ôn Tự chết Trần Thanh Sở cùng Ôn Phó Doanh mắc tội nghiệt lớn.

Có lẽ ngay cả chính bọn hắn cũng không bao giờ nghĩ đến, hai người vốn liên thủ cùng làm chuyện xấu không ngờ đến một ngày tự bắn giết lẫn nhau. Nhất là Ôn Phó Doanh, mình phạm phải lỗi dùng mạng cha mình hoàn lại, đó cũng là trừng phạt lớn cho cô.

Hai người đi tới bãi đậu xe, Lục Chu Việt mở ra cửa xe, hai người không có ngồi vào, không hện mà đứng bên cạnh xe ôm nhau, ai cũng không nói gì chỉ lẳng lẳng ôm ấp, phía ngoài tiếng xe cảnh sát gào thét cùng thanh âm xe cứu thương vang lên.

Giờ này khắc này tất cả chân tướng rõ ràng, tất cả ân oán dây dưa cũng tan đi, cuối cùng bọn họ có thể mỉm cười đi cùng nhau. Bất kể đoạn tình cảm này bắt đầu từ âm mưu hay lợi dụng, bất kể trong quá trình hai người trải qua bao nhiêu thống khổ và hành hạ, chỉ cần cuối cùng bọn họ có thể phát hiện lẫn nhau thật tốt, yêu thương lẫn nhau, cùng nắm tay đi tiếp là đủ.

Hồi lâu Hứa Lư Liễm từ trong lòng ngực hấn ngẩng đầu lên nhìn hấn, đôi mắt cô ngập nước nhưng khóe miệng khẽ vung lên nụ cười, cô giờ tay lên nhẹ nhàng xoa mặt hấn, chậm rãi mở miệng.

“Chu Việt, em yêu anh!”

Hấn cầm tay cô nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay cô, thấp giọng lẩm bẩm.

“Anh cũng yêu em!”

Sau đó hai người không hện mà cùng vung lên nụ cười dịu dàng, trong mắt hấn tràn đầy sùng nịch, Hứa Lư Liễm thì vừa roi nước mắt vừa cười, cho dù đã nghe qua hấn nói nhiều lần yêu cô cho dù đã biết tâm ý hấn, giờ khắc này cô vẫn không nhịn được roi lệ, đây là nước mắt vui sướng, là nước mắt ngọt ngào, là biết được mình cuối cùng sạch sẽ.

Ôn Tự được đưa đến bệnh viện cấp cứu, cũng may hấn phúc lớn mạng lớn đi một vòng Quỷ Môn quan sau trở lại, Trần Thanh Sở bị thương đá thương người nhưng bởi vì Ôn Tự không truy cứu trách nhiệm, hơn nữa gia tộc Katherina ra tay trợ giúp, hấn cuối cùng cùng cha mẹ mình đi dân ra nước ngoài, kiếp này cũng không trở về.

Sau đó Hứa Lư Liễm nói chuyện đêm đó với Hạ Vi Lương, Hạ Vi Lương tức đến nhảy lên ghế sa lon chửi ầm Trần Thanh Sở cùng Ôn Phó Doanh, Hứa Lư Liễm bụm mặt không dám nhìn bộ dạng của bạn thân.

“Hạ Vi Lương, cậu đã sắp lập gia đình, có thể dịu dàng một chút, thực nữ một chút, cho dù cậu tức giận cũng không cần làm thế!”

Các cô lúc này đang ở trong căn hộ nhỏ của Hạ Vi Lương, Hạ Vi Lương từ trên ghế salon nhảy xuống cầm ly lên uống một hớp đến một nửa, sau đó lau miệng.

“Chị đây cần phát tiết!”

Cô bởi vì liều mạng giám cân mà gầy giống như bộ xương mặc áo dây đeo, bên trong ngay cả áo lót cũng không mặc, dưới là cái quần ngắn đến nỗi không thể ngắn nữa, mặc hay không mặc cũng không có gì khác nhau, đầu tóc ngắn ngang như ổ gà, Hứa Lư Liễm bây giờ nhìn không nổi nữa, cau mày nói thẳng cô.

“Cậu cũng gần kết hôn rồi, coi chừng người kia bị cậu hù chết!”

Hạ Vi Lương tựa người tròn mắt nhìn cô.

“Ai nha Đại Hứa này, cậu đừng có nói như tớ phải sống với hấn cả đời? Tớ thanh minh một lần nữa, hôn nhân chúng tớ thành lập trên lợi ích, cho nên không có gì hình tượng hay không hình tượng, OK?”

“Nhưng ——”

Hứa Lư Liễm vừa muốn nói lại bị Hạ Vi Lương cắt đứt.

“Đừng nhưng nữa, Đại Hứa, cậu đừng nghĩ cậu hiện tại cùng lão Lục ngày ngày ngọt ngào, thì xem mình như chuyên gia tình yêu? Đừng quên tớ là chuyên gia viết tiểu thuyết ngôn tình, chuyện tình yêu cùng hôn nhân tớ so với cậu còn rõ hơn. . . . .”

Hứa Lư Liễm hoàn toàn im lặng, cô vốn muốn nói “Nhưng cậu không nghĩ tới tranh thủ một chút sao?” Bởi vì cô cảm thấy, Hạ Vi Lương là một cô gái tốt, mặc dù thỉnh thoảng có chút khác thường nhưng lòng dạ cô hiền lành, thời gian dài tiếp xúc đối phương nhất định sẽ phát hiện cô thật tốt.

Chẳng qua chỉ đem tình yêu cùng hôn nhân theo tưởng tượng trong đầu viết ra, Hạ Vi Lương cũng không biết trên thực tế tình yêu cùng hôn nhân không phải giống như tưởng tượng, theo như cô biết, tình yêu bắt đầu đều ngọt ngào, nhưng sau thực tế lại nói cho biết, tình yêu đau đớn ngược lại càng thêm khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cô không thể nói nhiều hơn nữa, dù sao Giang Trọng Viễn đối với cô cũng là người xa lạ, ai cũng không biết hấn rốt cuộc là người thế nào, cho nên cô chỉ có thể ở trong lòng ngậm thờ dài, sau đó đứng dậy mới với Hạ Vi Lương.

“Vậy cậu đánh chữ đi, tớ vào phòng bếp xem cậu còn gì có thể ăn, tớ làm cơm tối chúng ta cùng ăn!”

“Sao?”

Hạ Vi Lương mờ mịt trừng mắt nhìn.

“Buổi tối cậu ở chỗ này ăn?”

“Ừ! Tớ không chỉ ở chỗ này ăn cơm,tớ còn muốn ngủ ở đây!”

Cô nghĩ tới người đó cường bức uy hiếp siết chặt hai tay,Hạ Vi Lương vừa nghe vội vàng từ trên ghế sa lon nhảy xuống,đẩy cô ra ngoài cửa.

“Qua đêm? không được! Tớ không muốn chưa cưới đã bị lão Lục nhà cậu lột da!”

“Hạ Vi Lương,cậu có phải bạn của tớ!”

Hứa Lưu Liễm sắp bị cô chọc tức chết,đẩy tay Hạ Vi Lương cô tức giận kháng nghị,Hạ Vi Lương cười đùa.

“Tớ! Tớ đương nhiên là bạn! Nhưng so với tình bạn thì mạng nhỏ của hấn quan trọng hơn!”

Ai u,rất rõ ràng hai người đây đang giận dỗi ,nếu không ngày thường Hứa đại tiểu thư rất dính hấn sẽ không chạy đến tá túc. Còn nữa,người nào không biết Lục Chu Việt luôn độc chiếm cô,nếu cho bạn mình tá túc cô nhất định không thấy được được mặt trời mọc ngày mai.

Hứa Lưu Liễm tức giận hừ lạnh một tiếng xoay người ngồi xuống ghế sa lon ,Hạ Vi Lương đi theo ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cãi nhau?”

“Nói nhảm!”

Hứa Lưu Liễm liếc cô một cái,nếu không gây lộn tại sao qua đêm bên ngoài?

Hạ Vi Lương xoa xoa mồ hôi trên đầu nói.

“Vi sao?”

Cô tức giận bắt đầu lên án.

“Tớ nói làm việc rất tốt,thế mà hấn bảo tớ từ chức,nói gì tớ là một cô bé ngày thường chạy đến công trường quá nguy hiểm,vết thương trên đùi chính là ví dụ tốt nhất!”

Cô không biết một đại nam nhân như hấn mà suốt ngày nói lời nhảm,cô nghe lỗ tai sắp phải gãy nát chai,cô không hiểu hấn tại sao muốn cô từ chức,công việc cô làm rất tốt,làm một kiến trúc sư đi công trường cũng là bình thường ,lần đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

“Không phải bởi vì hấn quá yêu cậu sao,lo lắng cậu bị thương nữa,chi có chút chuyện mà cậu làm ầm ĩ còn không chịu về nhà ngủ?”

Hạ Vi Lương không biết nói sao,Hứa Lưu Liễm ủy khuất đứng lên.

“Được,cậu không cho thì tớ tìm chỗ khác,dù sao tớ cũng không muốn trở về nghe hấn cằn nhằn!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 247: Về từ chức

Cô đã tỏ rõ Hạ Vi Lương làm sao không lòi cô trở lại.

“Thôi đi? Tớ nữ nào đuổi cậu ra ngoài cửa!”

Hứa Lưu Liễm tức giận trừng mắt nhìn cô,xoay người đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối hai người.

Hạ Vi Lương phát điên gãi mái tóc,một đầu tóc rối bời tiêu hồn,cô xoay người la về phía phòng bếp.

“Tớ đi đánh chữ đây,Emma hôm nay còn bốn ngàn chữ,buồn muốn chết,cậu cứ đi làm cơm đi”

Hứa Lưu Liễm nhô đầu ra khỏi phòng bếp,

“Hôn lễ gần ngay trước mắt,cậu còn tâm tình đánh chữ? Cậu tại sao không nghỉ ngơi thật tốt để làm cô dâu xinh đẹp sao? Cậu nhìn cậu xem cả ngày một bộ dạng như chưa tỉnh ngủ!”

Hạ Vi Lương nắm tay kháng nghị.

“Hừm,xin đi,ban ngày thì tớ ngủ buổi tối mới là thời gian hoàng kim của tớ,cậu chạy tới đánh thức tớ,tớ dĩ nhiên bộ dạng chưa tỉnh ngủ rồi!”

Cô nói xong hữu khí vô lực tựa đầu nghiêng qua một bên,đi dép lẹp xẹp đánh mả tự.

Lục Chu Việt buổi tối tan việc về đến nhà,lần đầu tiên thấy trong nhà không có ánh sáng,đập vào mắt đều là bóng tối khiến trong lòng hần có chút xúu khó chịu, bởi vì cô luôn ở cạnh hần,cho nên hần đã quen tối mỗi ngày trở về trong nhà đều có đèn sáng,còn có khuôn mặt tươi cười chào đón hần.

Mở đèn lên cảm các món cao điểm thơm ngon trong tay đặt trên bàn xoay người chạy lên lầu,trong khoảng thời gian này hần phát hiện cô có chút tham ăn,hay thích ăn vặt, lúc hần tan việc cô ý đến cửa hàng bán bánh mà ngày thường cô thích nhất mua cho cô một ít.

“Luu Liễm?”

Hần vừa đi vào nhẹ giọng gọi cô một tiếng,không biết có phải vì tối hôm qua hần bảo cô từ chức,mà núp ở trong chăn khóc không?

Thật ra sau khi sóng yên gió lặng,cuộc sống giữa hần và cô trôi qua đều là hạnh phúc và thoải mái,duy nhất không được hoàn mỹ là vào tối hôm qua vì chuyện từ chức mà hần và cô xảy ra chút ít tranh chấp.

Kể từ lần trước cô đi công trường bị thương ở chân hần đã sợ,nhìn hần cả ngày bộ dáng kiên cường không sợ ai,thật ra hần rất yếu ớt,nhất là những chuyện chỉ cần liên quan đến cô,hần luôn hoảng hốt bất an,nhất là sau khi cô toàn tâm toàn ý yêu hần.

Hần không thể thấy cô chịu chút xúu thương tổn,cho nên hần hi vọng cô có thể từ chức ở Trung Hòa,hần cũng biết bảo cô buông tha nghề nghiệp kiến trúc sư này cần bản không thể nào,cho nên hần đề nghị cô mở phòng làm việc,mướn mấy người phụ làm,như vậy cô sẽ làm bà chủ có chuyện gì chỉ cần phải đám người làm đó đến công trường,không cần tự mình đi.

Dù sao phòng làm việc lúc trước hần làm cho cô vẫn để trống không,trời mới biết hần hiện tại hối hận ban đầu mình một tay thôi phòng cô.

Tối hôm qua sắp sửa nói với cô chuyện này,sau khi nghe cô tức hừ hừ ném cho hần một gỏi.

“Em không từ chức!Em cảm thấy bây giờ làm việc rất tốt,có nhiều bằng hữu cùng đồng nghiệp,hon nữa tất cả mọi người đều quen thuộc,em không nỡ rời đi bọn họ!”

Sau khi cô nói xong nằm xuống kéo chăn tới che mình đưa lưng về phía hần,dùng hành động này kháng nghị hần độc tài lộng quyền.Hần bắt đắc dĩ nằm xuống từ phía sau lưng ôm cô tiếp tục dụ dỗ.

“Em mở phòng làm việc không phải cũng có bạn sao? Cũng đâu phải chỉ có mình em ở đó!”

Cô vỗ lên bàn tay không thành thật lắm bầm phán bác hần.

“Em có nhiều bạn nhưng nếu như giữa chúng em là quan hệ giữa thượng cấp cùng hạ cấp,căn bản không ai chịu trở thành bạn em,em không muốn cho như vậy, cả ngày cao cao tại thượng làm như Độc Cô Cầu Bại ....!”

Hần biết cô nhanh mồm nhanh miệng vô cùng khó khuyên giải,lúc này bị cô trách móc một trận lại không có cách,nhất là câu cuối cùng kia hình dung hần là Độc Cô Cầu Bại,hần vừa bực mình vừa buồn cười,xoay thân thể cô lại đặt ở phía dưới hung uy hiếp cô.

“Hứa Luu Liễm,em rút cuộc có từ chức không?”

“Không từ chức!”

Cô nằm ở nơi đó hai tay bị hần giữ chặt trên đỉnh đầu,nháy một đôi con ngươi sáng trong tức hừ hừ trừng hần.

“Lục Chu Việt,anh chỉ có thể dùng vũ lực giải quyết vấn đề sao?”

Hần vốn bởi vì trị không được cô mà hận nghiêng răng,đánh thì không thể,mắng lại không nỡ,chỉ có thể si một mình tức giận,giận tính cổ chấp của cô,lúc này nghe cô nói vậy hần biết thời biết thế.

“Đúng,anh chỉ biết dùng vũ lực giải quyết,nếu em không chối từ,anh sau này ngày ngày trừng phạt em!”

Nói xong cũng cúi đầu tìm đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng hôn mạnh hôn xuống,dùng phương thức như thế phát tiết buồn bực trong lòng hần,cô giận vùng vẫy giãy dụa thân thể đẩy hần,mấy ngày qua hần nhìn dáng vẻ cô mệt mỏi,cho nên buổi tối không giống như trước luôn quấn cô muốn cô,nhưng tối nay hai người dây dưa chung một chỗ sau mấy lần từ chối thân thể của hần dần dần nóng lên.

Cô tuy kháng cự,đến cuối cùng vẫn ồm ờ theo hần,bàn tay to của hần quen thuộc theo thân thể cô trượt đến bắp đùi rồi xuống nữa,thăm dò vào nơi tư mật ướt át , không khỏi cúi đầu ở bên tai cô nở nụ cười.

“Luu Liễm,anh thật không biết,em cũng khát vọng như thế!”

Mặt cô đã sạm đỏ không giống bình thường, hôm nay bị hấn nói rõ, cô mắc cỡ không dám mở mắt ra nhìn, hấn ở trên môi đỏ mọng hé mở in lại nụ hôn thật sâu, sau đó còi dây quần đem nộ long dâng trào thẳng tiến vào u huyết chắc chắn của cô, theo hai người đồng thời thoải mái thở gấp, hấn giữ chặt eo cô bắt đầu lướt động có tiết tấu, cô cũng kim không được theo tiết tấu kèm theo tiếng rên rỉ không ngớt.

Sau khi kích tình cô tựa vào ngực hấn ngủ thật say, hấn thỏa mãn ôm cô nghĩ tới câu Cổ Ngữ tổ tiên truyền lại: Vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, thì ra là như vậy. Bất quá hấn cũng nghĩ đến một câu Cổ Ngữ khác: Lòng của nữ nhân như kim dưới đáy biển.

Hấn cho rằng tối hôm qua sau khi hoan ái, những khúc mắc kia sẽ tan thành mây khói, không nghĩ sáng hôm sau khi thức dậy rửa mặt đến ăn điểm tâm, toàn bộ quá trình cô đều trầm mặt không nói với hấn một câu, vừa bắt đầu hấn cho cô một môi không muốn mở miệng, nhưng sau hấn lại phát hiện căn bản không phải như, cô dường như đang . . . . Tức giận.

Điều này làm cho hấn rất buồn bực cộng thêm nhức đầu, đành nói.

“Ngày mai là cuối tuần, em cùng anh lên núi thăm mẹ một chút, sẵn nói chuyện giữa chúng ta!”

Cô đầu không giương mắt không trợn cùi đầu ăn điểm tâm, trả lời hấn một câu cũng không, tựa hồ hấn vừa rồi chưa nói gì, hấn phải kiên trì tiếp tục.

“Còn cha em nữa, anh còn chưa chính thức đến thăm ông một lần nào.”

Hấn nghĩ hấn bây giờ nói đến người thân trong nhà cô, cô sẽ có chút phản ứng? Kết quả người ta như cũ không nói tiếng nào, uống sạch cháo trong chén sau rút ra khăn giấy tới lau miệng đứng dậy tính rời đi.

Hấn không thể nhịn được nữa đưa tay kéo cô lại, ảo não nhìn chằm chằm cô “Hứa Luru Liễm, em rốt cuộc làm gì?”

Tối hôm qua hấn dùng hết lực hầu hạ cô không phải cũng rất thoải mái sao? Tại sao sáng sớm âm dương quái khí làm mặt lạnh để hấn nhìn?

“Em nghĩ gì anh chẳng lẽ không rõ sao?”

Cô chỉ đáp lại hấn một câu sau đó hừ lạnh một tiếng hát ra tay hấn cầm lấy đồ đạc của mình ra cửa, hấn giận giữ một mình ngồi trong phòng ăn ngực kịch liệt đập phồng giương mắt nhìn.

Hấn thật không hiểu cô, không phải chỉ bảo cô từ chức thôi sao, không phải . . . . . à . . . . . Dùng vũ lực giải quyết chút vấn đề, nhưng mặc dù là dùng vũ lực, nhưng cuối cùng cô không phải cũng rất vui vẻ sao?

Hấn dĩ nhiên không biết, hấn dùng sức mạnh giải quyết vấn đề chính là sai! Thân thể cô không thể không chế khi hấn chạm vào không phải sao? Nhưng về mặt tinh thần cô vẫn đang tức!

Sáng sớm cùng cô ăn, hấn tới trưa cũng không có tâm trạng làm việc, hấn không được vọt tới công ty kéo cô hỏi cô rốt cuộc muốn như thế nào, hại hấn buổi sáng làm sai nhiều việc, tâm trạng không tốt khiến cho cả người mệt mỏi không vui, còn Lâm San Ni kêu khổ thấu trời.

Buổi trưa hấn khẩn cấp muốn gọi điện cho cô, kết quả hấn còn chưa nói đã bị cô nói trước.

“Em đang ăn cơm, có chuyện gì đợi tối về rồi nói!”

Hấn thiếu chút nữa bị tức học máu.

Sau khi làm việc xong hấn vội vàng trở lại, hấn mới vừa gọi một tiếng không có ai trả lời, hấn cau mày gọi thêm một tiếng như cũ không có bất kỳ tiếng vang, sắc mặt của hấn không khỏi u ám, bước nhanh hơn vào trong phòng ngủ, kết quả trống rỗng một người cũng không có, hấn không đoán được ý đồ của cô liền thấy rừng mình.

“Hứa Luru Liễm!”

Nghiến răng nghiến lợi hét tên cô, hấn lấy điện thoại di động ra gọi cho cô, kết quả tắt điện thoại! Hấn phiền não đưa tay giật xuống cà vạt quăng đại nơi nào đó, sau đó gọi điện cho Hạ Vi Lương, không cần nghĩ cô nhất định chạy tới nơi đó tổ khổ.

Điện thoại của Hạ Vi Lương vang lên, nhưng không có ai nghe, hấn vừa gọi vừa lấy chìa khóa xe ra cửa.

Bên kia Hạ Vi Lương còn đang đánh chữ, điện thoại di động vang lên cô lấy tới vừa nhìn nhất thời hét lên một tiếng thiếu chút nữa ném điện thoại di động, má ơi, người đó tại sao lại gọi cho cô, chẳng lẽ đã đoán được cô ta ở chỗ này rồi?

Tiếng chuông một tiếng lại một tiếng kiên nhẫn gọi tới, cô xoa xoa trán, sau đó đứng dậy cầm lấy điện thoại di động của mình như cầm khoai lang nóng chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa ồm ồm.

“Đại Hứa Đại Hứa mau mau, hấn gọi điện thoại tới, nhưng tớ không dám nhận, một mình cậu nghe đi!”

Hứa Luru Liễm bụng món ăn xào xong đi ra ngoài, nhìn thoáng qua điện thoại Hạ Vi Lương sau đó nghiêng đầu, ném cho cô ba chữ.

“Tớ không nghe!”

Hạ Vi Lương buồn bực kháng nghị.

“Emma,hừm,không nên hăm hại tớ nha,tớ chưa chấp cậu,cậu lại đẩy tớ vào hố lửa?”

Lúc này ai dám đón cú điện thoại này,người đó chính là dũng sĩ chân chính!Cô Hạ Vi Lương lúc này thật muốn lạy cô bạn mình! Chỉ thử nghĩ giọng người kia lạnh lẽo,lạnh oi là lạnh,là cô đã cảm thấy sắp bị đông cứng.

Đang định ném điện thoại lên ghế sa lon để nó tùy ý vang lên,kết quả chính nó đã đập máy,cô thờ phào nhẹ nhõm vội vàng chạy vào trong phòng, đóng cửa lại, trực giác nói cho cô biết,người đó nhất định trên đường đến nhà cô,cô vừa nghĩ như vậy vừa vội vàng mặc nội y thay quần áo để gặp khách.

Khi tiếng gõ cửa vang lên Hứa Lư Liễm vốn đang bẻ bộn nấu ăn,cô nghĩ Hạ Vi Lương có thể đi mở, kết quả đợi một lát cũng không trông thấy cô đi ra ngoài,cô nghĩ cô bạn mình có thể viết quá chuyên tâm cho nên không nghe thấy nên tự mình đi mở,không nghĩ tới vừa mở cửa thì hấn đứng trước,cô không hề nghĩ ngợi định đóng cửa lại.

Cô lần này quyết chiến tranh lạnh với hấn,trừ phi hấn đồng ý không bảo cô từ chức công việc này,còn phải xin lỗi tất cả hành vi tồi qua của hấn!Cô không thể để hấn có tật hừ,sau này có việc không đồng ý động một chút là dùng phương thức đó ép cô vào khuôn khổ?

Bất quá cửa còn chưa đóng lại đã bị hấn thoáng cái đẩy ra,hấn đi đến kéo tay lòi cô ra ngoài.

“Theo anh về nhà!”

“Em không trở về! Em hiện muốn sống ở chỗ Vi Lương!”

Cô tranh thủ nắm chặt cạnh cửa không để cho hấn kéo đi,hấn dĩ nhiên không dùng sức dả thương cô,chi nắm cổ tay cô tức giận rống.

“Hứa Lư Liễm,em dám làm phản,còn dám không về ngủ?”

Cô chép miệng quay đầu đi chỗ khác không nhìn hấn,dùng vẻ mặt nói cho hấn biết,cô chính là không về ngủ đây,không về ngủ để hấn không dùng phương thức đó ép cô vào khuôn khổ?

Hạ Vi Lương từ cửa phòng ngủ lò đầu ra,cẩn thận mở miệng.

“Ồ ơ,hai vị,phiền các ngươì có thể vào đây giải quyết vấn đề được không? Các ngươì đứng ngoài cãi lộn,quá ảnh hưởng hình tượng ta trong lòng các bạn hàng xóm!”

Lục Chu Việt hừ lạnh một tiếng buông lỏng cô cất bước đi vào bên trong, Hứa Lư Liễm được giải thoát vội vàng xông ào vào phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Có thể có

Lục Chu Việt sắc mặt khó coi ngồi xuống ghế salon,Hạ Vi Lương mặc chỉnh tề đi ra,đầu tóc cũng đã được chải gọn,mái tóc đen nhánh dài đến lưng,mặc một cái quần rất văn nghệ,mặc như vậy thật có chút ít khí chất nam nữ thanh niên.

Cô cười hi hi nhìn sang Lục Chu Việt

“Chào,hai ngươì từ từ nói chuyện Hmm,đừng hủy cái phòng nhỏ nhắn của tôi là được,tôi có tiệc nên ra ngoài ăn!”

Lục Chu Việt bị cô nói”chào”một tiếng muốn nổi da gà,hon nữa cộng thêm vẻ mặt vui khi người khác gặp hoa,cho nên hấn trọn mắt nhìn cô tức giận trả lời một câu.

Hạ Vi Lương lại đi tới phòng bếp nói chuyện với Hứa Lư Liễm,Hứa Lư Liễm nắm lại tay cô.

“Tớ nói cậu cố ý phải không,tại sao vừa rồi không nghe cậu nói ra ngoài ăn?”

Cô không muốn một mình đối mặt hấn,dù sao giữa bọn họ không có chuyện gì để nói.

Hạ Vi Lương vỗ lên tay cô,nhỏ giọng nói.

“Được rồi được rồi,tớ nói cậu cũng đừng âm ỉ chuyện này quá,thật là!Cậu không phải không biết bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ đứng xếp hàng chờ

hắn? Cậu tiếp tục chiến tranh lạnh,cẩn thận hắn ở bên ngoài quen người khác đấy!”

Hứa Luru Liễm bị lời Hạ Vi Lương nói hoàn toàn không đứng về phía mình tức muốn chết,vì hắn ưu tú mà ngày ngày cô phải xem hắn như vua sao? Hừ,Nếu hắn chán ghét cô không thích cô bỏ cô ra ngoài tìm người phụ nữ khác,người nào cách hắn thì không thể sống a,thật là!

Cô trừng mắt liếc Hạ Vi Lương,tức hừ hừ xoay người tiếp tục xào món ăn của mình.Nhưng trong lòng cảm thấy có cái gì khó chịu,tựa hồ có món gì ngăn ở đó, không thể đi lên cũng không thể xuống,cho nên thời điểm cô xào xong món ăn đem lên bàn tâm trạng không tốt hơn bao nhiêu.

“Thái độ đây của em là gì!”

Lục Chu Việt nhìn tỏ vẻ xa cách không khỏi trầm giọng hỏi cô,hai người bọn họ không phải âm ỉ chuyện riêng ư,hai người ở nhà mình giải quyết không được sao? Có cần thiết khiến cho mọi người đều biết? Còn chạy tới Hạ Vi Lương tỏ khó!

Hứa Luru Liễm hừ lạnh một tiếng.

“Thì thái độ này,thích hay không thích cũng không phải làm cho anh!”

“Em đến đây cho anh!”

Lục Chu Việt bị cô sắc,vươn tay ra kéo một cái về phía mình,chân cô đứng không vững bị ngã lên người hắn bị hắn ôm mạnh,mặc dù bị chế trụ nhưng cô vẫn không phục,ngước khuôn mặt nhỏ nhắn cổ chấp khiêu khích hắn.

“Hừ! Anh không phải muốn giống tôi hôm qua dùng sức mạnh chứ?”

Lục Chu Việt nhìn chăm chăm cô,tàn bạo nói.

“Hứa Luru Liễm,anh thật muốn bóp chết em!”

Cô không hề nghĩ ngợi bậc thốt.

“Được,có bản lĩnh anh bóp chết em đi,bóp chết em anh có thể tìm người dịu dàng khác,không phải chê em cố chấp không phải cảm thấy em không đủ dịu ngoan cái gì cũng không chịu nghe anh sao,đừng cho rằng em không biết anh đang nghĩ gì!”

Những lời này vừa nói ra khỏi miệng Hứa Luru Liễm cũng cảm giác mình có chút cổ tình gây sự,cô thừa nhận những lời ban nãy Hạ Vi Lương nói hoàn toàn khiến cô lật úp bình dấm chua,cô vừa nghĩ tới hắn cả ngày bên ngoài đối mặt không ít phụ nữ,đã cảm thấy hoảng hốt bất an,đã cảm thấy trong lòng không vui,cho nên lúc nói không lựa lời.

Lục Chu Việt đã bị cô làm tức nổ phổi,hắn không biết cô tại sao bỗng nhiên nghĩ tới những chuyện lộn xộn kia,dùng lực đẩy ngã cô ra phía sau ghế salon cúi người lại gần,đang nhích tới gần cô trong nháy mắt đã nhận ra trong mắt cô bối rối bất an,điều này làm cho trong lòng hắn đau nhói.

Hắn nhìn chăm chú vào cô,ánh mắt lợi hại như muốn xuyên thấu nội tâm của cô.

“Luru Liễm,em đang sợ chuyện gì?”

“Em——”

Hứa Luru Liễm muốn mở miệng nói cái gì đó,nhưng bỗng nhiên nghẹn ngào.

Cô muốn nói cô sợ có một ngày hắn sẽ rời khỏi cô,sợ hắn có một ngày giống những người ông thành công sự nghiệp cùng ưu tú khác,ở bên ngoài nuôi Tiểu Tam bao tình nhân,mặc dù hắn yêu cô nhưng chỉ tình yêu thôi không đủ,bọn họ phải đi qua không phải ngàn năm năm năm mà là cả cuộc đời,bên ngoài có vô số phụ nữ mọi người phong tình vạn chủng cộng thêm có ý với hắn.

Lục Chu Việt cơ hồ đã có thể theo ánh mắt tránh né nhìn ra trong lòng cô,tìm hắn không khỏi dần dần mềm mại,hắn nhìn mắt cô thay cô nói ra lời trong lòng của mình.

“Em đang sợ anh rời khỏi em,vứt bỏ em!”

Cô cắn môi cam chịu,hắn không khỏi gờ tay lên nhẹ nhàng gõ vào trán cô thấy buồn cười.

“Hứa Luru Liễm,em là cô gái ngọc,em chẳng lẽ không có đầu óc sao? Từ một khắc anh yêu em cho đến bây giờ,trong những năm qua dạng phụ nữ gì anh chưa từng thấy,nếu anh muốn yêu người khác còn cần đẩy đưa với em đến bây giờ sao?”

Hứa Luru Liễm nghe hắn nói có chút thẹn thùng,đẩy hắn ra ngồi dậy cúi đầu vuốt vuốt vạt áo của mình,thời điểm người ta mất lý trí làm gì còn suy nghĩ,hắn tự tay tới ôm cô.

“Luru Liễm,chúng ta sau này không cãi nhau có được không? Anh tôn trọng quyết định em không từ chức,nhưng em cũng phải đồng ý với anh,tận lực ít đi công trường,nếu như không thể không đi nhất định phải chú ý an toàn,được không?”

Nếu như hắn nói lời bá đạo sẽ làm cô không có cảm giác an toàn, vậy hắn sau này sẽ chú ý điểm này, xem như vì cô cũng tốt.

Cô có chút không tin quay đầu nhìn hắn.

“Thật không?”

Hắn tại sao không bá đạo? Bỗng nhiên trở nên tốt như vậy?

“Thật không!”

Lần nào đến cuối cùng cũng là hắn nhận thua, hắn đúng là không nỡ nhìn cô thương tâm, Hứa Lưu Liễm thu hồi tầm mắt của mình có chút mất tự nhiên nhỏ giọng lầm bầm

“Vậy anh sau này không nên động một chút là dùng ‘sức mạnh’ giải quyết vấn đề!”

Nhìn cô đã dần dần chịu yên, Lục Chu Việt tâm trạng cũng đi theo rất tốt, tiến đến ở bên tai cô thấp giọng nói.

“Em chẳng lẽ không biết đàn ông mỗi khi tức giận thích dùng phương thức này chinh phục phụ nữ sao?”

Cô giận trừng hắn.

“Nói như vậy, anh không thay đổi điểm này được?”

“Đổi! Đổi! Nhất định đổi!”

Lục Chu Việt ngoài miệng luôn miệng đồng ý, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đàn ông ở phương diện kia có thể từ bỏ sao? Hứa đại tiểu thư sắc mặt lúc này mới thay đổi.

Đem chiếc đĩa đưa cho hắn tính để hắn ăn cơm, hắn mặc dù nhận lấy nhưng giọng nói có chút cầu khẩn.

“Bà xã, chúng ta về nhà có được không? Anh không thích ở nhà người khác, về nhà anh nấu món khác cho em!”

Hắn nói một câu “bà xã”, khiến Hứa Lưu Liễm cả người run rẩy, hai chữ đơn giản đã hoàn toàn thay đổi quan hệ giữa hai người, mặc dù trước đó hai người đã đi đăng ký một lần nữa, nhưng cô lại chưa bao giờ chân chính xem mình vợ hắn. Giờ phút này hắn một tiếng bà xã làm cô thức tỉnh, cô lúc này mới bắt đầu ý thức vai trò của mình sau này, mặc dù nói lúc trước hắn từng chân thành tha thiết nói yêu cô, nhưng cũng không bằng một câu bà xã để cô lệ nóng doanh tròng, cô dựa vào lòng ngực hắn nhẹ nhàng gật đầu.

“Ừ, chúng ta về nhà!”

Trở về nhà của bọn họ!

*

Ngày hôm sau, hai người cùng lên núi thăm Đồng Vân, đường núi quanh co phức tạp, mặc dù phong cảnh thanh u nhưng cô nhanh chóng thờ hồng học, sau hơn phân nửa đoạn đường còn lại cơ hồ là hắn ôm cô leo đi lên, cô gục trên lưng hắn vuốt vuốt nút áo rất bất khoan, hắn cho cô tối hậu thư.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày sáng sớm em phải dậy sớm chạy bộ với anh!”

Cô lập tức tán thành.

“Được thôi, chỉ cần buổi tối anh không hành hạ em, em nhất định sẽ dậy sớm chạy bộ!”

Hừ! Ai sợ ai nha!

Hai người cười cười nói nói cãi nhau ầm ĩ đã đến đỉnh núi, Đồng Vân đã sớm chờ ở nơi đó, thấy hai người ở chung một chỗ ấm áp ngọt ngào, bà cũng thoải mái nở nụ cười, con trai của bà rốt cuộc có hạnh phúc thuộc về hắn.

Lục Chu Việt cùng Hứa Lưu Liễm cố gắng mời Đồng Vân xuống núi sống cùng bọn họ, bà chẳng qua cười lắc đầu.

“Mẹ hiện tại thân thể còn rất tốt, không cần các con chăm sóc, chờ sau này các con có con. Nếu cần bà già đây mẹ sẽ trông nom con giùm!”

Bà nói xong lời này Hứa Lưu Liễm có chút xấu hổ, nhưng một giây sau cô bỗng nhiên lại hét một tiếng đứng lên, Lục Chu Việt ngồi ở bên cạnh cô vội vàng kéo tay cô đến hỏi.

“Chuyện gì?”

“Em em em..”

Cô khăn trương nói không ra lời,vừa rồi Đồng Vân nhắc tới chuyện con cái,cô mới bỗng nhiên giật mình bà di của cô tháng này còn chưa đến,sau đó cô nghĩ đến lúc trước lần đó hẳn bị cô buộc phóng ra trong cơ thể cô,không khỏi càng thêm bất an.

“Em có thể có!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Đúng là mang thai

“Cái gì?”

Cô vừa nói như vậy,Lục Chu Việt cùng Đồng Vân không khỏi đồng thời đứng lên,Đồng Vân mặt lộ vẻ vui mừng,còn Lục Chu Việt thì khăn trương,nắm tay cô hỏi một lần nữa.

“Em xác định?”

Hứa Luru Liễm lắc đầu.

“Không quá xác định,bởi vì trước kia phản ứng đặc biệt rõ ràng luôn muốn nôn mửa,nhưng gần đây em không có phản ứng kia? Nhưng bà di em quả thật đến giờ vẫn chưa có”

“Vậy trong khoảng thời gian này con có thấy người khác lạ chỗ nào không?”

Đồng Vân dù sao cũng là người từng trải,Hứa Luru Liễm suy nghĩ một chút.

“Có,người luôn mệt,mỗi ngày đều giống như ngủ không đủ”

Đồng Vân nghe liền cười.

“Ai nha,tám phần là có! Chu Việt,các con mau xuống núi đưa con dâu đến bệnh viện xem một chút,mẹ chờ tin tức tốt của các con,tuổi con cũng không còn nhỏ,mẹ đang mong đợi chuyện này đây!”

Lục Chu Việt gật đầu,kéo tay cô định rời đi,Đồng Vân giữ chặt chặn dò hần.

“Tiểu Việt,bên con mọi chuyện xem như gần tốt,bên Sunny con cũng phải giúp đỡ,con bé đến thăm mẹ mấy lần,nghe nói người đàn ông Nhĩ Kiệt gì đó,cũng không biết hình dáng ra sao, nhân phẩm thế nào!”

“Mặc dù con bé mỗi lần nói đến hần đều rất tức giận,nhưng mẹ cảm thấy con bé cũng thích hần,nếu con thấy là người tốt thì hãy tác hợp,tính tình Sunny mẹ biết rất rõ,nhìn con bé dịu dàng im lặng,thật ra vô cùng cố chấp!”

Đồng Vân vẻ mặt thấp thòm,kéo tay hần than thở.

“Mẹ rất lo con bé ấy,con bé sớm có nơi dựa vào,mẹ có xuống dưới cũng dễ dàng nói!”

Lục Chu Việt nghĩ tới Lâm San Ni bỗng nhiên thấy bộ dạng Nhĩ Kiệt không vừa mặt lắm,chi có thể đáp lại.

“Con biết,mẹ cũng đừng quá quan tâm,hôm nào con hẹn em ấy ra ăn cơm nói chuyện!”

Trên đường lái xe đi bệnh viện Lục Chu Việt chỉ dùng một tay nắm tay lái,một tay khác nắm thật chặt tay Hứa Luru Liễm,làm cho Hứa Luru Liễm sợ hãi,mới chạy không được bao xa cô vùng vẫy tránh thoát sau giáo huấn hần.

“Anh chuyên tâm lái xem được không! Nếu quả thật có cục cưng,xe này là đang chở ba mạng người đây!”

Lục Chu Việt nhìn thoáng qua vẻ mặt khăn trương của cô,nhẹ giọng cười cười thu tay lại chuyên tâm lái xe,trong lòng hần không biết tính sao? Chẳng qua đoạn này chưa đến khu vực thành phố cơ hồ không có xe cộ,cho nên hần giảm tốc độ muốn nắm tay cô,cảm giác cô ở bên cạnh hần như vậy là tốt rồi.

Hứa Luru Liễm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ trong lòng không nhìn được than thở,thật là buồn bức chết,cô vốn đặc biệt mong đợi mang thai,nếu không lần đó cô sẽ không làm như vậy,nhưng hôm qua cô và hần vừa âm ỉ chuyện đi làm,bây giờ cô đột nhiên cảm giác đứa bé này đến thật không đúng lúc.Nếu như xét nghiệm đúng là mang thai,hần nhất định sẽ thay đổi lời hứa ngày hôm qua,dựa theo cá tính của hần,đoán chừng sẽ bắt cô cả ngày ở nhà không cho đi đâu.

A a a a a,phiền chết phiền chết,đứa bé này cô nhất định phải sinh,nhưng công việc cũng không muốn nghỉ,hu hu , làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Thời điểm cô còn đang phiền não hấn đã gọi điện thoại cho bác sĩ bệnh viện Đường Dục Hân,nói bọn họ bao lâu có thể,cô chép miệng trùng mắt liếc hấn một cái, chuyện này còn cần đi bệnh viện sao? Đi đến tiệm thuốc mua que thử thai là biết ngay thôi.

Dĩ nhiên những oán trách trong lòng cô cũng chỉ oán trách một chút mà thôi,cô đương nhiên không dám nói ra khỏi miệng,cô có thể cảm giác được hấn mong đợi cùng kích động,mặc dù hấn không biểu hiện rõ ràng nhưng theo cô hiểu hấn điểm này cô vẫn có thể cảm giác được .Cho nên cô hiện tại chỉ có thể gửi hi vọng vào kiểm tra chút nữa,nếu như rảnh rồi vậy thì mọi chuyện đều tốt.

Nhưng kết quả kiểm tra không có như cô mong muốn,nữ bác sĩ cười híp mắt xem bản xét nghiệm,sau đó từ sau kính ngược mắt cười nói.

“Chúc mừng!”

Cô cảm giác khóc không ra nước mắt,phản ứng của hấn hết sức bình tĩnh,hữu lễ nói rõ cảm ơn bác sĩ sau đó kéo cô ra ngoài,cô còn đang buồn bực hấn tại sao bình tĩnh thế,kết quả hai người vừa về tới nhà hấn đã bế cô lên vòng vai vòng,sau đó nhẹ nhàng đem cô đặt trên mặt giường lớn,kim lòng không được hôn môi cô, một lần lại một lần hôn hít,động tác mang theo chút ít run rẩy.

Cô bị hấn hôn sấp thờ không nổi,hấn lúc này mới buông cô ra trên mặt tất cả đều là vui sướng không thể che dấu.

“Luu Liễm,anh muốn làm cha,chúng ta rốt cục có cục cưng!”

Cô liếc hấn một cái.

“Lúc ấy không phải là anh muốn em sinh con nhưng không chịu để em mang thai sao? Nếu không phải lần đó em chủ động,không biết anh sẽ hành hạ em đến lúc nào đây!”

Hấn không nào ngược lại cười,nằm xuống bên cạnh cô giờ tay ra ôm cô.

“Nếu như anh sớm biết tâm trạng vui sướng như bây giờ,anh nhất định sẽ không hành hạ em,nhất định sẽ làm em mang thai thật sớm!”

Hấn nói tới đây để chứng minh mình nói thật còn gạt đầu.

“Không!Anh nên làm mang thai khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau,haizzz,nếu như em lúc đó mang thai,hiện tại con của chúng ta cũng bốn năm tuổi rồi ỹ?”

Lục Chu Việt nhớ tới đêm mưa sáu năm trước,cô hiến tặng lần đầu tiên ngây ngô cho hấn,khi đó hấn có vọng động làm cho cô mang thai sinh con cho hấn, nhưng cuối cùng bởi vì hấn kiêng kỵ nhiều thứ mà buông tha cô.Hấn sau lại suy nghĩ,nếu như khi đó cô mang thai,hôm nay hai người sẽ thế nào?

Là đôi vợ chồng có con trước rồi mới từ từ yêu nhau sao? Hay là cho dù có con hai người kết cuộc vẫn là người xa lạ?

Hứa Luu Liễm không nhịn được đập hấn hôn dỗi.

“Anh bị bệnh à,khi đó em mới 19 tuổi,nếu em mang thai làm sao dám gặp người khác!”

“Vậy thì sao chứ!”

Hấn đứng dậy từ trên cao nhìn xuống cô,sau đó vươn tay xoa gương mặt cô nghiêm túc nói.

“Nếu như mang thai thì sinh,làm người phụ nữ của anh,giúp chồng dạy con,sau khi sinh xong rồi tiếp tục học đại học.Nếu như nói vậy,anh đoán em cũng sẽ không gặp nhiều chuyện rắc rối!”

Hứa Luu Liễm cảm thấy hấn vừa nói để cho cô 19 tuổi sinh con rất thái quá,nhưng lúc này nghe hấn nói tiếp,không khỏi trầm mặc suy nghĩ,cô cảm thấy hấn nói cũng chưa hẳn không có đạo lý.

Nếu như nói cô lấy thân phận vừa có chồng vừa có con,Bành duy triết hấn cũng không có ý với cô,Phượng Đông Thần cũng sẽ không biểu lộ tâm ý của hấn, mà Trần Thanh Sở cũng không dây dưa không dứt với cô.Coi như có dây dưa hấn cũng không điên cuồng như vậy.

Nhưng nếu cô và hấn không trải qua kinh nghiệm trong đời,người nào sẽ biết ai là tình yêu đích thực của mình? Thấy cô không nói lời nào hấn lại lần nằm xuống bên cạnh ôm cô vui đầu vào cổ cô.

“Dĩ nhiên,bất kể chúng ta trải qua bao nhiêu vương mặc,có thể được như ngày hôm nay vậy là đủ!”

Hứa Luu Liễm vươn tay nhẹ nhàng nắm tay hấn nhắm chặt hai mắt,trong lòng tất cả đều là thỏa mãn cùng hạnh phúc.

Hạ Vi Lương nghe nói chuyện cô mang thai,ở bên kia điện thoại kích động thét chói tai không dứt,so với hai người trong cuộc phản ứng còn kịch liệt hơn,cô cười đem điện thoại gọi cho Hạ Vi Lương cách xa tai.

“ỒỒ, Hạ tác gia, xin cậu thực nữ một chút? Đừng làm hư cục cưng nhà tớ được không?”

Một ngày trong tương lai,bảo bối Lục Ngải Liễm nhà cô dính bệnh kỳ cục này của Hạ Vi Lương,cô không biết có hối hận mình đã kết bạn với người này không, không chỉ cô gặp tai họa,con cái cũng cô cũng gặp tai họa!

Hạ Vi Lương liên tục đồng ý, giọng nói trở nên cực kỳ dịu dàng.

“Ồ ơ,cũng đúng,tớ phải lưu ấn tượng tốt trước mặt cục cưng của cậu!”

“Bất quá tớ nói trước Hmm,tớ phải là mẹ nuôi cục cưng của cậu, ha ha ha ha!”

Hạ Vi Lương mới nói mấy câu dịu dàng liền lộ ra bản tính mình,cô không thể làm gì khác hơn nói sang chuyện khác.

“Buổi tối có rảnh không?Bố của cục cưng muốn mở tiệc ăn mừng!”

Cô vừa nói vào đề vừa nhìn thoáng qua người đàn ông đứng trên sân thượng gọi điện cho các anh em hân báo tin mừng,khóc miệng vung lên nụ cười thoải mái, hân vốn nói mở tiệc lớn đãi khách,cô rất khó xử nói chẳng qua mang thai thôi mà,không cần đánh trống khai chiến đâu nha.

Sau hân đã thỏa hiệp nhưng vẫn kiên trì nói chỉ mời mấy người bạn thân,cô bên này cũng gọi Hạ Vi Lương,cô cũng vừa gọi báo tin cho cha cô,tính hôm nào cùng Lục Chu Việt đến thăm ông,bởi vì tối nay đám bạn Lục Chu Việt đều là người trẻ tuổi,Hứa Định Biên đi theo bọn họ sẽ khó có tiếng nói chung.

Thời điểm muốn cúp điện thoại,cô chợt nhớ tới cái gì vội vàng nói với Hạ Vi Lương.

“Vi Lương,cậu và Giang Trọng Viễn đã sắp kết hôn,tối nay không bằng nhân tiện mời hân đi,chúng tôi tối bây giờ còn thấy hân!”

Bên kia Hạ Vi Lương tựa hồ phun nước.

“Đem P quan,cũng đã sắp cưới,hiện tại nói có ích lợi gì,tớ còn có thể đào hôn a?”

Cô vừa muốn nói thêm gì nữa, Hạ Vi Lương vội vàng nói.

“Không nói nữa Hmm,bàn phím ướt,để tớ dọn dẹp cái đã.”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Mô hình nhỏ tự hội

Hứa Lưu Liễm ở bên này gọi Hạ Vi Lương cùng Lâm San Ni,Hạ Vi Lương như hóa rồ chạy đến xoa bụng cô hưng phấn muốn chết,so với Hạ Vi Lương thì Lâm San Ni thực nữ hơn,nhẹ nhàng cười nói chúc mừng cô,chúc mừng hai người rốt cuộc có thể hạnh phúc bên nhau.

Hạ Vi Lương còn đang cười nói với các cô,vừa nhắc mắt thấy Giang Trọng Viễn đi vào phòng,nhất thời nhảy dựng lên bóp cổ Hứa Lưu Liễm,nghiến răng nghiêng lợi nói.

“Đại Hứa,hai người các người thật quá ác đi!”

Dĩ nhiên cô không phải bóp thật chỉ làm bộ thôi,dù sao Hứa Lưu Liễm bây giờ là phụ nữ có thai,bọn họ còn gọi hân đến đây,xin đấy,cô thấy theo quan hệ giữa bọn họ không cần thiết giới thiệu với bạn cũ? Mà điểm chết người chính là,hân lại tới? Hân thật đúng tự cho mình thanh cao?

“Tại sao?”

Hứa Lưu Liễm không hiểu hỏi,sau đó quay đầu lại thấy người đàn ông ngoại hình xuất chúng đang đi tới,còn nữa phản ứng của Hạ Vi Lương không khỏi hiểu mấy phần,còn về phần Giang Trọng Viễn chắc do Lục Chu Việt mời tới,cô thật không biết chuyện này nha.

Nhìn về mặt không biết gì của cô,Hạ Vi Lương nhất thời biết chuyện này do Lục Chu Việt bày trò,không vui lắm bậm một câu.

“Lục bà tám!”

Sau đó ngồi trở lại vị trí của mình.

Lâm San Ni lúc trước cũng biết chuyện của cô,hôm nay thấy về mặt cô và Hứa Lưu Liễm,không khỏi theo mắt hai người nhìn về phía người đàn ông kia,nghe nói hân làm trong bộ đội nhưng hân hôm nay không có mặc quân trang mà mặc một bộ tây trang rất mát,không chút keo kiệt phô diễn vóc người cường tráng rắn chắc luyện tập trong bộ đội.

Hân rất trẻ tuổi thoạt nhìn có hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi,mái tóc cắt ngắn,đàn ông trong quân đội đặc biệt giỏi giang,dung mạo hân rất anh tuấn,khi

cười lông mày khỏe mắt lóe ra khí chất bá đạo không kiềm chế được, nhất là cặp mắt như có ma lực làm cho người ta chỉ nhìn thôi đã bị hấp sâu.

Cô nghiêng người qua hỏi Hạ Vi Lương.

“Ồ ơ, Vi Lương, hẳn chính là ông xã tương lai của cô à?”

“Phụt ——”

Hạ Vi Lương không có hình tượng phun nước, cô mấy ngày qua sắp phun đến chết, mỹ nữ Sunny tại sao cũng vậy a, cô chỉ có thể dùng giọng cực nhỏ giải thích cho Lâm San Ni.

“Xin đừng mỹ nữ Sunny, hẳn là người em muốn lấy, không phải ông xã gì hết!”

Nếu như một phụ nữ cam tâm tình nguyện gọi một người đàn ông là ông xã, vậy đại biểu gì? Vậy nhất định người đàn ông đó vô cùng quan trọng với người phụ nữ đó! Cho nên người ông này chỉ bắt buộc phải gả, nên không phải ông xã gì hết.

Hứa Lư Liễm che miệng cười.

“Ngoại hình rất bắt mắt, khí chất cũng mê người, gia thế hùng hậu, vừa nhìn là biết công tử hào môn, Vi Lương, cậu buồn bán lời rồi!”

Hứa Lư Liễm nói những ưu điểm của Giang Trọng Viễn, Hạ Vi Lương cũng không có phủ nhận, ngược lại hai mắt sáng lên gật đầu.

“Đúng? Rất tuần tú? Ai nha các cậu không biết tở lần đầu tiên gặp chính là lần cùng trong thân, lúc ấy tở vừa nhìn thấy hẳn, nhất thời kinh ngạc, nghĩ thầm, wow, đây không phải nam chính hoàn mỹ trong tiểu thuyết sao?”

Hứa Lư Liễm nhìn vẻ mặt của cô, có chút hoài nghi hỏi.

“Hạ Vi Lương, cậu phải vì ngoại hình mà yêu hẳn chứ?”

Cô liếc Hứa Lư Liễm một cái.

“Tở nông cạn vậy sao?”

Hứa Lư Liễm làm như có thật gật gật đầu.

“Cậu luôn nông cạn!”

Hạ Vi Lương giận đến muốn bóp cổ Hứa Lư Liễm, vừa nhắc mắt đã nhìn thấy Lục Chu Việt đưa người đó sang bên này, nhất thời thu lại, tựa hồ đây là lần thứ ba gặp mặt, để hẳn biết bộ dạng mình chanh chua không tốt lắm Hmm.

Thật ra bên kia Giang Trọng Viễn mới vừa vào tới cửa đã thấy cô giận bóp cổ người ta, không khỏi cảm thấy buồn cười, thật ra vừa bắt đầu tiếp xúc thấy khô thật nóng tính, quan sát kỹ sẽ phát hiện cô chỉ thật tình mà thôi.

Hạ Vi Lương nhận thấy đôi mắt kia quanh quẩn trên đầu mình, có chút không tự nhiên vội vàng tìm đề tài dời lực chú ý của mình, cười hi hi sát đến bên cạnh Lâm San Ni nói.

“Bất quá dù thế nào đẹp trai thế nào cũng thua vị bạn trai minh tinh của Sunny tỷ nha, người đó đẹp trai toàn bộ thế giới phải công nhận, người kia chẳng qua chỉ mình em thấy đẹp mà thôi, hắc hắc!”

Lâm San Ni bắt đầu đi làm sáng tỏ.

“Vi Lương, em đừng nói nhảm! Chị và anh ta chỉ là bạn bình thường, nhiều nhất coi như bạn học cũ mà thôi, ở đâu ra chúng tôi gì chứ!”

Hạ Vi Lương tiếp tục tám.

“Sunny tỷ, chị không cần thừa nhận cũng không sao, cái lần hôn tạm biệt gì ấy, em nhận ra người đó chính là chị mà!”

Hứa Lư Liễm bị hai cô làm nhức cả đầu, đành phải mở miệng cắt đứt các cô.

“Tở nói hai người cũng đừng phủ nhận tới phủ nhận lui, thừa nhận yêu một người khó vậy sao?”

Mặc kệ yêu cũng được không yêu cũng được, có thể đi tới với nhau cũng là duyên phận. Nói không chừng sau này từ không yêu biến thành yêu rồi sao? Tựa như cô và Lục Chu Việt, có một số việc có ít người, có chút tình cảm, không phải nói cự tuyệt là có thể cự tuyệt.

“Có!”

Hai nàng trăm miệng một lời trả lời, Hạ Vi Lương nhìn thoáng qua Lục Chu Việt cùng Giang Trọng Viễn đang đi tới, liền muốn trêu đùa Hứa Lư Liễm.

“VẬY CẬU THỪA NHẬN YÊU LÃO LỤC CHO CHÚNG TÔI NGHE MỘT CHÚT!”

Bởi vì Hứa Lư Liễm đưa lưng về phía Lục Chu Việt, cho nên cô không biết hai người đang đứng sau lưng, khiêu khích từng mắt liếc Hạ Vi Lương nói.

“TỜ YÊU ANH ẤY! NẾU NHƯ KHÔNG CÓ ANH ẤY TỜ SẼ CHẾT..!”

Lời cô vừa nói ra, Hạ Vi Lương cùng Lâm San Ni liền vỗ tay, sau đó phía sau truyền đến một tiếng huýt sáo rất ồn ào, cô kinh ngạc vội vàng quay đầu lại thì thấy Lục Chu Việt, Giang Trọng Viễn còn có Trác Thỉnh Phong đang đứng sau lưng cô, mà tiếng huýt sáo kia chính là Trác Thỉnh Phong thổi ra, cô nhất thời đỏ mặt lúng túng từng mắt liếc Hạ Vi Lương, thật không biết làm gì mới đúng.

Lục Chu Việt cười khom lưng tới hôn lên má đỏ bừng của cô.

“ĐỪNG VẬY, ANH CŨNG YÊU EM!”

Mọi người ồn ào càng lớn, Hứa Lư Liễm tựa đầu vào vai hần không có ý định ngẩng mặt lên.

“VỢ CHỒNG LỤC TỔNG ĐÚNG LÀ TÌNH THÂM!”

Giang Trọng Viễn khẽ mỉm cười nói một câu, sau đó đi tới tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Hạ Vi Lương, Hạ Vi Lương cũng lúng túng cả người căng thẳng tròn mắt nhìn cô một cái, hần tại sao như vậy? “Biết nguyên tắc”, tự động ngồi bên cạnh cô?

“TẤT CẢ MỌI NGƯỜI NGỒI ĐI!”

Lục Chu Việt đã ngồi xuống bên cạnh Hứa Lư Liễm chào hỏi mọi người một chút, nụ cười trên mặt làm sao cũng không che dấu được, câu vừa rồi cô nói thật đúng xuôi tai, làm hần nghĩ đến đã thấy vui giống như ăn phải mật ngọt.

Mấy người mới vừa ngồi xuống, đã nghe người ngoài cửa truyền đến một trận kinh hô, sau đó cửa phòng được mở ra, một người đầu mang mũ lưỡi trai, trên sống mũi mang kính râm cực lớn đi đến, Lâm San Ni liền thay đổi sắc mặt, hần, hần không phải đang quay phim ở nước ngoài sao? Tại sao xuất hiện ở chỗ này?

Đương nhiên cô biết chuyện này do Lục Chu Việt bày trò, không khỏi giương mắt tức giận từng mắt người đàn ông đang ôm vợ, nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“LỤC BÀ TÁM!”

Vừa rồi thấy hần mời Giang Trọng Viễn đến, giờ lại đến Quách Nhĩ Kiệt, trong lòng thấy vui vui.

“XIN LỖI, VỪA XUỐNG MÁY BAY TÔI LIỀN CHẠY ĐẾN ĐÂY!”

Bỗng nhiên Quách Nhĩ Kiệt lấy xuống mũ cùng kính râm, lộ ra gương mặt anh tuấn có chút mệt mỏi, hần nhận được điện thoại Lục Chu Việt lập tức đồng ý trở về, đóng xong cánh hôm nay hần ngay cả tẩy trang cũng không chạy vội đến phi trường, sáng mai phải đón máy bay trở về tổ quốc.

Sau khi nói chuyện cùng mọi người, hần tự tay kéo Lâm San Ni nhẹ nhàng hôn mạnh lên mu bàn tay, trong mắt tràn ngập nhớ nhung.

“SUNNY, ĐÃ LÂU KHÔNG GẶP, NHỚ ANH KHÔNG?”

Khoảng thời gian trước hần bị cô năm lần bảy lượt cự tuyệt khiến cho nản lòng, nhận bộ phim quay ở nước ngoài, hy vọng có thể mượn cơ hội xem mình có thể quên cô không, nhưng hôm nay vừa thấy mặt mới phát hiện hần nhớ cô đến lòng cũng đau.

Lâm San Ni không biết hần làm trò trước mặt mọi người, nhất thời tự lúng túng, dùng sức rút tay lại nhưng lại rút không được, không khỏi tức giận thấp giọng quát lớn hần.

“QUÁCH NHĨ KIẾT, ANH ĐỪNG KHÔNG ĐỨNG ĐẮN VẬY ĐƯỢC KHÔNG?”

Nhìn mấy người đàn ông ngồi xung quanh, Quách Nhĩ Kiệt cũng không muốn làm khó cô nữa, buông tay ra ngồi xuống bên cạnh cô, Lâm San Ni hận không được đứng dậy chạy trốn.

Đến bây giờ mục đích Lục Chu Việt đã rõ ràng, tuy nói ăn mừng Hứa Lư Liễm mang thai, nhưng thật ra mượn danh bọn họ tác hợp những người hữu duyên đến cùng nhau, dĩ nhiên cũng khẳng định hần và cô rất hạnh phúc.

Kết quả Trác Thỉnh Phong cô đơn chiếc bóng ngồi ở chỗ mình không ngừng nhìn ra cửa, Lục Chu Việt nhìn hần bình tĩnh mở miệng,

“CẬU ĐỪNG NHÌN NỮA, TÔI CŨNG MUỐN MỜI TÔ TỔNG, NHƯNG CÔ ẤY KHÔNG TỚI ĐƯỢC, BỞI VÌ CÔ ẤY HIỆN TẠI ĐANG Ở ANH!”

“CÁI GÌ? CÔ ẤY ĐI ANH QUỐC?”

Trác Thỉnh Phong không phủ nhận mình mong đợi Tô Thế Viên tới nay trở về, bởi vì những người khác đều có đôi có cặp, hần không cho lão đại của mình tàn ác nhìn hần cô đơn chiếc bóng, nhưng Lục Chu Việt vừa nói vậy, hần nhất thời vừa thất vọng vừa tức giận, cô hai ba lần bỏ sang Anh

quốc, chẳng lẽ người đàn ông Anh quốc kia làm cô lưu luyến vậy sao? Vậy cô còn trở về Trung Quốc làm gì, không bằng ở lại Anh quốc luôn đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Tất cả đều ngọt ngào

“Hiệu Đồng đại nhân, đừng làm mất hứng vậy chứ, anh không phải cô đơn chiếc bóng, hay cho cục cưng trong bụng Đại Hứa với anh đi!”

Cô nói một câu khôi hài mọi người nhất thời đều vui vẻ, nhưng Hạ Vi Lương cảm nhận được mình bị đường nhìn lạnh lẽo đánh giá, cô làm như không nhìn thấy tiếp tục cười nói với Hứa Lưu Liễm, trong lòng thì gào khóc tru lên: Trời ơi, nếu sau này ai dám nói chuyện giữa cô và hắn, cô sẽ không để yên cho người nọ.

Cô nói vậy thì sao? Hắn có cần dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô không? Ghét nhất loại người khó đoán như bọn họ, nếu không phải vì anh trai cô, cô chết cũng không dây dưa với người này! Hừ!

Trác Thỉnh Phong tâm trạng khá một chút, nhìn Lục Chu Việt cùng Hứa Lưu Liễm cười.

“Xem ra chỉ có thể vậy! Lục lão đại, anh có biết anh bây giờ khiến người ta vừa ghen tỵ vừa hận không!”

Bốn người bọn họ hiện tại chúc hắn viên mãn, có người mình yêu lại có con của bọn họ, mặc dù tình yêu của Đường Dục Hàn không viên mãn nhưng có một đứa con xem như an ủi, cái tên máu lạnh Diêm Hạo Nam thì đừng nói đến, giờ chỉ còn mình hắn cô đơn chiếc bóng, muốn tình yêu không có tình yêu, muốn con thì không có con, thật đúng là nghiệt duyên.

Nghĩ tới đây hắn cảm chai rượu trước mặt đến rót cho mình một chén nữa, đầu uống, Lục Chu Việt thấy thế vội vàng gọi mọi người dùng cơm, thật ra hắn hôm nay có gọi Tô Thế Viên, hắn cũng muốn tác hợp bọn họ ẩn biết Trác Thỉnh Phong trong lòng có tình cảm mặc dù hắn cho tới bây giờ không có nói với bọn họ, nhưng Tô Thế Viên khéo léo cự tuyệt, nói cô đang ở Anh không thể ngồi máy bay trở về.

Bất quá để hắn cô đơn chiếc bóng một mình cũng tốt, để cho hắn ném thù hận cô đơn, rồi nắm chắc cơ hội hành động với Tô Thế Viên.

Bữa tiệc bắt đầu sau các người kia đưa nhau chúc rượu Lục Chu Việt, nhưng hắn kiên quyết cự tuyệt, Trác Thỉnh Phong không vui kháng nghị.

“Lục lão đại này, là anh mời khách đến uống rượu, anh ngược lại không uống, vậy chúng tôi còn uống cái gì!”

“Tôi phải lái xe!”

Hắn nói về mặt cực kỳ nghiêm túc, Trác Thỉnh Phong liếc hắn một cái.

“Anh không phải có tài xế sao?”

Lục Chu Việt nhìn Trác Thỉnh Phong một cái, giờ ly lên tượng trưng nhấp một ngụm nhỏ sau đó xin lỗi mọi người.

“Lưu Liễm hiện tại mang thai, người khác lái xe tôi không yên tâm, phải tự mình lái xe mới được! Cho nên thật xin lỗi, sau này tôi sẽ uống giờ các người cứ tự nhiên!”

Hắn vừa nói ra ngay cả mấy người đàn ông ngày thường tùy tiện cũng sững sờ một chút. Cái gì gọi là trăm năm luyện cứng cũng thành mềm, chính là nói tình cảnh này sao?

Lục Chu Việt đã nói vậy bọn họ làm sao còn có thể không hiểu ý hắn, lập tức không miễn cưỡng hắn nữa, tự mình nâng ly uống, Trác Thỉnh Phong cũng không phải khách khí trực tiếp uống, khi hắn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, có thể thấy trong mắt hắn nồng đậm buồn bã.

“Nhìn cái gì, nhìn cái gì, khác người. ....!”

Hạ Vi Lương nhỏ giọng lầm bầm một câu, lời này nói về phía Lục Chu Việt. Song, tuy cô nói thế, nhưng khê rừ xuống che đi nước mắt của mình, chỉ có cô biết Đại Hứa cùng hắn đã trải qua bao nhiêu trắc trở chưa xót mới có hạnh phúc hôm nay, cho nên cô không nhìn được đó vạnh mắt, cô nói Lục Chu Việt khác người, cô đây cũng là ông tổ khác người đây.

Nhưng hết lần này tới lần khác có người nhân lúc cô khác người rất không biết điều tiếp tục dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu quăng đến trên người cô, cô liền nổi giận, thoáng cái hung dữ nhìn sang Giang Trọng Viễn, cặp mắt to trong veo như nước còn tràn ngập nước mắt khác người đây.

Giang Trọng Viễn vừa tự nhiên uống rượu vừa tinh bơ đánh giá cô, mặc dù lần đầu tiên gặp mặt bị cô hại sắp tức chết, cho hắn ấn tượng thật không tốt, nhưng sau gặp thêm hai lần cảm thấy rất thú vị.

Lúc này chợt bị cô hung dữ trừng sợ hết hồn, nghĩ xem hấn đầu gì cũng cấp bậc thiếu tá, trải qua điều kiện huấn luyện ác liệt nhất, diễn tập quân sự kịch liệt nhất hấn cũng trải qua, coi như là người trải qua sóng to gió lớn, lại bị một cái trừng của cô làm tay run rẩy, thiếu chút nữa đổ rượu trong tay.

Hấn rất lúng túng, ho nhẹ một tiếng có chút tức giận nhìn chằm chằm cô hỏi.

“Chuyện gì?”

Chính hấn an ủi mình, không có gì, chỉ là nước mắt trong mắt cô mà thôi.

Hạ Vi Lương ngực kịch liệt phập phồng nhìn chằm chằm Giang Trọng Viễn, trong mắt còn lóe nước mắt, nhưng làm cho Hứa Lưu Liễm sợ hãi, còn tưởng rằng cô bị gì rồi, vội vàng dùng ánh mắt hỏi thăm cô đã xảy ra chuyện gì, Hạ Vi Lương cuối cùng thu hồi ánh mắt cúi đầu ăn cơm.

Bất quá trong lòng đang tức giận, cô hiện tại rất muốn chửi thô tục, rất muốn lớn tiếng thét với người đó: Nhìn cái gì, chưa từng thấy mỹ nữ sao? Dám nhìn bà đây nữa bà đây sẽ đâm mắt người!

Dĩ nhiên những lời cô chỉ dám nói trong lòng, dù sao chuyện anh trai cô trước mắt còn chưa giải quyết sao, hơn nữa cô nhất định phải bận tâm trường hợp hiện tại, nếu quả thật trước mặt mọi người hết hấn, thì cũng thật tổn thương, chút tổ chất cùng nhân nại cô vẫn có.

Đối với bên cô đầy mùi thuốc súng, thì bên Lâm San Ni và Quách Nhĩ Kiệt yên tĩnh rất nhiều, hai người đều yên lặng ăn cơm, nói cái gì cũng không nói, Quách Nhĩ Kiệt xem ra thật sự mệt mỏi, ở kịch tổ quay phim ngày đêm, hơn nữa không ngừng bốn ba, dù người có làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

Vào lúc ăn cơm gần xong ba cô gái liền ngồi vào ghế sa lon lớn trong góc phòng bắt đầu nói chuyện, mấy người đàn ông như cũ ngồi ở chỗ đó uống, ngoại trừ Lục Chu Việt không gì, những người khác đều uống đến say khướt, nhất là Trác Thính Phong say đến bất tỉnh nhân sự, cuối cùng là Lục Chu Việt gọi tài xế hấn đến, mấy người bọn họ cùng đưa hấn vào trong xe.

Lâm San Ni lòng vẫn mềm nhất, nhìn Quách Nhĩ Kiệt uống thành như vậy, cô không nỡ quấy rầy trợ lý của hấn, nên chủ động gánh nhiệm vụ đưa hấn trở về, Hạ Vi Lương thì không có lương tâm, nhìn Lục Chu Việt đỡ Giang Trọng Viễn đưa về phía cô, cô lập tức ôm bụng ra về thối khổ đứng dậy.

“Ai nha, xin lỗi, tôi hồi nãy ăn nhiều quá, đau bụng được muốn chết, tôi đi phòng rửa tay trước!”

Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy.

Lục Chu Việt giận giương mắt nhìn, Giang Trọng Viễn có chút say tay nắm áo khoát mỉm cười nói.

“Tôi có tài xế, vốn muốn hỏi có cần đưa cô ấy về nhà không bây giờ xem ra không cần, tôi đây ra về trước!”

Hấn nói xong cũng tạm biệt Lục Chu Việt cùng Hứa Lưu Liễm, xoay người lao đảo đi ra ngoài, hấn từ trước đến giờ không phải người thích say rượu, chẳng qua cảm thấy rất vui cho nên uống có chút say.

Về phần cô, giữa bọn họ không có tình cảm, hấn cũng không yêu cầu cô phải tốt với hấn, chẳng qua hấn thấy lòng tự ái bị tổn thương, vô luận là ngoại hình hấn, hay là gia thế hấn, chưa từng có cô gái nào hờ hững với hấn vậy nha? Sau khi đám đông tản đi, Lục Chu Việt cùng Hứa Lưu Liễm mới động thân tự mình về nhà, cô có chút mệt mỏi ngồi vào trong xe, người dựa vào ghế dường như muốn ngủ, Lục Chu Việt đau lòng cúi người qua giờ tay xoa nhẹ lên mặt cô hỏi.

“Có phải rất mệt?”

“Không mệt!”

Cô lắc đầu, cô biết mục đích hấn tới nay mời bọn họ ăn cơm, không phải muốn tác hợp mấy kia sau, cô không muốn vì mệt mỏi chính mình bỏ đi tích cực của hấn.

Lục Chu Việt gõ lên trán cô.

“Đừng nói dối, anh thích em thành thật, không muốn em vì anh mà che giấu cái gì!”

“Được rồi, em có chút mệt, cũng không mệt lắm, chỉ muốn ngủ mà thôi. . . . .”

Cô vừa nói xong ngáp một cái, Lục Chu Việt yêu thương hôn lên trán cô.

“Vậy em ngủ đi, đến nhà anh sẽ gọi em!”

“Ừ. . . . .”

Cô mơ mơ màng màng theo bản năng đưa tay ôm cổ hấn hôn lên môi hấn, đôi môi mềm mại ấm áp, nhẹ nhàng dán lên hấn, hấp dẫn hấn rên rỉ một cái.

Hấn nhin mấy lần mà không được, giờ tay lên nắm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn hôn sâu, hôn nhau bọn họ mỗi ngày đều làm, nhưng tại sao cảm thấy hôn thế nào cũng không đủ, nhắm hai mắt ngậm môi cô hôn đi hôn lại nhiều lần, cô vốn muốn ngủ, bị hấn hôn đến khó thở phải mở mắt ra.

Hắn thấy cô tỉnh nhưng vẫn không buông ra,ôm cô tiếp tục từng chút từng chút vuốt ve môi cô,Hứa Luru Liễm nhận thấy hô hấp của hắn dần dần nặng nề,đỏ mặt nhỏ giọng nói.

“Chu Việt,em hiện tại mới mang thai hơn một tháng,hình như hơn ba tháng mới được làm . . . .”

Khi nói đến chữ cuối cùng giọng cũng nhỏ đến sắp nghe không được,thật ra trong khoảng thời gian này bọn họ không phải chưa làm qua,chẳng qua lúc trước không biết thì thôi,hiện tại biết rồi,dù sao cũng phải chú ý một chút.

“Tại sao em biết ?”

Lục Chu Việt hơi kéo ra khoảng cách với cô,trong con người màu đen tràn đầy thâm tình nhìn chăm chú vào cô,cô ôm lấy cổ hắn nhỏ giọng nói.

“Vi Lương nói !”

Ban nãy ngồi nói chuyện,Hạ Vi Lương đã nói cho cô biết,nói trước ba tháng không thể làm,sau đó cô càng nói càng bốc lửa,làm Lâm San Ni mặt đỏ rần.

Lục Chu Việt hừ lạnh một tiếng.

“Cô ấy tại sao cái gì cũng biết!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 252: Về tình thân

Lục Chu Việt hừ lạnh một tiếng.

“Cô ấy tại sao cái gì cũng biết!”

*

Hứa Luru Liễm xấu hổ,cô thật không biết vì có một”Tài nữ” khuê mật mà cảm thấy tự hào hay xấu hổ,buông cô ra ngồi lại chỗ mình,hắn như có chút không tình nguyện nói một câu.

“Lúc trước không biết mang thai đã làm không ít!”

Cô vừa đỏ mặt vừa tức giận,không khỏi trừng hắn.

“Ồ,Lục Chu Việt, anh không quan tâm à?”

Lục Chu Việt liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức hừ hừ,vừa phát động vừa bắt đầu dĩ cười nhạt.

“Anh khôn kiếp vậy sao? Dù sao đây cũng liên quan đến cục cưng trong bụng em,cho dù anh có nhu cầu đi nữa cũng phải nhịn một chút !”

Trước kia không biết làm cũng đã làm,hiện tại biết rồi nhất định phải chú ý,hiện tại trong bụng cô còn có con của bọn họ,nên không thể có chút sơ xuất. Nhưng thử nghĩ xem trong vòng mười tháng ở phương diện nhu cầu đều bị cấm,hắn đã cảm thấy trời đất mờ mịt!

Bị hắn lấn qua lấn lại,Hứa Luru Liễm cũng không còn buồn ngủ,nhưng cả người vẫn mệt mỏi,Lục Chu Việt nghiêng đầu nhìn sang cô.

“Luru Liễm,tên con em đã nghĩ chưa,gọi là Lục Ngải Liễm sao!”

Lục Chu Việt yêu Hứa Luru Liễm,không so đo với cái tên Lục Ngải Liễm gửi gắm tình yêu dành cho cô.

“Lục Ngải Liễm?”

Hứa Luru Liễm vừa nghe hắn đọc tên con,kinh ngạc nhìn hắn,sau đó từ từ lẩm bầm cái tên này,nhưng ngay sau đó ngực kịch liệt rung động một chút.

Lục —— Ngải —— Liễm——

Lục Chu Việt yêu Hứa Luru Liễm? Hắn lại biểu hiện công khai tình yêu dành cho cô? Điều này làm cho cô cảm động nhất thời muốn rơi nước mắt.

Lục Chu Việt thấy bộ dáng cô như muốn khóc biết cô cảm động,không nhịn được giơ tay lên sùng nịch vuốt ve mái tóc dài của cô,khẽ lên tiếng.

“Nhóc con ngốc!”

Hắn yêu cô bằng cả tấm lòng

Hắn chạy tốc độ xe tương đối chậm,tận lực giữ vững bình thường để tránh lúc thắng xe làm cô khó chịu hoặc kinh sợ,Hứa Lưu Liễm kéo lỗ mũi nén nước mắt.

“Nhưng đó là tên con gái,nếu như là con trai thì sao?”

“Nhất định là con gái!”

Hắn nói vô cùng chắc chắn,cô không tin.

“Tại sao anh biết là con gái!”

Hắn lái xe tâm trạng rất tốt nhoen miệng cười.

“Trực giác! Em đừng không tin,trực giác đàn ông có đôi khi cũng rất chuẩn!”

Không biết tại sao,từ khi hắn biết được cô mang thai hắn đã cảm giác đứa bé là con gái,con gái hắn có ánh mắt trong sáng nụ cười ngọt ngào như cô,hắn vừa nghĩ tới tương lai cô cùng con gái một lớn một nhỏ quay quanh ở bên cạnh hắn,đã cảm thấy trong lòng ấm áp,nụ cười trên mặt cũng lớn hơn,lớn hơn nữa.

Dĩ nhiên bất kể là nam là nữ,chỉ cần là cô sinh,hắn đều thích. Hứa Lưu Liễm bịu môi.

“Cái gì trực giác,còn tưởng rằng anh căn cứ khoa học gì đấy!”

*

Sau khi Đồng Vân biết Hứa Lưu Liễm đang mang thai rất phấn khởi,ngày thứ hai bảo Lục Chu Việt đưa bà trên núi xuống,nói muốn chăm sóc tốt cho Lưu Liễm,Hứa Lưu Liễm vốn muốn mẹ hắn đến ở chung,dù sao nơi bọn họ ở cũng rất lớn,nhưng Đồng Vân vẫn kiên trì ở căn hộ trước kia Lục Chu Việt ở,bởi vì bà không trở về nơi Lục Phương Đình.

Đồng Vân mỗi ngày đều làm mỗi món ngon khác nhau,cô và Lục Chu Việt lượng cơ hồ tới mỗi ngày đều đến chỗ Đồng Vân nói chuyện,tan việc hắn trực tiếp đến công ty cô tiếp theo đi thẳng đến nhà mẹ hắn,thình thoảng có thêm Lâm San Ni,người một nhà vui vẻ hòa thuận vô cùng vui vẻ.

Cho đến ngày nay,tất cả bọn họ mọi người cùng Lục Phương Đình như hai người xa lạ,Lâm San Ni bởi lòng dạ tốt bụng thỉnh thoảng đi đến thăm ông.Hứa Lưu Liễm không biết Lục Phương Đình nghĩ mình thế nào,từ lập trường của cô nhìn nếu như một người sống đến tuổi này còn bị vợ và con trai chán ghét thật sự là đáng thương.

Cô có nhiều lần muốn mở miệng khuyên nhủ Lục Chu Việt,khuyên hắn chủ động giảng hòa với Lục Phương Đình,mặc dù Lục Phương Đình trước kia khinh thường chán ghét và làm tổn thương cô nhưng hiện tại cô không muốn truy cứu,một là bởi vì ông là trưởng bối,hai là ông ấy dù sao cũng là ba chồng cô.

Làm một người vợ,cô hi vọng chồng mình toàn vẹn mọi phương diện,vô luận là tình yêu,tình bạn,công việc hay là tình thân,mỗi phương diện cô đều hy vọng hắn được vui vẻ.Hơn nữa nghe nói Lục Phương Đình gần đây tựa hồ không được tốt lắm,Ôn thị kể từ khi lần trước Ôn Tự bị thương thì sa sút rất nhiều,dần dần có khuynh hướng thoái lui khỏi chính trường nên không giúp được Lục Phương Đình gì cả.

Nhưng mỗi lần hắn dường như đoán ra trong lòng cô đang suy nghĩ gì,cô vừa muốn mở miệng đã bị hắn dùng việc khác chuyển đề tài,lần đó hai người đi thăm cha cô trở về,cô thực sự chịu không nổi kéo cánh tay hắn khuyên hắn.

“Chu Việt,anh và cha anh cứ cương nhau vậy cũng không tốt lắm!”

Lục Chu Việt đang tựa tại ghế sa lon nhìn tạp chí,nghe vậy có chút tức giận vút tạp chí trong tay sang một bên đứng lên.

“Em không biết ông ấy làm anh tổn thương và tuyệt vọng thế nào đâu!”

Dĩ nhiên hắn tức giận không phải chỉ việc Hứa Lưu Liễm,mà là những việc trước kia Lục Phương Đình từng làm.

“Anh tại sao phải đi du học Mĩ Quốc ? Đó là vì ở trong nước ông ấy ép anh học trường quân đội! Hơn nữa anh ra nước ngoài,ông ta một phần tiền không cho anh cũng thôi,còn gọi điện đến cha mẹ bạn học anh,bảo bọn họ không cho anh mượn tiền!”

Nói tới đây hắn nhớ những ngày sống gian khổ bên nước ngoài,trên mặt không khỏi mang nỗi đau đớn.

“Anh lúc ấy mới ra nước ngoài chưa quen cuộc sống nơi đây tuổi lại nhỏ,không biết chịu bao nhiêu khổ,vừa đi học lại vừa đi làm,anh——”

Thậm chí có một lần trong lúc xây dựng sự nghiệp hắn suýt nữa chết trong tay đối phương,dĩ nhiên những chuyện này hắn không nói ra,vì không muốn hù

cô, Hứa Lư Liễm nghe hẳn nói những thứ này, trên mặt đầu tiên xẹt qua tia khiếp sợ, ngay sau đó là vô cùng đau lòng, cô vội vàng từ phía sau ôm lưng hẳn.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi Chu Việt, em cho tới bây giờ cũng không biết, anh ở nước ngoài chịu nhiều cực khổ như vậy. . . . .”

Lục Chu Việt bởi vì tức giận cùng khổ sở mà cả người căng thẳng giờ buông lỏng một chút, sau đó vươn tay ra phủ lên tay cô, Lục Phương Đình làm hẳn tổn thương, hẳn làm có thể nói xạo được, những thương tổn đó chắc rất lớn nếu không hẳn tại sao có thể lạnh tâm với ông được.

Hứa Lư Liễm nhẹ nhàng ôm hẳn hạp thời mở miệng.

“Nhưng Chu Việt, không vì ai khác, anh cũng nên vì cực cùng làm tâm gương tốt hiếu kính cha mẹ, chẳng lẽ anh hi vọng con gái mình sau khi trưởng thành, ngày ngày đối mặt ba và ông nội bất hòa sao?”

Cô vừa nói như vậy Lục Chu Việt người lại cứng một chút, nhưng không tỏ rõ bất cứ thái độ gì, chỉ buông lỏng tay cô xoay người lên lầu, cô đứng ở nơi đó nhìn bóng lưng hẳn có buồn bã bất đắc dĩ thờ dài, coi như xong, cứ như vậy đi dù sao cô cũng đã tận lực. Ngày đó buổi trưa cô ở công ty, vừa muốn đến phòng ăn dùng cơm trưa thì nhận được thư ký Lục Phương Đình gọi điện thoại tới, nói là Lục thị trưởng muốn gặp mặt cô, mặc dù không biết Lục Phương Đình tìm cô là chuyện tốt hay chuyện xấu, cô do dự một chút vẫn đi đến chỗ hẹn.

Bất quá cô vừa mới ngồi xuống nói không đến mấy câu với Lục Phương Đình thì Lục Chu Việt gọi điện đến, cô buồn bực cau mày, nếu hẳn biết cô ra ngoài gặp Lục Phương Đình, nhất định sẽ tức giận. Điện thoại vẫn vang vẫn vang, cô không thể làm gì khác hơn là nhận, không đợi cô nói, giọng nói có chút lo lắng của hẳn đã truyền đến.

“Em ở đâu ? Tại sao không ở công ty? Anh mới vừa họp xong hội nghị ở bên cạnh công ty em, định tới đây cùng em ăn cơm!”

“A?”

Cô càng thêm buồn bực, buổi trưa hẳn rất ít khi tìm cô, tại sao đầu không chọn lại chọn đúng giờ này rồi cô ăn cơm.

“Chuyện đó, chuyện đó. . . . .em . . . . .”

Cô còn đang vắt hết óc nghĩ mình lấy cớ gì không ở công ty, giọng hẳn bắt đầu cảnh giác.

“Em ở đâu ? Đi chung với ai?”

Cô ngay cả nói dối cũng không biết, cứ ừ a a nghe là biết chột dạ, về điểm này hẳn rất hiểu cô.

Cô mắt thấy tránh không khỏi, không thể làm gì khác hơn nói chi tiết cho hẳn biết, hẳn chỉ tức giận hừ lạnh một tiếng sau cúp điện thoại, cô bị dọa đến run lên sau đó lòng bắt đầu thấp thỏm, xong xong, hẳn như vậy chứng tỏ hẳn đang giận.

Lục Phương Đình ngồi đối diện từ điện thoại nghe giọng nói cùng sắc mặt cô đã biết ai gọi đến, cũng không hỏi nhiều. Hứa Lư Liễm nhìn ra, Lục Phương Đình hôm nay tìm tới tìm cô mục đích tựa hồ không có ác ý, bởi vì vừa rồi ông chỉ hỏi thăm Lục Chu Việt cùng Đồng Văn.

Chỉ là hai người chưa nói được nhiều, đã thấy Lục Chu Việt sắc mặt khó coi đi từ bãi đậu xe vào trong phòng ăn sau đó cơ hồ vọt lên trên lầu, vừa tới đã hét một câu.

“Lục Phương Đình, tôi cảnh cáo ông, cô ấy hiện tại mang thai con của tôi. Nếu ông dám làm gì cô ấy, tôi sẽ không để ông yên đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Bởi vì quan tâm

Khí thế to lớn của hẳn dọa Hứa Lư Liễm và Lục Phương Đình thét to một tiếng, Hứa Lư Liễm vội vàng đứng dậy kéo hẳn.

“Chu Việt, anh hiểu lầm!”

Thật ra trước đó cô và Lục Phương Đình có nói mấy câu, không khí xem như rất tốt, không tệ như trong cô tưởng tượng.

Cô có thể cảm thấy bàn tay Lục Chu Việt thoáng cái ngược lại siết chặt tay cô, dùng sức giống như sợ mất đi cô, hẳn nhìn về phía Lục Phương Đình khóe miệng câu khởi nụ cười xem thường.

“Hiểu lầm? Có gì để hiểu lầm, ông ấy tìm em có chuyện gì tốt”

Lục Phương Đình không tức giận lời hắn nói, ngược lại vui mừng nhìn về phía Hứa Lư Liễm.

“Mang thai sao? Chuyện khi nào? Tốt tốt ——”

“Đi theo anh”

Lục Chu Việt không nhận tình của ông, không đợi ông nói xong đã kéo bàn tay Hứa Lư Liễm đi ra ngoài.

“Ai ai ——”

Hứa Lư Liễm bị hắn kéo đi vì nghĩ đang mang thai nên không dám dùng sức giãy giụa, không thể làm gì khác đi theo hắn rồi đi.

Vừa rời phòng ăn, bước chân hắn cũng đã chậm lại, nhưng không buông cô ra, cho đến ngồi vào trong xe gương mặt hắn vẫn lạnh lùng, cô cẩn thận kéo ống tay áo của hắn.

“Chu Việt. . . . .”

Hiazzz, hắn đang tức giận, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

“Hứa Lư Liễm em không có suy nghĩ sao?”

Hắn cắn răng hét lớn một câu.

“Ông ấy trước kia đã làm gì em chẳng lẽ không nhớ rõ sao? Ông ấy có cho em sắc mặt tốt? Lúc nào chấp nhận em? Em còn chạy đi gặp mặt ông ấy?”

Không phải hắn nghĩ xấu Lục Phương Đình, mà là dựa hắn hiểu về Lục Phương Đình, dựa theo trong lòng Lục Phương Đình chỉ có vinh hoa phú quý, không giống Hứa Đình Biên đồng ý chuyện bọn họ, hắn tuyệt đối không cho ông làm chuyện bất lợi hại cô.

Hứa Lư Liễm bị hắn rống co lại cổ, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói.

“Nhưng hôm nay gặp mặt ông ấy, em cảm thấy ông ấy dường như không có ghét em. . . . .”

Cô thật từ trong mắt Lục Phương Đình thấy cảm xúc không giống với trước đó.

“Em có thể nhìn thấu lòng lão hồ ly ấy sao?”

Lục Chu Việt nhìn đáng vẻ đáng thương cẩn thận từng ly từng tý của cô, giọng nói không khỏi mềm đi mấy phần, nhưng vẫn không vui.

Lục Phương Đình là ai, là loại người không đạt được mục đích thì không bỏ qua, chỉ cần có thể phá hỏng hai người bọn họ, diễn cảnh tiễn biệt phi trường thì sao? Kết quả không phải muốn lừa cô sao? Sau đó không biết Lục Phương Đình giờ thủ đoạn gì chờ cô cô đây!

Hứa Lư Liễm bị hắn nói trầm mặt không miễn cưỡng hắn, cô không trách hắn nghĩ xấu Lục Phương Đình, dù sao Lục Phương Đình trước kia làm nhiều chuyện xấu, nếu không phải hôm nay tận mắt nhìn thấy, cô cũng không tin Lục Phương Đình lại có thái độ ôn hòa vậy.

Lục Chu Việt thấy cô trầm mặc, nhìn cô nghiêm túc nói.

“Lư Liễm, có thể vừa rồi anh hơi dữ, nhưng anh cũng vì lo lắng cho em, anh sợ ông ấy làm gì em, em bây giờ đang mang cục cưng ——”

Hắn nói tới đây tâm trạng bỗng nhiên có chút thất không, khi bình tĩnh hắn mới tiếp tục mở miệng.

“Anh không dám tưởng tượng một trong hai người xảy ra chuyện không may, anh nên làm gì bây giờ, anh nhất định sẽ điên mất, anh ——”

“Chu Việt!”

Hứa Lư Liễm nhẹ nhàng mở miệng cắt đứt hắn, nhìn trong mắt hắn có lo lắng xen lẫn bất an, nghe giọng nói khản trương của hắn đầu mũi có chút ê ẩm.

“Là em không tốt, em nên thương lượng trước với anh, không nên để anh lo lắng như vậy!”

Đáng vẻ này của cô khiến Lục Chu Việt đau lòng, hắn không biết nói gì mới tốt, chỉ thờ dãi phát động đưa cô đi, thật ra hắn làm hết tất cả vì không muốn cô bị tổn thương mà thôi, xem ra hắn phải tìm cơ hội nói chuyện rõ với Lục Phương Đình, không phải chỉ vì hắn, mà còn vì cục cưng trong bụng cô tốt nhất nên nói với nhau.

Chẳng qua hắn chưa có cơ hội nói chuyện Lục Phương Đình, tin tức đã truyền ra Lục Phương Đình bị “Song quy” chống tham nhũng xét xử, lúc ấy hắn cùng Hứa Lư Liễm đang ở nhà Đồng Văn. Đồng Văn lúc ban đầu kinh ngạc ngay sau đó khôi phục bình tĩnh, Hứa Lư Liễm có chút lo lắng nhìn cô, sau đó vẫn thử thăm dò hỏi.

“Mẹ, mẹ. . . . . Có khỏe không?”

Đồng Văn buông xuống đôi đũa trong tay nhón miệng cười khỏ.

“Không gạt con,Lưu Liễm,thật ra ông ấy đi đến đường này cũng tất nhiên,có lẽ đó là kết cục tốt đẹp nhất nửa đời sau của công!”

Lục Chu Việt ngồi bên cạnh Đồng Văn vươn tay cầm tay mẹ,Đồng Văn nhìn hẩn rồi nhìn Hứa Lưu Liễm,sau đó kéo hai bàn tay đặt lên nhau,nói lời chân tình.

“Trong giới chánh trị từ trước đến giờ chính là tàn khốc như thế,con không biết người nào cuối cùng thắng,nhưng thường thắng cũng chỉ nhất thời,một giây sau có lẽ bị sóng lớn phía sau ụp lên,cho nên mẹ cũng không đồng ý cho tiểu Việt học trường quân đội,mẹ thà rằng để hẩn làm nhân viên bình thường,hoặc giống như bây giờ tự mình làm ăn,chứ đi con đường kia....sẽ không đường trở về!”

Đồng Văn nói tới đây thoải mái cười.

“May là tiểu Việt không chịu thua kém,dựa vào bản lĩnh của mình có được tất cả hiện tại,đây là chuyện mẹ vui nhất!”

Sau Lục Chu Việt vẫn đi thăm Lục Phương Đình,tựa như lời Đồng Văn,Lục Phương Đình đi tới hôm nay là tất nhiên,hẩn cũng đã sớm nhìn thấu kết cục này, cho nên khi đối mặt Lục Phương Đình cũng không quá nhiều khổ sở.Lục Phương Đình không nói gì,cha con hai người cách cửa sổ thủy tinh ngồi nói chuyện.

Một lúc sau Lục Phương Đình đứng dậy,ném cho hẩn một câu.

“Sống tốt,rồi chăm sóc mẹ con!”

Sau đó xoay người đi vào bên trong.

*

Từ khi Hứa Lưu Liễm mang thai,cô vẫn lo chuyện công việc rất cuộc bị hẩn nâng lên mặt bàn,hẩn trực tiếp ra tới hậu thư cho cô.

“Có thể tiếp tục đi làm,nhưng tuyệt đối không cho đến công trường !”

Cô biết hẩn rất cố chấp trong chuyện này,hẩn thật quá nghiêm khắc đi nhưng cô lại không dám lớn tiếng kháng nghị,nhỏ giọng lầm bầm

“Em biết công trường rất nguy hiểm,nhưng anh cũng không thể yêu cầu em không được đi,lỡ như có”

Cô chỉ nói nhỏ mà hẩn vẫn nghe thấy,thời điểm cắt xong đĩa trái cây đặt trước mặt cô hẩn trợn mắt nhìn cô một cái.

“Không có lỡ như! Nếu em thấy khó mở miệng với ông chủ,một lát anh sẽ tự mình gọi điện cho ông ấy!”

Nói xong cũng cầm lấy điện thoại đi tới ban công,cô bung đĩa trái cây hô tên hẩn hẩn căn bản không nghe,cô không thể làm gì khác hơn trút giận lên đĩa trái cây trước mặt,tức giận ăn hết miếng này lại đến miếng kia,kết quả không đầy một lát đã bị cô ăn sạch,cô nhìn đĩa trái cây sạch sẽ,buồn bực ngửa mặt lên trời kêu rên một tiếng:Trời ạ! Cô ăn sắp thành lợn mất rồi?

Kể từ khi mang thai cô hoàn toàn biến thành người nhàn rỗi,com không cần làm mỗi ngày đều đến chỗ Đồng Văn ăn,thỉnh thoảng hai người ở nhà ăn tất cả đều do hẩn nấu,ngay cả ăn trái cây cũng do hẩn cắt đặt trước mặt cô,Hạ Vi Lương thật ghen tỵ nên đã kích cô, “Đại Hứa này,cậu nhìn vóc dáng mảnh khảnh của mình thành hình dáng gì rồi?”

Hạ Vi Lương còn có ý ra vẻ nho nhã không nói cô mập,mà nói cô mảnh khảnh,cô đang buồn bực Hạ Vi Lương còn nói như vậy.

“Tớ thấy lão Lục nhà cậu rất bất an đây,hẩn chủ tâm nuôi cậu thành lợn,phá hủy hình tượng trước giờ của cậu,để chặt đứt căn nguyên đào hoa của cậu đấy!”

Cô nghe nhúu lại lông mày,Hạ Vi Lương còn đang bên cạnh thêm dầu thêm mỡ.

“Cậu nghĩ xem,phụ nữ sinh con xong đã không còn hình tượng gì,ngày ngày bận rộn chăm sóc con,làm gì còn thời gian nghĩ đến chuyện giảm cân,đến lúc đó vóc người thì ....đàn ông nhìn cũng không muốn nhìn,làm sao yêu và vân vân!”

Cô sau khi nghe buồn bực liếc Hạ Vi Lương.

“Hạ Vi Lương,cậu đừng quấy nhiễu cảm xúc phụ nữ mang thai nha?”

Hạ Vi Lương cười hắc hắc.

“Hắc hắc,thật ra tớ chỉ muốn nhắc nhở cậu,phụ nữ có thai cũng nên hoạt động một chút,ăn uống cũng phải có chừng mực!”

Thật ra Hạ Vi Lương nói rất đúng,chính cô cũng rất rõ những chuyện này,nhưng chỉ nhắc tới hoạt động là cô thấy mệt rã rời,nhắc tới ăn uống hai mắt sáng lên,hoàn toàn không giống trước đó cô mang thai,cô mang thai lúc trước như ong mật,tại sao lần này mang thai vừa lười vừa ham ăn rồi?

May mắn là hôn lễ Hạ Vi Lương bụng cô chưa có dấu hiệu rõ, bụng cũng chưa lòi ra, chẳng qua đầy đủ một chút, còn có thể mặc lễ phục đẹp, cùng hân tham dự, cùng nhau chứng kiến chuyện lớn đời người của cô bạn thân.

Cô ngồi trên ghế dài trong lễ đường, nhìn một đôi đẹp đứng trên đài, trong lòng có chút khổ sở nghĩ: Nếu như hôn nhân của bọn họ không ràng buộc lợi ích, nếu như bọn họ thật lòng yêu nhau thì tốt biết bao?

Nhưng bất kể thế nào, Vi Lương, tớ vẫn hy vọng cậu hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Tạm xa đi công tác

Thời điểm Hứa Lư Liễm mang thai hơn bốn tháng, Lục Chu Việt phải đi công tác xa bên Mỹ Quốc. Trong khoảng thời gian cô mang thai, hân đã tận lực từ chối tất cả công tác bên nước ngoài tranh thủ mỗi ngày ở bên cạnh cô. Nhưng hai người sớm chiều chung đụng cũng chưa từng cảm thấy chán ghét ngược lại cảm thấy càng ngày càng thích đối phương.

Có lẽ vì lúc trước đã trải qua nhiều khó khăn mới cảm thấy hạnh phúc hiện tại rất đáng quý, mới có thể cảm kích, mới có thể quý trọng, mới có thể ngày ngày ở cùng nhau thông cảm lẫn nhau bao dung đối phương.

Cô cũng không còn là cô gái vừa mới biết yêu, mỗi ngày mong đợi hân quan tâm lo lắng nói lời yêu nhau, tặng quà, cô chỉ yêu cầu duy nhất chính là: Sáng sớm tỉnh lại thấy hân ở bên cạnh là được.

Bởi vì ... sau nhiều ngày ở chung chưa rời xa qua, cho nên chợt rời xa hai người cũng không quen, nhưng lần này Lục Chu Việt không thể không đi, bởi vì tổng kết cuối năm công ty bên Mỹ Quốc, hân dù không muốn nhưng chuyện quan trọng hân cũng phải ra khỏi nước. Hân hận không được đưa cô đi chung, nhưng nghĩ đến cô đang mang thai lặn lội đi đường xa không quá tốt, đành phải rời xa một khoảng thời gian.

Hân cơ hồ mới vừa xuống máy bay liền mở điện thoại gọi cho cô, hân còn đang ở phi trường Mỹ Quốc đón xe, bên Ôn Thành đã hơn mười giờ, Hứa Lư Liễm đang tựa vào đầu giường mi trên mi dưới đang đánh nhau, cô buồn ngủ muốn chết nhưng không nhận được điện thoại bình an của hân cô không an tâm ngủ.

Cho nên khi điện thoại vang lên cô giật mình một cái tỉnh lại, giọng hân từ bên kia đại dương truyền đến.

“Vây em ngủ tiếp đi”

“Không sao. . . . .”

Cô trượt vào trong chăn tìm tư thế thoải mái nằm xuống, vừa nhẹ giọng trả lời hân, cô đúng là rất mệt, trước kia cô đã ôm hân ngủ.

Quả nhiên giọng Lục Chu Việt cũng có chút mệt mỏi nhẹ giọng nói với cô.

“Mệt thì mau ngủ đi, tối mai chúng ta sẽ nói chuyện!”

“Ừm, anh cũng về nghỉ ngơi nhiều vào!”

Cô nghe ra giọng hân có chút mệt mỏi, ngồi trên máy bay thời gian dài nhất định rất mệt, thời điểm đang muốn điện thoại trong lòng cô bỗng nhiên nổi lên cảm xúc kim không được bật thốt lên.

“Ông xã, em nhớ anh!”

Ngày thường cô rất gọi hân là ông xã, cô thích như lúc trước gọi hân Chu Việt, hoặc là Việt, tức giận thì gọi thẳng họ tên của hân, khi ghen thì gọi hân Lục lão sư, có đôi khi bắt chước Hạ Vi Lương trêu đùa gọi hân lão Lục, nhưng bất luận gọi thế nào hân cũng chính là Lục Chu Việt của cô.

Hôm nay bỗng nhiên kim không được gọi hân, cô không biết tại sao nói thế chỉ đột nhiên mở miệng mà thôi, sau khi nói xong nhất thời cảm thấy vạn phần ngượng ngùng, không đợi hân nói gì liền cúp điện thoại, sau đó đem khuôn mặt đỏ hồng vui vào trong chăn không để lộ khuôn mặt xấu hổ của mình, mặc dù hân cũng không ở bên cạnh.

Lục Chu Việt nhìn điện thoại trong tay bị cắt đứt, trên mặt mang theo nụ cười khổ lắc đầu, bất kể cô gọi hân thế nào hân cũng thích, cô xấu hổ hại hân nghe không rõ, sau khi trở về phải phạt cô ngày ngày gọi hân.

Bởi vì hân công tác, cô một mình ở trong căn phòng lớn có chút vắng vẻ, nên gọi Hạ Vi Lương tới cùng ăn cùng ngủ, nói chuyện. Hạ Vi Lương xách máy tính đi tới đảo cặp mắt trắng dã nhìn cô.

“Hừm,tớ cảm thấy ra sách nên đổi tên,tên sách 《 Hầu hạ phụ nữ có thai 》, hoặc 《 Cuộc sống làm ba 》, như thế nào?”

Hứa Luru Liễm khuôn mặt hắc tuyến,chuyện vậy cô ấy cũng nghĩ ra được.Hạ Vi Lương mở máy tính thần bí hề hề cười.

“Cho cậu xem thứ này!”

“Cái gì ?”

Hứa Luru Liễm buồn bực đi tới,khi nhìn thấy cô mở websites sau không khỏi giơ tay lên dụi dụi mắt đi đến trước,Hạ Vi Lương cho cô xem một tiểu thuyết,dầu đề viết rõ: 《 Lão sư,buông tha tôi đi! 》.

Cô đoạt lấy con chuột Hạ Vi Lương đang cầm kéo xuống nhìn giới thiệu vắn tắt tiểu thuyết kia,không khỏi buồn bực nhìn chăm chăm Hạ Vi Lương,đây,đây...không phải viết về cô và Lục Chu Việt sao?Cô trước kia cũng đã nghe cô bạn mình muốn viết chuyện giữa cô và Lục Chu Việt thành tiểu thuyết,không nghĩ tới cô bạn mình viết thật!

Cô vừa liếc nhìn chi tiết,năm ngàn người cất dấu,bảy trăm bốn mươi mấy vạn điểm kích,thành tích tựa hồ cũng không tệ lắm, Hạ Vi Lương hắc hắc cười nhìn cô.

“Mấy ngày trước Tô tổng còn tìm tớ hỏi tiểu thuyết tớ viết,nói có thể cho xuất bản đấy!”

“Như vậy cũng được?”

Hứa Luru Liễm đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh,rất buồn bực nói.

“Tớ thật không biết nên chúc mừng cậu,hay là chia buồn chuyện riêng tư của mình bị truyền ra ngoài!”

Cô thấy Hạ Vi Lương không phải dùng tên thực của bọn họ,nhưng chuyện này rất giống viết về bọn họ,nếu có người hay xem tin sẽ rất dễ làm cho người ta nghĩ đến cô và Lục Chu Việt.

Hạ Vi Lương an ủi cô.

“Tớ đương nhiên không phải hoàn toàn dựa vào chuyện giữa cậu và lão lục,tớ còn hư cấu một chút! Hon nữa câu chuyện cảm động như vậy nên chia xẻ cùng mọi người!”

Hứa Luru Liễm cau mày.

“Tớ cảm thấy cậu tốt nhất đừng để cho Lục Chu Việt thấy tiểu thuyết này,nếu không tớ không dám bảo đảm hẳn có niêm phong cậu không!”

Hạ Vi Lương rất lờ đờ

“Vây cũng không nhất định,nói không chừng hẳn còn ủng hộ tớ xuất bản đấy! Cậu nhìn phản hồi thì biết,tớ hiện tại đã viết đến đoạn các người vui vẻ ở chung với nhau,độc giả cầu xin hai người ngọt ngào,mau nói với tớ nào,hai người mỗi ngày ngọt ngào như thế nào nha?”

Hứa Luru Liễm không khỏi tức giận trả lời cô.

“Không có! Giữa chúng tôi không có gì ngọt ngào!”

Vì phòng ngừa Hạ Vi Lương tiếp tục,cô nhanh chuyển đề tài.

“Tớ còn tưởng rằng hai người đi tuần trăng mật.”

“Độ P——”

Hạ Vi Lương vừa nói lời thô tục,đã thấy vỗ lên bụng lớn,vội vàng vỗ vỗ miệng chạy đến chỗ cô.

“Bảo bối thật xin lỗi,con coi như mẹ nuôi chưa từng nói đi!”

Sau đó như không có việc gì đứng dậy nhìn Hứa Luru Liễm,Hứa Luru Liễm đã hoàn toàn im lặng.

“Làm gì có tuần trăng mật,ngày hôm sau hẳn đã bị bộ đội khẩn cấp gọi trở về,nói gì phải tham gia quân sự!”

Đến phiên Hứa Luru Liễm cười gian tà, “Hắc hắc,nhất định mơ cậu giữ hai người ở lại,hai người ngủ chung sao?”

Không cần nghĩ dựa theo tính mợ của Hạ Vi Lương nhất định sẽ sống chết bảo bọn họ ở lại,mà bọn họ cũng phải diễn kịch cho đám người kia xem.

Hạ Vi Lương trên mặt xẹt qua một tia đỏ lúng túng,sau đó háng giọng một cái.

“Ngủ cùng nhau,nhưng tớ ngủ trên giường,hắn ngủ dưới đất,vậy cậu hài lòng chưa?”

Cô dĩ nhiên không thể nói bạn mình biết,cô cũng không biết tại sao khi tỉnh lại trở thành hấn ôm cô cùng ngủ.

“Thật không xảy ra chuyện gì?”

Hứa Luru Liễm chưa từ bỏ ý định,Hạ Vi Lương đi dép lẹp xẹp vội vàng chạy đi.

“Tớ đi xem nhà cậu có nước trái cây không,chuẩn bị chút cho con nuôi ăn của tớ!”

Hứa Luru Liễm chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ qua câu hỏi.

Bởi vì Mĩ Quốc cùng Ôn Thành xê xích 12 giờ,cho nên khi Hứa Luru Liễm nơi này tám giờ tối thì bên Lục Chu Việt bên kia đúng vào tám giờ sáng,hắn đã gọi điện thoại tới,Hứa Luru Liễm thì tắm rửa nằm trên giường chờ điện thoại hắn.

Kết quả hấn chỉ nói mấy câu liền cúp,bảo muốn cô đổi sang máy tính nói chuyện phiếm,cô rất buồn bực bỏ xuống giường mở máy tính,vừa mở vừa làm bầm

“Tại sao phải xem webcam,gọi điện thoại không được sao?”

Haiz,cô không biết hành động nâng bụng rất khó khăn sao? Mặc dù hiện tại mới tháng tư nhiều tháng nữa sẽ rất cồng kềnh.

Nhưng hấn nghiêm túc nói.

“Nghe thấy giọng em thôi không được,anh muốn tận mắt nhìn em mới có thể yên tâm!”

Cô không thể làm gì khác hơn vô điều kiện nghe theo lệnh hấn,cô có đôi khi cũng buồn thay hấn,quá lo công việc nên hay làm khuya,nhưng cô thề,sau này không bao giờ ... phạm phải sai lầm lúc còn trẻ,không bao giờ ... tổn thương hấn nữa.

Hấn tựa hồ mới rời giường,râu mép còn chưa kịp cạo,mặc quần ngủ lông loét nửa phần trên không mặc gì ngồi trước máy tính,tựa hồ tỉnh lại chuyện đầu tiên là mở máy tính,cô lại có chút đau lòng nhìn vóc người của hấn,ra vẻ rất hung dữ nói.

“Đem ống kính chuyển tới trên giường của anh,em muốn kiểm tra trên giường anh có giấu người phụ nữ nào không!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 255: Nhớ nhung thành họa

Lục Chu Việt nghe lời cô tâm trạng không khỏi thật tốt nở nụ cười,phối hợp với mệnh lệnh của cô đem ống kính màn ảnh điều chỉnh đến phía giường lớn,cười sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ngồi chùng giường lớn kiểm tra cười hỏi cô.

“Như thế nào? Hải lòng chưa?”

“Hừ! Có lẽ anh đã sớm đuổi đi rồi không chừng! Hiện tại em mang thai, ai biết anh có thể không chịu được cô đơn !”

Hứa Luru Liễm thu hồi ánh mắt của mình nói kèm theo vị chua,trên giường của hấn ngoại trừ chăn cùng gối thì trống rỗng không có gì cả.

Thật ra cô nói vậy cũng có nguyên nhân,cô hiện tại mang thai,ở phương diện kia cơ hồ không thể thỏa mãn hấn,mà hấn trung niên chính trực hôm nay một mình ở nước ngoài,phụ nữ bên đó ai nấy cặp mộng dôi dào,hắn bản thân điều kiện ưu tú,nói không chừng đã. . . hừm. . .

Lục Chu Việt dĩ nhiên biết cô lo lắng chuyện gì,không khỏi nhủ lại lông mày,nhìn qua màn ảnh ngó chừng cô nghiêm túc nói.

“Xin chào Hứa Luru Liễm tiểu thư,nếu như một người đàn ông nhân lúc vợ mình mang thai chịu không được cô đơn ra ngoài làm loạn,hấn còn là đàn ông à? Em chẳng lẽ hi vọng người mình tìm là loại ấy?”

Nhóc con này,vẫn hoài nghi hấn? Hấn hiện tại trong đầu hấn nghĩ chỉ có cô,làm gì rảnh rỗi đi tìm phụ nữ!Hấn nghĩ cô một mình ở nhà có quá vắng vẻ,nghĩ cô có ăn uống đúng giờ,nghĩ cô sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lúc làm việc,bởi vì lúc trước là hấn tự mình đón cô tan sở,mấy ngày qua hấn dặn tài xế lái xe phái vững chắc không được chạy nhanh.

Hơn nữa nếu tối hôm qua hấn tìm người phụ nữ khác,bây giờ còn thời gian gọi điện cho cô sao? Có thể chủ động yêu cầu cô mở máy tính nhìn qua ống kính sao? Nghĩ vậy thậm chí có chút ít tức giận,tại sao cô không tin hấn.

Hứa Luru Liễm có chút lúng túng nhìn sắc mặt hấn,ý thức được mình có chút làm nũng.

“Ai nha, em chỉ nói giỡn, anh có cần tin thật không!”

“Sau này không được giỡn vậy nữa!”

Hắn nhắc lại lần nữa, giữa bọn họ xảy ra nhiều chuyện cô còn chưa tin hẳn, lời nói đó sau này hắn không muốn nghe.

“Được rồi. . . . .”

Cô trung vệ mặt đáng thương nhận sai, khiến cho tức giận trong lòng thoáng cái tan đi. Cảm máy tính lên, đem ống kính nhắm ngay mỗi một tác trong phòng để cô nhìn rõ, sau đó giới thiệu cho cô.

“Đây là nhà chúng ta ở Mi Quốc, nơi này là phòng ngủ, bên ngoài còn có sân thượng rất lớn, đây cũng là nguyên nhân anh mua căn nhà này. Lúc ấy anh nghĩ, thời điểm trời trong nắng ấm sẽ cùng người yêu nằm trên ghế phơi nắng tâm sự, thật là một chuyện vui vẻ và hạnh phúc!”

Khi đó hắn còn chưa biết cô, hắn chỉ muốn sau này cùng người mình yêu trải qua những ngày tháng vui vẻ, hôm nay rốt cục hắn đã có được.

Hắn đem máy tính đi tới ban công, Hứa Luru Liễm có thể thấy phong cảnh sân thượng quả thật rất đẹp, ghế nằm màu trắng, nguyên bộ bàn ăn, khăn trải bàn theo gió nhẹ khẽ vung lên, mỗi một chỗ đều làm cho người ta thoải mái vui vẻ, cô không khỏi than thở.

“Thật là đẹp, chỉ nhìn thôi đã muốn đến đó!”

“Ngaoan! Chờ sinh sinh song cục cưng sẽ đưa em đến đây, nếu như em thích có thể ở dài hạn tại đây!”

Hắn tiếp tục điều chỉnh ống kính.

“Đổi diện cách đó không xa còn có đồi núi xanh um tươi tốt, chờ đến cuối tuần anh sẽ đưa em đi leo núi, dưới lầu là hồ bơi, sau này chúng ta ở chung phải thường xuyên vận động cường thân kiện thể!”

Hắn nói xong đem ống kính chuyển sang nụ cười không có ý tốt của mình, nhưng Hứa Luru Liễm muốn khóc, cô cảm thấy hắn không nên làm tổng tài, tốt nhất nên làm vận động viên, thể lực của hắn thật đúng không phải bình thường. Nghe xong lời này, cô tình nguyện mình vẫn tiếp tục mang thai mãi mãi. . . hu hu.

Lục Chu Việt nhìn về mặt của cô, khẽ mỉm cười, có thể thấy cô sinh động và chân thật thật tốt.

“Thời gian không còn sớm, em mau ngủ đi, anh cũng làm xong việc công ty, tranh thủ xử lý xong bay về!”

Hắn liếc nhìn thời gian nói với cô, Hứa Luru Liễm nghe hắn nói không khỏi đau lòng, nhẹ giọng khuyên hắn.

“Muộn mấy ngày cũng không sao đừng gấp gáp, sẽ rất mệt mỏi đấy!”

Lục Chu Việt cũng không nói gì, cô không phải là hắn, cho nên cô không hiểu hắn nóng lòng trở về thế nào.

Hứa Luru Liễm cúp điện thoại của hắn sau nằm lên giường, nhìn bên cạnh giường trống rỗng, cô thậm chí có loại cảm giác sống một ngày bằng một năm, cô bỗng nhiên rất hối hận cô vừa rồi nói hắn về muộn mấy ngày cũng không sao, cô giờ thật muốn gọi lại, lớn tiếng nói cho hắn biết: Lục Chu Việt anh mau trở về, em rất nhớ anh.

Nhưng cô cũng biết mình không nên tùy hứng như thế.

Mấy ngày tiếp theo mỗi một ngày cô đều đếm trên đầu ngón tay, tan việc cũng không muốn về nhà, không muốn trở về đối mặt ngôi nhà không có hắn, may là có thể tìm Đồng Văn, cùng Đồng Văn nói chuyện phiếm có đôi khi nói chuyện muộn nên không trở về. Có người bên cạnh ít nhất không nghĩ đến hắn.

Hắn công tác suốt một tuần, ngày đó là cuối tuần, cô đang nằm trên giường ngủ trưa, đang mơ mơ màng màng cảm thấy có người hôn môi cô, bàn tay to thậm chí còn không có ý tốt dò vào áo cô, xoa nắn vú cô bởi vì mang thai mà lớn rất nhiều, cô nén không được ưm lên tiếng.

Ngay một giây hắn hôn lên môi cô mùi vị quen chui vào trong mũi, cô biết người đến là hắn, trong lòng mừng rỡ hắn trở về, ánh mắt không hiểu sao muốn mở mà mở không được, mơ màng giờ tay lên ôm hắn, động tình cùng hắn hôn môi.

Sau khi Lục Chu Việt về đến nhà trước hồ tên cô mấy tiếng, kết quả không nghe cô trả lời, hắn đẩy cửa phòng ngủ, thấy cô đang nằm nghiêng ngủ say, gương mặt khi ngủ thoải mái xen lẫn yên lành, khỏe miệng còn mang theo nụ cười nhạt, không biết có phải mơ tới hắn hay không nên vui vẻ thế.

Mấy ngày qua bên ba mẹ nhọc khi nhìn thấy cô bỗng thấy chuyện đó không đáng gì. Một người đàn ông bên ngoài phấn đấu, không phải vì muốn người phụ nữ mình yêu nằm một đẹp, cuộc sống không lo cơm áo mà thôi.

Thật ra dung mạo cô không tính là nghiêng nước nghiêng thành, ngũ quan có thể nói thanh tú động lòng người, lỗ mũi cao ngạo ngễ làm cô rạn rờ rất nhiều, trên người cô hấp dẫn người ta nhất là ánh mắt cùng nụ cười của cô, hắn vẫn nhớ ngày đó gặp cô, nụ cười rực rỡ không có báo trước tiến vào chiếm chỗ sâu trong tim hắn, chiếu sáng cả cuộc đời hắn, kiếp này hắn sẽ . . . không bao giờ buông tay cô.

Đi tới khom lưng kim không được hôn lên cô,nỗi nhớ mấy ngày qua cũng trút vào nụ hôn này,cô mắt cũng không mở đáp lại hắn,hắn không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười,hắn giận cô mắt cũng không mở mà ôm hắn,nhưng cũng vui mừng cô chỉ dựa theo cảm giác mà biết là hắn.

Hắn hôn nóng bỏng trên miên,cô đáp lại so với hắn càng nhiệt liệt,bàn tay nhỏ bé cũng không biết lấy ra sức,ôm chặt lấy cổ hắn,đầu lưỡi màu hồng dò vào môi hắn,dây dưa với lưỡi hắn,thình thoảng còn trừng phạt khẽ cắn môi hắn,hắn cảm thấy trong đầu nháy mắt trống rỗng,quên mất động tác của mình,bị động nhận lấy nụ hôn của cô,sau đó cảm giác thân thể mình dần dần nóng lên.Liễm,em có phải đang nằm mơ không?”

Hắn rất hoài nghi cô đang nằm mơ,hơn nữa còn là mộng xuân!

Hắn hỏi,cô lúc này mới mơ mơ màng màng mở mắt ra,sau đó giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mệt mỏi,con ngươi mê ly dần dần khôi phục tiêu cự,nhìn hắn hồi lâu,cô lần nữa kéo đầu hắn xuống khẽ cắn vành tai của hắn thấp giọng lẩm bẩm

“Chu Việt,em rất nhớ anh...”

Hắn cảm thấy đầu vang lên tiếng nổ tung,máu cả người trực tiếp đảo lưu chạy lên đỉnh đầu,hắn cố gắng ức chế vọng động trong cơ thể muốn cô,khẽ thở hổn hển và có chút nghiêng răng nói.

“Hứa Lưu Liễm,em,em còn như vậy nữa,anh không dám bảo đảm sẽ làm chuyện gì với em đâu đấy !”

Cô như bây giờ,hắn chỉ có thể tận lực không chạm vào cô,dù sao cô và con đều quan trọng nhất,mấy ngày qua hắn đều nhìn rất cực khổ,từ khi cô mang thai hắn và cô rất ít làm những chuyện này.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô đã dò dưới lớp áo hắn,lớn mật bắt đầu tự do qua lại,trong miệng nói ra lời táo bạo.

“Bác sĩ không phải đã nói rồi sao,sau ba tháng là có thể,chi cần không quá kịch liệt là được . . . . .”

Khi đầu ngón tay cô nghịch ngợm nhẹ nhàng vờ về vật nhô ra trước ngực hắn,hắn đã hoàn toàn mất đi lý trí,đẩy cô ra đứng dậy hai ba cái đã cời sạch quần áo phủ lên,hắn nhắc đồ ngủ rộng lớn của cô hôn từng chút một lên vòng một đẩy đã mềm mại,làm cô ngăn không được ừm,than nhẹ.

Bụng cô khẽ đội lên,hắn nghĩ tới trong đó đang có cục cưng giữa hắn và cô đã cảm thấy lòng mềm mại hòa tan,môi của hắn ngay sau đó nhẹ nhàng đến bụng,hôn thành kính,mười ngón tay của cô cắm vào tóc hắn,một tiếng lại một tiếng lẩm bẩm tên hắn.

“Chu Việt, Chu Việt, Chu Việt. . . . .”

Theo nụ hôn của hắn càng ngày càng đi xuống,hắn thấy chất lỏng khát vọng hắn chảy ra,mấy ngày qua bị đè nén điên cuồng thoát cái chảy ra,hắn giờ lên Nộ Long cũng đã đứng thẳng vịn eo cô chậm rãi tiến vào .

Bởi vì sợ làm đau cô hoặc khiến cho cô khó chịu,cho nên hắn không dám quá dùng sức,đến lúc cao trào lực mạnh đụng nhau mấy đưa cô đến đỉnh.Nhưng chỉ cần chậm chậm vuốt ve,hai người cũng cảm thấy vui thích cực điểm,thời điểm cuối cùng hắn chạy nước rút cũng có chút thất khống,sau khi trở lại bình thường hắn vội ôm cô lo lắng hỏi.

“Có mạnh lắm không? Em có đau không?”

Mái tóc trên trán cô cũng ướt đầm mồ hôi,rất mỏi mệt mở mắt ra nhưng trong mắt đều là nụ cười cùng thỏa mãn.

“Em rất vui . . . . .”

Nói nói vậy,hắn nghe xong lúc này mới thở phào nhẹ nhõm,chậm rãi nằm xuống bên cạnh,cô nhẹ nhàng trở mình tựa vào trong ngực hắn,vui vẻ nói.

“Anh cũng ngủ đi,vừa trở về nhất định rất mệt rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Kết tinh tình yêu

Lục Ngải Liễm ra đời vào năm thứ hai xuân về hoa nở,mấy ngày Hứa Lưu Liễm vào phòng sinh Lục Chu Việt khăn trương cơ hồ cả đêm không ngủ,chi sợ ban đêm cô bỗng nhiên có phản ứng hắn không kịp đưa cô đến bệnh viện.

Nghĩ tới đây hắn vừa tức vừa vội,tính cổ chấp của cô thật muốn lấy mạng hắn.Hết lần này tới lần khác hắn không có biện pháp trị cô,hắn đòi này thật chịu thua trong tay cô.Hắn tức giận cô không để ý vẫn làm chuyện mình muốn làm.Cô thông minh nhẹ giọng dụ dỗ hắn,không đến mấy câu ý kiến gì cũng không có.

Ví như nói chuyện sanh con này đi,hắn đã sớm nói trước bảo bệnh viện Đường Dục Hàn chuẩn bị phòng sanh tốt nhất,muốn đẻ vào ở trước,tiết kiệm đến lúc ấy khiến cho tất cả mọi người luống cuống tay chân,nhưng cô lại không nghe nói không phải chỉ sinh con thôi ư,hắn tại sao làm giống như sắp chiến tranh.

Thậm chí còn không chịu nghỉ trước khi sinh,thời điểm bảy tám tháng cô còn đi làm,mỗi ngày hắn chỉ nhìn ôm bụng đi làm đã cảm thấy lo sợ,nhưng cô không sợ còn đi như bay làm hại hắn mỗi lần đi theo phía sau sợ mất mặt,hắn không thể đi đến ôm lấy cô không cho cô đi nữa.

Cô không nghe cổ chấp muốn đi làm,cô nói cô không phải đại tiểu thư thích chiều chuộng,càng không muốn được đối đãi đặc biệt,phụ nữ khác sinh con cũng đâu được nuông chiều,đến lượt cô cũng vậy,cho nên mặc dù có chút khản trương nhưng cũng có chút giận.

Hắn không có cách quản cô,không thể làm gì khác hơn là theo ý cô,sau đó bản thân mình mỗi ngày lo lắng khản trương muốn chết,phạm lúc có thể đi theo bên cạnh cô hắn đều đi theo,kết quả đến khi cô sinh hắn cũng gầy vài cân,cô không chút khách khí cười hắn,lưỡi biếng nằm trên ghế,vừa ăn uống trái cây vừa nói mớ.

“Ồ ơ,Lục Chu Việt,anh có khí chất được không! Anh xem anh đi,người khác còn tưởng rằng em cả ngày ngược đãi anh!”

Hắn giận đến nghiêng răng,hắn mà không có khí chất sao?Không phải chỉ cần đựng đến chuyện của cô thì lòng yếu ớt sao?

Ngày đó sáng sớm hắn còn đang ngủ,cô đã dậy thật sớm,vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn sáng,cô bởi vì mang thai đến thời kỳ cuối nên người có chút không thoải mái, nên từ trước đến giờ dậy sớm,không có chuyện vào phòng bếp làm điểm tâm cho hai người,hắn cũng đã nói cô rất nhiều lần nhưng cô không nghe.

Hắn ngủ mơ mơ màng màng,chợt nghe có giọng nói yếu ớt quanh quẩn trên đỉnh đầu.

“Chu Việt,Chu Việt,em có thể sắp sinh . . . .”

Hắn thoáng cái giật mình tỉnh lại,từ trên giường ngồi dậy,chi thấy cô đứng ở đầu giường khó chịu ôm bụng,thấy hắn tỉnh cô miễn cưỡng cười với hắn,nói lại một lần.

“Bụng em bắt đầu đau,có thể muốn sinh!”

“Hứa Lưu Liễm,anh thật muốn bóp chết em!”

Hắn tàn bạo rống một câu,đứng dậy đại bộ quần áo nào đó rồi ôm cô chạy đến bệnh viện.Nếu cô sớm đến bệnh viện,hắn sẽ không giống như bây giờ luống cuống tay chân.

Trên đường đến bệnh viện,hắn khản trương bàn tay cũng run rẩy,nhưng vẫn giữ vững tay lái,trán cô vì đau bụng sinh mà đỏ mồ hôi hột,thế mà vẫn còn trêu ghẹo hắn.

“Cục cưng của chúng ta sắp ra đời,anh phải vui mừng mới đúng,tại sao khuôn mặt nhăn nhó,chẳng lẽ anh muốn bảo bố thấy anh vậy sao!”

“Em câm miệng cho anh!”

Hắn thừa nhận mình quả thật hung dữ,nhưng không phải vì lo cho cô sao,hắn nghiêng đầu hung hăng trợn mắt nhìn cô sau chuyên tâm lái xe.

“Em tốt nhất nên cầu nguyện cả hai không có chuyện gì,nếu không anh sẽ không để yên!”

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bệnh viện,nếu không hắn không biết mình có thể vì khản trương quá độ mà lái vượt tốc độ không,trong đầu hắn hiện tại trống rỗng.May còn sớm,trên đường cũng không mấy chiếc xe,hai người rất thuận lợi đến bệnh viện.

Bởi vì trước đó vận động đầy đủ,hơn nữa lại đến kịp bệnh viện cho nên cũng không quá khó khăn,vào trong khoảng một tiếng đã sinh,là một tiểu công chúa,một khắc nghe được tiếng khóc của con,hắn cũng thiếu chút khóc lên.

Sau thấy đáng vẻ cô mệt mỏi đầu đầy mồ hôi,hắn cuối cùng vẫn roi nước mắt,bất quá hắn len lén quay lưng lau đi,hắn nắm tay cô một lần lại một lần hôn hít , sau đó một lần lại một lần thề.

“Cám ơn em Lưu Liễm,anh sẽ dùng hết cuộc đời còn lại yêu các người!”

Bởi vì là con gái,cho nên tên đương nhiên là Lục Ngải Liễm trước đó hắn định đặt,hắn thậm chí còn đặc ý nói trực giác của hắn rất đúng,lúc đó hắn đang gục trước giường con,bàn tay to treu đùa bàn tay nhỏ bé mập mạp của con gái bảo bố vừa khoe khoang với cô.

Hứa Lưu Liễm tựa tại đầu giường nhìn đáng vẻ đầy tình thương của người cha hạnh phúc nhẹ nhàng bật cười,cô cảm thấy mình thật hạnh phúc,có một người đàn ông yêu cô,có một cô con gái đáng yêu,cô còn mong muốn gì nữa.

Lục Ngải Liễm là một bé dễ thương đáng yêu,mới ra sinh lúc ấy còn nhìn chưa ra,ước chừng được ba tháng,lại bắt đầu lộ ra khuôn mặt mỹ nhân,tập hợp ưu điểm cha mẹ mình,được gọi là Manh,Hạ Vi Lương liền đổi biệt danh cho con nuôi, gọi: Manh Tiểu Ngải.

Thời điểm Manh Tiểu Ngải cười lên, hai bên khóe miệng còn có hai tiểu lúm đồng tiền đáng yêu như ẩn như hiện, làm cho bọn người Đường Dục Hàn mơ màng đầu óc choáng váng. Đường Dục Hàn mặc dù có con nhưng bởi vì là con trai, cảm giác hoàn toàn khác với con gái.

Cô bé làm người ta thương yêu, hần giờ tay lên sờ sờ gương mặt Manh Tiểu Ngải, hắc hắc đề nghị với Lục Chu Việt.

“Tớ nói Lục lão đại này, không bằng cho con gái anh gả cho con trai ta thế nào?”

“Cút!”

Lục Chu Việt liếc hần một cái, vỗ lên bàn tay sờ mặt con gái mình.

“Con cậu năm nay cũng sáu tuổi rồi? Già như vậy, ai muốn!”

Đường Dục Hàn giận đến muốn học máu, nhìn chăm chăm hần nửa ngày trời sau mới bật ra một câu.

“Anh không phải lớn hơn chị dâu nhỏ 7 tuổi sao? Tại sao anh không tự chê mình già!”

Trác Thỉnh Phong cùng Diêm Hạo Nam không chút khách khí cất tiếng cười to, ngay cả Hứa Lư Liễm cũng nhịn không được che miệng lên lên cười, đổi lại Lục Chu Việt học máu, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Đường Dục Hàn, kết quả Đường Dục Hàn cũng đành không được bật cười.

Bọn họ lúc này đang trong bữa tiệc mừng sinh nhật của Manh Tiểu Ngải, bọn người Đường Dục Hàn đặc biệt tới tham gia bữa tiệc này, ngay cả Diêm Hạo Nam lãnh khốc cũng không nhịn được vươn tay xoa lên gương mặt dịu dàng ôm Tiểu Ngải, Trác Thỉnh Phong thì càng không cần phải nói.

Trác Thỉnh Phong lợi dụng ưu thế ở gần, thường xuyên chạy đi xem Manh Tiểu Ngải, hơn nữa mỗi lần đều yêu thích không buông tay, làm Lục Chu Việt ghen tức mắng hần hảo sắc, ngay cả con đại ca cũng không bỏ qua. Sau hần vừa trêu chọc khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Tiểu Ngải, sau đó cười nhìn Lục Chu Việt nói.

“Lão Đại, không sao, anh sợ con trai Đường Đường quá già, chờ ta sinh con trai, anh đem Tiểu Ngải gả cho con trai ta cũng tốt, số tuổi vừa lúc xấp xỉ, thanh mai trúc mã Kim Đồng Ngọc Nữ, một đôi làm người ta hâm mộ cỡ nào?”

Hần vẫn đang sa vào trong tưởng tượng tốt đẹp, bên kia Đường Dục Hàn không chút khách khí gọi cho hần một chậu nước lạnh.

“Ồ, Tiểu Trác Tử, tại sao cậu dám khẳng định cậu sinh con trai? Lỡ như sinh con gái thì sao?”

Trác Thỉnh Phong nghe nhất thời giận trừng ngược Đường Dục Hàn, nhưng một câu phản bác đều nói không ra, bởi vì Đường Dục Hàn nói rất có lý, hần hiện tại quả thật không biết mình sau này sinh con là nam hay nữ.

Mà khi Đường Dục Hàn vừa nói xong, ngồi ở bọn họ bên cạnh xem Tô Thế Viên bỗng nhiên bị sặc rượu, ngay sau đó kịch liệt ho khan, bởi vì buổi tiệc mừng tuổi Manh Tiểu Ngải rất long trọng, cho nên ngay cả Tô Thế Viên cũng trở về.

Trác Thỉnh Phong nhanh chóng không để ý đầu khẩu với Đường Dục Hàn, xoay người sang chỗ khác ân cần hỏi cô.

“Em không sao chứ?”

“Không có chuyện gì. . . . .”

Tô Thế Viên có chút chật vật lắc đầu, nhìn cũng không nhìn hần che miệng đi ra ngoài, Trác Thỉnh Phong khuôn mặt đau lòng, hần dĩ nhiên không biết Đường Dục Hàn vô tâm nói một câu, vô tình đâm trúng tim cô.

Đến cuối cùng Lục Chu Việt bởi vì rất vui nên uống say, Đường Dục Hàn cùng Trác Thỉnh Phong cũng say không nhẹ, cho nên đến cuối cùng là Hạ Vi Lương đưa Lục Chu Việt cùng Hứa Lư Liễm về nhà.

Manh Tiểu Ngải đã ngủ, Hứa Lư Liễm chỉ chuyên tâm chăm sóc mình hần, mặc dù cô không thích hần uống rượu, nhưng hôm nay trường hợp này cô biết hần rất vui, cho nên không trách hần. Hần say khướt nằm ngửa trên mặt giường lớn, mặc dù say nhưng vẫn có thể thấy rõ khóe miệng hần cong lên, khuôn mặt cô cũng dịu đi.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 257: Nồng tình mật ý

Nhẹ tay cời từng lớp từng lớp trên quần áo hần, vớ, cà vạt, áo sơ mi, quần, cô lẳng lẳng làm tất cả, hần làm cho cô nhiều việc như vậy cô tình nguyện làm tất cả cho hần.

Thật vất vả mới sạch sẽ, cô có chút đỏ mặt vội vàng cầm chăn phủ lên người hần, cả quá trình vừa rồi mặt cô thật nóng, nhìn từng tất cơ thể cường tráng lộ ra dưới bàn tay cô, cô thậm chí có loại cảm giác cả người nóng miệng lưỡi đắng khô.

Vội vã đứng dậy cầm lấy quần áo hần treo vào trong tủ, vừa mới xoay người đã thấy hần trở mình, mơ mơ màng màng đưa tay sờ bên cạnh giường, đoán chừng phát hiện cô không có ở bên cạnh, cho nên hần gấp đến độ thoáng cái từ trên giường ngồi dậy, vẻ mặt kinh hoàng lớn tiếng hô.

“Luu Liễm——”

Nhưng vì say nên ngã lại trên giường lớn, hần liều mạng vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng cả người vô lực chỉ có thể không ngừng lăm bằm.

“Luu Liễm? Luu Liễm, em đang ở đâu?”

Hứa Luu Liễm đứng cạnh tủ treo quần áo nhìn đáng vẻ hần lo lắng tìm cô, đột nhiên cảm giác được đầu mũi chua xót vội vàng giờ tay lên che miệng, sau đó vội vàng chạy tới nắm tay hần, có chút nghẹn ngào nói.

“Em ở đây, em ở đây”

Hần không nói hai lời trực tiếp kéo cô lôi xuống trước ngực, ôm thật chặt, sau đó đầu tựa vào cổ cô bắt lực lăm bằm.

“Luu Liễm Luu Liễm . . . . .”

“Anh thừa nhận anh hiện tại rất vui vẻ, có bà xã xinh đẹp, có con gái đáng yêu cũng có sự nghiệp của mình, nhưng có đôi khi anh lại sợ, anh sợ hạnh phúc này có một ngày rời xa anh, anh sợ em cùng Tiểu Ngải sẽ rời xa anh, anh sợ——”

Hần ôm cô có chút bắt lực mức nờ.

Cô nghe cảm thấy trong lòng rất đau, nước mắt thoáng cái chảy xuống, cô không biết hần tại sao nói những lời này, có lẽ sau khi say nói lời thật lòng, nhưng cô cũng biết hần sợ dĩ có suy nghĩ đấy, bởi vì hần không dễ dàng có những thức trước mắt, bởi vì quá quan tâm cho nên cũng rất sợ mất đi.

Cô và hần đôi khi cũng có suy nghĩ sợ mất đi đối phương, cho nên cô hiện tại duy nhất có thể làm là ôm lại hần, tiến đến lỗ tai hần nhẹ giọng nói lời thề của mình.

“Không đâu! Em sẽ không rời khỏi anh, Tiểu Ngải cũng sẽ không, chúng em vẫn ở bên cạnh anh, chúng ta vĩnh viễn hạnh phúc ở chung cùng nhau!”

Lời cô vừa nói ra, hần một lúc sau cũng không có động tĩnh, nhưng cô cảm thấy cần cổ ẩm ướt, cô biết hần đang vui mừng rơi nước mắt, cô cọ sát qua lại trong ngực hần.

Giường Mạnh Tiểu Ngải bên cạnh ọ ọ lên, khiến hai người đắm chìm trong không khí riêng tư bỗng nhiên tĩnh lại, Hứa Luu Liễm vội vàng đứng dậy muốn xem một chút, kết quả con bé không có gì, tiếp tục vênh lên cái mông nhỏ nằm ngủ thật ngon.

Cô thở phào nhẹ nhõm nằm lại trên giường, kết quả thấy hần không biết lúc nào mở mắt ra lẳng lặng nhìn cô. Nếu hần bây giờ tỉnh táo nhìn chăm chú vào cô cũng không sao, nhưng hần bây giờ có chút say, cho nên ánh mắt nhìn cô có chút thâm thúy, bên trong dường như chứa rất nhiều thứ, cô trong lúc nhất thời quên mất mình nên làm gì, lẳng lặng nhìn lại hần.

Hai người nghiêng người mặt đối mặt nằm ở nơi đó, lẳng lặng nhìn chăm chú vào đối phương, sau cũng không biết tại sao, hần nghiêng tới hôn lên môi cô, sau đó tất cả thuận theo tự nhiên, hai thân thể dần đưa yêu thương lẫn nhau. . . . .hôn . . . .thăm dò. . . . .

Lục Chu Việt đem cứng rắn của mình chống đỡ mềm mại của cô, cúi người hôn cô thở gấp hỏi.

“Hiện tại có thể làm không?”

Sinh xong Lục Ngải Liễm, sau hai người vẫn không có chân chính làm, bác sĩ nói hai tháng sau hai người mới có thể cùng phòng, nhưng hần vẫn nhịn cho tới bây giờ, hần sợ cô còn chưa khôi phục.

“Hần là, hần là. . . . . Không có vấn đề . . . . .”

Hứa Luu Liễm có chút khản trương ôm hần, bất an nói, hần thấp giọng cười.

“Tại sao em khản trương giống như em đem lần đầu giao cho anh?”

Hứa Luu Liễm lại càng lúng túng, cô đứng rất khản trương từ khi cô mang thai đến bây giờ đây coi như lần chân chính làm, có thể tận tình tận hứng làm, lúc trước mặc dù cũng có đã làm nhưng dù sao hần vẫn lo cho cơ thể cô, cho nên cũng chỉ lướt qua chút ít rồi dừng lại mà thôi, cho nên cách lâu thế giờ cô thật rất khản trương, sợ không thể làm hần vui vẻ.

Hần giống như nhìn thấu cô lo lắng chuyện gì, chậm rãi từng chút từng chút tiến vào cô, nhẹ nhàng vuốt ve ra vào, sau đó ở bên tai dụ dỗ cô.

“Em như vậy cả hai chúng ta đều không được vui vẻ, ngoan, buông lỏng. . . . .”

Cô không có buồng lòng ngược lại dùng sức kẹp hấn xuống, làm hại hấn toàn thân cũng thoải mái mà run lên, hấn có chút tức giận trừng cô, chết tiệt, không biết hấn khát vọng cô lắm sao? Còn như dùng sức kéo hấn, chẳng lẽ cô muốn vừa bắt đầu đã kết thúc sao?

Hứa Lư Liễm xấu hổ le lưỡi, kết quả bị hấn bá đạo cúi đến ngậm cái lưỡi dính hương không kịp rút lại trừng phạt một trận, cô bị hấn trêu chọc cả người đều nóng bỏng, phía dưới ướt át khiến hấn dễ dàng chiếm lấy, lực cũng mạnh hơn.

Cô ngăn không được đưa chân lên quàng hông hấn, nằm dưới hấn uyển chuyển quyền rũ bật ra rên rỉ, theo tiết tấu hấn cùng nhau vui vẻ.

Sau khi bình tĩnh trở lại, hai người ôm thật chặt nghỉ ngơi, Manh Tiểu Ngải nằm trên giường bên cạnh bắt đầu lên tiếng khóc lên, Hứa Lư Liễm bị hành hạ cả người đau rát, nhưng vừa nghe con gái bảo bối khóc, vội kéo thân thể đau rất ngồi dậy.

Càng nghĩ càng buồn bực, cô không khỏi oán trách.

“Lục Chu Việt, trước lúc con gái dứt sữa, em không bao giờ.....muốn làm cùng anh nữa. ....”

Hấn muốn làm thì làm, cần gì dùng sức như vậy?

Lục Chu Việt chỉ mím môi cười phụ họa cô.

“Được rồi được rồi, không làm không làm!”

Trong lòng cũng âm thầm nói: Không làm mới là lạ! Một khi được ăn mặn, làm sao dễ dàng từ bỏ!

*

Manh Tiểu Ngải từ lúc còn rất nhỏ bắt đầu ra vẻ muốn độc chiếm ba bà, chỉ cần có Lục Chu Việt ở nhà, con bé tuyệt đối sẽ không ở cạnh Hứa Lư Liễm, cơm phải là Lục Chu Việt nấu, làm bất cứ chuyện gì cũng phải do Lục Chu Việt phục vụ cho cô, có đôi khi Lục Chu Việt bận rộn Hứa Lư Liễm muốn đến giúp, tiểu nha đầu lập tức dùng tiếng khóc hoặc là a a a thờ hờn hờn kháng nghị, khiến cho cô dở khóc dở cười, còn tiếp tục vậy nữa chồng cô sẽ bị huấn luyện thành siêu cấp vú em.

Sau này con bé trưởng thành một mình ngủ riêng một phòng, trước khi ngủ nhất định phải do Lục Chu Việt kể chuyện cổ tích dụ cô ngủ, nói là nửa tiếng có đôi khi một tiếng có khi còn hơn, điều này làm cho Hứa Lư Liễm còn đang nằm chờ chồng trở về thân mật đã ngủ say sưa. Có đôi khi Lục Chu Việt đi công tác nước ngoài, Hứa Lư Liễm phải gánh vác tất cả nhiệm vụ, kết quả cô vừa kể mớ đầu, chỉ thấy tiểu nha đầu đã sớm vù vù ngủ say, cô giận đến muốn cầm sách ném con bé, mặc dù cô kể không có chút tình cảm, nhưng cũng phải chừa mặt mũi cho cô chứ?

Khi hấn kể thì tốn hơn một tiếng, đến phiên cô chỉ kể mấy phút đồng hồ con bé đã ngủ say như chết? Tức chết cô a! Nếu mấy lần sau còn như vậy, cô quyết định hủy bỏ lợi ích trước khi ngủ được nghe truyện luôn.

Cô nói chuyện với Lục Chu Việt, Lục Chu Việt buồn cười gõ vào trán cô.

“Em thật đúng là bình dấm chua, ngay cả con gái cũng ăn giấm?”

Hứa Lư Liễm tức hừ hừ nói trắng ra.

“Em ăn dấm đấy, tại sao con bé lại thích anh như vậy, con dù sao cũng do em cực khổ mang thai mười tháng sinh ra, thế nhưng con không chừa mặt mũi cho em!”

“Em chẳng chưa nghe qua con gái là tình nhân kiếp trước của cha mình sao? Vì vậy con gái đặt biệt yêu thương cha mình, so với mẹ hoàn toàn khác xa!”

Lục Chu Việt ôm cô nhẹ giọng an ủi.

Tiểu nha đầu ngày hôm qua đã bị Đồng Vân đón đi, hai người bọn họ thật vất vả mới có thể giới hai người, đêm qua vô cùng nhàn nhã hoan ái một cuộc, hơn nữa hôm nay lại là cuối tuần, hai người trực tiếp ngủ đến trưa, vui vẻ nằm trên giường nói chuyện phiếm.

Cô từ trong lòng ngực ngược gương mặt nhỏ nhón lên hỏi hấn

“Vậy con trai và mẹ mình khiếp trước cũng quen nhau sao? Anh nói xem em tại sao ban đầu không sinh con trai nha!”

Lục Chu Việt cười.

“Có thể khẳng định, nếu như chúng ta có một con trai, nó nhất định có tình cảm sâu hơn với em, đây là đạo lý thu hút người khác phải đơn giản nhất!”

Hứa Lư Liễm cau mày suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói với hấn.

“Lục Chu Việt, chúng ta sinh con trai đi, nếu không vẫn tiếp tục vậy, trong lòng em không thăng bằng!”

Lục Chu Việt bị cô làm sợ hết hồn, nói thật mặc dù Lục Ngải Liễm hôm nay cũng đã ba tuổi, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới muốn con trai, bởi vì hấn cảm

thấy có cô và Lục Ngải Liễm đã đầy đủ. Hơn nữa thời điểm cô nghỉ ngơi Lục Ngải Liễm hẳn thiếu chút nữa hồng mắt, nếu lại thêm một người, hẳn thật không biết mình có trái tim cường tráng chịu đựng lúc cô mang thai đến mấy ngày sinh con không.

Không đợi hẳn phản ứng, đã thấy cô đưa tay ôm cổ hẳn cúi người hôn lên môi hẳn, bàn tay nhỏ bé cũng không đành lòng bắt đầu tự do trên người hẳn, hẳn bị cô hôn đến ý loạn tình mê, nhưng còn có một tia lý trí: Không thể để cô chiếm thượng phong sinh liền hai đứa? Cho nên nghĩ đến đây, hẳn ôm cô dùng sức áp đảo cô phía dưới. Muốn con cũng được, nhưng lần này phải để anh chủ động!

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Tiểu Ngải mạnh mẽ

Thật ra Hứa Lưu Liễm mặc dù nói muốn sinh con trai nhưng trên thực tế trong lòng chưa chuẩn bị mang thai lần hai, cô lo lắng hơn chính là cảm nhận của Lục Ngải Liễm, con bé dính Lục Chu Việt như vậy, nếu như bọn họ có thêm một đứa con chia sẻ tình yêu của bố, không biết con bé có thể tiếp nhận hay không, bởi vì con bé thật sự quá dính Lục Chu Việt.

Buổi tối ngày nào đó, cô đang trong phòng bếp bận lo bữa tối cho hai cha con, cửa phòng bếp được nhẹ nhàng mở, một bóng người nhỏ nhắn len đi vào, mặc một váy liền áo kiểu công chúa, trên đầu tết hai bím tóc nhỏ rất hợp với bộ quần áo, cô tối nay đến nhà trẻ đón con nghe cô giáo dạy con cô nói, con cô không chịu cho cô giáo tết bím tóc, khiến cho cô dở khóc dở cười.

Cô cho rằng chủ phạm là người mẹ nuôi kia, con bé cố chấp ăn mặc chẳng ra gì, tính tình bướng bỉnh như Hạ Vi Lương, cô không khỏi oán hận nghĩ: Chắc lúc cô mang thai bị Hạ Vi Lương độc hại quá sâu, cho nên khiến cho tính tình Tiểu Ngải cùng Hạ Vi Lương tựa như mẹ con.

Nhưng bất kể tính cách con bé giống ai, bất kể hình dạng con bé giống ai, con bé thủy chung là Tiểu công chúa của Hứa Lưu Liễm.

Cô buộc tạp dề ngang hông, quay đầu lại khom lưng nhẹ giọng nói Tiểu công chúa đang hôn dỗi.

“Bảo bối, cơm sắp xong rồi, con ra ngoài trước nha... hoặc con gọi điện thoại hỏi ba mấy giờ về nhà?”

Manh Tiểu Ngải năm nay hơn ba tuổi, trí nhớ rất tốt đã sớm nhớ số điện thoại Lục Chu Việt, động một chút là gọi điện cho hẳn, nhất là khi Hứa Lưu Liễm không làm thuận theo cô, liền gọi điện thoại tố cáo hẳn, mặc dù con bé nói chuyện chưa được rõ ràng, nhưng con bé có bản lĩnh làm cho Lục Chu Việt biết nó chịu ủy khuất, tỷ như khóc thật lớn.

Lúc này Manh Tiểu Ngải đang vênh cái miệng nhỏ nhắn không vui, cô vốn đang có chuyện muốn kháng nghị với Hứa Lưu Liễm, kết quả vừa nghe nói gọi điện thoại cho Lục Chu Việt, vội vàng lắc lắc cái miệng nhỏ vui sướng hải lòng đi ra ngoài, sau đó Hứa Lưu Liễm lập tức nghe được con bé ở bên ngoài phòng khách dùng điện thoại riêng gọi cho Lục Chu Việt, giọng nói mềm yếu làm cho người ta nghe cũng mềm lòng.

Quả nhiên không biết Lục Chu Việt nói gì, chọc cho con bé cười khanh khách không ngừng, người nhỏ nhắn ngã bên cạnh ghế sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn cười rộ rỡ như hoa, cô nẫu xong bụng ra hai người vẫn chưa cúp điện thoại, cô thật không biết một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cùng một tiểu nha đầu ba tuổi nói không rõ có cái gì để nói, thế mà có thể nói lâu như vậy.

Manh Tiểu Ngải nhìn thấy cô ra ngoài, vội vã nói tạm biệt với Lục Chu Việt liền cúp điện thoại, sau đó đứng trên ghế sofa nhìn cô khoe khoang.

“Ba ba mới nói, ba sẽ mua cho con một búp bê thật lớn!”

Hứa Lưu Liễm nhất thời xấu hổ, nha đầu này không biết đã tố cáo với hẳn lúc nào? Mấy hôm trước lúc đưa con bé đi dạo phố, con bé thấy một búp bê xinh đẹp, sống chết đòi mua, cô thì cảm thấy đồ chơi ở nhà rất nhiều, sinh nhật hàng năm hoặc có lễ gì đều có nhiều người tặng quà, trong phòng nhỏ giờ đây chất toàn đồ chơi, cho nên cô cảm thấy không cần thiết mua quá lãng phí, mặc dù dựa theo điều kiện kinh tế của cô hoàn toàn không cần quan tâm những thứ này, nhưng cô cảm thấy nên để cho con bé biết tiết kiệm không phải muốn gì thì mua bằng được, kết quả lúc trở về con bé cong cái miệng nhỏ nhắn.

Cho nên giờ phút cô nghe Lục Chu Việt nói mua đồ chơi cho con cô thì biết con cô mới cáo trạng, vừa muốn hé miệng nói mấy câu, cô từ trước đến giờ luôn giữ hình tượng người mẹ mẫu mực, lại thấy con bé phồng lên cái miệng nhỏ nhắn nghiêm chỉnh nhìn cô nói.

“Mẹ, chúng ta thương lượng chuyện này được không?”

“Chuyện gì?”

Hứa Lưu Liễm nén lời mình định nói xuống trả lời con, Manh Tiểu Ngải đầu tiên cẩn thận nhìn cô, sau đó giống như quyết tâm việc gì mở miệng.

“Con muốn đổi tên!”

“Tại sao?”

Hứa Luru Liễm cau mày, tên hay vậy tại sao muốn đổi? Suy nghĩ của nhóc con này cô càng ngày càng không hiểu, nhớ tới phong cách hoàn toàn theo truyền thống “tốt đẹp” của Hạ tác giả_ Hạ Vi Lương.

“Con không thích tên này, mỗi lần ba ba gọi cảm giác thật kỳ quái. . . . .”

Manh Tiểu Ngải còn nhỏ tuổi không biết làm sao biểu đạt mình, chỉ có biết ăn dấm, ba ba mỗi lần gọi tên cô cô đều thấy đầu tê dại, điều này làm cho cô rất không thoải mái.

Lục Ngải Liễm, Lục Ngải Liễm, ai nha, càng nghe càng khó chịu, càng nghe càng cảm thấy ba ba đang nói yêu ai đó, ghét.

“Vậy con muốn gọi tên gì?”

Hứa Luru Liễm đã nghe được con mình có ý gì, không khỏi buồn cười ngồi xổm xuống nhìn con hỏi, con nghiêng đầu nhỏ nghĩ nửa ngày, mới vô cùng phiền não mở miệng.

“Con cũng không biết, con chỉ muốn nghe ba ba nói rất yêu con!”

Hứa Luru Liễm đứng dậy, cười ném cho con bé một câu.

“Vậy cứ gọi con là bảo bối của Lục Chu Việt”

Tiểu nha đầu lại vênh miệng.

“Hừ! Cũng biết mẹ không đồng ý, một lát con nói chuyện với ba!”

Hứa Luru Liễm quả thực dở khóc dở cười.

“Không phải mẹ không đồng ý, mà là tên này do chính ba đặt cho con, đổi hay không đổi phải do ba con đồng ý mới được, mẹ nói cũng không được gì!”

Manh Tiểu Ngải vừa nghe tên của mình do ba đặt cho, nhất thời lộ vẻ do dự, nhìn cô hoài nghi hỏi.

“Thật không?”

“Không tin một con đi hỏi ba đi!”

Cô nói xong cũng tính xoay người đi vào phòng bếp tiếp tục làm những món khác, tiểu bảo bối vội vàng từ sau lưng cô chạy tới, túm áo cô lấy lòng gọi cô.

“Mẹ mẹ!”

Cô nhìn xuống nụ cười khoe miệng, sau đó xoay người khom lưng bế con lên.

“Chuyện gì vậy bảo bối?”

Manh Tiểu Ngải lúng túng ôm cổ mẹ mình làm nũng.

“Con không muốn đổi tên nữa, chuyện vừa rồi mẹ đừng nói với ba được không?”

“Được!”

Hứa Luru Liễm đồng ý vô cùng vui vẻ, Manh Tiểu Ngải lập tức vui vẻ ôm cô hôn vài cái lên mặt.

“Mẹ mẹ thật tốt, con yêu mẹ!”

Một giây sau Hứa Luru Liễm cũng chuyển đề tài.

“Chỉ cần con sau này không tố cáo với ba, mẹ liền đồng ý với con!”

Manh Tiểu Ngải bị lời mẹ vừa nói về mặt đã sắp khóc lên, mắt to ngấn nước mắt nháy nháy hết sức ủy khuất nhìn cô, cuối cùng yếu ớt trả lời.

“Được rồi!”

So với phá hỏng hình tượng của cô trong lòng ba, không tố cáo đồ mình muốn mua đồ cô vẫn có thể chịu được.

“Đây mới là con gái ngoan của mẹ!”

Hứa Lư Liễm cũng hôn con một cái,cô luôn có biện pháp để con bỏ thói xấu.Một lát nữa cô cũng cho người đàn ông kia một khóa giáo huấn,sau này không được quá nuông chiều con bé,ở chỗ Đồng Văn cũng nuông chiều,ở bên Hứa Định Biên cũng nuông chiều,còn như vậy nữa không biết con bé sau này sẽ ra sao.

Ngày nào đó Hạ Vi Lương đến nhà Hứa Lư Liễm ăn ké,mới vừa vào nhà đã bị Mạnh Tiểu Ngải ôm lấy,Hạ Vi Lương ôm con bé vòng nhiều vòng,làm Mạnh Tiểu Ngải hưng phấn cười ha ha,Lục Chu Việt mặt đen đi tới,một tay đoạt lấy Mạnh Tiểu Ngải từ trong tay Hạ Vi Lương.

“Hạ Vi Lương,một mình em điên cũng thôi,đừng làm con tôi cũng như vậy!”

Hạ Vi Lương rất tức giận.

“Cát! Điều này có thể trách tôi sao? Không phải về phía anh quá khùng hay sao! Ha ha!”

Sau khi cô nói xong đắc ý cười ha ha,Lục Chu Việt bên cạnh nháy mắt sắc mặt khó coi ôm con lên lầu.

Chỉ là Hạ Vi Lương cùng Hứa Lư Liễm mới nói chuyện được một lát,Mạnh Tiểu Ngải liền vọt vào, thần bí hề hề nói với cô.

“Dì Vi Lương ơi,đi đi ra ngoài,con có chuyện muốn nói với dì!”

“Nói chuyện gì? Ở chỗ này không thể nói sao?”

Hạ Vi Lương rất buồn bực, Hứa Lư Liễm không để ý lắm,con bé nhìn Hứa Lư Liễm một chút rồi kéo Hạ Vi Lương đi ra ngoài.

Hạ Vi Lương ngồi xổm xuống chỉ thấy con bé chu cái miệng nhỏ nhắn tới nói nhỏ bên tai cô.

“Ba ba con ngày hôm qua khi dễ mẹ con đấy!”

“Sao?”

Hạ Vi Lương tuyệt đối không tin,theo cô thấy chỉ có Hứa Lư Liễm khi dễ Lục Chu Việt,chứ Lục Chu Việt làm sao có thể khi dễ Hứa Lư Liễm? Hẳn yêu cô còn không đủ nữa !

“Thật!”

Mạnh Tiểu Ngải thấy cô không tin,dậm chân rất nghiêm túc nói.

“Con tối hôm qua nghe thấy trong phòng hai người,mẹ mẹ không ngừng rên la,xem ra rất khó chịu,đó không phải là ba ba khi dễ mẹ sao?”

Mạnh Tiểu Ngải trong vô cùng sung sướng,ba ba khi dễ mẹ mẹ,đại biểu ba ba sẽ không thích mẹ nữa,ba ba sẽ thích cô nhiều thêm một chút.

Hạ Vi Lương nghe thiếu chút nữa không có phun chết, hít sâu vài hơi mới nhận được vọng động cất tiếng cười to,sau đó sờ sờ mái tóc ngắn của Mạnh Tiểu Ngải.

“Tiểu Ngải này,dì nói cho con biết,ba ba của con. . . . .”

Hạ Vi Lương nghĩ nên tìm từ ngữ thích hợp giải thích cùng con bé.

“Ba con không phải khi dễ mẹ con,bao con. . . . . đang yêu mẹ con!”

Hai người kia thật là,con cũng đã lớn,buổi tối cũng nên chú ý chút,cũng đã có tuổi mà cứ như thanh niên làm mạnh vậy,lão Lục không sợ gãy thất lưng sao!

Lời cô vừa nói ra,chỉ thấy đôi mắt to của Mạnh Tiểu Ngải trong nháy mắt tràn đầy nước mắt,sau đó nhanh chóng khóc rống thật lớn

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Kết cục hoàn mỹ

Mạnh Tiểu Ngải khóc đến kinh thiên động địa,Hạ Vi Lương vội vàng khom lưng bế con bé lên,không hiểu được hỏi.

“Bảo bối khóc nhỏ thôi,có chuyện gì?”

Cô đầu nói sai chuyện gì,nha đầu này tại sao nói khóc là khóc.

Cô vừa hỏi vậy Mạnh Tiểu Ngải ngược lại khóc càng dữ hơn,Lục Chu Việt ở lầu dưới nghe tiếng vội vàng chạy lên,Hứa Lư Liễm cũng bận rộn chạy ra.Khi Mạnh Tiểu Ngải nhìn thấy hai người,cái mũi nhỏ vênh lên quay đầu ngã vào trong ngực Hạ Vi Lương tiếp tục khóc,trong lòng cô đau khổ có ai biết,cô muốn ba ba yêu cô nhiều hơn một chút cơ!

Hạ Vi Lương rất buồn bực,Hứa Lư Liễm cùng Lục Chu Việt liếc nhau một cái,cuối cùng Lục Chu Việt đi đến mở hai tay ra.

“Lục Ngải Liễm,tới chỗ ba này!”

Giọng của hắn có chút hơi trầm xuống,nghe ba nói chuyện nghiêm túc Mạnh Tiểu Ngải như cũ gục trên người Hạ Vi Lương,thậm chí còn giấu hai cái bắp chân tỏ vẻ kháng nghị,nhưng tiếng khóc cũng dần dần nhỏ xuống,cô dĩ nhiên nghe được giọng ba không nuông chiều dịu dàng như trước.

“Lục Ngải Liễm!Đến đây”

Lục Chu Việt mở miệng lần nữa,trong giọng nói tràn đầy không vui,hắn mặc dù rất nuông chiều con,nhưng không dung túng con bé có thói xấu,tự dưng ầm ĩ khóc lớn làm hắn rất tức giận.

Tiếng khóc Lục Ngải Liễm dần dần ngừng lại,sau đó rất ủy khuất từ trên người Hạ Vi Lương ngẩng đầu lên,vừa nức nở vừa cẩn thận nhìn thoáng qua sắc mặt không tốt của Lục Chu Việt,bắt đầu rút lại tìm Hứa Lư Liễm.

“Mẹ mẹ,mẹ mẹ——”

Nha đầu này khôn vô cùng,vừa thấy Lục Chu Việt tức giận,lập tức đổi sang dính Hứa Lư Liễm.

Hứa Lư Liễm vừa định đưa tay ôm con bé lại bị Lục Chu Việt hung hăng trừng mắt liếc,cô bị dọa sợ đến vội vàng rút tay lại,Lục Ngải Liễm nhìn mẹ cũng không giúp được mình,nhất thời chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất muốn khóc,nhưng lại không dám khóc,Lục Chu Việt đi tới không chút khách xách con bé từ trong tay Hạ Vi Lương qua bên mình,ôm con bé đi xuống lầu.

Rất cục thoát khỏi vật nhỏ dính người,Hạ Vi Lương vội vàng thở một hơi dài,Hứa Lư Liễm hỏi cô.

“Cậu vừa nói với con bé chuyện gì? Tại sao ầm ĩ thành như vậy?”

Hạ Vi Lương liếc cô một cái.

“Cậu hỏi hay lắm? Không phải do cậu gây họa sao?”

Nhìn khuôn mặt không hiểu rõ của Hứa Lư Liễm,Hạ Vi Lương đành phải đem chuyện vừa rồi nói một lần nữa,mặt Hứa Lư Liễm liền đỏ bừng,hắn trên mặt đất không có kẻ hở để mình chui vào,mặc dù tiểu Ngải không biết bọn họ đang làm gì,nhưng bị con gái nghe được cô vẫn thấy xấu hổ.

Hạ Vi Lương rất bất đắc dĩ thở dài.

“Tiểu nha đầu đang ăn dấm của cậu đấy,muốn trách chỉ có thể trách lão Lục quá yêu cậu,quá nuông chiều con bé!”

Hứa Lư Liễm đứng trên đầu nhìn xuống dưới,chỉ thấy Lục Chu Việt ôm Ngải Liễm cùng ngồi lên ghế salon,đang nhẹ giọng nói gì với con bé,hắn luôn có nị lực bất kể người lớn hay con nít đều bị hắn mê hoặc chịu lắng nghe hắn nói.

Lúc này Lục Ngải Liễm chính là như thế,Lục Chu Việt rút tờ khăn giấy lau nước mắt trên mặt con bé,sau đó đổi sang giọng dịu dàng nói.

“Nói với ba ba,con vừa rồi tại sao khóc?”

Lục Ngải Liễm khóc thút thít mấy cái,cúi đầu quấy bàn tay nhỏ bé,đứt quãng nói.

“Bởi vì,bởi vì con không thích ba ba yêu mẹ nhiều,con muốn ba ba yêu con nhiều hơn. . . . .”

Lục Chu Việt ôm con bé ngồi trên đùi mình,sau đó xoay đầu con bé lại thâm tình nói.

“Ngải Liễm,ba ba không yêu mẹ nhiều hơn,ở trong lòng ba ba con và mẹ quan trọng như nhau,hai người ba ba đều yêu!”

“Nhưng. . . . . con cảm thấy ba yêu mẹ nhiều hơn một chút. . . . .”

Lục Ngải Liễm phồng hai má ủy khuất kháng nghị.

Lục Chu Việt dĩ nhiên biết trong đầu nhỏ này suy nghĩ những gì,thật ra trước đó hắn đã nghĩ nói rõ chuyện này cho con bé hiểu.

“Ngải Liễm,mẹ mỗi ngày đều chăm sóc con,còn phải chăm sóc ba,còn phải đi làm,có đôi khi còn quan tâm ông ngoại bà nội,cực khổ như vậy ba ba yêu mẹ nhiều hơn một chút cũng đúng phải không?”

Lục Ngải Liễm nhướn mày không nói lời nào, cô mặc dù chỉ mới mấy tuổi nhưng nghe hiểu chuyện người lớn, cho nên lúc này nghe ba ba nói mẹ rất cực khổ, thử nghĩ xem mỗi ngày phải nấu cơm cho cả nhà, đầu cô cúi càng thấp hơn như học sinh tiểu học bị phạm lỗi.

Lục Chu Việt thấy con như vậy, không khỏi thở dài một hơi vuốt mái tóc mềm mại.

“Sau này con trưởng thành cũng sẽ gặp phải một người giống như ba ba yêu mẹ con yêu con, nếu như người này xuất hiện, con có thể không chút do dự gả cho hắn !”

Lục Ngải Liễm ngẩng đầu lên nhìn về mặt ba mình, mồm mím gật đầu, mặc dù cô không hiểu ý ba. Nhưng ngay sau đó cô lại từ trên ghế sa lon bò xuống, lắc cái mông nhỏ vừa chạy lên lầu vừa nói với Lục Chu Việt.

“Ba ba, con đi xin lỗi mẹ và đi Vi Lương . . . . .”

Lục Chu Việt miễn cưỡng tựa tại nơi đó, nhìn bóng người nhỏ nhắn con gái mình, trong lòng mềm mại có thể chảy ra nước.

Hứa Lư Liễm cùng Hạ Vi Lương đang trò chuyện, lại thấy bóng người nhỏ nhắn đi vào, Hứa Lư Liễm đi nhanh tới ôm lấy con, không đợi cô mở miệng nói, đã thấy đầu nhỏ dụi vào cổ mình.

“Mẹ mẹ, thật xin lỗi, con sau này sẽ không bao giờ giận mẹ, mẹ mỗi ngày làm công việc bề bộn như vậy, khổ cực như vậy!”

Hạ Vi Lương ở bên cạnh chặc chặc nói.

“TRời ơi, lão Lục công lực quả nhiên bất phàm, thật đúng là từ con nít đến người lớn đều bị hắn lãnh đạo!”

Hứa Lư Liễm lúc này không có tâm tình để ý tới Hạ Vi Lương, chỉ ôm con gái bảo bối của mình hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cám ơn bảo bối!”

Thật ra thì cô cũng có thể nhìn ra suy nghĩ của con gái bảo bối, bất quá cô không để ở trong lòng, cô cảm thấy đợi con bé lớn thêm chút nữa tự nhiên sẽ hiểu. Chẳng qua bây giờ nghe con gái xin lỗi, trong lòng cảm thấy ấm áp không biết nói ra sao.

Buổi tối dụ dỗ Mạnh Tiểu Ngải ngủ xong Lục Chu Việt trở lại phòng ngủ của bọn họ, cô đã ngủ nhưng có mở đèn đầu giường cho hắn thấy, ánh đèn mờ màu vàng hợp với khuôn mặt khi ngủ của cô, hắn nhìn khóe miệng nở nụ cười.

Tắt đèn lên giường nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, mặc dù động tác của hắn rất nhẹ nhưng cô vẫn tỉnh, có chút mơ mơ màng màng hỏi hắn.

“Tiểu Ngải đã ngủ chưa?”

Hứa Lư Liễm vốn không ngủ sâu, ban ngày Hạ Vi Lương nói với cô chuyện Tiểu Ngải nghe được, cô tính nói chuyện này cho hắn nghe.

“Ngủ! Ngủ rất ngon!”

Hắn hôn lên khóe môi cô, cười trả lời.

“Chuyện đó. . . . .”

Hứa Lư Liễm nằm trong lòng hắn giọng nhỏ cơ hồ không nghe được.

“Ban ngày Vi Lương nói Tiểu Ngải tối hôm qua nghe được tiếng động bên phòng chúng ta, con bé nghĩ anh khi dễ em, kết quả Vi Lương nói anh yêu em, sau đó con mình khóc . . . . .”

Lục Chu Việt trên đỉnh đầu cô cười xuống cười, bàn tay to từng chút qua lại trên thân thể trơn bóng, ai bảo em là lớn tiếng như vậy !”

Nói tới đây hắn còn không có ý tốt dùng sức ngắt mạnh lên vú cô, Hứa Lư Liễm ngâm khê một tiếng, dưới chân hung hăng đá vào hắn,

“Ai bảo anh mỗi lần luôn dùng sức !”

Người đàn ông chết tiệt này mỗi lần đều dùng sức, cô hợp theo sức mạnh hắn rên khê, nếu cô cắn chặt môi không nói hắn sẽ không vui, bá đạo giày vò cô, hoặc dùng lưỡi cạy môi cô ép cô đem tất cả cảm giác phóng thích ra.

Cô còn đang tức giận, ngực nhưng bỗng nhiên truyền đến một trận tê dại, cô cúi đầu phát hiện hắn không biết lúc nào đã chui ở trước ngực cô, mập mờ cắn nụ hoa trước ngực dùng môi trêu đùa, cô vừa tức vừa thẹn vội vàng đẩy hắn.

“Ai ai, anh làm gì? Ai nha, vừa mới nói Tiểu Ngải sẽ nghe được, anh còn. . . . . A. . . . .”

Ngón tay của hắn dò vào chỗ tư mật làm cô thở gấp không thôi, hắn còn đùa nghịch lắm bằm bên tai.

“Chẳng lẽ em muốn để con nghe được?”

Cô nhất thời không nói gì,sau đó kêu lên một tiếng đau đớn thừa nhận cứng rắn của hắn tiến vào,Lục Chu Việt ôm chặt cô.

“Luu Liễm,anh yêu em! Yêu em hiện tại cho anh tất cả!”

Lời này hắn không biết đã nói bao nhiêu lần cho cô nghe,nhưng cô lại chưa bao giờ cảm thấy chán ghét,mà lần nào cũng cảm thấy trong lòng đầy ắp tình cảm

Cô nhóc hắn theo đuổi 6 năm,hôm nay rốt cục có thể chân chính thuộc về hắn, cam tâm tình nguyện sanh con cho hắn,tỉ mỉ rất che chở thương yêu hắn,hắn cảm thấy cuộc đời này nhiều đó đã đủ.

Tình yêu không phân biệt thân phận và địa vị chỉ có đáng giá hay không đáng giá.Có nhiều lúc chỉ cần yêu thấy tất cả đều đáng giá mặc dù quá trình đau khổ hay ngọt ngào.

Trong bóng tối,hắn ôm chặt cô,dùng lực chắc chắn kết hợp cùng cô,cả đời không thể tách rời. Nếu như còn có kiếp sau thì tốt biết mấy,hắn nhất định sẽ chọn cô, tiếp tục cùng cô dắt tay đi suốt khoảng đời còn lại.

END.

Bạn đang đọc truyện *Lão Sư! Buông Tha Tôi Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.